

Chulalongkorn University

Chula Digital Collections

Chulalongkorn University Theses and Dissertations (Chula ETD)

2022

แนวคิดเรื่องพลเมืองและรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่ในนวนิยายกำลังภายในแนว สืบสวนสอบสวนของอุหลง

จิรายุทธ์ ھرรษาขันธ์
คณะอักษรศาสตร์

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/chulaetd>

Part of the [Comparative Literature Commons](#)

Recommended Citation

ھرรษาขันธ์, จิรายุทธ์, "แนวคิดเรื่องพลเมืองและรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่ในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนของอุหลง" (2022). *Chulalongkorn University Theses and Dissertations (Chula ETD)*. 6456.
<https://digital.car.chula.ac.th/chulaetd/6456>

This Thesis is brought to you for free and open access by Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Chulalongkorn University Theses and Dissertations (Chula ETD) by an authorized administrator of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

แนวคิดเรื่องพลเมืองและรัฐประชาชาติสมัยใหม่ในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนของกู่
หลง

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2565
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

THE CONCEPTS OF CITIZEN AND MODERN NATION-STATE IN GULONG'S DETECTIVE
MARTIAL ARTS NOVELS

A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Doctor of Philosophy in Comparative Literature

Department of Comparative Literature

FACULTY OF ARTS

Chulalongkorn University

Academic Year 2022

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	แนวคิดเรื่องพลเมืองและรัฐประชาชาติสมัยใหม่ในนวนิยาย
	กำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนของกุหลอง
โดย	นายจิรายุทธ์ หาราชพันธุ์
สาขาวิชา	วรรณคดีเปรียบเทียบ
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทอแสง เชาว์ชุตติ

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต

	คณบดีคณะอักษรศาสตร์
	(รองศาสตราจารย์ ดร.สุรเดช โชติอุดมพันธ์)	
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์		
	ประธานกรรมการ
	(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กรพนัช ตั้งเขื่อนขันธุ์)	
	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
	(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทอแสง เชาว์ชุตติ)	
	กรรมการ
	(รองศาสตราจารย์ ดร.แพรว จิตติพิลังคบุรี)	
	กรรมการ
	(รองศาสตราจารย์ ดร.วาสนา วงศ์สุรวัฒน์)	
	กรรมการ
	(รองศาสตราจารย์ ดร.สุรเดช โชติอุดมพันธ์)	
	กรรมการ
	(อาจารย์ ดร.ณัฏฐพล บุญประเสริฐกิจ)	

จิรายุทธ์ ھرรชาพันธุ์ : แนวคิดเรื่องพลเมืองและรัฐประชาชาติสมัยใหม่ในนวนิยายกำลัง
ภายในแนวสืบสวนสอบสวนของกู่หลง. (THE CONCEPTS OF CITIZEN AND MODERN
NATION-STATE IN GULONG'S DETECTIVE MARTIAL ARTS NOVELS) อ.ที่ปรึกษาหลัก :
ผศ. ดร.ทอแสง เชาว์ชุตี

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาแนวคิดเรื่องพลเมืองและรัฐประชาชาติสมัยใหม่
ในนวนิยายกำลังภายในชุดฉู่หลิวเซียงและชุดฉู่เสี่ยวเฟิงของกู่หลงในช่วงปลายทศวรรษที่ 1960 ถึงต้น
ทศวรรษที่ 1980 โดยศึกษาบริบททางการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมของสาธารณรัฐจีนบน
เกาะไต้หวันในช่วงเวลาดังกล่าวเพื่อแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของบริบทต่าง ๆ กับแนวคิดเรื่องพลเมือง
และรัฐประชาชาติที่ตัวละครเอกจอมยุทธ์เป็นตัวแทน

จากการศึกษาพบว่าตัวละครเอกจอมยุทธ์นำเสนอแนวคิดที่สำคัญสำหรับการบ่มเพาะพลเมือง
สมัยใหม่ในรัฐประชาชาติสมัยใหม่ อาทิ เหตุผลนิยม การปกครองด้วยกฎหมาย ความเป็นปัจเจกบุคคล
และเสรีภาพผ่านปฏิสัมพันธ์กับตัวละครจอมยุทธ์อื่นที่ไม่คุ้นเคยหรือไม่สมาทานกับแนวคิดเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม
ก็ตามการนำเสนอแนวคิดเหล่านี้ผ่านการกระทำของตัวละครเอกจอมยุทธ์ไม่มั่นคง ไม่ต่อเนื่องและมี
ข้อยกเว้นอยู่เสมอ ความลักลั่นย้อนแย้งของตัวละครเอกจอมยุทธ์แสดงให้เห็นถึงการปะทะสังสรรค์
ระหว่างแนวคิดสมัยใหม่จากตะวันตกกับแนวคิดดั้งเดิมของจีนในกระบวนการทำให้ทันสมัย

นอกจากนี้การเดินทางไปยังดินแดนต่าง ๆ ของตัวละครเอกจอมยุทธ์ยังทำให้หลายพื้นที่
กลายเป็นพื้นที่ของชาวจีนฮั่น รวมทั้งสร้างเขตแดนของอาณาจักรของชาวจีนฮั่นที่คล้ายคลึงกับเส้นเขต
แดนของสาธารณรัฐจีน รัฐประชาชาติสมัยใหม่ที่ปรากฏตัวอยู่ในตัวบทนี้เป็นจักรวรรดิที่มีพื้นที่กว้างใหญ่ มี
หลายชาติพันธุ์ โดยที่ชาวจีนฮั่นเป็นกลุ่มที่มีความสำคัญที่สุด ภาพดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงแนวคิด
ชาตินิยมของสาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวันภายใต้การนำของพรรคก๊กมินตั๋ง

สาขาวิชา วรรณคดีเปรียบเทียบ

ปีการศึกษา 2565

ลายมือชื่อนิสิต

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

6180502622 : MAJOR COMPARATIVE LITERATURE

KEYWORD: CONCEPTS OF CITIZEN, MODERN NATION-STATE, DETECTIVE MARTIAL ARTS
NOVELS, GULONG

Jirayut Hansapan : THE CONCEPTS OF CITIZEN AND MODERN NATION-STATE IN
GULONG'S DETECTIVE MARTIAL ARTS NOVELS. Advisor: Asst. Prof. Dr. THOSAENG
CHAOCHUTI

This thesis aims to study the concepts of citizenship and modern nation-state in Gulong's two martial art novel series, Chu Liuxiang and Lu Xiaofeng, written between the end of the 1960's and the beginning of the 1980's. This study also focuses on the political, economic, social and cultural climates of the Republic of China during that period in order to illustrate the correlation between these contexts and the concepts of citizenship and modern nation-state represented by the protagonists.

The study finds that the protagonists in the two series represent concepts that are significant in cultivating a modern citizen in a modern nation-state such as rationalism, rule of law, individualism and liberty. The protagonists introduce these concepts through their interactions with other characters who are unfamiliar with or opposed to them. The protagonists' adoption of these ideas is, however, often unstable, inconsistent and full of exceptions, which reflects the clash between western modern concepts and traditional Chinese ones during the process of modernization.

Furthermore, the protagonists' journeys into different regions turn them into the nation of the Han Chinese as well as demarcate that nation's territory that mirrors the territory of the Republic of China. The modern nation-state disguised within the novels is a huge empire that is inhabited by different ethnic groups with the Han Chinese being the most dominant. This reflects the concept of nationalism of the Republic of China under the rule of the Kuomintang party.

Field of Study: Comparative Literature

Student's Signature

Academic Year: 2022

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะไม่มีความสำเร็จลุล่วงไป หากปราศจากความเมตตาและความช่วยเหลือจากคณาจารย์ทุกท่านที่ให้แก่ผู้วิจัย ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กรพนธ์ ตั้งเขื่อนขันธ์ ประธานกรรมการสอบและผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกเป็นอย่างสูงที่สละเวลาอันมีค่าชี้แนะและผลักดันจนวิทยานิพนธ์สำเร็จลุล่วง ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร. วาสนา วงศ์สุรวัฒน์ รองศาสตราจารย์ ดร. สุรเดช โชติอุดมพันธ์ รองศาสตราจารย์ ดร. แพร จิตติพลังศรีและอาจารย์ ดร. ณัฏพล บุญประเสริฐกิจ กรรมการสอบที่สละเวลาอันมีค่าชี้แนะข้อบกพร่องและให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัยในการแก้ไขวิทยานิพนธ์จนมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทอแสง เชาวร์ชติกรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาที่คอยแนะนำ ช่วยเหลือ และให้ความเมตตาตลอดระยะเวลาที่ทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณาจารย์ประจำภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้และฝึกฝนให้ผู้วิจัยเป็นนักวิจัยทางด้านวรรณกรรมศึกษา และขอขอบพระคุณเจ้าหน้าที่ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบทุกท่านที่อำนวยความสะดวกในเรื่องต่าง ๆ

ผู้วิจัยขอขอบคุณคณาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่สนับสนุนและช่วยเหลือผู้วิจัยตลอดระยะเวลาที่ลาศึกษาต่อ นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณคุณกัลยาณมิตรทุกท่านที่คอยช่วยเหลือและเป็นกำลังใจเสมอมา ขอขอบคุณ อีฟ จิรัฏฐ์ เฉลิมแสนยากรเพื่อนร่วมรุ่นที่คอยช่วยเหลือและฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ ร่วมกันมา ขอขอบคุณ มุก มุกกระจำจ จรณีที่คอยรับฟัง ช่วยเหลือ ให้กำลังใจ และสนับสนุนผู้วิจัยเสมอมาโดยไม่เคยอึดอัดหรือเบื่อหน่าย

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณสมาชิกในครอบครัวทุกคนที่คอยถามไถ่และให้กำลังใจเสมอมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณแม่ผู้คอยดูแลเอาใจใส่และสนับสนุนในทุกเรื่องตลอดระยะเวลาที่ผู้วิจัยเขียนวิทยานิพนธ์

จิรายุทธ์ हरราชพันธุ์

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
บทที่ 1	11
บทนำ.....	11
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	11
1.1.1 นวนิยายสืบสวนสอบสวนกับความเป็นสมัยใหม่ ตัวละครเอกนักสืบในฐานะพลเมืองสมัยใหม่.....	11
1.1.2 นวนิยายกำลังภายในในฐานะคู่มือทางศีลธรรมในการดำรงตน จอมยุทธ์ในฐานะต้นแบบทางศีลธรรม	15
1.1.3 ฉากท้องเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนและนวนิยายกำลังภายใน พื้นที่ภายใต้รัฐหรือพื้นที่ปราศจากรัฐ	23
1.1.4 นวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวน: จอมยุทธ์พลเมืองและยุทธจักรสมัยใหม่	26
1.2 วัตถุประสงค์.....	34
1.3 แนวเหตุผล ทฤษฎีสำคัญ หรือสมมุติฐาน	34
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	35
1.5 วิธีดำเนินการวิจัย	36
1.6 ข้อตกลงเบื้องต้น	36
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	36
1.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	36

บทที่ 2	44
ความเป็นสมัยใหม่ การทำให้ทันสมัย พลเมืองและรัฐประชาชาติสมัยใหม่จากตะวันตกสู่ตะวันออก	44
2.1 นิยามความเป็นสมัยใหม่และการทำให้ทันสมัย	46
2.2 นิยามรัฐประชาชาติสมัยใหม่และกำเนิดรัฐประชาชาติสมัยใหม่	51
2.3 นิยามพลเมืองสมัยใหม่และแนวคิดที่เกี่ยวข้อง	58
2.4 การทำให้ทันสมัย ความเป็นสมัยใหม่ รัฐประชาชาติและความเป็นพลเมืองบนเกาะไต้หวัน	60
2.4.1 กระบวนการทำให้ทันสมัยและความเป็นสมัยใหม่บนเกาะไต้หวัน	60
2.4.2 การก่อตัวของรัฐประชาชาติและความเป็นพลเมืองบนเกาะไต้หวัน	73
บทที่ 3	83
ร่องรอยรัฐประชาชาติสมัยใหม่และเมืองสมัยใหม่ในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวน	83
3.1 ฉากท้องเรื่องในนวนิยายในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนชุดภูหิวเชียงและชุดภูเสื้อเวียง	85
3.2 ร่องรอยของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนของภูหลง	87
3.2.1 ดินแดนที่ถูกให้ความหมาย เขตแดนที่ถูกเขียนขึ้นใหม่	92
3.2.2 ชาวจีนอันผู้เป็นศูนย์กลาง ชาวต่างชาติผู้เป็นอื่น	104
3.2.3 ความเป็นจีนมาตรฐานและความเป็นจีนที่เบี่ยงเบน	109
3.2.4 รัฐบาลที่ไร้ประสิทธิภาพ อำนาจอธิปไตยที่แผ่ขยายไม่ครอบคลุม	116
3.3 พื้นที่เมืองและความเป็นเมืองสมัยใหม่ในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนของภูหลง	121
3.3.1 เมืองสมัยใหม่และรัฐประชาชาติสมัยใหม่	121
3.3.2 เมืองสมัยใหม่ในนวนิยาย	123

3.3.3 เมืองสมัยใหม่ในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนชุดภูหิวเขิงและภูเสี้ยว เฟิง.....	124
3.3.3.1 เมืองในฐานะพื้นที่ที่อยู่อาศัยของประชากรมีความแตกต่างทางชนชั้น	125
3.3.3.2 เมืองในฐานะพื้นที่แห่งการบริโภคและการแสวงหาความสุข.....	128
3.3.3.3 เมืองในฐานะพื้นที่ของความลึกลับ อปายมุขและอาชญากรรม.....	134
3.3.3.4 เมืองในฐานะพื้นที่ที่ก่อให้เกิดความเจ็บป่วยทางใจ.....	135
สรุป	137
บทที่ 4	139
แนวคิดเหตุผลนิยม การปกครองโดยกฎหมายและการต่อต้านความรุนแรงในนวนิยายกำลังภายใน แนวสืบสวนสอบสวนของกู่หล่ง.....	139
4.1.1 แนวคิดเหตุผลนิยม (rationalism) และความรู้ทางวิทยาศาสตร์ในจีนและไต้หวัน.....	142
4.1.2 ตัวละครเอกจอมยุทธ์ในฐานะนักสืบผู้ยึดมั่นในแนวคิดการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผล และหลักการทางวิทยาศาสตร์	148
4.2 แนวคิดเรื่องการปกครองโดยกฎหมายและการต่อต้านความรุนแรง.....	155
4.2.1 แนวคิดการปกครองโดยกฎหมายในอารยธรรมตะวันตกและอารยธรรมจีน	156
4.2.2 แนวคิดการปกครองโดยกฎหมายในนวนิยายสืบสวนสอบสวนตะวันตก	164
4.2.3 นวนิยายกำลังภายในกับแนวคิดการปกครองโดยกฎหมาย	168
4.2.4 ตัวละครเอกจอมยุทธ์: ผู้นำเสนอแนวคิดการปกครองโดยกฎหมายที่กระทำผิด กฎหมายเสียเอง	170
4.2.4.1 การกล่าวหาโดยหลักฐานและพยาน	171
4.2.4.2 การลงโทษด้วยกฎหมายไม่ใช่กฎหมาย	173
4.2.5 ความรุนแรงในอารยธรรมตะวันตกและอารยธรรมจีน	182
4.2.6 นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนกับความรุนแรง.....	184
4.2.7 นวนิยายกำลังภายในกับความรุนแรง.....	186

4.2.8 ตัวละครเอกจอมยุทธ์ในฐานะผู้นำเสนอการต่อต้านความรุนแรงแต่กลับเป็นผู้ใช้ความรุนแรงเสียเอง	188
สรุป	195
บทที่ 5	196
แนวคิดปัจเจกนิยม เสรีภาพและความเป็นส่วนตัวในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนของกู่หลง	196
5.1 แนวคิดปัจเจกนิยม เสรีภาพและความเป็นส่วนตัวในอารยธรรมตะวันตกและอารยธรรมจีน	197
5.2 นวนิยายสืบสวนสอบสวนกับแนวคิดเรื่องปัจเจกนิยม เสรีภาพและความเป็นส่วนตัว.....	202
5.3 นวนิยายกำลังภายในกับแนวคิดเรื่องปัจเจกนิยม เสรีภาพและความเป็นส่วนตัว.....	204
5.4 ตัวละครเอกจอมยุทธ์ในฐานะจอมยุทธ์เร่ร่อนพเนจรผู้นำเสนอแนวคิดปัจเจกนิยมในสังคมสมัยใหม่	205
5.5 ตัวละครเอกจอมยุทธ์ในฐานะผู้นำเสนอแนวคิดเสรีภาพที่มีขอบเขตและข้อจำกัด	214
5.5.1 เสรีภาพในการเลือกคู่.....	216
5.5.2 เสรีภาพในการใช้ชีวิตทางกามารมณ์ (sex life).....	222
5.5.3 เสรีภาพที่มีข้อจำกัด	228
5.5.4 เสรีภาพและการควบคุมความปรารถนา	230
5.6 ตัวละครเอกจอมยุทธ์ในฐานะผู้นำเสนอแนวคิดความเป็นส่วนตัวที่มีข้อยกเว้น	237
สรุป	244
บทที่ 6	246
ผู้หญิงและผู้มีความหลากหลายทางเพศ คู่เปรียบต่างและความวิตกกังวลต่อการสูญเสียความเป็นชาย	246
6.1 การทำให้ทันสมัยและรัฐประชาชาติสมัยใหม่กับแนวคิดเรื่องเพศและการประกอบสร้างอัตลักษณ์ทางเพศ.....	247
6.1.1 ผู้หญิงในรัฐประชาชาติสมัยใหม่	250

6.1.2 ผู้มีความหลากหลายทางเพศในรัฐประชาธิปไตยใหม่.....	254
6.2 ผู้หญิงและผู้มีความหลากหลายทางเพศในนวนิยายสืบสวนสอบสวน	258
6.3 ผู้หญิงและผู้มีความหลากหลายทางเพศในนิยายกำลังภายใน.....	262
6.4 ผู้หญิงในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนของกู่หลงในฐานะคู่ตรงข้ามของ พลเมืองผู้พึงประสงค์.....	266
6.4.1 ผู้หญิงผู้ใช้อารมณ์และไร้เหตุผล.....	267
6.4.2 ผู้หญิงผู้มากด้วยแรงปรารถนาและขาดความสามารถในการควบคุมตนเอง	271
6.5 ผู้มีความหลากหลายทางเพศในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนของกู่หลงใน ฐานะพลเมืองผู้เบี่ยงเบนและไม่สมบูรณ์	280
6.5.1 ชายรักชายผู้สูญเสียความเป็นชาย	280
6.5.2 หญิงรักหญิงผู้คุกคามความเป็นชาย.....	285
สรุป	290
บทที่ 7	293
บทสรุปและข้อเสนอแนะ	293
7.1 บทสรุป	293
7.2 ข้อเสนอแนะ	300
บรรณานุกรม	302
ประวัติผู้เขียน	311

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

1.1.1 นวนิยายสืบสวนสอบสวนกับความเป็นสมัยใหม่ ตัวละครเอกนักสืบในฐานะพลเมืองสมัยใหม่

เรื่องราวเกี่ยวกับอาชญากรรมไม่ว่าจะเป็นการโจรกรรมหรือฆาตกรรมล้วนเป็นสิ่งที่ปรากฏในตำนาน นิทานพื้นบ้านเกือบในทุกวัฒนธรรมมาตั้งแต่อดีต ตัวบทเหล่านี้ทำให้ผู้ฟังและผู้อ่านเกิดความรู้สึกสนใจและความใคร่รู้ว่าท้ายที่สุดแล้วเรื่องราวที่เกิดขึ้นจะคลี่คลายอย่างไร ในทิศทางใด อาทิ นิทานเรื่อง King Rhampsinitus and the thief ของ Herodotus ที่นำเสนอเรื่องราวการเข้าไปขโมยสมบัติในห้องปิดตายของกษัตริย์ Rhampsinitus ของพี่น้องสองคนผู้เป็นบุตรของชายผู้สร้างห้องดังกล่าวและการวางกับดักจับโจรของกษัตริย์ Rhampsinitus บทละครเรื่อง Oedipus Rex ของ Sophocles ที่นำเสนอเรื่องราวของกษัตริย์ Oedipus ที่ต้องสืบหาฆาตกรที่สังหาร Laius กษัตริย์คนก่อนเพื่อจะได้แก้ปัญหโรคระบาดที่ชาวเมือง Thebes กำลังเผชิญอยู่ ซึ่งสุดท้ายแล้วเขาพบว่าตัวเขาเองที่เป็นฆาตกร ในบทละครและนิยายหลายเรื่องในสังคมตะวันตกก็ปรากฏเรื่องราวที่เกี่ยวกับอาชญากรรม ไม่ว่าจะเป็นบทละครเรื่อง *Hamlet* (1601) หรือบทละครเรื่อง *The Revenger's Tragedy* (1607) ในช่วงปลายยุค Elizabethan และต้นยุค Jacobean ไปจนถึงนิยายโกธิค (Gothic) ที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับการฆาตกรรมและปริศนาลึกลับ อย่างไรก็ตามแม้ว่านิทาน บทละคร และนิยายข้างต้นจะนำเสนอเหตุอาชญากรรมและฆาตกรรม แต่ก็ยังไม่ถือว่าเป็นนวนิยายสืบสวนสอบสวน เพราะเรื่องราวในนิทาน บทละคร และนิยายเหล่านี้เน้นการลงโทษผู้กระทำความผิดมากกว่ากระบวนการสืบสวน ปริศนาที่เกิดขึ้นก็มักคลี่คลายด้วยพลังเหนือธรรมชาติหรือวิธีการแบบก่อนสมัยใหม่

ในสังคมตะวันออกอย่างจีนก็ปรากฏนิยายกงอัน (公案小说) ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับนวนิยายสืบสวนสอบสวน นิยายกงอันบอกเล่าเรื่องราวคดีความไม่ว่าจะเป็นคดีโจรกรรมหรือฆาตกรรม

ตั้งแต่การเกิดเหตุการณ์ การฟ้องร้อง การหาผู้กระทำผิด ไปจนถึงการลงโทษผู้กระทำผิด ตัวอย่างของนิยายกงอันที่เป็นที่รู้จักได้แก่ เปากงอัน (包公案) ซื่อกงอัน (施公案) และตี้กงอัน (狄公案)¹ ที่ถูกดัดแปลงให้เป็นละครโทรทัศน์ อย่างไรก็ตาม นิยายกงอันก็ยังไม่ใช่นวนิยายสืบสวนสอบสวน เพราะนิยายกงอันให้ความสำคัญกับตัวละครเอกคือที่เป็นขุนนางผู้ตัดสินคดีในฐานะต้นแบบทางจริยธรรม และการลงโทษผู้กระทำผิดซึ่งถูกโยงเข้ากับแนวคิดเรื่องกฎแห่งกรรม ในขณะที่การคลี่คลายคดีหลายคดีก็ไม่ได้มาจากการสืบสวนสอบสวน แต่มาจากการช่วยเหลือของสิ่งเหนือธรรมชาติ

องค์ประกอบสำคัญของนวนิยายสืบสวนสอบสวนคือการสืบสวนสอบสวนโดยใช้ตรรกะเหตุผล และวิธีทางวิทยาศาสตร์ของตัวละครเอกนักสืบ ซึ่งรูปแบบการสืบสวนดังกล่าวเพิ่งมาเกิดขึ้นหลังจากจากการจัดตั้งองค์กรตำรวจสมัยใหม่ นวนิยายสืบสวนสอบสวนจึงมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการเกิดขึ้นของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ (nation-state) และกระบวนการนคราภิวัตน์ (urbanization) ที่มีความจำเป็นต้องมีองค์กรหรือหน่วยงานที่ดูแลความสงบเรียบร้อยของพลเมืองอย่างองค์กรตำรวจ ซึ่งตรงกับคำกล่าวของโดโรธี เซเยอร์ส (Dorothy Sayers) ที่ว่านวนิยายสืบสวนสอบสวนเกิดขึ้นได้เมื่อระบบตำรวจได้เกิดขึ้นและพัฒนาอย่างเต็มที่ในกลุ่มประเทศแองโกล-แซกซอน (Anglo-Saxon)(Sayers, 1995 as cited in Scaggs, 2005, p. 17) นอกจากนี้หลักการคิดแบบใช้ตรรกะเหตุผลและการใช้วิธีทางวิทยาศาสตร์ที่เป็นเครื่องมือในการคลี่คลายคดีที่ตำรวจใช้ก็เป็นผลผลิตของการทำให้ทันสมัย (modernization) ที่เริ่มต้นมาตั้งแต่ยุคภูมิธรรม (The Enlightenment) ในสังคมตะวันตก ด้วยเหตุนี้กล่าวได้ว่านวนิยายสืบสวนสอบสวนเป็นผลผลิตของสังคมยุโรปตะวันตกและอเมริกาเหนือหลังจากที่สังคมตะวันตกได้เข้าสู่ยุคสมัยใหม่และก่อเกิดเป็นรัฐประชาชาติสมัยใหม่

ในทางกลับกัน นวนิยายสืบสวนสอบสวนก็เป็นภาพสะท้อนแนวคิดสมัยใหม่ที่ปรากฏในสังคมตะวันตกที่ผู้คนต่างเชื่อมั่นในการใช้เหตุผล และวิธีการทางวิทยาศาสตร์ในการค้นหาและเข้าถึงความจริง ซึ่งแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับนิทาน ตำนาน บทละครกรีกโบราณ นิยายโกธิค และนิยายกงอัน ที่การเข้าถึงความจริงเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจากความต้องการของพระเจ้า เทพเจ้า หรือสิ่งเหนือธรรมชาติ ตัวละครเอกนักสืบซึ่งเป็นตัวละครหลักของนวนิยายก็แสดงให้เห็นถึงศักยภาพของมนุษย์ในการเข้าถึงความจริง โดยไม่จำเป็นต้องพึ่งพาอำนาจของพระเจ้าหรือสิ่งเหนือธรรมชาติ ตัวละครเอกนักสืบมี

¹ ผู้ชมชาวไทยรู้จักในนามละครโทรทัศน์ชุดเปาบุ้นจิ้น ซื่อกง และตี้เหวินเจี่ยตามลำดับ

ความเชื่อมั่นในการใช้เหตุผลของมนุษย์และวิทยาศาสตร์ เคารพในกฎหมายของบ้านเมือง และสิทธิที่ปัจเจกบุคคลพึงมีในร่างกายและทรัพย์สินของตน และฉากท้องเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนก็เกิดขึ้นภายในรัฐประชาชาติสมัยใหม่ ซึ่งเป็นรัฐที่มีเขตแดนที่ชัดเจน มีรัฐบาลที่มีอำนาจอธิปไตยเป็นของตนเอง เป็นรัฐที่ปกครองด้วยกฎหมาย และมีองค์กรที่บริหารและบังคับใช้กฎหมาย อย่างหน่วยงานตำรวจและหน่วยงานยุติธรรม ซึ่งภาพสะท้อนในข้างต้นล้วนปรากฏให้เห็นโดยทั่วไปในนวนิยายสืบสวนสอบสวนตะวันตก อาทิ ในนวนิยายสืบสวนสอบสวนชุด *โอกุสต์ ดูแปง (C. Auguste Dupin)* ของเอ็ดการ์ด อัลัน โป (Edgar Allan Poe) และในนวนิยายชุดเชอร์ล็อก โฮล์มส์ (Sherlock Holmes) ของอาเธอร์ โคนัน ดอยล์ (Arthur Conan Doyle)

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากการเข้าสู่สมัยใหม่และการเกิดของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ในยุโรปตะวันตกและอเมริกาเหนือเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนหรือพร้อมกันกับการเกิดขึ้นของนวนิยายสืบสวนสอบสวน แนวคิดสมัยใหม่ที่ปรากฏในนวนิยายสืบสวนสอบสวนจึงไม่ใช่สิ่งที่น่าตื่นตาตื่นใจสำหรับผู้่านชาวตะวันตก นวนิยายสืบสวนสอบสวนจึงเป็นแค่หนังสืออ่านเล่นฆ่าเวลา (pulp fiction) ในประเทศตะวันตกเท่านั้น ในขณะที่ในภูมิภาคอื่นสถานะของนวนิยายสืบสวนสอบสวนกลับแตกต่างออกไป นวนิยายสืบสวนสอบสวนได้กลายเป็นเครื่องมือของนักเขียนและปัญญาชนในการถ่ายทอดความรู้และแนวคิดสมัยใหม่ อย่างหลักการใช้เหตุผล การอนุมาน ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ ความรู้ทางกฎหมาย เพื่อให้ประชาชนในประเทศเหล่านั้นพร้อมที่จะเป็นพลเมืองสมัยใหม่ในรัฐประชาชาติที่กำลังก่อตัวขึ้นในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ถึงกลางศตวรรษที่ 20 และตัวละครนักสืบก็ได้ถูกใช้เป็นแบบอย่างในอุดมคติของพลเมืองในรัฐประชาชาติสมัยใหม่ที่สมาทานกับระบบคุณค่าสมัยใหม่ เช่น การเชื่อมั่นในความรู้ทางวิทยาศาสตร์ การเคารพกฎหมาย ความเสมอภาคระหว่างชายหญิง ความรักในเพื่อนร่วมชาติ ซึ่งลักษณะดังกล่าวได้ปรากฏในนวนิยายสืบสวนสอบสวนในประเทศในแถบเอเชียไม่ว่าจะเป็นนวนิยายสืบสวนสอบสวนตะวันตกฉบับแปลหรือนวนิยายสืบสวนสอบสวนของนักเขียนชาวเอเชียเอง ดังจะเห็นได้จากงานศึกษาต่อไปนี้

ในบทความ Arab-Nation-building through Detective Stories in al- Diyā': The Cultural Translations of Nasīb al-Mash'alānī ผู้วิจัยทั้งสองเสนอว่างานแปลนวนิยายสืบสวนสอบสวนตะวันตกของ Nasīb al-Mash'alānī ในนิตยสาร al- Diyā' เป็นงานแปลที่เกิดขึ้นเพื่อนำแนวคิดสมัยใหม่ทางสังคม การเมืองและญาณวิทยาของตะวันตกเข้าไปในประเทศอาหรับ อาทิ เช่น

แนวคิดเรื่องประชาสังคม (civil society) ความสัมพันธ์ระหว่างประชาชน องค์กรยุติธรรม และ ตำรวจ การแสวงหาความยุติธรรม และการจัดการกับอาชญากรรมตามแบบตะวันตก นอกจากนี้ผู้แปลยังดัดแปลงบทแปลเพื่อให้เข้ากับวัฒนธรรมท้องถิ่นและตอบสนองต่อความต้องการของท้องถิ่น รวมทั้งเผยแพร่ในแนวคิด nahda ซึ่งเป็นแนวคิดชาตินิยมสมัยใหม่ เพื่อเปลี่ยนแปลงให้พลเมืองในประเทศผู้ใช้ภาษาอาหรับมีวิธีคิดแบบวิทยาศาสตร์ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างชาติอาหรับยุคสมัยใหม่ (Zachs & Bawardi, 2020)

ในหนังสือเรื่อง *Tantei shōsetsu no shakaiga* 『探偵小説の社会学』 หรือสังคมวิทยา ในนวนิยายสืบสวนสอบสวน อุจิเดะ เรียวโซ (Uchida Ryūzō) เสนอว่าตัวละครนักสืบในนวนิยายสืบสวนสอบสวนญี่ปุ่นเป็นตัวแทนของยอดมนุษย์ในพื้นที่เมือง (Saito, 2007, p. 6) ในหนังสือเรื่อง *Investigating Turkey: Detective Fiction and Turkish Nationalism, 1928-1945* เดวิด เมสัน (David Mason) (Mason, 2017) เสนอว่าตัวละครนักสืบในนวนิยายสืบสวนสอบสวนทั้งห้าชุดของนักเขียนชาวตุรกีสี่คนทำหน้าที่เผยแพร่แนวคิดความเป็นตุรกี (Turkishness) ของกลุ่มเคมัล (Kemalist) ซึ่งเป็นแนวคิดที่ถูกนำมาใช้ในการสร้างอัตลักษณ์ของชาวตุรกียุคใหม่ อันประกอบด้วยหนึ่ง การทำงานหนัก สอง การมีร่างกายแข็งแรง สาม การเคารพในสิทธิและเสรีภาพของสตรี สี่ การคิดแบบเป็นเหตุเป็นผล (rationalism) ห้า ความรักชาติ (patriotism) ตัวละครนักสืบคือแบบอย่างของพลเมืองตุรกีสมัยใหม่ที่ดี ในวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทเรื่อง 程小青《霍桑探案》的现代性追求 เจียงหยาง (蒋杨) เสนอว่าตัวละครเอกนักสืบฮั่วซังทำหน้าที่เป็นผู้จุดประกายความคิดให้กับสังคม (enlightener) และเป็นผู้จุดแนวคิดในการปฏิรูประบบกฎหมายและระบบการศึกษาเพื่อให้จีนทันสมัยทัดเทียมชาติตะวันตก รวมทั้งยังทำหน้าที่เป็นผู้เผยแพร่ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ผ่านบทสนทนาระหว่างตัวละครนักสืบกับตัวละครผู้ช่วยนักสืบ ในขณะที่ในบทความเรื่อง “Sherlock Holmes came to China: detective fiction, cultural meditations, and Chinese modernity” เว่ย เหยียน (魏艳) กลับเสนอเพิ่มเติมจากเจียงหยางว่าฮั่วซังไม่ได้เพียงผู้นำเสนอแนวคิดสมัยใหม่จากตะวันตกเท่านั้น แต่ยังเป็นต้นแบบทางศีลธรรมที่มีฐานความคิดมาจากคุณธรรมของจอมยุทธ์หรือโหยวเสยา (游侠) อีกด้วย ตัวละครเอกนักสืบในนวนิยายสืบสวนสอบสวนจีนจึงเป็นต้นแบบของพลเมืองจีนสมัยใหม่ที่ไม่ได้เป็นเพียงมนุษย์ผู้คิดอย่างเป็นเหตุเป็นผลและเป็นวิทยาศาสตร์ แต่ยังเป็นบุรุษผู้ทรงคุณธรรมอีกด้วย ซึ่งลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความเป็นสมัยใหม่แบบจีนที่เกิดขึ้น

จากการประทะ ต่อรอง และผสมผสานของความเป็นสมัยใหม่แบบตะวันตกกับคุณค่าและจารีตดั้งเดิมของจีน (Wei, 2017)

1.1.2 นวนิยายกำลังภายในในฐานะคู่มือทางศีลธรรมในการดำรงตน จอมยุทธ์ในฐานะต้นแบบทางศีลธรรม

นวนิยายกำลังภายในหรืออุ้ยยาเสี่ยวซัว (武侠小说) เป็นนวนิยายประเภทหนึ่งที่มีลักษณะเฉพาะของวัฒนธรรมจีนและเป็นที่นิยมชื่นชอบของผู้อ่านชาวจีนทั้งชาวจีนแผ่นดินใหญ่และชาวจีนโพ้นทะเล นวนิยายกำลังภายในถือกำเนิดพร้อมกับการเข้าสู่สมัยใหม่และการสร้างรัฐประชาชาติของจีน ในอดีตแม้จะมีเรื่องราวของจอมยุทธ์ที่มีอยู่จริงปรากฏอยู่ในคัมภีร์ปรัชญาและบันทึกทางประวัติศาสตร์ และจอมยุทธ์ในจินตนาการของกวีและผู้แต่งนิทานพื้นบ้านไปจนถึงนิยายโบราณ แต่งานเขียนเหล่านั้นก็ยังไม่ใช่นวนิยายกำลังภายใน คำว่านวนิยายกำลังภายในหรืออุ้ยยาเสี่ยวซัว (武侠小说) เพิ่งปรากฏขึ้นในทศวรรษแรกของศตวรรษที่ 20 โดยเป็นการแปลงมาจากความหมายภาษาญี่ปุ่น (Hamm, 2005, p. 11)

เฉินผิงหยวน (陈平原, 2018) อธิบายว่าภาพลักษณ์ของจอมยุทธ์หรืออุ้ยยา (侠) ที่ปรากฏออกมาแต่ในยุคสมัยมีความแตกต่างกันออกไป ในหานเฟยจื่อ (韩非子) ซึ่งเป็นคัมภีร์ปรัชญาการเมืองการปกครองในยุคณรัฐหรือจันกั๋ว (战国) (475-221 ปีก่อนคริสตกาล) จอมยุทธ์ถูกจัดให้เป็นหนึ่งในห้าของกลุ่มคนที่เป็นอุปสรรคในการปกครองบ้านเมืองของเจ้าผู้ครองแคว้นนครรัฐ เป็นผู้ไม่เคารพในกฎหมายของรัฐ ในหนังสือประวัติศาสตร์สี่จี้ (史记) ของซือหม่าเชียน (司马迁) ที่เขียนขึ้นในสมัยฮั่นตะวันตก (202-8 ปีก่อนคริสตกาล) ภาพลักษณ์ของจอมยุทธ์มีทั้งภาพที่เป็นพวกนอกกฎหมายและภาพที่เป็นผู้รักษาสัจจะ หลังจากสมัยฮั่นเป็นต้นมาก็ไม่พบการบันทึกเรื่องราวของจอมยุทธ์ในบันทึกประวัติอีก จอมยุทธ์ได้เข้าไปอยู่ในงานวรรณกรรมทั้งในโคลงกลอน นิยายจี้กั๋ว (志怪小说) ในสมัยฮกวางวงศ์ (ค.ศ. 222-589) นิยายฉวนฉี (传奇小说) ในสมัยราชวงศ์ถัง (ค.ศ. 581-618) และสมัยราชวงศ์ซ่ง (ค.ศ. 960-1279) บทละครในสมัยราชวงศ์หยวน (ค.ศ. 1271-1368) บทนิยายหรือฮว่าเปิ่น (话本) และนิยายขนาดยาวแบบแบ่งตอนหรือจิงหุยเสี่ยวซัว (章回小说) ในสมัยราชวงศ์หมิง (ค.ศ. 1368-1644) โดยภาพลักษณ์ของจอมยุทธ์มีความหลากหลายมากขึ้นตั้งแต่ราเริง ดุตัน มีวินัย ต่อต้านชนบ ทะเยอทะยาน ปราศรัยจะได้รับการยอมรับ มีทั้งภาพลักษณ์ที่เป็นบวก

และเป็นลบ ภาพลักษณ์ที่เป็นมนุษย์และเหนือมนุษย์ ภาพลักษณ์ที่ผู้ต่อต้านรัฐและผู้ตกเป็นเครื่องมือของรัฐ ในนิยายฉวนอักษรมัยถึง เริ่มปรากฏจอมยุทธ์ที่มีพลังเหนือธรรมชาติและจอมยุทธ์หญิง ตัวละครจอมยุทธ์ในนิยายฉวนอักษรราชวงศ์ถังและราชวงศ์ซ่ง (唐宋传奇) หากไม่แสดงบทบาทในการผดุงคุณธรรม (仗义) หรือตอบแทนบุญคุณ (报恩) ก็จะแสดงความสามารถในการต่อสู้ของตนเอง ในสมัยราชวงศ์หมิงปรากฏนิยายขนาดยาวเรื่อง *สุยหู่จ้วน* หรือ *ซ่งกั๋ง* (水浒传)² ที่ตัวละครจอมยุทธ์เป็นกลุ่มคนที่ถูกบีบคั้นจากอำนาจรัฐจนต้องออกจากเมืองมาใช้ชีวิตร่วมกันบนเขาเพื่อต่อต้านอำนาจรัฐ ในสมัยราชวงศ์หมิงและราชวงศ์ชิงยังปรากฏนวนิยายกึ่งอันสยาลี้ (公案侠义小说) ที่ตัวละครจอมยุทธ์กลับเข้ามาเป็นเครื่องมือของรัฐ ตัวละครจอมยุทธ์หากไม่เป็นผู้ช่วยขุนนางฝ่ายดีในการสอบสวนคดีความ กำจัดโจรผู้ร้าย ผดุงความสงบสุขของสังคม ก็ทำหน้าที่เป็นผู้ต่อต้านขุนนางทุจริตฉ้อราษฎร์บังหลวง แต่ในขณะเดียวกันก็ไม่ได้ต่อต้านองค์จักรพรรดิหรือราชสำนัก เฉินจงเหลียง (陈中亮) ได้สรุปลักษณะจอมยุทธ์ที่ปรากฏในนิยายโบราณว่ามีลักษณะที่เกือบสมบูรณ์แบบ มีพฤติกรรมเหมือนเป็นเทพเจ้า แม้ว่าตัวละครบางตัวจะมีบุคลิกเฉพาะของตนเอง ไม่สมบูรณ์แบบ แต่ก็ยังคงทำเพื่อสังคมเพื่อส่วนรวม จอมยุทธ์ในนิยายกำลังภายในยุคโบราณจึงทำหน้าที่เหมือนเทพเจ้าที่คอยคุ้มครอง ขจัดทุกข์บำรุงสุขให้กับประชาชน (陈中亮, 2012, p. 110)

ตัวละครจอมยุทธ์ในนวนิยายกำลังภายในยุคสาธารณรัฐ (ค.ศ. 1912-1949) ยังคงวนเวียนอยู่กับการทดแทนบุญคุณและการล้างแค้น การช่วยเหลือผู้ตกยาก และเป็นต้นแบบทางจริยธรรมให้กับคนในสังคม เช่น ในนวนิยายเรื่อง *ฮวงเจียงเหิงหนี่วลิยา* (荒江女侠) ของกู่หมิงเต้า (顾明道) (ค.ศ. 1897-1944) ตัวละครเอกคือฟ่งอวิ๋นฉิน (方玉琴) จอมยุทธ์หญิงที่ฝึกวิชาเพื่อล้างแค้นแทนบิดา แต่ในขณะเดินทางไปล้างแค้นก็ได้ช่วยจัดภัยให้กับประชาชนด้วย (范柏群, 2007, p. 324) ตัวละครจอมยุทธ์ในยุคสาธารณรัฐยังเป็นผู้ช่วยรัฐในการรักษาความสงบสุขในสังคม เฉกเช่นเดียวกับจอมยุทธ์ในสมัยราชวงศ์หมิงและชิง เช่น ในนวนิยายเรื่อง *ฉีเสียดิงจงจ้วน* (奇侠精忠传) ของเจ้าฮ่วนถิง (赵焕亭) ตัวละครจอมยุทธ์ในเรื่องทำหน้าที่ช่วยเหลือกองทัพของทางการในการปราบปรามกบฏชาวเหมียวชาวหุย และพรรคบัวขาว ในนวนิยายเรื่อง *หม่าเหยว่จื่อจ้วน* (马豹子全传) ตัวละครเอกหวังฝูเฉิน (王辅臣) เป็นทั้งจอมยุทธ์และขุนนาง (刘祥安, 2003, pp. 149-150) ภาพลักษณ์ที่ปรากฏเพิ่มเติมขึ้นมาจากจอมยุทธ์ยุคโบราณคือภาพลักษณ์ของจอมยุทธ์ในฐานะวีรบุรุษผู้กอบกู้ชาติและผู้ต่อสู้กับผู้

² ภายหลังถูกนำมาดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ที่ชาวไทยรู้จักกันในนาม “ผู้ยิ่งใหญ่แห่งเขาเหลียงซาน”

รุกรานชาวต่างชาติซึ่งแสดงให้เห็นถึงการก่อตัวของแนวคิดชาตินิยมที่เกิดจากการเผชิญหน้ากับประเทศตะวันตกที่เข้ามาล่าอาณานิคม เช่น ตัวละครฮั่วหยวนจ๋า (霍元甲) หนึ่งในตัวละครเอกจอมยุทธ์ของนวนิยายกำลังภายในเรื่อง *จินใต้สยาอึ้งย้งจ้าว* (近代侠义英雄传) ของเซี่ยงไห่หราน (向恺然) (ค.ศ.1890-1957) เป็นครูมวยชาวจีนที่ต่อสู้กับนักมวยต่างชาติ เรื่องราวของฮั่วหยวนจ๋าในนวนิยายแสดงให้เห็นถึงความรักชาติของชาวจีนที่ต้องการลบคำสบประมาทของต่างชาติที่ว่าจีนคือ “ผู้ป่วยของเอเชีย” ออกไป

นอกจากนี้ อิทธิพลของขบวนการเคลื่อนไหวทางวรรณกรรมสี่พฤษภาคม (五四新文学) ในช่วงทศวรรษที่ 1910 ที่ต้องการปฏิรูปภาษาและวรรณกรรมจีนให้หลุดพ้นจากการครอบงำของความคิดเก่าและความคิดแบบศักดินา เพิ่มความเป็นสากลตามแบบตะวันตก ก็ทำให้นักเขียนนวนิยายกำลังภายในบางคนเริ่มเขียนงานที่สะท้อนแนวคิดมนุษยนิยมแบบตะวันตกและตัวละครจอมยุทธ์ในนวนิยายเหล่านั้นก็มีความเป็นมนุษย์มากขึ้น หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือตัวละครจอมยุทธ์ถอยห่างจากความสมบูรณ์แบบแบบเทพเจ้า ตัวละครเอกจอมยุทธ์ก็ไม่ได้มีบุคลิกแบบวีรบุรุษหรือปัญญาชนที่ทำแต่ความดีเพื่อคนอื่น แต่เป็นชนธรรมาที่คิดถึงผลประโยชน์ของตนเอง เช่น ในนวนิยายเรื่อง *สิบสองเงินเบี้ย* (十二金钱镖) ของกงไป๋อวี่ (宫白羽) (1899-1966) ตัวละครอิ้วเจี้ยนผิง (俞剑平) มีความสัมพันธ์รักสามเส้ากับหยวนเจินอู่ (袁振武) และตึงอวี่ซิว (丁云秀) ตัวละครชายทั้งสองต่างแย่งชิงและทำทุกวิถีทางเพื่อให้ตนเองเหนือกว่าอีกฝ่ายและเพื่อได้ตัวละครหญิงมาครอบครอง (刘祥安, 2003, pp. 156-158) ในนวนิยายเรื่อง *ฮั่วหู่ฉั่งหลง* (卧虎藏龙) ของหวังตู้หลู่ (王度庐) (1900-1977) เจียวหลง (玉娇龙) ตัวละครเอกผู้เป็นหญิงสาวในตระกูลสูงศักดิ์ กลับเป็นตัวละครที่ทำทุกอย่างตามความต้องการของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นการขโมยคัมภีร์จากอาจารย์ของตนเอง โดยตบตาอาจารย์ของตนว่าคัมภีร์เหล่านั้นถูกไฟไหม้ การขโมยกระบี่วิเศษ หรือแม้แต่การเสนอตัวมีความสัมพันธ์กับจอมโจรทะเลทรายหลัวเสี่ยวหู่ (罗小虎) โดยไม่คำนึงถึงสถานะทางสังคมของตนเอง (范柏群, 2007, pp. 485-488)

ในขณะที่นวนิยายกำลังภายในถือกำเนิดขึ้นบนแผ่นดินใหญ่และกลายเป็นวรรณกรรมที่เป็นที่นิยมอย่างรวดเร็ว บนเกาะไต้หวันที่ถูกปกครองโดยจักรวรรดิญี่ปุ่นก็ปรากฏวรรณกรรมภาษาจีนที่เล่าเรื่องเกี่ยวกับจอมยุทธ์ในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 นวนิยายกำลังภายในเหล่านี้ถูกเขียนเป็นภาษาจีนโบราณ

หรือเหวินเหียนเหวิน (文言文)³ และรับอิทธิพลในด้านรูปแบบการประพันธ์จากบทนิยายหรือฮว่าเปิ่น (话本) และนิยายขนาดยาวแบบแบ่งตอนหรือจิงหุยเสี่ยวซว (章回小说) หลินอี้เหิง (林以衡) (林以衡, 2009) เสนอว่านิยายกำลังภายในภาษาจีนบนเกาะไต้หวันในช่วงที่ถูกญี่ปุ่นปกครองรับอิทธิพลจากทั้งนิยายสยองจากจีนในยุคปลายราชวงศ์ชิง นวนิยายชามูไรของญี่ปุ่นและวรรณกรรมตะวันตก ตัวละครเอกจอมยุทธ์ในนิยายกำลังภายในภาษาจีนบนเกาะไต้หวันจึงมีความหลากหลาย ในบางเรื่องก็เป็นจอมยุทธ์ที่ทำหน้าที่รับใช้ทางการ บางเรื่องก็ต่อต้านทางการ บางเรื่องก็เป็นวีรบุรุษในยุคปฏิวัติ ในขณะที่ในบางเรื่องก็เป็นจอมยุทธ์ผู้นำเสนอแนวคิดวิทยาศาสตร์ของตะวันตก หลินอี้เหิงยังเสนอต่อไปด้วยว่าตัวละครจอมยุทธ์ในนิยายกำลังภายในช่วงหลังทศวรรษที่ 1930 แสดงอัตลักษณ์ของคนไต้หวันที่มีเชื้อสายและวัฒนธรรมจีนแต่ไม่ใช่คนจีน แม้จะอยู่ภายใต้การปกครองของญี่ปุ่นแต่ก็ไม่ใช่คนญี่ปุ่น

หลังจากการสถาปนาสาธารณรัฐประชาชนจีนโดยพรรคคอมมิวนิสต์จีนในปี ค.ศ. 1949 นวนิยายกำลังภายในก็กลายเป็นสิ่งต้องห้าม นักเขียนกำลังภายในในจีนแผ่นดินใหญ่ต้องหยุดเขียนงาน นักเขียนนวนิยายกำลังภายในในฮ่องกงและไต้หวันกลายเป็นนักเขียนนวนิยายกำลังภายในที่รับช่วงต่อจากนักเขียนกำลังภายในยุคสาธารณรัฐในแผ่นดินใหญ่ นวนิยายของนักเขียนยุคนี้ถูกเรียกว่านวนิยายกำลังภายในใหม่หรือซินไผ่ฮุ่ยเสี่ยวซว (新派武侠小说) อย่างไรก็ตาม การแบ่งยุคระหว่างนักเขียนนวนิยายกำลังภายในยุคสาธารณรัฐและนักเขียนนวนิยายกำลังภายในใหม่เป็นการแบ่งยุคจากเหตุการณ์ทางการเมืองมากกว่าความแตกต่างของรูปแบบและเนื้อหาของตัวบทนวนิยาย นวนิยายกำลังภายในของนักเขียนกำลังภายในใหม่จึงเป็นการสานต่องานของนวนิยายกำลังภายในยุคสาธารณรัฐมากกว่าการสร้างนวนิยายกำลังภายในประเภทใหม่ที่มีรูปแบบและเนื้อหาแตกต่างไปจากนวนิยายกำลังภายในยุคสาธารณรัฐอย่างสิ้นเชิง ตัวละครเอกจอมยุทธ์จากปลายปากกาของนักเขียนชาวจีนในฮ่องกงและไต้หวันในช่วงปีค.ศ. 1950-1980 ยังมีลักษณะเหมือนกับตัวละครเอกจอมยุทธ์ในนวนิยายกำลังภายในยุคสาธารณรัฐ ตัวละครเอกจอมยุทธ์เป็นวีรบุรุษผู้ผจญความยุติธรรม เป็นต้นแบบทางจริยธรรมและภักดีต่อราชสำนักหรือประเทศชาติ เช่น ในนวนิยายเรื่อง *หลงหูไต้่วังจิงฮวา* (龙虎斗京华) ของเหลียงอวิ๋งเซิง (梁羽生) เป็นเรื่องราวของกลุ่มครูมวยจีนที่เข้าร่วมกับกลุ่มกบฏนักมวย

³ ก่อนการกระแสปฏิรูปวรรณกรรมภาษาจีนในจีนแผ่นดินใหญ่รวมถึงไต้หวันในช่วงทศวรรษที่ 1920 วรรณกรรมภาษาจีนส่วนใหญ่ถูกเขียนเป็นภาษาจีนโบราณซึ่งเป็นภาษาเขียนที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับภาษาพูดทั้งในด้านคำศัพท์และไวยากรณ์

ในช่วงปลายสมัยราชวงศ์ชิงที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อขับไล่กองกำลังทหารของจักรวรรดิตะวันตกออกจากแผ่นดินจีน ในเรื่อง *เส้นเดี่ยวอิงสงยจ้วน* (神雕英雄传) ของจินยง (金庸) ตัวละครกัวจิ้ง (郭靖) แม้จะเติบโตในมองโกเลียแต่ก็มีความจงรักภักดีต่อดินแดนที่เป็นบ้านเกิดเมืองนอนของตนคือแผ่นดินช่ง นอกจากนี้ยังปรากฏตัวละครเอกจอมยุทธ์สมัยใหม่ที่มีแนวคิดว่าการผดุงความยุติธรรมไม่ได้หมายถึงการเป็นผู้ช่วยราชสำนักในการรักษาความสงบสุขของสังคม แต่หมายถึงการอยู่เคียงข้างประชาชนในการต่อสู้กับชนชั้นปกครองศักดินาที่เป็นผู้ทุจริต อย่างตัวละครเอกจอมยุทธ์ในนวนิยายของของเหลียงอี่วซึ่งที่มีแนวคิดแบบฝ่ายซ้าย (陈力君, 2011, p. 129) ซึ่งแสดงให้เห็นถึงแนวคิดสังคมนิยมที่กำลังเป็นที่นิยมและมีอิทธิพลต่อปัญญาชนในยุคนั้นหลังจากความสำเร็จของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในการสร้างจีนใหม่

ในขณะเดียวกันก็ปรากฏตัวละครเอกจอมยุทธ์ที่ไม่สมบูรณ์แบบ มีข้อบกพร่อง มีความเห็นแก่ตัวเหมือนมนุษย์ปกติ ตัวละครเหล่านี้นอกจากจะต้องเผชิญกับศัตรูและสิ่งแวดล้อมภายนอกแล้ว ยังต้องต่อสู้กับความขัดแย้งภายในใจของตนเอง ที่เกิดจากความไม่ลงรอยระหว่างเหตุผลกับอารมณ์ หรือระบบคุณค่าแบบเก่ากับระบบคุณค่าแบบใหม่ เช่น ตัวละครจอมยุทธ์หญิงอย่างนางพญาผมหาวในนวนิยายเรื่อง *ไปฟ้าหมัวหนี่จ้วน* (白发魔女传) ของเหลียงอี่วซึ่งทำตามความปรารถนาของตนเองโดยไม่สนใจกฎเกณฑ์ทางสังคม ลงมืออย่างโหดเหี้ยมไร้เมตตา แต่ในขณะเดียวกันก็มีคุณธรรมแบบจอมยุทธ์ในการช่วยเหลือผู้ได้รับความลำบาก (中国当代通俗小说史论, 2007, p. 181) ตัวละครหย่งกั๋ว (杨过) ในเรื่อง *เส้นเดี่ยวสยาหลีว* (神雕侠侣) ของจินยงที่ต่อสู้กับจารีตทางสังคมเพื่อจะได้อยู่ร่วมกันกับเสี่ยวหลงหนี่ว (小龙女) หญิงคนรักที่เป็นอาจารย์ของตัวเอง ตัวละครเซียวเฟิง (萧峰) ในเรื่อง *เทียนหลงปาปู้* (天龙八部) ของจินยงที่เผชิญความขัดแย้งทางอัตลักษณ์ และต้องเลือกข้างในความขัดแย้งระหว่างชนชาติ จนสุดท้ายเลือกที่จะเสียสละชีวิตตัวเองเพื่อความสงบสุขของประชาชน นอกจากนี้ยังปรากฏตัวละครเอกจอมยุทธ์ที่ไม่มีคุณสมบัติแบบวีรบุรุษไปจนถึงตัวละครเอกปฏิลักษณ์ เช่น ในนวนิยายของจินยงตัวละครจางอู่จี้ (张无忌) ในเรื่อง *อี่เทียนถูหลงจี* (倚天屠龙记) เป็นจอมยุทธ์ที่ไม่มีลักษณะของวีรบุรุษ ไร้ไหวพริบทางการเมือง ในด้านความรักก็โลเลตัดสินใจไม่ได้ว่าจะอยู่กับผู้หญิงคนไหน ตัวละครเหวยเสี่ยวเป่า (韦小宝) ในเรื่อง *ลู่ดิงจี* (鹿鼎记) เป็นตัวละครเอกในนวนิยายกำลังภายในที่ไร้วิชายุทธ์ ซึ่งมีลักษณะเป็นตัวละครเอกปฏิลักษณ์เหมือนกับตัวละคร Don Quixote (孔庆东, 2003, pp. 179-182) กล่าวคือตัวละครทั้งสองเป็นตัวละครที่ไม่มี

คุณสมบัติที่เหมาะสมกับประเภทของนวนิยายที่ตนเองปรากฏอยู่ในนวนิยายกำลังภายในตัวละครเอกสมควรเป็นตัวละครที่มีวิหยายุทธ์ มีคุณธรรม แต่ตัวละครเหยยเสี่ยวเป่า นอกจากจะไร้วิหยายุทธ์แล้วยังเป็นคนเจ้าเล่ห์ กลิ้งกลอก ไม่มีทั้งคุณสมบัติและคุณธรรมแบบจอมยุทธ์ตามขนบ ในขณะที่ตัวละคร Don Quixote เองก็จินตนาการว่าตัวเองเป็นอัศวินที่รับใช้ชาติ ทั้งที่ตัวเองเป็นเพียงคนที่เสพนิยายแนวอัศวินมากจนเกินไป

นอกจากตัวละครเอกจอมยุทธ์แบบขนบที่เป็นต้นแบบทางจริยธรรมและวีรบุรุษของชาติ ตัวละครเอกจอมยุทธ์ที่มีความเป็นมนุษย์มีข้อบกพร่อง และตัวละครเอกจอมยุทธ์ปฏิลักษณ์แล้ว ในนวนิยายกำลังภายในใหม่ยังปรากฏตัวละครเอกจอมยุทธ์พเนจรที่ไม่มีใครรู้ประวัติที่มาของตัวละครเหล่านี้อย่างชัดเจน มีความเป็นปัจเจกสูง ทำอะไรตามใจตนเอง อย่างตัวละครเอกจอมยุทธ์ในนวนิยายของกู่หลง (古龙) หรือโกวเล้งไม่ว่าจะเป็นเส้นเหนียง (沈浪) และสยงเมาร (熊猫儿) ในเรื่อง *อุ๋หลินไ่วลื่อ* (武林外史) หลี่สวินฮวน (李寻欢) และอาเฟย์ (阿飞) ในเรื่อง *ตัวฉิ่งเจี้ยนเค่ออู่ฉิ่งเจี้ยน* (多情剑客无情剑) เซียวสืออิหล่ง (萧十一郎) และเฟิงสือเหนียง (风四娘) ในเรื่อง *เซียวสืออิหล่ง* (萧十一郎)

ในงานศึกษาความเป็นสมัยใหม่ในนวนิยายกำลังภายในของนักเขียนนวนิยายกำลังภายในใหม่สามคนคือ เหลียงอู่เซิง (梁羽生) (ค.ศ.1924-2009) จินยง (金庸) (ค.ศ.1924-2018) และกู่หลง (古龙) (ค.ศ.1938-1985) ซึ่งเป็นสามนักเขียนหลักของนักเขียนนวนิยายกำลังภายในใหม่ เฉินจงเหลียง (陈中亮, 2012) พบว่าตัวละครจอมยุทธ์ของเหลียงอู่เซิงมักมีลักษณะที่คล้ายคลึงกันไม่มีลักษณะเด่น ตัวละครมักใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์ และผู้เขียนไม่ค่อยมีการพรรณนาอารมณ์ของตัวละคร ตัวละครของเหลียงอู่เซิงแบ่งเป็นตัวละครฝ่ายดีและฝ่ายร้ายได้อย่างชัดเจน ในขณะที่ตัวละครจอมยุทธ์ของจินยงมักมีพัฒนาและการเปลี่ยนทางด้านนิสัยใจคอ ตัวละครจอมยุทธ์ของจินยงไม่ว่าจะเป็นตัวละครฝ่ายธรรมะหรือฝ่ายอธรรมมักมีทั้งความดีและความชั่วร้ายอยู่ในตัว ไม่มีตัวละครตัวใดที่ดีหรือร้ายมาตั้งแต่กำเนิด แต่เป็นผลจากสิ่งแวดล้อมและประสบการณ์ที่ตัวละครแต่ละตัวได้ประสบพบเจอ ตัวละครที่สามารถรักษาสมดุลทางอารมณ์ของตนเองได้ก็จะเป็นผู้ชนะ ตัวละครที่ล้มเหลวก็จะเป็นผู้พ่ายแพ้ ส่วนตัวละครจอมยุทธ์ของกู่หลงไม่ได้เน้นที่ความสมดุลระหว่างเหตุผลและอารมณ์ แต่เป็นความแตกแยกระหว่างเหตุผลและอารมณ์ ตัวละครจอมยุทธ์ของกู่หลงส่วนใหญ่จึงมีความแปลกแยกทางอารมณ์ ส่งผลให้ตัวละครบางตัวมีลักษณะเหมือนคนป่วย ซึ่งลักษณะดังกล่าวของตัวละครเอกเกิด

จากปัจจัยสองประการคือ หนึ่ง กุ่หลงต้องการสร้างความแปลกใหม่ให้กับผลงานของตนเองอยู่เสมอ จึงรับเอาลักษณะสมัยใหม่ที่ปรากฏในวรรณกรรมแปลตะวันตก วรรณกรรมแปลญี่ปุ่น และ วรรณกรรมกระแสหลักเข้ามาในนวนิยายกำลังภายในของตน และ สอง คือจากสภาพทางเศรษฐกิจ และสังคมของไต้หวันในเวลานั้นที่เป็นสังคมเมืองขนาดใหญ่ที่ขับเคลื่อนด้วยระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม อาจกล่าวได้ว่าในนวนิยายกำลังภายในใหม่ปรากฏตัวละครจอมยุทธ์ที่หลากหลายมากขึ้นและมีความเป็นมนุษย์มากขึ้น ตัวละครเหล่านี้สะท้อนสภาพของการเมือง เศรษฐกิจและสังคมที่กำลังเปลี่ยนแปลงไป อย่างไรก็ตามการเกิดขึ้นของตัวละครเอกจอมยุทธ์รูปแบบใหม่ก็ไม่ได้หมายความว่า จอมยุทธ์แบบชนบทที่มีลักษณะเกือบสมบูรณ์แบบคล้ายเทพเจ้า หรือเกือบไร้ข้อบกพร่องจะเลือนหายไปจากนวนิยายกำลังภายใน

หากความคิดหลักของนวนิยายสืบสวนสอบสวนตะวันตกคือการค้นหาและเปิดเผยความจริง ตัวละครเอกนักสืบคือภาพในอุดมคติของพลเมืองในรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่ที่เชื่อมั่นในการใช้เหตุผล และวิธีการทางวิทยาศาสตร์ในการเข้าถึงความจริง แก่นเรื่องของนวนิยายกำลังภายในก็คือการปฏิบัติต่อบุคคลอื่นตามหลักมนุษยธรรมหรือเหริน (仁) และคุณธรรมหรืออี้ (义) เป็นสิ่งที่คำจูนสังคมและทำให้สังคมอยู่ในระเบียบ ตัวละครเอกจอมยุทธ์ก็คือผู้ยึดถือในมนุษยธรรมหรือเหริน (仁) และคุณธรรมหรืออี้ (义) โดยแสดงให้เห็นผ่านการปฏิบัติ ตัวละครเอกจอมยุทธ์ไม่ว่าจะเป็นจอมยุทธ์ในนิยายยุคโบราณ นวนิยายกำลังภายในยุคสาธารณรัฐหรือยุคหลังสาธารณรัฐล้วนเป็นผู้ยึดมั่นในคุณธรรม เพราะถ้าหากเป็นผู้ไร้คุณธรรมก็ไม่อาจเป็นตัวละครเอกจอมยุทธ์ในนวนิยายกำลังภายในได้ อย่างไรก็ตาม สำหรับตัวละครเอกจอมยุทธ์แต่ละตัว การยึดมั่นในมนุษยธรรมและคุณธรรมหรืออี้อาจไม่ใช่สิ่งที่สำคัญที่สุดเสมอไป ตัวละครเอกจอมยุทธ์บางตัวก็ไม่ได้ยึดถือคุณธรรมว่าเป็นสิ่งสำคัญเป็นอันดับหนึ่ง อาทิ ตัวละครเอกจอมยุทธ์ของกุ่หลงไม่ว่าจะเป็นตัวละครจอมยุทธ์พเนจร (孤独浪子) หรือจอมยุทธ์เจ้าสำราญ (欢乐英雄) ล้วนยึดถือจิตวิญญาณแบบหนานจื่อฮั่น (男子汉精神) หรือจิตวิญญาณแห่งความเป็นชายที่มีความเด็ดเดี่ยวแน่วแน่และยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง ตัวละครจอมยุทธ์พเนจรจึงมีลักษณะของการปลดปล่อยตนเองออกจากกรอบประเพณีและคุณธรรมในสังคม ในขณะที่ตัวละครจอมยุทธ์เจ้าสำราญแม้ว่าจะแสดงออกถึงการปลดปล่อยตัวตนจากกรอบผ่านการปฏิบัติแบบสุชนิยมที่ตัวละครหาความสุขความสำเร็จไปวันๆ โดยไม่ได้คำนึงถึงศีลธรรมหรืออำนาจ (翁文信, 2018) (p. 199, 231) ซึ่งลักษณะการจัดลำดับความสำคัญของมนุษยธรรมหรือเหริน (仁) และคุณธรรมหรืออี้ (

义) ไว้เป็นรองนั้น เหวินชิน (翁文信) เสนอว่าเพราะกู่หลงต้องการล้อเลียนไปจนถึงเสียดสีนวนิยายกำลังภายในที่มนุษยธรรมหรือเหริน (仁) และคุณธรรมหรืออี้ (义) ถูกใช้เป็นเกณฑ์ในการตัดสินความดีชั่ว จนเกิดตัวละครที่มีคุณธรรมแต่แปลก แต่จิตใจมีความชั่วร้าย ตัวละครเอกจอมยุทธ์ของกู่หลงจึงสามารถเป็นจอมโจรที่ขโมยของคนอื่นอย่างเชี่ยวชาญ (萧十一郎) และผู้หญิงเลี้ยง (楚留香) กู่หลงเชื่อว่ากรอบมาตรฐานทางศีลธรรมเป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์ห่างไกลกันมากกว่าที่จะใกล้ชิดกัน ตัวละครจอมยุทธ์ในนวนิยายกำลังภายในของกู่หลงจึงเชื่อในธรรมชาติที่ดีของมนุษย์ (善性) และยึดหลักวิถีแห่งสวรรค์ (天道) ซึ่งเป็นต้นกำเนิดของคุณธรรม (义理) มากกว่าไปยึดติดกับกรอบจารีตและคุณธรรมของสังคม ซึ่งลักษณะดังกล่าวเป็นลักษณะของจอมยุทธ์ดั้งเดิมที่ปรากฏในยุคราชวงศ์ถัง (翁文信, 2018, pp. 199-208)

อย่างไรก็ตามก็มีนักวิชาการที่มีข้อเสนอที่แตกต่างออกไป จิ้งเซาเฟิง (景少峰, 2016) เสนอว่าตัวละครเอกจอมยุทธ์ในนวนิยายกำลังภายในของกู่หลงได้ละทิ้งโลกทัศน์ที่ยึดคุณธรรม (道义) แต่มีโลกทัศน์แบบสมัยใหม่ที่ยึดกฎหมายเป็นหลัก รวมไปถึงโอบรับหลักสิทธิมนุษยชนตามแบบสมัยใหม่ นอกจากนี้จิ้งเซาเฟิงยังเห็นด้วยกับข้อเสนอของเฉินผิงหยวน (陈平原) ที่ว่าสาระสำคัญของนวนิยายกำลังภายในคือการช่วยเหลือ การช่วยชีวิต ผู้ต้องการความช่วยเหลือต้องการความช่วยเหลือจากผู้อื่น เพื่อที่จะได้มีชีวิตใหม่ ในขณะที่ผู้ช่วยเหลือช่วยเหลือผู้อื่นเพื่อที่จะได้ก้าวข้ามข้อจำกัดของตนเอง (陈平原, 2018, p. 207) โดยจิ้งเซาเฟิงอธิบายว่าในนวนิยายกำลังภายในก่อนหน้ากู่หลง จอมยุทธ์ช่วยเหลือและกอบกู้คนอื่น ส่วนในนวนิยายกำลังภายในของกู่หลง จอมยุทธ์ช่วยเหลือและกอบกู้ตนเอง เขายังเสนอต่อไปด้วยว่าการช่วยเหลือและกอบกู้ตนเองของตัวละครจอมยุทธ์เป็นทางออกให้กับจอมยุทธ์หรืออีกนัยหนึ่งคือมนุษย์ในโลกสมัยใหม่ กล่าวคือเมื่อจอมยุทธ์สมัยใหม่กลายเป็นจอมยุทธ์พเนจรที่ไร้ราก และตั้งคำถามเกี่ยวกับตัวตน ความจริง หรือสาระซึ่งเป็นลักษณะของแนวคิดแบบหลังสมัยใหม่ ทำให้จอมยุทธ์เหล่านี้ไม่มีที่ยึดเหนี่ยว ไร้จุดมุ่งหมาย การช่วยเหลือและกอบกู้ตนเอง จึงเป็นการตั้งจุดมุ่งหมายใหม่ให้กับตนเอง และแสวงหาจุดมุ่งหมายนั้น เพื่อจะได้กลายเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์

จากข้อถกเถียงเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของตัวละครเอกจอมยุทธ์ของกู่หลงซึ่งเป็นจอมยุทธ์ในนวนิยายกำลังภายในใหม่ จะพบว่าตัวละครเอกจอมยุทธ์ในนวนิยายกำลังภายในใหม่ไม่ได้มีภาพลักษณ์เพียงแบบเดียวคือเป็นต้นแบบทางศีลธรรมคุณธรรมและผู้ช่วยเหลือกอบกู้สังคมเท่านั้น ตัวละครเอก

จอมยุทธ์ในนวนิยายกำลังภายในใหม่โดยเฉพาะในนวนิยายกำลังภายในของกู่หลงยังมีลักษณะของมนุษย์สมัยใหม่ที่มีโลกทัศน์และยึดถือในระบบคุณค่าแบบสมัยใหม่ แม้ว่าจะยังเป็นที่ยกเถียงกันอยู่ว่าโลกทัศน์และคุณค่าแบบสมัยใหม่ได้มาแทนที่โลกทัศน์และระบบคุณค่าแบบเก่าทั้งหมด หรือว่าเป็นการผสมผสานระหว่างสองโลกทัศน์และสองระบบคุณค่าโดยที่โลกทัศน์และระบบคุณค่าแบบใหม่ถูกขับเน้นและมีพื้นที่มากกว่า อย่างไรก็ตาม ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของนวนิยายกำลังภายในใหม่ที่เกิดจากอิทธิพลของการทำให้ทันสมัยทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และวัฒนธรรมในทศวรรษที่ 1950 ถึงทศวรรษที่ 1980 และอิทธิพลของกระแสวรรณกรรมและสื่อบันเทิงตะวันตกอย่างภาพยนตร์ที่มีต้นนวนิยายกำลังภายใน ซึ่งตรงกับข้อเสนอของทังเจ้อเซิง (汤哲声) ที่ว่านวนิยายกำลังภายในร่วมสมัยหรือนวนิยายกำลังภายในใหม่ที่เกิดขึ้นหลังปีค.ศ. 1949 ในด้านเนื้อหาความคิดสะท้อนคุณค่าของสังคมร่วมสมัย แสดงให้เห็นถึงความเป็นปัจเจกและความซับซ้อนของมนุษย์ แฝงไปด้วยปรัชญาในการดำรงชีวิต เรียกได้ว่านวนิยายกำลังภายในได้เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตมนุษย์สมัยใหม่ ในด้านกลวิธีในการประพันธ์นอกจากจะหยิบยืมเทคนิคจากนักเขียนวรรณกรรมกระแสหลักแล้ว ยังผสมผสานเทคนิคการประพันธ์จากวรรณกรรมตะวันตก เช่น การสร้างปมปริศนา และการคลี่คลายคดีของนวนิยายแนวลึกลับและนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน รวมไปถึงการใช้กลวิธีการประพันธ์แบบการเขียนบทภาพยนตร์ จะเห็นได้ว่านวนิยายกำลังภายในสมัยใหม่ได้รับอิทธิพลทั้งด้านเนื้อหาและกลวิธีการประพันธ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอิทธิพลจากนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน (中国当代通俗小说史论, 2007, pp. 169-170)

1.1.3 ฉากท้องเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนและนวนิยายกำลังภายใน พื้นที่ภายใต้รัฐหรือพื้นที่ปราศจากรัฐ

ในนวนิยายสืบสวนสอบสวนไม่ว่าจะเป็นนวนิยายสืบสวนสอบสวนตะวันตกหรือนวนิยายสืบสวนสอบสวนของนักเขียนชาวเอเชีย เหตุอาชญากรรมและฆาตกรรมจะเกิดขึ้นภายในพื้นที่ของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ ในนวนิยายสืบสวนสอบสวนตะวันตกยุคแรกเหตุการณ์มักเกิดขึ้นในพื้นที่เขตเมืองของมหานครที่เต็มไปด้วยผู้คนที่ยอพยพมาจากที่ต่าง ๆ และอาศัยรวมกันอย่างหนาแน่น ภายใต้ระบบเศรษฐกิจที่เหลื่อมล้ำ ต่อมาเหตุอาชญากรรมก็เริ่มปรากฏขึ้นในเขตชานเมืองและเขตชนบท ในคฤหาสน์ของพวกขุนนางเก่าหรือพวกเศรษฐีใหม่ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการขยายตัวของเมืองและความ

เจริญก้าวหน้าทางการคมนาคมที่เกิดขึ้นภายใต้รัฐประชาชาติสมัยใหม่ที่อำนาจรัฐจำเป็นต้องเข้าถึงในทุกพื้นที่ภายในเส้นเขตแดนของรัฐ ในนวนิยายสืบสวนสอบสวนที่เขียนโดยนักเขียนเอเชีย ฉากท้องเรื่องก็มักเป็นเมืองหลวงหรือเมืองสำคัญทางเศรษฐกิจในยุคนั้น ไม่ว่าจะเป็นอิสตันบูล โตเกียว หรือเซี่ยงไฮ้ที่กำลังอยู่ในกระบวนการนคราภิวัตน์ (urbanization) และมีองค์กรตำรวจเหมือนเช่นในเมืองใหญ่ในประเทศตะวันตก อาจกล่าวได้ว่าฉากท้องเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนเปลี่ยนแปลงสอดคล้องไปกับการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาของเมืองและอำนาจรัฐ และเป็นพื้นที่ที่อำนาจของรัฐเข้าถึง

ในนวนิยายกำลังภายในพื้นที่ที่ตัวละครจอมยุทธ์ปรากฏตัวและโลดแล่นคือยุทธจักร ยุทธจักรหรือเจียงหู (江湖) หรืออู่หลิน (武林) คือพื้นที่ที่ผู้เขียนสร้างขึ้น และแยกออกจากพื้นที่ที่อยู่ภายใต้อำนาจของรัฐหรือเจียงซาน (江山) การแยกพื้นที่ทั้งสองส่วนออกจากกันอย่างชัดเจนเพิ่งมาเกิดขึ้นในนวนิยายเรื่องเจียงหูฉีเสยาจ้วน (江湖奇侠传) ของผิงเจียงปู้เซี่ยวเจิง (平江不肖生) ในช่วงต้นทศวรรษที่ 1920 ยุทธจักรเป็นโลกสมมุติที่มีระบบความสัมพันธ์ของสมาชิกเป็นของตนเอง เหล่าจอมยุทธ์จึงเป็นเหมือนกลุ่มคนพิเศษที่แตกต่างจากชาวบ้านธรรมดา เพราะคนพวกนี้ไม่ต้องทำงานเลี้ยงชีพ แต่กลับมีกินมีใช้และมีเวลาไปต่อยตีกับผู้อื่น จอมยุทธ์จึงเป็นเหมือนเอกลักษณ์ที่มีความอิสระและไม่ขึ้นต่ออำนาจรัฐ และพื้นที่ในยุทธจักรจึงถูกมองว่าเป็นพื้นที่ในอุดมคติ ตัวละครเอกจอมยุทธ์คือผู้ฝึกตนเพื่อกลายเป็นคนที่สมบูรณ์แบบ คอยช่วยเหลือผู้อื่นและต้องยึดมั่นในคุณธรรม (义) นักวิชาการบางคนจึงเสนอว่านวนิยายกำลังภายในเป็นนวนิยายที่เขียนเกี่ยวกับเรื่องที่เหมาะสมหรือในโลกอุดมคติ ภาพของจอมยุทธ์ในนวนิยายกำลังภายในจึงเป็นภาพของวีรบุรุษในฝันหรือในอุดมคติของทั้งผู้เขียนและผู้อ่าน ซึ่งภาวะที่ทั้งผู้เขียนและผู้อ่านตีความกับความฝันหรืออุดมคติของจอมยุทธ์ (侠客梦) อาจเกิดจากความไม่สงบของยุคสมัยที่เกิดในช่วงเปลี่ยนผ่านก็เป็นได้ (陈平原, 2018, pp. 9-10) นวนิยายกำลังภายในจึงถูกใช้เพื่อหลีกหนีจากโลกแห่งความจริง และแสดงให้เห็นถึงการโหยหาคุณค่าและรูปแบบสังคมในอดีต ซึ่งแนวความคิดดังกล่าวเป็นผลจากวาทกรรมของนักคิดและปัญญาชนในยุคการเคลื่อนไหวทางวัฒนธรรมในวันที่ 4 พฤษภาคม ค.ศ. 1916 ที่สร้างให้วรรณกรรมใหม่หรือซินเหวินเสวี่ (新文学) เป็นตัวแทนของวรรณกรรมของยุคใหม่และการปฏิวัติ และทำให้วรรณกรรมประเภทอื่นกลายเป็นวรรณกรรมตามแบบขนบโบราณ (Liu, 2011, pp. 34-35) ที่ยังคงอนุรักษ์ระบบคุณค่าแบบเก่าอยู่

อย่างไรก็ตาม ใ่วายุทธจักรในนวนิยายกำลังภายในจะตัดขาดกับโลกแห่งความจริงและอำนาจของรัฐอย่างสิ้นเชิง นวนิยายกำลังภายในหลายเรื่องโดยเฉพาะอย่างยิ่งนวนิยายกำลังภายในอิงประวัติศาสตร์ย่อมหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับรัฐ อาทิ นวนิยายส่วนใหญ่ของเหลียงอวี่เจิงและนวนิยายบางเรื่องของจินยงที่อ้างอิงกับเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์อย่างชัดเจนยิ่งไปกว่านั้นต่อให้นวนิยายเรื่องนั้นไม่สัมพันธ์กับรัฐในโลกแห่งความจริง แต่โครงสร้างลำดับชั้นความสัมพันธ์ของสำนักวิชาต่าง ๆ ในยุทธจักรก็ไม่แตกต่างอะไรกับความสัมพันธ์ในโลกแห่งความจริง จึงมีนักวิชาการบางคนเสนอว่านวนิยายกำลังภายในไม่ได้เป็นวรรณกรรมหลักหนึ่ที่ย้อนกลับไปหาระบบคุณค่าในสังคมแบบโบราณเพียงอย่างเดียว แต่เป็นวรรณกรรมที่สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาของสังคมร่วมสมัยและการเปลี่ยนแปลงของระบบคุณค่าในสังคมปัจจุบันด้วย อาทิเช่น งาน *Paper Swordsmen : Jin Yong and the Modern Chinese Martial Arts Novel* ของ Hamm ที่ผู้เขียนเสนอว่าวรรณกรรมกำลังภายในเป็นผลของความรู้สึกด้อยกว่าของประชาชนชาวจีนที่อาศัยอยู่ในฮ่องกงซึ่งเป็นอาณานิคมของอังกฤษ และนวนิยายกำลังภายในของจินยงก็ได้มาเติมเต็มความรู้สึกด้อยกว่านี้ด้วยเนื้อหาที่เต็มไปด้วยความรุ่งเรืองและยิ่งใหญ่ของวัฒนธรรมจีนโบราณ (Hamm, 2005) งาน *论古龙小说中独特的江湖世界* ของสิ่วโหว่เหม้ง (徐厚猛) ที่เสนอว่านวนิยายกำลังภายในของจินยงมีความเด่นชัดเรื่องการเมืองจากทั้งตัวบทนวนิยายที่นำเสนอเรื่องความเป็นไปของรัฐ สงคราม และความขัดแย้งระหว่างอาณาจักรต่างๆ ซึ่งสัมพันธ์กับการที่จินยงประกอบอาชีพเป็นนักหนังสือพิมพ์ (徐厚猛, 2016, p. 18) และงาน *Stateless subjects : Chinese martial arts literature and postcolonial history* ของเพทริส หลิว (Petrus Liu) ที่ตีความนวนิยายกำลังภายในว่าเป็นงานเขียนเพื่อวิพากษ์ทฤษฎีการทำให้ทันสมัย (Liu, 2011, p. 7) ในขณะที่เว้งเหวินซิน (翁文信) ก็เสนอว่าตัวละครจอมยุทธ์ในนวนิยายกำลังภายในของกู่หลงมักปรากฏตัวในฉากท้องเรื่องที่ เป็นร้านอาหารและบ่อนการพนัน การต่อสู้ฆ่าฟันของจอมยุทธ์ก็เกิดขึ้นได้ทุกที่ทุกเวลา ซึ่งแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับฉากท้องเรื่องในนวนิยายกำลังภายในของนักเขียนคนอื่นโดยเฉพาะจินยง ที่ฉากท้องเรื่องมักเป็นสถานที่ที่จอมยุทธ์ใช้ฝึกวิชาหรือประลองยุทธ์อย่างหน้าผา ทะเลทราย และวัดและอาราม และการฆ่าฟันที่มักเกิดขึ้นในการประลองยุทธ์ที่มีคนจากหลากหลายสำนักมารวมตัวกันจำนวนมาก ยุทธจักรของกู่หลงจึงมีความใกล้ชิดและสะท้อนให้เห็นถึงชีวิตประจำวันของประชาชน แม้ว่านวนิยายกำลังภายในของกู่หลงส่วนใหญ่จะไม่เชื่อมโยงกับเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ (翁文信, 2018, pp. 241-248)

จากงานวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่าพื้นที่ในนวนิยายกำลังภายในแม้ว่าจะมีการแยกระหว่างพื้นที่ยุทธจักรที่ปราศจากอำนาจของรัฐกับพื้นที่ของรัฐ แต่พื้นที่ทั้งสองก็ไม่ได้แยกขาดจากกันอย่างสิ้นเชิง หากแต่ซ้อนทับกันอยู่ และพื้นที่ยุทธจักรที่เป็นพื้นที่สมมุติที่อำนาจรัฐเข้าไปไม่ถึง ก็ไม่ใช่พื้นที่ในอุดมคติที่ไร้ซึ่งการเมือง แต่เป็นพื้นที่ที่มีลำดับชั้นทางอำนาจไม่แตกต่างจากพื้นที่ของรัฐ และในหลายครั้งพื้นที่ยุทธจักรก็สะท้อนให้เห็นการต่อสู้ทางการเมืองและการแย่งชิงอำนาจ อาทิ ในนวนิยายเรื่อง *เซียวเอ๋อเจียงหู (笑傲江湖)* ของจินยงที่เสียดสีการแย่งชิงอำนาจภายในพรรคคอมมิวนิสต์จีนในช่วงปฏิวัติวัฒนธรรม ทั้งที่ฉากท้องเรื่องในนวนิยายเรื่องดังกล่าวไม่มีการอ้างถึงเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ และผู้เขียนก็ไม่ได้ระบุว่าเหตุการณ์ในเรื่องเกิดในช่วงเวลาใด ในนวนิยายกำลังภายในของกู่หลงเกือบทุกเรื่องยกเว้นเรื่อง *ซังฉงยงเสินเจี้ยน (苍穹神剑)* ก็ไม่อิงประวัติศาสตร์ แต่ก็สะท้อนให้เห็นถึงการแย่งชิงอำนาจทางการเมือง ในขณะที่นวนิยายกำลังภายในหลายเรื่องนำเสนอความขัดแย้งในพื้นที่ยุทธจักรที่ไปเกี่ยวข้องกับการช่วงชิงอำนาจรัฐ เช่น ในนวนิยายเรื่อง *เจวียจันเจียนโฮ่ว (决战前后)* การประลองยุทธ์ระหว่างเย่กุเฉิง (叶孤城) กับซีเหมินซุ่ยเสวี่ (西门吹雪) ที่ดูผิวเผินเหมือนจะเป็นแค่การประลองยุทธ์เพื่อตัดสินความเป็นหนึ่งในวิชากระบี่ระหว่างจอมยุทธ์สองคน แต่ความจริงแล้วกลับเป็นเป็นหนึ่งในแผนการในการทำลอบสังหารพระเจ้าพรตและยึดอำนาจ นอกจากนี้พื้นที่ยุทธจักรก็ไม่ได้ตัดขาดจากโลกแห่งความเป็นจริงในยุคสมัยของผู้เขียน ดังจะเห็นได้จากยุทธจักรในนวนิยายของกู่หลงที่สะท้อนลักษณะของสังคมแบบสมัยใหม่ไม่ว่าจะเป็นฉากท้องเรื่องที่มักอยู่ในเมืองและวิถีชีวิตแบบเมืองที่เงินมีความสำคัญ

1.1.4 นวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวน: จอมยุทธ์พลเมืองและยุทธจักรสมัยใหม่

แม้ว่านวนิยายกำลังภายในสมัยใหม่จำนวนมากจะได้รับอิทธิพลในด้านต่าง ๆ จากนวนิยายสืบสวนสอบสวน เช่น นวนิยายเรื่อง *เหลียนเฉิงเจวีย (连城诀)* และนวนิยายเรื่อง *เสวี่ยซานเฟยหู่ (雪山飞狐)* ของจินยง นวนิยายเรื่อง *ฉิงเหรินเจี้ยน (情人箭)* นวนิยายเรื่อง *หมิงเจี้ยนเฟิงหลิว (名剑风流)* และนวนิยายเรื่อง *อู่หลินไวลือ (武林外史)* ของกู่หลง แต่นวนิยายเหล่านี้ก็ยังไม่ใช่นวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนเพราะปริศนาและเหตุการณ์ลึกลับที่เกิดขึ้นในนวนิยายข้างต้นถูกใส่เข้ามาเพื่อสร้างความตื่นเต้นเร้าใจให้กับผู้อ่าน ไม่ใช่โครงเรื่องหลัก สารัตถะสำคัญของนวนิยายเหล่านี้ยังคงอยู่ที่การตอบแทนบุญคุณ การล้างแค้น การช่วยเหลือผู้อื่นซึ่งเป็นไปตามคุณธรรมหรืออี (义) ที่จอม

ยุทธ์พิงมีและกระทำ ซึ่งแตกต่างจากแก่นเรื่องของนวนิยายสืบสวนสอบสวนที่อยู่เพื่อการเปิดเผยความจริงโดยการใช้เหตุผลและวิธีการทางวิทยาศาสตร์

นวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนถือกำเนิดขึ้นเมื่อกู่หลงออกนวนิยายชุดฉู่หลิวเซียงและพัฒนาอย่างเต็มที่ในนวนิยายชุดลู่เสียวเฟิง นวนิยายทั้งสองชุดเปิดเรื่องด้วยเหตุการณ์ลึกลับปริศนา และตัวละครเอกจอมยุทธ์ทำหน้าที่เป็นผู้สืบหาและเปิดเผยความจริง โดยใช้วิธีคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลและวิธีทางวิทยาศาสตร์ เหมือนกับนวนิยายสืบสวนสอบสวน นักวิชาการหลายคนเสนอว่าการผสมผสานระหว่างนวนิยายสองประเภทนี้เกิดจากอิทธิพลของภาพยนตร์เจมส์บอนด์ที่ดัดแปลงมาจากตัวบทนวนิยายสืบสวนสอบสวนแนว hard-boiled (叶洪生 & 林保淳, 2005, pp. 241-242) (翁文信, 2018, p. 188)

กู่หลงหรือโก้วเล้งมีชื่อจริงว่าสงหย้าหว่า (熊耀华) (1938-1985) เป็นนักเขียนชาวไต้หวันที่เกิดที่ฮ่องกง⁴ ในช่วงวัยเด็กกู่หลงใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ที่ฮ่องกง⁵ ก่อนที่จะย้ายตามครอบครัวไปยังไต้หวันในช่วงปีค.ศ. 1950 เมื่อกู่หลงอายุได้ 15 ปี บิดาของเขาก็ออกจากบ้านไปและมีผู้หญิงคนใหม่เนื่องจากความสัมพันธ์กับบิดาที่ไม่ค่อยจะดีนัก หลังจากนั้นไม่นานกู่หลงก็ออกจากบ้านและทำงานหาเงินด้วยตนเอง กู่หลงสนใจงานวรรณกรรมและต้องการเป็นนักเขียนมาตั้งแต่วัยเยาว์ ในช่วงแรกกู่หลงสร้างสรรค์งานวรรณกรรมบริสุทธิ์ (pure literature)⁶ แต่ไม่ประสบความสำเร็จ หลังจากนั้นกู่หลงจึงได้เบนเข็มไปเขียนนวนิยายกำลังภายในเพราะรายได้ดีกว่า ในปี ค.ศ. 1960 กู่หลงตีพิมพ์นวนิยายกำลังภายในเรื่องแรกของตนเองคือซิงฉงยงเลินเจี้ยน (苍穹神剑) และในปีเดียวกันนี้เองก็ได้ออกนวนิยายกำลังภายในมาอีก 6 เรื่อง ในช่วงปีค.ศ. 1961-1963 กู่หลงรับงานเป็นมือเขียนนวนิยายแทนนักเขียนกำลังภายในชื่อดังในไต้หวันหลายคน อาทิ อ้าวหลงเซิง (卧龙生) จูเก๋อชิงอวิ้น (诸葛青云)

⁴ บ้างก็ว่าเกิดที่เซี่ยงไฮ้ก่อนย้ายไปฮ่องกง (翁文信, 2018, p. 25)

⁵ ถานเสียนเม่า (覃贤茂) เสนอในหนังสือ 评传古龙: 这么精彩的一个 人 ว่ากู่หลงเคยใช้ชีวิตอยู่ในแผ่นดินใหญ่ระยะหนึ่ง โดยกู่หลงติดตามบิดาที่ได้ตำแหน่งงานที่เมืองฮั่นไคว (汉口) ในช่วงปีค.ศ. 1945 ก่อนที่จะย้ายกลับฮ่องกงเนื่องจากบิดาของกู่หลงไปพัวพันกับคดียาเสพติด (覃贤茂, 2018, pp. 77-78)

⁶ หมายถึงวรรณกรรมสมัยใหม่ของนักเขียนปัญญาชนที่ได้รับอิทธิพลจากวรรณกรรมตะวันตกทั้งด้านรูปแบบและเนื้อหา โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้รับอิทธิพลทางความคิดจากขบวนการเคลื่อนไหวทางวรรณกรรมสี่พฤษภาคม (五四新文学) ในช่วงทศวรรษที่ 1910 ในวงวรรณกรรมภาษาจีนวรรณกรรมบริสุทธิ์หรือฉุนเหวินเสวีย (纯文学) เป็นวรรณกรรมของปัญญาชนที่นำเสนอแนวคิดที่ลึกซึ้ง แตกต่างจากวรรณกรรมมวลชนหรือต้าจ้งเหวินเสวีย (大众文学) อย่างนวนิยายกำลังภายใน นวนิยายโรมานซ์ ที่เป็นวรรณกรรมที่เป็นที่นิยมในหมู่ชาวบ้านที่การศึกษาไม่สูงมากนัก

ในด้านชีวิตส่วนตัวกู่หลงมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงจำนวนไม่น้อย โดยมีสตรีสำคัญสี่คนคือเจิ้งลี่ลี่ (郑莉莉) เย่เสวี่ (叶雪) เหมยเป่าจู (梅宝珠) และอวิ๋วหฺวี่หลิง (于秀玲) เจิ้งลี่ลี่เป็นผู้หญิงคนแรกที่อยู่กินกับกู่หลงนับสิบปีตั้งแต่เขายังไม่มีชื่อเสียง แต่สุดท้ายกู่หลงก็ทอดทิ้งครอบครัวไปหาผู้หญิงคนอื่นเหมือนที่บิดาของเขาเคยทำกับเขา เย่เสวี่เป็นสาวลูกครึ่งญี่ปุ่นที่แนะนำและทำให้กู่หลงหลงใหลในวรรณกรรมและวัฒนธรรมญี่ปุ่น ส่วนเหมยเป่าจูเป็นภรรยาเพียงคนเดียวที่ได้แต่งงานกับกู่หลงโดยถูกต้องตามกฎหมายและมีชื่อในทะเบียนราษฎร ผู้หญิงทั้งสามคนนี้ต่างมีบุตรชายกับกู่หลงจำนวนหนึ่งคน ในขณะที่อวิ๋วหฺวี่หลิงเป็นผู้หญิงที่อยู่กับกู่หลงในช่วงสุดท้ายของชีวิต นักวิชาการจำนวนมากต่างวิเคราะห์ว่าบุคลิกและอุปนิสัยของตัวละครเอกจอมยุทธ์ในนวนิยายของกู่หลงไม่ว่าจะเป็นตัวละครจอมยุทธ์เร่ร่อน ไม่มีครอบครัวหรือตัวละครจอมยุทธ์กะล่อนมารักล้วนมาจากชีวิตจริงของกู่หลงทั้งสิ้น

ในด้านการงาน ผลงานที่สร้างชื่อให้กู่หลงเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางในบรรณพิภพคือนวนิยายเรื่องเจี๋ยไต้ซวงเจี๋ย (绝代双骄)⁷ และนวนิยายเรื่องเหล็กลีฉวนฉี (铁血传奇)⁸ ที่ออกในปี ค.ศ. 1966 และปี ค.ศ. 1967 ตามลำดับ ความสำเร็จของกู่หลงในวงกว้างยังสัมพันธ์กับความนิยมของภาพยนตร์ นวนิยายกำลังภายในของกู่หลงหลายเรื่องถูกดัดแปลงไปเป็นภาพยนตร์ อาทิ นวนิยายชุดหลิวเซียงฉวนฉี (楚留香传奇) นวนิยายชุดลู่เสี่ยวเฟิง (陆小凤) นวนิยายเรื่องหลิวซิง-หู่เตี๋ย-เจี๋ยน (流星·蝴蝶·剑) ในขณะที่บางเรื่องก็ถูกเขียนเพื่อการถ่ายทำภาพยนตร์โดยเฉพาะ อาทิ นวนิยายเรื่องเซียวสืออิหลิง (萧十一郎) ซึ่งเป็นภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดเรื่องหนึ่งของกู่หลง ความนิยมของวรรณกรรมของกู่หลงยังขยายไปจนถึงเพลงประกอบภาพยนตร์ เพลงเสี่ยวหลีเฟยเตา (小李飞刀) ซึ่งเป็นเพลงประกอบซีรีส์ฮ่องกงเรื่องเสี่ยวหลีเฟยเตา (小李飞刀) ที่ดัดแปลงมาจากนวนิยายเรื่องตัวฉิ่งเจี๋ยนเค่ออู๋ฉิงเจี๋ยน (多情剑客无情剑) ก็โด่งดังไปทั่วฮ่องกงและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ถานเสียนเม่าเสนอว่าความโด่งดังของภาพยนตร์และซีรีส์ที่ดัดแปลงมาจากนวนิยายกำลังภายในของกู่หลงช่วยกระตุ้นความนิยมและความต้องการนวนิยายกำลังภายในของกู่หลงเป็นอย่างมาก (覃贤茂, 2018, p. 140)

⁷ ชาวไทยรู้จักในนามเซียวฮื้ออี้

⁸ อีกชื่อหนึ่งคือหลิวเซียงฉวนฉี (楚留香传奇) ประกอบด้วยนวนิยายสามเรื่องที่มีเรื่องราวเกี่ยวเนื่องกันคือนวนิยายเรื่องเสวี่ไห่เฟียวเซียง (血海飘香) ด้าซามั่ว (大沙漠) และฮว่าเหมยเหมย (画眉鸟)

นวนิยายกำลังภายในของกู่หลงมีจุดเด่นคือไม่อิงประวัติศาสตร์ ตัวละครจอมยุทธ์มักไม่มีที่มาที่ไปที่ชัดเจน หรือหากมีสำนักสังกัดก็ไม่ใช่สำนักวิชาที่อยู่ในกำลังภายในทั่วไป ตัวละครเอกจอมยุทธ์ของกู่หลงมักมีความเด็ดเดี่ยวและมีความเป็นตัวของตัวเองสูง ข้อแตกต่างที่เด่นชัดระหว่างตัวละครจอมยุทธ์ของกู่หลงกับตัวละครเอกจอมยุทธ์ในนวนิยายกำลังภายในยุคก่อนหน้าและยุคเดียวกันคือตัวละครจอมยุทธ์ของกู่หลงมีความเป็นปัจเจกบุคคลสูงและสมาทานแนวคิดสมัยใหม่โดยที่คุณค่าดั้งเดิมในนวนิยายกำลังภายในอย่างจารีตหรือหลี่ (礼) และคุณธรรมหรืออี้ (义) ไม่ได้เป็นคุณค่าหลักที่สำคัญที่สุดอีกต่อไป เวิงเหวินซิน (2018) ถึงขั้นเสนอว่านวนิยายกำลังภายในของกู่หลงในช่วงทศวรรษที่ 1970 คือจุดเริ่มต้นของนวนิยายกำลังภายในยุคเปลี่ยนผ่าน (转型时期)⁹ ซึ่งเป็นยุคสมัยที่นวนิยายกำลังภายในได้รับอิทธิพลจากวรรณกรรมสมัยใหม่และแนวคิดคตินิยมสมัยใหม่และนวนิยายกำลังภายในกลายเป็นจุดบรรจบกันของวรรณกรรมประชานิยมกับวรรณกรรมบริสุทธิ์

ในส่วนของที่มาหรือแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ตัวละครจอมยุทธ์ของกู่หลงนั้น มีผู้เสนอสมมุติฐานไว้สี่แบบ คือ หนึ่ง ตัวละครจอมยุทธ์ของกู่หลงมีลักษณะคล้ายกับตัวละครจอมยุทธ์ในนิยายฉวนฉีสมัยราชวงศ์ถัง (唐传奇) คือเป็นจอมยุทธ์ที่มีความมุ่งมั่นและเด็ดเดี่ยวในการกระทำของตนเองมากกว่าคำนึงถึงความถูกต้องทางศีลธรรม (翁文信, 2018, p. 188) สอง ตัวละครจอมยุทธ์ของกู่หลงได้รับอิทธิพลจากนวนิยายแนวสายลับและนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน ที่เห็นได้ชัดคือตัวละครฉู่หลิวเซียงที่ได้รับอิทธิพลจากตัวละคร 007 (叶洪生 & 林保淳, 2005, pp. 241-242) (翁文信, 2018, p. 188) สาม ตัวละครจอมยุทธ์พเนจรในนวนิยายกำลังภายในของกู่หลงได้รับอิทธิพลมาจากตัวละครชาโมโรในนวนิยายของ Renzaburō Shibata (柴田錬三郎) ฉู่หลิวเซียงมีลักษณะคล้ายคลึงกับตัวละคร Nemuri Kyōshirō (眠狂四郎) และตัวละคร Kenji Kuro (源氏九郎) (叶洪生 & 林保淳, 2005, pp. 231,234) และสี่ ตัวละครเอกจอมยุทธ์ของกู่หลงมีความเป็นจอมยุทธ์ที่มีความมนุษย์ มีข้อผิดพลาดและไม่สมบูรณ์แบบซึ่งเป็นลักษณะที่แตกต่างจากตัวละครเอกจอมยุทธ์

⁹ เวิงเหวินซินแบ่งนวนิยายกำลังภายในออกเป็นสี่ยุคคือ ยุคต้นอ่อน (萌芽时期) นับตั้งแต่นิยายสายลับสมัยปลายราชวงศ์ซิงจนถึงต้นทศวรรษที่ 1920 ซึ่งเป็นยุคที่นิยายสายลับผ่านกระบวนการทำให้ทันสมัยจนเกิดเป็นนวนิยายกำลังภายใน ยุคเติบโต (发展时期) เริ่มตั้งแต่ทศวรรษที่ 1930 เป็นยุคที่แนวคิดหลัก รูปแบบและเทคนิคทางวรรณศิลป์มีความหลากหลายมากขึ้น ยุคสุกงอม (成熟时期) เริ่มตั้งแต่ทศวรรษที่ 1960 บนเกาะฮ่องกงและเกาะไต้หวันเป็นยุคสูงสุดของนวนิยายกำลังภายใน มีนักเขียนคนสำคัญที่มีอิทธิพลจนถึงปัจจุบัน อาทิ เหลียงอวิ๋เซิง (梁羽生) จินยง (金庸) อวิ๋หลงเซิง (卧龙生) ซือหม่าหลิง (司马翎) และจูเก๋อชิงอวิ๋น (诸葛青云) และยุคเปลี่ยนผ่าน (转型时期) ที่มีกู่หลงเป็นหมุดหมายสำคัญ (翁文信, 2018, p. 69)

ในนวนิยายกำลังภายในยุคก่อนหน้าและยุคเดียวกันซึ่งเป็นอิทธิพลของแนวคิดมนุษยนิยมในจักรวรรดิมณฑลโลกขึ้นเอกหลายชิ้น (Ma, 2019, p. 73)

ในส่วนการตีความจอมยุทธ์และพื้นที่ยุทธจักรในนวนิยายกำลังภายในของกู่หลงมีนักวิชาการเสนอความเห็นไว้อย่างหลากหลายตั้งแต่จอมยุทธ์ของกู่หลงสะท้อนให้เห็นถึงแนวคิดแบบปัจเจกนิยมและความเป็นสมัยใหม่ (中国当代通俗小说史论, 2007, pp. 189-190) (宋祖建, 2009, p. 40) (陈力君, 2011, pp. 173-174) (陈中亮, 2012, p. 8) (翁文信, 2018, p. 196) ยุทธจักรของกู่หลงเป็นตัวแทนของสภาพสังคมสมัยใหม่ที่ฉากท้องเรื่องในนวนิยายมักเกิดในสถานที่ในตัวเมืองอย่างโรงเรียน โรงเรียนและบ่อนการพนัน (翁文信, 2018, p. 246) และยุทธจักรของกู่หลงเป็นความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงออกจากยุทธจักรในนวนิยายกำลังภายในของจินยงและเหลียงอู๋เซิงที่มักอิงกับประวัติศาสตร์และสัมพันธ์กับพื้นที่ของรัฐ (徐厚猛, 2016, p. 23) ไปจนถึงนวนิยายของกู่หลงนำเสนอแนวคิดที่ว่าความเป็นหนึ่งเดียวกันในสังคมถูกสร้างผ่านความสัมพันธ์ของคนในชุมชน และการมีสำนึกทางประวัติศาสตร์ร่วมกันมากกว่าความสัมพันธ์ทางสายเลือด (Liu, 2011, pp. 233-234)

จากข้อเสนอของนักวิชาการต่าง ๆ ข้างต้นจะเห็นได้ว่าตัวละครจอมยุทธ์ของกู่หลงได้รับอิทธิพลจากทั้งตัวละครจอมยุทธ์ในนิยายกำลังภายในโบราณ ได้รับอิทธิพลจากแนวคิดสมัยใหม่ไม่ว่าจะเป็นแนวคิดมนุษยนิยมจากจักรวรรดิมณฑลโลก แนวคิด Übermensch ของ Friedrich Nietzsche หรือแนวคิดปัจเจกนิยมในปรัชญาสำนักอัตถิภาวนิยม (Existentialism) ไปจนถึงอิทธิพลจากตัวละครเอกสายลับจากภาพยนตร์สายลับตะวันตกและตัวละครเอกชาโมไรในนวนิยายชาโมไรญี่ปุ่น และการตีความตัวละครเอกจอมยุทธ์ในนวนิยายของกู่หลงก็ยังมีความเห็นที่หลากหลายและขัดแย้งกันอยู่ ปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดความเห็นที่แตกต่างในข้างต้นคือการวิเคราะห์และตีความตัวละครจอมยุทธ์ของกู่หลงในภาพรวมทั้งหมด ทั้งที่นวนิยายกำลังภายในของกู่หลงมีจำนวนมากและแตกต่างกันตามประเภทย่อยของนวนิยายกำลังภายใน

เวิงเหวินซิน (翁文信) แบ่งตัวละครจอมยุทธ์ในนวนิยายกำลังภายในของกู่หลงออกเป็นสองประเภทคือตัวละครจอมยุทธ์พเนจร (孤独浪子) และจอมยุทธ์เจ้าสำราญ (欢乐英雄) แม้ว่าจอมยุทธ์ทั้งสองประเภทล้วนยึดถือจิตวิญญาณแบบหนานจื่อฮั่น (男子汉精神) หรือจิตวิญญาณแห่งความเป็นชายที่มีความเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ และยึดตัวเองเป็นศูนย์กลางเหมือนกัน แต่ก็แสดงออกต่างกัน

กล่าวคือละครจอมยุทธ์phenomenonมักสำรวจจิตใจของตนเองและปลดปล่อยตนเองออกจากกรอบประเพณีและคุณธรรมในสังคมโดยการต่อต้านกับกรอบประเพณีทางสังคม ในขณะที่ตัวละครจอมยุทธ์เจ้าสำราญปลดปล่อยตัวเองจากสังคมผ่านการหาความสำเร็จไปวัน ๆ โดยไม่คำนึงถึงศีลธรรมหรืออำนาจ ตามวิถีปฏิบัติแบบสุขนิยม เวียงเหวินชื่นมองว่าตัวละครจอมยุทธ์เจ้าสำราญ ได้รับอิทธิพลของตัวละครภาพยนตร์แนวสืบสวนสอบสวนจากตะวันตก เพื่อตอบสนองต่อปรากฏการณ์สุขนิยมที่เริ่มก่อตัวในสังคมทุนนิยมของไต้หวันในช่วงทศวรรษที่ 1970 มากกว่าที่จะเป็นตัวละครที่เกิดจากความคิดริเริ่มของตัวเองที่หลงใหลแบบจอมยุทธ์phenomenon อย่างไรก็ตามเวียงเหวินชื่นก็เห็นว่าอิทธิพลที่ได้รับจำกัดอยู่แค่ภาพลักษณ์ภายนอกเท่านั้น จิตวิญญาณของตัวละครจอมยุทธ์เจ้าสำราญยังคงเป็นจิตวิญญาณที่โดดเดี่ยวและเด็ดขาดเช่นเดียวกับจอมยุทธ์phenomenon (翁文信, 2018, pp. 210-232) ด้วยเหตุนี้ตัวละครเอกจอมยุทธ์ในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนของกู่หลงอย่างฉู่หลิวเซียงและลู่เสี่ยวเฟิงซึ่งถูกจัดให้เป็นจอมยุทธ์เจ้าสำราญและได้รับอิทธิพลจากทั้งภาพยนตร์สืบสวนสอบสวนตะวันตกและนวนิยายชาบูโรญี่ปุ่นย่อมแตกต่างจากตัวละครเอกจอมยุทธ์ในนวนิยายกำลังภายในเรื่องอื่นของกู่หลง ที่เด่นชัดที่สุดคือตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองก็ทำหน้าที่เป็นผู้เปิดโปงความจริงด้วยวิธีคิดแบบเหตุผลและวิธีการทางวิทยาศาสตร์ตามแบบตะวันตก ในขณะที่ตัวละครเอกจอมยุทธ์ในเรื่องอื่นหากไม่พัวพันกับความขัดแย้งในยุทธจักรก็ต้องต่อสู้กับความขัดแย้งในจิตใจของตนเองซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการการเติบโตเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ตัวละครจอมยุทธ์ทั้งฉู่หลิวเซียงและลู่เสี่ยวเฟิงจึงเป็นตัวละครจอมยุทธ์ที่ค่อนข้างสมบูรณ์ในตัว ไม่จำเป็นต้องฝึกฝนวิชาหรือแสวงหาประสบการณ์เพิ่มเติม หรืออีกนัยหนึ่งคือเป็นตัวละครที่เป็นต้นแบบในอุดมคติ ซึ่งในตัวบทนวนิยายทั้งสองชุดตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองก็รับบทบาทเสมือนเป็นต้นแบบของพลเมืองสมัยใหม่ในรัฐประชาชาติสมัยใหม่

ในงาน *Imagined communities: reflections on the origin and spread of nationalism* เบเนดิกต์ แอนเดอร์สัน (Benedict Anderson) (Anderson, 2016) กล่าวถึงบทบาทของหนังสือพิมพ์และนวนิยายในการสร้างชุมชนจินตกรรมให้กับผู้อ่าน โดยหนังสือพิมพ์ที่ผลิตและวางจำหน่ายทุกวันทำให้ผู้อ่านที่แม้จะไม่เคยรู้จักและเห็นค่าตากันมาก่อน มีประสบการณ์ในการรับข่าวสารร่วมกัน ทำให้ผู้อ่านได้รู้จักหน้าตาของชาติ ว่าเป็นอย่างไร ประกอบด้วยผู้คนแบบใดบ้าง และมีอาณาเขตกว้างขวางเท่าใด สร้างความรู้สึกของการเป็นพลเมืองในชาติร่วมกัน แอนเดอร์สันยังเสนอ

อีกด้วยว่าชาวในหนังสือพิมพ์ที่มีการระบุวัน เดือน ปีที่พิมพ์ตามปฏิทินสมัยใหม่ ก็ทำให้ผู้อ่านรับรู้ข่าวสารที่เกิดขึ้นในแต่ละวันในลักษณะของเส้นตรง หรือที่เรียกว่า สหุณกาลสมมติ (homogeneous empty time) ซึ่งทำให้ประวัติศาสตร์ของชาติกลายเป็นเส้นตรงและมีเพียงหนึ่งเดียว ผู้อ่านจึงมีประวัติศาสตร์ร่วมกันเพียงหนึ่งเดียวคือประวัติศาสตร์ของชาติ นอกจากนี้เขายังเสนอว่าฉากต่าง ๆ ที่ปรากฏในนวนิยายซึ่งเป็นฉากในเมืองต่าง ๆ ในประเทศช่วยเชื่อมโยงให้ผู้อ่านมีความรู้สึกร่วมกัน และด้วยกลวิธีการเล่าเรื่องแบบนวนิยายที่ให้เรื่องราวหลายเรื่องเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน ก็เป็นเช่นเดียวกับหนังสือพิมพ์ที่ทำให้ผู้อ่านรับรู้เหตุการณ์หลาย ๆ เหตุการณ์ในเวลาเดียวกัน ทำให้ผู้อ่านเชื่อมโยงตัวเองเข้ากับสังคม และก่อให้เกิดเป็นชุมชนจินตกรรมขึ้นมา

ในช่วงปีปลายทศวรรษที่ 1960 ถึงต้นทศวรรษที่ 1980 ที่กู่หลงได้เขียนและเผยแพร่นวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนชุดฉู่หลิวเซียงและชุดลู่เสี่ยวเฟิงสู่สายตาผู้อ่านผู้รู้ภาษาจีนที่มีอยู่ทั้งในไต้หวัน ฮองกง และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้¹⁰ เป็นช่วงเวลาที่สามารถรัฐจีนบนเกาะไต้หวันกำลังเผชิญหน้ากับการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ในด้านการเมืองระหว่างประเทศในปี ค.ศ. 1971 สาธารณรัฐจีนถูกขับออกจากการเป็นสมาชิกองค์การสหประชาชาติ โดยองค์การสหประชาชาติฟื้นฟูสิทธิและให้ที่นั่งแก่ตัวแทนจากสาธารณรัฐประชาชนหรือจีนแผ่นดินใหญ่แทน และในปี ค.ศ. 1979 สหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นพันธมิตรอันดับหนึ่งของไต้หวันและสนับสนุนพรรคก๊กมินตั๋งหรือกั๋วหมินตั๋ง (国民党) มาตลอดก็ได้สถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตกับจีนแผ่นดินใหญ่ สหรัฐอเมริกายอมรับท่าทีของจีนที่ว่าประเทศจีนเพียงประเทศเดียว และไต้หวันเป็นส่วนหนึ่งของจีน ในด้านการเมืองภายในตั้งแต่ประธานาธิบดีเจียงเจี๋ยสือประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ในปีค.ศ. 1969 สุขภาพของเขานับวันก็ยิ่งอ่อนแอลง ซึ่งเป็นปีเดียวกันที่เจียงจิงกั๋วลูกชายของเขาเข้ารับตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรี (行政院副院长) และในปีค.ศ. 1972 เจียงจิงกั๋วก็ขึ้นดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี นับแต่นั้นเป็นต้นมาก็เริ่มมีการเปลี่ยนถ่ายอำนาจจากเจียงเจี๋ยสือไปยังเจียงจิงกั๋ว ในยุคที่เจียงจิงกั๋วดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเขาก็เริ่มเปิดกว้างทางด้านการเมือง จำนวนผู้แทนในสภาที่เป็นคนท้องถิ่น (本省人)¹¹ ก็มีจำนวนเพิ่มขึ้นมากกว่าเท่าตัว (若林正文, 2016,

¹⁰ ในช่วงเวลาดังกล่าวนวนิยายกำลังภายในยังคงเป็นสิ่งต้องห้ามในจีนแผ่นดินใหญ่ รัฐบาลจีนแผ่นดินใหญ่เพิ่งอนุญาตให้ตีพิมพ์นวนิยายกำลังภายในได้ช่วงต้นทศวรรษที่ 1980

¹¹ ชาวจีนฮั่นที่อพยพมาตั้งถิ่นฐานบนเกาะไต้หวันในยุคราชวงศ์หมิงและราชวงศ์ชิง ส่วนใหญ่เป็นชาวจีนที่มาจากมณฑลฮกเกี้ยนหรือฝูเจี้ยน (福建省) และใช้ภาษาฮกเกี้ยนหรือหมิ่นหนานอู๋ (闽南语) ถิ่นไต้หวันหรือไถอู๋ (台语) ในการสื่อสาร

pp. 145, 147) ซึ่งแสดงให้เห็นนโยบายทางการเมืองที่เปลี่ยนแปลงไปของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งที่เป็นรัฐบาลของพวกไต้หวัน (外省人)¹² จากการยึดคืนแผ่นดินใหญ่สู่การลงหลักปักฐานบนเกาะไต้หวันและการปรับตัวของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งให้มีความเป็นไต้หวันมากขึ้น (taiwanization)

ในด้านเศรษฐกิจไต้หวันมีอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจที่รวดเร็ว และเกิดการขยายตัวของพื้นที่เมือง และการเคลื่อนย้ายประชากรจากชนบทเข้าสู่เมือง ทำให้เกิดลักษณะของสังคมสมัยใหม่ขึ้นในไต้หวัน ในขณะที่การขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วก็ทำให้เกิดนายทุนหน้าใหม่ และชนชั้นกลางจำนวนมาก และกลุ่มคนเหล่านี้เองที่เรียกร้องสิทธิทางการเมืองจากรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋ง เกิดขบวนการทางสังคมขึ้นจำนวนมาก สังคมไต้หวันในช่วงเวลาดังกล่าวจึงเป็นสังคมที่กำลังพัฒนาจากสังคมแบบชนบทเข้าสู่สังคมสมัยใหม่ พลเมืองไต้หวันมีอัตราการอ่านออกเขียนได้ที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจากการพัฒนาการศึกษา ซึ่งส่วนหนึ่งเกิดจากนโยบายทางการศึกษาของพรรคก๊กมินตั๋งที่ต้องการลบอิทธิพลของวัฒนธรรมญี่ปุ่นทางด้านภาษาและวัฒนธรรมในช่วงที่ไต้หวันตกเป็นอาณานิคมของญี่ปุ่น (ค.ศ. 1895-1945) และฟื้นฟูวัฒนธรรมจีน ในด้านวัฒนธรรม ไต้หวันภายใต้การปกครองของพรรคก๊กมินตั๋งที่อพยพมาจากแผ่นดินใหญ่ และใช้การปกครองแบบรัฐสมัยใหม่ที่ผสมผสานกับแนวคิดแบบขงจื้อที่อธิบายชาติในความสัมพันธ์แบบครอบครัว โดยที่ประมุขของรัฐเป็นหัวหน้าครอบครัว หรือเป็นพ่อของชาติ ประกอบกับอิทธิพลของสหรัฐอเมริกาในด้านการเมืองและเศรษฐกิจ และอิทธิพลเก่าของเจ้าอาณานิคมญี่ปุ่น ทำให้ไต้หวันมีลักษณะทางวัฒนธรรมที่ซับซ้อนและหลากหลาย ด้วยเหตุนี้ แม้ว่าไต้หวันจะเป็นรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่ แต่ก็ยังอนุรักษ์แนวคิดทางสังคมและวัฒนธรรมแบบดั้งเดิมไว้หลายประการ ไต้หวันจึงเหมือนกับอีกหลายประเทศในเอเชียที่เมื่อเข้าสู่สมัยใหม่แล้วไม่ได้เป็นรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่แบบในยุโรปตะวันตก แต่มีการผสมผสานลักษณะแนวคิดและวัฒนธรรมดั้งเดิมของตนเองเข้ากับแนวคิดและวัฒนธรรมตะวันตก

จากแนวคิดของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวละครเอกนักสืบในนวนิยายสืบสวนสอบสวนในฐานะพลเมืองในอุดมคติของรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่และละครเอกจอมยุทธ์ในฐานะผู้ยึดมั่นในคุณธรรมหรืออี (义) ซึ่งเป็นแบบอย่างในอุดมคติของมนุษย์ที่ดี จึงน่าสนใจมากกว่าตัวละครเอกจอมยุทธ์ในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนซึ่งทางหนึ่งก็ต้องรับบทบาทของนักสืบที่เป็นผู้ค้นหาและ

¹² กลุ่มคนที่อพยพมาจากจีนแผ่นดินใหญ่หลังรัฐบาลสาธารณรัฐจีนพ่ายแพ้ในสงครามกลางเมืองในปีค.ศ. 1949 มาจากหลากหลายมณฑล

เปิดเผยความจริงโดยวิธีทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งเป็นผลผลิตของการทำให้ทันสมัย (modernization) หรืออีกชื่อหนึ่งคือการทำให้เป็นแบบตะวันตกหรืออัสตงคตานุวัตร (westernization) อีกทางหนึ่งก็ต้องเป็นผู้มีคุณธรรมและช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่นภายใต้มาตรฐานทางจริยธรรมในวัฒนธรรมจีน จะออกมาในรูปแบบใด และการเดินทางไปยังดินแดนต่าง ๆ และมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่หลากหลายทั่วอาณาจักรเพื่อสืบสวนสอบสวนอาชญากรรมของตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองได้สร้างชุมชนจินตกรรมรูปแบบใดขึ้นมา ภายใต้บริบททางการเมือง สังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมของสาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวันในช่วงทศวรรษที่ 1970 ที่ไต้หวันต้องเผชิญกับความท้าทายมากมายทั้งจากการเปลี่ยนแปลงการเมืองภายในประเทศและการต้องเสียสถานะของรัฐที่นานาอารยประเทศรับรองให้กับจีนแผ่นดินใหญ่ในโลก

1.2 วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษา

1. แนวคิดเรื่องพลเมืองและรัฐประชาชาติสมัยใหม่ในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนชุดอุหลิวเซียงและชุดลู่เสี่ยวเฟิงของกู่หลง
2. ความเป็นสมัยใหม่ที่ปรากฏในตัวบทวรรณกรรมคดีสรรข้างตัน
3. บริบททางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมไต้หวันในช่วงทศวรรษที่ 1960-1980

1.3 แนวเหตุผล ทฤษฎีสำคัญ หรือสมมุติฐาน

นวนิยายสืบสวนสอบสวนถือกำเนิดขึ้นหลังจากที่รัฐประชาชาติสมัยใหม่ได้ถูกสถาปนาขึ้นในยุโรปตะวันตกและอเมริกาเหนือในช่วงศตวรรษที่ 18-19 ทั้งนี้การสืบสวนสอบสวนโดยใช้ตรรกะ เหตุผล การอนุมาน และวิธีทางวิทยาศาสตร์ของตัวละครนักสืบ ฉากท้องเรื่องที่เน้นพื้นที่เมือง พื้นที่ชานเมือง และพื้นที่ชนบท ไปจนถึงองค์กรตำรวจและระบบยุติธรรมที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่อง ล้วนเป็นผลผลิตของกระบวนการทำให้ทันสมัย การเกิดขึ้นของรัฐประชาชาติสมัยใหม่และกระบวนการนคราภิวัตน์ ในซีกโลกตะวันออกการถูกคุกคามและยึดครองดินแดนโดยจักรวรรดิตะวันตกในช่วงศตวรรษที่ 19-20 ทำให้ชนชั้นนำและปัญญาชนเร่งพัฒนาประเทศของตนให้ทันสมัยตามแบบตะวันตก นักเขียนและปัญญาชนเหล่านี้ใช้นวนิยายสืบสวนสอบสวนเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการถ่ายทอดความรู้และแนวคิดสมัยใหม่ เช่น หลักการใช้เหตุผล ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ แนวคิดเรื่อง

สิทธิและเสรีภาพ และแนวคิดชาตินิยม ทั้งนี้เพื่อให้ประชาชนในประเทศเหล่านั้นพร้อมที่จะเป็นพลเมืองในรัฐประชาชาติสมัยใหม่ที่กำลังก่อตัวขึ้น

นับตั้งแต่ปีค.ศ. 1949 ที่รัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งพ่ายแพ้ต่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนและย้ายฐานที่ตั้งรัฐบาลสาธารณรัฐจีนมาบนเกาะไต้หวันพร้อมกับชาวจีนอพยพนับล้านคน ไต้หวันได้ถูกพัฒนาให้เป็นรัฐประชาชาติสมัยใหม่ตามแบบตะวันตก แต่ในขณะเดียวกันก็ยังคงรักษาไว้ซึ่งแนวคิดแบบขงจื้อและอัตลักษณ์ความเป็นจีนและยังคงยึดมั่นในแผนที่ของสาธารณรัฐจีนก่อนพ่ายแพ้สงครามกลางเมือง

ตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนชุดอุหลิวเซียงและชุดลู่เสี่ยวเฟิงของกู่หลงนักประพันธ์ชาวจีนไต้หวันแสดงให้เห็นการปะทะสังสรรค์ ต่อรอง และผสมผสานระหว่างแนวคิดเรื่องพลเมืองในรัฐประชาชาติสมัยใหม่แบบตะวันตกกับแนวคิดและขนบแบบจีน รวมทั้งสะท้อนความวิตกกังวลต่อความไม่มั่นคงทางอัตลักษณ์และจริยธรรมที่เป็นผลพวงของการเข้าสู่ภาวะสมัยใหม่ นอกจากนี้การเดินทางไปยังดินแดนต่าง ๆ และพบปะกับผู้คนที่หลากหลายของตัวละครเอกทั้งสองยังได้สร้างความหมายสร้างเขตแดนของอาณาจักรของชาวจีนอันที่คล้ายคลึงกับเส้นเขตแดนของสาธารณรัฐจีนที่รัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งในปลายทศวรรษที่ 1960 ถึงต้นทศวรรษที่ 1980 ยึดถือและปรารถนา

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

ในงานวิจัยฉบับนี้ได้เลือกนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนชุดอุหลิวเซียง จำนวน 8 เรื่อง คือ เลวี่ไห่เฟี้ยวเซียง (血海飘香) ต้าซามั่ว (大沙漠) ฮว่าเหมยเหนี่ยว (画眉鸟) เจี้ยซือหวนหุน (借尸还魂) เปียนฝูฉวนฉี (蝙蝠传奇) เกาฮวาฉวนฉี (桃花传奇) ซินเยว่ฉวนฉี (新月传奇) และอู่เย่หลานฮวา (午夜兰花) และนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนชุดลู่เสี่ยวเฟิง จำนวน 6 เรื่องคือ จินผิงหวังเฉา (金鹏王朝) ชิวฮวาต้าเต้า (绣花大盗) เจวียจั้นเฉียนโฮ่ว (决战前后) อินโกวตุ่ฟ่ง (银钩赌坊) โยวหลิงซานจวง (幽灵山庄) และเรื่องเจี้ยนเลินอี่เซี่ยว (剑神一笑) โดยตัดเรื่องเฟิงอู่จิวเทียน (凤舞九天) ออก เพราะว่าเป็นผลงานที่กู่หลงไม่ได้เขียนเพียงผู้เดียวทั้งหมด แต่มีนักเขียนคนอื่นมาเขียนแทนในช่วงกลางและช่วงท้ายของเรื่อง เพื่อศึกษาเพื่อเปรียบเทียบวิเคราะห์ตัวละครเอกชายที่เป็นตัวแทนของพลเมืองสมัยใหม่ ความเป็นชาย และความเป็นชาติ ตัวละครหญิงในฐานะ

พลเมืองชั้นสองในสังคมสมัยใหม่ ในขณะที่ตัวละครผู้มีความหลากหลายทางเพศและตัวละครต่างชาติ คือตัวแทนของความเป็นอื่นที่เป็นภัยคุกคาม

1.5 วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาข้อมูลปฐมภูมิจากตัวบทวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง
2. รวบรวมข้อมูลทุติยภูมิจากห้องสมุด และฐานข้อมูลในอินเทอร์เน็ต
3. วิเคราะห์ข้อมูล
4. สรุป อภิปรายผล และเขียนวิทยานิพนธ์

1.6 ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การถ่ายทอดเสียงภาษาจีนแมนดารินด้วยอักษรวิธีไทย โดยคณะกรรมการ สืบค้นประวัติศาสตร์ไทยในเอกสารจีนของสำนักนายกรัฐมนตรี ปีพุทธศักราช 2543
2. ชื่อบุคคล หนังสือและตัวละครทั้งหมดจะถ่ายทอดเสียงจากภาษาจีนแมนดาริน เช่น กู๋ หลง ฉู่หลิวเซียง เจียงเจี๋ยสือ
3. ชื่อสถานที่ ลัทธิศาสนา พรรคการเมืองจะถ่ายทอดเสียงตามสมัยนิยม เช่น ปักกิ่ง ไต้หวัน ลัทธิขงจื้อ พรรคก๊กมินตั๋ง
4. ตัวอักษรจีนทั้งหมดจะใช้เป็นอักษรจีนตัวย่อ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

เป็นแนวทางในการศึกษาแนวคิดเรื่องพลเมืองและรัฐประชาชาติสมัยใหม่ในวรรณกรรมกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนชุดอื่น

1.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ตัวบทเลือกมาศึกษาแบ่งเป็นสามประเภท คืองานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างนวนิยายสืบสวนสอบสวนกับความเป็นสมัยใหม่และรัฐประชาชาติสมัยใหม่

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาวะสมัยใหม่ในนวนิยายกำลังภายในของกู่หลง และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างนวนิยายกำลังภายในของกู่หลงกับสังคมไต้หวันในช่วงทศวรรษที่ 1960-1980

ในส่วนของการงานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนวนิยายสืบสวนสอบสวนกับความเป็นสมัยใหม่ ในหนังสือเรื่อง *The Imagination of Evil: Detective Fiction and the Modern World* แมรี แอเวนส์ (Mary Evans) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนิยายสืบสวนสอบสวนกับความเป็นสมัยใหม่ โดยเน้นไปที่ความสัมพันธ์เชิงศีลธรรมที่การสืบสวนและตัวละครนักสืบกระทำต่อสังคม และความพยายามในการฟื้นฟู บูรณะสังคมที่ถูกคุกคามและทำให้แตกหักโดยอาชญากรรม แอเวนส์เสนอว่านิยายสืบสวนสอบสวนเกิดขึ้นหลังจากที่สังคมยุโรปได้เข้าสู่ยุคสมัยใหม่อย่างเต็มตัว พื้นที่เมืองในมหานครขนาดใหญ่ที่ซับซ้อนและย่นเยื้องทำให้ปัจเจกชนรู้สึกเป็นอื่น วิดกกังวลและไม่แน่ใจว่าตัวตนของตนเองอยู่ ณ ที่ใดในโลกที่ดูเหมือนจะกว้างใหญ่และไม่สามารถควบคุมได้ การสืบสวนสอบสวนที่เกิดขึ้นในนิยายสืบสวนสอบสวนจึงไม่ใช่เป็นเพียงการแสวงหาผู้กระทำผิดหรืออาชญากรเท่านั้น แต่หมายถึงการค้นหาความจริง (reality) ในสังคมสมัยใหม่ การสืบสวนสอบสวนจึงต้องการสติปัญญาในรูปแบบของการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผล (rationality) ตัวละครนักสืบอย่างเชอร์ล็อก โฮล์มส์จึงได้ถือกำเนิดขึ้น แอเวนส์เสนอว่าตัวละครเชอร์ล็อก โฮล์มส์เป็นตัวแทนในอุดมคติของนักสืบในโลกสมัยใหม่ คือเป็นคนที่ยืนอยู่นอกสังคม (the man outside society) เป็นผู้ที่ไม่มีความผูกพันทางอารมณ์กับกับคนรอบข้าง และผู้คนที่ยกย่องสรรเสริญเขาที่สติปัญญาเพียงอย่างเดียว อาจกล่าวได้ว่าเชอร์ล็อก โฮล์มส์มีลักษณะของเครื่องจักรกลอันชาญฉลาดที่ไม่เคยทำงานผิดพลาด นอกจากนี้เชอร์ล็อก โฮล์มส์ยังมีลักษณะของ flaneur ที่เป็นผู้สังเกตการณ์สังคมแต่ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคม เป็นผู้ล่า (hunter) ที่มีความสามารถในการล่าและการสืบสวนสอบสวน ซึ่งเป็นคุณสมบัติสำคัญในการค้นหาและเปิดเผยความจริงในเหตุอาชญากรรมที่ถือว่าการเปลี่ยนแปลงใหม่ (disruption) ในโลกของเมือง

ความสัมพันธ์ระหว่างนวนิยายสืบสวนสอบสวนกับความเป็นสมัยใหม่ไม่เพียงปรากฏในตัวบทของนักเขียนตะวันตกเท่านั้น นวนิยายสืบสวนสอบสวนญี่ปุ่นในศตวรรษที่ 20 ก็มีความสัมพันธ์อย่างแนบชิดกับความเป็นสมัยใหม่ คาวานะ (Kawana) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนิยายกับความจริงทางประวัติศาสตร์ในญี่ปุ่นช่วงต้นศตวรรษที่ 20 ผ่านตัวบทนิยายสืบสวนสอบสวน ในวิทยานิพนธ์เรื่อง *Undercover agents of modernity: Sleuthing city, colony, and body in Japanese*

detective fiction (2003) บนพื้นฐานความเชื่อที่ว่านิยายสืบสวนสอบสวนสะท้อนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในสังคม ในขณะที่เดียวกันนิยายสืบสวนสอบสวนก็มีผลต่อการสร้างและเปลี่ยนแปลงสังคมด้วยเช่นกัน ความน่าพบนักเขียนนิยายสืบสวนสอบสวนชาวญี่ปุ่นใช้นิยายสืบสวนสอบสวนในการเผยแพร่แนวคิดของผู้เขียนที่มีต่อปรากฏการณ์สมัยใหม่ อาทิ นคราภิวัฒน์ ความเป็นส่วนตัว เพศสภาพที่ผิดปกติ และสงคราม ตัวละครนักสืบในยุคแรกทั้งในตะวันตกและญี่ปุ่นเป็นสัญลักษณ์ของความสำเร็จของวิทยาศาสตร์และเหตุผล เป็นตัวแทนของความก้าวหน้าที่เกิดขึ้นจากการทำให้ทันสมัย ต่อมาเริ่มนักเขียนเริ่มตระหนักถึงปัญหาที่มาจากการเข้าสู่สมัยใหม่ อาทิ การล่มสลายของรูปแบบทางสังคมในอดีต ความรุนแรงที่มีต่อคนที่อ่อนแอในสังคม และความรุนแรงต่อร่างกายมนุษย์ในนามของวิทยาศาสตร์และสงคราม ตัวละครนักสืบจึงไม่ใช่ผู้ที่เข้าถึงความจริงได้แบบพระเจ้าอีกต่อไป ตัวละครนักสืบรู้ถึงข้อจำกัดในการเข้าถึงความจริง และความจริงอาจไม่ได้มีเพียงรูปแบบเดียว ตัวละครนักสืบทำหน้าที่เป็นผู้นำทางในความมืดมิดของสมัยใหม่ให้กับผู้อ่าน กระตุ้นให้ผู้อ่านตรวจสอบปัญหาจากมุมมองใหม่ นิยายสืบสวนสอบสวนแสดงให้เห็นถึงความไม่มั่นคง ไม่แน่นอน และไร้เหตุผลของโลกสมัยใหม่ ความน่าเสนว่าตัวละครนักสืบทำการสืบสวนความรุนแรงที่เกิดจากภาวะสมัยใหม่ในพื้นที่สามส่วนคือ เมือง อาณานิคม และร่างกาย ความน่ายังเสนอต่อไปว่าเมืองเป็นพื้นที่ที่ทำให้ผู้คนเกิดความรู้สึกไม่คุ้นเคยต่อสิ่งที่ตนเองคุ้นเคย (uncanny) ในขณะที่อาณานิคมเป็นพื้นที่ที่ทำให้เจ้าอาณานิคมรู้สึกว่าเป็นอื่น และตระหนักถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย ส่วนร่างกายก็เป็นวัตถุที่ถูกศึกษาและถูกให้ความหมาย และเป็นพื้นที่ที่ถูกกระทำความรุนแรงโดยวิทยาศาสตร์และสงคราม ร่างกายที่ไม่คุ้นเคย เช่น ร่างกายของผู้หญิงกลายเป็นความวิตกกังวลของนักเขียนที่เป็นผู้ชาย แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นสิ่งดึงดูดให้ศึกษาและสอบสวน ความน่าพบนว่าตัวละครนักสืบสำรวจและให้ความหมายใหม่กับพื้นที่ทั้งสามประเภท และจัดการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของความวิตกกังวลที่เกิดจากภาวะสมัยใหม่ให้เป็นสิ่งที่คุ้นชินและให้ความหวังในการมีชีวิตอยู่ในโลกสมัยใหม่ให้แก่ผู้อ่าน ในขณะเดียวกันนิยายสืบสวนสอบสวนในยุคนั้นก็พยายามนำเสนอว่าการยกระดับตัวเองทั้งในด้านความรู้และจริยธรรม (self-cultivation) เป็นทางออกในการใช้ชีวิตในโลกสมัยใหม่ที่ไร้ระเบียบและไม่แน่นอน

ในวิทยานิพนธ์เรื่อง *การแสวงหาความเป็นสมัยใหม่ในนวนิยายชุดฮั่วซังสืบคดีของเฉิงเสี่ยวชิง* (程小青《霍桑探案》的现代性追求) เจียงหย่ง (蒋杨) (蒋杨, 2016) ศึกษานวนิยายสืบสวน

สอบสวนชุดฮั่วซังสืบทอด (霍桑探案) ของเฉิงเสี่ยวชิง (程小青) นักเขียนนวนิยายสืบสวนสอบสวนจีน ยุคสาธารณรัฐแล้วเสนอว่านวนิยายชุดนี้นำเสนอภาวะสมัยใหม่ ทั้งในด้านเนื้อหาและกลวิธีการ ประพันธ์ ซึ่งปัจจัยที่ทำให้งานชุดนี้นำเสนอภาวะสมัยใหม่มาจากอิทธิพลของวรรณกรรมแปลตะวันตก และการเข้าสู่สมัยใหม่ของสังคมจีน โดยเฉพาะในการเกิดขึ้นของเมืองขนาดใหญ่อย่างเซี่ยงไฮ้ก็เป็นอีก ปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดนวนิยายสืบสวนสอบสวนจีน ในด้านเนื้อหาเจียงหยัง เสนอว่าเฉิงเสี่ยวชิงหยิบ ยืมการโครงเรื่องและตัวละครจากนวนิยายชุดเชอร์ล็อก โฮล์มส์ของเซอร์ โคนันดอยล์ และใช้ฉากเป็น เมืองเซี่ยงไฮ้ ตัวละครเอกนักสืบฮั่วซังนอกจากจะเป็นคุณสมบัติทั่วไปของนักสืบแล้วยังทำหน้าที่เป็นผู้ จุดประกายทางความคิดให้กับสังคม โดยมีลักษณะของปัญญาชนจีนที่วิตกกังวลต่อวิกฤตบ้านเมือง ฮั่ว ซังมีความรู้ด้านเคมี ความรู้ทางการแพทย์ และวิทยาศาสตร์สมัยใหม่เป็นอย่างดี มีความปรารถนาใน การปฏิรูประบบกฎหมายและยุติธรรมรวมไปถึงระบบการศึกษาของประเทศ เพื่อให้จีนสามารถฟื้นฟู ตัวเองกลับมายิ่งใหญ่ได้อีกครั้ง ตัวละครฮั่วซังยึดถือแนวคิดของปัญญาชนจีนในช่วงการเคลื่อนไหว ทางวัฒนธรรมในวันที่ 4 พฤษภาคม ค.ศ. 1919 ที่เน้นการเผยแพร่แนวคิดเรื่องวิทยาศาสตร์และ ประชาธิปไตยที่จะทำให้สังคมทันสมัย ในบทสนทนาระหว่างตัวละครเอกนักสืบฮั่วซังกับเพื่อนและ ผู้ช่วยของเขาชื่อเปาหลั่ง (包朗) จะมีการแทรกการให้ความรู้พร้อมกับเศรษฐกิจตลาดเสรี การ แต่งงานโดยอิสระและความเสมอภาพแบบตะวันตก พร้อมทั้งวิจารณ์และตั้งข้อสงสัยต่อประเด็น ดังกล่าว อย่างไรก็ตามเจียงหยังก็พบว่าตัวละครฮั่วซังไม่ได้เคารพกฎหมายทั้งหมดแบบนักสืบตะวันตก เมื่อใดก็ตามที่มีความขัดแย้งระหว่างความถูกต้องตามกฎหมายและศีลธรรม ตัวละครฮั่วซังจะเลือก ศีลธรรมก่อนเสมอ ซึ่งเจียงหยังเสนอว่าเป็นลักษณะทั่วไปของช่วงเปลี่ยนผ่านของสังคมก่อนสมัยใหม่ เข้าสู่สังคมสมัยใหม่

ในบทความเรื่อง “Sherlock Holmes came to China: detective fiction, cultural meditations, and Chinese modernity” เว่ย เยี่ยน (魏艳) เสนอว่าตัวละครฮั่วซังในนวนิยาย สืบสวนสอบสวนชุดฮั่วซังของเฉิงเสี่ยวชิงมีคุณสมบัติของทั้งนักสืบและจอมยุทธ์ กล่าวคือฮั่วซังยึดถือ และสมาทานในแนวคิดสมัยใหม่และองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ แต่ในขณะเดียวกันก็มีคุณธรรมใน แบบจอมยุทธ์และจริยธรรมแบบจีน แม้ว่าจะมีเชอร์ล็อก โฮล์มส์เป็นต้นแบบแต่ฮั่วซังกลับมีนิสัยอ่อน น้อมถ่อมตัวแบบคนจีน และในหลายครั้งฮั่วซังเลือกที่จะปล่อยให้ผู้กระทำความผิดหลบหนีเนื่องจาก มองว่าเหยื่อเป็นคนไม่ดีและเป็นภัยอันตรายต่อสังคมมากกว่าผู้กระทำความผิดหรือไม่ก็เพราะสิ่งที่ผู้กระทำ

ผิดทำเป็นการล้างแค้นที่เกิดจากการไม่ได้รับความยุติธรรมจากกระบวนการทางกฎหมายได้ซึ่งเป็นแนวคิดแบบเดียวกับตัวละครจอมยุทธ์ในนวนิยายกำลังภายใน เว่ย เยียนจึงสรุปว่านวนิยายสืบสวนสอบสวนในจีนจึงไม่ได้เป็นเพียงเครื่องมือในการนำเสนอแนวคิดสมัยใหม่และองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์เท่านั้น แต่ยังเผยแพร่คุณค่าทางจริยธรรมแบบจีนด้วย (Wei, 2017)

ในส่วนของงานศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนวนิยายสืบสวนสอบสวนกับรัฐประชาชาติสมัยใหม่ ในหนังสือเรื่อง *Investigating Turkey : Detective Fiction and Turkish Nationalism, 1928-1945* เดวิด แมนสัน (David Manson) ใช้ทฤษฎีเกี่ยวกับบทบาทของสื่อและวัฒนธรรมประชานิยมในการสร้างอัตลักษณ์ของพลเมืองในรัฐชาติจากการศึกษางานวิชาการของนักวิชาการสายสังคมศาสตร์ อย่าง งานวิชาการเรื่อง *The structural transformation of the public sphere: an inquiry into a category of bourgeois society* ของยือร์เกน ฮาเบอร์มาส (Jürgen Habermas) กลับ งานวิชาการเรื่อง *The invention of tradition* ของเอริก ฮอบส์บอมว์ (Eric Hobsbawm) และงานวิชาการเรื่อง *Imagined communities: reflections on the origin and the spread of nationalism* ของเบนเนดิกต์ แอนเดอร์สัน (Benedict Anderson) ที่มองว่าวรรณกรรมเป็นเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่มีผลต่อการสร้างความรู้สึกรักของความเป็นชาติไม่แตกต่างจากเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้นจริง แมนสันนำเสนอว่าแนวคิดความเป็นตุรกี (Turkishness) ของกลุ่ม Kemalist ซึ่งเป็นแนวคิดที่ถูกนำมาใช้ในการสร้างอัตลักษณ์ของพลเมืองในสาธารณรัฐตุรกีถูกนำเสนอผ่านนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนในช่วงปี ค.ศ. 1928-1945 แมนสันพบว่าคุณสมบัติของการเป็นชาวตุรกีสมัยใหม่ที่ที่ดีคือ หนึ่ง ต้องทำงานหนัก สอง มีร่างกายที่แข็งแรง สาม เปิดกว้างยอมรับบทบาทของผู้หญิง สี่ คิดอย่างเป็นเหตุเป็นผล ห้า เป็นผู้รักชาติ นอกจากนี้นวนิยายแต่ละชุดยังมีจุดเน้นของความเป็นตุรกีที่แตกต่างกันออกไป ในนวนิยายชุด Behçet Rıza เขามักจะแสดงให้เห็นถึงอันตรายของการเกลียดชังตนเองของคนตุรกีบางกลุ่ม ในขณะที่นวนิยายชุด Oğuz Turgut แสดงให้เห็นถึงความชั่วร้ายของชาวต่างชาติ และนำเสนอว่าการต่อต้านชาวต่างเป็นหนทางเดียวที่จะปกป้องตุรกีเอาไว้ได้ ส่วนนวนิยายชุด Murat Akdoğan จะเน้นการนำเสนอคุณสมบัติที่พึงประสงค์ของชาวตุรกีสมัยใหม่ โดยให้ตัวละครนักสืบมีคุณสมบัติดังกล่าว ในขณะที่ตัวละครโจรผู้ร้ายมีคุณสมบัติที่เป็นลบ และตัวละครโจรผู้ร้ายมักไม่ใช่ชาวตุรกีและไม่ได้เป็นมุสลิม ในขณะที่นวนิยายชุด A. Samancıgil จะเน้นการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลของตัวละครนักสืบ และน

นิยายชุด Ziya Calikoglu นำเสนอภาพผู้ชายตุรกีที่สนับสนุนแนวคิดสตรีนิยมที่เปิดโอกาสให้ผู้หญิงมีส่วนร่วมทางสังคมและการเมือง

จนถึงปัจจุบันแม้จะมีงานวิจัยเกี่ยวกับนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนของกู่หลง แต่ก็เป็งานวิจัยที่เน้นไปที่กลวิธีในการประพันธ์ เช่น วิทยานิพนธ์เรื่องการศึกษากลวิธีการสืบสวนคดีในนวนิยายกำลังภายในของกู่หลง (古龙武侠小说中的侦探手法研究) ของเย่เหวยเจิน (叶惟真) ยังไม่ปรากฏงานวิจัยที่เชื่อมโยงนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนเข้ากับรัฐชาติสมัยใหม่ อย่างไรก็ตามปรากฏงานวิจัยหลายชิ้นที่ศึกษาความเชื่อมโยงความเป็นสมัยใหม่ในนวนิยายกำลังภายในของกู่หลงตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ตัวละครจอมยุทธ์ที่มีแนวคิดสมัยใหม่ นักวิชาการหลายคนเสนอว่าตัวละครจอมยุทธ์ของกู่หลงได้รับอิทธิพลของแนวคิดสมัยใหม่ จากทั้งวรรณกรรมกระแสหลักและนวนิยายสืบสวนสอบสวน อาทิ เวจินเหวินซัน (翁文信, 2018) เสนอว่าตัวละครจอมยุทธ์ของกู่หลงมีแนวความคิดและปณิธาน Übermensch ของ Friedrich Nietzsche ที่เน้นการพัฒนาตนเองโดยไม่สัมพันธ์กับสังคมหรือบุคคลอื่น และตัวละครจอมยุทธ์ของกู่หลงได้รับอิทธิพลจากนวนิยายแนวสายลับและนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน ที่เห็นได้ชัดคือตัวละครหลิวเซียงที่ได้รับอิทธิพลจากตัวละคร 007 ส่วนจิงเซาเฟิง (景少峰, 2016) เสนอว่าจอมยุทธ์ในนวนิยายกำลังภายในของกู่หลงเป็นจอมยุทธ์ที่ยึดถือค่านิยมและระบบคุณค่าแบบสมัยใหม่ อาทิ การยึดถือกฎหมาย มีสำนึกเรื่องสิทธิมนุษยชน ในขณะที่สืว์โหว่เหมิง (徐厚猛, 2016) พบว่าหลังจากนวนิยายชุดหลิวเซียงแล้วการจัดการกับความขัดแย้งระหว่างมิตรภาพกับศีลธรรมก็เปลี่ยนแปลงไป ตัวละครจอมยุทธ์เลือกความถูกต้องมากกว่ามิตรภาพ ซึ่งสืว์โหว่เหมิงเสนอว่านี่เป็นอิทธิพลของนวนิยายสืบสวนสอบสวนที่มีต่อนวนิยายกำลังภายในของกู่หลง ส่วนเฉินจงเหลียง (陈中亮, 2012) เสนอว่านวนิยายของกู่หลงมีการผสมผสานระหว่างนวนิยายกำลังภายในแบบขนบกับแนวคิดแบบสมัยใหม่ อาทิ แนวคิดอัตถิภาวะนิยมและแนวคิดมนุษยนิยม และงานเขียนของกู่หลงมีส่วนผสมของทั้งแนวคิดสมัยใหม่และแนวคิดตามขนบแบบจีน โดยกู่หลงผสมผสานองค์ประกอบของนวนิยายสืบสวนสอบสวนเข้าไปในนวนิยายกำลังภายในของตนเอง แต่ก็ยังคงเน้นความเป็นจีนตามขนบมากกว่า ในขณะที่ไอริช หม่า (Iris Ma, 2019) นำเสนอว่านวนิยายของกู่หลงได้รับแนวคิดมนุษยนิยมที่ตัวละครเอกมีความเป็นมนุษย์ที่มีข้อบกพร่องและไม่สมบูรณ์แบบมาจากวรรณกรรมโลก

ขึ้นเอกหลายชั้น ซึ่งอิทธิพลดังกล่าวทำให้ตัวละครเอกจอมยุทธ์ของกู่หล่งแตกต่างจากตัวละครเอกจอมยุทธ์ในนวนิยายกำลังภายในยุคก่อนหน้าและยุคเดียวกัน

2. ยุทธจักรในฐานะพื้นที่ของเมืองสมัยใหม่ นักวิชาการบางคนเสนอว่าพื้นที่ยุทธจักรในนวนิยายของกู่หล่งมีลักษณะเป็นพื้นที่ของเมืองสมัยใหม่ และตัวละครจอมยุทธ์ก็มีลักษณะของคนที่อยู่ในพื้นที่เมือง ที่ต้องเผชิญกับภาวะเปลี่ยวดายที่มาจากความเหินห่างทางสังคมที่เกิดขึ้นในพื้นที่เมือง อาทิ เวงเหวินซัน (2018) เสนอว่าฉากท้องเรื่องในนวนิยายกำลังภายในของกู่หล่งที่มักเกิดขึ้นในร้านอาหารและบ่อนการพนันในตัวเมืองสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะของสังคมเมือง รสนิยมของคนชั้นกลางในเมือง และการแข่งขันทางรสนิยมของชนชั้นกลางที่แสดงออกผ่านตัวละครจอมยุทธ์ จิ้งเซาเฟิง (景少峰, 2016) เสนอว่าจอมยุทธ์ของกู่หล่งมีลักษณะของคนพเนจรที่มีความป่วยไข้จากการอยู่ในเมืองสมัยใหม่ มีลักษณะเป็นเหมือนไอดอลสมัยใหม่ที่สะท้อนให้เห็นอิทธิพลของทุนนิยม

ในส่วนของความสัมพันธ์ระหว่างนวนิยายกำลังภายในของกู่หล่งกับการเมืองและสังคมได้หว้น นักวิชาการบางคนเสนอว่านวนิยายของกู่หล่งเป็นผลผลิตของความตึงเครียดจากสภาพการเมืองที่วุ่นวาย และเป็นตัวสะท้อนสังคมสมัยใหม่ของได้หว้นที่เกิดขึ้นจากการขยายตัวอย่างรวดเร็วของเศรษฐกิจทุนนิยมและการขยายตัวของเมือง อาทิ สวีว์โหว่เหม้ง (徐厚猛, 2016) ที่เสนอว่านวนิยายของกู่หล่งส่วนที่เป็นยุทธจักรหรือโลกสมมุติจะมีอิทธิพลต่อบ้านเมืองหรือรัฐมากกว่าที่บ้านเมืองจะมีอิทธิพลต่อยุทธจักร นวนิยายกำลังภายในของกู่หล่งเป็นเครื่องผ่อนคลายที่ผู้อ่านชาวได้หว้นในทศวรรษที่ 1960-1980 ใช้ในการหลีกเลี่ยงจากความวุ่นวายทางการเมืองและความนิยมในนวนิยายของกู่หล่งก็สะท้อนให้เห็นถึงการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจทุนนิยมในได้หว้นและการขยายตัวของเมือง สวีว์โหว่เหม้งยังเสนอว่านวนิยายของกู่หล่งนำเสนอความคลั่งคลั่งใจและความสงสัยที่กู่หล่งมีต่อสถาบันหลักตามขนบแบบจีนคือสถาบันครอบครัว นอกจากนี้สวีว์โหว่เหม้งยังเห็นด้วยกับแนวคิดของนักวิชาการก่อนหน้าที่เสนอว่าตัวละครจอมยุทธ์พเนจรของกู่หล่งสะท้อนภาวะการเป็นเด็กกำพร้าของได้หว้น กล่าวคือตั้งแต่โบราณมาได้หว้นเป็นดินแดนที่ถูกกลุ่มคนหลายกลุ่มเข้ามาปกครองไม่ว่าจะเป็นราชสำนักชิง บริษัทอินเดียตะวันออกของฮอลแลนด์ จักรวรรดิญี่ปุ่น และพรรคก๊กมินตั๋ง อัตลักษณ์ของได้หว้นจึงมีความหลากหลายและเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา และในปี ค.ศ. 1971 เมื่อได้หว้นถูกขับไล่จากการเป็นส่วนหนึ่งของสหประชาชาติโดยมีจีนแผ่นดินใหญ่มาแทนที่ สถานะของได้หว้นจึงเป็นเสมือนกับเด็กกำพร้าที่ไม่มีใครต้องการและไม่รู้ว่าตัวเองคือใคร ใครที่เป็นพ่อแม่ของตัวเอง ในขณะที่

นักวิชาการอย่างเพทริส หลิว (Petrus Liu, 2011) กลับนำเสนอว่ากู่หลงเป็นนักเขียนที่ไร้รัฐ (stateless writer) และสิ่งที่เขานำเสนอในนวนิยายคือแนวคิดเรื่องความเป็นพี่น้องของมนุษยชาติ ซึ่งไม่ถูกจำกัดด้วยเชื้อชาติและเส้นแบ่งพรมแดนของรัฐสมัยใหม่ แม้ว่างานเขียนของกู่หลงจะเกี่ยวข้องและสะท้อนสิ่งที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ความขัดแย้งระหว่างช่องแคบไต้หวัน แต่สิ่งที่เขาต้องการคือการหาจุดที่จะข้ามพ้นจากความขัดแย้งดังกล่าว กู่หลงไม่ได้ต้องการสร้างอัตลักษณ์ความเป็นไต้หวันหรือปฏิเสธความเป็นจีน

จะเห็นได้ว่าแม้จะมีงานวิจัยจำนวนหนึ่งที่ศึกษาความเชื่อมโยงระหว่างนวนิยายกำลังภายในของกู่หลงความเป็นสมัยใหม่ และสังคมไต้หวันในช่วงเวลาที่กู่หลงผลิตผลงานสู่บรรณพิภพ แต่ก็เป็นการศึกษาแบบจับคู่ระหว่างตัวบทกับความเป็นสมัยใหม่ หรือไม่ก็ตัวบทกับสภาพสังคมไต้หวันในช่วงเวลานั้น โดยไม่ได้ให้ความสำคัญกับการก่อตัวของรัฐประชาชาติไต้หวันและอัตลักษณ์ความเป็นพลเมืองสมัยใหม่ที่เกิดขึ้นไปพร้อมกับการทำให้ทันสมัยในช่วงเวลาดังกล่าว นอกจากนี้งานวิจัยส่วนใหญ่เน้นศึกษานวนิยายกำลังภายในทั้งหมดของกู่หลงซึ่งเป็นการศึกษาแบบดูภาพรวม ทั้งที่นวนิยายกำลังภายในของกู่หลงเองในแต่ละชุดแต่ละช่วงเวลาก็มีความแตกต่างกันทั้งในด้านเนื้อหาและกลวิธีการประพันธ์ ด้วยเหตุนี้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงมุ่งเน้นศึกษาเฉพาะนวนิยายกำลังภายในของกู่หลงที่มีการผสมผสานระหว่างนวนิยายกำลังภายในแบบจีนกับนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนแบบตะวันตก ซึ่งนวนิยายสืบสวนสอบสวนก็มีความสัมพันธ์อย่างแนบแน่นกับการก่อร่างสร้างตัวของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ ทั้งในฐานะที่เป็นผลผลิตหนึ่งของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ และในฐานะผู้สร้างแนวคิดเรื่องพลเมืองในรัฐประชาชาติสมัยใหม่อันพึงประสงค์ดังที่ปรากฏในงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้น วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งศึกษาแนวคิดเรื่องพลเมืองสมัยใหม่ที่มีการต่อรอง ผสมผสาน และขัดแย้งระหว่างแนวคิดแบบตะวันตกกับชนแบบตะวันออกผ่านตัวละครเอกจอมยุทธ์ ในขณะเดียวกันแนวคิดดังกล่าวก็สร้างความเป็นอื่นทั้งในด้านเชื้อชาติ เพศ ไปจนถึงแนวคิดปฏิบัติให้กับกลุ่มคนที่แตกต่าง โดยจัดให้คนเหล่านี้เป็นศัตรูหรือไม่ก็ผู้ที่ด้อยกว่า ซึ่งแสดงให้เห็นมโนทัศน์ของกลุ่มไฉ่เซ็งเหรินหรือคนไต้หวันที่อพยพมาจากแผ่นดินใหญ่ที่แม้ว่าจะไม่ใช่ประชากรส่วนใหญ่บนเกาะไต้หวัน แต่ก็ยังเป็นกลุ่มคนที่มีอำนาจทางการเมืองมากที่สุดในไต้หวันในช่วงเวลาดังกล่าว

บทที่ 2

ความเป็นสมัยใหม่ การทำให้ทันสมัย พลเมืองและรัฐประชาชาติสมัยใหม่จากตะวันตก สู่ตะวันออก

ความสัมพันธ์ระหว่างนวนิยายสืบสวนสอบสวนกับความเป็นสมัยใหม่และรัฐประชาชาติสมัยใหม่ไม่ใช่ความสัมพันธ์แบบเหตุ-ผลที่เป็นเส้นตรง แต่เป็นความสัมพันธ์แบบเหตุ-ผลที่เป็นวงกลม กล่าวคือการเข้าสู่ความเป็นสมัยใหม่และการอุบัติขึ้นของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ในยุโรปตะวันตกและอเมริกาเหนือเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดนวนิยายสืบสวนสอบสวน ในขณะเดียวกันนวนิยายสืบสวนสอบสวนเองก็ทำหน้าที่ในการเผยแพร่และผลิตซ้ำภาพลักษณ์และคุณค่าของความเป็นสมัยใหม่และแนวคิดของพลเมืองและรัฐประชาชาติสมัยใหม่นวนิยายสืบสวนสอบสวนเกิดขึ้นได้หลังการเกิดขึ้นของระบบตำรวจในประเทศอังกฤษและอเมริกา (Sayers, 1995 as cited in Scaggs, 2005, p. 17) ระบบตำรวจและการสืบสวนสอบสวนเกิดขึ้นได้จากการจัดการบริหารงานรัฐบาลแบบสมัยใหม่ที่ประกอบด้วยสถาบันและองค์กรต่าง ๆ และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งเป็นผลของการทำให้ทันสมัยและการเกิดขึ้นของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ นอกจากนี้อัตราอาชญากรรมที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วบนหน้าหนังสือพิมพ์ที่ส่วนหนึ่งก็ได้กลายเป็นเรื่องราวในนวนิยายสืบสวนสอบสวน ก็เป็นผลจากการขยายตัวของเมือง ประชากรจำนวนมากจากชนบทอพยพเข้าสู่ในเมือง ความแออัดของเมือง ปัญหาการว่างงาน การแย่งชิงทรัพยากร และความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจและสังคมนำไปสู่การโจรกรรมไปจนถึงการฆาตกรรม ในขณะเดียวกันนวนิยายสืบสวนสอบสวนในสังคมยุโรปตะวันตกและอเมริกาเหนือก็ทำหน้าที่แสดงมาตรฐานทางศีลธรรมในยุคสมัยใหม่แทนที่คำสอนในคัมภีร์ไบเบิล และตัวละครนักสืบก็เป็นผู้เข้าถึงความจริงและมาแทนที่พระเจ้า (Evans, 2009) นอกจากนี้นวนิยายสืบสวนสอบสวนฉบับแปลจากผลงานของนักเขียนตะวันตกและฉบับที่ประพันธ์โดยนักเขียนท้องถิ่นในภูมิภาคเอเชียก็ยังทำหน้าที่เผยแพร่แนวคิดสมัยใหม่อย่างการใช้หลักเหตุผลและวิธีคิดแบบวิทยาศาสตร์ แนวคิดปัจเจกนิยม แนวคิดเรื่องหลักนิติธรรม และอัตถิภาวนิยม รวมไปถึงอัตลักษณ์ความเป็นชาติ (national identity) ความรักบ้านเมือง (patriotism) และอุดมการณ์ชาตินิยม

(nationalism) ในช่วงเวลาที่รัฐประชาชาติสมัยใหม่กำลังก่อตัวขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในภูมิภาคเอเชีย (Kawana, 2003) (蒋杨, 2016) (Mason, 2017)

นวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนของกู่หลงชุดฉู่หลิวเซียงและฉู่เสี่ยวเฟิงถูกเขียนในช่วงเวลาที่สาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวันกำลังอยู่ในกระบวนการทำให้ทันสมัย มีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างก้าวกระโดด มีการขยายตัวของพื้นที่เมืองอย่างรวดเร็ว และกำลังอยู่ในกระบวนการสร้างพลเมืองสมัยใหม่ภายใต้กฎอัยการศึกของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งภายหลังจากที่ไต้หวันได้พ้นจากการเป็นอาณานิคมของญี่ปุ่น ในขณะเดียวกันก็เป็นช่วงเวลาที่ยุทธศาสตร์จีนบนเกาะไต้หวันกำลังเผชิญกับวิกฤตการณ์ทางการเมืองระหว่างประเทศที่นานาอารยประเทศทั่วโลกเริ่มตัดความสัมพันธ์ทางการทูตกับสาธารณรัฐจีนและสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตกับสาธารณรัฐประชาชนจีน รวมถึงต้องเสียที่นั่งสมาชิกถาวรคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติให้กับสาธารณรัฐประชาชนจีนและออกจากสหประชาชาติ ตัวบทของนวนิยายทั้งสองชุดแสดงให้เห็นถึงการปะทะสังสรรค์ระหว่างแนวคิดสมัยใหม่จากตะวันตกและแนวคิดดั้งเดิมแบบจีน อีกทั้งยังปรากฏร่องรอยของรัฐประชาชาติสมัยใหม่แม้ว่าฉากท้องเรื่องในนวนิยายทั้งสองชุดจะถูกกำหนดให้อยู่ในยุคก่อนสมัยใหม่ จากการศึกษางานวิจัยของนักวิชาการก่อนหน้านี้พบว่าในนวนิยายกำลังภายในของกู่หลงก็ปรากฏลักษณะความเป็นสมัยใหม่ด้วยเช่นกัน ทั้งแนวคิดสมัยใหม่อย่างแนวคิดอัตถิภาวะนิยมในตัวละครเอกจอมยุทธ์ (陈中亮, 2012) คุณค่าและมาตรฐานทางสังคมสมัยใหม่อย่างการเคารพกฎหมายและสิทธิมนุษยชนของตัวละครเอกจอมยุทธ์ (陈力君, 2011) (景少峰, 2016) ไปจนถึงฉากท้องเรื่องที่แสดงความเป็นเมืองและวิถีชีวิตการบริโภคของชาวเมืองอย่างฉากร้านอาหารและบ่อนการพนันที่ปรากฏบ่อยมากกว่านวนิยายกำลังภายในของนักเขียนในยุคสมัยเดียวกัน (翁文信, 2018) นอกจากนี้ยังปรากฏข้อเสนอว่านวนิยายกำลังภายในของกู่หลงได้รับอิทธิพลทั้งทางด้านเนื้อหาและรูปแบบจากคตินิยมสมัยใหม่ (modernism) (翁文信, 2018)

ในส่วน of ความสัมพันธ์ระหว่างนวนิยายกำลังภายในของกู่หลงกับรัฐประชาชาติสมัยใหม่ นักวิชาการส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่านวนิยายกำลังภายในไม่เกี่ยวข้องกับรัฐ เนื่องจากพื้นที่เจียงหู (江湖) หรือยุทธจักรในนวนิยายกำลังภายในเป็นพื้นที่สมมุติที่ถูกแยกออกมาจากเจียงซาน (江山) หรือพื้นที่ในการปกครองของรัฐ ในกรณีของนวนิยายกำลังภายในของกู่หลงที่มักไม่ระบุยุคสมัยของฉากท้องเรื่องและไม่อิงประวัติศาสตร์ยิ่งยากที่จะเกี่ยวข้องกับรัฐ (景少峰, 2016) อย่างไรก็ตามก็มี

นักวิชาการบางคนนำเสนอแนวคิดที่แตกต่างออกไป อาทิ เพทริส หลิว (Petrus Liu) ที่เสนอว่านวนิยายกำลังภายในของกู่หลงนำเสนอประเด็นเรื่องชาติและสะท้อนวาทกรรมและความรู้สึกนึกคิดของพลเมืองสาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวันในยุคสมัยที่สถานะความเป็นชาติในโลกกำลังถูกคุกคาม (Liu, 2011)

จะเห็นได้ว่าแนวคิดเรื่องการทำให้ทันสมัย ความเป็นสมัยใหม่ คตินิยมสมัยใหม่ และรัฐประชาชาติสมัยใหม่เป็นแนวคิดสำคัญที่งานวิจัยที่เกี่ยวข้องมักหยิบยกและนำเสนอ แนวคิดเหล่านี้ล้วนมีความเกี่ยวข้องและมีบางส่วนที่ซ้อนทับกัน ด้วยเหตุนี้เพื่อความชัดเจนในการศึกษา เนื้อหาในบทนี้จะสำรวจกำเนิดของความเป็นสมัยใหม่หรือภาวะสมัยใหม่ และกระบวนการทำให้ทันสมัย กำเนิดและการพัฒนาการของรัฐประชาชาติสมัยใหม่และพลเมืองสมัยใหม่ ตลอดจนกำหนดคำจำกัดความที่จะใช้ในงานวิจัยเล่มนี้ รวมไปถึงนำเสนอบริบททางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของสาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวันเพื่อให้เข้าใจความเป็นมาเป็นไป และสถานการณ์ต่าง ๆ ในยุคที่ตัวบทถูกผลิตขึ้น

2.1 นิยามความเป็นสมัยใหม่และการทำให้ทันสมัย

ความเป็นสมัยใหม่ (modernity) เป็นแนวคิดที่เกิดขึ้นในช่วงศตวรรษที่ 17 แนวความคิดดังกล่าวเริ่มก่อตัวขึ้นตั้งแต่ยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการในช่วงศตวรรษที่ 14-17 ที่แนวคิดมนุษยนิยม (humanism) ของกรีกและโรมันโบราณได้รับการฟื้นฟูและกลับมามีความสำคัญอีกครั้ง ผสมกับการปฏิรูปศาสนา (the Reformation) ในช่วงศตวรรษที่ 16 ที่ให้ความสำคัญกับบุคคลในฐานะปัจเจกชน และปัจเจกชนแต่ละคนเป็นผู้กำหนดชะตาชีวิตของตนเอง ทำให้มนุษย์เป็นอิสระจากการควบคุมของศาสนา และเกิดการแยกอาณาจักรกับศาสนจักรออกจากกัน ซึ่งนำไปสู่ความเป็นอิสระของรัฐในการจัดการปกครองและอิทธิพลของศาสนจักรที่ลดถอยลง นอกจากนี้การค้นพบทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสมัยใหม่ของกาลิเลโอ กาลิเลอี (Galileo Galilei) และไอแซก นิวตัน (Isaac Newton) ก็ท้าทายความน่าเชื่อถือและความศักดิ์สิทธิ์ของศาสนจักร เหตุการณ์การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและเศรษฐกิจไม่ว่าจะเป็นปฏิวัติฝรั่งเศส สงครามอิสรภาพอเมริกา ไปจนถึงการปฏิวัติอุตสาหกรรมล้วนเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดความเป็นสมัยใหม่ อาจกล่าวได้ว่าภาวะสมัยใหม่เกิดขึ้นได้จากสองส่วนคือการเปลี่ยนแปลงทางความคิดที่เปลี่ยนจากความเชื่อในพระเจ้ามาสู่ความเชื่อมั่นใน

ศักยภาพการใช้เหตุผลของมนุษย์ และการเปลี่ยนแปลงภายนอกที่เกิดจากการพัฒนาของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ความเป็นสมัยใหม่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงภายในสังคมตะวันตกก่อนที่จะแพร่กระจายไปยังพื้นที่อื่นในโลก

ความเป็นสมัยใหม่หรือภาวะสมัยใหม่ (modernity) มาจากภาษาละตินคือ modernus ที่มาจากรากศัพท์ modo มีความหมายว่า ตอนนี้ (now, recently) คำนี้มี ความหมายตรงข้ามกับคำว่า antiquus ที่หมายถึงอดีต ในช่วงศตวรรษที่ 5 เซนต์ ออกุสติน (St Augustine) ใช้คำนี้เพื่อแบ่งระหว่างยุคสมัยของตนเองคือยุคคริสเตียนใหม่ (new Christian era) กับยุคก่อนหน้าคือยุคโบราณอันป่าเถื่อน (pagan antiquity) หากพิจารณาตามรากศัพท์ ความเป็นสมัยใหม่จึงหมายถึงภาวะปัจจุบันที่แตกต่างและก้าวหน้ากว่าอดีต

ตั้งแต่ปลายศตวรรษที่ 19 ความเป็นสมัยใหม่ถูกนิยามและตีความอย่างหลากหลายจากนักวิชาการในหลากหลายสาขาวิชาและหลากหลายประเทศ ภาพและมโนทัศน์ของภาวะสมัยใหม่ของนักวิชาการแต่ละคนก็แตกต่างกันออกไปตามภูมิหลังทางวัฒนธรรมและการศึกษา ในความคิดของนักทฤษฎีสังคมวิทยาเยอรมันอย่างแมกซ์ เวเบอร์ (Max Weber) แฟร์ดินันด์ เทอเนิส (Ferdinand Tönnies) และเกออร์ค ซิมเมล (Georg Simmel) ความเป็นสมัยใหม่บ่งบอกถึงเศรษฐกิจที่มีความก้าวหน้า (progressive economy) การใช้เหตุผลในการบริหารงาน (administrative rationalization) และการแบ่งแยกทางสังคม (differentiation of social world)¹³ ซึ่งสุดท้ายจะนำไปสู่รัฐอุตสาหกรรมทุนนิยมสมัยใหม่ (the modern capitalist industrial state) (Sarup, 1993, p. 130) ในขณะที่นักปรัชญาการเมืองอย่างยอร์กเกน ฮาแบร์มาส (Jürgen Habermas) กลับเห็นว่าภาวะสมัยใหม่นอกจากจะเป็นกระบวนการทางประวัติศาสตร์ที่ไม่อาจย้อนกลับที่แสดงให้เห็นถึงพลังในการครอบงำขององค์กราธิปไตย (bureaucratic domination) และทุนนิยมแล้ว ยังหมายถึงการกำเนิดขึ้นของจริยธรรมในการใช้เหตุผลที่มีศักยภาพที่จะปลดปล่อยตนเองเพราะมีการวิพากษ์ตนเอง (the emergence of a potentially emancipatory, because self-critical, ethics of communicative reason) (Felski, 1995, p. 11)

¹³ การแบ่งแยกในที่นี้ หมายถึงการแบ่งแยกข้อเท็จจริง (fact) ออกจากคุณค่า (value) การแบ่งแยกพื้นที่ทางจริยธรรม (ethical spheres) ออกจากพื้นที่ทางทฤษฎี (theoretical spheres)

ในหนังสือเรื่อง *The Gender of Modernity* ริตา เฟลสกี (Rita Felski) สรุปสาระสำคัญของความเป็นสมัยใหม่จากคำจำกัดความที่นักวิชาการในอดีตเคยนำเสนอไว้ว่าภาวะสมัยใหม่เป็นยุคสมัยที่แบ่งแยกตัวเองออกจากอดีต ทำลายระบบวิธีคิดไปจนถึงธรรมเนียมประเพณีแบบเก่า อีกทั้งยังปฏิเสธอำนาจของพระเจ้าที่อยู่ทุกหนทุกแห่ง ความเป็นสมัยใหม่คือการเปลี่ยนแปลงเพื่อสร้างคุณค่าแบบใหม่ เป็นยุคสมัยของปัจเจกชนที่เป็นอิสระ มีความคิดและสามารถใช้เหตุผลได้ด้วยตนเอง อย่างไรก็ตามความเป็นสมัยใหม่ก็เป็นสภาวะที่มีความย้อนแย้งในตัวเอง เพราะในขณะที่สาร์ตละของความเป็นสมัยใหม่อยู่ที่ความเป็นอิสระที่เกิดจากการคิดด้วยเหตุผล และการไม่มีผู้มีอำนาจอย่างพระเจ้ามาปกครองมนุษย์อีกต่อไป รัฐประชาชาติสมัยใหม่ในยุโรปตะวันตกกลับใช้ความได้เปรียบจากการที่สังคมของพวกตนเข้าสู่สมัยใหม่กดทับสังคมในรูปแบบอื่นว่าเป็นสังคมที่ด้อยกว่า เป็นสังคมแบบก่อนสมัยใหม่ และใช้การทำให้ทันสมัยเป็นข้ออ้างในการรุกรานและสร้างอาณานิคมในดินแดนอื่น (Felski, 1995, p. 14)

สำหรับงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยใช้คำจำกัดความของเฟลสกีเป็นหลักอ้างอิงในการสร้างคำจำกัดความของความเป็นสมัยใหม่โดยปรับปรุงและเพิ่มเติมเนื้อหาบางประการ ผู้วิจัยให้คำจำกัดความของความเป็นสมัยใหม่หรือภาวะสมัยใหม่ว่า ภาวะสมัยใหม่เป็นยุคสมัยที่แบ่งแยกตัวเองออกจากอดีต ทำลายระบบวิธีคิดไปจนถึงธรรมเนียมประเพณีแบบเก่า อีกทั้งยังปฏิเสธอำนาจของพระเจ้าที่อยู่ทุกหนทุกแห่ง ความเป็นสมัยใหม่คือการเปลี่ยนแปลงเพื่อสร้างคุณค่าแบบใหม่ เป็นยุคสมัยของปัจเจกชนที่เป็นอิสระ มีความคิดและสามารถใช้เหตุผลได้ด้วยตนเอง อย่างไรก็ตามความเป็นสมัยใหม่ก็เป็นสภาวะที่มีความย้อนแย้งในตัวเอง เพราะในขณะที่สาร์ตละของความเป็นสมัยใหม่อยู่ที่ความเป็นอิสระที่เกิดจากการคิดด้วยเหตุผล และการไม่มีผู้มีอำนาจอย่างพระเจ้ามาปกครองมนุษย์อีกต่อไป ความรู้ระบบ และองค์การสมัยใหม่ทั้งทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมกลับเข้ามาควบคุมและกดทับปัจเจกชนใหม่อีกครั้งหนึ่ง อย่างไรก็ตามปัจเจกชนก็พร้อมที่จะสงสัย ตั้งคำถาม และท้าทายต่อภาวะดังกล่าวเหมือนที่เคยทำกับระบบวิธีคิด ธรรมเนียมประเพณีและศาสนาแบบเก่า ภาวะสมัยใหม่จึงมาพร้อมกับความไม่แน่ชัด กำกวม และความวิตกกังวล

หากความเป็นสมัยใหม่หรือภาวะสมัยใหม่คือปรากฏการณ์ที่เป็นผลลัพธ์ของการเปลี่ยนแปลงการทำให้ทันสมัย (modernization) ก็เป็นกระบวนการที่ทำให้ปรากฏการณ์ดังกล่าวขยายวงกว้างออกไป การทำให้ทันสมัยที่มีพื้นฐานมาจากการปฏิวัติทางความคิดและการเมืองในยุโรปตะวันออก

อเมริกาเหนือทำให้เกิดการขยายตัวของสิทธิและเสรีภาพ ไม่ว่าจะเป็นสิทธิในการเลือกตั้งแก่พลเมือง
 ทั้งปวง (universal suffrage) ในรัฐประชาชาติ และสิทธิมนุษยชน (human rights) ของมนุษย์ทุก
 คนทั่วโลก สิทธิดังกล่าวถูกทำให้เสมือนว่าเป็นสิ่งสากลที่มนุษย์ทุกคนพึงมีแต่กำเนิด ดังจะเห็นได้จาก
 ส่วนหนึ่งในคำประกาศอิสรภาพของสหรัฐอเมริกา (the United States Declaration of
 Independence) ที่ว่าเราถือว่าความจริงต่อไปนี้เป็นสิ่งที่ประจักษ์แจ้งอยู่ในตัวเอง นั่นคือมนุษย์ทุก
 คนถูกสร้างขึ้นมาอย่างเท่าเทียมกัน และพระเจ้าผู้สร้างได้มอบสิทธิบางประการที่จะเพิกถอนมิได้ไว้
 ให้แก่มนุษย์ ในบรรดาสิทธิเหล่านั้น ได้แก่ ชีวิต เสรีภาพ และการแสวงหาความสุข¹⁴ (We hold
 these truths to be self-evident, that all men are created equal, that they are
 endowed by their Creator with certain unalienable Rights, that among these are Life,
 Liberty and the pursuit of Happiness.) และข้อแรกในคำประกาศว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและ
 พลเมือง ค.ศ. 1789 (Déclaration des droits de l'homme et du citoyen de 1789) ในฝรั่งเศส
 ที่ว่ามนุษย์ทั้งหลายเกิดมาและทรงไว้ซึ่งเสรีภาพและความเสมอภาคเท่าเทียมกัน (การมีและการใช้)
 สิทธิประการต่าง ๆ ความแตกต่างทางสังคมไม่ว่าจะอยู่ในลักษณะเช่นไรก็ตามจะมีขึ้นได้ก็แต่
 ประโยชน์สาธารณะร่วมกันเท่านั้น¹⁵ (Les hommes naissent et demeurent libres et égaux
 en droits. Les distinctions sociales ne peuvent être fondées que sur l'utilité
 commune.) แนวคิดที่ว่าเสรีภาพเป็นสิทธิที่ติดตัวมากับมนุษย์ตั้งแต่เกิดในคำประกาศทั้งสองฉบับนี้มี
 อิทธิพลเป็นอย่างมากต่อคำประกาศสู่ปฏิญญาสากลด้วยสิทธิมนุษยชนของสมัชชาใหญ่องค์การ
 สหประชาชาติ ค.ศ. 1948 (Universal Declaration of Human Rights 1948) ที่ว่ามนุษย์ทั้งปวง
 เกิดมามีอิสระและเสมอภาคกันในศักดิ์ศรีและสิทธิต่างในตนมีเหตุผลและมโนธรรมและควรปฏิบัติต่อ
 กันด้วยจิตวิญญูณแห่งภราดรภาพ¹⁶ (All human beings are born free and equal in dignity

¹⁴ คำแปลภาษาไทยโดยสมบัติ จันทรวงศ์ ในสมบัติ จันทรวงศ์. (1986). *มหาชนรัฐและประชาธิปไตย : ความคิดทางการเมือง
 อเมริกัน ค.ศ. 1776-1800*. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. น. 361.

¹⁵ คำแปลภาษาไทยโดยวรรณภา ตีระสังขะ ในวรรณภา ตีระสังขะ. (2019). *ฝรั่งเศส : สาธารณรัฐ รัฐธรรมนูญ โครงสร้างสถาบัน
 การเมืองการปกครอง*. คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. น. 7.

¹⁶ คำแปลภาษาไทยจาก <https://www.amnesty.or.th/our-work/hre/udhr/> (เข้าถึงเมื่อวันที่ 6 มีนาคม ค.ศ. 2020)

and rights. They are endowed with reason and conscience and should act towards one another in a spirit of brotherhood.) มโนทัศน์ของสิทธิเสรีภาพแบบตะวันตกที่กลายเป็นสากลทำให้การทำให้ทันสมัยเป็นเรื่องสากล เป็นเรื่องที่ต้องเกิดขึ้นและต้องเกิดขึ้นในทุกที่ทั่วโลก ผวนกับการขยายตัวของเศรษฐกิจแบบทุนนิยมที่เชื่อมเศรษฐกิจของทุกพื้นที่ทั่วโลกเข้าด้วยกัน ก็ยิ่งทำให้กระบวนการทำให้ทันสมัยเหมือนจะเป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการโลกาภิวัตน์ (globalization) ที่เป็นกระบวนการที่จำต้องเกิดขึ้นและไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ การทำให้ทันสมัยจึงถูกใช้เป็นข้ออ้างที่ชอบธรรมของเหล่าจักรวรรดิตะวันตกในการยึดครองดินแดนอื่นเพื่อสร้างอาณานิคม ทั้งที่ในความเป็นจริงวัตถุประสงค์หลักของการยึดครองอาณานิคมคือเพื่อครอบครองทรัพยากรจากดินแดนอาณานิคม และใช้อาณานิคมเป็นตลาดรองรับสินค้าจากศูนย์กลางจักรวรรดิ เพื่อใช้หล่อเลี้ยงระบบเศรษฐกิจทุนนิยม และสร้างความมั่งคั่งให้กับศูนย์กลางของจักรวรรดิ นักวิชาการหลายคนจึงมองว่าการทำให้ทันสมัยคือการทำให้เป็นตะวันตกหรืออัสตงคตานูว์ตร (westernization) เพราะจุดมุ่งหมายและเกณฑ์ที่ใช้วัดความสำเร็จคือความสำเร็จที่เกิดขึ้นในสังคมตะวันตก นอกจากนี้แม้กระทั่งตัวแนวคิดหลักในการทำให้ทันสมัยก็ถูกมองจากนักวิชาการบางส่วนว่าเป็นลักษณะเฉพาะที่เกิดขึ้นจากภูมิหลังของสังคมตะวันตก อาทิ มัคซ์ เวเบอร์ (Max Weber) เคยเสนอในหนังสือเรื่องจริยธรรมของโปรเตสแตนต์และจิตวิญญาณของทุนนิยม (the Protestant Ethic and the Spirit of Capitalism) ว่าแนวคิดเรื่องการทำให้เป็นเหตุเป็นผล (rationalization) ปัจเจบุคคล (individualism) และการให้ความสำคัญกับการทุ่มเทและความสำเร็จในการทำงาน (professional commitment and success) ที่นำไปสู่การสร้างองค์กรทั้งหลายของระบบทุนนิยมสมัยใหม่ล้วนแต่เป็นจริยธรรมที่ปรากฏในคำสอนและวัตรปฏิบัติของชาวโปรเตสแตนต์ซึ่งเป็นผลของการปฏิรูปศาสนา (the Protestant Reformation) (Wagner, 2012, p. 7)

อย่างไรก็ตามผลลัพธ์ของการทำให้ทันสมัยที่เกิดขึ้นในดินแดนนอกยุโรปตะวันตกและอเมริกาเหนือก็ไม่ได้เหมือนกับสิ่งที่เกิดขึ้นในสังคมตะวันตกไปเสียทั้งหมด อัลเบร์โต มาร์ติเนลลี (Alberto Martinelli) (Martinelli, 2005) เสนอว่าจริงอยู่ที่การทำให้ทันสมัยในครั้งแรกเริ่มต้นและเกิดขึ้นในยุโรปตะวันตกและอเมริกาเหนือจากปัจจัยทางทางเศรษฐกิจ การเมือง สังคม และวัฒนธรรมในช่วงศตวรรษที่ 17-18 ก่อนที่กระบวนการดังกล่าวจะแพร่กระจายไปทั่วโลกทั้งจากการที่จักรวรรดิตะวันตกไปคุกคามไปจนถึงยึดครองดินแดนอื่น ดินแดนที่ตกเป็นอาณานิคมของชาติตะวันตกก็ได้ใช้

แนวคิดชาตินิยม ความรู้และเทคโนโลยีที่เป็นผลของการทำให้ทันสมัยโดยผู้ยึดครองในการต่อสู้กับกับเจ้าอาณานิคมเพื่อปลดปล่อยให้ตนเองเป็นอิสระ ดังจะเห็นได้จากกรณีการเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องเอกราชของอินเดียและอินโดนีเซีย ส่วนดินแดนที่ไม่ได้ตกเป็นอาณานิคมแต่ถูกคุกคามจากจักรวรรดิตะวันตกก็ต้องรับปฏิรูปหรือปฏิวัติทำให้เมืองหรืออาณาจักรของตนทันสมัยตามแบบตะวันตกเพื่อปกป้องการรุกรานจากตะวันตก อย่างเช่น ญี่ปุ่นและไทย ในระหว่างกระบวนการทำให้ทันสมัยของประเทศเหล่านี้ การทำให้ทันสมัยตามแบบตะวันตกถูกปรับเปลี่ยนและผสมผสานให้เข้ากับคุณค่าแบบดั้งเดิมในสังคม นอกจากนี้ยังมีปัจจัยทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมภายในประเทศของดินแดนเหล่านั้นและปัจจัยภายนอกอย่างการเมืองและเศรษฐกิจระหว่างประเทศในช่วงเวลานั้น ๆ มาเป็นตัวกำหนดทิศทางและลักษณะของกระบวนการทำให้ทันสมัย ด้วยเหตุนี้การทำให้ทันสมัยจึงเป็นกระบวนการระดับโลกที่ให้ผลลัพธ์ที่หลากหลาย ความเป็นสมัยใหม่จึงมีหลากหลายรูปแบบ

มาร์ตินेलลีได้ให้นิยามของการทำให้ทันสมัยว่าหมายถึงกระบวนการเปลี่ยนแปลงขนาดใหญ่ทางสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นจากการปฏิวัติเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และวัฒนธรรมในสังคมตะวันตกในช่วงครึ่งหลังของศตวรรษที่ 18 และขยายตัวไปยังส่วนอื่นของโลกอย่างรวดเร็วด้วยแรงขับเคลื่อนของตลาดเสรีและทุนนิยม (Martinelli, 2005, p. 8) ในงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยประยุกต์ใช้คำอธิบายแนวคิดการทำให้ทันสมัยของมาร์ตินेलลีในการสร้างกำหนดความหมายของการทำให้ทันสมัยว่า การทำให้ทันสมัยหมายถึงกระบวนการเปลี่ยนแปลงขนาดใหญ่ทางสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นจากการปฏิวัติเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และวัฒนธรรมในสังคมตะวันตกในช่วงครึ่งหลังของศตวรรษที่ 18 และขยายตัวไปยังส่วนอื่นของโลกอย่างรวดเร็วด้วยแรงขับเคลื่อนของตลาดเสรีและทุนนิยม กระบวนการดังกล่าวทำให้ความเป็นสมัยใหม่ขยายวงกว้างออกไปทั่วโลก อย่างไรก็ตามการทำให้ทันสมัยเป็นกระบวนการระดับโลกที่ให้ผลลัพธ์ที่หลากหลาย ความเป็นสมัยใหม่ที่เกิดขึ้นจึงมีหลากหลายรูปแบบ เป็นผลลัพธ์จากการผสมผสานระหว่างความเป็นสมัยใหม่ตามแบบตะวันตกกับระบบคุณค่าดั้งเดิม ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และปัจจัยทั้งภายในและภายนอกประเทศในช่วงเวลาของการทำให้ทันสมัย

2.2 นิยามรัฐประชาชาติสมัยใหม่และกำเนิดรัฐประชาชาติสมัยใหม่

รัฐประชาชาติสมัยใหม่เป็นมโนทัศน์ที่มีความสลับซับซ้อนเพราะเกี่ยวข้องกับมโนทัศน์ถึงสามมโนทัศน์คือ ความเป็นสมัยใหม่ (modernity) ชาติ (nation) และรัฐ (state) ในทางรัฐศาสตร์ได้อธิบายวิวัฒนาการของรัฐ โดยเฉพาะรัฐในยุโรปซึ่งถือเป็นต้นแบบของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ว่ามีพัฒนาการมาจากรัฐศักดินาในยุคกลาง ก่อนจะมาเป็นรัฐสมบูรณาญาสิทธิราชย์ และเข้าสู่การเป็นรัฐประชาชาติสมัยใหม่ในที่สุด นักรัฐศาสตร์โดยทั่วไปถือว่าการลงนามในสนธิสัญญาเวสต์ฟาเลีย (Westphalia) ของรัฐต่าง ๆ ในยุโรปเพื่อสงบศึกสงครามระหว่างประเทศที่เกิดจากความขัดแย้งทางศาสนาในปี ค.ศ. 1648 เป็นจุดเริ่มต้นของการเกิดรัฐสมัยใหม่เพราะสนธิสัญญาดังกล่าวกำหนดให้ประมุขของรัฐต่าง ๆ สามารถเลือกศาสนาของแคว้นตนเองได้โดยปราศจากแรงกดดันของศาสนจักร ซึ่งหมายถึงการยอมรับว่ารัฐมีอำนาจอธิปไตยเหนือดินแดนของตนเอง (กุลลดา เกษบุญชู มี้ด, 2552, น. 193) นักวิชาการหลายคนอย่างพอล เฮิร์สต์ (Paul Hirst) และชาร์ลส์ ทิลลี (Charles Tilly) ต่างเสนอว่าการปฏิวัติทางการทหารและสงครามเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยสร้างให้เกิดรัฐในยุโรปขึ้นมา (Hirst, 2001 อ้างถึงใน สมเกียรติ วันทะนะ, 2551, น. 168) (Charles Tilly, 1975 อ้างถึงใน กุลลดา เกษบุญชู มี้ด, 2552, น. 364) ในขณะที่กุลลดา (กุลลดา เกษบุญชู มี้ด, 2552) กลับเสนอว่าระบบเศรษฐกิจโลกต่างหากที่เป็นตัวกำหนดวิวัฒนาการของรัฐในยุโรป และสงครามครั้งสำคัญหลายครั้งที่เกิดขึ้นก็เป็นไปเพื่อแย่งชิงบทบาทในการเป็นผู้นำเศรษฐกิจโลก จะเห็นได้ว่าไม่ว่าจะการนับจุดเริ่มต้นของรัฐสมัยใหม่ที่เกี่ยวข้องกับการแยกรัฐออกจากศาสนา หรือปัจจัยสำคัญต่อพัฒนาการของรัฐสมัยใหม่อย่างการปฏิวัติทางการทหารที่เกิดจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและการบริหารจัดการและการเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจโลกซึ่งเป็นระบบเศรษฐกิจแบบเงินตราขนาดใหญ่ที่ขับเคลื่อนด้วยทุน ล้วนเป็นกระบวนการทำให้ทันสมัยทั้งสิ้น จึงอาจกล่าวได้ว่าการก่อกำเนิดของรัฐประชาชาติสมัยใหม่มีความสัมพันธ์อย่างแนบแน่นกับการที่ยุโรปตะวันตกเข้าสู่ยุคสมัยใหม่และกระบวนการทำให้ทันสมัยที่เกิดขึ้นในยุโรปตะวันตก

รัฐประชาชาติหรือ nation-state ในภาษาอังกฤษ เกิดจากการผสมกันของคำนามของคำคือ state หรือ รัฐ และ nation หรือชาติ ในมาตราที่ 1 ของอนุสัญญากรุงมนเตบิเดโอว่าด้วยสิทธิและหน้าที่ของรัฐ (Montevideo convention on the rights and duties of states) ซึ่งเป็นอนุสัญญาที่เกิดขึ้นระหว่างการประชุมภาคีชาติอเมริกาครั้งที่ 7 และลงนามรับรองโดย 16 ประเทศในทวีปอเมริกา เมื่อวันที่ 26 ธันวาคม ค.ศ. 1933 เพื่อกำหนดสิทธิและหน้าที่รัฐ ได้กำหนดไว้ว่ารัฐในฐานะ

นิติบุคคลตามกฎหมายระหว่างประเทศต้องมียุทธศาสตร์ประกอบ 4 ประการดังต่อไปนี้ หนึ่ง มีประชากร (a permanent population) สอง มีดินแดนที่แน่นอน (a defined territory) สาม มีรัฐบาล (government) และสี่ มีความสามารถที่จะมีความสัมพันธ์กับรัฐอื่น (capacity to enter into relations with the other states) หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งคือมีอำนาจอธิปไตยเป็นของตนเอง จากคำจำกัดความข้างต้นจะเห็นได้ว่ารัฐเป็นมโนทัศน์ที่เพิ่งเกิดขึ้นในยุคสมัยใหม่ เพราะการจะมีดินแดนที่แน่นอนย่อมหมายความว่าต้องมีเทคโนโลยีในการทำแผนที่ที่มีความแม่นยำ และรัฐบาลในรัฐนั้นจะต้องมีความอำนาจอธิปไตยเหนือดินแดนของตนในทุกตารางเมตร เจอนโซดักกล่าวว่าการตั้งการบริหารการปกครองที่มีประสิทธิภาพและการคมนาคมขนส่งสมัยใหม่ที่ทั่วถึงอย่างรถไฟ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่ปรากฏขึ้นภายหลังจากที่ยุโรปตะวันตกและอเมริกาเหนือได้เข้าสู่ยุคสมัยใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังการปฏิวัติอุตสาหกรรมในศตวรรษที่ 18 ในขณะเดียวกันมโนทัศน์ว่าด้วยรัฐบาลที่โดยปกติประกอบด้วยฝ่ายบริหาร ฝ่ายนิติบัญญัติ และฝ่ายตุลาการที่อยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญ และอำนาจอธิปไตยเป็นของประชาชนก็เป็นมโนทัศน์ที่คิดค้นและพัฒนาโดยเหล่านักคิดในยุโรปตะวันตกในศตวรรษที่ 17-18 อย่างโทมัส ฮอบบส์ (Thomas Hobbs) จอห์น ล็อก (John Locke) ฌอง ฌัก รูสโซ (Jean-Jacques Rousseau) และมงเตสกีเยอ (Montesquieu) การเปลี่ยนแปลงกระแสนทางความคิดในยุคภูมิธรรม (the Enlightenment) และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่นักวิชาการส่วนใหญ่ถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นของความเป็นสมัยใหม่ (Felski, 1995) (Armstrong, 2005) (Martinelli, 2005) ทำให้รัฐสมัยใหม่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับนครรัฐ อาณาจักร และจักรวรรดิยุคโบราณ

ชาติหรือ nation เป็นมโนทัศน์ที่แตกต่างจากรัฐหรือ state อย่างสิ้นเชิง กล่าวคือในขณะที่รัฐเป็นมโนทัศน์ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมขององค์กรและสถาบัน (institutional activity) ภายในดินแดนที่มีขอบเขตชัดเจน ชาติกลับเป็นสิ่งที่ผูกพันกับชุมชนที่สมาชิกภายในชุมชนมีบ้านเกิดและวัฒนธรรมร่วมกัน รัฐจึงเป็นมโนทัศน์ที่ปราศจากอารมณ์ความรู้สึก ในขณะที่ชาติกลับเต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึก อย่างไรก็ตาม ชาติเป็นมโนทัศน์ที่ยังคงมีการถกเถียงกันอยู่มากในหมู่นักวิชาการว่ามีขอบเขตแค่ไหนและประกอบด้วยเงื่อนไขอะไรบ้าง

หากพิจารณาจากปัจจัยที่เป็นส่วนประกอบของชาติแล้ว เราอาจจะแบ่งคำจำกัดความของชาติได้เป็นสามประเภทใหญ่ คือ หนึ่ง คำจำกัดความที่เน้นปัจจัยภาวะวิสัย (objective factors) อย่าง

ภาษา ศาสนา ประเพณี ดินแดน และองค์กรสถาบัน เช่น คำจำกัดความของโจเซฟ สตาลิน (Joseph Stalin) ที่ว่า ชาตินี้คือชุมชนที่มั่นคง ที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนาน ก่อตัวขึ้นบนพื้นฐานของภาษากลาง ดินแดน ชีวิตทางเศรษฐกิจ และลักษณะทางอารมณ์และสติปัญญาที่แสดงออกร่วมกันผ่านวัฒนธรรม กลาง (a nation is a historically constituted, stable community of people, formed on the basis of a common language, territory, economic life, and psychological make-up manifested in a common culture.) (Smith, 2010, p. 11) สอง คำจำกัดความที่เน้นปัจจัยอัตวิสัย (subjective factors) อย่างทัศนคติ การรับรู้ และ อารมณ์ ตัวอย่างเช่น คำจำกัดความของเบเนดิกต์ แอนเดอร์สัน (Benedict Anderson) ที่ว่าชาตินี้คือ ชุมชนทางจินตกรรมการเมือง-และจินตกรรมขึ้นโดยมีทั้งอธิปไตยและขอบเขตจำกัดมาตั้งแต่กำเนิด¹⁷ (it is an imagined political community-and imagined as both inherently limited and sovereign) (Anderson, 2016, p. 6) สาม คำจำกัดความที่พิจารณาทั้งปัจจัยอัตวิสัยและภาวะวิสัย เช่น คำจำกัดความของสมิธที่ว่า ชาตินี้คือ ชุมชนของมนุษย์ที่ถูกตั้งชื่อและอาศัยอยู่ในพื้นที่ที่ทุกคน รับรู้ร่วมกันว่าเป็นบ้านเกิด โดยมีสิ่งร่วมกันคือปณิธานปรองปราย ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมสาธารณะที่เป็นเอกลักษณ์ และกฎหมายจารีตประเพณี รวมถึงขนบธรรมเนียมสำหรับสมาชิกทุกคน (a named human community residing in a perceived homeland, and having common myths and a shared history, a distinct public culture, and common laws and customs for all members) สมิธเสนอว่าคำจำกัดความสองแบบแรกล้วนมีปัญหา กล่าวคือคำจำกัดความประเภทเน้น ปัจจัยภาวะวิสัยจะทำให้ชาติหลายชาติไม่สามารถถูกจัดและนับรวมว่าเป็นชาติได้ ในขณะที่คำจำกัด ความประเภทเน้นปัจจัยอัตวิสัยก็คล้ายกับคำจำกัดความของการรวมตัวของผู้คนในรูปแบบอื่น ๆ จน อาจก่อให้เกิดความสับสนได้ คำจำกัดความแบบที่สามหรือคำจำกัดความที่พิจารณาทั้งปัจจัยอัตวิสัย และภาวะวิสัยจึงเป็นคำจำกัดความที่เหมาะสมกว่าเพราะสามารถแบ่งแยกชาติออกจากรัฐและชาติพันธุ์ (ethnics) (Smith, 2010, p. 12)

¹⁷ คำแปลภาษาไทยคัดลอกมาจากแอนเดอร์สันเบน. (2017). *Imagined communities: reflections on the origin and spread of nationalism* [ชุมชนจินตกรรม : บทสะท้อนว่าด้วยกำเนิดและการแพร่ขยายของชาตินิยม]. มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์. น. 9.

อย่างไรก็ตาม คำจำกัดความเรื่องชาติของสมิธเป็นเพียงคำจำกัดความหนึ่งของนักวิชาการด้านชาตินิยมสายชาติพันธุ์เชิงสัญลักษณ์เท่านั้น คำจำกัดความว่าด้วยชาติของนักวิชาการด้านชาตินิยมสายอื่นก็แตกต่างไปจากคำจำกัดความของสมิธ ขึ้นอยู่กับมุมมองที่นักวิชาการเหล่านั้นมีต่อคำถามเรื่องจุดกำเนิดของชาติ ซึ่งอาจแบ่งได้เป็นสี่ประเภทใหญ่คือ หนึ่ง มุมมองของนักวิชาการสายรากเหง้านิยม (primordialist) สองมุมมองของนักวิชาการสายนิรันตรนิยม (perennialist) สามมุมมองของนักวิชาการสายชาติพันธุ์เชิงสัญลักษณ์ (ethno-symbolist) และสี่ มุมมองของนักวิชาการสายสมัยใหม่ (modernist)

ในมุมมองของนักวิชาการสายรากเหง้านิยมมองว่าชาติเป็นสิ่งที่ดำรงอยู่มาตั้งแต่ต้น ชาติดำรงอยู่มาตั้งแต่ช่วงกำเนิดแรกของเวลา และเป็นรากเหง้าของกระบวนการและการพัฒนาที่เกิดขึ้นในเวลาต่อมา ชาติเป็นสิ่งที่เดียวกับธรรมชาติ เป็นเสมือนพระเจ้าที่ดำรงอยู่ก่อนทุกสิ่ง และเป็นต้นกำเนิดของทุกสิ่ง (Anderson, 2016, p. 55)

ส่วนมุมมองของนักวิชาการสายนิรันตรนิยมมองว่าแม้จุดมการณ์เรื่องชาติจะเป็นสิ่งที่เพิ่งเกิดขึ้นในยุคสมัยใหม่ แต่ชาติเป็นสิ่งที่ดำรงอยู่มาตลอดในประวัติศาสตร์ และชาติหลายชาติก็ดำรงอยู่มาตั้งแต่ในอดีตอันไกลโพ้น แนวคิดนิรันตรนิยมสามารถแบ่งย่อยได้เป็นสองรูปแบบคือแนวคิดนิรันตรนิยมต่อเนื่อง (continuous perennialism) ที่เชื่อว่าชาติมีประวัติศาสตร์ที่ต่อเนื่องยาวนาน ชาติบางชาติอาจมีประวัติศาสตร์ย้อนไปถึงยุคกลางหรือยุคโบราณ และแนวคิดนิรันตรนิยมเกิดซ้ำ (recurrent perennialism) ที่เชื่อว่าชาติมีประวัติศาสตร์ และเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย แม้ชาติอาจถือกำเนิดขึ้น และดับสลายลง แต่ความเป็นชาติเป็นสิ่งสากล เพราะชาติปรากฏอยู่ในทุกช่วงเวลาในประวัติศาสตร์ ในทุกทวีปบนโลกใบนี้ (Anderson, 2016, pp. 53-55)

ในขณะที่มุมมองจากนักวิชาการสายชาติพันธุ์เชิงสัญลักษณ์กลับมองว่าความเป็นชาติสามารถเกิดขึ้นก่อนยุคสมัยใหม่ โดยปรากฏขึ้นในลักษณะของชุมชนทางชาติพันธุ์ซึ่งปรากฏอยู่ทั่วไปในดินแดนนอกยุโรป อาทิ ญี่ปุ่นและรัสเซีย ในดินแดนเหล่านี้ความผูกพันของสมาชิกในชุมชนที่มีต่อแผ่นดินเกิดและพิธีกรรมจะได้รับการเน้นย้ำและให้ความสำคัญมากกว่าความเป็นพลเมืองของสมาชิกในชุมชน ความเป็นชาติในรูปแบบนี้เรียกว่าชาตินิยมแบบชาติพันธุ์ (ethnic nationalism) (Smith, 2010, pp. 42-46)

สำหรับมุมมองของนักวิชาการสายสมัยใหม่ความเป็นชาติเกิดขึ้นได้เมื่อสังคมเข้าสู่ยุคสมัยใหม่แล้วเท่านั้น ดังจะเห็นได้จากคำอธิบายเรื่องชาติของเอริค ฮอบส์บอมว์ (Eric Hobsbawm) ที่ว่าชาติในยุคสมัยใหม่เพิ่งมาถูกสร้างขึ้นในศตวรรษที่ 19 ก่อนหน้านั้นคำว่า nation ที่ปรากฏในพจนานุกรมมีความหมายแค่การรวมตัวของผู้อาศัยในจังหวัด ในประเทศ หรือในราชอาณาจักรหนึ่งเท่านั้น ซึ่งต่างจากความหมายในปัจจุบันที่หมายถึงรัฐหรือองค์การทางการเมืองที่ประกอบด้วยรัฐบาลที่มีอำนาจอธิปไตย ดินแดนที่ถูกปกครอง และประชาชน รัฐบาลเพิ่งจะมาเกี่ยวข้องกับมโนทัศน์ของชาติในค.ศ. 1884 (Hobsbawm, 2012, pp. 14-15) และมโนทัศน์เรื่องชาติของจอห์น เบรียลลี (John Breuilly) ที่มองว่าชาติเป็นผลผลิตของยุคสมัยใหม่ (Breuilly, 2005)

ในงานวิจัยชิ้นนี้ผู้วิจัยเชื่อตามมโนทัศน์ของนักวิชาการสายสมัยใหม่ (modernist) ที่ว่าชาติถือกำเนิดได้ภายหลังจากที่สังคมเข้าสู่ยุคสมัยใหม่หรือผ่านกระบวนการทำให้เป็นสมัยใหม่ ภายหลังจากการก่อตั้งรัฐประชาชาติสมัยใหม่ที่มีสถาบันและองค์กรปกครองบริหารรูปแบบใหม่ที่ทรงประสิทธิภาพในการปกครองและบังคับใช้กฎหมาย รัฐก็จะทำหน้าที่หลักในการสร้างอัตลักษณ์และสำนึกความเป็นชาติผ่านเครื่องมือที่ทรงประสิทธิภาพ ทั้งในทางตรงอย่างระบบการศึกษาภาคบังคับและในทางอ้อมอย่างสื่อสิ่งพิมพ์ อาทิ หนังสือพิมพ์และหนังสือนวนิยาย และสื่ออิเล็กทรอนิกส์อย่างวิทยุและโทรทัศน์ สำนึกความเป็นชาติก็จะถูกถ่ายทอดจากชนชั้นนำและปัญญาชนไปสู่มวลชน จากส่วนกลางไปสู่ส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น จนพลเมืองเกือบทั้งหมดในรัฐประชาชาติสมัยใหม่มีสำนึกความเป็นชาติร่วมกันซึ่งอาจกินเวลาหลายสิบปี ยังไม่นับการต่อต้านของสำนึกท้องถิ่นหรือสำนึกทางชาติพันธุ์ที่แตกต่างในรัฐประชาชาติที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ที่ทำให้การสร้างอัตลักษณ์และสำนึกความเป็นชาติเป็นกระบวนการที่ดำเนินอย่างต่อเนื่องและไร้จุดสิ้นสุด และผู้วิจัยขอเลือกใช้คำจำกัดความของ national state ของสมิธเป็นคำจำกัดความของรัฐประชาชาติชาติสมัยใหม่ในงานวิจัยชิ้นนี้ นั่นคือรัฐประชาชาติสมัยใหม่หมายถึงรัฐที่มีความชอบธรรมโดยหลักการของอุดมการณ์ชาตินิยม ที่สมาชิกภายในรัฐครอบครองความเป็นเอกภาพและการผสมผสานทางชนชาติที่ไม่เป็นเอกพันธ์ทางวัฒนธรรม (a state legitimated by principles of nationalism, whose members possess a measure of national unity and integration (but not of cultural homogeneity)) (Smith, 2010, p. 17)

ในส่วนของการเป็นชาติหรืออุดมการณ์ชาตินิยม ผู้วิจัยมองว่าอุดมการณ์ชาตินิยมเป็นผลผลิตของการทำให้ทันสมัยและยุคสมัยใหม่ รัฐสมัยใหม่ที่ถูกสถาปนาขึ้นได้เข้ามาควบคุมและกำหนดแบบแผนทางการศึกษาและวัฒนธรรมของประชาชนในรัฐ เนื้อหาเกี่ยวกับปกรณัม เรื่องเล่าตำนาน พงศาวดาร และประวัติศาสตร์ชาติพันธุ์ของประชาชนในรัฐถูกนำมาร้อยเรียง เชื่อมโยง ให้เป็นเรื่องเล่ากระแสหลัก (grand narrative) และปลูกฝังให้กับพลเมืองผ่านการศึกษาขั้นพื้นฐานไปจนถึงปลูกฝังผ่านสื่อบันเทิงและสื่อทางวัฒนธรรมอย่างวรรณกรรม ละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และเพลง ก่อให้เกิดความรู้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและก่อร่างสร้างอัตลักษณ์ความเป็นชาตินอกจากนี้ระบบการศึกษาและสื่อทางวัฒนธรรมยังทำหน้าที่เป็นผู้ปลูกฝังแนวคิดเรื่องความรักชาติ บ้านเมือง ความภักดีต่อรัฐและสำนึกพลเมือง จนก่อให้เกิดอัตลักษณ์ของพลเมืองที่มักจะเกิดควบคู่ไปกับอัตลักษณ์ความเป็นชาติในรัฐที่ไม่มีความขัดแย้งทางชาติพันธุ์ ศาสนา และชนชั้นที่รุนแรง ในงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยไม่แยกความรักชาติหรือชาตินิยมแบบชาติพันธุ์ (ethnic nationalism) ออกจากความรักบ้านเมืองหรือชาตินิยมแบบพลเมือง (civic nationalism) ตามแบบที่คอนเนอร์เสนอ (Connor, 2005, p. 40) เพราะผู้วิจัยมองว่าหากทั้งรัฐและชาติล้วนเป็นผลผลิตของสมัยใหม่และรัฐประชาชาติสมัยใหม่ทำหน้าที่เป็นผู้สร้างความรู้สึกความเป็นชาติทั้งทางตรงและทางอ้อมดังที่นักวิชาการชาตินิยมสมัยใหม่เสนอ การแบ่งแยกความภักดีต่อรัฐและความรักชาติที่เกิดขึ้นในหมู่พลเมืองออกจากกันเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ยากมาก นอกจากนี้ตัวบทที่ผู้เขียนศึกษาก็ไม่มีพบความขัดแย้งระหว่างความรักชาติกับความรักบ้านเมืองเพราะตัวบทเขียนจากมุมมองของนักเขียนไต้หวัน¹⁸ ผู้

¹⁸ เกี่ยวกับข้อถกเถียงที่ว่ากู่หลงเป็นไต้หวันหรือไม่ใช่ เพราะกู่หลงเกิดที่ฮ่องกงในปีค.ศ. 1938 ซึ่งในขณะนั้นเป็นอาณานิคมของอังกฤษ ซึ่งตามนิยามของไต้หวันคือชาวจีนที่ไม่ได้เกิดในมณฑลไต้หวัน (台湾省) ที่อพยพพร้อมกับรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งหลังพ่ายแพ้สงครามกลางเมืองในปีค.ศ. 1949 นักวิชาการส่วนใหญ่ไม่พูดประเด็นดังกล่าวเท่าไรนัก นักวิชาการจากฝั่งแผ่นดินใหญ่เมื่อบรรยายประวัติของกู่หลงจะบรรยายเพียงว่ากู่หลงมีจู่จี (祖籍) หรือภูมิลำเนาเดิมของบรรพชนคือมณฑลเจียงซีและเกิดที่ฮ่องกง (中国当代通俗小说史论, 2006) (陈力君, 2011) ในขณะที่นักวิชาการจากฝั่งไต้หวันจะมองว่ากู่หลงเป็นนักเขียนไต้หวัน อาทิ เย่หงเจิงและหลินเปาฉวนเขียนบรรยายว่ากู่หลงเป็นคนเมืองหนานชังมณฑลเจียงซี (江西南昌人) เกิดที่ฮ่องกง (叶洪生&林保淳, 2005, p. 69) ซึ่งการเขียนว่ากู่หลงเป็นคนเมืองหนานชังมณฑลเจียงซีหมายถึงการนับว่ากู่หลงเป็นไต้หวันเพราะมาจากมณฑลอื่นในสาธารณรัฐจีน ในขณะที่เว่ิงเหวินเซินจัดให้กู่หลงเป็นนักเขียนไต้หวันโดยพิจารณาจากเล้งจี (省籍) หรือมณฑลที่เป็นภูมิลำเนาเดิมที่ปรากฏในเอกสารประจำตัวของกู่หลงว่าไม่ใช่มณฑลไต้หวัน (翁文信, 2018 p. 78) ผู้วิจัยเห็นว่ากรณีที่นักวิชาการฝั่งแผ่นดินใหญ่ไม่ให้ความสำคัญกับการแบ่งประเภทเป็นเล้งเหวินกับไต้หวัน เนื่องจาก การแบ่งประเภทดังกล่าวเกิดขึ้นเฉพาะในสาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวันเพื่อจำแนกแยกชาวจีนที่อพยพมาจากมณฑลนอกเกาะไต้หวันออกจากชาวจีนที่อาศัยอยู่บนเกาะไต้หวันมาแต่ดั้งเดิมเพราะคนทั้งสองกลุ่มมีอัตลักษณ์ที่แตกต่างกัน และผู้เขียนเห็นด้วยกับนักวิชาการฝั่งไต้หวันที่จัดให้กู่หลงเป็นไต้หวัน ด้วยเหตุผลดังนี้คือแม้ว่ากู่หลงจะถือกำเนิดที่ฮ่องกง(บ้างก็ว่าเกิดที่เซี่ยงไฮ้ก่อนย้าย

เป็นเจ้าของวัฒนธรรมกระแสหลักที่รัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งพยายามประดิษฐ์ขึ้นในช่วงเวลานั้น งานวิจัยชิ้นนี้จึงขอรวมความรักภักดีทั้งสองประเภทนี้ตามแบบที่สมิธและแอนเดอร์สันในฐานะความรักชาติบ้านเมืองซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของชาตินิยม

2.3 นิยามพลเมืองสมัยใหม่และแนวคิดที่เกี่ยวข้อง

ในยุคก่อนสมัยใหม่กลุ่มคนที่อาศัยอยู่ร่วมกันในดินแดนหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นนครรัฐ อาณาจักร หรือจักรวรรดิล้วนมีสถานะที่แตกต่างกันออกไปและไม่ได้มีสำนึกความเป็นพวกเดียวกันในแบบสำนึกความเป็นชาติที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ในยุโรปก่อนยุคโบราณถูกแบ่งเป็นสี่จำพวกตามอาชีพ หรือในอินเดียที่มีการแบ่งคนตามชั้นวรรณะโดยคนในแต่ละวรรณะก็มีสิทธิและศักดิ์ศรีที่แตกต่างกันออกไป ในจีนยุคราชวงศ์หยวนที่ปกครองโดยมองโกลผู้ปกครองก็แบ่งคนของตนออกตามเชื้อชาติ และคนในแต่ละเชื้อชาติก็มีถูกปฏิบัติแตกต่างกันไป และอำนาจในการปกครองก็ไม่ได้เป็นของคนทุกคน หากแต่ตกอยู่ในมือของคนบางชนชั้นหรือบางวรรณะ ในยุโรปโบราณก็ไม่ต่างกัน ในยุคกรีกโบราณมีเพียงชายชาวเอเธนส์เท่านั้นที่จะมีสิทธิในการออกเสียงเพื่อตัดสินใจทางการเมือง หรือที่เรียกว่าประชาธิปไตยในทางตรง ผู้หญิง เด็ก ทาสซึ่งเป็นคนต่างชาติ ล้วนไม่มีสิทธิในกระบวนการดังกล่าว ในยุคโรมันโบราณจักรวรรดิโรมันที่มีรากฐานการปกครองแบบสาธารณรัฐจากสาธารณรัฐโรมันก็เชื่อในการแบ่งแยกอำนาจการปกครองและถ่วงดุลอำนาจการปกครองมองว่าการให้อำนาจการตัดสินใจทางการเมืองอยู่กับประชาชนซึ่งเป็นกลุ่มคนโง่และคนชั้นต่ำอาจเป็นภัยต่อจักรวรรดิ ในยุคกลางซึ่งเป็นยุคที่เมืองขนาดใหญ่ล่มสลายลงและประชากรส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในเขตชนบท อำนาจการปกครองดินแดนในยุโรปถูกรวมศูนย์อยู่ที่ศาสนจักรและอยู่ในมือของกษัตริย์ที่พยายามทำให้อำนาจของศาสนจักรประชาชนเป็นเพียงแค่คนบาปที่รอการปลดปล่อยในสายตาของศาสนจักรและก็เป็นแค่ไพร่ติดที่ดิน ผู้ใช้แรงงานที่ต้องการการปกป้อง (serf) หรือไม่ก็เป็นทาสผู้เป็นกรรมสิทธิ์ในสายตาของเจ้าของที่ดิน (landlord) ประชากรส่วนใหญ่ในสังคมไม่ได้มีสิทธิในการเคลื่อนย้ายอย่างอิสระ บางคนไม่มีสิทธิแม้แต่บนเรือนร่างของตนเอง ไม่ต้องพูดถึงสิทธิในการตัดสินใจทางการเมือง สถานการณ์เหล่านี้ได้

ไปฮ่องกง) แต่ก็มีช่วงเวลาที่ครอบครัวของกู่หลงย้ายกลับไปแผ่นดินใหญ่ และกู่หลงก็ไม่ได้แสดงอัตลักษณ์ของตนเองในฐานะคนฮ่องกงหรือชาวกวางตุ้ง มีหน้าซำยังล้อเลียนภาษาและวัฒนธรรมของชาวกวางตุ้งดังที่ปรากฏในตัวบท นอกจากนี้กู่หลงยังสมานานแนวคิดชาตินิยมของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งอย่างชัดเจนดังจะเห็นได้จากแนวคิดต่างหว่า (大中华) ที่ถูกนำเสนอผ่านการเดินทางไปยังดินแดนต่าง ๆ และปฏิสัมพันธ์กับผู้คนที่หลากหลายของตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองตัว

เปลี่ยนแปลงไป เมื่อสังคมยุโรปตะวันตกเข้าสู่ยุคภูมิธรรมในช่วงศตวรรษที่ 17 นักคิดในยุคภูมิธรรมเสนอว่ามนุษย์ทุกคนมีความสามารถในการใช้เหตุผลอย่างเท่าเทียมกัน เกิดเป็นแนวคิดปัจเจกนิยมและมนุษยนิยม ซึ่งต่อมาแนวคิดเหล่านี้ได้เป็นพื้นฐานของแนวคิดที่ว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์และสังคม จนเกิดเป็นแนวคิดเรื่องอำนาจอธิปไตยที่ปัจเจกบุคคลสละมอบอำนาจบางประการของตนเองให้แก่รัฐ เพื่อให้รัฐมาเป็นผู้ดูแลและควบคุมระเบียบร้อยในสังคม จนเกิดขึ้นมาเป็นแนวคิดของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ที่ประชาชนเป็นที่มาของอำนาจรัฐ และรัฐมีหน้าที่ดูแลประชาชนผู้เป็นพลเมืองของรัฐ ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐประชาชาติสมัยใหม่กับพลเมืองจึงเป็นความสัมพันธ์ที่ว่าด้วยสิทธิและหน้าที่ในมิติของรัฐ และเป็นความผูกพันทางอารมณ์ในมิติของชาติ ซึ่งอารมณ์ดังกล่าวก็เป็นผลจากการสร้างผ่านการศึกษาภาคบังคับและสื่อทางวัฒนธรรมที่เป็นเครื่องมือของรัฐในการเปลี่ยนประชาชนให้กลายเป็นพลเมือง อาจกล่าวได้ว่าพลเมืองกับรัฐประชาชาติสมัยใหม่จึงเป็นสองสิ่งที่ไม่สามารถแยกออกจากกันอย่างเด็ดขาด เพราะหากไม่มีประชาชนหรือพลเมืองก็จะมีรัฐประชาชาติสมัยใหม่ และหากไม่มีรัฐประชาชาติสมัยใหม่ก็ไม่มีพลเมือง

โลเรน เบอ์เลนท์ (Lauren Berlant) ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับแนวคิดของความเป็นพลเมืองไว้ว่า ความเป็นพลเมืองสัมพันธ์กับกฎหมาย การเป็นพลเมืองในรัฐหนึ่ง ๆ หรือไม่ขึ้นอยู่กับข้อกำหนดทางกฎหมาย ซึ่งเป็นผลพวงของการเกิดขึ้นของรัฐการปฏิบัติประชาธิปไตยในช่วงศตวรรษที่ 18 นอกจากความหมายในเชิงกฎหมายแล้ว ความเป็นพลเมืองยังเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างคนในชุมชนในพื้นที่หนึ่ง ๆ ที่แม้ว่าจะเป็นคนแปลกหน้ากันแต่มีอัตลักษณ์บางอย่างร่วมกันบนพื้นฐานของการเชื่อมโยงทางครอบครัว กฎหมาย และประวัติศาสตร์ (Berlant, 2007, p. 37)

อาจกล่าวได้ว่าความเป็นพลเมืองในรัฐประชาชาติสมัยใหม่เกี่ยวพันกับทั้งรัฐและชาติ หากไม่มีการเกิดขึ้นของรัฐสมัยใหม่ที่ปกครองโดยหลักนิติธรรม และองค์การของรัฐในการจัดการบริหารประเทศ ย่อมไม่มีการกำหนดตำแหน่งแห่งที่และบทบาทของพลเมือง ทั้งในด้านสิทธิและหน้าที่ และไม่มีพื้นที่ให้ประชาชนได้ถูกกล่อมเกลามีประสบการณ์เรียนรู้ที่จะเป็นพลเมืองที่ของรัฐเช่นเดียวกัน หากไม่มีอุดมการณ์ชาตินิยมที่ขับเคลื่อนโดยรัฐประชาชาติที่สร้างความรู้สึกร่วมของผู้คนที่อาศัยอยู่ในขอบเขตสันติมาของรัฐบาลทั้งในทางตรงและทางอ้อม ก็ย่อมไม่มีพลเมืองที่รู้สึกสัมพันธ์และผูกพันที่รัฐประชาชาติและเพื่อนร่วมชาติจนอาจถึงขั้นที่ยอมพลีชีพของตนเองได้อย่างที่เราเห็นได้ทั่วไปในความขัดแย้งในหลายพื้นที่ทั่วโลก การบ่มเพาะและปลูกฝังพลเมืองจึงเป็น

กระบวนการการสร้างเส้นแบ่งภายใน ซึ่งเป็นเส้นแบ่งทางกฎหมายและเส้นแบ่งทางอารมณ์ที่แบ่งแยกระหว่างพลเมืองของรัฐประชาชาติกับคนที่ไม่ใช่พลเมืองของรัฐประชาชาติ หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งคือเป็นกระบวนการการสร้างตัวเราและความเป็นอื่นนั่นเอง

จากคำจำกัด และที่มาและพัฒนาการของแนวคิดเรื่องพลเมืองที่ปรากฏในข้างต้น ในงานวิจัยชิ้นนี้พลเมืองจึงมีความหมายถึง คนที่มีสิทธิและหน้าที่ในฐานะประชาชนภายใต้กฎหมายของรัฐประชาชาติรัฐใดรัฐหนึ่ง โดยรู้สึกเชื่อมโยงทางวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์และกฎหมายกับพลเมืองคนอื่นที่อาศัยอยู่ภายใต้รัฐประชาชาติเดียวกัน พลเมืองจะได้รับสิทธิภายใต้การปกป้องของกฎหมายเพื่อชีวิตที่ดีจากรัฐ และมีหน้าที่ที่พึงมีต่อรัฐ รวมไปถึงจิตสำนึกที่ภักดีต่อรัฐ พลเมืองถูกคาดหวังให้รักประเทศชาติของตนเอง รู้จักเรื่องเล่าและเหตุการณ์สำคัญ มีประสบการณ์ วิถีปฏิบัติ และวิถีชีวิตที่สอดคล้องไปกับระบบคุณค่าของรัฐและเหมือนกับพลเมืองเพื่อนร่วมชาติคนอื่น ๆ

2.4 การทำให้ทันสมัย ความเป็นสมัยใหม่ รัฐประชาชาติและความเป็นพลเมืองบนเกาะใต้หวัน

2.4.1 กระบวนการทำให้ทันสมัยและความเป็นสมัยใหม่บนเกาะใต้หวัน

ในยุโรปตะวันตกกระบวนการทำให้ทันสมัยได้เริ่มต้นขึ้นมาตั้งแต่ยุคภูมิธรรมหรือราวต้นศตวรรษที่ 17 ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงทางระบบความคิดที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองในศตวรรษต่อมาไม่ว่าจะเป็นการก่อตั้งประเทศสหรัฐอเมริกาหรือการปฏิวัติฝรั่งเศส ที่ทำให้เกิดแนวคิดรูปแบบการปกครอง และการจัดการการปกครองที่แตกต่างไปจากอดีต ในขณะที่การเปลี่ยนแปลงเชิงรูปธรรมของการทำให้ทันสมัยก็เริ่มปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัดในช่วงการปฏิวัติอุตสาหกรรมที่เริ่มต้นตั้งแต่ช่วงกลางศตวรรษที่ 17 ที่กระบวนการผลิต และวิธีการผลิตสินค้าที่พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ ความเป็นสมัยใหม่ที่เป็นผลผลิตของการทำให้ทันสมัยเริ่มปรากฏให้เห็นไม่ว่าจะเป็น การเปลี่ยนแปลงของระบอบการปกครองของรัฐในยุโรป การก่อกำเนิดของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ การเติบโตของระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม การเกิดขึ้นของมหานครและพื้นที่เมือง การเคลื่อนย้ายประชากรจำนวนมากจากพื้นที่ชนบทสู่พื้นที่เมือง วิถีชีวิตแบบคนเมือง ไปจนถึงวัฒนธรรมมวลชน (pop culture) การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นพร้อมกันในคราวเดียว แต่เกิดขึ้นอย่างค่อยเป็นค่อยไปและใช้ระยะเวลาพอสมควรกว่าจะปรากฏออกมาเป็นรูปเป็นร่างที่ชัดเจน ด้วยเหตุนี้การจะระบุชี้ชัดว่ากระบวนการทำให้ทันสมัยและความเป็นสมัยใหม่เกิดขึ้นเมื่อใดในพื้นที่หนึ่งจึงซับซ้อนและเกิดข้อถกเถียงขึ้นมากมาย นักวิชาการกระแสหลักนำเสนอว่าความเป็นสมัยใหม่ในไต้หวัน

เกิดขึ้นภายหลังจากญี่ปุ่นได้เข้ายึดครองไต้หวันในฐานะอาณานิคมซึ่งเป็นผลมาจากการที่กองทัพของราชวงศ์ชิงพ่ายแพ้ต่อกองทัพญี่ปุ่นในสงครามจีน-ญี่ปุ่น (ค.ศ. 1894-1895) ที่ราชสำนักชิงต้องยกคาบสมุทรเหลียวหนิงและเกาะไต้หวันให้เป็นของญี่ปุ่น ผู้ปกครองเกาะไต้หวันซึ่งเป็นคนญี่ปุ่นได้เข้าไปจัดระบบการบริหารงานปกครอง ปฏิรูประบบเศรษฐกิจ จัดการศึกษาขั้นพื้นฐานสมัยใหม่และพัฒนา ระบบสาธารณสุขตามแบบของญี่ปุ่นซึ่งได้เข้าสู่กระบวนการทำให้ทันสมัยมาตั้งแต่การปฏิรูปเมจิ (ค.ศ. 1868) ภายใต้การปกครองของญี่ปุ่นเศรษฐกิจของไต้หวันเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว จากทั้งจำนวนผลิตผลทางการเกษตรที่เพิ่มขึ้นจากความรู้ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและการจัดการที่มีประสิทธิภาพ และการขยายพื้นที่เพาะปลูกเข้าไปในพื้นที่ที่แต่เดิมเป็นของชนพื้นเมืองหรือหยวนจู้หฺมิง (原住民) ที่ในยุคก่อนหน้าเป็นพื้นที่ที่เป็นอิสระจากอำนาจของรัฐส่วนกลาง นอกจากนี้ยังมีการก่อสร้างทางรถไฟและถนนจำนวนมากเพื่อเชื่อมต่อท่าเรือสำคัญเข้ากับเมืองใหญ่ ทำให้เกิดพื้นที่เมืองและความเป็นเมืองขึ้นในไต้หวัน อย่างไรก็ตาม นักวิชาการบางคนไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอดังกล่าว ในหนังสือ *Transitions to Modernity in Taiwan: The Spirit of 1895 and the Cession of Formosa to Japan* นิกิ อัลส์ฟอร์ด (Niki Alsford) (2018) ได้เสนอว่างานเขียนและงานวิจัยทางประวัติศาสตร์ที่นำเสนอว่าความเป็นสมัยใหม่ที่เกิดขึ้นในไต้หวันเป็นผลผลิตของการตกเป็นอาณานิคมของญี่ปุ่นเป็นผลจากแนวคิดของปัญญาชนชาวจีนในยุคสาธารณรัฐที่มองว่ากองทัพและรัฐบาลของราชสำนักชิงอ่อนแอและไร้ความสามารถ จีนไม่สามารถทำให้ตนเองทันสมัยได้ แตกต่างจากญี่ปุ่นที่ประสบความสำเร็จจากการทำให้ทันสมัย และกลายเป็นผู้ชนะสงคราม อัลส์ฟอร์ดนำเสนอต่อไปว่างานวิจัยหลายชิ้นที่แสดงให้เห็นว่ากระบวนการทำให้ทันสมัยได้เริ่มต้นมาตั้งแต่ไต้หวันยังอยู่ภายใต้การปกครองของราชสำนักชิง ภายใต้การนำของหลิวหมิงฉวน (刘铭传) ผู้ว่าการมณฑลไต้หวันในขณะนั้น (Alsford, 2018, pp. 14-16) ซึ่งเป็นช่วงเวลาเดียวกันกับที่ราชสำนักชิงปฏิรูปตนเองให้ทันสมัยตามแบบตะวันตก อัลส์ฟอร์ดนำเสนอข้อเสนอดังกล่าวไว้ว่ากระบวนการทำให้ทันสมัยและความเป็นสมัยใหม่ในไต้หวันเกิดก่อนการเข้ามายึดครองของญี่ปุ่น โดยผู้ที่มีบทบาทสำคัญในกระบวนการทำให้ทันสมัยดังกล่าวคือชุมชนของชนชั้นปกครองกับชุมชนของชาวอังกฤษในตอนเหนือของไต้หวัน การทำให้ทันสมัยและความเป็นสมัยใหม่เกิดจากความปฏิสัมพันธ์ระหว่างสองชุมชน

จากข้อถกเถียงข้างต้นจะเห็นได้ว่าการทำให้ทันสมัยและความเป็นสมัยใหม่เกี่ยวพันกับการเข้ามาของชาติยุโรปตะวันตกไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อมเสมอเคนเนธ โปเมอเรนซ์ (Kenneth Pomeranz) (Pomeranz as cited in Alsford, 2018, p. 17) เสนอว่าสิ่งที่ทำให้เกิดความเป็นสมัยใหม่คือการผสมผสานท้องถิ่นต่าง ๆ เข้ากับโครงสร้างที่ใหญ่กว่า กล่าวอีกนัยหนึ่งคือการเชื่อมโยงท้องถิ่นเข้ากับโลก ในกรณีของไต้หวัน การเข้ามาตั้งเขตชุมชนของอังกฤษในช่วงศตวรรษที่ 19 การยึดครองของญี่ปุ่นในช่วงปีค.ศ. 1895-1945 ไปจนถึงการปกครองโดยพรรคก๊กมินตั๋งที่ได้รับการ

สนับสนุนทางเงินทุนจากสหรัฐอเมริกาโดยเฉพาะในช่วงสงครามเย็น ล้วนแต่เป็นตัวกลางที่เชื่อมไต้หวันเข้ากับโลก และทำให้เกิดกระบวนการทำให้ทันสมัยในไต้หวันทั้งในด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ในช่วงก่อนปีค.ศ. 1895 การพัฒนาท่าเรือและการค้ากับอังกฤษเชื่อมโยงไต้หวันเข้ากับโลก การเข้ามาตั้งถิ่นฐานของชุมชนชาวอังกฤษที่ตันส่วย (淡水) ทำให้เกิดอัตลักษณ์ของความเป็นไต้หวันขึ้นในหมู่ชนชั้นนำของไต้หวัน นอกจากนี้การติดต่อค้าขายสัมพันธ์กับชุมชนชาวอังกฤษยังทำให้ชาวไต้หวันตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างพื้นที่ของชุมชนชาวอังกฤษที่มีลักษณะการจัดการของพื้นที่แบบเมืองที่ผู้คนทำการค้าขายติดต่อกับโลกภายนอกซึ่งเป็นลักษณะแบบสมัยใหม่กับพื้นที่ของตนเองที่ผู้คนยังคงใช้ชีวิตตามปฏิทินการเกษตรและฉลองเทศกาลตามประเพณีซึ่งเป็นลักษณะแบบก่อนสมัยใหม่ การตระหนักถึงความแตกต่างนี้นำไปสู่การสร้างพื้นที่เมืองสมัยใหม่อย่างพื้นที่สำหรับการทำงาน อาทิ สำนักงานและโรงงาน พื้นที่เพื่อการผ่อนคลาย อาทิ โรงละครและร้านน้ำชา และพื้นที่ส่วนตัว ชนชั้นกระฎุมพีในต้าเต้าเฉิง (大稻埕) ใช้ชีวิตเลียนแบบชาวอังกฤษในเขตตันส่วย ไม่ว่าจะเป็นการสะสมหนังสือ งานศิลปะ ไปจนถึงการเดินเล่น ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความปลอดภัยที่เกิดขึ้นจากความเป็นสมัยใหม่ในพื้นที่เขตเมือง (Alsford, 2018, pp. 7-10)

ในช่วงห้าสิบเอ็ดปีภายใต้การปกครองของญี่ปุ่น ไต้หวันได้เข้าสู่กระบวนการทำให้ทันสมัยทั้งในด้านการคมนาคมขนส่งที่มีการวางรางรถไฟเพื่อเชื่อมโยงเมืองท่าอย่างจีหลง (基隆) และเกาสยง (高雄) เข้ากับไทเป และมีการสร้างถนนเพิ่มขึ้นจำนวนมาก ในด้านการสื่อสารมีการขยายเครือข่ายไปรษณีย์และโทรเลข มีการจัดทำหนังสือพิมพ์และบริการโทรศัพท์เป็นครั้งแรกในไต้หวัน ในด้านเศรษฐกิจมีการพัฒนาระบบเศรษฐกิจ การบัญชี และการธนาคารตามแบบสมัยใหม่ มีการจัดตั้งธนาคารแห่งไต้หวันขึ้นในปี ค.ศ. 1899 และการจัดทำมาตรฐานของระบบชั่งตวงวัดใหม่ในปีต่อมา ในด้านการเกษตรมีการพัฒนาปรับปรุงสายพันธุ์ข้าวและอ้อยเพื่อเพิ่มผลผลิตทางการเกษตรและส่งออกไปยังญี่ปุ่น ในด้านสาธารณสุขมีการจัดตั้งโรงพยาบาลและโรงเรียนแพทย์ขึ้นในไทเปและมีการระดมทุนเพื่อจัดตั้งโรงพยาบาลและศูนย์อนามัยอีกหลายแห่งทั่วเกาะไต้หวัน ในด้านการศึกษา มีการจัดตั้งโรงเรียนที่มีการเรียนการสอนตามแบบสมัยใหม่และมีการจัดตั้งโรงเรียนประถมสำหรับผู้หญิงในปี ค.ศ. 1899 (Lamley, 2015, pp. 209-211) การพัฒนาในข้างต้นผนวกกับการเก็บภาษีเพิ่มเติมและการขยายพื้นที่ทำการเกษตรเข้าไปในดินแดนของชนพื้นเมืองที่อาศัยอยู่ ทำให้เศรษฐกิจของไต้หวันเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว ประชาชนชาวไต้หวันมีฐานะและคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น มีอายุที่ยืนยาว

และมีการศึกษามากขึ้น โดยเฉพาะการศึกษาด้านศิลปกรรมและวิทยาศาสตร์ พร้อมเป็นพลเมืองสมัยใหม่ภายใต้การปกครองของจักรวรรดิญี่ปุ่น โดยเฉพาะคนที่ได้รับการศึกษาในระดับสูง พวกเขาถูกฝึกฝนให้เป็นผู้ดำเนินการนำพาไต้หวันเข้าสู่กระบวนการทำให้ทันสมัย ภายหลังจากสงครามโลกครั้งที่หนึ่งรัฐบาลญี่ปุ่นเริ่มวางแผนให้ไต้หวันเป็นฐานการผลิตทางอุตสาหกรรม มีการตั้งโรงงานอุตสาหกรรมเบาในช่วงกลางทศวรรษที่ 1920 ในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองไต้หวันก็กลายเป็นฐานการผลิตอุตสาหกรรมหนักและเทคโนโลยีที่สำคัญของญี่ปุ่น มีการก่อสร้างโรงงานอุตสาหกรรมขึ้นมากมายในช่วงเวลาดังกล่าว ทำให้เกิดความต้องการแรงงานจำนวนมาก (Lamley, 2015, pp. 237-238)

หลังจากญี่ปุ่นประกาศยอมแพ้ในสงครามโลกครั้งที่สอง ไต้หวันก็ได้กลับไปอยู่ภายใต้การปกครองของจีนอีกครั้ง แต่ในครั้งนี้นั้นจีนได้กลายสภาพจากอาณาจักรยุคโบราณที่ล้าหลังเป็นสาธารณรัฐจีนซึ่งเป็นรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่ อย่างไรก็ตาม ความเจริญก้าวหน้าของสาธารณรัฐจีนในขณะนั้นเทียบไม่ได้เลยกับความทันสมัยของจักรวรรดิญี่ปุ่น ชาวไต้หวันจำนวนมากโดยเฉพาะคนไต้หวันรุ่นใหม่ที่เกิดและเติบโตภายใต้การปกครองของญี่ปุ่นจึงรู้สึกว่าตัวเองถูกปกครองโดยกลุ่มคนที่เจริญน้อยกว่า ในช่วงปีค.ศ. 1945-1949 รัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งก็ไม่ได้ให้ความสำคัญกับไต้หวันเท่าที่ควร ผู้ปกครองที่ถูกส่งมาจากส่วนกลางก็ทุจริตคอร์รัปชัน มิหนำซ้ำรายได้ของไต้หวันยังถูกส่งไปยังรัฐบาลก๊กมินตั๋งที่แผ่นดินใหญ่เพื่อใช้เป็นทุนในการต่อสู้ในสงครามการเมืองกับพรรคคอมมิวนิสต์จีน จนเมื่อรัฐบาลสาธารณรัฐจีนพ่ายแพ้ต่อพรรคคอมมิวนิสต์ เจียงเจี๋ยสือ (蔣介石) หอบสมบัติ ทหารและพลเรือนอีกกว่าล้านคนมายังเกาะไต้หวัน โดยหวังว่าจะใช้ไต้หวันเป็นฐานที่มั่นในการต่อสู้ทางแผ่นดินใหญ่คืนจากพรรคคอมมิวนิสต์ รัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งถึงได้เริ่มจริงจังกับการพัฒนาไต้หวัน โดยเริ่มจากนโยบายปฏิรูปที่ดินเพื่อให้ประชาชนส่วนใหญ่มีที่ทำกินเป็นของตนเองซึ่งสามารถเพิ่มผลผลิตทางการเกษตรได้เป็นจำนวนมาก นอกจากนี้รัฐบาลก๊กมินตั๋งยังให้ความสำคัญกับการลงทุนพัฒนาไฟฟ้า ปุ๋ย และสิ่งทอ โดยพวกเขามองว่าไฟฟ้าคือพื้นฐานของอุตสาหกรรมทุกอุตสาหกรรม ในขณะที่ปุ๋ยและสิ่งทอเป็นสินค้าส่งออกที่สำคัญ ในด้านการบริหารจัดการทรัพยากรมนุษย์ พลเมืองจำนวนมากที่อพยพหนีภัยคอมมิวนิสต์มาจากแผ่นดินใหญ่ล้วนเป็นชนชั้นกลางและกลุ่มนายทุนที่มีความรู้ความสามารถ พวกเขาได้กลายมาเป็นกำลังสำคัญในการขับเคลื่อนการเมืองและเศรษฐกิจไต้หวันแทนที่ชาวญี่ปุ่นที่ต้องกลับประเทศไปหลังจากพ่ายแพ้สงคราม เมื่อสถานการณ์ทางการเมืองและ

เศรษฐกิจค่อนข้างมั่นคงรัฐบาลก็กมบังคับก็เริ่มลงทุนพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ มีการจัดตั้งโรงเรียน ประถม มัธยม และมหาวิทยาลัยขึ้นเป็นจำนวนมาก ในช่วงปลายทศวรรษที่ 1950 ถึงต้นทศวรรษที่ 1960 สหรัฐอเมริกาได้ช่วยเหลือไต้หวันในการพัฒนาเศรษฐกิจ โดยหวังจะให้ไต้หวันเป็นแบบอย่าง ความสำเร็จของประเทศที่ปกครองโดยระบอบประชาธิปไตยที่มีระบบเศรษฐกิจแบบเสรีนิยม ในขณะที่คู่แข่งอย่างสหภาพโซเวียตให้การสนับสนุนและช่วยเหลือแก่สาธารณรัฐประชาชนจีนหรือจีนแผ่นดินใหญ่ที่ปกครองโดยระบอบสังคมนิยม การปฏิรูปด้านการเงินและการขยายการลงทุนใน อุตสาหกรรมและงานบริการ ดึงดูดนักลงทุนจากสหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่นเข้ามาลงทุนในไต้หวัน ทำให้ การผลิตสินค้าอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออกกลายเป็นรายได้หลักของไต้หวันแทนที่สินค้าเกษตรกรรม ไต้หวันเปลี่ยนสภาพจากประเทศเกษตรกรรมเป็นประเทศอุตสาหกรรม ในปี ค.ศ. 1964 ไต้หวันได้ กลายมาเป็นประเทศที่มีการเติบโตทางเศรษฐกิจสูงที่สุดในโลก และช่วงเวลาระหว่างปีค.ศ. 1960-1970 ผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ (gross national product) ของไต้หวันเฉลี่ยในแต่ละปีอยู่ที่ ร้อยละ 9.7 ความมั่งคั่งและความเชื่อมั่นในระบบเศรษฐกิจของประชาชนชาวไต้หวันถูกสะท้อนให้เห็น ผ่านการลงทุนจากเงินทุนภายในประเทศที่ในปี ค.ศ. 1960 ร้อยละ 60 ของเงินลงทุนภายในประเทศ มาจากการออมเงินในประเทศ และได้ขยับสูงขึ้นเป็นร้อยละ 95 ในปี ค.ศ. 1970 ช่วงเวลาดังกล่าว ถูกเรียกว่า “ปาฏิหาริย์แห่งไต้หวัน (Taiwan miracle)” (Wang, 2015, pp. 326-333)

การทำให้ทันสมัยไม่เพียงจะทำให้เศรษฐกิจไต้หวันเติบโตอย่างรวดเร็ว และทำให้ประชาชนมี รายได้และคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นเท่านั้น ผลของการเข้าสู่ความเป็นสมัยใหม่ทางเศรษฐกิจที่เกิดการจัดตั้ง กลุ่มสถาบันทางเศรษฐกิจที่มีความซับซ้อน ที่มีรูปแบบการผลิตในแบบต่าง ๆ (modes of production) และระบบเศรษฐกิจแบบตลาด (market economy) ทำให้เกิดชนชั้นกลุ่มใหม่ที่ ไม่ใช่กลุ่มคนจีนที่อพยพมาจากแผ่นดินใหญ่พร้อมกับรัฐบาลก๊กมินตั๋งในช่วงปีค.ศ. 1949 แต่เป็นกลุ่ม คนจีนไต้หวันท้องถิ่นที่ส่วนใหญ่ประกอบไปด้วยกลุ่มคนฮกโล (Hoklo) ที่พูดภาษาฮกเกี้ยนหรือหมิ่น หนานฮว่า (闽南话) ซึ่งปัจจุบันถูกเรียกว่าภาษาไต้หวันหรือไถอู้ว (台语) และกลุ่มคนฮักกา (Hakka) ที่พูดภาษาแคะหรือเค่อจยาฮว่า (客家话) เริ่มมีบทบาทในทางเศรษฐกิจมากขึ้นและนำไปสู่การ เรียกร้องทางการเมืองในช่วงปลายทศวรรษที่ 1970 ในขณะที่เดียวกันกลุ่มการเมืองที่เป็นชนชั้นนำที่ อพยพมาจากแผ่นดินใหญ่ก็เริ่มมีอายุมากขึ้น คนที่เป็นสมาชิกในสภาแห่งชาติหลายคนก็เสียชีวิตลง จนรัฐบาลต้องจัดการเลือกตั้งสมาชิกสภาแห่งชาติบางส่วนขึ้นในปี ค.ศ. 1969 ซึ่งเปิดโอกาสให้ชาว

ไต้หวันท้องถิ่นเริ่มมีบทบาททางการเมืองในระดับประเทศเพิ่มมากขึ้น ประกอบกับการที่ไต้หวันถูกขับออกจากสหประชาชาติและถูกสหรัฐอเมริกาตัดสัมพันธ์ทางการทูต รัฐบาลก็มึนตึงจึงตระหนักว่า เป้าหมายหลักของรัฐบาลไต้หวันไม่ใช่การทำสงครามกับพรรคคอมมิวนิสต์จีนเพื่อทวงคืนจีนแผ่นดินใหญ่ แต่คือการปกป้องเกาะไต้หวัน หมู่เกาะเผิงหู (澎湖列岛) และหมู่เกาะหม่าจู (马祖列岛) ที่ตั้งอยู่ใกล้กับแผ่นดินใหญ่แต่อยู่ภายใต้การปกครองของรัฐบาลก็มึนตึงจากการรุกรานทางการเมืองทหารจากจีนแผ่นดินใหญ่ ประธานาธิบดีเจียงจิงกั๋ว (蒋经国) จึงหันมาพัฒนาเศรษฐกิจและการเมืองภายในประเทศ โดยใช้นโยบายที่เปิดรับเป็นสิ่งที่เร้นมากขึ้นและทำให้รัฐบาลพรรคก็มึนตึงมีความเป็นไต้หวันมากขึ้น (taiwanization)

ในด้านสังคม ในช่วงครึ่งหลังศตวรรษที่ 19 จำนวนประชากรในไต้หวันเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว พร้อมกับการขยายตัวของเมือง เกิดเขตเมืองสำคัญขึ้นมากมายทางชายฝั่งตะวันตกของเกาะไต้หวัน อาทิ ไถหนาน (台南) ลู่กั๋ง (鹿港) ต้าเต้าเฉิง (大稻埕) ตันส่วย (淡水) ไทเปหรือไทเปย์ (台北) และจีหลง (基隆) การค้าใบชาที่ตะวันตกที่เกิดความร่วมมือจากกลุ่มชาวจีนฮกเกี้ยนที่บรรพบุรุษอพยพมาจากเฉียนโจว (泉州) กลุ่มชาวจีนฮกเกี้ยนที่บรรพบุรุษอพยพมาจากจิงโจว (漳州) และกลุ่มชาวจีนฮกเกี้ยนหรือชาวจีนแคะ (客家人) ทำให้ความขัดแย้งระหว่างกลุ่มชาวจีนฮกเกี้ยนสามกลุ่มนี้ลดลง เพราะทุกฝ่ายต่างก็ได้รับประโยชน์จากการค้าที่เกิดจากความร่วมมือระหว่างกัน ในขณะเดียวกันการเข้ามาตั้งชุมชนของชาวจีนฮกเกี้ยนในเขตเมืองท่าตันส่วยก็ทำให้กลุ่มชาวจีนฮกเกี้ยนเหล่านี้เกิดความรู้สึกว่าเป็นพวกเดียวกันคือเป็นชาวไต้หวัน ซึ่งเป็นอัตลักษณ์ที่ถูกสร้างขึ้นจากความเป็นอื่นคือชาวตะวันตก อัตลักษณ์ดังกล่าวถูกขับเน้นมากขึ้นเมื่อราชสำนักชิงประกาศยกเกาะไต้หวันให้กับญี่ปุ่นตามที่ตกลงไว้ในข้อสนธิสัญญาหม่ากวน (马关条约) หรือสนธิสัญญาชิโมโนเซกิ (Treaty of Shimonoseki) ในปี ค.ศ. 1895 ชนชั้นนำในไต้หวันที่ไม่เห็นด้วยกับการกระทำดังกล่าวได้รวมตัวกันเพื่อแสดงความไม่เห็นด้วยและต่อต้านการเข้ามาของญี่ปุ่น หลังจากหลี่จิงฟิง (李经方) ผู้แทนของราชสำนักชิงได้ส่งมอบเกาะไต้หวันให้กับญี่ปุ่นในวันที่ 18 พฤษภาคม ค.ศ. 1895 และสั่งให้ขุนนางทั้งฝ่ายพลเรือนและฝ่ายทหารทั้งหมดเดินทางกลับไปแผ่นดินใหญ่ในวันที่ 20 พฤษภาคม ปีเดียวกัน หลังจากนั้นไม่กี่วันถึงจิงสง (唐景崧) ผู้ว่าการไต้หวันที่เป็นขุนนางในราชสำนักชิงและเป็นชาวจีนบนแผ่นดินใหญ่ได้ประกาศว่าพลเมืองชาวไต้หวัน (台民) จะไม่ยอมอยู่ภายใต้การปกครองของญี่ปุ่นและได้ตัดสินใจที่จะประกาศเอกราช โดยมีถึงจิงสง ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี ชนชั้นนำและชนชั้นปกครองในไต้หวันคาดหวังว่าการประกาศจัดตั้ง

สาธารณรัฐไต้หวันจะทำให้ไต้หวันได้รับการช่วยเหลือและการปกป้องทางการเมืองจากชาติตะวันตกอย่างอังกฤษและเยอรมันที่มีกองกำลังและอาวุธอยู่ที่เมืองกวางเจาหรือกว่างโจว (广州) และเมืองเซี่ยงไฮ้หรือซ่งไห่ (上海) ท้ายที่สุดแผนการดังกล่าวไม่ได้ผล อังกฤษไม่ตอบรับต่อประกาศดังกล่าวและไต้หวันก็ตกเป็นของญี่ปุ่น แม้ว่าจะมีการต่อต้านและความรุนแรง แต่ก็เพียงระยะเวลาสั้นๆ อาจกล่าวได้ว่าเหตุการณ์ดังกล่าวเป็นก้าวที่สำคัญก้าวหนึ่งของการก่อสร้างสร้างตัวตนของพลเมืองชาวไต้หวัน แม้ว่าสำนึกดังกล่าวจะมีอยู่แค่เฉพาะในกลุ่มชนชั้นนำซึ่งเป็นเพียงคนกลุ่มน้อยเท่านั้น

ภายใต้การปกครองของญี่ปุ่น แม้ว่าจะมีข้อถกเถียงในหมู่ผู้ปกครองของญี่ปุ่นในขณะนั้นอยู่ว่าจะปกครองชาวไต้หวันอย่างไร จะใช้ความรุนแรงหรือไม่ใช้ความรุนแรง จะให้ผสมกลมกลืนกับชาวญี่ปุ่น (assimilation) หรือไม่ให้ผสมกลมกลืนกับชาวญี่ปุ่น ซึ่งนโยบายดังกล่าวก็เปลี่ยนแปลงตลอดระยะเวลาห้าสิบเอ็ดปี ในขณะเดียวกัน ชนชั้นนำไต้หวันช่วงเวลาดังกล่าวก็ยังลังเลระหว่างสองอัตลักษณ์คือการเป็นพลเมืองญี่ปุ่นชั้นสองที่มีอำนาจทางการเมืองบางส่วน กับการไม่เป็นคนญี่ปุ่นที่ไม่มีสิทธิอะไรเลย (Chu & Lin, 2001, pp. 111-112) แต่ผลที่เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรมคือความรู้สึกเป็นพลเมืองภายใต้รัฐประชาชาติสมัยใหม่ที่ต้องการเรียกร้องสิทธิทางการเมือง อันเป็นผลมาจากการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อเตรียมพร้อมให้ชาวไต้หวันเป็นพลเมืองในรัฐประชาชาติสมัยใหม่ดังที่กล่าวไปแล้วก่อนหน้านี้

ภายใต้การปกครองของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋ง ชาวไต้หวันก็ยังคงได้รับการปลูกฝังและการศึกษาให้เป็นพลเมืองของรัฐประชาชาติสมัยใหม่เช่นเดิม แต่เปลี่ยนจากการเป็นพลเมืองของจักรวรรดิญี่ปุ่นไปสู่การเป็นพลเมืองของสาธารณรัฐจีนที่มีพันธกิจสำคัญคือการต่อสู้กับคอมมิวนิสต์และทวงคืนแผ่นดินใหญ่กลับคืนมา ตำราที่ใช้สอนในโรงเรียนและมหาวิทยาลัยในขณะนั้นล้วนเอาแผ่นดินใหญ่เป็นศูนย์กลาง นักเรียนชาวไต้หวันต้องเรียนรู้ทั้งภูมิศาสตร์ของจีนแผ่นดินใหญ่และประวัติศาสตร์ของชาวจีนอันที่อพยพมาจากแผ่นดินใหญ่ ในตำราเรียนก็มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกาะไต้หวันและประวัติศาสตร์ของเกาะไต้หวันน้อยมาก โดยภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอนก็อนุญาตให้ใช้เฉพาะภาษาจีนกลางเท่านั้น (Rubinstein, 2015, pp. 390-391) กระบวนการทำให้กลับมาเป็นจีนอีกครั้ง (resinicization) กดทับทั้งอัตลักษณ์ความเป็นชาวจีนไต้หวันที่ถูกภาษาไถอู๋ซึ่งแตกต่างจากภาษาจีนกลาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวไต้หวันที่เกิดและเติบโตในช่วงเวลาที่ไต้หวันเป็นของอาณานิคมญี่ปุ่น คนกลุ่มนี้พูดภาษาญี่ปุ่นคล่องมากกว่าภาษาจีนกลาง และถือว่าตัวเองเป็นคนญี่ปุ่นมากกว่าที่จะเป็นคน

จีนที่พวกเขามองว่าเป็นผู้มีความเจริญน้อยกว่า ยังไม่รวมถึงการกดขี่ทางการเมืองที่ชาวจีนที่อพยพมาพร้อมกับรัฐบาลก๊กมินตั๋งหรือในชื่อไ่ว่เล้งเหริน (外省人) ที่มักได้รับสิทธิในการทำงานในหน่วยงานราชการมากกว่าชาวไต้หวันที่เกิดที่ไต้หวัน ซึ่งสุดท้ายแล้วการกดขี่ทางอัตลักษณ์ก็นำไปสู่การเรียกร้องสิทธิของกลุ่มเคลื่อนไหวทางการเมืองและสังคมในช่วงทศวรรษที่ 1970

หากไม่นับความขัดแย้งทางอัตลักษณ์ระหว่างชาวจีนไต้หวันดั้งเดิมหรือเป็นเล้งเหริน ชาวจีนแผ่นดินใหญ่ที่อพยพเข้ามาพร้อมกับรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งหรือไ่ว่เล้งเหริน และชาวพื้นเมืองไต้หวันที่เป็นชาติพันธุ์อีกกลุ่มหนึ่ง¹⁹ ที่เป็นผลจากการปกครองแบบเผด็จการทั้งทางการเมืองและทางวัฒนธรรมภายใต้กฎอัยการศึกของรัฐบาลก๊กมินตั๋งที่พยายามจะฟื้นฟูและปลูกฝังจิตสำนึกความเป็นจีนให้กับพลเมือง ความสำเร็จทางเศรษฐกิจของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งยังทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมในหน่วยที่เล็กที่สุดในสังคมคือครอบครัว ในสังคมไต้หวันโบราณซึ่งเป็นสังคมเกษตรกรรมการตั้งถิ่นฐานของคนในตระกูลเดียวกันจะอยู่ในบริเวณเดียวกัน ดังจะเห็นได้จากหมู่บ้านในไต้หวันบางแห่งที่ทุกคนในหมู่บ้านใช้นามสกุลเดียวกัน ลักษณะของครอบครัวแบบโบราณเป็นครอบครัวขยายที่คนทุกรุ่นอาศัยอยู่ร่วมกัน และมีการแบ่งลำดับชั้นตามรุ่น อายุ และเพศ ซึ่งสะท้อนออกมาผ่านทางคำเรียกเครือญาติที่มีความซับซ้อน โดยที่คำเรียกเครือญาติเหล่านั้นนอกจากจะแสดงถึงความสัมพันธ์ลำดับชั้นทางสายเลือดของตัวผู้ใช้กับผู้ถูกกล่าวถึงแล้ว ยังแสดงถึงความสัมพันธ์ทางอำนาจระหว่างผู้ให้และผู้ถูกกล่าวถึง อย่างไรก็ตามลักษณะของครอบครัวขยายในไต้หวันเริ่มเปลี่ยนแปลงไปตามการพัฒนาของสังคมไต้หวันที่เปลี่ยนสภาพจากสังคมเกษตรกรรมและสังคมชนบทไปสู่การเป็นสังคมอุตสาหกรรมและสังคมเมืองตั้งแต่ภายใต้การปกครองของญี่ปุ่นเรื่อยมาจนถึงภายใต้การปกครองของรัฐบาลก๊กมินตั๋ง การเกิดขึ้นของสังคมอุตสาหกรรมและสังคมเมืองทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายถิ่นฐานของประชากร ผู้คนจากชนบทหลั่งไหลเข้ามาทำงานและอาศัยอยู่ในเขตอุตสาหกรรมซึ่งอยู่ในเขตเมืองเพื่ออนาคตที่ดีกว่า สภาพแวดล้อมที่แออัดด้วยความหนาแน่นของจำนวนประชากรและพื้นที่ที่มีจำกัดและมีราคาแพงไม่เหมาะสมสำหรับครอบครัวขยายอีกต่อไป ครอบครัวในไต้หวันในทศวรรษที่ 1970 จึงกลายเป็นครอบครัวเดี่ยวตามแบบตะวันตก (Rubinstein, 2015, p. 385) การเปลี่ยนแปลงลักษณะของครอบครัวจากครอบครัวขยายมาเป็นครอบครัวเดี่ยวจึง

¹⁹ ไต้หวันประกอบด้วยสองชาติพันธุ์ใหญ่คือกลุ่มชาวจีนฮั่นที่พูดภาษาตระกูลภาษาจีน-ทิเบต (Sino-Tibetan) กับชนเผ่าพื้นเมืองในไต้หวันที่พูดภาษาตระกูลออสโตรนีเซียน (Austronesian)

ทำให้เกิดคำถามขึ้นว่าใครควรเป็นผู้รับผิดชอบมีหน้าที่เลี้ยงดูเด็ก ซึ่งนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงสถานะทางเพศของผู้หญิงในสังคมไต้หวัน

สังคมไต้หวันโบราณก็เช่นเดียวกับสังคมจีนโบราณและสังคมญี่ปุ่นโบราณเป็นสังคมที่ได้รับอิทธิพลจากแนวความคิดของขงจื๊อที่ให้ความสำคัญกับผู้ชายมากกว่าผู้หญิง แม้ว่าการทำให้ทันสมัยที่เกิดขึ้นทั้งที่จีนและญี่ปุ่นในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ถึงต้นศตวรรษที่ 20 จะทำให้สถานะของผู้หญิงดีขึ้น แต่ก็ไม่เท่าเทียมกับผู้ชายทั้งในด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ภายใต้การปกครองของรัฐบาลก๊กมินตั๋ง ผู้หญิงถูกสร้างภาพให้มีบทบาทเป็นผู้สนับสนุนสมาชิกผู้ชายภายในครอบครัวทั้งในแบบเรียนในโรงเรียนและในสื่อที่รัฐบาลเป็นผู้ควบคุม หน้าที่ของผู้หญิงที่แต่งงานแล้วคือการทำหน้าที่เป็นภรรยาและแม่ที่ดี (贤妻良母) ซึ่งเป็นแนวคิดที่พรรคก๊กมินตั๋งปลูกฝังให้กับพลเมืองตั้งแต่ช่วงสงครามระหว่างจีนกับญี่ปุ่นครั้งที่ 2 (ค.ศ. 1937-1945) (Chang, 2009, pp. 64-66) จนมาถึงทศวรรษที่ 1970 ที่การทำให้ทันสมัยทำให้เศรษฐกิจของไต้หวันขยายตัว เกิดชนชั้นกลางใหม่จำนวนมาก ทำให้เกิดการเรียกร้องทางการเมืองและสังคม ประกอบกับการขยายตัวของเขตเมืองและรูปแบบของครอบครัวที่เปลี่ยนแปลงไป ผู้หญิงไม่ได้เป็นแม่บ้านที่อยู่แต่ในบ้าน แต่เป็นแรงงานที่ทำงานและสร้างความความมั่นคงทางเศรษฐกิจให้กับประเทศไม่น้อยไปกว่าผู้ชาย ในขณะเดียวกันผลของการขยายการศึกษาขั้นพื้นฐานและการศึกษาในระดับสูงก็ทำให้ผู้หญิงมีโอกาสได้รับการศึกษาที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้เกิดขบวนการเรียกร้องสิทธิสตรีและการเปลี่ยนแปลงสถานะของผู้หญิงไต้หวันในช่วงเวลาดังกล่าวและสืบเนื่องต่อไปในทศวรรษที่ 1980 และ 1990

การเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างก้าวกระโดดไม่เพียงแต่จะส่งผลต่อรูปแบบของครอบครัวและสถานะของผู้หญิงในสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป แต่ยังทำให้ธุรกิจการมรณ์ (sex industry) ขยายตัวอย่างรวดเร็วจนรัฐบาลต้องหาทางควบคุม ในหนังสือเรื่อง *Queer Politics and Sexual Modernity in Taiwan* (2011) ฮานส์ เทา หมิง หวง (Hans Tao-Ming Huang) หรือหวงเต้าหมิง (黄道明) เสนอว่ารัฐไต้หวันที่น่าโดยพรรคก๊กมินตั๋งได้สร้างรัฐจีนสมัยใหม่ผ่านการควบคุมศีลธรรมของพลเมืองให้พลเมืองมีศีลธรรมอันดีหรือชั้นเหลียงเฟิงสุ (善良风俗) ในช่วงทศวรรษที่ 1950 จนถึงทศวรรษที่ 1980 รัฐบาลไต้หวันได้ใช้กฎหมายในการควบคุมและฟื้นฟูศีลธรรมของพลเมือง ตามแนวคิดอริยราชาหรือเซ่งหวัง (圣王) ตามความเชื่อในลัทธิขงจื๊อที่มองว่าผู้ปกครองจะต้องเป็นผู้ที่มีศีลธรรมในตนเองและมีหน้าที่ในการควบคุมและส่งเสริมศีลธรรมของประชาชน ดังคำกล่าวในลัทธิขงจื๊อที่ว่า “อบรม

ตนเอง ปกครองครอบครัว บริหารรัฐ จรรโลงโลกให้ร่มเย็นเป็นสุข” (“修身、齐家、治国、平天下”)²⁰ หวังเสนอว่าการใช้คำสอนในลัทธิขงจื๊อในการควบคุมความประพฤติของพลเรือนเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายฟื้นฟูความเป็นจีนที่รัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งที่ต้องการสร้างอัตลักษณ์ความเป็นจีนให้กับประชาชนบนเกาะไต้หวันที่ถูกปกครองโดยจักรวรรดิญี่ปุ่นถึงห้าสิบเอ็ดปี ดังจะเห็นได้จากการที่รัฐบาลพยายามสร้างวาทกรรมที่เชื่อมโยงความเสื่อมทรามทางศีลธรรมของคนไต้หวันไว้กับการปกครองของญี่ปุ่น ในช่วงทศวรรษที่ 1960 ที่ธุรกิจการมณีย้ายตัวอย่างรวดเร็ว รัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งก็ได้ออกแนวทางปฏิบัติทางศีลธรรมสำหรับพลเมืองสมัยใหม่ให้กับประชาชนบนเกาะไต้หวัน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของขบวนการเคลื่อนไหวฟื้นฟูวัฒนธรรมจีน (中华文化复兴运动)²¹ ที่เริ่มตั้งแต่ปีค.ศ. 1966 ขบวนการเคลื่อนไหวฟื้นฟูวัฒนธรรมจีนมีจุดประสงค์เพื่อฟื้นฟูแนวคิดแบบขงจื๊อ โดยเฉพาะ

²⁰ ข้อความนี้ดัดแปลงมาจากข้อความในคัมภีร์มหาวิทยาลัยหรือต้าเสวีย (大学) ซึ่งเป็นหนึ่งในตำรับทั้งสี่หรือจตุรปกรณ์ (四书) ของจีนที่เป็นคัมภีร์ที่ใช้เป็นข้อสอบในการคัดเลือกคนเข้ารับราชการเป็นเวลาสี่ร้อยกว่าปีตั้งแต่สมัยราชวงศ์หยวนจนถึงสมัยราชวงศ์ชิง โดยข้อความฉบับเต็มมีดังนี้ “แต่โบราณมา ผู้ปรารถนาให้คุณธรรมเจิดจ้าไปในได้ฟ้าย่อมต้องปกครองแคว้น (ของตน) ให้สงบสุขก่อน ผู้จักปกครองแคว้นให้สงบสุขได้ ต้องบริหารครอบครัวของตนให้เรียบร้อยก่อน ผู้จักบริหารครอบครัวให้เรียบร้อยได้ ต้องอบรมตนให้ดีก่อน ผู้ปรารถนาอบรมตนให้ดี ต้องทำจิตใจให้สงบก่อน การทำจิตใจให้สงบต้องซื่อตรงต่ออุดมคติก่อน จักซื่อตรงต่ออุดมคติได้ต้องถึงพร้อมด้วยปัญญา อันปัญญาเกิดจากความรู้แจ้งในเหตุผลของสรรพสิ่งก่อน เมื่อแจ้งในเหตุผลแล้วย่อมเกิดปัญญา ปัญญาเกิดแล้วจึงมั่นในอุดมคติ มั่นในอุดมคติแล้วจึงยอมถ่อมเที่ยง จิตถ่อมเที่ยงแล้วจึงฝึกอบรมตนดี ฝึกอบรมตนเองดีแล้วครอบครัวจึงมีระเบียบ ครอบครัวมีระเบียบดีแล้วแคว้น (ของตน) จึงจะสงบเรียบร้อย แคว้นสงบเรียบร้อยแล้วได้ฟ้าจึงสันติสุข (เป็นศานติภาพ)” (“古之欲明明德于天下者，先治其国。欲治其国者，先齐其家。欲齐其家者，先修其身。欲修其身者，先正其心。欲正其心者，先诚其意。欲诚其意者，先致其知。致知在格物。物格而后知至，知至而后意诚，意诚而后心正，心正而后身修，身修而后家齐，家齐而后国治，国治而后天下平。”) (คำแปลภาษาไทยโดยถาวร ลิกขโกศลจาก ถาวร ลิกขโกศล และ กนกพร นุ่มทอง. (2562). *คัมภีร์ต้าเสวีย(มหาวิทยาลัย)* และ *จางยง(ความเหมาะสมที่แน่นอน)สองคัมภีร์แก่นคำสอนของลัทธิขงจื๊อ*. สมาคมเผยแผ่คุณธรรม “เด็กก่า” จีจินเกาะ, น. 8-9)

²¹ ในวิทยานิพนธ์เรื่องการศึกษาคณะกรรมการผลักดันขบวนการเคลื่อนไหวฟื้นฟูวัฒนธรรมจีน (中华文化复兴运动推行委员会之研究(1966-1975)) หลินกัวเสียน (林果显) เสนอว่าขบวนการเคลื่อนไหวฟื้นฟูวัฒนธรรมจีนเกิดขึ้นจากบริบททางการเมืองและสังคมในยุคทศวรรษที่ 1950-1960 กล่าวคือในช่วงเวลาดังกล่าวรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งไม่สามารถยกพลกลับไปยึดครองแผ่นดินใหญ่และจำเป็นต้องลงหลักปักฐานที่ไต้หวันโดยการใช้กฎหมายพิเศษที่จำกัดสิทธิของพลเมือง แต่ในขณะเดียวกัน รัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งก็ยังจำเป็นต้องสร้างภาพว่าตนเองสนับสนุนและผลักดันกระบวนการทำให้เป็นประชาธิปไตยเพื่อให้ได้รับการสนับสนุนจากสหรัฐอเมริกา ด้วยเหตุนี้จึงเกิดขบวนการเคลื่อนไหวฟื้นฟูวัฒนธรรมจีนที่เน้นเรื่องศีลธรรม (伦理) ประชาธิปไตย (民主) และวิทยาศาสตร์ (科学) โดยสร้างความชอบธรรมให้กับเจียงเจี๋ยสือในฐานะผู้ปกครองผู้มีคุณธรรม ทำให้บ้านเมืองสงบสุขและปกครองพลเมืองให้มีศีลธรรม ในขณะที่ประชาธิปไตยคือจุดหมายสุดท้ายของขบวนการ ในขณะที่วิทยาศาสตร์คือเครื่องมือที่จะช่วยพัฒนาชาติ การเชิดชูประชาธิปไตยไม่เพียงแต่จะเพื่อสร้างความแตกต่างระหว่างรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งของสาธารณรัฐจีนกับรัฐบาลพรรคคอมมิวนิสต์ของสาธารณรัฐประชาชนจีน แต่ยังเพื่อสร้างความชอบธรรมให้กับเจียงเจี๋ยสือและรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งในการปกครองไต้หวันเพื่อปกป้องรักษาประชาธิปไตยอีกด้วย

อย่างยิ่งศิลปกรรมแบบอริยราชา และเกิดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกันกับขบวนการปฏิวัติวัฒนธรรม (文化大革命) ในจีนแผ่นดินใหญ่ที่นำโดยเหมาเจ๋อตง (毛泽东) เพื่อแสดงให้เห็นว่าสาธารณรัฐจีนหรือไต้หวันต่างหากที่เป็นจีนที่แท้จริง การควบคุมศิลปกรรมของพลเมืองไต้หวันโดยรัฐไม่ได้หยุดอยู่ที่โสเภณีเพศหญิงเท่านั้น แต่ยังขยายไปสู่โสเภณีชาย เจ้าหน้าที่รัฐ นักเรียนและนักศึกษา ตลอดจนประชาชนทั่วไป ในสายตาของรัฐไต้หวันในขณะนั้นเพศสัมพันธ์นอกการแต่งงานเป็นสิ่งที่ผิดศิลปกรรมและต้องถูกลงโทษ เจ้าหน้าที่ตำรวจมีสิทธิในการบุกเข้าไปในโรงแรมเพื่อจับคู่ชายหญิงที่มีความสัมพันธ์ทางเพศกันโดยมิใช่สามีภรรยา ไปจนถึงลงโทษเด็กนักเรียนที่มีหนังสือโป๊ในครอบครอง แนวคิดการควบคุมศิลปกรรมของพลเมืองโดยรัฐดำรงอยู่จนกระทั่งช่วงปลายทศวรรษที่ 1970 นักวิชาการที่ได้รับอิทธิพลแนวคิดเรื่องสิทธิเสรีภาพมาจากขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมและวัฒนธรรมในสังคมตะวันตกในทศวรรษที่ 1970 ตระหนักถึงปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชน และเสรีภาพของประชาชนเริ่มออกมามีวิพากษ์วิจารณ์แนวคิดและการกระทำของรัฐ อย่างไรก็ตามรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งมีมติเห็นชอบต่อเสียงวิพากษ์วิจารณ์ดังกล่าว ระบุว่ารัฐบาลจะออกกฎหมายฉบับใหม่มาแทนที่กฎหมายฉบับเดิมก็ในปี ค.ศ. 1979 จากแรงกดดันของสหรัฐอเมริกาที่ต้องการให้ไต้หวันปฏิรูปทางการเมือง และกว่าที่กฎหมายตำรวจนี้จะถูกยกเลิกไปก็คือปีค.ศ. 1991 นอกจากนี้หวั่งยังเสนอด้วยว่ากระบวนการสร้างเพศสภาพของกลุ่มคนรักร่วมเพศในไต้หวันก็เกิดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกันกับการสร้างชาติโดยการควบคุมศิลปกรรมของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋ง วาทกรรมเกี่ยวกับเพศวิถีของคนรักร่วมเพศในช่วงทศวรรษที่ 1950-1960 ผูกโยงคนกลุ่มนี้เข้ากับเชื้อโรคและความเสื่อมทรามทางศิลปกรรม

ในด้านวัฒนธรรม ชุงเซง อีวอน ชาง (Sung-seng Yvonne Chang) หรือจิ้งซ่งเซ็ง (张诵圣) ได้เสนอว่านักเขียนไต้หวันที่ผลิตผลงานในยุคทศวรรษ 1920 เป็นกลุ่มปัญญาชนที่ได้รับการศึกษาแบบจีนโบราณ แม้พวกเขาจะได้รับการศึกษาแบบสมัยใหม่ในโรงเรียนที่ญี่ปุ่นตั้งขึ้น แต่การบ่มเพาะทางวัฒนธรรมและอัตลักษณ์ไม่ได้เป็นไปอย่างเข้มข้น เพราะในช่วง 20 ปีแรกของการปกครองไต้หวันรัฐบาลญี่ปุ่นเน้นเรื่องความมั่นคงทางสังคมมากกว่าการกลืนกลายทางชาติพันธุ์ นักเขียนรุ่นนี้จึงมีระบบฐานคิดแบบยึดถือในระบบคุณค่าแบบจีนโบราณ ในขณะที่นักเขียนไต้หวันที่ผลิตผลงานในยุคทศวรรษ 1930 และ 1940 เป็นกลุ่มปัญญาชนที่ไม่ได้รับการศึกษาแบบจีนโบราณอีกต่อไป อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของพวกเขาจึงเป็นอัตลักษณ์แบบลูกผสม (Chang, 2015b, p. 270) ชางยังเสนอ

ต่อไปด้วยว่าความแตกต่างของนักเขียนในขบวนการเคลื่อนไหวทางวรรณกรรมใหม่ไต้หวัน (台湾新文学运动) ในแต่ละรุ่นเป็นผลมาจากมุมมองที่พวกเขามีต่อความเป็นสมัยใหม่ที่แตกต่างกัน นักเขียนรุ่นแรกมองว่าความเป็นสมัยใหม่คือสัญลักษณ์ของความก้าวหน้าทางอารยธรรม โดยที่พวกเขาไม่มีประสบการณ์โดยตรงในสังคมสมัยใหม่ ส่วนนักเขียนรุ่นที่สองที่ได้สัมผัสกับความเป็นสมัยใหม่โดยตรง พวกเขาเลดการวิพากษ์วิจารณ์ประเพณีและธรรมเนียมจีนโบราณและลักษณะสังคมศักดินา ในไต้หวันลง นักเขียนส่วนหนึ่งวิพากษ์วิจารณ์ความเป็นสมัยใหม่ที่มีเมืองขนาดใหญ่ภายใต้การปกครองของญี่ปุ่นเป็นตัวแทน ในขณะที่นักเขียนอีกกลุ่มหนึ่งที่มีอายุน้อยกว่าและเติบโตมากับการศึกษาและวัฒนธรรมแบบญี่ปุ่นมองเห็นแต่ข้อดีของการทำให้ทันสมัยที่จะเกิดแก่ไต้หวัน สำหรับพวกเขาญี่ปุ่นเท่ากับความมีอารยธรรม พวกเขาจึงสนับสนุนกระบวนการทำให้เป็นญี่ปุ่น (Japanimation) อย่างไร้ข้อกังขา ซึ่งนักเขียนกลุ่มนี้เองที่เป็นผู้ผลิตผลงานโฆษณาชวนเชื่อให้คนไต้หวันเสียสละชีวิตและเข้าร่วมรบกับญี่ปุ่นในช่วงปีค.ศ. 1941-1943 ในสงครามมหาเอเชียบูรพา เพื่อสร้างความยิ่งใหญ่ให้กับจักรวรรดิญี่ปุ่น (Chang, 2015b, pp. 272-273)

ภายหลังจากที่ญี่ปุ่นได้ส่งมอบไต้หวันคืนให้กับรัฐบาลสาธารณรัฐจีนที่นำโดยพรรคก๊กมินตั๋ง ในปี ค.ศ. 1945 ภาษาจีนกลางก็ได้กลายมาเป็นภาษากลางที่ใช้สื่อสารบนเกาะไต้หวันแทนที่ภาษาญี่ปุ่นและภาษาไต้หวัน ภาษาได้กลายเป็นอุปสรรคใหญ่ของนักเขียนไต้หวัน และความกลัวจากการปราบปรามผู้เห็นต่างทางการเมืองที่รุนแรงในเหตุการณ์วันที่ 28 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1947 ก็ยิ่งทำให้นักเขียนไต้หวันในยุคนั้นลดบทบาทของตนเองลง วรรณกรรมไต้หวันในช่วงทศวรรษที่ 1950 จึงครอบงำโดยนักเขียนชาวจีนที่อพยพมาจากแผ่นดินใหญ่หรือไต้หวัน งานเขียนสร้างสรรค์ในช่วงเวลาดังกล่าวตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งจึงมีเนื้อหาที่ต่อต้านคอมมิวนิสต์เป็นสำคัญ ลักษณะเด่นของวรรณกรรมไต้หวันในช่วงทศวรรษที่ 1950 คืองานร้อยแก้วมักจะใช้สำนวนภาษาที่ค่อนข้างโบราณเพื่อแสดงถึงความเป็นจีนที่ดั้งเดิม ตามนโยบายของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งที่ต้องการแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลสาธารณรัฐจีนหรือรัฐบาลที่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรมเพียงหนึ่งเดียว ในขณะที่นวนิยายมักเป็นงานเขียนแนวสังคมนิยมที่แสดงถึงปัญหาที่เกิดจากชนบทธรรมเนียมแบบจีนโบราณ อาทิ การกดขี่ผู้หญิง การกดทับในครอบครัวแบบจีน คุณภาพชีวิตที่แย่ของชนชั้นแรงงาน และคนใช้ในครอบครัวเศรษฐีจีน ซึ่งเป็นเนื้อหาแบบเดียวกับวรรณกรรมจีนในยุคทศวรรษที่ 1920-

1930 โดยที่เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการปฏิวัติของชนชั้นกรรมาชีพ และจิตสำนึกทางชนชั้นเป็นสิ่งที่ต้องห้ามและไม่ปรากฏในบท (Chang, 2015a, pp. 404-407)

ในช่วงทศวรรษที่ 1960 เป็นทศวรรษของวรรณกรรมแนวคตินิยมสมัยใหม่ วรรณกรรมในยุคนี้ได้รับอิทธิพลจากวรรณกรรมแนวคตินิยมสมัยใหม่และวรรณกรรมแนวอวองต์-การ์ด (avant-garde) ของตะวันตกในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ถึงต้นศตวรรษที่ 20 และการเคลื่อนไหวทางสังคมและวัฒนธรรมในสหรัฐอเมริกาในช่วงทศวรรษที่ 1960 ในด้านเนื้อหาวรรณกรรมแนวคตินิยมสมัยใหม่ของไต้หวันสะท้อนแนวคิดเหตุผลนิยม (rationalism) วิทยาศาสตร์นิยม (scientism) อัตถิภาวนิยม (existentialism) สุนิยม (nihilism) ไปจนถึงจิตวิเคราะห์แบบฟรอยด์ (Freudian psychoanalysis) ในด้านรูปแบบนักประพันธ์เริ่มใช้มุมมองแบบวัตถุวิสัย (object form) แทนที่มุมมองแบบอัตวิสัย (subject form) เสียงของผู้เขียนในถูกกลบเทาหรือทำให้หายไป เพื่อให้ผู้อ่านสามารถประเมินค่าและตัดสินใจได้ด้วยตนเอง ทำให้ผู้ประพันธ์กับตัวบทห่างไกลออกจากกัน (Chang, 2015a, pp. 408-411) ซึ่งเป็นแนวคิดที่แตกต่างจากแนวคิดแบบจีนตามชนบทที่ตัวบทเป็นสิ่งที่สะท้อนหรือบ่งบอกตัวตนของผู้ประพันธ์

ในช่วงต้นทศวรรษที่ 1970 อิทธิพลและความนิยมของวรรณกรรมแนวคตินิยมสมัยใหม่ซึ่งเป็นวรรณกรรมภาษาจีนในรูปแบบของวรรณกรรมตะวันตกทั้งในด้านเนื้อหาและรูปแบบ ผสมกับการเปลี่ยนแปลงในการเมืองโลกที่สหรัฐอเมริกาหันไปสนับสนุนและยอมรับบทบาทของจีนแผ่นดินใหญ่ในเวทีโลก ทำให้ปัญญาชนหลายคนเกิดความวิตกกังวลเรื่องอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมแบบจีนและอนาคตของประเทศ นำไปสู่การวิพากษ์วิจารณ์วรรณกรรมแนวคตินิยมสมัยใหม่และการโต้เถียงทางวรรณกรรมที่ว่างงานร้อยแก้วสมัยใหม่เลียนแบบตะวันตกจนไม่สะท้อนสภาพความเป็นจริงทางสังคมไต้หวัน ในปี ค.ศ. 1972 ภายหลังจากการถกเถียงดังกล่าวก็ได้เกิดรวมตัวของนักเขียนแนวพื้นถิ่นนิยม (nativist writer) ขึ้นในไต้หวันซึ่งผลงานวรรณกรรมของนักเขียนกลุ่มดังกล่าวมีอิทธิพลตลอดช่วงทศวรรษที่ 1970 วรรณกรรมแนวพื้นถิ่นนิยมมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับการกดขี่ทางการเมืองและเศรษฐกิจที่ชาวไต้หวันดั้งเดิมหรือเป็นสิ่งที่เห็นต้องเผชิญจากรัฐบาลก๊กมินตั๋ง และความตึงเครียดระหว่างเป็นสิ่งที่เห็นกับพวกไวกว๋างเหวิน วรรณกรรมแนวพื้นถิ่นนิยมมีเนื้อหาเกี่ยวข้องจิตสำนึกทางชนชั้นและการต่อสู้ทางชนชั้นซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องห้าม นักเขียนในกลุ่มพื้นถิ่นนิยมโจมตีนักเขียนวรรณกรรมแนวคตินิยมสมัยใหม่ที่ผลงานของพวกเขาไม่ปราศจากเรื่องการเมืองว่าเป็นพวกปัญญาชนที่ไม่

รับผิดชอบต่อสังคม ความขัดแย้งระหว่างนักเขียนทั้งสองกลุ่มแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างทางอุดมการณ์ทางการเมืองระหว่างปัญญาชนฝ่ายเสรีนิยม (liberal intellectuals) และปัญญาชนฝ่ายสุดโต่ง (radical intellectuals) และมนทัศน์ที่แตกต่างที่พวกเขามีต่องานวรรณกรรม (Chang, 2015a, pp. 412-416)

จะเห็นได้ว่าการทำให้ทันสมัยซึ่งเกิดจากการรับแนวคิดสมัยใหม่จากชาติตะวันตกเริ่มต้นตั้งแต่กลางศตวรรษที่ 19 ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงมากมายขึ้นในไต้หวัน โดยเริ่มต้นจากการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและการเมือง ก่อนที่ความเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม

2.4.2 การก่อตัวของรัฐประชาชาติและความเป็นพลเมืองบนเกาะไต้หวัน

ความเป็นรัฐประชาชาติของสาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวันยังคงเป็นประเด็นที่เป็นที่ถกเถียงในปัจจุบันทั้งในวงการรัฐศาสตร์และประวัติศาสตร์ ตำราและหนังสือประวัติศาสตร์ภายใต้การปกครองของรัฐก็กมิตั้งในช่วงกฏอัยการศึก (ค.ศ. 1949-1987) ส่วนใหญ่ล้วนเขียนเล่าเรื่องไต้หวันจากมุมมองของไต้หวัน (外省人) ที่มองว่าไต้หวันเป็นส่วนหนึ่งของจีนมาตั้งแต่ยุคโบราณและได้ถูกญี่ปุ่นยึดครองไปในช่วงปีค.ศ. 1895-1945 จากการที่อาณาจักรชิงพ่ายแพ้สงครามกับจักรวรรดิญี่ปุ่น เกาะไต้หวันและหมู่เกาะเผิงหู (澎湖列岛) ได้กลับเข้าสู่อ้อมอกของจีนอีกครั้งหนึ่งหลังปีค.ศ. 1945 ที่ญี่ปุ่นพ่ายแพ้สงครามโลกครั้งที่ 2 กระบวนการการลบความเป็นญี่ปุ่น (de-japanization) และสร้างความเป็นจีน (sinicization) ของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งในช่วงเวลาดังกล่าวจึงถูกมองว่าเป็นกระบวนการการสร้างชาติและพลเมือง และมุมมองดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงการกำหนดจุดศูนย์กลางของเรื่องเล่าให้อยู่ที่ชาวจีนฮั่นบนจีนแผ่นดินใหญ่

ในขณะที่นักวิชาการอีกกลุ่มหนึ่ง อาทิ สือหมิง (史明) เจ บรูส์ จาคอบส์ (J. Bruce Jacobs) และซือเจิ้งเฟิง (施正鋒) ที่ศึกษาประวัติศาสตร์โดยใช้ไต้หวันเป็นศูนย์กลางกลับมองว่าไต้หวันเป็นพื้นที่ที่ถูกครอบครองโดยเจ้าอาณานิคมมาโดยตลอดตั้งแต่ฮอลแลนด์ สเปน เจิ้งเฉิงกวง ราชวงศ์ชิง จักรวรรดิญี่ปุ่น ไปจนถึงสาธารณรัฐจีนภายใต้การปกครองของพรรคก๊กมินตั๋งในช่วงกฏอัยการศึก จาคอบส์ (Jacobs, 2013) เสนอว่าภายใต้การปกครองของเจียงเจี๋ยสือหรือเจียงไคเช็ค (蒋介石) และ

เจียงจิงกั๋ว (蒋经国) ได้หัว้นเป็นเพียงอาณานิคมไม่แตกต่างจากช่วงที่ถูกจักรวรรดิญี่ปุ่นปกครอง สาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวันหลุดพ้นจากการเป็นอาณานิคมได้เมื่อหลี่เต็งฮุยหรือลีเต็งฮุย (李登輝) ผู้เป็นเป็นเล็งเหรินขึ้นเป็นประธานาธิบดีและได้เริ่มกระบวนการทำให้เป็นประชาธิปไตย (democratization) บนเกาะไต้หวันจนนำไปสู่การเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งแรกในปีค.ศ. 1996 ในขณะที่ซือเจิ้งเฟิง (施正鋒, 2019) เสนอว่าไต้หวันเป็นสังคมของผู้อพยพต่างถิ่น (settler society) ที่เข้ามายึดครองและปกครองดินแดนของคนพื้นเมือง เช่น เดียวกันกับสังคมอเมริกา นิวซีแลนด์และ ออสเตรเลีย กล่าวคือซือเจิ้งเฟิงมองว่าไต้หวันคือสังคมที่อพยพเข้ามาพร้อมกับรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งหลังปี ค.ศ. 1949 เป็นเจ้าอาณานิคมที่เข้ามายึดครองเกาะไต้หวันและพยายามก่อร่างสร้างให้เป็นรัฐ ในขณะที่ทหยวนจู้หมิน (原住民) หรือพื้นเมืองที่ไม่ใช่ชาวจีนฮั่นและเป็นเล็งเหริน (本省人) หรือชาวจีนฮั่นที่อพยพมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์หมิงและราชวงศ์ชิงเป็นชาวอาณานิคมผู้ถูกปกครอง ซือเจิ้งเฟิงมองต่าง จากจากคอบส์ตรงที่สถานะของไต้หวันจนถึงปัจจุบันนี้ก็ยังไม่ใช่รัฐแต่เป็นรัฐตั้งไข่ (nascent state) ที่อาศัยชื่อของสาธารณรัฐจีนเป็นเปลือกนอกในระหว่างที่กำลังสร้างรัฐ สถานะของไต้หวันในเวลานี้จึง อยู่ระหว่างกระบวนการสร้างรัฐ (proto-state) เท่านั้น

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าประเด็นถกเถียงเรื่องสถานะความเป็นรัฐประชาชาติและกำเนิดของรัฐประชาชาติไต้หวันซึ่งเกิดจากมุมมองทางประวัติศาสตร์และจุดยืนทางการเมืองที่แตกต่างกันจะส่งผลต่อการใช้คำในการอธิบายกระบวนการทำให้ทันสมัยและกระบวนการทำให้เป็นจีนของพรรคก๊กมินตั๋งบนเกาะไต้หวันว่าเป็นกระบวนการสร้างชาติหรือเป็นกระบวนการทำให้เป็นอาณานิคม (colonization) แต่ก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงความจริงที่ว่าในช่วงเวลาที่รัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งปกครองสาธารณรัฐจีนโดยใช้กฎอัยการศึกได้มีกระบวนการดังกล่าวเกิดขึ้นจริง ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยมองไต้หวันในฐานะส่วนหนึ่งของกระบวนการสร้างชาติที่เกิดขึ้นในอาณาจักรชิง จักรวรรดิญี่ปุ่น และสาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวัน ผู้วิจัยยังคงจำกัดความการสร้างพลเมืองของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งภายใต้กฎอัยการศึกว่าเป็นกระบวนการการสร้างชาติ (Nation building) ตามคำอธิบายของแอลเลน ชุน (Allen Chun) (Chun, 1994) ในบทความ “From Nationalism to Nationalizing: Cultural Imagination and State Formation in Postwar Taiwan” และเหาจื้อตง (郝志东) (Hao, 2010) ในหนังสือ *Whither Taiwan and Mainland China National Identity, the State, and*

Intellectuals และอธิบายการก่อตัวของสำนึกความเป็นชาติและแนวคิดรัฐประชาชาติสมัยใหม่บน
เกาะไต้หวันตั้งแต่สมัยปลายราชวงศ์ชิง

การก่อตัวของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ที่มีมากขึ้นไปพร้อมกับการทำให้ทันสมัยในด้านการเมืองดังจะเห็นได้จากในยุโรปตะวันตกและอเมริกาเหนือที่เป็นจุดเริ่มต้นของการทำให้ทันสมัย
กลับแตกต่างออกไปในกรณีของไต้หวัน ทั้งนี้เพราะปัจจัยและบริบทแวดล้อมที่แตกต่างออกไป ในช่วง
ศตวรรษที่ 18-19 ไต้หวันอยู่ภายใต้การปกครองที่ราชสำนักชิง โดยเป็นเพียงมณฑลหนึ่งที่อยู่ห่างไกล
จากเมืองหลวงและไม่ค่อยได้รับความสนใจจากอำนาจส่วนกลางมากกว่านั้น ไม่ว่าจะในด้านของ
ทรัพยากรธรรมชาติหรือในด้านภูมิรัฐศาสตร์ ทั้งนี้เนื่องจากในสายตาของชนชั้นปกครองในขณะนั้น
ไต้หวันเป็นดินแดนที่ห่างไกล เต็มไปด้วยโรคภัย และภัยธรรมชาติ อีกทั้งภัยคุกคามของราชวงศ์ใน
แผ่นดินจีนส่วนใหญ่มีมาจากแผ่นดินทางทิศตะวันตกไม่ใช่ทางทะเล ครั้นเมื่อราชสำนักชิงต้อง
เผชิญหน้ากับจักรวรรดิตะวันตกในสงครามฝิ่นทั้งสองครั้งในช่วงปีค.ศ. 1839-1842 และปีค.ศ. 1856-
1860 ชนชั้นนำในจีนจึงตระหนักถึงภัยคุกคามใหม่ที่มาจากทางทะเลและแสนยานุภาพทางทหารของ
จักรวรรดิตะวันตก และยิ่งผนวกกับการที่ขุนนางและกองทหารชิงได้เห็นถึงความก้าวหน้าทางอาวุธ
และยุทธวิธีการรบแบบกองทัพสมัยใหม่ของชาติตะวันตกที่เข้ามาช่วยราชสำนักชิงในการปราบกบฏไท่
ผิง เทียนกั๋ว (太平天国运动) ที่เกิดขึ้นในช่วงปี ค.ศ. 1850-1864 ยิ่งทำให้ชนชั้นปกครองและ
ปัญญาชนในจีนรับรู้ bahwa พวกตนไม่ใช่ศูนย์กลางอารยธรรมโลกอีกต่อไป ภายใต้การผลักดันของชนชั้นนำ
ที่มีแนวคิดค่อนข้างทันสมัยจึงเกิดการขบวนการฟื้นฟูตนเองให้เข้มแข็ง (自强运动) หรือในอีกชื่อหนึ่ง
คือขบวนการหยั่งอู่ (洋务运动) ซึ่งหากแปลความตามตัวอักษรแล้วคือขบวนการทำให้เป็นตะวันตก
ในช่วงปีค.ศ. 1861-1895 ในช่วงเวลาดังกล่าวราชสำนักชิงได้ทำให้จีนทันสมัย ในด้านการทหารโดยมี
การจัดตั้งกองทัพตามแบบตะวันตก การสร้างอุโมงเรือ และโรงงานผลิตอาวุธ ในด้านการต่างประเทศ
มีการจัดตั้งหน่วยงานที่ติดต่อกับต่างประเทศ การส่งคณะทูตไปยังต่างประเทศ ในด้านการศึกษา มีการ
จัดตั้งโรงเรียนสอนภาษา การส่งนักเรียนจีนไปศึกษาต่อต่างประเทศ ในด้านคมนาคมขนส่งและการ
สื่อสาร มีการก่อสร้างทางรถไฟ การก่อตั้งบริษัทเรือกลไฟ การวางสายโทรเลข ในด้านอุตสาหกรรม ที่
การตั้งโรงงานเหมืองแร่ลู่เหล็ก การจัดตั้งโรงงานทอผ้า โดยในช่วงทศวรรษแรกของขบวนการนั้นมี
รัฐเป็นผู้ลงทุนและผู้ดำเนินการหลัก ก่อนที่จะค่อยเปิดโอกาสให้เอกชนเป็นผู้ดำเนินการโดยรัฐเป็นผู้
อุปถัมภ์เงินทุน และในระยะหลังจึงเปิดโอกาสให้เอกชนร่วมลงทุนกับรัฐ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการเติบโต

ของชนชั้นพ่อค้านักธุรกิจในจีนที่เป็นส่วนหนึ่งของชนชั้นกลางที่ต่อมามีบทบาทในการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองการปกครองในช่วงเวลาต่อไป

เกาะไต้หวันซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรชิงมาตั้งแต่ปลายศตวรรษที่ 17 ก็ได้เข้าไปอยู่ในขบวนการฟื้นฟูตนเองให้เข้มแข็งเฉกเช่นเดียวกับแผ่นดินใหญ่ และประสบผลสำเร็จมากกว่าบนแผ่นดินใหญ่ด้วยซ้ำ (Wang, 2006, p. 91) อันที่จริงแล้วไต้หวันการทำให้เป็นแบบตะวันตกหรือการทำให้ทันสมัยบนเกาะไต้หวันเริ่มต้นขึ้นอย่างชัดเจนภายหลังจากการการเซ็นสนธิสัญญาเทียนจิน (天津条约) ในค.ศ.1858 ทำให้ราชสำนักชิงต้องเปิดเมืองตันส่วย (淡水) จีหลง (基隆) ต้าโก่ว (打狗)²² และเมืองอันผิง (安平)²³ ให้เป็นเมืองท่าค้าขายระหว่างพ่อค้าต่างชาติกับพ่อค้าท้องถิ่น การเข้ามาตั้งเขตเช่าเพื่อทำการค้าของพ่อค้าชาวอังกฤษและชาติอื่น ๆ และการพัฒนาระบบขนส่งเพื่อการขนถ่ายสินค้าจากบริเวณที่เพาะปลูกมาสู่บริเวณท่าเรือ ผสมกับการเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากรบนเกาะไต้หวันจากการเปลี่ยนแปลงนโยบายของราชสำนักชิงจากการจำกัดจำนวนผู้อพยพจากแผ่นดินใหญ่ไปยังเกาะไต้หวัน เนื่องจากหวั่นเกรงปัญหาความไม่สงบ ไปสู่ นโยบายที่เปิดกว้างให้คนจากแผ่นดินใหญ่สามารถไปตั้งรกรากได้ ปัจจัยเหล่านี้เองทำให้เศรษฐกิจไต้หวันเจริญเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว และเกิดเมืองใหม่และการขยายตัวของเมือง รวมไปถึงเจ้าของที่ดินท้องถิ่นที่ทรงอิทธิพลและกลุ่มพ่อค้า สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสัญญาณของการพัฒนาจากรัฐแบบโบราณไปสู่รัฐประชาชาติสมัยใหม่ ในหนังสือเรื่องธุรกิจขนานน้ำตาลกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมไต้หวันในช่วงปีค.ศ. 1860-1895 (茶、糖樟脑业与台湾之社会经济变迁, 1860-1895) หลินหม่านหง (林满红) เสนอว่าการค้าใบชา น้ำตาล และการบูรระหว่างไต้หวันกับพ่อค้าต่างชาติทำให้เศรษฐกิจไต้หวันขยายตัวอย่างรวดเร็ว ก่อให้เกิดการทำให้ทันสมัย ทั้งในด้านการคมนาคมขนส่ง การเคลื่อนย้ายประชากร การค้าใบชา น้ำตาล และการบูรที่กลายเป็นสินค้าส่งออกที่สำคัญของไต้หวันหลังทศวรรษที่ 1860 แทนข้าวทำให้เกิดการพัฒนาพื้นที่ทางเหนือของประเทศที่เป็นที่เป็นทิวเขา กลุ่มคนจีนแคะที่เป็นผู้อาศัยอยู่บนเขามีบทบาททางเศรษฐกิจมากขึ้นแทนที่กลุ่มคนจีนฮกเกี้ยนที่เป็นชาวนาและอาศัยอยู่บริเวณที่ราบทางใต้ของเกาะ การขยายพื้นที่เพื่อเพาะปลูกชาเข้าไปแนวเขตภูเขาทำให้เกิดข้อพิพาทกับชนเผ่าพื้นเมือง แต่ในขณะเดียวกันก็ทำให้เกิดการผสมกลืนกลายทางวัฒนธรรมระหว่างชาวจีนฮั่น

²² ปัจจุบันคือเมืองเกาสง (高雄)

²³ ปัจจุบันคือเมืองไถหนาน (台南)

กับชนพื้นเมือง นอกจากนี้พ่อคนกลางที่ติดต่อค้าขายระหว่างพ่อค้าต่างชาติกับเกษตรกรไต้หวันยังได้เข้ามามีบทบาททางเศรษฐกิจแทนที่เจ้าของที่ดิน กลุ่มพ่อค้าเหล่านี้เนื่องจากได้พบเห็นความแตกต่างระหว่างชาวตะวันตกกับชาวไต้หวันทั้งในด้านรูปร่างหน้าตา สีผิว ภาษา ไปจนถึงวิถีชีวิต ทำให้พวกเขาเกิดการสร้างอัตลักษณ์ความเป็นชาติขึ้นมา (林满红, 1997, pp. 191-195) ในขณะที่ความพยายามที่จะผสมกลืนกลายชนพื้นเมืองให้พูดภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งเป็นภาษาที่มีคนพูดมากที่สุดบนเกาะไต้หวันช่วงเวลานั้น ก็ทำให้เกิดการจัดตั้งโรงเรียนเพื่อสอนภาษาและวัฒนธรรมจีนให้กับชนพื้นเมือง ซึ่งเป็นแนวทางในกระบวนการทำให้ทันสมัยที่บาทหลวงสอนศาสนาชาวตะวันตกได้ทำมาไว้ก่อนหน้านี้

นอกจากการค้ากับต่างชาติแล้ว การคุกคามของต่างชาติในรูปแบบของสงครามก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ขบวนการทำให้ตนเองเข้มแข็งเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว เหตุการณ์ความขัดแย้งระหว่างราชสำนักชิงกับญี่ปุ่นจากเหตุการณ์หมุดตัน (牡丹社事件)²⁴ ในปี ค.ศ. 1871 ยิ่งทำให้ราชสำนักชิงรับรู้ถึงความจำเป็นของกระบวนการทำให้ทันสมัยเพื่อดำรงอยู่ได้อย่างปลอดภัยในโลกสมัยใหม่ที่เขตแดนและอำนาจอธิปไตยของรัฐประชาชาติสมัยใหม่เริ่มปรากฏชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ

ไต้หวันไม่ได้ถูกคุกคามจากการรุกรานของญี่ปุ่นเท่านั้น ในสงครามจีนฝรั่งเศส (the Sino-French war) ระหว่างปีค.ศ. 1884-1885 ที่เริ่มต้นจากความพยายามเข้ายึดครองอันหนาน (安南) หรือเวียดนามของฝรั่งเศส อันหนานซึ่งเป็นรัฐบรรณาการของจีนจึงได้ร้องขอความช่วยเหลือจากราชสำนักชิง ในปี ค.ศ. 1884 กองทัพฝรั่งเศสได้เข้ายึดหมู่เกาะเผิงหูและได้ยกพลขึ้นบกที่เมืองจีหลงและตันส่วย และตั้งฐานทัพที่นั่นเป็นเวลานานกว่าครึ่งปีจนกระทั่งสงครามยุติลงในเดือนมิถุนายนปี ค.ศ. 1885 แม้ว่ากองทัพฝรั่งเศสจะไม่สามารถบุกเข้าไปยึดเมืองในอยู่ลึกเข้าไปในตัวเกาะไต้หวันอย่างไทเปหรือไถเปย์ได้ แต่สงครามครั้งนี้ทำให้ข้าหลวงประจำเกาะไต้หวันอย่างหลิวหมิงฉวนต้อง

²⁴ เป็นเหตุการณ์ที่ถูกเรือชาววิวกิวกิวกู้ภัยโดยชนพื้นเมืองไต้หวันในเขตของชนพื้นเมืองหลังจากที่เรือส่วนหนึ่งที่พวกเขาโดยสารเผชิญกับสภาพอากาศอันเลวร้ายจนอับปางลงใกล้เกาะไต้หวัน รัฐบาลญี่ปุ่นที่มองว่าหมู่เกาะริวกิว (琉球群岛) เป็นส่วนหนึ่งของญี่ปุ่นและชาวริวกิวเป็นพลเมืองของจักรวรรดิญี่ปุ่นต้องการให้ราชสำนักชิงรับผิดชอบ แต่ด้านราชสำนักชิงกลับมองว่าสถานที่ที่เกิดเหตุอยู่ในเขตของชนพื้นเมืองซึ่งอยู่นอกเขตความรับผิดชอบของราชสำนักชิงและชนพื้นเมืองก็ไม่ใช่ชาวจีนยันไม่ได้เป็นคนในปกครองของราชสำนักชิง เหตุการณ์ครั้งนี้รัฐบาลญี่ปุ่นได้เคลื่อนพลขึ้นเกาะไต้หวันเพื่อสอบสวนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและลงโทษชนพื้นเมืองผู้กระทำความผิด เหตุการณ์ครั้งนี้สุดท้ายจบลงด้วยการเจรจาทางการทูต ราชสำนักชิงต้องลงนามในอนุสัญญาปักกิ่ง (北京专约) โดยราชสำนักชิงต้องจ่ายค่าปฏิกรรมสงคราม และเป็นการยอมรับโดยนัยว่าหมู่เกาะริวกิวเป็นของญี่ปุ่น ทั้งที่ก่อนหน้านี้อาณาจักรริวกิวเป็นรัฐบรรณาการของทั้งญี่ปุ่นและจีน

ดำเนินการจัดระเบียบกองกำลังทหารของไต้หวันเสียใหม่ มีการปรับปรุงจัดทำอาวุธยุทโธปกรณ์สมัยใหม่อย่างปืนไรเฟิลและปืนใหญ่ นอกจากนี้เขายังสนับสนุนการทำเหมืองแร่แบบสมัยใหม่ การเดินเรือกลไฟ การวางสายโทรเลข และการสร้างระบบรางรถไฟ

อาจกล่าวได้ว่าการก่อตัวของรัฐประชาชาติสมัยใหม่บนเกาะไต้หวันในช่วงก่อนการยึดครองของญี่ปุ่นในปี ค.ศ. 1895 เกิดขึ้นไปพร้อมกับบนแผ่นดินใหญ่จากการเปิดเมืองท่าค้าขายและการทำสงครามกับต่างชาติ ในช่วงเวลาดังกล่าวไต้หวันก็ได้ก้าวจากการเป็นจังหวัดภายใต้สังกัดมณฑลฮกเกี้ยนหรือฝูเจี้ยน (福建省) ไปสู่การเป็นมณฑลไต้หวันหรือไถวัน (台湾省) รัฐสมัยใหม่บนเกาะไต้หวันจึงเป็นองค์ประกอบหนึ่งของรัฐสมัยใหม่จีน อย่างไรก็ตาม ในส่วนของสำนึกความเป็นชาติ แม้ว่าชาวจีนอื่นที่อาศัยบนเกาะไต้หวันจะรู้ตัวว่าพวกตนอยู่ภายใต้การปกครองของราชสำนักชิง มีบรรพบุรุษที่อพยพมาจากมณฑลฮกเกี้ยนและมณฑลกวางตุ้งหรือกวางตง (广东省) ที่อยู่อีกฟากหนึ่งของช่องแคบไต้หวัน แต่พวกเขาก็รู้สึกว่าเป็นชาวไต้หวันที่แตกต่างกันจากชาวจีนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินใหญ่ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงชนพื้นเมืองที่มีความแตกต่างทางกายภาพ ภาษา และวัฒนธรรมจากชาวจีนอื่นและมีความสัมพันธ์ทั้งเป็นมิตรและศัตรูกับคนจีนอื่น ที่ทั้งได้ประโยชน์และถูกกดขี่ กลืนกลายไปจนถึงทำร้ายจากเจ้าหน้าที่ทางการที่เป็นชาวจีนอื่น

ภายใต้การปกครองของญี่ปุ่นระหว่างปีค.ศ. 1895-1945 ไต้หวันก็ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ของญี่ปุ่น ญี่ปุ่นได้เข้ามาปกครองไต้หวันโดยใช้องค์การธิปไตยซึ่งเป็นผลผลิตของการทำให้ทันสมัยและเป็นตัวขับเคลื่อนรัฐประชาชาติสมัยใหม่ ระบบคมนาคมขนส่ง ระบบสาธารณูปโภค ระบบการศึกษา ระบบสาธารณสุขได้ถูกพัฒนาเพื่อเป็นเครื่องมือในการสร้างและควบคุมพลเมืองไต้หวันสมัยที่อยู่ภายใต้การปกครองของพระจักรพรรดิญี่ปุ่น ชาวไต้หวันถูกปกครองในฐานะพลเมืองระดับสองของจักรวรรดิญี่ปุ่นที่มีสิทธิในด้านการเมืองและการศึกษาน้อยกว่าพลเมืองที่เป็นชาวญี่ปุ่น อย่างไรก็ตามในช่วงสิบปีสุดท้ายของการปกครองโดยญี่ปุ่นซึ่งเป็นช่วงสงครามจีนญี่ปุ่นครั้งที่ 2 (ค.ศ. 1937-1945) รัฐบาลญี่ปุ่นก็มีความพยายามเพิ่มสิทธิต่าง ๆ ให้กับพลเมืองชาวไต้หวัน ผนวกกับการผลิตวรรณกรรมแนวปลุกใจรักชาติที่เป็นภาษาญี่ปุ่นเพื่อสร้างความรู้สึกรักชาตินิยมและชาตินิยมชาวไต้หวันเพื่อให้เข้าร่วมสงครามต่อสู้กับจีน

หลังจากญี่ปุ่นพ่ายแพ้สงครามในปี ค.ศ. 1945 รัฐบาลของสาธารณรัฐจีนก็เข้าปกครองไต้หวัน ไต้หวันกลายเป็นส่วนหนึ่งของรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่จีน และในปี ค.ศ. 1949 ที่รัฐบาลก๊กมินตั๋งย้ายที่ตั้งรัฐบาลมายังเกาะไต้หวัน ไต้หวันก็ได้กลายเป็นรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่จีนคู่กับรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่อีกรัฐหนึ่งที่อยู่ฝั่งตรงข้ามของช่องแคบไต้หวันที่แข่งขันเรื่องความชอบธรรมในเวทีโลกมาตลอดโดยสาธารณรัฐจีนหรือไต้หวันได้รับการยอมรับมากกว่าจนกระทั่งในช่วงทศวรรษที่ 70 ที่สาธารณรัฐจีนต้องสูญเสียความชอบธรรมของการเป็นตัวแทนรัฐประชาธิปไตยจีนสมัยใหม่ให้กับสาธารณรัฐประชาชนจีน ในช่วงเวลาที่พรรคก๊กมินตั๋งปกครองไต้หวันภายใต้กฎอัยการศึกระหว่างปี ค.ศ. 1945-1987 รัฐบาลก๊กมินตั๋งพยายามเป็นอย่างยิ่งในการสร้างความรู้สึกและสำนึกความเป็นจีนให้แก่พลเมืองในประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนไต้หวันพื้นถิ่นและชนพื้นเมืองตั้งแต่การกำหนดให้ภาษาจีนกลางเป็นภาษาทางการและการศึกษาตั้งแต่การศึกษาภาคบังคับไปจนถึงในระดับอุดมศึกษาที่กำหนดให้ผู้เรียนต้องศึกษาทางด้านภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ และวรรณคดีตั้งแต่ยุคโบราณของแผ่นดินใหญ่จนมาถึงสาธารณรัฐจีนที่รัฐบาลต้องอยู่บนเกาะไต้หวันเพื่อรอโอกาสไปทวงคืนแผ่นดินใหญ่กลับมาจากพรรคคอมมิวนิสต์จีน อาจกล่าวได้ว่ากระบวนการฟื้นฟูความเป็นจีนดังกล่าว นอกจากจะต้องการลบสำนึกความพลเมืองภายใต้การปกครองของญี่ปุ่น ยังเป็นความพยายามในการหลอมรวมให้ผู้คนที่อาศัยในไต้หวันที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ ภาษา และวัฒนธรรมได้กลืนกลายเป็นหนึ่งเดียวกันในแบบฉบับของคนจีนอพยพที่มาจากแผ่นดินใหญ่ที่กดทับความหลากหลายในรูปแบบอื่น ๆ เอาไว้ การเรียนการสอนประวัติศาสตร์ชาติที่เชื่อมโยงกับจีนยุคโบราณก็เพื่อแสดงให้เห็นถึงความต่อเนื่องที่ยาวนานของรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่ซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็นในการสร้างอุดมการณ์ชาตินิยม ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายเดียวกันของการเรียนการสอนวิชาภูมิศาสตร์ที่ยังคงเกี่ยวพันกับพื้นที่บนแผ่นดินใหญ่เพื่อปลูกฝังเขตแดนอันกว้างขวางของรัฐ อย่างไรก็ตาม ใช่ว่ารัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งจะมีแนวนโยบายที่แสดงออกถึงความเป็นจีนแบบในยุคสาธารณรัฐ ในบทความเรื่อง *Money, Images, and the State: The Taiwanization of the Republic of China, 1945–2000* หลินหม่านหง เสนอว่าในช่วงทศวรรษที่ 1960 มีการปรากฏภาพของทำเนียบประธานาธิบดี (总统府) โรงพิมพ์กลาง (中央印制厂) ดอกบ๊วย (梅花) บนธนบัตรและเหรียญกษาปณ์ของสาธารณรัฐจีนซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความเป็นไต้หวัน และยังคงปรากฏอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน สิ่งนี้แสดงให้เห็นกระบวนการทำให้เป็นไต้หวันภายใต้การปกครองของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋ง โดยได้รับอิทธิพลมาจากญี่ปุ่น ภาพดอกบ๊วยที่อยู่บนธนบัตรและเหรียญกษาปณ์นั้นแท้จริงแล้วเลียนแบบจากภาพของดอก

เบญจมาศที่อยู่บนธนบัตรและเหรียญกษาปณ์ของญี่ปุ่น ภายหลังจากที่รัฐบาลก๊กมินตั๋งเข้ามาตั้งรัฐบาลบนเกาะไต้หวันลวดลายดอกเบญจมาศที่ตกแต่งอยู่บนอาคารที่สร้างขึ้นในสมัยที่ญี่ปุ่นปกครองก็ถูกเปลี่ยนเป็นดอกบ๊วยแทน (Lin, 2017, pp. 293-296) อาจกล่าวได้ว่ารัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งนอกจากจะทำหน้าที่สร้างรัฐประชาชาติจีนสมัยใหม่ต่อเนื่องจากสาธารณรัฐจีนที่ก่อตั้งขึ้นบนแผ่นดินใหญ่ในปี ค.ศ. 1912 ผ่านการสร้างอัตลักษณ์และสำนึกความเป็นจีนผ่านเครื่องมือต่าง ๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อมแล้ว รัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งยังสร้างสำนึกความเป็นไต้หวันที่แตกต่างกันบนแผ่นดินใหญ่ และเป็นการรับช่วงต่อจากสิ่งที่คณะผู้ปกครองไต้หวันได้ดำเนินการไว้ในช่วงที่ญี่ปุ่นปกครอง ซึ่งเป็นช่วงที่มีการล้มเลิกเถียง ต่อกันเรื่องอัตลักษณ์ความเป็นไต้หวันที่มีทั้งความเป็นจีน ความเป็นญี่ปุ่น และความเป็นไต้หวันที่ไม่ใช่ทั้งจีนและญี่ปุ่นอยู่ในตัว

ในด้านการสร้างความเป็นพลเมืองที่เกิดขึ้นควบคู่ไปในเวลาเดียวกันกับการสร้างรัฐประชาชาติสมัยใหม่ แม้ว่าผู้ปกครองไต้หวันซึ่งเป็นขุนนางที่ถูกส่งมาจากแผ่นดินใหญ่จะพยายามทำให้ไต้หวันทันสมัย และเปลี่ยนให้ชนพื้นเมืองยอมรับภาษาและวัฒนธรรมจีนผ่านการสร้างโรงเรียนแบบจีน แต่นั่นก็เป็นเพียงการกลืนกลายทางวัฒนธรรมซึ่งเป็นสิ่งที่ปรากฏมาตลอดในประวัติศาสตร์จีนที่จีนพยายามใช้วัฒนธรรมในการควบกลืนวัฒนธรรมที่แตกต่าง ซึ่งแตกต่างจากการสร้างพลเมืองในรัฐประชาชาติสมัยใหม่ที่ความเป็นรัฐและความเป็นชาติไม่ได้ถูกยึดโยงอยู่กับภาษาและวัฒนธรรมเท่านั้น แต่รวมไปถึงการปกครองโดยกฎหมายภายใต้สถาบันทางการเมืองและองค์กราธิปไตย ความภักดีต่อรัฐ ความรู้สึกเป็นหนึ่งเดียวกัน แม้ว่ากลุ่มพ่อค้าไต้หวันติดต่อดำเนินค้าขายกับต่างชาติจะตระหนักถึงความแตกต่างระหว่าง “พวกเขา” กับ “พวกเรา” แต่การก่อตัวของอัตลักษณ์ดังกล่าวก็ยังจำกัดอยู่ในวงแคบและไม่ได้ถูกสร้างผ่านเครื่องมือของรัฐ

ความเป็นพลเมืองของผู้คนบนเกาะไต้หวันเริ่มปรากฏขึ้นชัดเจนภายใต้การปกครองของญี่ปุ่น เริ่มต้นจากสถานะทางกฎหมายที่ผู้คนที่ประสงค์อาศัยอยู่บนเกาะไต้หวันกลายเป็นพลเมืองในจักรวรรดิญี่ปุ่น แม้จะเป็นพลเมืองคนละลำดับขั้นกับชาวญี่ปุ่น ภายหลังจากการลงนามในสนธิสัญญาหม่ากวนหรือสนธิสัญญาชิโมโนะเซกิแล้ว ช่วงเวลาที่กำหนดให้ขุนนางของราชสำนักชิงออกไปจากเกาะไต้หวัน และให้ชาวจีนอื่นที่ไม่ประสงค์อยู่ในการปกครองของญี่ปุ่นออกไปจากไต้หวัน เป็นช่วงเวลาที่พื้นที่ที่ถูกปกครองโดยรัฐบาลโบราณต้องเผชิญหน้ากับอำนาจของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ที่มาพร้อมกับกฎหมายระหว่างประเทศ ผู้คนที่อาศัยบนเกาะไต้หวันที่ไม่ได้มีสถานะเป็นพลเมืองได้ถูกทำให้เป็น

พลเมืองโดยทันที ขึ้นอยู่กับว่าจะเลือกเป็นพลเมืองภายใต้การปกครองของญี่ปุ่นหรือเป็นพลเมืองของราชสำนักชิง ภายหลังเข้าปกครองไต้หวันแล้ว รัฐบาลญี่ปุ่นก็พยายามสร้างพลเมืองไต้หวันสมัยใหม่ที่อยู่ภายใต้การปกครองของญี่ปุ่น การประกาศใช้ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาทางการ แล้วการศึกษาภาคบังคับที่เป็นเครื่องมือของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ทุกรัฐบาลโลกก็ถูกใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างพลเมืองไต้หวัน อย่างไรก็ตาม ใช่ว่าการสร้างพลเมืองไต้หวันที่เป็นพลเมืองของจักรวรรดิญี่ปุ่นจะดำเนินไปอย่างราบรื่น ความแตกต่างทางอัตลักษณ์ ภาษาและวัฒนธรรมระหว่างผู้คนที่ย้ายมาอยู่ไต้หวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวจีนฮั่นที่รู้สึกใกล้ชิดกับชาวจีนฮั่นที่อาศัยอยู่อีกฟากหนึ่งของช่องแคบไต้หวันมากกว่า นำไปสู่การต่อต้านด้วยความรุนแรงและการต่อสู้ทั้งในด้านการเมืองและวัฒนธรรมตลอดระยะเวลาห้าสิบปีที่ญี่ปุ่นปกครอง ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่าชาวไต้หวันทั้งหมดต่อต้านญี่ปุ่นและต้องการกลับไปอยู่ภายใต้การปกครองของราชสำนักชิง หลายคนต้องการให้ไต้หวันเป็นอิสระปกครองตนเอง หลายคนต้องการอยู่ภายใต้การปกครองของญี่ปุ่นแต่ในฐานะที่เท่าเทียมกับพลเมืองญี่ปุ่น ในขณะเดียวกันรัฐบาลญี่ปุ่นก็ได้สนับสนุนพ่อค้าชาวไต้หวันที่มีภาษาและวัฒนธรรมใกล้ชิดกับชาวจีนในการทำการค้ากับชาวจีนโพ้นทะเลในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รวมไปถึงทำการค้าในประเทศแมนจูหรือหมันโจวเกว่ (滿洲国) ที่เป็นรัฐหุ่นเชิดของจักรวรรดิญี่ปุ่นหรือในทางพฤตินัยก็คืออาณานิคมหนึ่งของญี่ปุ่น โดยพ่อค้าชาวไต้หวันจะได้เปรียบพ่อค้าชาวจีนตรงที่มีสัญชาติเป็นของตนเองและได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลญี่ปุ่น จึงทำการค้าโดยพ่อค้าชาวไต้หวันเป็นกลไกสำคัญในการขยายอิทธิพลทางเศรษฐกิจของญี่ปุ่น จนถึงขั้นทำให้ศูนย์กลางทางการค้าของระหว่างเอเชียตะวันออกเฉียงใต้กับภูมิภาคอื่นย้ายจากฮ่องกงที่อยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษมาอยู่ที่ไต้หวันที่อยู่ภายใต้การปกครองของญี่ปุ่น สิ่งที่เกิดขึ้นในข้างต้นล้วนเป็นปัจจัยที่ทำให้พ่อค้าชาวไต้หวันมีอัตลักษณ์ที่แตกต่างจากพ่อค้าจีนแผ่นดินใหญ่ ทำให้ไต้หวันทั้งเป็นจีนและไม่ใช่อิน ทั้งเป็นญี่ปุ่นและไม่ใช่อินในคราวเดียวกัน (Lin, 2010) (Lin, 2011) (Lin, 2018)

ภายหลังจากที่ไต้หวันกลับไปอยู่ภายใต้การปกครองของสาธารณรัฐจีนในปี ค.ศ. 1945 พลเมืองไต้หวันก็ไม่ได้ยินดีกับเหตุการณ์นี้สักเท่าไรนัก ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์ยี่สิบแปดกุมภาพันธ์ (二二八事件) ที่มีความรุนแรงจากการปราบปรามชาวไต้หวันที่ออกมาประท้วงรัฐบาล ในปี ค.ศ. 1947 ที่ต่อมาได้นำไปสู่การประกาศกฎอัยการศึกที่ยาวนานกว่า 38 ปี ในปี ค.ศ. 1949 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่มีความหลากหลายทางการเมือง อัตลักษณ์ และวัฒนธรรมได้ถูกกดทับเอาไว้ จนมีชื่อ

เรียกว่าเป็นช่วงเวลาแห่งความน่าสะพรึงกลัวสีขาว (白色恐怖) ในช่วงเวลาดังกล่าวรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งได้ใช้เครื่องมือทางตรงอย่างการศึกษาภาคบังคับ และเครื่องมือทางอ้อมอย่างวรรณกรรม ศิลปะ วัฒนธรรมในการสร้างสำนึกความเป็นพลเมืองและความเป็นชาติให้กับพลเมืองไต้หวัน โดยมีแนวคิดชาตินิยมขงจื้อเป็นตัวนำ พลเมืองไต้หวันที่รัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งไฝฝืนหาจึงเป็นพลเมืองสมัยใหม่ ที่เคารพกฎหมายตามแบบสากล และต้องมีสำนึกความเป็นจีน ใช้ภาษาจีนกลาง มีวัฒนธรรมแบบจีน มีคุณธรรมแบบขงจื้อ และมีสำนึกความเป็นชาติจีนที่มีอาณาเขตครอบคลุมไปถึงแผ่นดินใหญ่ และเป็นพลเมืองที่มีความรักชาติ ประพฤติตนในทางที่ดีที่ถูกที่ควรอยู่ และอยู่ในโอวาทและการปกครองของรัฐบาลที่เป็นเสมือนหัวหน้าครอบครัว ภาพลักษณ์ของพลเมืองสมัยใหม่ที่มีลักษณะเฉพาะดังกล่าวเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงการปะทะสังสรรค์ของแนวคิดสมัยใหม่ที่มีกำเนิดจากตะวันตกกับแนวคิดแบบจีนภายใต้บริบททางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของไต้หวันในช่วงเวลาที่ไต้หวันถูกปกครองโดยรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งภายใต้กฎอัยการศึก ซึ่งแนวคิดเรื่องพลเมืองและรัฐประชาชาติสมัยใหม่ในช่วงเวลาดังกล่าวก็ได้แทรกตัวอยู่ในตัวบทนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนของกุหลុងซุ่ฉู่หลิวเซียงและลู่อี้เยว่เฟิงซึ่งถูกเขียนและเผยแพร่ไปยังผู้อ่านในช่วงปลายทศวรรษที่ 1960 ถึงต้นทศวรรษที่ 1980

บทที่ 3

ร่องรอยรัฐประชาชาติสมัยใหม่และเมืองสมัยใหม่ในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวน สอบสวน

ฉากท้องเรื่องเป็นหนึ่งในองค์ประกอบสำคัญของนวนิยาย นวนิยายแต่ละประเภทก็จะประกอบด้วยฉากท้องเรื่องที่แตกต่างกันออกไป อาทิ นวนิยายโรมานซ์อังกฤษในช่วงปลายศตวรรษที่ 18 มักมีฉากท้องเรื่องเป็นพื้นที่บ้านในชนบทของพวกผู้ดี นวนิยายอิงประวัติศาสตร์มักมีฉากท้องเรื่องเป็นเมืองในอดีตที่รุ่มรวยด้วยวัฒนธรรม ฉากท้องเรื่องทำหน้าที่กำกับพื้นที่และเวลาในด้าบนวนิยาย บอกผู้อ่านว่าเหตุการณ์ในนวนิยายเกิดขึ้นที่ใดในช่วงเวลาใด โดยที่สถานที่และช่วงเวลาปรากฏในตัวบทอาจเป็นเพียงจินตนาการของผู้เขียน ไม่ได้มีอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริง ดังจะเห็นได้จากฉากท้องเรื่องในนวนิยายแฟนตาซี นวนิยายวิทยาศาสตร์ และนวนิยายดิสโทเปีย บางครั้งสถานที่และช่วงเวลาปรากฏก็มีลักษณะที่คลุมเครือ ผสมผสานโลกแห่งความจริงกับจินตนาการของผู้เขียนอย่างในนวนิยายอิงประวัติศาสตร์และนวนิยายกำลังภายใน

ฉากท้องเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 มักเกิดขึ้นในพื้นที่เมือง เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่มีความหนาแน่นของประชากรสูงและมีอัตราการเกิดอาชญากรรมสูง โดยช่วงเวลาของฉากมักเป็นยุคสมัยเดียวกันกับช่วงที่นวนิยายถูกเขียนขึ้น เพื่อนำเสนอความใกล้ชิดตัวของอาชญากรรมที่สามารถเกิดขึ้นได้กับทุกคน และสะท้อนความวิตกกังวลของสังคมที่มีต่อปัญหาภายในพื้นที่เมืองที่เป็นผลพวงของกระบวนการนคราภิวัตน์ (urbanization) และการทำให้ทันสมัย (modernization) หลังจากนั้นฉากท้องเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนก็เริ่มขยายตัวไปยังพื้นที่ชานเมือง พื้นที่ชนบท ดินแดนต่างชาติ ไปจนถึงบนพาหนะที่กำลังเคลื่อนที่อยู่อย่างรถไฟและเครื่องบิน ฉากท้องเรื่องเหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงการขยายตัวของระบบคมนาคมที่เชื่อมต่อพื้นที่ภายในรัฐและพื้นที่ระหว่างรัฐและพื้นที่สาธารณะ แสดงให้เห็นถึงการมีอยู่ของรัฐประชาชาติสมัยใหม่เมื่อเกิดอาชญากรรมขึ้นในพื้นที่รอยต่อระหว่างรัฐ ฉากท้องเรื่องจึงเป็นส่วนประกอบสำคัญของตัวบทที่แสดงให้เห็นร่องรอยของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ในนวนิยายสืบสวนสอบสวน

แตกต่างจากนวนิยายสืบสวนสอบสวนที่ฉากท้องเรื่องส่วนใหญ่มักเป็นพื้นที่เมืองที่ร่วมสมัยกับผู้เขียนและผู้อ่าน ฉากท้องเรื่องในนวนิยายกำลังภายในตั้งแต่ยุคสาธารณรัฐจนถึงยุคนวนิยายกำลังภายในใหม่ในช่วงทศวรรษที่ 1950-1980 ส่วนใหญ่มักเกิดขึ้นในพื้นที่ของอาณาจักรโบราณที่ถูกกระบุหรือเป็นที่เข้าใจกันว่าอยู่ในดินแดนของประเทศจีนในปัจจุบัน²⁵ และมักเป็นฉากท้องเรื่องในยุคก่อนสมัยใหม่หรือไม่ก็เป็นช่วงรอยต่อระหว่างยุคโบราณกับยุคสมัยใหม่ ที่เป็นเช่นนี้เพราะข้อจำกัดของประเภทนวนิยายของนวนิยายกำลังภายในที่มีการต่อสู้ตามแบบศิลปะการต่อสู้แบบจีนโบราณ ตัวละครจอมยุทธ์ต้องให้เก่งกล้าสามารถเพียงใดก็ไม่สามารถเอาชนะอาวุธและวิทยาการสมัยใหม่ของตะวันตกได้ นอกจากนี้ด้วยเนื้อเรื่องของนวนิยายกำลังภายในที่มักเกี่ยวข้องกับการพัฒนากำลังฝีมือของตัวละครเอก และความขัดแย้งและการแย่งชิงความเป็นใหญ่ในยุทธจักร ทำให้ฉากท้องเรื่องในนวนิยายกำลังภายในมักเป็นสถานที่ที่ห่างไกลผู้คนและพื้นที่ให้เหล่าจอมยุทธ์ได้ฝึกฝนวิชายุทธ์และประลองฝีมือ อาทิ สำนักวิชายุทธ์ ถ้ำร้างที่อยู่บนเขา ไปจนถึงเกาะร้างกลางทะเล ปัจจัยทางด้านประเภทของนวนิยายและเนื้อเรื่องดังที่กล่าวมาในข้างต้นทำให้ฉากท้องเรื่องในนวนิยายกำลังภายในส่วนใหญ่เป็นฉากท้องเรื่องที่เกิดขึ้นในประเทศจีนแผ่นดินใหญ่ในอดีตยุคก่อนที่ชาติตะวันตกจะเข้ามา และมักเป็นสถานที่ธรรมชาติ ไร้ผู้คน มากกว่าพื้นที่เมืองที่มีพื้นที่สาธารณะและเต็มไปด้วยผู้คน

ในบทนี้ผู้ท้าวิจัยจะแสดงให้เห็นถึงร่องรอยของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ที่ปรากฏในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนทั้งสองชุดของกู่หลงผ่านการวิเคราะห์ฉากท้องเรื่องโดยพิจารณาในสองหัวข้อใหญ่คือหนึ่งร่องรอยของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ที่ประกอบด้วยดินแดน ประชากร รัฐบาล และอำนาจอธิปไตย รวมไปถึงแนวคิดชาตินิยม และสองพื้นที่เมืองและความเป็นเมืองที่มีภาพของความเป็นเมืองสมัยใหม่ รวมถึงแสดงให้เห็นว่าร่องรอยดังกล่าวสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกับบริบททางการเมือง เศรษฐกิจ สังคมของสาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวันในช่วงปลายทศวรรษที่ 1960 ถึงต้นทศวรรษที่ 1980

²⁵ นวนิยายกำลังภายในบางเรื่องก็ไม่ได้กำหนดฉากท้องเรื่องไว้ที่อาณาจักรโบราณที่อยู่ในดินแดนของประเทศจีนในปัจจุบัน บางเรื่องกำหนดเวลาในฉากท้องเรื่องไว้ในยุคใกล้และยุคสมัยใหม่ (近现代) ในขณะที่บางเรื่องก็กำหนดฉากท้องเรื่องไว้ที่เกาะไต้หวันหรือต่างประเทศ

3.1 ฉากท้องเรื่องในนวนิยายในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสอบสวนชุดฉู่หลิวเซียงและชุดลู่เสี่ยวเฟิง

ยุคสมัยของฉากท้องเรื่องในนวนิยายกำลังภายในของกู่หลงเป็นหัวข้อหนึ่งที่นักวิชาการให้ความสำคัญและมีการถกเถียงอยู่เรื่อยมา งานวิจัยส่วนใหญ่มักจะระบุว่านวนิยายกำลังภายในของกู่หลงไม่ให้ความสำคัญกับประวัติศาสตร์ในช่วงเวลาในฉากท้องเรื่อง และการระบุยุคสมัยในฉากท้องเรื่องมักไม่ชัดเจน (张丹丹 (2010), 曾丽芹 (2012), 徐厚猛 (2016)) ซึ่งเป็นลักษณะที่แตกต่างจากผลงานของนักเขียนนวนิยายกำลังภายในในยุคเดียวกันอย่างจินยงและเหลียงอู๋เซิงที่มีระบุยุคสมัยในฉากท้องเรื่องอย่างละเอียดว่าเกิดขึ้นในรัชศกใดของจักรพรรดิพระองค์ใด นักวิชาการบางคนพยายามอธิบายถึงสาเหตุของความคลุมเครือดังกล่าวไว้หลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็นเพราะกู่หลงไม่มีความรู้ทางด้านประวัติศาสตร์เทียบเท่ากับจินยงและเหลียงอู๋เซิง หรือไม่ก็เพราะกู่หลงต้องการแยกยุทธจักรหรือเจียงหู (江湖) ของเขาออกจากประวัติศาสตร์ซึ่งเป็นเรื่องของบ้านเมืองหรือเจียงซาน (江山) (徐厚猛, 2016, p. 8)

อย่างไรก็ตามแม้ว่าฉากท้องเรื่องในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสอบสวนชุดฉู่หลิวเซียงและชุดลู่เสี่ยวเฟิงของกู่หลงไม่สามารถระบุปีศักราชได้อย่างชัดเจนว่าเกิดในรัชสมัยของจักรพรรดิพระองค์ใด ในราชวงศ์ใด แต่ผู้อ่านที่มีความรู้ทางด้านประวัติศาสตร์จีนก็สามารถคาดเดายุคสมัยได้จากตัวบท ในนวนิยายเรื่องเจียจันเจียนฮั้ว (决战前后) ซึ่งเป็นนวนิยายเล่มที่สามของนวนิยายชุดลู่เสี่ยวเฟิง ฉากท้องเรื่องส่วนใหญ่อยู่ในเมืองหลวงและพระราชวังหลวงซึ่งในตัวบทเรียกว่าพระราชวังต้องห้าม (紫禁城) ซึ่งเป็นพระราชวังที่ตั้งอยู่ในกรุงปักกิ่ง พระราชวังต้องห้ามถูกสร้างขึ้นในปี ค.ศ. 1406 ในปีที่ 4 ของรัชศกหย่งเล่อ (永乐) สมัยราชวงศ์หมิง และพระราชวังดังกล่าวก็ถูกใช้เป็นที่ประทับของจักรพรรดิในสองราชวงศ์เท่านั้นคือราชวงศ์หมิง (明朝) (ค.ศ.1368-1644) และราชวงศ์ชิง (清朝) (ค.ศ.1644-1912) นอกจากนี้เนื่องจากในตัวบทของนวนิยายชุดลู่เสี่ยวเฟิงไม่มีการกล่าวถึงการถูกปกครองโดยองค์จักรพรรดิที่เป็นชาวแมนจูหรือหม่านจู (满族) และผมเปียซึ่งเป็นทรงผมที่ผู้ชายทุกคนต้องไว้ภายใต้การปกครองของราชวงศ์ชิง นั้นย่อมแสดงว่าฉากท้องเรื่องของนวนิยายชุดลู่เสี่ยวเฟิงเกิดในยุคราชวงศ์หมิงตั้งแต่ในปีที่ 4 ของรัชศกหย่งเล่อจนถึงสิ้นสุตราวงศ์หมิง²⁶ ในขณะที่

²⁶ ในนวนิยายเรื่องฉีฮวด้าเต้า (绣花大盗) มีการกล่าวถึงนิยายเรื่องจิ้งฮวาหยวน (镜花缘) ซึ่งเป็นนิยายที่แต่งขึ้นใน ค.ศ. 1827-1828 (古龙, 2018e, p, 110) นั้นย่อมหมายความว่าเหตุการณ์ในนวนิยายชุดลู่เสี่ยวเฟิงเกิดขึ้นหลังจากนิยายเรื่องดังกล่าว

ในนวนิยายเรื่อง *เจวียจันเฉียนโฮ่ว (决战前后)* ซึ่งเป็นนวนิยายเล่มที่สามของนวนิยายชุดลู่เสี้ยวเฟิง ระบุว่าฉู่หลิวเซียงเป็นจอมยุทธ์ผู้ลือชามีก่อนยุคลู่เสี้ยวเฟิง ในขณะเดียวกันในนวนิยายเรื่อง *เสวียไห่เพียวเซียง (血海飘香)* ตัวละครเศรษฐกิจที่ได้รับสารจากฉู่หลิวเซียงว่าจะมาขโมยกวอนอิมหยกเป็นเศรษฐกิจในเมืองปักกิ่ง และคนของสำนักคุ้มภัยที่มาคอยคุ้มครองกวอนอิมหยกก็เป็นสำนักคุ้มภัยของเมืองปักกิ่ง โดยมีการระบุว่าปักกิ่งเป็นเมืองหลวงในขณะนั้น นั่นย่อมทำให้ฉากท้องเรื่องในนวนิยายชุดฉู่หลิวเซียงสามารถเกิดขึ้นได้ในยุคที่ปักกิ่งเป็นเมืองหลวงของอาณาจักรจินโบราณนั่นคือก๊กในสมัยราชวงศ์หยวน (元朝) (ค.ศ.1271-1368) ราชวงศ์หมิง และราชวงศ์ชิง แต่เนื่องจากเรื่องราวของฉู่หลิวเซียงเกิดก่อนยุคของลู่เสี้ยวเฟิงและในฉบับนวนิยายชุดฉู่หลิวเซียงก็ไม่มีกล่าวถึงจักรพรรดิที่เป็นขามองโกลหรือความขัดแย้งระหว่างชาวฮั่นกับขามองโกลซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในสมัยราชวงศ์หยวน ทำให้สามารถสรุปได้ว่าฉากท้องเรื่องในนวนิยายชุดฉู่หลิวเซียงก็อยู่ในช่วงราชวงศ์หมิงเช่นเดียวกันกับนวนิยายชุดลู่เสี้ยวเฟิง

จากการคาดคะเนยุคสมัยของฉากท้องเรื่องในนวนิยายทั้งสองชุดอาจกล่าวได้ว่าฉากท้องเรื่องในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนชุดฉู่หลิวเซียงและชุดลู่เสี้ยวเฟิงของกู่หลงเป็นไปตามขนบของนวนิยายกำลังภายในคือเกิดขึ้นในพื้นที่จีนแผ่นดินใหญ่ในยุคสาธารณรัฐจีน (翁文信, 2018, p. 235) ซึ่งเป็นช่วงเวลาก่อนที่รัฐประชาชาติสมัยจีนจะเกิดขึ้น ในนวนิยายทั้งสองชุดก็มีฉากท้องเรื่องเป็นเมืองต่าง ๆ ที่เป็นที่รู้จักอย่างปักกิ่ง จีหนาน (济南) ไคเฟิง (开封) หย่งโจว (扬州) หลานโจว (兰州) ซึ่งเป็นเมืองที่มีอยู่จริงและมีประวัติศาสตร์อันยาวนาน มีการบรรยายสภาพบ้านเมือง ที่ตั้งของของสถานที่สำคัญต่าง ๆ รวมไปถึงพื้นที่ทางธรรมชาติอย่างแม่น้ำ ภูเขา ทะเลทราย หมู่เกาะ และพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ที่สำคัญและเป็นที่รู้จักโดยทั่วไป โดยผูกโยงกับประวัติศาสตร์ในยุคราชวงศ์หมิงและยุคก่อนหน้าราชวงศ์หมิง อย่างไรก็ตาม การบรรยายฉากท้องเรื่องที่เป็นพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ที่ผูกพันอยู่กับประวัติศาสตร์ในตัวบทกลับแตกต่างจากข้อมูลในหนังสือและตำราทางประวัติศาสตร์บางพื้นที่ที่ไม่ได้อยู่ภายใต้ขอบเขตการปกครองของราชสำนักหมิงและประชากรที่อาศัยอยู่ส่วนใหญ่ก็ไม่ใช่ชาวจีนอันกลับถูกนำเสนอราวกับว่าเป็นพื้นที่ที่ถูกปกครองโดยชาวจีนฮั่นและราชวงศ์หมิง บาง

เผยแพร่หรือก็คือในช่วงปลายราชวงศ์ชิง อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาจากตัวบทที่ไม่มีการบรรยายถึงผมเปียที่เป็นลักษณะจำเพาะของผู้ชายในยุคราชวงศ์ชิงหรือการกล่าวถึงความแตกต่างระหว่างชาวจีนฮั่นและชาวแมนจูซึ่งเป็นผู้ปกครองในสมัยราชวงศ์ชิง ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการใส่นิยายเรื่อง *จิ้งฮวาหยวน* เข้ามาในตัวบทน่าจะเป็นความผิดพลาดของผู้เขียนหรือไม่ก็เป็นความตั้งใจของผู้เขียนที่ต้องการให้ยุคสมัยของฉากท้องเรื่องในตัวบทชัดเจน

พื้นที่ที่เป็นพื้นที่ชายขอบระหว่างอาณาจักรที่ถูกนำเสนอว่าเป็นพื้นที่ของชาวจีนฮั่นและคนกลุ่มอื่นเป็นผู้รุกราน บางพื้นที่ก็ถูกนำเสนอว่าเป็นพื้นที่ว่างเปล่าที่ชาวจีนฮั่นเป็นผู้เข้ามาครอบครองทั้งที่พื้นที่เหล่านั้นมีคนกลุ่มอื่นอาศัยและครอบครองมาก่อน การให้ความหมายของพื้นที่และการบรรยายขอบเขต ดินแดนของอาณาจักรโบราณทั้งหลายในตัวบทปรากฏร่องรอยความคิดแบบของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ที่รัฐหนึ่ง ๆ มีดินแดนและขอบเขตที่ชัดเจน และมีการแบ่งแยกประชากรอย่างชัดเจนว่ากลุ่มชาติพันธุ์แบบใดสังกัดอยู่กับรัฐใด ซึ่งตรงกันข้ามกับลักษณะของรัฐโบราณที่มีความคลุมเครือทั้งในเรื่องของขอบเขตดินแดนและประชากร

นอกจากนี้ฉากท้องเรื่องในตัวบทที่เป็นเมืองในยุคก่อนสมัยใหม่ยังเป็นภาพของเมืองสมัยใหม่ที่เป็นแหล่งอาชญากรรม ซึ่งภาพของเมืองในลักษณะดังกล่าวเป็นภาพของเมืองที่ปรากฏในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนตะวันตกในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 และต้นศตวรรษที่ 20 ยิ่งไปกว่านั้นในตัวบทยังปรากฏร่องรอยของเศรษฐกิจเงินตรา แนวคิดบริโภคนิยม และเทคโนโลยีสมัยใหม่ซึ่งเป็นสิ่งที่แพร่หลายโดยทั่วไปในช่วงศตวรรษที่ 18-20 และเมื่อพิจารณาฉากท้องเรื่องของนวนิยายทั้งสองชุดจากทั้งสองด้านคือรัฐและเมืองยิ่งทำให้เห็นว่ารัฐและเมืองที่ปรากฏในตัวบทนวนิยายแสดงให้เห็นร่องรอยของรัฐประชาชาติสมัยใหม่และเมืองสมัยใหม่ที่ปรากฏอยู่ในฉากท้องเรื่องที่เป็นยุคก่อนสมัยใหม่

3.2 ร่องรอยของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนของกู่หลง

คำจำกัดความพื้นฐานของรัฐประชาชาติสมัยใหม่คือมีประชากร มีดินแดนหรืออาณาเขตที่แน่นอน มีรัฐบาล และมีอำนาจอธิปไตยเป็นของตนเองหรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งคือรัฐบาลมีอำนาจในการบังคับใช้กฎหมายปกครองประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ของรัฐและมีความสามารถที่จะสัมพันธ์กับรัฐอื่น²⁷ คุณสมบัติทั้งสี่ประการของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ทำให้รัฐประชาชาติสมัยใหม่แตกต่างจากนครรัฐ อาณาจักร และจักรวรรดิโบราณอย่างชัดเจน อาณาจักรจีนในยุคก่อนสมัยใหม่แม้จะมีความก้าวหน้าในการบริหารการปกครองอย่างการทำสามะโนคร้ว มีระบบราชการที่มีระเบียบแบบ

²⁷ ตามมาตราที่ 1 ของอนุสัญญากรุงมอนเตวิเดโอว่าด้วยสิทธิและหน้าที่ของรัฐ (Montevideo convention on the rights and duties of states) ซึ่งเป็นอนุสัญญาที่เกิดขึ้นระหว่างการประชุมภาคีชาติอเมริกาครั้งที่ 7 และลงนามรับรองโดย 16 ประเทศในทวีปอเมริกา เมื่อวันที่ 26 ธันวาคม ค.ศ. 1933

แผนและสลับซับซ้อน และมีการทำแผนที่เพื่อระบุดินแดนแต่ก็ยังแตกต่างจากรัฐประชาติสมัยใหม่ ดังจะอธิบายให้เห็นดังต่อไปนี้

ในด้านของประชากร แม้ว่าในอาณาจักรโบราณจีนในยุคก่อนสมัยใหม่จะมีการทำสำมะโนครัวประชากร แต่ก็ไม่ได้เป็นระบบแบบรัฐสมัยใหม่ อีกทั้งการเป็นคนในสังกัดของนครรัฐหรืออาณาจักรใดอาณาจักรหนึ่งก็ไม่ได้เป็นสิ่งที่ถูกกำหนดโดยกฎหมายและเปลี่ยนแปลงยากเช่นในปัจจุบัน ดังจะเห็นได้จากการกวาดต้อนผู้คนในช่วงสงครามที่คนที่ถูกกวาดต้อนไปก็จะไปสังกัดกับผู้กวาดต้อนและไม่ได้มีความผูกพันกับอาณาจักรของตนเองมากนัก ทั้งนี้เพราะในยุคก่อนสมัยใหม่ความรู้สิทธิรักษาหรือชาตินิยมยังไม่เกิดขึ้น และไม่มีระบบการศึกษาขั้นพื้นฐานและสื่อต่าง ๆ ในการปลูกฝังและเผยแพร่แนวความคิดดังกล่าว ประชาชนส่วนใหญ่ผูกพันอยู่กับหมู่บ้าน หรือตำบล หรือเมืองของตนเอง มากกว่าจะรู้สึกว่าเป็นคนของรัฐหรืออาณาจักร มีเพียงแต่ชนชั้นปกครองที่อ่านออกเขียนได้เท่านั้น ที่มีความรู้สึกร่วมดังกล่าว แต่นั่นก็เป็นเพียงอัตลักษณ์ร่วมกันของกลุ่มชนชั้นปกครองมากกว่า ซึ่งในกรณีของอาณาจักรจีนโบราณย่อมหมายถึงความรู้สึกร่วมทางวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นผ่านการอ่านคัมภีร์ลัทธิหรือคัมภีร์ขงจื้อเพื่อเตรียมสอบเป็นบัณฑิตและเพื่อเข้ารับราชการ²⁸

ในด้านดินแดนหรืออาณาเขต รัฐก่อนสมัยใหม่ไม่ได้มีอาณาเขตที่แน่นอนแบบรัฐสมัยใหม่ ทั้งนี้เพราะความแตกต่างของความรู้และมโนภาพเกี่ยวกับแผนที่และพื้นที่ของผู้คนในสังคมก่อนสมัยใหม่และสังคมสมัยใหม่ ในมโนภาพของผู้คนในสังคมก่อนสมัยใหม่ พื้นที่มักถูกนิยามด้วยสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือศาสนาภาวะบางอย่าง แผนที่ก่อนสมัยใหม่มีหน้าที่เพียงฉายข้อเท็จจริงหรือสัจธรรมซึ่งรับรู้กันอยู่แล้วออกมาเป็นภาพ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของจักรวาลวิทยา คำสอนทางศาสนา หรือเส้นทางเดินทาง โดยไม่สนใจเรื่องความถูกต้องแม่นยำในเรื่องของการวัด ในขณะที่พื้นที่บนแผนที่สมัยใหม่ไม่เกี่ยวข้องกับศาสนา ปฏิเสธโลกโลกียะในเชิงศักดิ์สิทธิ์และจินตนาการ ยอมรับเฉพาะเทศะที่เป็นจริงเท่านั้น และใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์เชิงประจักษ์ที่มีความแม่นยำ(ธงชัย วินิจจะกุล, 2556, น. 77)

²⁸ ปัญญาชนลัทธิขงจื้อในจีนไม่ได้มองว่าจีนเป็นประเทศ (nation) ที่เชื่อมโยงกันด้วยชาติพันธุ์ หรือมองว่าจีนเป็นอารยธรรมหนึ่งในโลก แต่มองว่าจีนเป็นอารยธรรมเพียงหนึ่งเดียวในโลกโดยที่คนกลุ่มอื่นที่ไม่ได้ถือวัฒนธรรมจีนเป็นพวกอนารยชนที่ไร้วัฒนธรรมโลกของจีนจึงมีเพียงจีนเพียงหนึ่งเดียวที่เป็นศูนย์กลางอารยธรรมโดยมีพวกอนารยชนที่ไร้วัฒนธรรมล้อมรอบ กำเนิดของแนวคิดดังกล่าวสามารถสืบย้อนไปถึงยุคที่จีนต้องเผชิญกับพวกชนเผ่าเร่ร่อนทางเหนือซึ่งมาจากเอเชียใน (Inner Asia) ซึ่งจีนมองว่าคนกลุ่มนี้ละโมภ เจ้าเล่ห์ และคาดการณ์ไม่ได้ ในช่วงปลายสมัยราชวงศ์ชิงที่จีนต้องเผชิญหน้ากับการเข้ามาของตะวันตก ชนชั้นนำและปัญญาชนจีนก็ยังคงมองว่าชาวตะวันตกเป็นคนป่าไร้วัฒนธรรมเช่นเดียวกับชนเผ่าเร่ร่อน ซึ่งแนวคิดในลักษณะดังกล่าวถูกอธิบายว่าเป็นแนวคิดแบบวัฒนธรรมนิยม ซึ่งแตกต่างจากแนวคิดแบบชาตินิยม (สิทธิพล เครือรัฐติกาล, 2003, น. 55)

นอกจากนี้ด้วยข้อจำกัดทางเทคโนโลยี ทรัพยากร และการจัดการ ทำให้อำนาจของรัฐก่อนสมัยใหม่มักกระจุกตัวอยู่ที่ศูนย์กลางของดินแดนมากกว่าบริเวณชายขอบ บริเวณชายขอบของรัฐก่อนสมัยใหม่มักมีลักษณะเป็นเขตแนวหน้า (frontier zone) มากกว่าที่จะเป็นเส้นเขตแดนที่ชัดเจน (neat boundaries) และบริเวณเขตแนวหน้านี้อาจเป็นบริเวณที่มีการซ้อนทับกันของอำนาจของรัฐมากกว่าหนึ่งรัฐ (Painter & Jeffrey, 2009, pp. 22-23) พื้นที่แนวหน้าของรัฐก่อนสมัยใหม่จึงมีลักษณะคลุมเครือไม่ชัด อาจยอมรับอำนาจจากศูนย์กลางมากกว่าหนึ่งอาณาจักรหรืออาจไม่ตกอยู่ในอำนาจของอาณาจักรใดเลยก็ได้ จากเงื่อนไขทางด้านมโนทัศน์และเทคโนโลยีข้างต้นจึงไม่สามารถกำหนดได้อย่างชัดเจนว่ารัฐก่อนสมัยใหม่แต่ละรัฐมีพื้นที่เท่าไรและมีอาณาเขตที่กว้างขวางเท่าใด เพราะพื้นที่แนวหน้าที่มีความคลุมเครือ

ในด้านของรัฐบาลก็แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ในรัฐประชาชาติสมัยใหม่ไม่ว่าจะเป็นรัฐที่ปกครองโดยระบอบประชาธิปไตย คอมมิวนิสต์ หรือเผด็จการลัทธิเผด็จการของรัฐ (bureaucratic) ที่บริหารงานแบบสมัยใหม่ที่มีการแบ่งงานกันทำตามความเชี่ยวชาญอย่างมีลำดับขั้นและมีขั้นตอนที่ชัดเจน มีการคัดสรรบุคคลที่มีคุณสมบัติเหมาะสมมาทำหน้าที่ นอกจากนี้รัฐประชาชาติสมัยใหม่จะต้องมีองค์กรภายใต้รัฐที่ทำหน้าที่ปกครองและบริหาร มีเครื่องมือของรัฐกระจายอยู่ในทุกพื้นที่ เพื่อให้องค์กรของรัฐสามารถปกครองและควบคุมประชากรของตนเองได้ (Painter & Jeffrey, 2009, p. 23) ซึ่งเป็นระบบที่รัฐบาลหรือศูนย์กลางอำนาจของรัฐโบราณไม่มี มีไม่ครบ หรือไม่ก็มีแต่ไร้ประสิทธิภาพ อาทิ ในอาณาจักรจีนโบราณก่อนยุคราชวงศ์สุย (隋朝) และราชวงศ์ถัง (唐朝) ที่การคัดเลือกขุนนางในตำแหน่งต่าง ๆ มักคัดเลือกจากคนที่เกิดในตระกูลขุนนาง ขุนนางในราชสำนักจึงมีแต่ลูกหลานของตระกูลที่เป็นชนชั้นปกครอง ไม่ใช่ผู้ที่มีความสามารถเฉพาะทางที่ถูกคัดเลือกจากการสอบ (Twitchett, 1978, p. 9) แม้ภายหลังจากราชวงศ์ถังเป็นต้นมาจะมีการใช้ระบบการสอบคัดเลือกคนเข้าในระบบราชการหรือเคอจี้วู้ดู่ (科举制度) แต่ก็ไม่ได้ครอบคลุมในทุกตำแหน่ง ระบบดังกล่าวไม่ได้มีประสิทธิภาพเทียบเท่ากับระบบองค์การของรัฐในรัฐประชาชาติสมัยใหม่ อาณาจักรจีนโบราณเพิ่งจะเริ่มการจัดการปกครองแบบสมัยใหม่ในยุคปลายราชวงศ์ชิงหลังจากที่ชนชั้นนำชาวแมนจูและชาวฮั่นได้เห็นศักยภาพของกองทัพตะวันตกและกองทัพญี่ปุ่น จากสงครามจีนญี่ปุ่นครั้งที่ 1 (ค.ศ. 1894-1895) และสงครามรัสเซียญี่ปุ่น (ค.ศ. 1904-1905) ที่กองทัพญี่ปุ่นเป็นผู้ชนะ และการที่ราชสำนักชิงพ่ายแพ้อย่างราบคาบต่อกองทัพพันธมิตรต่างชาติในปี ค.ศ. 1900 จน

นำไปสู่การรณรงค์ปฏิรูปตนเองไม่จำกัดแค่การปฏิรูปองค์การของรัฐของรัฐสมัยใหม่และปฏิรูปการศึกษาให้เป็นไปตามแบบตะวันตก แต่ยังรวมไปถึงการลงทุนพัฒนาด้านคมนาคมขนส่งและการพัฒนาอุตสาหกรรม (Rossabi, 2014, pp. 321-322, 324-330)

ในด้านอำนาจอธิปไตยในการปกครองตนเองหรืออำนาจของอธิปัตย์ มโนทัศน์เรื่องอำนาจอธิปัตย์ระหว่างรัฐก่อนสมัยใหม่และรัฐประชาชาติสมัยใหม่ก็แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ในยุคก่อนสมัยใหม่ความสัมพันธ์ระหว่างอำนาจต่าง ๆ มีลักษณะเป็นลำดับชั้น กล่าวคือ เจ้านายที่มีอำนาจเหนือจากท้องถิ่นอื่นหรือพ่อเมืองเล็ก ๆ ซึ่งมักอยู่ในพื้นที่ใกล้เคียงรอบ ๆ สยบยอมสวามิภักดิ์ต่อเจ้านครอีกรายหนึ่งที่เหนือกว่าผ่านการมอบของกำนัล ถวายเครื่องบรรณาการและต้นไม้เงินต้นไม้ทอง อำนาจอธิปัตย์ของรัฐก่อนสมัยใหม่ไม่ได้เป็นหนึ่งเดียวหรือเป็นของเจ้ารายใดแต่ผู้เดียว หากแต่มีหลายระดับซ้อนทับกันอยู่และสามารถมีเจ้าของร่วมกันได้คือทั้งอำนาจของพระเจ้าแผ่นดินของประเทศราชนั้นและของอิริราชที่สูงกว่านั้น ในขณะที่มโนทัศน์ของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ อำนาจอธิปไตยต้องเป็นของรัฐหนึ่ง ๆ แต่ผู้เดียว ไม่ใช่มีหลายเจ้าของหรือซ้อนทับลดหลั่นกันอยู่ และต้องชัดเจนไม่คลุมเครือในกรณีของอาณาจักรจีนก่อนสมัยใหม่ แม้ว่าความเป็นหนึ่งเดียวและการปกครองในรูปแบบของจักรวรรดิจะเป็นสิ่งที่เปี่ยมอุดมคติมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์ฮั่น (汉朝) (202 ปีก่อนคริสตกาล- ค.ศ. 220) จนถึงปลายศตวรรษที่ 19 (Loewe, 1978, p. 103) โดยเริ่มตั้งแต่สมัย 145 ปีก่อนคริสตกาลที่ราชสำนักส่วนกลางเริ่มขยายอำนาจควบคุมการแต่งตั้งขุนนางและเก็บภาษีในส่วนท้องถิ่นได้ แต่ตลอดระยะเวลาสองพันกว่าปีนั้นจีนก็ไม่ได้เป็นหนึ่งเดียวตลอด มีทั้งช่วงที่แตกแยกย่อยออกเป็นอาณาจักรเล็กต่าง ๆ และช่วงที่อยู่รวมกันเป็นจักรวรรดิเดียว อำนาจระหว่างราชสำนักส่วนกลางกับชนชั้นนำท้องถิ่นและรัฐบาลท้องถิ่นก็เปลี่ยนแปลงไปตามสภาพของการเมืองการปกครองในแต่ละยุคสมัย แม้แต่ในยุคที่ราชสำนักเข้มแข็ง ชนชั้นนำและรัฐบาลท้องถิ่นก็มีอำนาจอยู่ระดับหนึ่ง ราชสำนักส่วนกลางในจีนยุคก่อนสมัยใหม่จึงไม่ได้มีอำนาจอธิปไตยเต็มที่ในจักรวรรดิเหมือนกับรัฐบาลในรัฐประชาชาติสมัยใหม่ ทั้งนี้เพราะในจักรวรรดิจีนโบราณการคมนาคมที่ไม่ทั่วถึงเป็นอุปสรรคต่อการใช้อำนาจของส่วนกลางไปยังส่วนท้องถิ่น (Rossabi, M, 2014, p. 71-72) ซึ่งเป็นลักษณะทั่วไปของรัฐก่อนสมัยใหม่ที่ขาดองค์กรของรัฐที่มีประสิทธิภาพ ไม่มีกองทัพสมัยใหม่และระบบตำรวจ ขาดระบบคมนาคมขนส่งที่รวดเร็วและทั่วถึงอย่างรถไฟและรถยนต์ ขาดระบบการสื่อสารที่ฉับไวอย่างระบบโทรเลข ทำให้รัฐบาลจากส่วนกลางไม่สามารถปกครองและบังคับใช้กฎหมายได้อย่างทั่วถึงทุกพื้นที่

อำนาจของรัฐประจักษ์แสงเทียน พื้นที่ที่ยังอยู่ไกลจากส่วนกลางหรือเมืองหลวงมากเท่าใด อำนาจของรัฐในพื้นที่นั้นก็ยิ่งน้อยลงเท่านั้น

นอกจากลักษณะสำคัญสี่ประการข้างต้นที่ทำให้รัฐประชาชาติสมัยใหม่แตกต่างจากรัฐก่อนสมัยใหม่ อีกสิ่งหนึ่งที่ทำให้รัฐทั้งสองประเภทแตกต่างกันก็คือลักษณะของประชาชนหรือพลเมือง ในรัฐประชาชาติสมัยใหม่ประชาชนได้กลายเป็นพลเมืองของรัฐที่มีหน้าที่ต่อรัฐ มีสิทธิตามที่กฎหมายกำหนด มีความภักดีต่อรัฐและความรักชาติ (statism and nationalism) ในขณะเดียวกันรัฐก็มีหน้าที่ปกป้องคุ้มครองพลเมืองทั้งในด้านชีวิตและทรัพย์สิน ไปจนถึงทะนุบำรุงให้พลเมืองมีคุณภาพชีวิตที่ดี ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นผลพวงของการเข้าสู่สมัยใหม่และประดิษฐ์กรรมของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ ในขณะที่ประชาชนในรัฐก่อนสมัยใหม่โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคศักดินาไม่ได้สังกัดโดยตรงต่อรัฐ แต่สังกัดต่อมูลนายในพื้นที่ของตน จึงมีหน้าที่ต่อแค่มูลนายของตนเท่านั้น ความจงรักภักดีต่อภักษัตริย์ไม่ได้ดำรงอยู่จนกว่ารัฐนั้นจะกลายเป็นรัฐสมบูรณาญาสิทธิราชย์ที่ภักษัตริย์ที่เมืองหลวงมีอำนาจเหนือเจ้าเมืองอื่น ๆ ในอาณาจักรอย่างเด็ดขาด ไม่ต้องกล่าวถึงความภักดีต่อรัฐและความรักชาติที่เป็นสิ่งนามธรรมจับต้องได้ยาก ในกรณีของอาณาจักรจีนก่อนสมัยใหม่ แนวคิดที่ถูกใช้ในการยึดโยงผู้คนในสังคมเอาไว้ด้วยกัน ไม่ใช่แนวคิดชาตินิยม แต่เป็นแนวคิดวัฒนธรรมนิยม (ลัทธิพล เครือรัฐ ตีกาล, 2546, น. 55) ที่ความเป็นจีนไม่ได้ถูกกำหนดด้วยชาติพันธุ์ แต่ถูกกำหนดจากการรับและสมานทานวัฒนธรรมจีน ความรู้สึกรักชาติและแนวคิดแบบชาตินิยมในจีนเพิ่งมาเกิดขึ้นในช่วงทศวรรษที่ 1860-1870 และกว่าจะขบวนการชาตินิยมจะขยายตัวไปในวงกว้างก็เมื่อเข้าในทศวรรษที่ 1890 (Hao & Wang, 1978, p. 188)

จากการศึกษาร่องรอยของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ในตัวบทนวนิยายทั้งสองชุดโดยพิจารณาจากองค์ประกอบสี่ประการของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ คือ ดินแดน ประชากร รัฐบาล และอำนาจอธิปไตย ผนวกกับแนวคิดเรื่องพลเมืองและความภักดีต่อรัฐและความรักชาติ ผู้วิจัยพบว่าดินแดนและเขตแดนของชาวจีนอันถูกสร้างขึ้นผ่านการเดินทางของตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสอง เสียงของผู้เล่าได้ให้ความหมายแก่พื้นที่และดินแดนที่ตัวละครเอกจอมยุทธ์ไปเยือนและทำให้พื้นที่และดินแดนเหล่านั้นเป็นของชาวจีนโดยที่ความหมายเหล่านั้นอาจสอดคล้องกับข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์หรือไม่ก็ได้ นอกจากนี้เส้นแบ่งเขตแดนที่เกิดขึ้นยังสอดคล้องกับเส้นเขตแดนของสาธารณรัฐจีนที่รัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งยึดถือและผลิตซ้ำผ่านการเรียนการสอนวิชาภูมิศาสตร์และประวัติศาสตร์ในระบบการศึกษา

ภาคบังคับ ในขณะที่ปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวละครเอกจอมยุทธ์กับตัวละครต่างชาติก็สร้างอัตลักษณ์ความเป็นจีนฮั่นไปพร้อมกับอัตลักษณ์ของความเป็นอื่น ชาวจีนฮั่นถูกเขียนให้เป็นผู้ที่มีความสมบูรณ์แบบทั้งในด้านความสามารถและศีลธรรม อารยธรรมของชาวจีนฮั่นเป็นต้นสายธารของอารยธรรมตะวันออกอันยิ่งใหญ่ที่มีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมอื่นโดยรอบ ส่วนชาติพันธุ์อื่นหากไม่เป็นผู้ที่อ่อนด้อยกว่าทางวัฒนธรรมก็จะเป็นผู้ที่อ่อนด้อยกว่าทางศีลธรรม นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่าการสร้างศูนย์กลางและชายขอบไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะกับความเป็นจีนฮั่นและความเป็นอื่นเท่านั้น แต่ยังเกิดกับความเป็นจีนฮั่นแบบมาตรฐานกับความเป็นจีนท้องถิ่นอีกด้วย ลักษณะดังกล่าวสอดคล้องกับความพยายามในการสถาปนาความเป็นจีนที่เป็นมาตรฐานของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งในช่วงสงครามเย็น ในส่วนของรัฐบาลและอำนาจอธิปไตย ผู้วิจัยพบว่าด้วยข้อจำกัดของฉากท้องเรื่องที่อยู่ในยุคก่อนสมัยใหม่และประเภทของนวนิยายกำลังภายในที่พื้นที่ของรัฐกับยุทธจักรมักแยกออกจากกันอย่างชัดเจนทำให้การดำรงอยู่ของรัฐและอำนาจอธิปไตยในตัวบทไม่สามารถปรากฏได้อย่างชัดเจน ตัวบทนำเสนอเพียงประสิทธิภาพการทำงานที่ต่ำต้อยและการทุจริตของเจ้าหน้าที่รัฐเพื่อขบั่นความสามารถของตัวละครเอกจอมยุทธ์

3.2.1 ดินแดนที่ถูกให้ความหมาย เขตแดนที่ถูกเขียนขึ้นใหม่

ดินแดนคือพื้นที่ที่อยู่ภายใต้อำนาจการปกครองของรัฐบาลของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ ส่วนเขตแดนคือตัวกำหนดขอบเขตของอำนาจอธิปไตยของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ การกำหนดดินแดนและเขตแดนล้วนสัมพันธ์กับเทคโนโลยีการทำแผนที่ ธงชัย วินิจจะกูล (2013) กล่าวถึงเรื่องการสร้างชาติไทยโดยผ่านแผนที่ไว้ว่า “เทศะ พื้นที่ และภูมิโดยตัวมันเองก็ไม่มี ความหมายอะไรถ้าหากมนุษย์มิได้เอาแนวคิดและสื่อกลางบางอย่างเข้าไปจัดการและสื่อมันออกมา” (ธงชัย วินิจจะกูล, 2556, น. 49) และ “ภูมิภาของชาติคือการนิยามดินแดนที่กระทำโดยมนุษย์ ซึ่งได้สร้างผลกระทบต่อนักคน สรรพสิ่งและความสัมพันธ์ต่าง ๆ ด้วยการจัดหมวดหมู่ ติดต่อดสื่อสาร และบังคับให้เป็นจริง” (ธงชัย วินิจจะกูล, 2556, น. 23)

หากแผนที่สมัยใหม่และวิชาภูมิศาสตร์คือวาทกรรมที่ช่วยสร้างความหมายให้กับดินแดนและพื้นที่ให้เป็นชาติ และเป็นเครื่องมือในการเผยแพร่วาทกรรมดังกล่าว นวนิยายก็เป็นอีกเครื่องมือหนึ่งในการสร้างความหมายให้กับพื้นที่และดินแดนเช่นกัน ในงาน *Imagined communities*:

reflections on the origin and spread of nationalism เบนดิกต์ แอนเดอร์สัน (Benedict Anderson) เสนอว่านวนิยายมีบทบาทสำคัญในการสร้างชุมชนจินตกรรมให้กับผู้อ่าน สถานที่ปรากฏในนวนิยายในลักษณะของค่านามพหูพจน์อย่างโรงพยาบาล หมู่บ้าน โรงเรียน และถูกบรรยายถึงโดยทั่วไปแบบไม่จำเพาะเจาะจง ฉากที่ผู้คนที่ไม่รู้จักกันแต่มาปรากฏหรือรวมตัวในสถานที่แห่งเดียว ถนนหรือลานกว้างที่เป็นที่รู้จักโดยทั่วไปของผู้คนในประเทศ สิ่งเหล่านี้ช่วยเชื่อมโยงสิ่งที่อยู่ในชีวิตจริงของผู้อ่านเข้ากับโลกในตวัตนวนิยายและทำให้ผู้อ่านตระหนักถึงการเชื่อมโยงกันของตนเองกับผู้อ่านคนอื่นในสังคม ก่อเกิดเป็นชุมชนจินตกรรมขึ้นมา เวลาในนวนิยายที่เหตุการณ์หลายเหตุการณ์สามารถเกิดขึ้นได้ในเวลาเดียวกัน และเวลาถูกระบุด้วยวันเวลาตามปฏิทินสมัยใหม่ ทำให้ผู้อ่านรับรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในตวัตนในลักษณะของเส้นตรงที่ต่อเนื่อง หรือที่เรียกว่าสฤกาลสหมิต (homogeneous empty time) ซึ่งเป็นผลแบบเดียวกับที่หนังสือพิมพ์กระทำต่อผู้อ่าน ซึ่งทำให้รับรู้สิ่งที่เกิดขึ้นไม่ว่าจะในตวัตนนวนิยายหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมแบบเส้นตรงที่มีเพียงหนึ่งเดียว ซึ่งเวลาดังกล่าวเป็นเวลาแบบรัฐประชาชาติสมัยใหม่ที่ผู้อ่านมีประวัติศาสตร์ร่วมกันเพียงหนึ่งเดียวคือประวัติศาสตร์ของชาติ (Anderson, 2016, pp. 22-36)

ฟรังโก โมเรตติ (Franco Moretti) (Moretti, 2016) ก็สรุปความสัมพันธ์ระหว่างรัฐประชาชาติสมัยใหม่กับนวนิยายไว้ในหนังสือเรื่อง *Atlas of the European Novel 1800-1900* ไว้ว่าไม่เพียงแต่รัฐประชาชาติสมัยใหม่จะเป็นผู้สร้างนวนิยายเท่านั้น นวนิยายก็สร้างรัฐประชาชาติสมัยใหม่ด้วยเช่นกัน โมเรตติ อธิบายว่าแม้ว่ารัฐประชาชาติสมัยใหม่ในยุโรปตะวันตกอย่างอังกฤษและฝรั่งเศสจะดำรงอยู่ก่อนการเกิดขึ้นของนวนิยาย แต่ก็อยู่ในรูปแบบของรัฐที่กำลังก่อตัว (potential states) กล่าวคือแม้ว่ารัฐเหล่านั้นจะมีราชสำนักเป็นศูนย์กลาง มีกองทัพ และมีระบบภาษี แต่ก็ไม่ได้ประกอบกันเป็นระบบเดียวกัน ยังคงเป็นส่วนประกอบที่แยกกัน และไม่ได้มีผลต่อชีวิตประจำวันของผู้อ่านเหมือนกับรัฐประชาชาติสมัยใหม่ จนมาถึงช่วงปลายศตวรรษที่ 18 การคมนาคมขนส่งที่ดีขึ้นทำให้ผู้อ่านออกจากท้องถิ่นของตัวเองไปยังพื้นที่ที่ใหญ่กว่านั่นคือรัฐประชาชาติสมัยใหม่ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เห็นได้ในการเดินทางของตัวละครเอกหญิงในนวนิยายของเจน ออสเตนและการแต่งงานของตัวละครเหล่านั้น และในขณะเดียวกันสิ่งที่เกิดขึ้นในนวนิยายก็สร้างพื้นที่ทางนามธรรมพื้นที่ใหม่หรือรัฐประชาชาติสมัยใหม่ขึ้นมา

ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายอิงประวัติศาสตร์และเส้นเขตแดน โมเรตโตอธิบายว่าในนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ของยุโรปในศตวรรษที่ 19 เส้นเขตแดนมีอยู่สองประเภทคือเส้นเขตแดนภายนอก (external borders) และเส้นเขตแดนภายใน (internal borders) เส้นเขตแดนภายนอกที่เป็นเส้นเขตแดนที่แบ่งแยกระหว่างรัฐกับรัฐเป็นจุดเริ่มต้นของการผจญภัย เมื่อตัวละครข้ามเส้นเขตแดนนั้นย่อมหมายถึงการเผชิญหน้ากับสิ่งที่ไม่รู้จัก ศัตรู ตัวละครเข้าสู่พื้นที่ที่เต็มไปด้วยอันตราย สิ่งเหลือเชื่อ และสิ่งลึกลับ เส้นเขตแดนภายนอกแบ่งพื้นที่ออกเป็นสองส่วนที่ขัดแย้งและเป็นศัตรูกัน ในขณะที่เส้นเขตแดนภายในจะให้ความสำคัญกับการทรยศซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความเปราะบางของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ และการต่อสู้กันระหว่างความภักดีสองประเภทคือความภักดีต่อท้องถิ่นและความภักดีต่อชาติ

ด้วยเหตุนี้นวนิยายกำลังภายในที่มีฉากท้องเรื่องในช่วงเวลาที่จีนจะเข้าสู่สมัยใหม่ แม้ว่าไม่ใช่นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ที่มีเรื่องราวทางประวัติศาสตร์เป็นประเด็นหลัก แต่การเดินทางของตัวละครเอกในนวนิยายก็ทำให้เห็นถึงเส้นเขตแดนทั้งเส้นเขตแดนภายในและเส้นเขตแดนภายนอกไม่ต่างอะไรจากนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ นอกจากนี้การบรรยายฉากท้องเรื่องที่เป็นสถานที่สำคัญและเป็นที่รู้จักกันดีไม่ว่าจะเป็นเมืองหรือเขตปกครอง ว่าตั้งอยู่ที่ใด มีลักษณะแบบใด มีผู้คนแบบใดอาศัยอยู่ ผู้คนเหล่านั้นมีวัฒนธรรมอย่างไร หรือการบรรยายลักษณะทางภูมิศาสตร์และที่ตั้งของสถานที่ธรรมชาติอย่างแม่น้ำ ทะเลทราย เกาะ ที่เกิดขึ้นไปพร้อมกับการแทรกประวัติศาสตร์ความเป็นมาของสถานที่เหล่านั้น ข้อมูลทางภูมิศาสตร์และประวัติศาสตร์เหล่านั้นล้วนได้ผ่านการคัดสรรจากผู้เขียน มีทั้งการตัดออกและการเน้นย้ำ ซึ่งเป็นกระบวนการสร้างความทรงจำร่วมเกี่ยวกับรัฐประชาชาติสมัยใหม่ให้กับผู้อ่านในรูปแบบหนึ่ง นอกเหนือไปจากบทเรียนวิชาประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ในระบบการศึกษาขั้นพื้นฐาน

จากเนื้อเรื่องที่ตัวละครเอกต้องเดินทางเพื่อสืบหาความจริงและพบพานกับเหตุการณ์ระทึกขวัญทำให้ตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองตัวคือฉู่หลิวเซียงและหลู่เสี่ยวเฟิงได้เดินทางไปยังสถานที่และพื้นที่ต่าง ๆ ซึ่งหากเป็นในนวนิยายสืบสวนสอบสวนโดยทั่วไป ตัวละครเอกนักสืบก็มักจะเคลื่อนไหวอยู่ในเขตพื้นที่เมืองเพราะเป็นพื้นที่ที่มีอัตราการเกิดอาชญากรรมสูง หรือไม่ก็เป็นพื้นที่ชานเมืองที่เป็นย่านที่อยู่อาศัย โอกาสที่ตัวละครเอกนักสืบจะเดินทางไปยังพื้นที่ที่ห่างไกลจากผู้คนอย่างทะเลทราย ป่าดงดิบ หรือภูเขาจึงมีไม่มากนักเพราะพื้นที่เหล่านั้นมีความหนาแน่นของประชากรต่ำ โอกาสที่จะ

เกิดอาชญากรรมจึงค่อนข้างต่ำไปด้วย แต่เนื่องจากนวนิยายชุดอุหลิวเซียงและชุดลู่เสี่ยวเฟิงเป็นนวนิยายกำลังภายในและตัวละครเอกทั้งสองตัวก็เป็นจอมยุทธ์ ทั้งอุหลิวเซียงและลู่เสี่ยวเฟิงจึงจำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับเรื่องราวในยุทธจักรอย่างการประลองยุทธ์ที่เกิดขึ้นบนภูเขา ในทะเลทรายและสำนักกว๊วอาวรามซึ่งเป็นพื้นที่ห่างไกลจากผู้คนและตั้งอยู่นอกเขตเมือง อุหลิวเซียงและลู่เสี่ยวเฟิงจึงไม่ได้เป็นแค่ตัวละคร *flâneur* ผู้สำรวจเมืองและผู้คนในเมืองในยามค่ำคืนเหมือนตัวละครเอกนักสืบอย่างเชอร์ล็อก โฮลมส์เท่านั้น²⁹ แต่ยังเป็นนักผจญภัยที่เดินทางไปยังเมืองและพื้นที่ต่าง ๆ อีกด้วย

ในนวนิยายทั้งสองชุดดินแดนที่ตัวละครเอกจอมยุทธ์กล่าวถึง เดินทางผ่าน เป็นจุดหมายปลายทาง และเป็นฉากท้องเรื่องมีจำนวนมาก บางสถานที่ปรากฏเพียงชื่อ บางสถานที่กู่หลงได้บรรยายลักษณะเด่นทางภูมิประเทศและภูมิศาสตร์ บางสถานที่ผู้เขียนได้แทรกตำนาน เรื่องเล่าทางประวัติศาสตร์ เกร็ดทางวัฒนธรรมเพิ่มเติมเข้าไป โดยที่เรื่องราวเหล่านั้นอาจตรงหรือไม่ตรงกับความ เป็นจริงกับบันทึกหรือหลักฐานทางประวัติศาสตร์ขึ้นอื่น ดินแดนและพื้นที่เหล่านี้จึงได้ถูกให้ความหมายจากผู้เขียนทั้งผ่านเสียงของผู้เล่าเรื่องที่เป็นผู้บรรยายและผ่านความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร ผู้วิจัยพบว่าดินแดนและพื้นที่ที่ผู้เขียนได้ให้ความหมายเอาไว้ในนวนิยายทั้งสองชุดสามารถแบ่งได้เป็นสองประเภทรายละเอียดดังต่อไปนี้

หนึ่ง ดินแดนและพื้นที่ที่ถูกเขียนและให้ความหมายไว้อย่างคล่องกับการรับรู้และความเข้าใจของคนส่วนใหญ่เป็นการเขียนเพื่อผลิตซ้ำและตอกย้ำภาพจำที่ผู้คนมีต่อพื้นที่และดินแดนเหล่านั้น อาทิ เมืองปักกิ่ง (北京) หรือปักกิ่งที่ถูกใช้เป็นฉากท้องเรื่องตลอดทั้งเรื่องในนวนิยายเรื่อง *เจวียจันเจียนไฮ่ว (决战前后)* กู่หลงบรรยายสิ่งก่อสร้างภายในพระราชวังต้องห้ามอย่างละเอียดและตรงกับความ เป็นจริงเนื่องจากพระราชวังต้องห้ามเป็นสถานที่สำคัญในการประลองยุทธ์ระหว่างซีเหมินซุยเสวี่ (西门吹雪) กับเย่กุเจิง (叶孤城) และเป็นสถานที่ที่เกิดจุดสุดยอด (climax) ของเรื่อง ในตัวบทกู่หลงบรรยายถึงสิ่งก่อสร้างในพระราชวังอย่างพระที่นั่งไท่เหอ (太和殿) ซึ่งเป็นสถานที่ประลองยุทธ์ระหว่างซีเหมินซุยเสวี่ (西门吹雪) กับเย่กุเจิง (叶孤城) ซึ่งเป็นฉากสำคัญฉากหนึ่งในนวนิยาย กู่หลงบรรยายถึงความยิ่งใหญ่ของสิ่งก่อสร้างในพระราชวังต้องห้าม อาทิ พระที่นั่งเป่าเหอ (保和殿)

²⁹ ในหนังสือ *The Imagination of Evil : Detective Fiction and the Modern World* แมรี แอเวนส์ (Mary Evans)

วิเคราะห์ว่าตัวละครเชอร์ล็อก โฮลมส์มีคุณสมบัติที่ *flâneur* ควรจะมี นั่นก็คือการเป็นผู้สังเกตโลกที่เขาอาศัยอยู่แต่ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของโลกนั้น (Evans, 2009, p. 51)

และจินเหออี้ไต้เหอ (金和玉带河) ซึ่งเป็นคลองที่ตัดผ่านพระราชวังต้องห้ามและทำหน้าที่เป็นคูน้ำที่ใช้ไว้ดับไฟเวลาเกิดอัคคีภัยและระบายน้ำเวลาเกิดอุทกภัย กู่หลงสรุปความยิ่งใหญ่ของพระราชวังต้องห้ามเป็นเมืองที่อยู่ในเมือง (城中的城) อีกทีหนึ่ง และยังนำเสนอความยิ่งใหญ่ของการของพระราชวังผ่านความรู้สึกของลู่เสี่ยวเฟิง เช่น อาการหวัหระไม่ออก หรือไม่กล้าหายใจแรง เมื่อเห็นสิ่งก่อสร้างที่ตั้งตระหง่านน่าเกรงขาม ไปจนถึงความคิดของลู่เสี่ยวเฟิงที่ว่า การก่อสร้างสิ่งก่อสร้างเหล่านี้ ไม่รู้ว่าต้องสังเวยด้วยชีวิตของผู้คนมากน้อยเพียงใด ซึ่งความคิดดังกล่าวก็ไปสอดคล้องกับเหตุการณ์การแย่งอำนาจภายในวังหลวงที่เกิดขึ้นในเวลาต่อมา นอกจากพระราชวังต้องห้ามแล้ว กู่หลงยังบรรยายถึงสถานที่ท่องเที่ยวและสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ที่มีชื่อเสียงของเมืองปักกิ่งอย่างภูเขาซีซาน (西山) ประตูเฉียนเหมิน (前门) ไปจนถึงหูลง (胡同) ซึ่งเป็นตรอกซอยที่เป็นที่พำนักของผู้คนในปักกิ่ง และยังคงกล่าวถึงลักษณะเฉพาะของเมืองปักกิ่งอย่างผู้คนที่มีปากคลุมไปทั่วเมืองเมื่อมีลม

นอกจากเมืองปักกิ่งแล้วอีกภูมิภาคเจียงหนานก็เป็นอีกพื้นที่หนึ่งที่กู่หลงสร้างและให้ความหมายตรงกันกับภาพจำที่คนทั่วไปมีต่อเจียงหนาน นั่นคือความอุดมสมบูรณ์และเป็นพื้นที่เศรษฐกิจที่สำคัญไม่ยิ่งหย่อนกว่าปักกิ่งที่เป็นเมืองหลวง ดินแดนเจียงหนานซึ่งความหมายตามคำศัพท์หมายถึงบริเวณใต้แม่น้ำแยงซีหรือฉางเจียง (长江) อาทิ เมืองหนานจิง (南京) ซูโจว (苏州) หังโจว (杭州) เจิ่นเจียง (镇江) หย่งโจว (扬州) ถูกกล่าวถึงอยู่บ่อยครั้ง และถูกใช้เป็นฉากท้องเรื่องในนวนิยายหลายเรื่อง อาทิ นวนิยายเรื่องฮว่าเหมยเหนี่ยว (画眉鸟) เจี้ยซือหวนหุน (借尸还魂) เกาฮวาววนฉี (桃花传奇) ซินเยว่ฉวนฉี (新月传奇) ภาพของเจียงหนานที่ปรากฏในดวับทคือความชุ่มชื้น ความอุดมสมบูรณ์ เป็นที่ตั้งของซานจวงหรือหมู่บ้านของเหล่าชาวยุทธ์ผู้มีชื่อเสียง มีความรู้และร่ำรวย อาทิ ยิงชู่ซานจวง (拥翠山庄) ในเรื่องฮว่าเหมยเหนี่ยว (画眉鸟) จื่อเป่ยซานจวง (掷杯山庄) ในเรื่องเจี้ยซือหวนหุน (借尸还魂) ภาพที่ถูกนำเสนอเหล่านี้นอกจากจะตรงกับภาพจำที่คนทั่วไปมีต่อดินแดนเจียงหนานแล้วยังตรงกับภาพที่ปรากฏในหนังสือประวัติศาสตร์ในสมัยราชวงศ์หมิงที่เจียงหนานเป็นทั้งสถานที่ผลิตผลิตผลทางการเกษตรให้กับปักกิ่งและเมืองทางเหนือ และเจริญรุ่งเรืองจากการค้าผ่านการขนส่งทางน้ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากการขยายเครือข่ายของต้าอวินเหอ (大运河) ที่เป็นคลองขนาดใหญ่ที่เชื่อมทางน้ำระหว่างภาคเหนือกับภาคใต้ของอาณาจักร (Chan, 1978, pp. 252-254)

สอง ดินแดนและพื้นที่ที่ถูกเขียนและให้ความหมายที่สอดคล้องไปกับอุดมการณ์ชาตินิยมของสาธารณรัฐจีน อุดมการณ์ชาตินิยมของสาธารณรัฐจีนเป็นอุดมการณ์ที่พัฒนามาจากอุดมการณ์จักรวรรดินิยมของราชสำนักชิง กล่าวคือเป็นอุดมการณ์ที่มองว่าจีนเป็นรัฐที่ประกอบด้วยหลากหลายชนชาติโดยมีชาวฮั่น (汉) เป็นชนชาติหลัก โดยอีกสี่ชนชาติใหญ่ที่มีความสำคัญคือเหมิง (蒙) หรือมองโกล จั๊ (藏) หรือทิเบต ฮุย (回) และหม่าน (满) หรือแมนจู โดยที่ชนชาติเหล่านี้ต่างเป็นคนพื้นเมืองบนดินแดนชายขอบที่ถูกผนวกเข้ามาอยู่ในอาณาเขตของจักรวรรดิชิง นอกจากนี้แผนที่ของสาธารณรัฐจีนที่ถูกใช้เป็นพิมพ์เขียวในการเขียนดินแดนและอาณาเขตในนวนิยายทั้งชุดนี้ก็เป็นแผนที่ที่พัฒนามาจากแผนที่ของจักรวรรดิชิง ผู้วิจัยพบว่ากู่หลงได้เขียนและให้ความหมายแก่ดินแดนและพื้นที่ในตัวบทใกล้เคียงกับอุดมการณ์ชาตินิยมของสาธารณรัฐจีนโดยการลบเอาบางสิ่งออกไปหรือเพิ่มเติมบางสิ่งเข้ามา และสร้างให้สิ่งที่แตกต่างชาติเป็นศัตรูและภัยคุกคาม ดังจะเห็นได้จากกรณีเกาเห่ น้อยใหญ่ในดินแดนตงหนาน (东南) หรือพื้นที่บริเวณตะวันออกเฉียงใต้ของจีนที่ติดกับทะเลจีนตะวันออกและทะเลจีนใต้ เมืองลาเหอซู (拉合苏) ในภูมิภาคตงเป๋ย (东北) หรือพื้นที่บริเวณตะวันออกเฉียงเหนือของจีน อาณาจักรชีวอ (龟兹) ซึ่งหมายถึงดินแดนในซินเจียง (新疆) หรือซินเกียงในปัจจุบันและอาณาจักรเทียนจู (天竺) ซึ่งหมายถึงดินแดนชมพูทวีปหรืออินเดียในปัจจุบัน

กู่หลงเขียนให้เกาเห่ น้อยใหญ่ในดินแดนตงหนาน (东南) เป็นพื้นที่ของโจรสลัดเชื้อสายญี่ปุ่น ซึ่งเป็นคนไม่ดีและเป็นภัยคุกคามหรือไม่ก็เป็นพื้นที่ที่รกร้างว่างเปล่าไม่มีผู้คนอาศัยอยู่มาก่อนจนชาวฮั่นฮั่นเข้าไปบุกเบิกและใช้พื้นที่ดังกล่าวในการทำสิ่งที่ผิดกฎหมาย ในนวนิยายเรื่อง *ซินเย่่วฉวนฉี* (新月传奇) กู่หลงบรรยายว่าเกาเห่ น้อยใหญ่ที่ขนานไปกับชายฝั่งทะเลทางตะวันออกเฉียงใต้ของอาณาจักรเป็นฐานที่มั่นสำคัญของสื่อเทียนหวัง (史天王) โจรสลัดเชื้อสายตงหยัง (东洋) หรือญี่ปุ่นผู้เป็นภัยคุกคามต่อราชสำนักที่กำลังทหารไม่สามารถปราบปรามได้ ซึ่งใกล้เคียงกับปัญหาที่เกิดขึ้นจริงในประวัติศาสตร์ยุคราชวงศ์หมิงที่ราชสำนักต้องเผชิญกับปัญหาโจรสลัด (Geiss, 1978, p. 497) และตรงกับเรื่องเล่าเกี่ยวกับโจรสลัดที่มีชื่อเสียงที่สุดในสมัยราชวงศ์หมิงคือโคซิงกา (Koxinga) (国兴爷)³⁰ หรือเจิ้งเฉิงกง (郑成功) ผู้มีเชื้อสายญี่ปุ่นและเกิดและเติบโตในญี่ปุ่น ก่อนที่จะไปรับช่วงอำนาจจากบิดาที่คุมการค้าบริเวณช่องแคบไต้หวัน (Manthorpe, 2009, pp. 86-88) และเป็นบุคคลใน

³⁰ โคซิงกา (Koxinga) (国兴爷) เป็นการออกเสียงตามภาษาไต้หวันหรือไถอ๋วซึ่งเป็นภาษาฮกเกี้ยนสายหนึ่ง มีความหมายว่าเป็นผู้สร้างชาติ

ประวัติศาสตร์ที่ถูกใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างวาทกรรมทางประวัติศาสตร์เพื่อจุดประสงค์ทางการเมืองที่เกิดจากความขัดแย้งของรัฐประชาชาติสมัยใหม่³¹

ในนวนิยายเรื่อง *เปียนผู่ฉวนฉี (蝙蝠传奇)* กู่หลงได้กล่าวถึงบริเวณทะเลฝั่งตงหนานว่ามีเกาะมากมายและเป็นเส้นทางที่ใช้เพื่อเดินทางไปยังตงอิงฟูซัง (东瀛扶桑) หรือญี่ปุ่นในปัจจุบันได้ เกาะน้อยใหญ่เหล่านั้นไม่มีใครรู้จัก เกาะค้างคาวที่ถูกใช้เป็นฉากท้องเรื่องสำคัญก็ถูกบรรยายว่าภายนอกเต็มไปด้วยหินโสโครก เป็นภูเขาหินที่ไม่มีต้นไม้ใบหญ้า ไม่มีสัตว์ป่าปราศจากสิ่งมีชีวิต พื้นที่ใต้ดินของเกาะที่มีลักษณะคล้ายกับเหมืองใต้ดินถูกใช้เป็นสถานที่ในการซื้อขายความลับของผู้คนในยุคจักรที่เดินทางมาจากแผ่นดินใหญ่ กู่หลงเขียนให้เกาะน้อยใหญ่ทางตะวันออกเฉียงใต้ที่มีความเป็นไปได้ว่าหมายถึงหมู่เกาะเผิงหูและเกาะไต้หวันเป็นพื้นที่ว่างเปล่าไม่มีใครอาศัยอยู่มาก่อน จนจอมยุทธ์ชาวจีนฮั่นเข้าไปยึดครองและใช้พื้นที่ดังกล่าวกระทำการที่ผิดศีลธรรมและผิดกฎหมาย ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้วมีการอพยพของกลุ่มคนเชื้อสายมาเลย์จากทั้งหมู่เกาะในทะเลจีนใต้และกลุ่มคนที่พูดภาษาตระกูลออสโตรเนเซียจากจีนแผ่นดินใหญ่ไปยังเกาะเหล่านี้ตั้งแต่หลายพันปีก่อน (Stainton, 2015, pp. 28-42) การลอบหยวนจู้หมิน (原住民) หรือคนพื้นเมืองที่มีชาติพันธุ์อื่นออกจากพื้นที่และให้ชาวจีนฮั่นเป็นคนกลุ่มแรกที่เข้ามาใช้พื้นที่จึงแสดงให้เห็นถึงอุดมการณ์ชาตินิยมของสาธารณรัฐจีนที่ไม่ได้มองว่าคนพื้นเมืองบนเกาะเหล่านี้มีความสำคัญและมีอัตลักษณ์เป็นของตนเอง เป็นเพียงชนกลุ่มน้อยที่ไร้วัฒนธรรมและพร้อมจะถูกกลืนให้กลายเป็นฮั่น จนไม่จำเป็นต้องมีตัวตน ซึ่งเป็นแนวคิดที่เจ้าอาณานิคมมีต่อกลุ่มคนที่ตนเองปกครองว่าคนเหล่านี้มีคุณสมบัติที่ด้อยกว่าและสมควรเป็นผู้ถูกปกครองและแผ่นดินที่เจ้าอาณานิคมยึดครองก็มักจะถูกเขียนให้เป็นแผ่นดินที่ไม่มีผู้ใดเคยอาศัยอยู่มาก่อนพร้อมที่จะถูกยึดครองและจัดสรรแบ่งปันโดยเจ้าอาณานิคม ซึ่งการมองหมู่เกาะทางตะวันออกเฉียงใต้ของแผ่นดินใหญ่ในลักษณะเช่นนี้มีมาตั้งแต่ช่วงปลายราชวงศ์ชิงซึ่งจะเห็นได้จากจดหมายที่หลี่เซียนเต๋อ (李先德) หรือชาร์ลส์ ดับเบิลยู เลอ จองดร์ (Charles W. Le Gendre) กงสุลสหรัฐอเมริกาประจำ

³¹ ในสาธารณรัฐประชาชนจีนหรือจีนแผ่นดินใหญ่เจิ้งเฉิงกงถูกสร้างภาพให้เป็นขุนนางผู้ภักดีต่อราชสำนักหมิง เป็นผู้ขับไล่พวกต๋องซ่งจากเกาะไต้หวัน ก่อนสถาปนาอาณาจักรตงหนิง (东宁王国) บนเกาะไต้หวัน และพยายามต่อสู้กับพวกแมนจูบนแผ่นดินใหญ่เพื่อฟื้นฟูราชวงศ์หมิงซึ่งเป็นราชวงศ์ของชาวจีนฮั่น เจิ้งเฉิงกงจึงเป็นทั้งชาวจีนผู้รักแผ่นดินแม่ และการพ่ายแพ้ต่อกองทัพแมนจูของราชวงศ์ชิงก็เป็นการแสดงให้เห็นว่าไต้หวันเป็นส่วนหนึ่งของจีนแผ่นดินใหญ่มาดั้งแต่สมัยราชวงศ์ชิง ในขณะที่ในสาธารณรัฐจีนหรือไต้หวันภาพลักษณ์ของเจิ้งเฉิงกงกลับถูกขับเน้นในส่วนที่เป็นผู้นำของชาวจีนฮั่นยกเว้นที่อาศัยอยู่ทั้งสองฝั่งของช่องแคบไต้หวัน รวมถึงหมู่เกาะเผิงหูที่อยู่ระหว่างเกาะไต้หวันกับแผ่นดินใหญ่ และเจิ้งเฉิงกงคือบิดาผู้สร้างชาติไต้หวัน (Manthorpe, 2009, pp. 84-88)

เมืองเซี่ยเหมินเขียนถึงข้าราชการระดับสูงของเกาะไต้หวันเพื่อโน้มน้าวให้ข้าราชการเหล่านั้นยอมรับวิธีการของตนเองในการจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นบนเกาะไต้หวัน ซึ่งจดหมายดังกล่าวก็แสดงให้เห็นถึงแนวคิดแบบเจ้าอาณานิคมที่ทั้งฝ่ายสหรัฐอเมริกาและฝ่ายราชสำนักชิงต่างมีร่วมกัน นั่นคือมองว่าเจ้าอาณานิคมเป็นผู้มีอารยธรรมที่เหนือกว่าและมีสิทธิบนดินแดนที่ค้นพบและมีสิทธิในการปกครองชนชาติที่มีอารยธรรมต่ำต้อยกว่า ดังจะเห็นได้จากข้อความในจดหมายของหลี่เซียนเต๋อที่ว่า “จีน(ราชสำนักชิง)นำที่ดินของชนพื้นเมืองบนเกาะฟอร์โมซา (ไต้หวัน) มาแบ่งเป็นส่วน แล้วนำที่ดินเหล่านั้นยกให้พลเมือง (ชาวจีนฮั่น) ตามความต้องการของพวกเขา รวบรวมว่าที่ดินเหล่านี้เป็นที่ดินว่างเปล่าไม่มีผู้อยู่อาศัยมาก่อน” (中国将福尔摩沙原住民的土地划分成若干份，并视其子民之需要而将土地赐予他们，就仿佛它原本是空无人居之地一样。)(邓津华, 2018, p. 298) การเขียนให้หมู่เกาะเล็กใหญ่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของแผ่นดินใหญ่เป็นเกาะรกร้างว่างเปล่าไร้ผู้คน ให้ชาวจีนฮั่นเป็นคนกลุ่มแรกที่ย้ายมายึดครองในนวนิยายเรื่อง *เปียนผู่ฉวนฉี* (蝙蝠传奇) และการเขียนให้เกาะเหล่านี้แม้มีผู้คน แต่ก็เป็นคนโหดร้ายและมีศีลธรรมที่ต่ำกว่าในนวนิยายเรื่อง *ซินเยว่ฉวนฉี* (新月传奇) จึงเป็นการเขียนเพื่อสร้างความชอบธรรมให้แก่ชาวจีนฮั่นในการยึดครองหมู่เกาะในทะเลจีนตะวันออกและทะเลจีนใต้ ซึ่งเป็นความชอบธรรมแบบเดียวกันกับที่รัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งอ้างในการยึดครองเกาะไต้หวัน

เมืองลาเหอซู (拉合苏) เป็นจุดหมายที่ลู่เสี่ยวเฟิงต้องเดินทางไปเพื่อไปเอาป้ายหยกของเจ้าสำนักหลัวซา (罗刹) หรือรากษส (rakshas) ในภาษาสันสกฤตคืนจากหลี่เสี่ยา (李霞) และเป็นฉากท้องเรื่องที่เกิดเหตุการณ์ฆาตกรรมและการคลี่คลายปริศนาโดยลู่เสี่ยวเฟิง ในนวนิยายเรื่อง *อินโกวตุ่ฟง* (银钩赌坊) กุ่หลงให้ข้อมูลไว้ว่าเมืองลาเหอซูตั้งอยู่บริเวณแม่น้ำซงฮวา (松花江) แม่น้ำซงฮวาจะแข็งเป็นน้ำแข็งพอให้ผู้คนสามารถตั้งบ้านเรือนบนแม่น้ำได้นานถึงเจ็ดเดือน กุ่หลงอธิบายว่าลาเหอซูเป็นภาษาท้องถิ่นแปลเป็นภาษาจีนกลางได้ว่าบ้านเก่า แต่เมื่อผู้วิจัยทำการหาข้อมูลเกี่ยวกับเมืองลาเหอซู กลับไม่พบเมืองดังกล่าว พบแต่เมืองลาเหอซูซู (拉合苏苏) ซึ่งชื่อเมืองมาจากภาษาเฮ่อเจ้อ (赫哲语) หรือภาษานานไ (Nanai) ซึ่งเป็นชาติพันธุ์กลุ่มน้อยที่อาศัยอยู่บริเวณภาคตะวันออกเฉียงใต้ของจีนและในรัสเซีย ปัจจุบันคือเมืองถงเจียง (同江) ในมณฑลเฮยหลงเจียง (黑龙江) ชื่อเมืองลาเหอซูซูแปลเป็นภาษาจีนกลางได้ว่าบ้านเก่าหรือซากปรักหักพัง ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าน่าจะเป็นเมืองลาเหอซูในตัวตน สิ่งที่น่าสนใจคือในนวนิยายกุ่หลงให้ตัวละครที่ปรากฏในเมืองดังกล่าวล้วนแต่พูดภาษาจีนกลาง

ทั้งที่ในบันทึกทางประวัติศาสตร์กลับมีข้อมูลที่แตกต่างกันออกไป ในเว็บไซต์ทางการของเมืองเฉิงเจียง ให้ข้อมูลไว้ว่าได้มีการบันทึกเรื่องราวของเมืองนี้มาตั้งแต่สมัยราชวงศ์โจวตะวันตก (西周) (1046-771 ปีก่อนคริสตกาล) และในสมัยราชวงศ์ถัง (唐朝) (ค.ศ. 618-907) ในปี ค.ศ. 726 ได้ตั้งเขตการปกครองขึ้นชื่อว่าเฮยสุ่ยโจว (黑水州) และเป็นหนึ่งในเขตปกครองในสมัยราชวงศ์หมิง จนในสมัยราชวงศ์ชิงจึงมีการตั้งเขตการปกครองหลินเจียงโจว (临江州) ก่อนที่จะยกระดับขึ้นเป็นหลินเจียงฝู (临江府) อย่างไรก็ตามมอริส รอสซาบิ (Morris Rossabi) กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างอาณาจักรหมิงกับชาวจูเชน (Jurchen) หรือหนี่เจิน (女真) ในภาษาจีนกลางซึ่งคนกลุ่มนี้อาศัยอยู่บริเวณเหลียวตง (辽东) ที่อยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของอาณาจักรหมิงตรงกับภูมิภาคตงเป่ย์ (东北地区) ในปัจจุบันว่าแม้ว่าอาณาจักรหมิงจะมีเว่ยสั่ว (卫所) หรือ the court founded guard ในภูมิภาคดังกล่าว แต่อาณาจักรหมิงก็ไม่ได้มีอำนาจบริหารงานหรือเก็บภาษีจากชาวจูเชน การตั้งเว่ยสั่วในดินแดนของชาวจูเชนเป็นเพียงสัญลักษณ์เพื่อสื่อถึงการเป็นรัฐในอารักขาหรือรัฐในบรรณาการของอาณาจักรหมิงเท่านั้น (Rossabi, 1978, pp. 258-271) ด้วยเหตุนี้บริเวณเมืองลาเหอซูซึ่งอยู่ถัดออกไปจากเหลียวตงและห่างไกลจากอาณาเขตการปกครองของอาณาจักรหมิงจึงไม่น่าอยู่ภายใต้การปกครองของชาวจีนอันแต่อย่างใด แต่ในนวนิยายกลับไม่แสดงให้เห็นว่าเมืองดังกล่าวได้ออกไปนอกเขตการปกครองของชาวจีนอันแล้ว มิหนำซ้ำยังให้ตัวละครท้องถิ่นที่นั่นใช้ชื่อจีนและพูดภาษาจีนกลางซึ่งไม่น่าจะเป็นไปได้ในทางประวัติศาสตร์ เพราะในยุคราชวงศ์หมิงพื้นที่บริเวณนั้นไม่น่าจะมีชาวจีนอันอยู่จำนวนมากนัก ที่แน่นอนคือไม่ใช่ประชากรส่วนใหญ่ ในช่วงราชวงศ์หมิงชาวจีนอันที่อยู่บริเวณภูมิภาคตงเป่ย์มีเพียงพวกพ่อค้า และคนที่ถูกจ้างให้ทำงานกับพวกจูเชนเท่านั้น เพราะชาวจีนอันเริ่มเข้าไปในภูมิภาคตงเป่ย์ในช่วงที่อาณาจักรชิงของชาวแมนจูเริ่มรุกรานอาณาจักรพื้นที่บริเวณชายแดนของอาณาจักรหมิงของชาวจีนอันและจับกุมชาวจีนอันไปเป็นทาส และการอพยพครั้งใหญ่ของชาวจีนอันเข้าไปอาศัยอยู่ในภูมิภาคตงเป่ย์ก็ในช่วงศตวรรษที่ 19-20 นี้เอง (杜有 & 孙春日, 2019, pp. 121-124) การเขียนให้ผู้คนในเมืองลาเหอซูไม่แตกต่างจากชาวจีนอันและพูดภาษาจีนกลางจึงแสดงให้เห็นถึงความพยายามผนวกพื้นที่ของชนชาติจูเชนหรือที่ในภายหลังเปลี่ยนชื่อเป็นชาวแมนจูเข้าไปในแผนที่ของอาณาจักรหมิงซึ่งเป็นอาณาจักรของชาวจีนอัน สะท้อนให้เห็นอุดมการณ์ชาตินิยมของสาธารณรัฐจีนที่มีชาวจีนอันเป็นวัฒนธรรมอันเป็นศูนย์กลาง

อาณาจักรชิวฉือ (龟兹) เป็นอาณาจักรที่แตกต่างกับอาณาจักรจีนโบราณของชาวฮั่นทั้งในด้านชาติพันธุ์ ภาษา และวัฒนธรรม ในนวนิยายเรื่อง*ต้าซามัว* (大沙漠) ฉูหลิวเซียงอธิบายให้สหายของเขาฟังว่าเครื่องดนตรีพิผา (琵琶) ของจีนก็เป็นเครื่องดนตรีที่รับมาจากอาณาจักรชิวฉือในช่วงยุคห้าราชวงศ์สิบอาณาจักร (五代十国) ขุนนางในอาณาจักรชิวฉือก็พูดภาษาจีนได้เพราะอาณาจักรชิวฉือเป็นรัฐในบรรณาการของอาณาจักรของชาวฮั่น กษัตริย์ชิวฉือที่ถูกยึดอำนาจจากขุนนางกลุ่มหนึ่งโดยความช่วยเหลือของชาวฮั่น ตัวกษัตริย์ชิวฉือก็ต้องการความช่วยเหลือจากจอมยุทธ์ชาวฮั่นอื่นเพื่อช่วยกอบกู้ราชบัลลังก์ แสดงให้เห็นว่าอาณาจักรชิวฉือด้อยกว่าอาณาจักรหมิงและอิทธิพลของชาวฮั่นในภูมิภาคซินเจียงที่มีมาตั้งแต่ในอดีต เรื่องราวเกี่ยวกับอาณาจักรชิวฉือในตัวบทนวนิยายจึงเป็นการผลิตซ้ำอุดมการณ์ทางการเมืองของสาธารณรัฐจีนที่ว่าพื้นที่บริเวณเขตปกครองตนเองซินเจียงในปัจจุบันมีความสัมพันธ์และรับอิทธิพลจีนมาตั้งแต่อดีตและในภายหลังก็ตกเป็นส่วนหนึ่งของจีน

ในนวนิยายเรื่อง*ต้าซามัว* (大沙漠) กู๋หลงบรรยายว่าดอกฝิ่นและต้นกัญชาในเขตที่พักของสี่กวนอิน (石观音) ที่ถูกนำมาใช้เป็นยาพิษมาจากอาณาจักรเทียนจู่ โดยระบุว่าพืชทั้งสองชนิดปลูกได้ในแต่เขตร้อนเท่านั้น ในตัวบทนวนิยายตัวละครฉูหลิวเซียงและสหายของเขาที่มาจากดินแดนจิงหยวนกลับไม่รู้จักพืชทั้งสองชนิด ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้วจีนเป็นดินแดนที่ปลูกต้นกัญชาตั้งแต่ 3400 ปีก่อน และในหนังสือ*หลู่ชื้อชุนชิว* (吕氏春秋) ที่เขียนในช่วงต้นราชวงศ์ฉินก็มีบันทึกเกี่ยวกับกัญชาในส่วนของฝิ่นก็เชื่อกันว่าเข้ามาในดินแดนจีนมาตั้งแต่สมัยห้าราชวงศ์ (五国) และปรากฏข้อมูลในหนังสือ*เบินเฉ่าสืออี* (本草拾遗) ที่เขียนในสมัยราชวงศ์ถัง ซึ่งเป็นเวลาในก่อนยุคราชวงศ์หมิงในตัวบทนวนิยาย การที่ผู้เขียนให้พืชที่ถูกใช้เป็นยาเสพติดทั้งสองชนิดมาจากอินเดียน่าจะเป็นอิทธิพลของการเรียนการสอนวิชาประวัติศาสตร์จีนสมัยใหม่ว่าด้วยเรื่องของสงครามฝิ่นที่อาณาจักรชิงนำเข้าฝิ่นจำนวนมากจากอินเดียซึ่งเป็นอาณานิคมของอังกฤษในขณะนั้นและสะท้อนให้เห็นถึงอุดมการณ์ชาตินิยมที่มองว่าของที่นำเข้ามาจากต่างชาติมักเป็นพิษและเป็นของอันตราย เฉกเช่นเดียวกับมุมมองที่รัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งมีต่อค่านิยมแบบตะวันตกว่าทำให้สังคมได้หันเสื่อมทรามจนต้องมีการฟื้นฟูขบวนการเคลื่อนไหวฟื้นฟูวัฒนธรรมจีน (中华文化复兴运动)

จะเห็นได้ว่ากู๋หลงได้ใส่ความหมายให้กับพื้นที่และดินแดนที่ปรากฏในนวนิยายทั้งสองชุด ทั้งความหมายในเชิงภูมิอากาศ ภูมิประเทศ ซึ่งเป็นความหมายเชิงภูมิศาสตร์ และความหมายเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมทั้งในลักษณะที่คล้ายคลึงกับหนังสือบันทึกทางประวัติศาสตร์ หรือแบบ

เหมารวมโดยอิงจากการรับรู้โดยทั่วไปของผู้คนในยุคสมัยนั้น ไปจนถึงการให้ความหมายที่แตกต่างไปจากบันทึกทางประวัติศาสตร์ ซึ่งการให้ความหมายกับพื้นที่และดินแดนข้างต้นเป็นการสร้างความจริงชุดใหม่ผ่านนวนิยายกำลังภายในที่เป็นนวนิยายย้อนยุคซึ่งอาจทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่าความหมายที่ผู้เขียนให้กับพื้นที่และดินแดนดังกล่าวเป็นเรื่องจริง อาทิ เมืองลาเหอซู (拉合苏) บนแม่น้ำซางฮวาที่มีแต่ตัวละครชาวฮั่นและเสมือนว่าเป็นเมืองในการปกครองของอาณาจักรหมิงทั้งที่ความเป็นจริงคืออาจเป็นเพียงเมืองที่ส่งบรรณาการให้เท่านั้น เกาะในทะเลฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ซึ่งอาจหมายถึงไต้หวัน ที่เป็นแค่เกาะที่เป็นที่อาศัยของโจรสลัดเชื้อสายญี่ปุ่นหรือเป็นที่ที่คนจากแผ่นดินใหญ่มาใช้ประโยชน์ โดยที่การดำรงอยู่ของชาวพื้นเมืองท้องถิ่นถูกทำให้หายไป ซึ่งเป็นการสร้างดินแดนและเขตแดนจำลองที่สัมพันธ์กับประวัติศาสตร์ที่มีอุดมการณ์ทางการเมืองบางอย่างอยู่เบื้องหลัง

ในบทความเรื่อง Constructing collective memory for (de)colonisation: Taiwanese images in history textbooks, 1950-1987. Huang Hsuan-Yi และ Chen Hsiao-Lan พบว่าในหนังสือแบบเรียนประวัติศาสตร์เล่มแรกของสาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวันที่ดีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1952 บทแรกมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับการแนะนำสภาพภูมิศาสตร์ของประเทศจีนในฐานะที่เป็นที่เข้าใจกันว่าเป็นบ้านเกิดของไต้หวันโดยใช้ชื่อว่าสาธารณรัฐจีนว่าตั้งอยู่ในจุดใดและมีลักษณะทางภูมิประเทศอย่างไร แบบเรียนเล่มนี้อธิบายอาณาเขตดินแดนของสาธารณรัฐจีนที่รวมดินแดนของจีนแผ่นดินใหญ่ทั้งหมดเข้าไปโดยมีการระบุเส้นเขตแดนที่ชัดเจน นอกจากนี้หนังสือแบบเรียนประวัติศาสตร์ในไต้หวันภายใต้การปกครองของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งในช่วงปี ค.ศ. 1950-1987 ยังประกอบไปด้วยความรู้เกี่ยวกับประเทศจีนและชาติจีนโดยภายใต้ความเข้าใจที่ว่าคนไต้หวันคือลูกหลานของจีนและแผ่นดินแม่ของไต้หวันคือประเทศจีน ดังนั้นพวกเขาต้องร่วมมือกันอย่างขันแข็งกับรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งเพื่อต่อสู้ทวงคืนแผ่นดินดังกล่าวจากศัตรูคือพรรคคอมมิวนิสต์จีน โดยแบบเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในช่วงเวลาดังกล่าวให้ความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์จีนตั้งแต่ยุคก่อนประวัติศาสตร์ ยุคโบราณ ยุคจักรวรรดิ ไปจนถึงยุคสมัยใหม่ เริ่มต้นด้วยการสถาปนาสาธารณรัฐจีน (Huang & Chen, 2019, pp. 108-109) จากข้อมูลในบทความดังกล่าว จะเห็นได้ว่านวนิยายกำลังภายในทั้งสองชุดของกู่หลงก็ทำหน้าที่ไม่ต่างจากแบบเรียนประวัติศาสตร์ไต้หวันในยุคสร้างชาติที่สร้างความทรงจำร่วมให้แก่พลเมืองชาวไต้หวันว่าตนเองเป็นลูกหลานชาวจีน และจีนแผ่นดินใหญ่คือแผ่นดินแม่ของชาวไต้หวัน การรับรู้ขอบเขตดินแดนของอาณาจักรหมิงที่เกิดจากการเดินทางของตัวละครเอกจอมยุทธ์

เชื่อมโยงผู้อ่านชาวไต้หวันเข้ากับจีนแผ่นดินใหญ่ทั้งในด้านประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ อาณาเขตของอาณาจักรหมิงที่ปรากฏในต๋วบทนวนิยายที่รวมพื้นที่ที่ไม่ได้อยู่ภายใต้การปกครองของราชวงศ์หมิงตามประวัติศาสตร์ แต่เป็นดินแดนที่อยู่ภายใต้การปกครองและการอ้างสิทธิของรัฐบาลจีนสาธารณรัฐ สะท้อนให้เห็นถึงแผนที่ของสาธารณรัฐจีนภายใต้การปกครองของพรรคก๊กมินตั๋งที่ซ้อนทับอยู่บนแผนที่อาณาจักรหมิงในนวนิยายทั้งสองชุด

นอกจากร่องรอยแผนที่ของสาธารณรัฐจีนที่ปรากฏในนวนิยายทั้งสองชุดแล้ว การสร้างดินแดนและเขตแดนของอาณาจักรหมิงของผู้เขียนก็เป็นการสร้างเขตแดนและพื้นที่ความเป็นอื่นของสิ่งที่ไม่ใช่จีนด้วยเช่นกัน เอ็ดเวิร์ด ซาอิด (Edward Said) กล่าวในหนังสือเรื่อง *บูรพาคติศึกษา (Orientalism)* ว่าทั้งตะวันตก (Occident) และตะวันออก (Orient) ล้วนไม่ใช่สิ่งที่เกิดมาและดำรงอยู่โดยธรรมชาติ แต่เกิดจากการสร้างของมนุษย์ เป็นชุดความคิดที่ประกอบด้วยเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ แนวคิด ภาพลักษณ์ และคำศัพท์ โดยที่ชุดความคิดทั้งสองชุดต่างสนับสนุนและสะท้อนชุดความคิดอีกชุดความคิดหนึ่ง ความสัมพันธ์ระหว่างตะวันตกและตะวันออกเป็นความสัมพันธ์เชิงอำนาจ ที่มีตะวันตกเป็นฝ่ายครอบงำ และมีอำนาจนำ ตะวันออกเป็นชุดความคิดที่ถูกสร้างขึ้นมามบนรากฐานของตะวันตก เพื่ออธิบายสิ่งที่ไม่ใช่ตะวันตกหรือยุโรป และสร้างอัตลักษณ์ให้กับชาวยุโรป โดยที่อัตลักษณ์ของความเป็นยุโรปก็คือความเหนือกว่า ในขณะที่ความเป็นตะวันออกคือความด้อยกว่า (Said, 2003, pp. 4-7) การสร้างและให้ความหมายกับดินแดนและเขตแดนอาณาจักรหมิงในนวนิยายทั้งสองชุดของกู่หลงจึงเป็นการสร้างและให้ความหมายกับดินแดนและเขตแดนที่ไม่ใช่จีนในเวลาเดียวกัน โดยที่ดินแดนที่ไม่ใช่จีนนั้นจะมีความด้อยกว่าในทางใดทางหนึ่ง เช่น ดินแดนชีวิตมีความด้อยกว่าทางวัฒนธรรม ดังจะเห็นได้จากการเมืองภายในที่ถูกแทรกแซงจากชาวจีนฮั่น ดินแดนเทียนจู่ที่เป็นแหล่งกำเนิดของผีและภูตซึ่งเป็นสารเสพติดและเป็นของชั่วร้าย เกาะต่าง ๆ ในทะเลจีนฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ที่เป็นที่รกร้าง ไร้ผู้คน ไร้อารยธรรมมนุษย์ และดินแดนตงอั้งฟู่ซึ่งที่ในอดีตก็รับวัฒนธรรมจากอาณาจักรจีนโบราณ แม้ว่าจะพัฒนาความรู้และวัฒนธรรมจนเป็นของตัวเองและมีความโดดเด่น แต่ก็ยังเป็นแหล่งที่มาของความชั่วร้าย และที่สำคัญที่สุดคือไม่ว่าจอมยุทธ์จากตงอั้งฟู่ซึ่งจะเก่งกาจเพียงใดสุดท้ายก็ต้องพ่ายแพ้ให้แก่ตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองที่เป็นชาวจีนฮั่นในที่สุด

อาจสรุปได้ว่าการสร้างเขตแดนและการให้ความหมายกับพื้นที่และดินแดนของนวนิยายทั้งสองชุดของกู่หลงแสดงให้เห็นถึงการซ้อนทับของอาณาเขตอาณาจักรจินโบราณกับอาณาเขตของสาธารณรัฐจีนบนแผนที่ของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋ง ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงที่ผู้อ่านชาวไต้หวันต้องเผชิญกับความไม่มั่นคงทางอัตลักษณ์ที่เกิดจากการที่สถานะของสาธารณรัฐจีนบนเวทีโลกถูกสั่นคลอนจนสูญเสียสถานะของรัฐประชาชาติทั้งในองค์การสหประชาชาติและในความสัมพันธ์ทางการทูตกับนานาอารยประเทศให้กับสาธารณรัฐประชาชนจีนหรือจีนแผ่นดินใหญ่ในช่วงทศวรรษที่ 1970 อาณาเขตของอาณาจักรจินโบราณในนวนิยายที่ผู้เขียนสร้างขึ้นและให้ความหมายทำหน้าที่สร้างความชอบธรรมให้กับรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งบนดินแดนดังกล่าว พื้นที่ตั้งแต่ซินเจียงทางตะวันตกเฉียงเหนือไปจนถึงแม่น้ำซางฮวาในฮาร์บินซึ่งอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือล้วนเต็มไปด้วยชาวจีนฮั่นและอิทธิพลของชาวจีนฮั่น เกาเห่ต่าง ๆ ในชายฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ของแผ่นดินจีนซึ่งอาจรวมถึงเกาะไต้หวันก็เป็นพื้นที่ว่างเปล่าที่ชาวจีนฮั่นจากแผ่นดินใหญ่เป็นผู้เข้าไปบุกเบิก ยึดครอง และใช้ประโยชน์ ในขณะที่เดียวกันการก่อร่างสร้างตัวของอาณาเขตของอาณาจักรจินโบราณในนวนิยายก็แสดงให้เห็นการสร้างอัตลักษณ์ความเป็นจีนฮั่นที่เป็นศูนย์กลางและเหนือกว่าชาติพันธุ์อื่น

3.2.2 ชาวจีนฮั่นผู้เป็นศูนย์กลาง ชาวต่างชาติผู้เป็นอื่น

เนื่องจากนวนิยายกำลังภายในมีฉากท้องเรื่องที่ย้อนกลับไปในอาณาจักรจินยุคก่อนสมัยใหม่ซึ่งตามประวัติศาสตร์เป็นยุคที่แนวคิดเกี่ยวกับรัฐประชาชาติสมัยใหม่และพลเมืองสมัยใหม่จากตะวันตกยังไม่เข้ามาสู่แผ่นดินจีน คนทั่วไปจึงเข้าใจว่าแนวคิดชาตินิยมไม่ใช่แนวคิดหลักหรือคุณค่าหลักที่สำคัญในนวนิยายกำลังภายในเมื่อเทียบกับแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมของจอมยุทธ์อย่างเรื่องการช่วยเหลือบุคคลอื่นและเรื่องบุญคุณความแค้น แต่ในความเป็นจริงแล้วนวนิยายกำลังภายในหลายเรื่องต่างปรากฏแนวคิดชาตินิยมแทรกอยู่ และในบางเรื่องก็ชาตินิยมเป็นประเด็นหลักของนวนิยาย อาทิ นวนิยายเรื่อง*เซ่เตียอวิงฮวงจ้วน* (射雕英雄传) และ*เทียนหลงปาปู้* (天龙八部) ของจินยง (金庸) ที่ในเรื่องแรกตัวละครเอกก๊วงจิ้ง (郭靖) ต้องขัดแย้งกับหยังคัง (杨康) เพื่อนสนิทที่เติบโตมาด้วยกันเพราะประเด็นเรื่องชาติ และเรื่องที่สองตัวละครเซียวเฟิง (萧峰) ประสบกับความขัดแย้งทางอัตลักษณ์ทางชนชาติ ที่เป็นเช่นนี้เพราะในความเป็นจริงแล้วนวนิยายกำลังภายในถือเป็นผลิตผลของยุคสมัยใหม่ นวนิยายกำลังภายในเป็นลูกผสมที่พัฒนามาจากนิยายจินโบราณอย่างนิยายส

ยาอู้ (侠义小说) นิยายกงอัน (公案小说) กับนวนิยายของตะวันตก และนวนิยายกำลังภายในก็ถูกเขียนขึ้นในยุคสมัยใหม่ที่รัฐประชาชาติได้ก่อตัวขึ้นแล้วในภูมิภาคเอเชียตะวันออก สำนักเรื่องความเป็นชาติจึงเป็นสิ่งที่ปรากฏให้เห็นได้และหลีกเลี่ยงได้ยากโดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคที่ผู้คนกำลังเผชิญกับวิกฤตอัตลักษณ์ อย่างในงานศึกษาเกี่ยวกับนวนิยายของจีนยังกับอัตลักษณ์ความเป็นจีน ใน *Paper Swordsmen: Jin Yong and the Modern Chinese Martial Arts Novel* (2005) ของจอห์น คริสโตเฟอร์ แฮม (John Christopher Hamm) ที่เสนอว่านวนิยายของจีนยังมีส่วนในการสร้างอัตลักษณ์และตัวตนของชาวจีนทั้งในฮ่องกงและชาวจีนโพ้นทะเลในช่วงยุคหลังสงครามโลกครั้งที่สอง ควบคู่ไปกับการนำเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์หมิงเป้า (明报) ที่จีนยังเป็นผู้ก่อตั้ง ในส่วนของนวนิยายกำลังภายในของกู่หลงแม้ว่ามีผู้เสนอว่าประเด็นเรื่องเรื่องชาตินิยมจะไม่ใช่ว่าประเด็นหลักในนวนิยายกำลังภายในของกู่หลง ดังจะเห็นได้จากที่นักวิชาการส่วนใหญ่เสนอว่านวนิยายกำลังภายในของกู่หลงไม่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์เท่าใดนัก (张丹丹 (2010), 曾丽芹 (2012), 徐厚猛 (2016)) แต่ก็มีนักวิชาการบางคนเช่น เพทริส หลิว (Petrus Liu) ที่เสนอในหนังสือเรื่อง *Stateless subjects: Chinese martial arts literature and postcolonial history* (2011) ว่านวนิยายกำลังภายในของกู่หลงพูดถึงประเด็นเรื่องชาติ และสะท้อนวาทกรรมและความรู้สึกนึกคิดของคนได้หัวนในยุคสมัยที่สถานะความเป็นชาติในเวทีโลกกำลังถูกคุกคาม

จากการศึกษานวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนชุดฉู่หลิวเซียงและชุดลู่เสี่ยวเฟิงของกู่หลง ผู้วิจัยพบว่านวนิยายทั้งสองชุดของกู่หลงนำเสนอแนวคิดชาตินิยมอย่างชัดเจน กู่หลงนำเสนอความแตกต่างทางชาติพันธุ์และวัฒนธรรมระหว่างชาวจีนฮั่นและผู้ที่ไม่ใช่ชาวจีนฮั่นผ่านเสียงของผู้เล่าและความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร โดยเขียนให้ตัวละครชาวจีนฮั่นมีความสมบูรณ์ทั้งในด้านความสามารถและด้านศีลธรรม ในขณะที่ตัวละครที่ไม่ใช่ชาวจีนฮั่นถูกเขียนให้มีความแตกต่างจากชาวจีนฮั่นทั้งในด้านเชื้อชาติ ภาษา ศาสนา วัฒนธรรม ไปจนถึงนิสัยใจคอและมีลักษณะที่สมบูรณ์แบบน้อยกว่าชาวจีนฮั่น กล่าวคือตัวละครต่างชาติถ้าไม่มีความสามารถน้อยกว่าชาวจีนฮั่น ก็มีความสามารถมากกว่าชาวจีนฮั่นแต่จิตใจโหดเหี้ยม ตัวละครต่างชาติที่สำคัญในแทบได้แก่ชาวชีวฉือในนวนิยายเรื่อง *ต้าซามัว* (大沙漠) และชาวตองอูที่ปรากฏในนวนิยายหลายเรื่อง

ชาวชีวฉือถูกเขียนให้เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีความแตกต่างทางภาษา วัฒนธรรมกับชาวจีนฮั่นอย่างชัดเจน พวกเขามีภาษาเป็นของตนเอง ตอนที่ฉู่หลิวเซียงและพวกได้เจอองค์หญิงผีฟ้า (琵琶公

ไม่เพียงแต่ชาวตองอูจะถูกเขียนให้มีนิสัยใจคอที่โหดเหี้ยม ตัวละครที่เกี่ยวข้องกับอาณาจักรตองอู ไม่ว่าจะเป็นเคยไปอาศัยพำนักอยู่ที่ตองอูหรือฝึกวิชาของพวกตองอูก็จะถูกสร้างให้เป็นตัวละครฝ่ายร้ายที่มีจิตใจโหดเหี้ยม อาทิ ตัวละครชาต้าฮู่ (沙大戶) ในนวนิยายเรื่อง *เจี้ยนเลินอี่เซี่ยว (剑神一笑)* หนึ่งในตัวละครผู้อยู่เบื้องหลังแผนการชิงทองจากราชสำนักและการสังหารฉู่หลิวเซียงและพวกที่ใช้เพลงดาบของตองหยัง (东洋) ซึ่งหมายถึงอาณาจักรตองอูนั่นเอง ตัวละครสือกวนอิน (石观音) หรือหลี่ฉี (李琦) ในนวนิยายเรื่อง *เสวียไห่เฟี้ยวเซียง (血海飘香)* และเรื่อง *ต้าซามั่ว (大沙漠)* ก็เป็นตัวละครอีกตัวหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงการซึมซับความโหดเหี้ยมของตัวละครชาฮั่นจากแผ่นดินตองอู หลี่ฉีเดิมที่เป็นศิษย์ของสำนักหวงซาน (黄山世家) เมื่อคนของสำนักหวงซานถูกคนของสำนักฮว่าซาน (华山) ที่เป็นศัตรูคู่แค้นมากกว่ายี่สิบปีฆ่าล้างสำนัก หลี่ฉีผู้มีชีวิตรอดเพียงคนเดียวก็หนีไป投靠อาณาจักรตองอูและแต่งงานมีลูกกับเฟิงสี่ฮั่วหลั่ง (枫十四郎) จอมยุทธ์ตองอูและฝึกวิชาของชาวตองอูเพื่อกลับไปล้างแค้นสำนักฮว่าซาน เมื่อฆ่าล้างแค้นคนในสำนักฮว่าซานจนสิ้น สือกวนอินก็เริ่มทำร้ายคนอื่นในยุคจักร อาทิ บังคับให้ชิวหลิงซู่ (秋灵素) ทำลายโฉมตนเองเพียงเพราะว่ากระจกบอกว่าชิวหลิงซู่เป็นหญิงที่งามที่สุดในอาณาจักร ทำลายโฉมลูกศิษย์ของตนเองเพราะอิจฉาในความงามและความเยาว์วัย อีกทั้งยังทรمانผู้ชายทุกคนที่มีสัมผัสกับตนเอง ทำให้ผู้ชายกลายเป็นเพียงวัตถุทางเพศและทาสผู้รับใช้เท่านั้น นอกจากนี้สือกวนอินยังมีความทะเยอทะยานต้องการเป็นใหญ่ทั้งในยุคจักรและในอาณาจักร ดังจะเห็นได้จากการที่นางสนับสนุนให้ลูกทั้งสองคืออู่ฮว่ากับหนานกงหลิงวางแผนทำร้ายคนในยุคจักร และการที่นางเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมืองในอาณาจักรชิวฉือ ความทะเยอทะยาน ความโหดร้าย และภาพลักษณ์ที่เป็นภัยต่อยุคจักรและอาณาจักรของหลี่ฉีล้วนเกิดขึ้นหลังจากที่หลี่ฉีกลับมาจากเกาะตองอูแล้วกลายเป็นสือกวนอิน โดยในตัวเองไม่มีการบรรยายลักษณะนิสัยใจคอหรือความโหดร้ายของหลี่ฉีก่อนไปที่เกาะตองอู เกาะตองอูจึงถูกทำให้เข้าใจว่าอาจเป็นต้นเหตุหนึ่งของความโหดร้ายของหลี่ฉีไปโดยปริยาย

นอกจากภาพลักษณ์ความโหดร้ายแล้ว ชาวตองอูยังเป็นผู้มีจิตใจเข้มแข็ง เด็ดเดี่ยว เช่น ตัวละครอิงจื่อ (樱子) ในนวนิยายเรื่อง *ซินเยว่ฉวนฉี (新月传奇)* ที่เป็นนินจาจากตองอูซึ่งกล่าวถึงวิถีปฏิบัติของผู้คนในตองอูซึ่งว่าหากผู้ใดทำผิดพลาดแม้แต่เรื่องเล็กน้อยก็决不ปล่อยผ่าน ถึงกับควานท้องฆ่าตัวตาย ตัวละครเฟิงสี่ฮั่วหลั่ง (枫十四郎) จอมยุทธ์จากแดนตองอูในนวนิยายเรื่อง *เสวียไห่เฟี้ยวเซียง (血海飘香)* ที่มาขอประลองฝีมือกับเหรินสือ (任慈) แม้ว่าร่างกายจะบอบช้ำจากการ

ประลองกับหลวงจีนเทียนเฟิง (天峰) มาก่อนหน้า แต่ก็ไม่ยอมปริปากเลื่อนนั้วันประลองยุทธ์ มีหน้าซ้ำ แม้จนถึงวาระสุดท้ายของชีวิตก็ไม่ยอมแสดงความอ่อนแอ ความโหดเหี้ยมและความเด็ดเดี่ยวของชาวตองอูยังถูกสร้างขึ้นพร้อมกับความใจกว้างและมีเมตตาของชาวจีนอันผ่านการเปรียบเทียบกับที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องซินเยว่ฉวนฉี (新月传奇) ตัวละครอิงจื่อ (樱子) ที่เป็นนินจาจากตองอูซึ่งรู้สึกแปลกใจที่ฉู่หลิวเซียงปล่อยเชวียชวณซิน (薛穿心) ผู้ที่ทำร้ายเขาไป โดยรำพึงในใจว่าชาวจีนช่างแปลกประหลาดที่สามารถปล่อยคนที่คิดทำร้ายตนเองไปได้ หากเป็นที่ประเทศของนาง เรื่องเช่นนี้ไม่มีวันเกิดขึ้น

นอกจากนี้ตัวละครชาวตองอูซึ่งถูกนำเสนอว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญในการเลียนแบบ นอกจากจะนำสิ่งที่ตนเองเรียนรู้มาเป็นของตนเองแล้ว ยังสามารถพัฒนาให้มีลักษณะเด่นเป็นของตนเองด้วย ดังที่ฉู่หลิวเซียงกล่าวถึงวิชานินจาของชาวตองอูซึ่งในนวนิยายเรื่องเสวียไห่เพียวเซียง (血海飘香) ว่าพัฒนามาจากวิชายุทธ์ของชาวจหยวนหรือชาวจีนอื่น นอกจากลักษณะนิสัยใจคอและความสามารถแล้ว ในตัวบทยังปรากฏภาพเหมารวมรูปลักษณ์ภายนอกของชาวตองอูด้วย เช่น ในนวนิยายเรื่องซินเยว่ฉวนฉี (新月传奇) ผู้เขียนบรรยายว่าสตรีชาวตองอูส่วนใหญ่มักมีขาที่ใหญ่และสันซึ่งเป็นภาพลักษณ์เหมารวมที่ผู้คนส่วนใหญ่มีต่อผู้หญิงชาวญี่ปุ่น

จะเห็นได้ว่าในตัวบทมีการสร้างอัตลักษณ์ของชาวจีนอื่นไปพร้อมกับอัตลักษณ์ของคนที่ไม่ใช่ชาวจีนอื่น ทั้งความแตกต่างทางรูปลักษณ์ภายนอก นิสัยใจคอ ไปจนถึงจิตใจ โดยที่ภาพลักษณ์ของชาวจีนอื่นที่ปรากฏคือเป็นกลุ่มคนที่เหนือกว่าทางอารยธรรม มีจิตใจดี มีเมตตา ในขณะที่ชนชาติที่ไม่ใช่ชาวจีนอื่นอย่างชาวชีวฉือก็เป็นผู้ที่ด้อยกว่าทางวัฒนธรรม มีความสามารถด้อยกว่าชาวจีนอื่น หรือแม้แต่ชาวตองอูที่มีความเจริญทางวัฒนธรรมก็เพราะรับวัฒนธรรมของชาวจีนอื่นไป และสุดท้ายไม่ว่าจะเก่งกาจเพียงใดก็ต้องพ่ายแพ้ให้กับชาวจีนอื่นในที่สุด มีหน้าซ้ำชาวตองอูยังมีจิตใจที่โหดเหี้ยมขาดความเมตตาเมื่อเทียบกับชาวจีนอื่น แสดงให้เห็นว่าชาวจีนอื่นไม่ได้เหนือกว่ากลุ่มคนที่ไม่ใช่ชาวจีนอื่นแค่ทางการเมือง วัฒนธรรม และความสามารถเท่านั้น แต่ยังเหนือกว่าในด้านจิตใจหรือจริยธรรมอีกด้วย ในด้านของแนวคิดชาตินิยม ภาพของตัวละครชาวตองอูหรือชาวญี่ปุ่นที่ถูกวาดภาพให้เป็นชนเผ่าที่ได้รับอิทธิพลทางวัฒนธรรมไปจากจีนแต่สามารถพัฒนาจนเหนือกว่า แล้วกลายมาเป็นตัวร้ายที่เป็นภัยคุกคามทั้งต่อยุทธจักรจีนและราชสำนักจีน ทั้งในรูปแบบของจอมยุทธ์เชื้อสายตองอูที่ต้องการเข้ามาเป็นใหญ่ในยุทธจักรของจีน สร้างความวุ่นวายทำให้ผู้คนเสียชีวิตจำนวนมาก และใน

รูปแบบของโจรสลัดเชื้อสายตงอันที่ก่อความรำคาญให้กับประชาชนจีนที่อาศัยอยู่ในบริเวณดินแดนชายฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ ทั้งที่ในความเป็นจริงทางประวัติศาสตร์กลุ่มโจรสลัดเชื้อสายญี่ปุ่นหรือที่เรียกว่าวูไค่ว (倭寇) แม้จะสร้างความรำคาญให้กับผู้คนในแผ่นดินจีนในช่วงราชวงศ์หมิงเป็นอย่างมาก แต่โจรสลัดเหล่านี้ก็ไม่ได้มีแต่ชาวตงอันหรือชาวญี่ปุ่น แต่มีชาวจีนอยู่ในกลุ่มและให้ความช่วยเหลือในการเดินเรือในพื้นที่ชายฝั่งและพื้นที่แม่น้ำของราชวงศ์หมิงจำนวนไม่น้อย (上田信, 2017, pp. 108-109) นอกจากนี้ราชสำนักจีนและปัญญาชนชาวจีนเริ่มรู้สึกว่าการญี่ปุ่นเป็นภัยคุกคามก็เมื่อช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ที่กองทัพเรือญี่ปุ่นเอาชนะกองทัพเรือจีนได้อย่างง่ายดายในสงครามจีนญี่ปุ่นครั้งที่ 1 (ค.ศ. 1894-1895) ภาพของชาวญี่ปุ่นที่เป็นตัวร้ายและภัยคุกคามของสังคมจีนและอาณาจักรหมิงนั้นสอดคล้องไปกับแนวคิดชาตินิยมของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งที่ภายหลังจากเข้ามาปกครองไต้หวันต่อจากญี่ปุ่นในปี ค.ศ. 1945 ก็ต้องการลบความเป็นญี่ปุ่นออกจากความทรงจำของประชาชนชาไต้หวันพร้อมกับสร้างสำนึกความเป็นจีนให้กับชาไต้หวัน ผ่านแบบเรียนประวัติศาสตร์ของไต้หวันในช่วงปีค.ศ. 1950-1987 ที่พรรคก๊กมินตั๋งปกครองไต้หวันภายใต้กฎอัยการศึก (Huang & Chen, 2019, p. 104) ผู้วิจัยเห็นว่าการสร้างภาพลักษณ์ให้ตงอันเป็นชนชาติที่ก้าวหน้า เด็ดเดี่ยวและโหดเหี้ยม ในขณะที่สร้างภาพลักษณ์ของชาวชีวฉีให้ล้าหลังและอ่อนแอในตัวบทมิวตุดูประสงค์เดียวกันกับการสร้างภาพลักษณ์ชาติพันธุ์อื่นในเอกสารประวัติศาสตร์และงานวรรณกรรมของชาวจีน อันที่มักสร้างภาพชาติพันธุ์ทางเหนือให้มีความเป็นชายและชาติพันธุ์ทางใต้ให้มีความเป็นหญิง นั่นก็คือเพื่อให้ความเป็นจีนหรือจหยวนของชาวจีนอันได้อยู่ตรงกลางหรือเป็นมาตรฐานที่สมบูรณ์นั่นเอง (邓津华, 2018, p. 212)

3.2.3 ความเป็นจีนมาตรฐานและความเป็นจีนที่เปี่ยมเบน

นอกจากการแบ่งแยกความแตกต่างของผู้คนสองกลุ่มคือชาวจีนอันกับกลุ่มที่ไม่ใช่ชาวจีนอันแล้ว ในนวนิยายทั้งสองชุด ยังมีการสร้างความแตกต่างระหว่างชาวจีนอันด้วยกันเองด้วย ซึ่งเป็นความแตกต่างระหว่างชาวจีนอันในแต่ละท้องถิ่น ทั้งในด้านรูปลักษณ์ภายนอก ภาษาและวัฒนธรรม และมีการสร้างภาพลักษณ์ในลักษณะเหมารวม

ความแตกต่างไม่ว่าจะเป็นด้านภาษา วัฒนธรรม ศาสนา ไปจนถึงเชื้อชาติเป็นสิ่งที่พบเห็นได้เป็นปกติในรัฐประชาชาติสมัยใหม่ ทั้งนี้เพราะรัฐประชาชาติสมัยใหม่ไม่ใช่รัฐที่เกิดจากการรวมตัวกัน

ของคนที่มีเชื้อชาติเดียวกัน ศาสนาเดียวกัน ภาษาเดียวกัน และวัฒนธรรมเดียวกันเท่านั้น การรวมตัวกันของผู้คนแต่ละชุมชนจนเป็นชาติเดียวไม่ใช่เพราะแค่มีอดีตร่วมกันเท่านั้น แต่เพราะมีความปรารถนาที่จะอาศัยอยู่ด้วยกันในปัจจุบันและมีอนาคตร่วมกัน เหมือนกับที่แอร์เนสต์ เรนอง (Ernest Renan) กล่าวไว้ในบทความเรื่อง “What is a nation?” ว่าสองสิ่งที่เป็นองค์ประกอบหลักสำคัญของชาติคือการเป็นเจ้าของร่วมของความทรงจำอันทรงคุณค่าในอดีตและความปรารถนาที่จะอยู่ร่วมกันในปัจจุบันและเจตจำนงที่จะสืบสานระบบคุณค่าที่เป็นมรดกนี้ต่อไปในอนาคต (Renan, 1990, p. 19) ในตัวบทวินัยทั้งสองชุดของกลุ่ม แม้ผู้เขียนจะมีการแบ่งแยกชาวจีนฮั่นออกจากคนที่ไม่ใช่ชาวจีนฮั่นซึ่งอาจเกิดจากอิทธิพลของแนวคิดชาตินิยมจีนที่เริ่มต้นมาตั้งแต่ช่วงปลายศตวรรษที่ 19 และนโยบายสร้างความเป็นจีนของพรรคก๊กมินตั๋งบนแผ่นดินไต้หวันในช่วงทศวรรษที่ 1950-1980 แต่ผู้เขียนก็แสดงให้เห็นว่าชาวจีนฮั่นในภูมิภาคต่าง ๆ แม้จะมีความแตกต่างหลากหลายทางภาษาและวัฒนธรรมตามแต่ละท้องถิ่น แต่ก็สื่อสารเข้าใจได้ด้วยภาษาจีนกลาง และไม่ปรากฏความขัดแย้งในหมู่ชาวจีนฮั่นที่เกิดจากความแตกต่างทางภาษาและวัฒนธรรม

อย่างไรก็ตาม ใช่ว่าความแตกต่างหลากหลายภายในชาติจะเป็นสิ่งที่ถูกยอมรับและให้คุณค่าเสียทั้งหมด ความแตกต่างบางประการก็ถูกทำให้เป็นสิ่งที่เบี่ยงเบน ไม่มาตรฐาน และมีคุณค่าที่ด้อยกว่า หากความต่างนั้นเป็นอุปสรรคหรือเป็นภัยคุกคามต่อการรวมชาติให้เป็นหนึ่งเดียว ดังจะเห็นได้จากนโยบายทางการศึกษาและวัฒนธรรมของพรรคก๊กมินตั๋งในช่วงทศวรรษที่ 1950-1980 ที่กำหนดให้ภาษาจีนกลางเป็นภาษาทางการและเป็นภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษา (Rubinstein, 2015, pp. 390-391) ทั้งที่ประชากรส่วนใหญ่ของไต้หวันคือพวกฮกโล (Hoklo)³⁴ พูดภาษาไต้หวันหรือไถอู้ว (台語) ที่เป็นภาษาหนึ่งในตระกูลภาษาหมิ่นหนาน (閩南) (Brown, 2004, p. 9) พวกฮกโลหรือในอีกชื่ออื่นคือชาวไต้หวัน (台灣人) หรือเป็นเล้งเหริน (本省人)³⁵ ภายใต้การปกครองของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งพวกฮกโลไม่เพียงแต่จะไม่มีสิทธิในการใช้ภาษาของตนเองในสถานที่ของรัฐ พวกเขายังถูกกีดกันทางการเมืองจากการทำงานในองค์กรของรัฐ (Brown, 2004, p.

³⁴ ฟูเหล่า (福佬) ในภาษาจีนกลาง

³⁵ การเรียกชาวฮกโลว่าคนไต้หวัน (台灣人) หรือเป็นเล้งเหริน (本省人) ใช้เพื่อสร้างความแตกต่างหรือแบ่งแยกคนกลุ่มนี้ออกจากไต้หวัน (外省人) ที่หมายถึงคนจีนที่อพยพมาจากจีนแผ่นดินใหญ่พร้อมกับพรรคก๊กมินตั๋งหลังจากที่แพ้สงคราม การเมืองแก่พรรคคอมมิวนิสต์จีน และคนพื้นเมืองหรือหยวนจู้หมิน (原住民) ที่ไม่ใช่ชาวจีนฮั่น

5) ความแตกต่างของผู้คนในท้องถิ่นที่ถูกทำให้เป็นความเบี่ยงเบนนี้ปรากฏอย่างเด่นชัดในกรณีของชาวจีนกวางตุ้งหรือชาวกวางตง (广东人) ในตัวบทนวนิยายทั้งสองชุดของกุ่หลง

ชาวจีนกวางตุ้ง (广东人) ชาวกวางตุ้งหมายถึงผู้คนที่อาศัยอยู่บริเวณมณฑลกวางตุ้งในปัจจุบัน โดยมีเมืองที่เป็นศูนย์กลางคือเมืองกวางเจาหรือกวางโจว (广州) คนจีนกวางตุ้งมีภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่างจากชาวจีนฮั่นในภูมิภาคอื่น ในตัวบทคนกวางตุ้งที่ใช้ภาษากวางตุ้งถูกทำให้เป็นอื่น เป็นสิ่งที่ไม่เป็นมาตรฐาน ไม่เป็นที่ยอมรับของคนโดยทั่วไป เพราะความเป็นมาตรฐานคือการใช้ภาษาจีนกลาง ไม่ใช่ภาษาถิ่น ตัวละครซ่งเถียนเถียน (宋甜甜) ในนวนิยายเรื่อง *เสวียไห่เพียวเซียง* (《海飘香》) และ *ฮว่าเหมยเหนี่ยว* (《画眉鸟》) เป็นสตรีชาวกวางตุ้งที่อาศัยอยู่บนเรือร่วมกับฉู่หลิวเซียง ซ่งเถียนเถียนมักสื่อสารกับบุคคลอื่นโดยใช้ภาษากวางตุ้ง นอกจากฉู่หลิวเซียงแล้วคนบนเรือคนอื่นก็แทบไม่เข้าใจหรือต้องใช้ความพยายามอย่างมากเพื่อเข้าใจสิ่งที่ซ่งเถียนเถียนพูด ในฉากหนึ่งหลี่หงชิว (李红袖) สตรีอีกคนที่อาศัยอยู่บนเรือร่วมกับฉู่หลิวเซียงและซ่งเถียนเถียนมาหลายปีถึงกับบอกรักปากให้ซ่งเถียนเถียนพูดภาษาที่คนอื่นฟังเข้าใจ ในนวนิยายเรื่อง *ซิวฮวาด้าเต้า* (《绣花大盗》) ในฉากหนึ่งที่ลู่กวงซึ่งเป็นคนกวางตุ้งพยายามจะอธิบายบางอย่างให้ลู่เสี่ยวเฟิงฟัง แต่เพราะเขาพูดภาษาจีนกลางไม่ค่อยคล่อง ตะกุกตะกัก เสียงผู้เล่าก็บรรยายถึงความรู้สึกของลู่เสี่ยวเฟิงว่า เขาไม่กลัวฟ้า ไม่กลัวดิน กลัวแต่คนกวางตุ้งที่พูดภาษากลาง ในตัวบทเอง เมื่อตัวละครพูดภาษากวางตุ้ง ผู้เขียนก็จะใช้เขียนด้วยตัวอักษรจีนที่ใช้ในภาษากวางตุ้งซึ่งหลายตัวไม่มีความหมายในภาษาจีนกลาง หรือหากมีความหมายก็เป็นความหมายที่แตกต่างจากภาษาจีนกลาง ตัวอักษรจีนเหล่านี้ไม่ว่าจะปรากฏในลักษณะของประโยคเต็ม หรือแทรกอยู่ในประโยคที่เป็นภาษาจีนกลาง ล้วนสร้างความรู้สึกแปลกปลอมและเป็นอื่นให้กับผู้อ่านที่ไม่ได้คุ้นเคยกับภาษากวางตุ้ง และยังทำให้ความเป็นอื่นของคนกวางตุ้งเด่นชัดขึ้นไปอีก นอกจากเรื่องภาษาแล้วความเป็นอื่นที่แตกต่างของชาวกวางตุ้งยังถูกสะท้อนผ่านวัฒนธรรมการกิน ทั้งในลักษณะที่แตกต่างจากธรรมดา เช่น ในช่วงเวลาที่ซ่งเถียนเถียน หลี่หงชิว ซูหรงหรง (苏蓉蓉) และเฮยเจินจู (黑珍珠) ถูกจับขังไว้ที่คุกหาสน์ของตระกูลหลี่ ห้องครัวต้องทำต้มข้าวหรือเตียนซิน (点心) ของกวางตุ้งให้ซ่งเถียนเถียนรับประทานทุกเช้าเย็น โดยมีการอ้างแบบเหมารวมว่าคนกวางตุ้งไม่กินข้าวได้ แต่ไม่กินต้มข้าวไม่ได้ ในนวนิยายเรื่อง *ซิวฮวาด้าเต้า* (《绣花大盗》) ก็มีการพูดถึงวัฒนธรรมการดื่มชาของชาวกวางตุ้งแบบเหมารวมว่าชาวกวางตุ้งไม่กินข้าวได้ แต่ไม่ดื่มชาไม่ได้ ไปจนถึงความแตกต่างที่มีนัยยะในทางลบเช่น ตัวละครเซี่ยปิงเมื่อรู้ตัวว่าตัวเองกินเนื้อสุนัขและงูก็

อาเจียนออกมา ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแม้การบริโภคเนื้อและเนื้อสุนัขจะเป็นวัฒนธรรมบริโภคของชาว กวางตุ้งก็เป็นสิ่งที่ชวนคลื่นไส้ อาเจียนสำหรับคนที่มาจากวัฒนธรรมอื่น ซึ่งในที่นี้ก็คือวัฒนธรรมกลาง หรือวัฒนธรรมมาตรฐานนั่นเอง

ในขณะที่ความแตกต่างทางภาษาและวัฒนธรรมของชาวกวางตุ้งถูกทำให้เป็นลบ ภาษาและ วัฒนธรรมของคนที่อยู่อาศัยอยู่ในบริเวณดินแดนเจียงหนาน กลับเป็นความแตกต่างที่ไม่ถูกทำให้เป็นอื่น และไม่มีนัยยะในทางลบ เช่น ในนวนิยายเรื่อง *ฮว่าเหมยเหินยว (画眉鸟)* ภาษาถูกบรรยายว่าเป็น ภาษาที่ไพเราะและอ่อนหวาน สาวใช้ในคฤหาสน์ตระกูลหลี่แม้จะเป็นคนเจียงหนานแต่กำเนิดและ เติบโตในเจียงหนาน แต่ก็ล้นพุดภาษากลางได้ชัดเจน ในนวนิยายเรื่อง *เจียซือหวนทุน (借尸还魂)* แม้ ฉากท้องเรื่องจะเกิดในเมืองซงเจียง (松江府) ซึ่งอยู่ในดินแดนเจียงหนานและมีภาษาถิ่นเป็นของ ตนเอง แต่ความแตกต่างทางภาษาก็ไม่ได้ถูกกล่าวถึง ซึ่งความแตกต่างทางภาษานี้ไม่เพียงแต่ไม่ถูกยก ออกมาเฉพาะในกรณีของคนที่อยู่อาศัยในดินแดนเจียงหนานเท่านั้น ในดินแดนส่วนอื่นอย่างตงหนาน ตง เป่ย์ ซีเป่ย์ กู่หลงก็ไม่ได้แสดงความแตกต่างทางภาษาเช่นกัน ตัวละครทุกตัวต่างสื่อสารกันผ่าน ภาษากลางอย่างไม่มีปัญหา ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้วทุกภูมิภาคล้วนมีภาษาถิ่นเป็นของตนเอง และ ความแตกต่างทางภาษาอย่างชัดเจน

ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการใส่วัฒนธรรมท้องถิ่นที่แตกต่างของชาวจีนฮั่นภายในตัวบท นอกจาก จะแสดงให้เห็นถึงแนวคิดของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ของสาธารณรัฐจีนที่ยอมรับว่าจีนเป็นรัฐที่ ประกอบด้วยพลเมืองที่มีความหลากหลายทางภาษาและวัฒนธรรม แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นหนึ่ง เดียวกันได้ด้วยภาษากลางคือภาษาจีนกลางและวัฒนธรรมมาตรฐานคือวัฒนธรรมขงจื้อ ยังแสดงให้เห็นถึงภูมิหลังของตัวผู้เขียนคือกู่หลงที่มีความผูกพันกับภาษาและวัฒนธรรมท้องถิ่นนั้นคือภาษาและ วัฒนธรรมกวางตุ้งเพราะกู่หลงใช้ชีวิตในวัยเด็กที่ฮ่องกง (翁文信, 2018, p. 26) ซึ่งเป็นดินแดนใน การปกครองของอังกฤษที่ประชากรส่วนใหญ่ใช้ภาษากวางตุ้งและมีรากฐานทางวัฒนธรรมจาก กวางตุ้ง นอกจากนี้ผู้วิจัยเห็นว่าการนำเสนอภาษาและวัฒนธรรมกวางตุ้งที่มีมากกว่าภาษาและ วัฒนธรรมท้องถิ่นอื่นอาจเป็นเพราะในช่วงเวลาที่กู่หลงมีชีวิตอยู่ภาษาจีนกวางตุ้งและวัฒนธรรม กวางตุ้งจากฮ่องกงเป็นตัวแทนของวัฒนธรรมจีน ดังจะเห็นได้จากในช่วงทศวรรษที่ 1960-1980 ที่ ฮ่องกงเป็นศูนย์กลางของการผลิตภาพยนตร์และโทรทัศน์ของชาวจีนโพ้นทะเล

อย่างไรก็ตาม หากวิเคราะห์ด้วยบทในประเด็นการสร้างความเป็นอื่นที่มีสถานะด้อยกว่า ผู้วิจัยเห็นว่าหากอาณาจักรหมิงในนวนิยายทั้งสองชุดของกู่หลงแสดงให้เห็นร่องรอยของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ สาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวันภายใต้การปกครองของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งก็อาจตีความได้ว่าชาวกวางตุ้งในไต้หวันก็คือชาวฮกโลบนเกาะไต้หวัน ที่ภาษาและวัฒนธรรมของพวกเขาถูกนำเสนอในภาพของสิ่งที่เปี่ยมเบน ไม่มาตรฐาน ต่ำด้อยกว่า และมีความเป็นอารยธรรมน้อยกว่า ชาวกวางตุ้งในนวนิยายทั้งสองชุดที่พยายามใช้ภาษาจีนกวางตุ้งในการสื่อสารทำให้ผู้อ่านที่ไม่รู้ภาษาจีนกวางตุ้งเกิดการสะดุดทางภาษา เกิดความไม่ราบรื่น เฉกเช่นเดียวกับการต่อสู้ทางการเมืองและวัฒนธรรมของชาวไต้หวันหรือชาวฮกโลในช่วงทศวรรษที่ 1950-1980 ที่รัฐบาลก๊กมินตั๋งซึ่งเป็นรัฐบาลของพวกเขาไว้เล็งเห็นมองว่าเป็นอุปสรรคและทำให้เกิดการสะดุดในการพัฒนาประเทศและการรวมชาวจีนฮั่นบนเกาะไต้หวันให้เป็นหนึ่งเดียว ในขณะที่ตัวละครที่เป็นชาวจีนฮั่นในพื้นที่อื่นที่ใช้ภาษาจีนกลางในการสื่อสารและไม่ได้ทำให้เกิดการสะดุดหรือชะงักทางภาษาในไต้หวันก็เหมือนกับชาวจีนกลุ่มไว้เล็งเห็นที่แม้ว่าจะมาจากคนละมณฑลกันและมีความแตกต่างทางวัฒนธรรมแต่ก็ยอมรับภาษาจีนกลางและยินยอมที่จะเป็นคนจีน อย่างไรก็ตาม แม้ภาษา กวางตุ้งในไต้หวันจะทำให้เกิดการสะดุดในการสื่อสารที่ทำให้ผู้อ่านชาวจีนฮั่นที่ไม่รู้ภาษา กวางตุ้งต้องชะงักและสังเกตถึงความแตกต่างทางภาษาที่เกิดขึ้น และตระหนักถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมไปจนถึงอัตลักษณ์ของชาวจีนฮั่นท้องถิ่นในรัฐประชาชาติสมัยใหม่ แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้สถานะของภาษา กวางตุ้งและอัตลักษณ์ของชาว กวางตุ้งได้รับการยอมรับ เทียบเท่ากับสถานะของภาษาจีนกลางและอัตลักษณ์ความเป็นจีน ภาษาท้องถิ่นและอัตลักษณ์ท้องถิ่นยังคงเป็นสิ่งที่ไม่มาตรฐานและอ่อนด้อยกว่าภาษาทางการและอัตลักษณ์ร่วมของคนในชาติซึ่งส่วนใหญ่เกิดจากการสถาปนาจากภาษาของเมืองหลวงและวัฒนธรรมของชาวเมืองในเมืองหลวง ดังจะเห็นได้จากการเกิดภาษาทางการหรือภาษาประจำชาติในประเทศส่วนใหญ่ที่พัฒนามาจากภาษาที่ใช้ในเมืองหลวงซึ่งเป็นเมืองที่เป็นศูนย์กลางทางการเมืองและเศรษฐกิจเป็นหลัก ภาษา กวางตุ้งและความเป็นคน กวางตุ้งในไต้หวันจึงเป็นได้แค่ความตลกขบขันที่น่าหัวเราะเท่านั้น เฉกเช่นเดียวกับภาษา ไถอี้ว และอัตลักษณ์ของชาวฮกโลที่ถูกมองจากรัฐและถูกนำเสนอจากรัฐว่าเป็นสิ่งที่ไม่มาตรฐานและด้อยกว่าภาษาจีนกลางและวัฒนธรรมของพวกเขาไว้เล็งเห็น

ความตลกร้ายประการหนึ่งของการตีความด้วยบทว่าชาวจีน กวางตุ้งในนวนิยายทั้งสองชุดของกู่หลงเป็นเสมือนตัวแทนของชาวฮกโลในไต้หวันในช่วงทศวรรษที่ 1950-1980 คือการหายไปของชาว

ฮกโลและคนกลุ่มอื่นของไต้หวันอย่างชาวจีนฮักกาหรือชาวจีนแคะ (客家人) และคนพื้นเมืองที่ไม่ใช่ชาวจีนอื่น แม้ว่าฉากท้องเรื่องของนวนิยายกำลังภายในทั้งสองชุดจะเป็นไปตามขนบของนวนิยายกำลังภายในส่วนใหญ่ที่ถูกจำกัดอยู่ที่จีนแผ่นดินใหญ่ในยุคก่อนสมัยใหม่ แต่ในตัวบทนวนิยายทั้งสองชุดก็ปรากฏฉากท้องเรื่องที่เกิดขึ้นในเกาะแถบทะเลจีนตะวันออกและทะเลจีนใต้ อาทิ เกาะคังคาว ในนวนิยายเรื่อง *เปียนฝูฉวนฉี* (蝙蝠传奇) และเกาะที่สื่อเทียนหวัง (史天王) อาศัยอยู่ในนวนิยายเรื่อง *ซินเยว่ฉวนฉี* (新月传奇) ซึ่งก็มีความเป็นไปได้ที่เกาะทั้งสองเกาะอาจหมายถึงเกาะไต้หวันหรือหมู่เกาะเผิงหูที่เป็นส่วนหนึ่งของไต้หวัน เพราะตามประวัติศาสตร์ในยุคราชวงศ์หมิงก็เริ่มมีการเดินทางและแลกเปลี่ยนของผู้คนระหว่างมณฑลฮกเกี้ยนที่เป็นถิ่นกำเนิดของพวกเขาฮกโลในไต้หวันกับหมู่เกาะเผิงหูและเกาะไต้หวัน แต่เกาะในนวนิยายทั้งสองเรื่องกลับไม่ปรากฏคนฮกโล ชาวจีนฮักกาและคนพื้นเมืองอยู่เลย เกาะคังคาวถูกบรรยายว่าเป็นเกาะร้างไร้ผู้คน ไม่มีแม้กระทั่งพืชและสัตว์ ผู้คนทั้งหมดล้วนแต่อาศัยอยู่ใต้ดินของเกาะและทั้งหมดเป็นชาวจีนอื่นที่มาจากแผ่นดินใหญ่และใช้ภาษากลาง ในขณะที่เกาะที่เป็นที่พักของสื่อเทียนหวังซึ่งเป็นมีเชื้อสายตงอั้งผู้คนในเกาะหรือแม้แต่ตัวสื่อเทียนหวังเองก็ล้วนใช้ภาษากลาง ไม่มีร่องรอยของวัฒนธรรมของคนฮกโลปรากฏให้เห็นแม้แต่ถ้วยที่ตัวกู่หลงเองก็พำนักอยู่ในไต้หวันที่ประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวฮกโลและพูดภาษาไถอู้ว ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะข้อจำกัดในการเขียนที่ถูกควบคุมด้วยกฎอัยการศึกของรัฐบาลก๊กมินตั๋งที่ทำให้กู่หลงไม่สามารถเขียนถึงตัวละครที่แสดงอัตลักษณ์ความเป็นไต้หวันหรือฮกโลได้ หรืออาจเป็นที่ตัวกู่หลงเองที่เป็นไว่เล้งเหรินที่สมทานแนวคิดชาตินิยมที่หมายถึงจีนนิยมของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋ง เขาจึงเลือกเขียนถึงภาษาและวัฒนธรรมกวางตุ้งซึ่งเป็นภาษาและวัฒนธรรมที่เขาใกล้ชิดและคุ้นเคยมากกว่าแทน เพราะตัวเขาเคยใช้ชีวิตช่วงหนึ่งในวัยเด็กที่ฮ่องกงซึ่งผู้คนส่วนใหญ่ใช้ภาษาจีนกวางตุ้งหรือกวางตุ้งเป็นหลักและฮ่องกงในเวลานั้นก็เป็นส่วนหนึ่งของสหราชอาณาจักรไม่ใช่ส่วนหนึ่งของสาธารณรัฐจีน

จะเห็นได้ว่าความเป็นคนจีนและอัตลักษณ์ความเป็นจีนได้ถูกสร้างไปพร้อมกับการสร้างคนอื่นและความเป็นอื่น โดยที่ความเป็นจีนที่ถูกสร้างขึ้นก็ถูกสร้างขึ้นในฐานะสิ่งที่เป็นมาตรฐานและอุดมคติ คนจีนคือกลุ่มคนที่มีอารยธรรม เป็นศูนย์กลางทางวัฒนธรรมที่อาณานิคมใกล้เคียงต้องแสดงความพินอบพิเทาผ่านการส่งเครื่องบรรณาการดังจะเห็นได้จากกรณีของอาณานิคมจักรวรรดิญี่ปุ่น เป็นแหล่งอารยธรรมต้นแบบให้กับคนในอาณานิคมตงอั้งฟูซัง จอมยุทธ์ในแผ่นดินจีนหรือจงถู่ (中土) มีความเป็น

มนุษย์ที่เป็นมาตรฐานเมื่อเปรียบเทียบกับจอมยุทธ์ในดินแดนข้างเคียงไม่ว่าจะในอาณาจักรชีวิตหรืออาณาจักรตองอูซ่ง กล่าวคือจอมยุทธ์จีนมีทั้งความสามารถและจิตใจที่เปี่ยมด้วยเมตตา เมื่อเทียบกับจอมยุทธ์ชาวตองอูซ่งที่แม้มีความสามารถแต่มักใหญ่ใฝ่สูงและมีจิตใจที่โหดเหี้ยมอำมหิตและจอมยุทธ์ชาวชีวิตที่ด้อยความสามารถและล้าหลังทางวัฒนธรรม การสร้างให้ชาวจีนเป็นศูนย์กลางทางอารยธรรมและเป็นตัวต้นแบบมาตรฐานของมนุษย์นอกจากจะสอดคล้องกับภาพลักษณ์ของชาวจีนในเอกสารทางประวัติศาสตร์ของชาวจีนที่มักมองตนเองว่าเป็นผู้เหนือกว่าทางอารยธรรมและเป็นศูนย์กลางของอารยธรรมที่ถูกล้อมรอบโดยชาติพันธุ์อื่นที่เป็นอนารยชน ยังมีลักษณะคล้ายคลึงกับการสร้างภาพลักษณ์และตัวตนของเจ้าอาณานิคมตะวันตกผ่านการเปรียบเทียบกับชาติพันธุ์อื่น ๆ โดยสร้างภาพให้ชาติพันธุ์อื่น ๆ มีลักษณะที่ขาดหรือเกินพอดี ในขณะที่ตนเองมีลักษณะที่กำลังดีเป็นมาตรฐาน นอกจากนี้การสร้างภาพชาวตองอูหรือชาวญี่ปุ่นว่าแต่ก่อนเคยรับความรู้และวัฒนธรรมจากจีนและได้กลายมาเป็นภัยคุกคามของจีนในภายหลัง และแม้ว่าชาวตองอูจะเก่งกาจเพียงใดแต่สุดท้ายก็ต้องพ่ายแพ้ให้กับชาวจีนอันก็สอดคล้องไปกับนโยบายทางการศึกษาและวัฒนธรรมของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งในช่วงทศวรรษที่ 1950-1980 ที่ต้องการบ่มเพาะและสร้างพลเมืองชาวจีนบนเกาะไต้หวันให้กลับมาภูมิใจและสมานทากับความเป็นจีนพร้อมกับลดทอนและกำจัดอัตลักษณ์ที่เชื่อมโยงกับความเป็นญี่ปุ่นออกไปซึ่งเป็นกระบวนการหนึ่งของการก่อร่างสร้างตัวของรัฐประชาชาติสมัยใหม่

นอกจากนี้ตัวบทก็ได้สร้างความแตกต่างระหว่างชาวจีนด้วยกันในแต่ละท้องถิ่น โดยกลุ่มคนที่ถูกขบขันให้เห็นว่าแตกต่างจากชาวจีนกลุ่มอื่น ก็คือกลุ่มชาวจีนกวางตุ้งหรือกวางตุ้ง ที่ผู้เขียนแสดงให้เห็นว่ามีความแตกต่างกับชาวจีนในพื้นที่อื่น ทั้งในด้านภาษาและวัฒนธรรม และเป็นความแตกต่างที่ถูกทำให้เป็นความเปี่ยงเบนที่ผิดไปจากมาตรฐาน เป็นสิ่งด้อยกว่า ผู้วิจัยพบว่าการสร้างกลุ่มคนที่ถูกนับว่าเป็นพวกเดียวกันคือเป็นชาวจีนฮั่น แต่มีความเปี่ยงเบนไปจากมาตรฐานคือไม่ใช่ภาษากลางและมีวัฒนธรรมที่จำเพาะออกไป สะท้อนให้เห็นถึงความพยายามในการก่อร่างสร้างตัวของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ที่แม้ว่าภายในรัฐจะมีพื้นที่ให้กับความหลากหลาย แต่ก็มีการสร้างและสถาปนาสิ่งที่เป็นมาตรฐานซึ่งในตัวบทคือภาษากลางและวัฒนธรรมที่เป็นสากล อาทิ การไม่บริโภคน้ำมันหมูและเนื้อสัตว์ที่ถูกทำให้เป็นเรื่องที่ป่าเถื่อน ซึ่งสอดคล้องไปกับสภาพทางการเมืองและสังคมของไต้หวันในช่วงทศวรรษที่ 1950-1980 ที่รัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งพยายามสร้างความเป็นหนึ่งเดียวให้กับพลเมืองของตนบนเกาะไต้หวัน โดยสถาปนาความเป็นจีนที่เป็นมาตรฐานผ่านระบบการศึกษาและสื่อสารมวลชน

ความเป็นจีนท้องถิ่นในรูปแบบอื่นและความไม่เป็นจีนอย่างในกรณีของคนพื้นเมืองไม่ว่าจะเป็นด้านภาษาหรือวัฒนธรรมถูกทำให้เป็นสิ่งที่ด้อยค่า เบี่ยงเบน ไม่เป็นมาตรฐาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาไถ่อีวและวัฒนธรรมของชาวฮกโลซึ่งเป็นประชากรส่วนใหญ่บนเกาะไต้หวันที่มีอัตลักษณ์เฉพาะตนที่เด่นชัด

3.2.4 รัฐบาลที่ไร้ประสิทธิภาพ อำนาจอธิปไตยที่แผ่ขยายไม่ครอบคลุม

ในรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่ รัฐบาลจะต้องมีอำนาจปกครองประชาชนทุกคนภายใต้อาณาเขตของรัฐนั้น ๆ โดยไม่ต้องเชื่อฟังอำนาจหรือการสั่งการของรัฐบาลรัฐอื่น กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือรัฐบาลมีอำนาจอธิปไตยเป็นผู้ถือครองและใช้อำนาจอธิปไตยอย่างสมบูรณ์ ในขณะเดียวกันการใช้อำนาจของรัฐก็ต้องเป็นไปตามหลักของกฎหมาย ดังจะเห็นได้จากรัฐทั้งหลายในโลกไม่ว่าจะเป็นรัฐที่ปกครองโดยระบบประชาธิปไตย ระบบสังคมนิยม หรือระบบเผด็จการต่างก็มีกฎหมายสูงสุดของประเทศหรือรัฐธรรมนูญที่เป็นข้อตกลงขั้นพื้นฐานในการจัดสรรอำนาจ และกำหนดการใช้อำนาจภายในรัฐ ซึ่งแนวคิดเรื่องอำนาจอธิปไตย รัฐธรรมนูญและการปกครองภายใต้ระบบกฎหมายหรือหลักนิติธรรมก็เป็นแนวคิดที่เกิดขึ้นในยุโรปตะวันตกพร้อมกับการก่อร่างสร้างตัวของรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่ ก่อนที่จะเผยแพร่ไปยังพื้นที่ส่วนอื่นของโลก เฉกเช่นเดียวกับองค์กรสมัยใหม่อื่น ๆ อาทิ การจัดตั้งองค์การของรัฐและการบริหารงานแบบรัฐในลักษณะขององคกราธิปไตย(bureaucracy) กองทัพสมัยใหม่ ระบบตำรวจ และเทคโนโลยีอย่างรถไฟ โทรเลข และโทรศัพท์ ที่ทำให้รัฐบาลกลางสามารถบังคับใช้กฎหมายของรัฐในทุกพื้นที่ในอาณาเขตของรัฐ เหมือนกับที่อัลแบร์โต มาร์ติเนลลี (Alberto Martinelli) สรุปไว้ว่ารัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่เป็นรูปแบบของสถาบันที่ถูกสร้างขึ้นโดยยุโรป (European construction) และถูกส่งออกไปยังภูมิภาคอื่น ๆ ทั่วโลก (Martinelli, 2005, p. 22)

ในนวนิยายสืบสวนสอบสวนที่ตัวละครเอกไม่ใช่เจ้าหน้าที่รัฐ แต่เป็นนักสืบเอกชน ตัวละครตำรวจ มักเป็นตัวละครที่มีความสามารถด้อยกว่าตัวละครเอกนักสืบ ทางหนึ่งเพื่อขบขันความสามารถของตัวละครเอก แต่อีกทางหนึ่งก็สะท้อนให้เห็นถึงมนทัศน์ของยุคสมัยที่มองว่าเจ้าหน้าที่รัฐไม่สามารถพึ่งพาได้ จึงจำเป็นต้องมีตัวละครเอกนักสืบที่เป็นนักสืบเอกชน ดังที่ปรากฏในนวนิยายสืบสวนสอบสวนชุดเชอร์ล็อก โฮลมส์ การเสียดสีความไร้ความสามารถของเจ้าหน้าที่รัฐในนวนิยายสืบสวนสอบสวนก้าวไปอีกขั้นหนึ่งในนวนิยายชุดอาร์แซน ลูแปง ที่ตัวละครเอกเป็นทั้งจอม

โจรและนักสืบ และมีการต่อสู้ ซึ่งไหวชิงพริบกับตัวละครตำรวจและเจ้าหน้าที่ของรัฐ ที่แม้ว่าลูแปงจะพ่ายแพ้ และถูกจับหลายครั้ง แต่สุดท้ายเขาก็สามารถหนีออกมาจากที่คุมขังได้ และยังแสดงความเหนือกว่าด้วยการหาตัวผู้ร้ายตัวจริงมาให้กับตำรวจ ตัวละครตำรวจและรัฐจึงเสมือนถูกทำให้เป็นตัวละครที่ไร้ความสามารถ เพราะทั้งไม่สามารถจับตัวจอมโจรผู้เลื่องชื่อคนนี้ได้ และไม่สามารถคลี่คลายคดีปริศนาที่เกิดขึ้นได้ด้วยตนเอง แต่ต้องอาศัยความช่วยเหลือจากโจรที่พวกตนจับกุมตัวไม่ได้ อาจกล่าวได้ว่าเมื่อนวนิยายสืบสวนสอบสวนจะแสดงให้เห็นถึงการมีอยู่ของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ และอิทธิพลของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ที่มีผลต่อสังคม ไม่ว่าจะเป็นในด้านแนวคิดอย่างแนวคิดเรื่องพลเมือง เสรีภาพ หลักนิติธรรม ทรัพย์สินส่วนบุคคล ไปจนถึงชีวิตความเป็นอยู่ของคนในสังคมที่ต้องเกี่ยวข้องกับรัฐและเจ้าหน้าที่รัฐไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง แต่ในขณะเดียวกัน นวนิยายสืบสวนสอบสวนก็แสดงให้เห็นถึงความบกพร่องของรัฐและเจ้าหน้าที่รัฐที่ยังไม่สามารถคุ้มครองและดูแลประชาชนได้อย่างที่ควรจะเป็น

ในนวนิยายกำลังภายใน ตัวละครเอกจอมยุทธ์ที่เป็นผู้มีคุณธรรม ผดุงความยุติธรรม และช่วยเหลือผู้ที่ถูกรังแก ก็แสดงให้เห็นถึงความสามารถของเจ้าหน้าที่รัฐที่ไม่สามารถปกป้องและคุ้มครองสวัสดิภาพของประชาชนภายในดินแดนของตนเองเช่นกัน ยิ่งไปกว่านั้นยุทธจักรหรือเจียงหู (江湖) ซึ่งเป็นโลกสมมุติที่มีระบบความสัมพันธ์ของสมาชิกเป็นของตนเอง และมีความเป็นอิสระจากอำนาจรัฐหรือเจียงซาน (江山) ก็ยังแสดงให้เห็นถึงความอ่อนแอและไร้ประสิทธิภาพของอำนาจรัฐบาลบนดินแดนของตนเอง ยิ่งเหล่าจอมยุทธ์มีอิทธิพลมากเท่าไร รัฐก็ยังมีอิทธิพลน้อยลงเท่านั้น ในทางกลับกัน หากรัฐมีอำนาจในทุกพื้นที่ในอาณาเขตของตนแบบรัฐประชาชาติสมัยใหม่ พื้นที่อย่างยุทธจักรหรือเจียงหูก็ย่อมไม่สามารถมีอยู่ได้ หากเจ้าหน้าที่รัฐปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จอมยุทธ์ก็คงไม่มีที่อยู่ เพราะจอมยุทธ์ฝ่ายธรรมก็จะถูกทางการจับตัวไปลงโทษ ในขณะที่จอมยุทธ์ฝ่ายธรรมะก็ไม่มีผู้ถูกข่มเหงรังแกให้ต้องช่วยเหลือ หากรัฐปกครองด้วยหลักนิติรัฐนิติธรรม ความขัดแย้งเรื่องบุญคุณความแค้นก็จะถูกจัดการภายใต้กฎหมายและการควบคุมดูแลของรัฐ การฆ่าฟันเอาชีวิตเพื่อล้างแค้นหรือตอบแทนคุณก็จะถูกควบคุมและจัดการ และหากรัฐคือผู้ถืออำนาจอธิปไตยก็คงไม่มีการแข่งขันแย่งชิงเพื่อเป็นเจ้ายุทธจักร หากกล่าวอย่างสุดโต่งก็อาจกล่าวได้ว่านวนิยายกำลังภายในปฏิเสธรัฐสมัยใหม่ที่ปกครองภายใต้หลักนิติรัฐนิติธรรมและพยายามสร้างรัฐในอุดมคติที่ไร้รัฐหรือรัฐที่ไม่มีอำนาจ โดยอำนาจไปอยู่กับกลุ่มคนหลายกลุ่ม และกฎหมายที่เป็นลายลักษณ์อักษรไม่ใช่สิ่งที่

สำคัญที่สุด หากแต่เป็นคุณธรรมที่มีความเป็นนามธรรม เป็นการย้อนกลับไปสู่สังคมแบบเกษตรกรรม ในหมู่บ้านชนบทที่ธรรมเนียม ประเพณีและคุณธรรมมีความสำคัญมากกว่ากฎหมาย เป็นการโยกหาอดีตและระบบคุณค่าแบบจารีตหรือก่อนสมัยใหม่

อย่างไรก็ตาม ใช้นวนิยายกำลังภายในทั้งหมดจะเป็นงานวรรณกรรมหลักหนีที่ฉากท้องเรื่องเป็นโลกในอุดมคติ มีเนื้อหาแฟนตาซีที่ไม่สัมพันธ์กับโลกแห่งความเป็นจริง และรัฐไม่มีตัวตน นวนิยายกำลังภายในหลายเรื่องก็มีเนื้อเรื่องที่อิงกับประวัติศาสตร์และบุคคลประวัติศาสตร์และทำหน้าที่ผลิตวาทกรรมชาตินิยม ในขณะที่อีกหลายเรื่องนำเสนอประเด็นเรื่องชนชั้นไม่ต่างอะไรกับเรื่องสั้นของหลู่ซวี่น (鲁迅)³⁶ และนวนิยายของเหมาตุ้น (茅盾)³⁷ ซึ่งในนวนิยายเหล่านี้ รัฐที่อยู่ในรูปของราชสำนักก็เป็นสิ่งที่ดำรงอยู่และมีบทบาทระดับหนึ่งแม้จะไม่เท่ากับรัฐในรัฐประชาชาติสมัยใหม่

ในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนชุดฉู่หลิวเซียงและชุดลู่เสี่ยวเฟิง เนื่องจากมีฉากท้องเรื่องที่อิงอยู่กับประวัติศาสตร์และเนื้อเรื่องในนวนิยายหลายตอนก็เกี่ยวพันกับราชสำนัก ผนวกกับการเป็นนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนที่มีอาชญากรรมเป็นหนึ่งในส่วนประกอบสำคัญจึงมีการปรากฏตัวของรัฐ อำนาจอรัฐและเจ้าหน้าที่รัฐอยู่หลายครั้ง เช่น ในนวนิยายเรื่อง *เสวียไห่เพียวเซียง* (《海飄香》) ซึ่งเป็นนวนิยายเรื่องแรกในชุดฉู่หลิวเซียงก็นำเสนอแนวคิดการปกครองโดยกฎหมายซึ่งเป็นหนึ่งในแนวคิดสำคัญของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ ในตัวบทฉู่หลิวเซียงเน้นย้ำอยู่หลายครั้ง เรื่องการลงโทษผู้กระทำผิดตามกฎหมาย และการส่งตัวคนร้ายให้กับเจ้าหน้าที่บ้านเมือง แนวคิดดังกล่าวของฉู่หลิวเซียงปฏิเสธทั้งการใช้ความรุนแรงในการแก้ไขปัญหา การตั้งศาลเตี้ยเพื่อพิพากษาความผิดของคนร้าย แบบที่ชาวยุทธนิยมกระทำกัน รวมไปถึงการแก้ต่างให้กับผู้บังคับใช้กฎหมายที่ชาวยุทธส่วนใหญ่ไม่ไว้วางใจและไม่เชื่อใจด้วย การกระทำของฉู่หลิวเซียงจึงเป็นความพยายามในการสร้างสังคมที่ปกครองโดยกฎหมายที่มีรัฐเป็นผู้ถือกฎหมายและเป็นผู้เดียวที่สามารถใช้ความรุนแรงได้ภายใต้ข้อจำกัดทางกฎหมาย ซึ่งเป็นลักษณะของสังคมแบบสมัยใหม่ในรัฐประชาชาติสมัยใหม่และเป็นที่

³⁶ หลู่ซวี่น (鲁迅) (ค.ศ. 1881-1936) คือนามปากกาของโจวซูเหริน (周树人) นักเขียน นักคิดคนสำคัญในยุคสาธารณรัฐ เรื่องสั้นของเขาเป็นแนวสังคมนิยมที่ล้อเลียนและเสียดสีวัฒนธรรมขงจื้อและสังคมจีนโบราณ ผลงานที่เป็นที่รู้จักได้แก่ เรื่องสั้นเรื่องบันทึกประจำวันของคนบ้า (狂人日记) ประวัติจริงของอาคิว (阿Q正传)

³⁷ เหมาตุ้น (茅盾) (ค.ศ. 1896-1981) คือนามปากกาของเสิ่นเต๋อหง (沈德鴻) นักเขียนและนักวิจารณ์วรรณกรรม นวนิยายและเรื่องสั้นของเขาเป็นแนวสังคมนิยมที่สะท้อนให้เห็นปัญหาเรื่องชนชั้นและการต่อสู้ทางชนชั้นในจีน ผลงานที่เป็นที่รู้จักได้แก่ นวนิยายเรื่องเที่ยงคืน (子夜)

สวนทางกับระบบคุณค่าเรื่องการดำรงความยุติธรรมโดยการตั้งศาลเตี้ยของเหล่าจอมยุทธ์ซึ่งสะท้อนรูปแบบของสังคมเกษตรกรรมแบบก่อนสมัยใหม่ที่ยึดถือกับธรรมเนียม ประเพณี คุณธรรมที่เป็นการตกลงของคนชุมชนและไม่ได้เขียนด้วยลายลักษณ์อักษรมากกว่ากฎหมายที่เป็นลายลักษณ์อักษรและสัมพันธ์กับรัฐ

ในส่วนของอำนาจรัฐบาลแบบรัฐประชาชาติสมัยใหม่ que แสดงผ่านการใช้อำนาจอธิปไตยบนดินแดนนั้น ด้วยเงื่อนไขของการเป็นนวนิยายกำลังภายในที่ฉกฉ่องเรื่องเกิดขึ้นในอาณาจักรจินยุคก่อนสมัยใหม่ ทำให้อำนาจของรัฐบาลกลางในตัวบทก็เป็นแบบรัฐก่อนสมัยใหม่ นั่นคือเป็นเหมือนแสงเทียนที่เข้มขึ้นและสว่างมากในส่วนกลาง และเริ่มเบาบางและอ่อนแรงลงในพื้นที่ที่ห่างไกลออกไปจากส่วนกลาง ดังจะเห็นได้จากการที่รัฐบาลกลางไม่สามารถแก้ปัญหาโจรสลัดในดินแดนชายทะเลฝั่งตะวันออกเฉียงใต้หรือตงหนาน (东南) ด้วยกำลังทหารได้ในนวนิยายเรื่อง *ซินเยว่ฉวนฉี* (新月传奇) และในนวนิยายเรื่อง *เจียนเสินอีเซียว* (剑神一笑) ที่หลิวเฉิงเฟิง (柳乘风) จอมยุทธ์ที่ถูกส่งมาจากส่วนกลาง³⁸ มาয়ั้งเมืองชายขอบอย่างหวงสือเพื่อมาสำรวจที่ทางสำหรับการขนทองคำเสียชีวิตลงอย่างปริศนา

ความไร้ประสิทธิภาพของรัฐบาลยังถูกแสดงออกมาผ่านบ้านเมืองที่ไม่ปลอดภัย เมื่อผู้คนที่ต้องการขนถ่ายทรัพย์สินมีค่า ก็มักต้องจ้างวานคนของสำนักคุ้มภัย ดังจะเห็นได้จากสำนักคุ้มภัยมากมายที่ปรากฏในนวนิยายหลายเรื่อง และเมื่อทรัพย์สินเหล่านั้นถูกปล้นสะดมจากโจร เจ้าหน้าที่ของรัฐก็ไร้ความสามารถในการสืบหาตัวคนร้าย จนต้องพึ่งพาจอมยุทธ์นักสืบที่เป็นตัวละครเอก อย่างในนวนิยายเรื่อง *ซิวฮวาต้าเต้า* (绣花大盗) ที่หลิวเฉิงเฟิงเป็นผู้คลี่คลายปริศนาทั้งหมดและจับตัวคนร้ายที่แท้จริงแล้วเป็นมือปราบซึ่งเป็นคนของรัฐ ในนวนิยายเรื่อง *เสวียไห่เฟี้ยวเซียง* (血海飘香) ในฉากเปิดตัวฉู่หลิวเซียงตัวละครเอกซึ่งเป็นจอมโจร ฉู่หลิวเซียงก็สามารถขโมยของไปได้ โดยไม่มีเจ้าหน้าที่ของรัฐตามไปเอาผิด ในตอนท้ายของเรื่องผู้ที่ช่วยแก้คดีปริศนาการตายของจอมยุทธ์หลายคนรวมถึงเปิดโปงแผนการร้ายของหลวงจีนอุ๋ฮวาก็คือฉู่หลิวเซียงไม่ใช่มือปราบของรัฐ ตัวละครมือปราบของรัฐกลายเป็นตัวละครที่ต้องขอความช่วยเหลือและเชื้อฟิงฉู่หลิวเซียง ไม่ต่างอะไรกับตัวละครตำรวจในนวนิยายสืบสวนสอบสวนที่ต้องขอความช่วยเหลือและพึ่งพาตัวละครเอกนักสืบ

³⁸ ในต้นฉบับภาษาจีนถึงหลิวเฉิงเฟิงว่ามาจากจิงซือ (京师) ซึ่งคำว่าสามารถแปลได้ถึงสามความหมายคือ หนึ่ง เมืองหลวง สอง ท้าหลวง และสาม ราชสำนัก

บทบาทของเจ้าหน้าที่รัฐยังถูกตั้งคำถามในนวนิยายเรื่อง *ซิวฮวาต้าเต้า (绣花大盗)* ไม่ว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่รัฐอย่างหลู่เซ่าหัว (鲁少华) ที่รับเงินรายเดือนจากเสือหวัง (蛇王) หัวหน้าอันธพาลในเมืองกวางเจาและจินจิวหลิง (金九龄) มือปราบอันดับหนึ่งที่ได้รับหน้าที่สืบคดีปล้นทรัพย์สินของจอมโจรปักดอกไม้ กลับกลายเป็นจอมโจรปักดอกไม้เสียเอง และยังเป็นผู้ป้ายความผิด ให้กับขบวนการรองเท้าแดง (红鞋子) ที่ในตอนแรกหลู่เสี่ยวเฟิงคิดว่าเป็นผู้อยู่เบื้องหลังคดีทั้งหมด เจ้าหน้าที่รัฐที่ควรปกป้องผลประโยชน์ประชาชนกลับรับเงินจากหัวหน้านักเลงเพื่อคุ้มครองผลประโยชน์ของพวกนักเลง เจ้าหน้าที่รัฐที่ควรเป็นที่พึ่งให้กลับประชาชนกลับกลายเป็นโจรที่ทำร้ายประชาชนเสียเอง

ความไร้ประสิทธิภาพและความด่ามิดของรัฐยังถูกแสดงให้เห็นในนวนิยายเรื่อง *เจวียจันเจียนไฮว (决战前后)* ในเมืองปักกิ่งซึ่งเป็นเมืองหลวงเป็นศูนย์กลางของอาณาจักร กลับเป็นพื้นที่ที่นักเลงสองกลุ่มคือกลุ่มของหลี่เยียนเป่ย์ (李燕北) และตู้ถึงเซวียน (杜桐轩) ต่อสู้แย่งชิงเพื่อกุมอำนาจ พระตำหนักไท่เหอ (太和殿) ซึ่งเป็นที่ว่าราชการขององค์จักรพรรดิกลับถูกใช้เป็นสถานที่ในการประลองยุทธ์ สิ่งเหล่านี้ล้วนสะท้อนให้เห็นถึงความอ่อนแอและไร้ประสิทธิภาพของรัฐส่วนกลางที่ไม่สามารถควบคุมดูแลพื้นที่ภายในเมืองหลวง หรือแม้แต่พื้นที่ภายในเขตพระราชฐานได้ ความด่ามิดของรัฐยังถูกแสดงให้เห็นผ่านพื้นที่ของชนชั้นที่ภายในเขตของพระราชวังต้องห้ามที่ไม่ได้โอ้อวดสง่างามเหมือนกับพระที่นั่งทั้งหลาย แต่กลับซ่อมซ่อม คับแคบ และสกปรก รวากับว่าอำนาจของรัฐที่เหมือนจะศักดิ์สิทธิ์แต่แท้จริงก็สกปรก และอำนาจที่ว่าก็ไม่ได้มั่นคง แต่เปราะบางและถูกท้าทายได้ตลอดเวลา ดังจะเห็นได้จากแผนการก่อกบฏของ หนานหวัง (南王) ที่ร่วมมือกับชนชั้นที่หวังอัน (王安) และเย่กุเจิง (叶孤城) ถูกเปิดโปง

อาจสรุปได้ว่ารัฐบาลในต้วบทนวนิยายทั้งสองชุดไม่ใช่รัฐบาลแบบรัฐประชาชาติสมัยใหม่ที่สามารถใช้อำนาจการปกครองและบังคับใช้กฎหมายได้ทั่วถึงในทุกพื้นที่บนดินแดนของตน ไม่ได้มีอำนาจอธิปไตยแบบรัฐประชาชาติสมัยใหม่ เจ้าหน้าที่รัฐไม่สามารถปกครองและบริหารกิจการแผ่นดินได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการรักษาความสงบเรียบร้อยในสังคม ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้เปิดให้ตัวละครเอกได้แสดงบทบาทของตนทั้งในฐานะจอมยุทธ์ที่ช่วยเหลือผู้ได้รับความเดือดร้อนและความยุติธรรม และในฐานะนักสืบที่สืบหาความจริงและตามจับตัวคนร้าย อย่างไรก็ตาม ในต้วบทก็ยังคงปรากฏร่องรอยบางอย่างของแนวคิดการปกครองในรัฐประชาชาติสมัยใหม่ นั่น

คือแนวคิดเรื่องหลักนิติธรรมหรือการปกครองโดยกฎหมายที่ตัวละครอุ๋หลิวเซียงสมาทานและนำเสนอ ซึ่งจะกล่าวถึงอย่างละเอียดในบทที่ 4

3.3 พื้นที่เมืองและความเป็นเมืองสมัยใหม่ในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนของกุ่หลง

นอกจากเรื่องราวของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ที่ปรากฏในฉากท้องเรื่องของนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนทั้งสองชุดของกุ่หลงแล้ว อีกหนึ่งเรื่องราวที่สัมพันธ์กับรัฐประชาชาติสมัยใหม่และถูกใช้เป็นฉากท้องเรื่องในนวนิยายทั้งสองชุดอยู่บ่อยครั้งก็คือพื้นที่เมืองและความเป็นเมืองแบบสมัยใหม่ พื้นที่เมืองในฉบับที่ไม่ได้รับหน้าที่เป็นพื้นที่ให้ตัวละครตัวละครเอกจอมยุทธ์สำรวจสืบค้นเพื่อค้นหาความจริงเอกเช่นเดียวกันกับพื้นที่เมืองในนวนิยายสืบสวนตะวันตกเท่านั้น แต่ยังแสดงให้เห็นถึงการซ้อนทับของพื้นที่สมัยใหม่ที่อยู่บนฉากท้องเรื่องที่ผู้เขียนและผู้อ่านเข้าใจร่วมกันว่าเป็นพื้นที่สมมุติที่จำลองอดีต สะท้อนให้เห็นถึงการนำเสนอความเป็นสมัยใหม่และแนวคิดที่เกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับความเป็นเมืองสมัยใหม่ที่ซ่อนตัวในรูปนวนิยายย้อนยุค

3.3.1 เมืองสมัยใหม่และรัฐประชาชาติสมัยใหม่

เมืองไม่ใช่สิ่งประดิษฐ์ของยุคสมัยใหม่ เมืองปรากฏตัวขึ้นในหลายภูมิภาคทั่วโลกก่อนการมาถึงของยุคสมัยใหม่ ไม่ว่าจะเป็นเมืองเอเธนส์ซึ่งเป็นนครรัฐ (city-state) โบราณที่เป็นต้นกำเนิดแนวคิดทางปรัชญาที่สำคัญของอารยธรรมตะวันตก เมืองฉางอัน (长安) ที่เป็นศูนย์กลางอารยธรรมของเอเชียตะวันออกในช่วงศตวรรษที่ 7-10 ภาพของเมืองคือความมั่งคั่ง อารยธรรม ความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจที่เกิดจากการค้าการแลกเปลี่ยน และการเป็นศูนย์กลางทั้งในทางการเมืองการปกครองและทางวัฒนธรรม ซึ่งเป็นภาพที่ตรงข้ามกับชนบทที่ยังถูกปกคลุมและแวดล้อมด้วยธรรมชาติ ความล้าหลัง และสังคมแบบดั้งเดิม และเป็นเพียงพื้นที่ที่มีสถานะเป็นเพียงพื้นที่โดยรอบของเมืองเท่านั้น

ตั้งแต่ศตวรรษที่ 19 เป็นต้นมา เมืองในยุโรปตะวันตกเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมากมาจากการปฏิวัติอุตสาหกรรม การเกิดขึ้นของโรงงานอุตสาหกรรมและระบบสาธารณูปโภคเพื่อรองรับการทำอุตสาหกรรมไม่ว่าจะเป็นประปา ไฟฟ้า ไปจนถึงระบบคมนาคมขนส่ง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการนคราภิวัฒน์ (urbanization) ที่ทำให้เกิดเมืองสมัยใหม่ เมืองสมัยใหม่จึงไม่ได้เป็นเพียงแค่สถานที่ของความเป็นอารยะ แต่ยังเป็นแหล่งงาน เป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจ เป็นจุดมุ่งหมายของ

ผู้คนจากทุกสารทิศไม่จำกัดสีผิว ชาติพันธุ์ เพศสภาพ และศาสนาความเชื่อ ด้วยเหตุนี้เมืองสมัยใหม่จึงกลายเป็นพื้นที่ที่เต็มไปด้วยความหลากหลายและความแตกต่าง อย่างไรก็ตามการอพยพของประชากรจำนวนมากเข้าสู่พื้นที่เมืองก็ทำให้เมืองเป็นพื้นที่ที่แออัด สกปรก และมีความเหลื่อมล้ำสูง ผู้อาศัยอยู่ในเมืองจำนวนไม่น้อยต้องเผชิญกับปัญหาการว่างงาน ความยากจน อัตราอาชญากรรมที่พุ่งสูงขึ้น และโรคภัยไข้เจ็บทั้งทางกายและทางจิตใจที่เกิดจากการอาศัยอยู่ในเมือง วิคเตอร์ เอฟ เอส ซิต (Victor F. S. Sit) นำเสนอว่าลักษณะเด่นที่ใช้ในการจำกัดความคำว่าเมืองของเมืองสมัยใหม่ตามแบบตะวันตกมีอยู่ด้วยกันสามประการคือหนึ่งประชากรชาวเมืองส่วนใหญ่ไม่ได้อยู่ในภาคเกษตรกรรม สองเมืองเป็นสถานที่ที่มีความหนาแน่นของประชากรสูงและมีการกระจุกตัวของประชากร และสามลักษณะของสิ่งก่อสร้างและสถาปัตยกรรมที่รองรับประชากรที่หนาแน่นซึ่งแตกต่างจากภาพของพื้นที่ในชนบท (Sit, 2010, pp. 280-281)

การกำเนิดของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ทำให้เมืองหลวงที่เป็นศูนย์กลางทางการเมือง การทหารและมีความสำคัญทางเศรษฐกิจขยายตัวอย่างรวดเร็ว มีการอพยพของประชากรจำนวนมากเข้ามาในเมืองหลวง ในขณะเดียวกันเมืองหลวงก็ขยายอิทธิพลของตนเองไปยังเมืองและภูมิภาคอื่น ดังจะเห็นได้จากวัฒนธรรมเมืองหลวงที่ถูกสถาปนาให้กลายเป็นวัฒนธรรมหลัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ภาษาที่ภาษาของเมืองหลวงมักเป็นพื้นฐานหรือต้นแบบของภาษามาตรฐานประจำชาติ ในขณะเดียวกันแม้ว่าอิทธิพลของเมืองที่ไม่ใช่เมืองหลวงในด้านการเมืองและการทหารจะลดลงหลังจากการถือกำเนิดของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ แต่ความสำคัญของเมืองในด้านการค้าและเศรษฐกิจก็ยังคงอยู่ เหมือนกับที่ชาร์ลส์ ทิลลี (Charles Tilly) เสนอไว้ว่าในขณะที่ความรุนแรงถูกขับเคลื่อนโดยรัฐและผู้ปกครอง เมืองกลับเป็นสถานที่ที่สะสมของทุน (Painter & Jeffrey, 2009, p. 36) ในปัจจุบันเมืองอย่างลียง (Lyon) กวางเจา (Guangzhou) และบอสตัน (Boston) ยังคงมีบทบาทสำคัญทางการค้า แม้จะมีอำนาจทางการเมืองที่จำกัด (Clark & Moonen, 2017, p. 21) อาจกล่าวได้ว่าเมืองยังคงเป็นพลังขับเคลื่อนสำคัญอยู่แม้ในยุคสมัยที่รัฐประชาชาติกำลังขยายตัวและมีความสำคัญเพิ่มขึ้น และรัฐประชาชาติเองก็ต้องยอมรับการดำรงอยู่ของเมืองและอดทนต่อการดำรงอยู่ของเมือง (Braudel, 1991 as cited in Clark & Moonen, 2017, p. 21) อาจสรุปได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างรัฐประชาชาติสมัยใหม่และเมืองเป็นความสัมพันธ์ที่ทั้งแข่งขันกันและส่งเสริมกันในตัวตั้งแต่อดีตมา

จนถึงปัจจุบันและแยกออกจากกันได้ยาก ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเห็นว่าเมืองน่าจะเป็นอีกพื้นที่หนึ่งที่จะแสดงให้เห็นร่องรอยของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ที่ซ่อนตัวอยู่ในตัวบทนวนิยายทั้งสองชุดของกู่หลง

3.3.2 เมืองสมัยใหม่ในนวนิยาย

ในงานวรรณกรรมโดยเฉพาะนวนิยายสืบสวนสอบสวนภาพของเมืองสมัยใหม่มักปรากฏออกมาในทางลบ เมืองสมัยใหม่ถูกทำให้เป็นต้นกำเนิดหรือแหล่งที่มาของอาชญากรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมืองอุตสาหกรรมใหม่ในศตวรรษที่ 19 จอร์โจ อากัมเบน (Giorgio Agamben) เคยเสนอไว้ว่าการสืบสวนในนวนิยายและตัวละครนักสืบอาจมีส่วนในการสร้างการรับรู้ของมวลชนเกี่ยวกับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการเมืองอังกฤษและตะวันตกในศตวรรษที่ 19 และศตวรรษที่ 20 (Evans, 2009, p. 39) อย่างไรก็ตาม นักวิชาการบางคนก็เสนอว่าความหวาดกลัวที่ผู้คนมีต่อเมืองนั้นอาจเป็นเพียงธรรมชาติของเมือง หากเปรียบเทียบกับหมู่บ้านในชนบทที่มีขนาดเล็กและทุกคนแทบจะรู้จักกันหมด เมืองเป็นสถานที่ที่กว้างใหญ่ทั้งในด้านพื้นที่ และคลาคล่ำไปด้วยผู้คน ร้อยพ่อพันแม่ เป็นสถานที่ที่เราไม่สามารถรู้จักและคุ้นเคยกับคนทุกคน แต่ต้องพยายามทำความรู้จักและคุ้นเคยกับคนที่ติดต่อสัมพันธ์กับเรา ความหวาดกลัวที่ผู้คนมีต่อเมืองจึงเป็นความกลัวต่อสิ่งที่ไม่รู้ และในอีกทางหนึ่งความไม่รู้นี้เองก็ทำให้เมืองกลายเป็นพื้นที่ของการสำรวจ ค้นหา และสืบเสาะ (Evans, 2009, p. 42) ในขณะที่นักวิชาการบางคนก็เสนอว่าเมืองเป็นพื้นที่ที่ทำให้ผู้คนเกิดความรู้สึกไม่คุ้นเคยต่อสิ่งที่ตนเองคุ้นเคย (uncanny) (Kawana, 2003, p. 10) ชาวเมืองที่เกิด เติบโตและอาศัยอยู่ในเมืองย่อมรู้สึกว่ตนเองรู้จักเมืองและผู้คนในเมืองของตนเป็นอย่างดี แต่ในขณะเดียวกันเนื่องจากเมืองมีขนาดใหญ่ และไม่ได้หยุดนิ่ง มีการอพยพเคลื่อนย้ายประชากรตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นแรงงานหรือนักท่องเที่ยว เมืองที่เป็นที่คุ้นเคยของชาวเมืองจึงกลายเป็นสถานที่ที่ไม่คุ้นตา แปลกประหลาดได้ในเวลาเดียวกัน นอกจากจะเป็นสถานที่แห่งความกลัว เป็นสถานที่ที่เหมือนคุ้นเคยแต่ก็ไม่คุ้นเคยแล้ว เมืองยังเป็นสถานที่ที่เต็มไปด้วยทรัพยากรสำหรับผู้ที่ต้องการพัฒนาตนเองและมีชีวิตที่ดีกว่าเดิม การเดินทางผจญภัยในเมืองจึงมีจุดประสงค์เพื่อการหาคุ้มครองหรือไม่ก็หาโชคลาภ ดังจะเห็นได้จากวรรณกรรมอังกฤษหลายต่อหลายเรื่อง เมืองโดยเฉพาะเมืองหลวงกลายเป็นแม่เหล็กที่ดึงดูดคนยากจนที่มีความทะเยอทะยาน เป็นสถานที่ที่ทั้งความหวังและความกลัวของปัจเจกชนได้รับการเติมเต็ม ในช่วงศตวรรษที่ 19 เมืองในยุโรปมีภาพลักษณ์ที่ขัดแย้งในตนเองกล่าวคือเมืองเป็นทั้ง

สถานที่แห่งการจัดแสดง ความสง่างาม การเรียนรู้และความทะเยอทะยาน ในขณะเดียวกันก็เป็นสถานที่ที่เต็มไปด้วยเชื้อโรค ความยากจน และความลำบาก (Evans, 2009, pp. 42-43) เมืองสมัยใหม่ในวรรณกรรมจึงสามารถเป็นพื้นที่ที่ให้ความรู้สึกทั้งด้านบวกและด้านลบเช่นเดียวกันกับเมืองสมัยใหม่ในโลกแห่งความจริง

ในนวนิยายกำลังภายในเนื่องจากจารีตของนวนิยายกำลังภายในที่นักเขียนส่วนใหญ่มักสร้างฉากท้องเรื่องให้เกิดในจินแผ่นดินใหญ่ในยุคก่อนสมัยใหม่หรือก่อนการเข้ามาของตะวันตก เมืองที่ปรากฏในนวนิยายกำลังภายในส่วนใหญ่จึงถูกสร้างและกำหนดให้เป็นเมืองในยุคก่อนสมัยใหม่ นอกจากนี้เมืองก็ไม่ใช่สถานที่ที่ถูกใช้เป็นฉากท้องเรื่องที่สำคัญในนวนิยายกำลังภายในมากนัก ทั้งนี้เพราะเนื้อหาในนวนิยายกำลังภายในส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับการต่อสู้แย่งชิงความเป็นใหญ่และการล้างแค้น ตัวละครจอมยุทธ์จะต้องดั้นด้นตามหาอาจารย์หรือคัมภีร์เพื่อฝึกวิชา จึงมีโอกาที่จะได้ท่องเที่ยวไปยังสถานที่ต่าง ๆ ซึ่งสถานที่ที่ใช้เป็นฉากในนวนิยายกำลังภายในส่วนใหญ่คือถ้ำ หน้าผา ทะเลทราย วัดวาอาราม และสำนักวิชาต่าง ๆ อย่างไรก็ตามหากเปรียบเทียบกับนวนิยายกำลังภายในยุคก่อนหน้าและยุคเดียวกัน เมืองกลับเป็นฉากท้องเรื่องที่สำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าพื้นที่ทางธรรมชาติในนวนิยายกำลังภายในของกุหลอง ตัวละครเอกจอมยุทธ์ของกุหลองมักใช้เวลาไม่น้อยเพื่อการบริโภคอย่างละเมียดละไมในโรงน้ำชา โรงเตี๊ยมและบ่อนการพนัน

3.3.3 เมืองสมัยใหม่ในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนชุดอุหลิวเซียงและลู่อิวเฟิง

นวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนชุดอุหลิวเซียงและลู่อิวเฟิงก็เป็นเช่นเดียวกันกับนวนิยายเรื่องอื่นของกุหลองที่ผู้เขียนเลือกใช้ฉากท้องเรื่องเป็นพื้นที่ในเมืองค่อนข้างมาก แต่ทั้งนี้ฉากท้องเรื่องที่เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองจะมากน้อยก็ขึ้นอยู่กับเนื้อหาที่เกี่ยวข้องในดัวบท ผู้วิจัยพบว่าในดัวบทนวนิยายทั้งสองชุดของกุหลอง แม้ฉากท้องเรื่องจะถูกกำหนดให้เป็นเมืองในอาณาจักรจินโบราณยุคก่อนสมัยใหม่ แต่ภาพลักษณ์ของเมืองที่ปรากฏในดัวบท กลับแสดงให้เห็นถึงภาพของเมืองสมัยใหม่ที่ขยายตัวอย่างรวดเร็วหลังการปฏิวัติอุตสาหกรรมและเป็นส่วนหนึ่งของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาพของเมืองสมัยใหม่ที่เป็นพื้นที่ที่มีความแตกต่างทางชนชั้น เมืองสมัยใหม่ในฐานะของพื้นที่แห่งการบริโภค การจ้องมองไม่ว่าจะเป็นการจ้องมองผู้คนหรือการจ้องมองสินค้าที่เป็นวัตถุ ไปจนถึงเมืองที่ทำให้เกิดโรคทางจิตใจ ที่มีลักษณะเหมือนกับภาพของเมืองสมัยใหม่

ในนวนิยายอังกฤษและฝรั่งเศสในสมัยศตวรรษที่ 19 นอกจากนี้ยังปรากฏภาพของเมืองในฐานะที่เป็นพื้นที่อาชญากรรมคล้ายกับภาพของเมืองสมัยใหม่ในนวนิยายสืบสวนสอบสวนในยุคแรก ซึ่งภาพของเมืองในลักษณะดังกล่าวก็สอดคล้องกับบริบททางเศรษฐกิจและสังคมของไต้หวันในช่วงทศวรรษที่ 1960-1970 ที่เกิดเมืองสมัยใหม่ขึ้นมากมายและเกิดการขยายตัวของเมืองอย่างรวดเร็ว และเกิดการอพยพประชากรจากพื้นที่ชนบทจำนวนมากเข้ามาในพื้นที่เมืองจนเกิดปัญหาอาชญากรรมและปัญหาสังคมมากมาย

3.3.3.1 เมืองในฐานะพื้นที่ที่อยู่อาศัยของประชากรมีความแตกต่างทางชนชั้น

พื้นที่เมืองที่ปรากฏในนวนิยายทั้งสองชุดแสดงให้เห็นถึงความหลากหลายของประชากรที่อาศัยอยู่ในเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งความแตกต่างระหว่างคนสองชนชั้นที่อาศัยอยู่กันคนละพื้นที่ของเมือง กลุ่มเศรษฐี ตระกูลเก่าแก่ทั้งที่เป็นจอมยุทธ์และที่เป็นกลุ่มคนที่ทำงานให้กับราชสำนัก มักอาศัยอยู่ในเขตชานเมืองที่มีพื้นที่กว้างขวาง มีสวนเป็นของตนเอง หรือไม่ก็อาศัยอยู่บนเขา เช่น ในนวนิยายเรื่อง *ชี่วฮวดดำเต๋า* (绣花大盗) เซวียปิง (薛冰) ที่เป็นหญิงสาวในตระกูลสูงศักดิ์อาศัยอยู่ในบ้านที่ตั้งอยู่บนเขา ดังจะเห็นการบรรยายตอนที่ลู่อิวเฟิงได้พบกับเด็กรับใช้ในบ้านของเซวียปิงที่เกิดขึ้นบนเขาว่า “山。绿色的山，在黄昏时看来，就仿佛变成了一种奇幻瑰丽的深紫色。现在正是黄昏，山坡上开满了月季和蔷薇。两个梳着大辫子的小姑娘，正在山坡上摘花，嘴里还在轻轻的哼着山歌。(ภูเขา เขาสีเขียว เมื่อมองในยามสนธยาก็เหมือนกับว่าจะกลายเป็นสีม่วงเข้มที่สวยงามแปลกตา บัดนี้เป็นเวลาพลบค่ำ ดอกยี่สุ่นและดอกกุหลาบป่าบานอยู่เต็มเนินเขา หญิงสาวลักเปียวสองนางกำลังเก็บดอกไม้อยู่บนเนิน พร้อมไปกับฮัมเพลงพื้นบ้านเบา ๆ)”(古龙, 2018a, p. 23) นอกจากบริเวณชานเมืองที่มีพื้นที่กว้างขวางและใกล้ชิดกับธรรมชาติแล้ว กลุ่มเศรษฐีและจอมยุทธ์ที่ร่ำรวยอาจพักอาศัยอยู่ในตึกในย่านการค้าของเขตตัวเมือง แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้นพื้นที่เขตชานเมืองก็ยังคงเป็นพื้นที่ที่อยู่อาศัยของกลุ่มเศรษฐีและจอมยุทธ์ในตระกูลเก่าแก่ เช่น ในเรื่องในนวนิยายเรื่อง *เสวียไห่เพียวเซียง* (血海飘香) ที่พักของหย่งชง (杨松) ที่ตั้งอยู่ในย่านของผู้มีเงินอยู่ถัดจากบ่อนไควอี้ถั่ง (快意堂) แคเพียงสองช่วงถนน ดังบทบรรยายตอนที่เหลิ่งชีวหุน (冷秋魂) พาจิ้งเซียวหลิน (张啸林) หรืออู่หลิวเซียงที่ปลอมตัวมาไปยังที่พำนักของหย่งชงว่า

他们并没有乘车，穿过两条街，便到了那宅院。一条并不算太短的干净而安静的街道上，只有六个户门，杨松的宅院，便是左边第二栋。张啸林用不着仔细去看，便知这条街住的

全是济南城里的富家大户，甚至连街上石板与石板之间的缝隙里，都打扫得干干净净，但一个像杨松这种地位的人，却本该在郊外有栋独立的庄院才是。(พวกเขาไม่ได้นั่งรถ เดินตัดผ่านถนนสองสายก็มาถึงตัวตึก บนถนนที่สะอาดสะอาดและเรียบสงบที่ไม่ถือว่าสั้นสายนี้ มีตึกเพียงหกหลัง ตึกของหย่งชงเป็นตึกหลังที่สองทางด้านซ้าย จ้งเซี่ยวหลินไม่ต้องพินิจก็ทราบว่าผู้ที่พำนักอยู่บนถนนเส้นนี้ล้วนเป็นตระกูลเศรษฐีในเมืองจีหนาน แม้แต่รอยต่อระหว่างแผ่นหินบนถนน ยังปิดกวาดจนสะอาดเอี่ยม แต่คนที่มีสถานะเฉกเช่นหย่งชง ความจริงสมควรอาศัยอยู่ในตึกเดียวที่ย่านชานเมืองถึงจะถูก) (古龙, 2013a, p. 46)

ในขณะที่คนรวยอาศัยอยู่บริเวณชานเมืองและย่านเศรษฐีในเขตเมืองซึ่งมักไม่ไกลจากย่านการค้า กลุ่มคนที่หาเช้ากินค่ำ รายได้น้อย และยากจนมักอาศัยอยู่ในตรอกซอกซอยที่ตั้งอยู่ในเขตเมือง เช่น ในเรื่องในนวนิยายเรื่อง *เลือดไหลเพื่อความรัก* (血海飘香) ผู้เขียนก็บรรยายย่านคนจนของเมืองจีหนานผ่านฉากที่ฉู่หลิวเซียงสะกดรอยตามเส้นชานกุ (沈珊姑) ว่า

她走的路越来越窄，越来越脏，竟已走到这城里最低下的角，楚留香不觉奇怪，猜不出她究竟要找谁。……她所问的人似乎已在这里住了很久，有不少人都指点着告诉她，所指的方向，是个小小山坡。这山坡上也盖着两排屋子，却都是以木板拼凑成的，东倒西歪，显然已是济南城的贫民区。(ถนนที่นางเดินยิ่งเดินยิ่งแคบ ยิ่งเดินยิ่งสกปรก แต่ก็เดินจนถึงซอกมุมที่แร้นแค้นที่สุดของเมือง ฉู่หลิวเซียงอดสงสัยมิได้ คาดเดาไม่ออกว่านางต้องการเสาะหาผู้ใด ทุกคนที่นางสอบถามเหมือนว่าได้พักอาศัยอยู่ที่นี่เป็นเวลานาน มีคนไม่น้อยบอกทางนาง ทิศทางที่ชี้ไปเป็นเนินเล็ก ๆ บนเนินมีตึกตั้งอยู่สองแถว ล้วนสร้างจากไม้ โยเย่ไปมา เห็นได้ชัดว่าเป็นย่านของคนยากไร้ในเมืองจีหนาน) (古龙, 2013a, pp. 86-87)

ในนวนิยายเรื่อง *ชีวิตหัวดำเต๋า* (绣花大盗) ผู้เขียนบรรยายตรอกซอกซอยที่แคบเล็กและสกปรกในเมืองกวางเจาผ่านฉากที่ฉู่เสี่ยวเฟิงพาเซวียปิงไปหาของกิน “带着薛冰三转两转，转入了一条很窄的巷子。巷子里很阴暗，地上还留着前两天雨后的泥泞，两旁有各式各样的店铺，门面也都很窄，进进出出的，好像是些见不得的人的人。(เขานำเซวียปิงเลี้ยวซ้ายเลี้ยวขวา เลี้ยวเข้าตรอกคับแคบสายหนึ่ง ภายในตรอกมืดทึบ บนพื้นถนนยังมีโคลนที่เกิดจากฝนเมื่อสองวันก่อน สองข้างทางมีร้านรวงหลากหลายประเภทตั้งอยู่ ประตูร้านแคบเล็ก คนที่เข้า ๆ ออก ๆ คล้ายเป็นคนที่ไม่กล้าพบหน้าคนอื่น)” (古龙, 2018a, p. 80)

นอกจากนี้ในนวนิยายยังมีคนกลุ่มหนึ่งที่พบได้ในเกือบทุกพื้นที่ของตัวเมือง ไม่ว่าจะเป็นในตรอกซอยเล็กแคบในเขตเมืองหรือในวัดร้างติดป่าในเขตชานเมือง นั่นก็คือคนของพรรค

กระยาจก (丐帮) ที่มีภาพลักษณ์ว่าเป็นพวกขอทาน สกปรก กินเหล้า กินเนื้อสุนัข³⁹ แม้ว่าพรรคกระยาจกจะมีตึกสำนักเช่นเดียวกับสำนักอื่น⁴⁰ และเชื่อว่าสมาชิกพรรคทุกคนจะยากจนข้นแค้น แต่สมาชิกพรรคส่วนใหญ่ของพรรคก็คือพวกขอทานที่มีภาพลักษณ์ในด้านลบและถูกคนเมืองรังเกียจเดียดฉันท์⁴¹ ภาพลักษณ์ของคนในพรรคกระยาจกจึงเหมือนกับคนไร้บ้านในเมืองที่อาศัยอยู่ตามพื้นที่รกร้างหรือในพื้นที่สาธารณะและเป็นที่รังเกียจของคนในสังคม ในตัวบทนวนิยายชุดฉู่หลิวเซียงพรรคกระยาจกเป็นมีความสัมพันธ์ที่ดีกับฉู่หลิวเซียง ในนวนิยายเรื่องเจี้ยซือหวนหุน (借尸还魂) คนของพรรคกระยาจกได้ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยฉู่หลิวเซียงในการสืบหาข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลต่าง ๆ เพราะพวกเขาสามารถเคลื่อนไหวในพื้นที่เขตเมืองได้โดยไม่เป็นที่สังเกต ในนวนิยายชุดลู่เสี่ยวเฟิงแม้ว่าคนของพรรคกระยาจกจะไม่มีบทบาทมากนักและไม่ได้เป็นผู้ช่วยตัวละครเอกจอมยุทธ์ในการสืบหาข้อมูลต่าง ๆ แต่ก็มีตัวละครที่เป็นคนของกลุ่มอิทธิพลท้องถิ่นมาทำหน้าที่ดังกล่าวแทน เช่น ในนวนิยายเรื่องซือฮวาต้าเต้า (绣花大盗) ลูกน้องของเสอหวัง (蛇王) ที่อาศัยอยู่ในย่านยากจนของเมืองกวางเจาก็ทำหน้าที่สืบหาและรายงานข่าวให้กับลู่เสี่ยวเฟิง

จะเห็นได้ว่าภาพของเมืองในนวนิยายทั้งสองชุดปรากฏกลุ่มคนในสองชนชั้นคือพวกคนรวย เศรษฐี เจ้าของที่ดิน ตระกูลเก่าแก่ที่ส่วนใหญ่มักอาศัยอยู่ในตึกเดียวในเขตชานเมืองหรือไม่ก็ในย่านเศรษฐกิจในเขตเมืองและพวกคนจน คนหาเช้ากินค่ำ และขอทานที่ส่วนใหญ่มักอาศัยอยู่ในเขตเมืองหรือไม่ก็ในเขตชานเมืองโดยเป็นลูกจ้างรับใช้พวกเศรษฐีและตระกูลเก่าแก่ ภาพของคนรวยที่อาศัยอยู่ในเขตชานเมืองในตัวบทนวนิยายทั้งสองชุดเหมือนกับภาพของคนมีเงินในนวนิยายของเจน ออสเตน (Jane Austen) ที่มักอาศัยอยู่ในเขตชานเมืองมากกว่าในเขตเมือง เพราะเมืองในศตวรรษที่ 18 เป็นพื้นที่ที่สกปรกและเสื่อมโทรมทางศีลธรรมจากโรงงานอุตสาหกรรม แรงงานอพยพ และคนยากจน และภาพของเขตยากจนในเมืองในตัวบทก็ไม่ต่างอะไรกับภาพของเขตยากจนในนวนิยายของชาร์ลส์ ดิกเก้นส์ (Charles Dickens) นอกจากนี้ภาพของเมืองจีหนานที่มีการแบ่งพื้นที่เขตคนจนและคนรวยในนวนิยายเรื่องเสวียไห่เพียวเซียง (血海飘香) ก็ไม่ต่างอะไรกับภาพของเมืองลอนดอนในนวนิยาย

³⁹ ในนวนิยายเรื่องเจี้ยซือหวนหุน (借尸还魂) ผู้เขียนบรรยายว่าถึงคนของพรรคกระยาจกว่าเป็นพวกขอทาน และขอทานกับสุราและเนื้อสุนัขเป็นสิ่งที่แยกออกจากกันไม่ได้ (古龙, 2012d, p. 77)

⁴⁰ ในนวนิยายเรื่องเสวียไห่เพียวเซียง (血海飘香) ปรากฏที่ทำการพรรคกระยาจกในเมืองจีหนาน (古龙, 2013c, p. 146)

⁴¹ ในนวนิยายเรื่องฮว่าเหมยเหนี่ยว (画眉鸟) ได้ตุ่สิง (戴独行) สมาชิกอาวุโสของพรรคกระยาจกต้องปลอมตัวเป็นคนขายเบหมิ์เกี่ยวเพราะการปลอมตัวเป็นขอทานในยุทธจักรทำให้เป็นที่ระแวงและนำมาซึ่งปัญหามากมาย (古龙, 2013a, pp. 704, 710)

อังกฤษในศตวรรษที่ 19 มีการแบ่งเขตระหว่างย่านคนรวยกับย่านคนจนอย่างชัดเจน ในยุคก่อนดึก
 กันส์มักปรากฏแต่ภาพของลอนดอนในย่านตะวันตกที่เป็นย่านของคนรวย ในขณะที่ภาพของ
 ลอนดอนในอีกฝั่งหนึ่งที่เป็นย่านของคนจนกลับไม่ค่อยปรากฏในนวนิยาย (Moretti, 2016, pp. 79-
 86) ในขณะที่ดิกкенส์ทำหน้าที่เป็นผู้เชื่อมสองฟากฝั่งของลอนดอนเข้าด้วยกันด้วยตัวละครชนชั้น
 กลางที่ใช้ชีวิตอยู่ในลอนดอนทั้งสองฝั่ง นั่นคือตอนกลางวันทำงานในเมืองและกลางคืนกลับไปมีชีวิต
 ส่วนตัวในเขตชานเมือง (Moretti, 2016, pp. 115-123)

การบรรยายภาพของพื้นที่เมืองที่เป็นที่อยู่ของประชากรส่วนใหญ่ นอกจากจะสะท้อนให้เห็น
 ถึงร่องรอยของเมืองสมัยใหม่แบบเมืองของยุโรปในศตวรรษที่ 19 แล้ว ยังสอดคล้องกับภูมิหลังทาง
 สังคมของไต้หวันในช่วงทศวรรษที่ 1950-1970 ที่การเกิดกระบวนการนคราภิวัฒน์ขึ้นในเมืองใหญ่
 และทำให้ประชากรส่วนใหญ่ของประเทศอาศัยอยู่ในเขตเมือง ในช่วงทศวรรษที่ 1950 ประชากรใน
 เขตเมืองของไต้หวันขยายตัวเพิ่มขึ้นเป็นสามเท่าของอัตราการขยายตัวของประชากรทั้งประเทศ ในปี
 ค.ศ. 1960 เมืองไทเปหรือไทเป (台北) มีประชากรถึงหนึ่งล้านแปดแสนคนในเขตเมืองในขณะที่
 เมืองเกาสยง (高雄) มีจำนวนประชากรไม่ถึงครึ่งของไทเป ในช่วงทศวรรษที่ 1960 ประชากร
 ไต้หวันเกินครึ่งหนึ่งอาศัยอยู่ในเขตเมือง ซึ่งเป็นผลจากการขยายตัวของเมืองที่เกิดจากนโยบายทาง
 เศรษฐกิจที่เน้นการด้านอุตสาหกรรมและการส่งออก โดยได้รับความช่วยเหลือและแนะนำจาก
 สหรัฐอเมริกา ในปี ค.ศ. 1970 ไทเปมีประชากรสองล้านแปดแสนคนและเกาสยงมีประชากรหนึ่ง
 ล้านหนึ่งแสนคน ในปี ค.ศ. 1980 ประชากรในไทเปก็เพิ่มเป็นสี่ล้านสามแสนคน ในขณะที่ประชากร
 ในเกาสยงเพิ่มเป็นหนึ่งล้านหกแสนเจ็ดหมื่นคน ประชากรในเขตเมืองของไทเปคิดเป็น 25% ของ
 ประชากรทั้งประเทศ ในขณะที่ประชากรของเกาสยงคิดเป็น 9% ของประชากรทั้งประเทศ ประชากร
 ส่วนใหญ่ของประเทศกว่า 45% ของประชากรทั้งประเทศคือประมาณแปดล้านคนอาศัยอยู่ในเขต
 เมืองของเมืองใหญ่สี่เมืองคือไทเป เกาสยง ไถจง (台中) และไถหนาน (台南) (Williams, 1998, p.
 320)

3.3.3.2 เมืองในฐานะพื้นที่แห่งการบริโภคและการเสวยความสุข

หนึ่งในความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างพื้นที่เมืองกับพื้นที่ชนบทคือการบริโภค จำนวน
 ประชากรที่หนาแน่นและการเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจและศูนย์กลางในการคมนาคมขนส่งทำให้

เมืองเป็นพื้นที่ที่มีการจับจ่ายใช้สอยและการบริโภคสูง ในวรรณกรรมตะวันตกช่วงศตวรรษที่ 19 พื้นที่เมืองถูกผูกโยงเข้ากับการบริโภคและการเสวยสุข ดังจะเห็นได้จากนวนิยายเรื่อง *มาดามโบวารี* (*Madame Bovary*) ของกุสตาวฟ โฟแบร์ต (Gustave Flaubert) ที่ตัวละครเอกคือมาดามโบวารีมีความสุขอยู่กับการบริโภคสินค้าและการใช้ชีวิตในเมือง ในขณะที่ชนบทคือพื้นที่ที่น่าเบื่อหน่ายและเต็มไปด้วยความทุกข์ พื้นที่เมืองในนวนิยายทั้งสองชุดของกู่หลงก็ฉายภาพของพื้นที่แห่งการบริโภคและการเสวยสุข โดยที่ภาพเหล่านี้เป็นภาพที่ตรงกันข้ามกับภาพของพื้นที่ห่างไกลผู้คนอย่างทะเลทรายหรือเขตชนบทห่างไกลกันดารที่เต็มไปด้วยสิ่งชั่วร้ายและความยากลำบาก ดังจะเห็นได้จากฉากเปิดในนวนิยายเรื่อง *ฮว่าเหมยเหนี่ยว* (画眉鸟) ที่ฉู่หลิวเซียงและหูเถี่ยวฮวาติดำกับความรู้สึกทักคิกครื้นมีชีวิตรื่นเริงของพื้นที่เมืองหลังจากกลับมาจากผจญภัยในทะเลทราย และในนวนิยายเรื่อง *อินโกวตูฟ่ง* (银钩赌坊) ที่ภาพของพื้นที่บ่อนภายในเมืองเต็มไปด้วยผู้คนและความคึกครื้นแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับพื้นที่ชนบทแถบเฮยหลงเจียงในช่วงกลางและช่วงท้ายของเรื่องที่ถูกปล่อยทิ้งไปตามหาหลัวซ่าผาย (罗刹牌) ที่มีแต่ความหนาวเหน็บ ไร้ผู้คน และเต็มไปด้วยอันตราย

นอกจากภาพของพื้นที่เมืองที่มีความแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับพื้นที่ชนบทแล้ว ตัวละครจอมยุทธ์ทั้งสองตัวก็มักหาความสุขในชีวิตด้วยการบริโภคในพื้นที่เมือง ไม่ว่าจะเป็นจากการบริโภคอาหารรสโอชา ความรื่นรมย์จากหญิงคณิกา ไปจนถึงการเสี่ยงโชคในบ่อนพนัน ในนวนิยายเกือบทุกเรื่องในนวนิยายทั้งสองชุดกัตตาการจะเป็นฉากท้องเรื่องที่ปรากฏเสมอ ผู้เขียนมักบรรยายอาหารอย่างละเอียด และตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองตัวก็ถูกบรรยายว่าเป็นผู้ที่ประณีตและให้ความสำคัญกับการเสพรสอาหาร ซึ่งตรงกับข้อเสนอของเวิงเหวินซิน (翁文信) ที่ว่ากู่หลงชอบบรรยายอาหารและกระบวนการบริโภคอาหารอย่างละเอียดซึ่งให้ความรู้สึกแบบหลังสมัยใหม่ และทั้งเรื่องของนวนิยายของกู่หลงมักมีการบรรยายอาหารแต่ในละพื้นที่อย่างละเอียดทำให้ผู้อ่านเสมือนได้เข้าไปในโลกของอาหารและถูกกระตุ้นทางอารมณ์จากการบรรยายเหล่านั้น (翁文信, 2018, pp. 246-247)

บ่อนการพนันก็เป็นอีกฉากท้องเรื่องที่เป็นพื้นที่แห่งการบริโภคและเสวยสุข ในนวนิยายเรื่อง *เสวียไห่เพียวเซียง* (血海飘香) ผู้เขียนบรรยายฉากภายในบ่อนไควอี้ถั่ง (快意堂) ว่า “里面一间花厅，人比较少，也比较安静，三张桌子旁，坐着的大都是脑满肠肥的大腹贾，整堆整堆白花花的银子，在一双双流着汗的手里转来转去，桌子旁有香茗美酒，十几个满头珠翠的少女，媚笑着在人丛中穿梭来去，就像是一只只穿花的蝴蝶，从这里摸一把银子，那里拈两镀金錠。（โฉงด้านในมีผู้คนค่อนข้างน้อยและค่อนข้างสงบเงียบกว่า ผู้คนที่นั่งอยู่

ข้างโต๊ะทั้งสามตัว ส่วนใหญ่คือพ่อค้าผู้ร่ำรวยและมีอันจะกิน ก้อนเงินสีขาวกองแล้วกองเหล่าถูกยกย้ายผ่านมือหลายคู่ที่ชุ่มไปด้วยเหงื่อ ข้างโต๊ะจัดวางชาและสุราชั้นดี หญิงสาวประดับมุกและหยกเต็มศีรษะลืบกว่าคน ยิ้มยั่วชวน เดินกริดกรายไปมาท่ามกลางฝูงชนราวกับผีเสื้อชมดอกไม้ พวกนางลูบคลำก้อนเงินจากทางนั้นที่ หยิบจับแผ่นทองจากด้านนี้ที” (古龙, 2013a, p. 38) ในนวนิยายเรื่อง *อินโกวตุ่ฟ่ง (银钩赌坊)* ผู้เขียนบรรยายภาพในบ่อนอินโกว (银钩赌坊) ว่าเต็มไปด้วยความรื่นรมย์จากสตรีและการพนันชั้นต่อ “布置豪华的大厅里，充满了温暖和欢乐，酒香中混合着上等脂粉的香气，银钱敲击，发出一阵阵清脆悦耳的声音。世间几乎没有任何一种音乐能比得上。他喜欢听这种音乐，就像世上大多数别的人一样，他喜欢奢侈和享受。” (ห้องโถงใหญ่ที่ตกแต่งอย่างหรูหราเต็มเปี่ยมไปด้วยความอบอุ่นและอบอวลไปด้วยความรื่นรมย์ กลิ่นหอมของสุราเคล้าด้วยกลิ่นหอมของแป้งปะทินโฉมชั้นดี เหยี่ยงเงินกระทบกัน เกิดเป็นเสียงที่แสนจะรื่นหู เป็นเสียงที่ไม่มีดนตรีใดในโลกหาล้าจะเทียบเทียมได้ ลู่เสี่ยวเฟิงชื่นชอบเสียงประเภทนี้เหมือนกับคนส่วนใหญ่บนโลกนี้ที่นิยมชมชอบความฟุ่มเฟือยและการเสพสุข)” (古龙, 2018e, pp. 1-2) จะเห็นได้ว่ากุ่หลงได้สร้างให้บ่อนการพนันเป็นพื้นที่แห่งการบริโภคและเสวยสุข ในเรื่องแรกภาพของก้อนเงินจำนวนมากที่ถูกยกย้ายเปลี่ยนมือที่เกิดขึ้นพร้อมกับภาพการเคลื่อนไหวของหญิงงามที่ถูกเปรียบเปรยว่าราวกับเป็นผีเสื้อที่กำลังชมดอกไม้อยู่แสดงให้ถึงการเสพความสุขผ่านการบริโภคของทั้งคนที่เล่นการพนันและตัวละครเอกจอมยุทธ์ที่เป็นผู้จ้องมอง ในเรื่องที่สองบ่อนการพนันถูกบรรยายให้เป็นสถานที่ที่หรูหราและสามารถสร้างความสุขให้กับตัวละครเอกจอมยุทธ์ผ่านภาพ เสียง กลิ่นและใจ

นอกจากความสุขที่เกิดจากการบริโภคที่เกิดในสถานที่ปิดของเอกชนอย่างภัตตาคารและบ่อนการพนันแล้ว พื้นที่สาธารณะของเมืองก็เป็นพื้นที่แห่งความสุขและความสวยงามด้วยเช่นกัน โดยสิ่งที่ทำให้เมืองสวยงาม มีชีวิตชีวาก็คือผู้คนภายในเมือง ในนวนิยายเรื่อง *ชีวฮวด้าเต้า (绣花大盗)* ผู้เขียนบรรยายฉากตอนที่ฉู่หลิวเสียงออกมาเดินเล่นริมแม่น้ำกับเซวียปิงว่า “江岸的风，永远是清凉的，夜凉如水。有月，有星，还有繁星般的点点渔火。他们带着五分酒意，沿着江岸慢慢地向前走。这实在是个很美丽的城市，他们喜欢这城市，也喜欢这城市里的人。” (ลมริมฝั่งแม่น้ำมักเย็นสบายเสมอ คืนนี้เย็นดูจุน้ำ มีเดือน มีดาว มีแสงไฟระยิบระยับจากเรือประมงราวกับหมู่ดาวพร่างพราย พวกเขามีความมั่นใจมาห้าส่วน ค่อย ๆ เดินเลียบริมฝั่งแม่น้ำ นี่เป็นเมืองที่สวยงามมากจริง ๆ พวกเขาชื่นชอบเมืองนี้ และชมชอบผู้คนในเมืองนี้)” (古龙, 2018a, p. 86)

กิจกรรมการเคลื่อนไหวและการจับจ่ายของผู้คนในพื้นที่สาธารณะได้กลายมาเป็นแหล่งความสุขของตัวละครเอกจอมยุทธ์และมิตรสหายของเขา ดังจะเห็นได้จากในนวนิยายเรื่อง *ซินเย่่วฉวนฉี (新月传奇)* หูเถี่ยวฮวารู้สึกเบิกบานในเมื่อได้เดินอยู่ในเขตเมืองของตำบลเล็ก ๆ ที่ผู้คนเริ่มใส่เสื้อผ้าของฤดูใบไม้ผลิที่มีสีสันสดใส บนท้องฟ้าเต็มไปด้วยว่าวหลากสีหลายชนิด และท้องถนนที่มีชายแก่ฮัมเพลงไปพร้อมกับบอมบะอย่างมีความสุข

ในนวนิยายเรื่อง *ฮว่าเหมยเหินยิว (画眉鸟)* ผู้เขียนบรรยายภาพชีวิตของผู้คนในเมืองที่เต็มไปด้วยความรื่นรมย์ในการทำงาน จนทำให้หลู่หลิวเซียงและหูเถี่ยวฮวา (胡铁花) ที่เพิ่งเดินทางกลับมาจากทะเลทรายที่แห้งแล้งไร้ผู้คนรู้สึกเบิกบานใจ

这里是个很热闹的城市，街道上挤满了各式各样的人，男的、女的、老的、少的、扶着老人的，抱着婴儿的。大多数人看来都很愉快，因为他们经过一天的辛劳，现在正穿着干净的衣服，舒服的鞋子，囊中多多少少都有些自节俭的生活中省下来的钱，所以他们已经可以尽情来享受闲暇的乐趣。.....自一望千里无人烟的大沙漠归来，再见到这些和气的、愉快的、善良的人，实在比什么都能令他们开心。(ที่แห่งนี้เป็นเมืองที่คึกคัก ผู้คนหลายหลากเบียดเสียดอยู่บนถนน ไม่ว่าจะเป็นบุรุษ สตรี อายุมาก อายุน้อย ผู้ที่ประกอบผู้สูงวัย คนที่อุ้มทารก ผู้คนส่วนใหญ่ดูเบิกบานใจ เพราะพวกเขาต่างได้ตรากตรำทำงานหนักมาตลอดวัน บัดนี้พวกเขาสวมเสื้อผ้าสะอาด ใส่รองเท้าที่สบาย ในกระเป๋าพอมีเงินที่เก็บหอมรอมริบจากการใช้ชีวิตที่แสนมัธยัสถ์ ดังนั้นจึงสามารถเพลิดเพลินกับความสุขสำราญในยามว่างได้อย่างเต็มที่เมื่อกลับจากทะเลทรายที่ในรัศมีพันลี้ไร้ผู้คน แล้วได้พบเห็นคนที่อ่อนโยน เบิกบาน และจิตใจดีเหล่านี้ สิ่งนี้ทำให้พวกเขารื่นเริงใจยิ่งกว่าสิ่งใด) (古龙, 2013b, p. 651)

ในนวนิยายเรื่อง *เจวียจันเจียนฮั่ว (决战前后)* ผู้เขียนบรรยายความสุขของลู่เสี่ยวเฟิงเมื่อเขาได้เดินอยู่ท่ามกลางผู้คนภายในพื้นที่เมืองว่า

九月十五，正午。阳光灿烂。陆小凤从金鱼胡同里走出来，沿着虽古老却繁华的街道大步前行，虽然又是通宵未睡，他看来还是活力充沛，神奇的很。街道上红男绿女来来往往，两旁的大小店铺生意兴隆，他虽然已惹上了一身麻烦，心情还是很愉快。因为他喜欢人。(วันที่สิบห้าเดือนเก้า เวลาเที่ยง แสงแดดแจ่มจ้า ลู่เสี่ยวเฟิงเดินออกมาจากตรอกจินฮั่ว ไปตามถนนเก่าแก่ที่คึกคัก แม้ว่าลู่เสี่ยวเฟิงจะอดหลับอดนอนมาทั้งคืน แต่เขาก็ยังดูเต็มเปี่ยมไปด้วยพลังและแจ่มใสเป็นอย่างมาก บนถนนชายหญิงเดินขวักไขว่ไปมา ร้านรวงน้อยใหญ่สองข้างทางเต็มไปด้วยลูกค้า แม้ว่าลู่เสี่ยวเฟิงจะหาความยุ่งยากมาใส่ตัว แต่จิตใจยังเบิกบาน เพราะเขาชื่นชอบผู้คน) (古龙, 2018f, p. 160)

จากตัวบทข้างต้นจะเห็นได้ว่าความสุขของตัวละครเอกจอมยุทธ์และเพื่อนของตัวละครเอกจอมยุทธ์เกิดจากการถูกโอบล้อมไปด้วยผู้คนในพื้นที่เมือง ความกระตือรือร้นและพลังงานที่ถูกแสดง

ออกมาจากการเคลื่อนไหวและการใช้ชีวิตของผู้คนในเมืองทำให้พวกเขาารู้สึกถึงความสุข ซึ่งตรงกับภาพของเมืองในยุคสมัยใหม่ในนวนิยายตะวันตกอย่างเรื่อง *Mrs. Dalloway* ของเวอร์จิเนีย วูล์ฟ (Virginia Woolf) ที่ลอนดอนเป็นเสมือนสถานที่ที่เป็นไปด้วยชีวิตชีวาและแสดงให้เห็นถึงลักษณะของความเป็นมนุษย์ (Alter, 2005, p. 120) หรือในนวนิยายเรื่อง *Ulysses* ของเจมส์ จอยซ์ (James Joyce) ที่พื้นที่เมืองเต็มไปด้วยความพล่งงานของผู้คนจากทั้งในบริเวณที่อยู่อาศัยหรือจากพื้นที่สาธารณะที่มีการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม (Alter, 2005, p. 139) นอกจากนี้สินค้าและทัศนียภาพของเมืองยังเหมือนกับเมืองดับลิน (Dublin) ใน *Ulysses* ที่เป็นเหมือนกับศูนย์การค้าขนาดใหญ่ที่จัดแสดงสินค้าที่หลากหลายเพื่อกระตุ้นแรงปรารถนาของมนุษย์ และการได้เห็นภาพของผู้คนในเมืองและความคึกคักของพวกเขาก็ทำให้ตัวละครเอกรู้สึกถึงความสวยงามของชีวิต (Alter, 2005, pp. 135, 139)

เมืองในตัวบทที่ทำให้ผู้ละครเอกมีความสุขจากการได้จ้องมองผู้คนยังแสดงให้เห็นลักษณะของเมืองสมัยใหม่ที่เมืองเป็นพื้นที่ของการจัดแสดง ผู้คนที่จับจ่ายสินค้าในย่านกลางเมืองไม่เพียงแต่เป็นผู้บริโภคสินค้าและเสพความสุขจากการชมสินค้าเท่านั้น แต่ยังเป็นผู้บริโภคที่เสพบรรยากาศความคึกคักของผู้คนภายในพื้นที่เมือง มนุษย์ไม่ได้เป็นเพียงประธานที่เป็นผู้กระทำเท่านั้น แต่ยังเป็นวัตถุที่ถูกจ้องมองอีกด้วย ดังจะเห็นได้จากในนวนิยายเรื่อง *เรื่องฮว่าเหมยเหนี่ยว (画眉鸟)* ผู้เขียนบรรยายภาพของผู้คนภายในย่านการค้าที่เต็มไปด้วยร้านรวงและภัตตาคาร ที่ผู้คนไม่เพียงแต่ชมสินค้าที่จัดแสดง แต่ยังถูกมองจากเหล่าเจ้าของร้าน และจากคู่หูเลี้ยงและหูเลี่ยฮว่าอีกด้วย

这条街道约两旁，有各式各样的店铺，有的卖杂货，有的卖茶叶，有的卖衣服，有的卖花粉，大多数店铺都将他们最好的货色陈列出来，来引诱路人的眼睛。他们也在瞧着路上的行人，那眼色就好像行人瞧货物一样，路人的兴趣在他们的货物，他们的兴趣却在路人的钱袋。这些人彼此打量着，彼此微笑着，大多数人都彼此相识。..... 这热闹的城市最热闹的地方就是这条街，这条街最热闹的地方就是这家酒楼，他们就选了这地方，坐在临街的窗子旁，望着楼下街道上熙来攘往的人群，望着人们的笑容，闻着人们的呼吸。(สองข้างทางของถนนสายนี้ มีร้านรวงหลากหลายประเภท บ้างขายของเบ็ดเตล็ด บ้างขายใบชา บ้างขายเสื้อผ้า บ้างจำหน่ายฟุนหอม ร้านค้าส่วนใหญ่ต่างนำสินค้าที่ดีที่สุดของร้านออกมาวางเรียงรายเพื่อดึงดูดสายตาผู้คนที่สัญจร เจ้าของร้านค้าก็มองไปที่ผู้คนที่สัญจรบนท้องถนน สายตานั้นเฉกเช่นเดียวกับสายตาของผู้สัญจรบนท้องถนนที่มองดูสินค้า ความสนใจของผู้คนที่สัญจรรออยู่ที่สินค้าของพวกเขาเจ้าของร้าน ในขณะที่ความสนใจของพวกเขาเจ้าของร้านกลับอยู่ที่กระเป๋าเงินของผู้คนที่สัญจร คนเหล่านี้สำรวจกันและกัน ยิ้มให้แก่กัน ผู้คนส่วนใหญ่ต่างรู้จักกันสถานที่ที่คึกคักที่สุดของเมืองที่คึกคักแห่งนี้ก็คือถนนสายนี้ จุดที่คึกคักที่สุดของถนนสายนี้อยู่ที่

กัฏดาการแห่งนี้ พวกเขาจึงเลือกที่นี่ นั่งลงตรงโต๊ะริมหน้าต่างที่ติดกับถนน มองดูผู้ที่เดินขวักไขว่ไปมาบนท้องถนน มองดูรอยยิ้มของผู้คน สัมผัสลมหายใจของผู้คน)” (古龙, 2013b, pp. 651-652)

จากตัวบทข้างต้นจะเห็นได้ว่าสายตาของผู้คนบนถนนที่จับจ้องไปที่สินค้ากับสายตาที่เหล่าเจ้าของร้านจับจ้องไปที่คนที่เดินชมสินค้าและสายที่ฉู่หลิวเซียงและหูเถี่ยฮวามองไปยังผู้คนบนถนนเป็นสายตาแบบเดียวกันคือสายตาของผู้กระทำ การจ้องมองของเหล่าเจ้าของร้านกับหลิวเซียงและหูเถี่ยฮวาทำให้ผู้คนบนท้องถนนกลายสภาพไปเป็นวัตถุที่ถูกจ้องมองไปต่างจากจากสินค้าที่พวกเขากำลังจับจ้อง พื้นที่เมืองในตัวบทจึงเป็นพื้นที่ที่ผู้คนสามารถเป็นได้ทั้งผู้มองและผู้ถูกจ้องมองเหมือนกับเมืองสมัยใหม่ในยุโรปช่วงศตวรรษที่ 18 (O'Byrne, 2014, p. 57) นอกจากนี้การสำรวจผู้คนโดยไม่เกี่ยวข้องกับผู้คนของฉู่หลิวเซียงและหูเถี่ยฮวาที่ต่างจากเหล่าพ่อค้าที่จ้องกระเป๋เงินของคนเดินถนนยังแสดงให้เห็นถึงสายตาของ flaneur ที่ทำหน้าที่เป็นผู้สำรวจเมือง แต่ไม่เป็นส่วนหนึ่งของเมือง โดยเฉพาะหูเถี่ยฮวาที่แม้ว่าเขาจะรู้สึกถึงความน่ารักของมนุษย์ดังประโยชน์ที่เขากล่าวกลับฉู่หลิวเซียงหลังจากมองดูผู้คนในย่านการค้าว่า “我现在才知道，世上最可爱的，就是这些平凡的人。(ตอนนี้ข้าถึงได้รู้ว่าสิ่งที่น่ารักที่สุดในโลกคือคนธรรมดาพวกนี้)” (古龙, 2013b, p. 652) แต่เขาก็ไม่ได้รู้สึกเป็นหนึ่งเดียวกับผู้คนในสังคมดังคำพูดที่เขาพูดกับฉู่หลิวเซียงภายหลังว่า “他已在自己心的外面筑了道墙，别人的情感本就进不去。他只有到处流浪，到处寻找。但寻找的究竟是什么，他自己也不知道。 他已得สร้างกำแพงขึ้นมาล้อมรอบใจของเขา คนอื่นไม่สามารถเข้ามาได้ เขาจึงได้แต่ออกพเนจรไปทั่ว แสวงหาในทุกที่ แต่สิ่งที่เขาต้องการค้นหาคืออะไร ตัวเขาเองก็ไม่รู้เช่นกัน” (古龙, 2012a, p. 202) เหมือนกับที่วอลเตอร์ เบนจามิน (Walter Benjamin) อธิบายถึงชีวิตของ flaneur ว่าพวกเขายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าที่ตำแหน่งแห่งที่ของพวกเขาในฐานะผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองใหญ่เป็นเช่นไร พวกเขาเป็นอยู่ในจุดเดียวกับพวกชนชั้นกลางในมหานครที่ทั้งไร้อำนาจและไม่รู้สึกว่าเป็นตัวเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคม พวกเขาจึงต้องหาที่หลบจากความรู้สึกโดดเดี่ยวและแปลกแยกในฝูงชน (Jennings, 2006, p. 40)

เมื่อพิจารณาร่วมกับบริบททางสังคมของสาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวันในช่วงทศวรรษที่ 1950-1970 ที่เกิดการขยายตัวของเมืองและการอพยพของผู้คนจากพื้นที่ชนบทเข้าสู่พื้นที่เมืองเพื่อชีวิตที่ดีกว่า ร่ำรวยกว่า และสะดวกสบายกว่า โดยที่ประชากรบางกลุ่มก็ประสบกับปัญหาในการดำเนินชีวิตจากทั้งสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคมที่บีบคั้น และเกิดความรู้สึกแปลกแยกอัน

เกิดมาจากการยังไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพสังคมในเมืองที่แตกต่างจากสังคมชนบทอย่างชัดเจน ก็จะทำให้ภาพของเมืองในฐานะที่เป็นสถานที่ที่เต็มไปด้วยผู้คน การบริโภค และการเสวยสุขก็สอดคล้องไปกับกระแสการเจริญเติบโตและขยายตัวของเมืองในได้หวนในช่วงเวลาดังกล่าว

3.3.3.3 เมืองในฐานะพื้นที่ของความลึกลับ อบายมุขและอาชญากรรม

เมืองในนวนิยายกำลังภายในทั้งสองชุดก็เฉกเช่นเดียวกันกับเมืองในนวนิยายสืบสวนสอบสวนที่เป็นสถานที่ที่เต็มไปด้วยอาชญากรรม และความกลัวอาชญากรรม แอเวนส์ (Evans, 2009, p. 45) เสนอว่าความกลัวอาชญากรรมในเมืองมาจากความรู้สึกไม่คุ้นเคยกับเมืองและผู้คนภายในเมือง ใหญ่ของเมืองและประชากรที่หนาแน่นในเขตเมืองโดยที่ทุกคนเป็นพลเมืองเหมือนกันหมดทำให้เราไม่สามารถแยกแยะได้ว่าใครเป็นใครเหมือนในสังคมชนบท และอิสรภาพในการเคลื่อนที่ของปัจเจกบุคคลภายในเมืองโดยไม่ถูกสังเกต ก็ยิ่งทำให้ปัจเจกชนคนธรรมดาเหมาะที่จะเป็นผูก่ออาชญากรรมหรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งคือในพื้นที่เมืองทุกคนสามารถเป็นอาชญากรได้โดยมีความน่าสงสัยไม่ต่างกัน ภาพของเมืองในฐานะของพื้นที่ที่เต็มไปด้วยความลึกลับ อันตราย ความรุนแรง สิ่งผิดกฎหมาย และอาชญากรรมมักจะเป็นภาพของเมืองในบางพื้นที่พิเศษ และในบางช่วงเวลา สถานที่ที่มีมักถูกสร้างภาพให้เป็นแหล่งอาชญากรรมและอบายมุขคือบ่อนการพนันที่เป็นสถานที่ที่ทุกคนมารวมตัวกันด้วยความโลภ ความปรารถนาที่ต้องการครอบครองทรัพย์สินและเงินทองของผู้อื่นที่มีอย่างไม่สิ้นสุด บ่อนการพนันจึงเต็มไปด้วยกลโกงและอันตราย ดังจะเห็นได้จากนวนิยายเรื่องอินโกวตุ่ฟ่ง (銀钩赌坊) ที่ลู่เสี่ยวเฟิงหลงกลเสียรู้จากความต้องการไปบ่อนการพนัน นอกจากบ่อนการพนันแล้วพื้นที่เมืองก็ยังถูกใช้เป็นพื้นที่กบดานหรือพื้นที่ในการเตรียมก่ออาชญากรรมของคนร้าย เช่น ในนวนิยายเรื่องชีวฮวาต้าเต้า (绣花大盗) สถานที่ที่พวกคนที่จับตัวเชวียปิง (薛冰) ไปและอาจเป็นคนกลุ่มเดียวกับพวกกลุ่มรองเท้าแดงก็เลือกใช้ห้องพักในเขตเมืองชั้นในที่ผู้คนพลุกพล่านเป็นที่ซ่อนตัวและแปลงโฉม ทั้งนี้เพราะในที่ที่คนพลุกพล่านย่อมไม่มีใครสนใจใคร ปัจเจกชนที่เคลื่อนไหวในเมืองใหญ่ล้วนยากที่จะถูกแยกแยะว่าใครเป็นใคร เพราะทุกคนเป็นพลเมืองผู้อาศัยอยู่ในเมืองเหมือนกันหมด ช่วงเวลาที่จะเกิดความชั่วร้ายหรืออาชญากรรมขึ้นในพื้นที่เมืองก็มักเป็นเวลากลางคืน บ่อนการพนันไม่ว่าจะในนวนิยายเรื่องอินโกวตุ่ฟ่ง (銀钩赌坊) หรือเรื่องเสวียไห่เพียวเซียง (血海飘香) ล้วนแต่เป็นบ่อนการพนันที่เปิดในเวลากลางคืน และช่วงเวลาก่อนเที่ยงคืนเป็นช่วงเวลาที่บ่อนคึกคักมากที่สุด ภาพของ

บ่อนการพนันที่สว่างไสวไปด้วยแสงไฟในยามค่ำคืนที่ตัดกับภาพของความมืดมิดของตรอกซอยในเมืองก่อนถึงบ่อนทำให้บ่อนการพนันเป็นเสมือนกับแสงไฟที่ล่อหลอกนักพนันที่เป็นเสมือนเหล่าแมลงเม่าเข้ามาเรียงเล่นกันอย่างสนุกสนานก่อนที่จะถูกมอดไหม้เพราะความร้อน นอกจากบ่อนการพนันแล้วในช่วงเวลากลางคืนตรอกซอกซอยในเมืองก็เป็นสถานที่ลึกลับและเต็มไปด้วยอันตราย ในนวนิยายเรื่อง *ซินเยว่ฉวนฉี (新月传奇)* ตรอกเล็กที่สงบเงียบในเมืองยามค่ำคืนถูกใช้เป็นสถานที่นัดหมายทำภารกิจลับของชาวยุทธ์บางกลุ่มที่ไม่น่าไว้วางใจ ในนวนิยายเรื่อง *ฮว่าเหมยเหนี่ยว (画眉鸟)* ฉูหลิวเซียงและหูเถี่ยววาก็ถูกลอบทำร้ายในโรงเตี๊ยมในเมืองในเวลากลางคืน ความมืดในยามค่ำคืนและความซับซ้อนของเมืองเป็นที่ย่วยให้คนร้ายพรางตัวและหลบหนีได้อย่างดี

3.3.3.4 เมืองในฐานะพื้นที่ที่ก่อให้เกิดความเจ็บป่วยทางใจ

จากทฤษฎีของหลุยส์ เวิร์ธ (Louis Wirth) ที่เสนอว่าเมืองคือการตั้งถิ่นฐานที่ถาวร หนาแน่น และมีขนาดค่อนข้างใหญ่ของปัจเจกชนที่แตกต่างกันทางสังคม (a relatively large, dense, and permanent settlement of socially heterogeneous individuals)(Wirth, 1938 as cited in Hubbard, 2006, p. 21) และความสัมพันธ์ของผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองมีลักษณะที่ไม่เป็นส่วนตัว ฉาบฉวย และชั่วคราว ซึ่งหมายความว่าเมืองเป็นสถานที่ที่ปัจเจกบุคคลไม่รู้สึกเชื่อมต่อกันหรือเป็นหนึ่งเดียวกันด้วย ลักษณะดังกล่าวนำไปสู่ความรู้สึกแปลกแยก ไร้ตัวตน และอาการป่วยไข้ทั้งทางจิตใจและระบบประสาทในที่สุด ฟิลลิป ฮับบาร์ดเสนอว่าในงานของนักวิชาการด้านสังคมวิทยาและจิตวิทยาเมืองหลายคน (Vidler 1994) (Callard 1998) (Walmsley 1988) มีการเชื่อมโยงอาการเจ็บไข้ทางจิตใจและระบบประสาทกับการเกิดขึ้นและขยายตัวของเมือง ไม่ว่าจะเป็นโรคกลัวผู้คน (agoraphobia) โรคประสาทอ่อน (neurasthenia) โรคฮีสทีเรีย (hysteria) โรคกลัวที่แคบ (claustrophobia) และโรคจิตเภท (schizophrenia) รวมไปถึงโรคอาการกลัวสิ่งต่าง ๆ และโรควิตกกังวลที่กลายมาเป็นลักษณะปกติของชีวิตในเมือง (Hubbard, 2006, pp. 21-22)

ในนวนิยายทั้งสองชุดก็ปรากฏตัวละครที่มีอาการป่วยจากโรคที่เกิดจากการใช้ชีวิตอยู่ในเมือง ไม่ว่าจะเป็นโรคนอนไม่หลับที่เกิดจากการต้องปิดบังอัตลักษณ์ของตนเองเพื่อหลบหนีจากศัตรูอย่างตัวละครเสอหวัง (蛇王) ในนวนิยายเรื่อง *ชีวฮวด้าเต้า (绣花大盗)* เสอหวังอาศัยอยู่ในห้องแถวหุในตรอกซอยที่คดเคี้ยว อับชื้น และสกปรกในเมืองกวางเจาป่วยเป็นโรคนอนไม่หลับมาเป็นระยะเวลา

หลายปี เนื่องจากเขามาอยู่ที่กวางเจาโดยปกปิดตัวตนที่แท้จริงของตัวเองเอาไว้ การปกปิดอัตลักษณ์ของตนเองในพื้นที่เมืองของเซอหวังเพื่อหลบซ่อนตนเองจากศัตรูมีลักษณะที่ใกล้เคียงกับภาวะขาดอัตลักษณ์ (lack of identity) หรือไม่เปิดเผยตัวตน (anonymity) ของผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองที่ทำให้เกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัย โดดเดี่ยว แม้จะถูกห้อมล้อมไปด้วยผู้คน ซึ่งสุดท้ายแล้วนำไปสู่ความรู้สึกแปลกแยก การเสื่อมถอยทางศีลธรรม ไปจนถึงโรคทางจิตใจได้ หรือโรคนอนไม่หลับที่เกิดจากความอ้างว้างภายในจิตใจอย่างตัวละครหูเถี่ยวฮวาในนวนิยายเรื่อง *เปียนผู่ฉวนฉี (蝙蝠传奇)* ที่มักจะเผชิญกับอาการนอนไม่หลับเช่นกัน และมักตื่นขึ้นมาหาสุราดื่มในยามดึก จากปมปัญหาความสัมพันธ์ของเขากับเกาย่าหนาน (高亚男) ผู้หญิงที่หลงชอบเขาตั้งแต่วัยเด็ก ผู้เขียนบรรยายสภาพจิตใจของหูเถี่ยวฮวาว่า

“他用尽千方百计甩脱了高亚男，到处去拈花惹草，别人认为他“很有办法”，他自己似乎也觉得得意。可是他的心，却始终是空的，说不出的寂寞，说不出的空虚，尤其是到了夜深人静的时候，他寂寞得简直要发疯。他也想能找到一个可以互相倾诉、互相安慰、互相了解的伴侣，却又始终不敢将自己的情感付出去。他已在自己心的外面筑了道墙，别人的情感本就近不去。他只有到处流浪，到处寻找。但寻找的究竟是什么，他自己也不知道。

(เขาทำทุกวิถีทางเพื่อสลัดเกาย่าหนานออกไปจากชีวิต เขาไปก่อเรื่องก่อศึกสตรีคนอื่นไปทั่ว คนอื่นมักหลงคิดว่าเขาฉลาด ตัวเขาเองก็รู้สึกได้ใจที่สามารถสลัดเกาย่าหนานได้ แต่ว่าใจของเขา กลับว่างเปล่ามาโดยตลอด ความเหงาที่ไม่สามารถพูดออกมาได้ ความรู้สึกว่างเปล่าที่ไม่อาจเอื้อนเอ่ย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคำคืนที่สงบเงียบ เขาเหงาจนแทบจะเป็นบ้า เขาก็คิดอยากจะหาคนที่สามารถปรับทุกข์ ปลอบประโลม และเข้าใจซึ่งกันและกัน แต่สุดท้ายแล้วเขาก็ไม่สามารถปลดปล่อยอารมณ์ของตนเองได้ เขาได้สร้างกำแพงขึ้นมาล้อมรอบใจของเขา คนอื่นไม่สามารถเข้ามาได้ เขาจึงได้แต่ออกเพนजरไปทั่ว เสาะแสวงหาในทุกที่ แต่สิ่งที่เขาต้องการค้นหาคืออะไร ตัวเขาเองก็ไม่รู้เช่นกัน)” (古龙, 2012a, p. 202)

จะเห็นได้ว่าความว่างเปล่าที่หูเถี่ยวฮวาเผชิญไม่ใช่แค่เรื่องของความรัก แต่เป็นความรู้สึกแปลกแยกที่ตนเองมีต่อผู้คนรอบข้าง แม้กระทั่งคนใกล้ชิดที่เติบโตขึ้นมาด้วยกันในวัยเด็ก เขาก็พยายามหลีกเลี่ยง และแม้ว่าเขาจะพยายามไปรู้จักคนอื่นเพิ่มมากขึ้นเท่าใด ความอ้างว้างในจิตใจของเขาก็กลับไม่ลดลงเลย มีหน้าซ้ำกลับยิ่งเพิ่มขึ้น หูเถี่ยวฮวาจึงเป็นเหมือนคนที่มี ความขาดและว่างเปล่าอยู่ตลอดเวลา ซึ่งอาการดังกล่าวผู้เขียนก็บรรยายว่าหูเถี่ยวเซียงก็ต้องเผชิญเช่นกัน เพียงแต่หูเถี่ยวเซียงสามารถจัดการได้ดีกว่า ด้วยการควบคุมตนเอง แต่นั่นก็ยิ่งทำให้เขาเป็นทุกข์มากกว่า

อาจสรุปได้ว่าพื้นที่เมืองและความเป็นเมืองที่ปรากฏในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนชุดฉู่หลิวเซียงและชุดลู่เสี่ยวเฟิงของกู่หลงแสดงให้เห็นถึงร่องรอยของเมืองสมัยใหม่และแนวคิดเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับความเป็นเมืองสมัยใหม่ที่ซ่อนทับอยู่ในฉากท้องเรื่องที่คาดคะเนว่าอยู่ในยุคราชวงศ์หมิงซึ่งเป็นยุคก่อนสมัยใหม่ กล่าวคือภาพของพื้นที่เมืองที่ปรากฏในดวับทนวนิยายทั้งสองชุดปรากฏร่องรอยของเมืองสมัยใหม่คล้ายกับเมืองในนวนิยายตะวันตกในช่วงศตวรรษที่ 19-20 อย่างนวนิยายของเจน ออสเตน (Jane Austen) ชาร์ลส์ ดิกคินส์ (Charles Dickens) กุสตาฟ โฟแบร์ต (Gustave Flaubert) เจมส์ จอยส์ (James Joyce) และเวอร์จิเนีย วูล์ฟ (Virginia Woolf) ไม่ที่จะเป็นการแบ่งเขตของพื้นที่เมืองเป็นย่านคนรวยกับย่านคนจน การนำเสนอภาพคนยากไร้ในเมืองผ่านตัวละครคนของพรกระยาจก ภาพของเมืองที่เป็นพื้นที่ที่เต็มไปด้วยอาชญากรรมและความรุนแรง ภาพของเมืองที่เป็นพื้นที่ที่ทำให้เกิดความเจ็บป่วยทางจิตใจจากความรู้สึกเดียวดายและ uncanny ที่เกิดจากโครงสร้างทางสังคมและวิถีชีวิตในเมืองที่แตกต่างจากสังคมชนบทและวิถีชีวิตแบบเกษตรกรรม ไปจนถึงภาพของเมืองที่เป็นพื้นที่ที่เต็มไปด้วยอิสรภาพ เสรีภาพ การบริโภคและการแสวงหาความสุข ซึ่งภาพของเมืองในลักษณะข้างต้นก็สอดคล้องไปกับการขยายตัวของพื้นที่เมืองและการอพยพของประชากรจากเขตชนบทเข้าสู่เขตเมืองในสาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวันในช่วงทศวรรษที่ 1960-1980 ที่เป็นผลจากการเติบโตทางเศรษฐกิจแบบก้าวกระโดด การขยายตัวของเมืองและพื้นที่เมืองก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างในสังคมไต้หวัน รวมไปถึงความเปลี่ยนแปลงในเรื่องวิถีคิด คุณค่า ความปรารถนา ความสัมพันธ์และวิถีชีวิตของผู้คนที่อาศัยอยู่ในสังคมเมืองสมัยใหม่

สรุป

ร่องรอยของรัฐประชาชาติสมัยใหม่และแนวคิดที่เกี่ยวข้องได้ปรากฏอยู่ในฉากท้องเรื่องของนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนชุดฉู่หลิวเซียงและชุดลู่เสี่ยวเฟิงของกู่หลง แม้ว่าฉากท้องเรื่องในนวนิยายทั้งสองชุดจะเกิดบนพื้นที่ของจีนแผ่นดินใหญ่ในยุคราชวงศ์หมิงซึ่งเป็นยุคก่อนที่รัฐประชาชาติสมัยใหม่จะถือกำเนิดขึ้นบนโลก แต่เส้นเขตแดนของอาณาเขตของอาณาจักรหมิงในดวับทนวนิยายกลับมีความแตกต่างจากเส้นเขตแดนที่ปรากฏในแผนที่และหนังสือทางประวัติศาสตร์ว่าด้วยราชวงศ์หมิง เส้นเขตแดนของอาณาจักรหมิงในจินตนาการของกู่หลงที่ปรากฏในดวับททุกฉากตามเส้นเขตแดนในแผนที่สาธารณรัฐจีนที่ถูกกำกับด้วยอุดมการณ์จีนเดียวหรือต้าจงหว่า (大中华)

พื้นที่ที่ไม่ได้เป็นเขตการปกครองของชาวจีนฮั่นจึงถูกเขียนให้กลายเป็นพื้นที่ที่เต็มไปด้วยชาวจีนฮั่น ชนพื้นเมืองถูกเขียนให้เป็นผู้ที่มีอารยะต่ำด้อยกว่าชาวจีนฮั่น ในบางพื้นที่ชนพื้นเมืองถูกลบออกไปจากพื้นที่เหลือเพียงแผ่นดินที่ว่างเปล่าที่รอให้ชาวจีนฮั่นเข้ามาบุกเบิกและยึดครอง ร่องรอยของประเทศจีนที่ปรากฏในตัวบทเป็นรัฐที่ขนาดใหญ่ที่ประกอบด้วยหลากหลายชนชาติ หลากหลายภาษา หลากหลายวัฒนธรรม โดยมีชาวจีนฮั่น วัฒนธรรมจีนฮั่น และภาษาจีนกลางเป็นแกนกลาง

นอกจากนี้เส้นเขตแดนที่เกิดจากการเดินทางไปยังพื้นที่ชายขอบของอาณาจักรหมิงโบราณของตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองยังแสดงให้เห็นถึงการแบ่งเขาแบ่งเราที่เป็นผลผลิตของอุดมการณ์ชาตินิยมของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋ง ชาวจีนฮั่นถูกเขียนให้เป็นชนเผ่าผู้มีอารยะ มีวิทยาการ เป็นผู้ปกครองชนชาติที่ด้อยกว่า ในขณะเดียวกันก็เป็นต้นแบบทางวัฒนธรรมให้กับญี่ปุ่นซึ่งภายหลังมีความก้าวหน้ามากกว่าและกลายมาเป็นศัตรูผู้คุกคามและรุกราน สะท้อนให้เห็นถึงร่องรอยของแนวคิดทำให้เป็นจีนหรือจินาภิวัตน์ (sinicization) และขจัดความเป็นญี่ปุ่น (de-japanization) ของพรรคก๊กมินตั๋งที่ต้องการสร้างอัตลักษณ์ความเป็นจีนให้กับพลเมืองบนเกาะไต้หวันที่มีความหลากหลายทั้งทางชาติพันธุ์ ภาษา ศาสนา และขนบธรรมเนียมประเพณีเพื่อลบอิทธิพลทางวัฒนธรรมของจักรวรรดิญี่ปุ่นที่ปกครองเกาะไต้หวันมาก่อนหน้า (ค.ศ. 1895-1945) และสร้างความเป็นจีนที่เป็นของแท้และสืบสานโดยตรงจากอาณาจักรจินโบราณในอดีต

ไม่เพียงแต่จะปรากฏร่องรอยของรัฐประชาชาติสมัยใหม่เท่านั้น นวนิยายทั้งสองชุดของกู่หลงยังปรากฏร่องรอยของเมืองสมัยใหม่ซ้อนทับอยู่ในฉากท้องเรื่องที่ถูกกำหนดให้เป็นเมืองในยุคก่อนสมัยใหม่ ไม่ว่าจะเป็นภาพของเมืองในฐานะของพื้นที่ของการจัดแสดงเพื่อกระตุ้นความต้องการบริโภคที่ไม่มีที่สิ้นสุด พื้นที่สาธารณะที่ทุกคนต่างเป็นผู้มองและผู้ถูกจ้องมอง ไปจนถึงพื้นที่ที่ทำให้เกิดความเจ็บปวดทางจิตใจซึ่งเป็นโรคที่เกิดจากการระบบความสัมพันธ์ระหว่างปัจเจกบุคคลที่ซับซ้อนและแตกต่างไปจากยุคก่อนสมัยใหม่ คล้ายกับภาพของเมืองสมัยใหม่ในนวนิยายตะวันตกในช่วงศตวรรษที่ 19-20 และสอดคล้องไปกับการเปลี่ยนแปลงของเมืองและพื้นที่เมืองในสาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวันในช่วงทศวรรษที่ 1960-1980

บทที่ 4

แนวคิดเหตุผลนิยม การปกครองโดยกฎหมายและการต่อต้านความรุนแรงในนวนิยาย กำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนของกุหลอง

ตัวละครเอก (protagonist) ในเรื่องเล่าตำนานในยุคโบราณมาจนถึงเรื่องสั้นและนวนิยายในยุคปัจจุบันนอกจากจะสะท้อนบรรทัดฐานของสังคมและความปรารถนาของผู้คนในแต่ละยุคสมัยที่มีต่อมนุษย์ที่พึงจะเป็นแล้ว ยังถูกใช้เป็นเครื่องมือในการนำเสนอแนวคิดและอุดมการณ์ทางการเมืองและสังคม ตัวละครเอกจำนวนไม่น้อยในงานวรรณกรรมจึงเป็นทั้งต้นแบบทางศีลธรรมและผู้นำทางความคิดให้แก่ผู้อ่าน โดยที่บรรทัดฐานทางศีลธรรมที่ตัวละครเอกยึดถือปฏิบัติและแนวคิดอุดมการณ์ที่ตัวละครเอกนำเสนอก็แปรเปลี่ยนไปตามบริบททางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของแต่ละยุคสมัย เช่น ตัวละครนักสืบในภูมิภาคเอเชียช่วงต้นศตวรรษที่ 20 ที่สมาทานแนวความคิดสมัยใหม่แบบตะวันตกทั้งเรื่องความคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลตามแบบวิทยาศาสตร์ การปกครองภายใต้กฎหมาย แนวคิดเรื่องเสรีภาพ ความเสมอภาค และภราดรภาพ ไปจนถึงแนวคิดชาตินิยม ตัวละครจอมยุทธ์ในนวนิยายของจีนยังที่นำเสนอแนวคิดเรื่องชาตินิยมและความลึกซึ้งของอารยธรรมจีนโบราณ

ในช่วงทศวรรษที่ 1960-1980 มีการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมเกิดขึ้นในสาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวันมากมายไม่ว่าจะเป็นการก้าวขึ้นมามีอำนาจในรัฐบาลมากขึ้นของเจียงจิงกั๋วบุตรชายของเจียงเจี๋ยสือ การที่สาธารณรัฐจีนถูกขับออกจากสหประชาชาติและถูกนานาชาติประณามประเทศตัดความสัมพันธ์ทางการทูต การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างก้าวกระโดด การขยายตัวของพื้นที่เมืองและการอพยพของประชากรเข้ามาอาศัยในเขตเมืองหรือการเข้ามาของวัฒนธรรมต่างชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งวัฒนธรรมอเมริกันที่มาจากทั้งนักลงทุนและกองกำลังทหารในช่วงสงครามเย็น การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ผนวกกับปณิธานและความมานะพยายามส่วนตัวของกุหลองที่ต้องการให้นวนิยายกำลังภายในเป็นมากกว่าหนังสืออ่านเล่นฆ่าเวลาและต้องการสร้างสรรค์แนวทางใหม่ให้แก่นวนิยายกำลังภายใน ทำให้ตัวละครเอกจอมยุทธ์ในนวนิยายกำลังภายในของกุหลองตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ 1970 เป็นต้นไปมีความสมบูรณ์แบบเยี่ยงวีรบุรุษลดน้อยลงและมีความผิดพลาดแบบมนุษย์ปุถุชนซึ่งนักวิชาการหลายคนเสนอว่าเป็นอิทธิพลของแนวคิดปรัชญาสมัยใหม่จากตะวันตกที่มีตัวละครเอกจอมยุทธ์ของกุหลองดังที่ได้กล่าวไว้แล้วในบทที่ 1 อย่างไรก็ตามผู้วิจัยพบว่าแม้ว่าแนวคิดและปรัชญาสมัยใหม่จากตะวันตกจะมีอิทธิพลอย่างมากต่อตัวละครเอกจอมยุทธ์ของกุหลองจนตัวละครจอมยุทธ์นักสืบอย่างฉู๋หลิวเซียงและหลูเสี่ยวเฟิงกลายเป็นผู้สมาทานและนำเสนอ

แนวคิดสมัยใหม่จากตะวันตก แต่แนวคิดดั้งเดิมของจีนอย่างแนวคิดเรื่องคุณธรรมหรืออี (義) กับ จารีตหรือหลี่ (礼) ของสำนักขงจื๊อและแนวคิดเรื่องกฎแห่งกรรมกับธรรมะย่อมชนะอธรรมของพุทธ ศาสนาก็ไม่ได้ลิดลิตพิพจน์ที่มีต่อตัวละครเอกจอมยุทธ์ของกู่หลงแต่อย่างใด

ในบทนี้ผู้วิจัยแสดงให้เห็นว่าตัวละครจอมยุทธ์ในนวนิยายกำลังในสืบสวนสอบสวนของกู่หลง ทั้งสองตัวคืออู่หลิวเซียงและลู่เสี่ยวเฟิงสมาทานและนำเสนอแนวคิดสมัยใหม่ อาทิ แนวคิดการคิด แบบเป็นเหตุเป็นผล แนวคิดการปกครองโดยกฎหมายและการต่อต้านความรุนแรง และองค์ความรู้ ทางวิทยาศาสตร์ซึ่งล้วนแต่เป็นคุณสมบัติที่สำคัญของพลเมืองสมัยใหม่ในรัฐประชาชาติสมัยใหม่ อย่างไรก็ตาม ตัวละครจอมยุทธ์ทั้งสองตัวก็มีความลักลั่นย้อนแย้งระหว่างคำพูดกับการกระทำ สะท้อนให้เห็นถึงการปะทะสังสรรค์ ตอรอง และผสมผสานระหว่างแนวคิดสมัยใหม่จากตะวันตกกับ แนวคิดดั้งเดิมตามขนบของจีนที่มีแนวคิดสำนักขงจื๊อเป็นตัวแทน แนวคิดสมัยใหม่ที่ตัวละครเอกจอม ยุทธ์ทั้งสองนำเสนอจึงเป็นแนวคิดสมัยใหม่ที่แตกต่างจากแนวคิดสมัยใหม่ของตะวันตก แต่เป็น แนวคิดสมัยใหม่แบบจีนที่เกิดจากการปะทะสังสรรค์ ตอรอง และผสมผสานของแนวคิดสมัยใหม่แบบ ตะวันตกกับแนวคิดดั้งเดิมตามขนบของจีน

4.1 การคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลและวิทยาศาสตร์

การคิดแบบเป็นเหตุเป็นผล (rationality) และการพิสูจน์และอธิบายปรากฏการณ์ต่าง ๆ ด้วยวิทยาศาสตร์ เป็นทักษะและความสามารถพื้นฐานที่ตัวละครนักสืบในนวนิยายสืบสวนสอบสวน ทุกตัวต้องมี เป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้ตัวละครนักสืบสามารถอธิบาย เปิดเผยปมปริศนาที่เกิดขึ้น และเข้าถึงความจริงได้ การคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลและวิธีทางวิทยาศาสตร์ของตัวละครเอกนักสืบเป็น องค์ประกอบสำคัญที่ทำให้นวนิยายสืบสวนเป็นนวนิยายสืบสวนสอบสวน และทำให้นวนิยายสืบสวน สอบสวนแตกต่างจากนิยายโกธิคและนิยายก่งอัน (公安小说)⁴²

การคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลและวิธีทางวิทยาศาสตร์ที่เชื่อมั่นในศักยภาพของมนุษย์ในการ อธิบายปรากฏการณ์ต่าง ๆ ภายในโลกและเข้าถึงความจริงเป็นผลผลิตของยุคภูมิธรรมในยุโรป ตะวันตก และเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้สังคมตะวันตกเข้าสู่ภาวะสมัยใหม่ (Martinelli, 2005, pp. 6-

⁴² นิยายโกธิคเป็นประเภทหนึ่งของนิยายตะวันตกที่นำเสนอเรื่องลึกลับ สยองขวัญ แม้จะเกิดปริศนาขึ้นในนิยาย แต่การคลี่คลาย ของปริศนาไม่ได้เน้นที่การคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลและวิธีคิดแบบวิทยาศาสตร์ ในขณะที่นิยายก่งอัน (公安小说) เป็นประเภท หนึ่งของนิยายจีนที่นำเสนอเรื่องปริศนาในคติความต่าง ๆ แต่การแก้ไขคดีก็ไม่ได้เกิดจากการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลและวิธีคิด แบบวิทยาศาสตร์ แต่ความสามารถที่เหนือมนุษย์ของผู้ตดสันคดีหรือไม่ก็จากความช่วยเหลือของสิ่งเหนือธรรมชาติ

8) การคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลที่เป็นส่วนหนึ่งของแนวคิดแบบมนุษยนิยมทำให้มนุษย์เป็นอิสระ และหลุดพ้นจากพันธนาการของศาสนา มนุษย์เป็นปัจเจกชนที่สามารถคิดและแก้ไขปัญหาได้ด้วยตนเอง ไม่จำเป็นต้องพึ่งพาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ สิ่งเหนือธรรมชาติ หรือแม้แต่พระเจ้า ในขณะที่วิถีทางวิทยาศาสตร์และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ก็ทำลายความน่าเชื่อถือและความศักดิ์สิทธิ์ของศาสนจักร เมื่อมนุษย์ค้นพบว่าสิ่งที่ค้นพบจากวิทยาศาสตร์แตกต่างจากสิ่งที่จารึกไว้ในคัมภีร์ทางศาสนาและคำสอนของศาสนจักร มนุษย์ได้กลายเป็นผู้ที่สามารถเข้าถึงความจริงได้ด้วยศักยภาพของตนเองและได้กลายเป็นพระเจ้า

ตัวละครเอกนักสืบผู้มีทั้งทักษะการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลและวิถีทางวิทยาศาสตร์ในฐานะเครื่องมือที่ช่วยค้นหาและเปิดโปงความจริงจึงมีสถานะเสมือนกับมนุษย์ที่สมบูรณ์ และได้กลายเป็นต้นแบบของมนุษย์หรือพลเมืองที่พึงประสงค์ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของเมสันที่เสนอว่าตัวละครนักสืบในนวนิยายสืบสวนสอบสวนทั้งห้าชุดของนักเขียนชาวตุรกีสี่คนทำหน้าที่เผยแพร่แนวคิด Turkishness ของกลุ่ม Kemalist ซึ่งเป็นแนวคิดที่ถูกนำมาใช้ในการสร้างอัตลักษณ์ของชาวตุรกียุคใหม่ และตัวละครนักสืบคือแบบอย่างของพลเมืองตุรกีสมัยใหม่ที่ดี (Mason, 2017, p. 151) ตัวละครเอกทั้งห้าตัวเป็นตัวละครที่มีสติปัญญา (intelligence) และมีการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผล (rational) อาทิ ในนวนิยายชุดเจมัล โดงัน (Cemal Doğan) ของเจมัล จาฮิต เจม (Cemil Cahit Cem) แม้ว่าเจมัลตัวละครเอกของนวนิยายชุดนี้ไม่ได้เป็นทั้งตำรวจและนักสืบ เป็นแค่พลเมืองชาวตุรกีคนหนึ่ง แต่เจมัลกลับเป็นผู้ที่มีความรู้ทางวิทยาศาสตร์และการแพทย์ ไม่เชื่อในเรื่องเหนือธรรมชาติ และสมาทานแนวคิดเรื่องการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผล (rationalism) ในนวนิยายเรื่อง *Inside the Mystery* เจมัลไม่รับฟังมีดออกจากตัวของเหยื่อที่ถูกทำร้ายทันที เพราะรู้ว่ามิได้ช่วยห้ามเลือดของเหยื่อเอาไว้ และเขาสามารถคาดเดาตัวตนของเหยื่อที่ถูกทำร้ายกลางเมืองได้จากการอนุมานจากข้อมูลต่าง ๆ ที่เขาสังเกตเห็น (Mason, 2017, pp. 66-67) ในวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทเรื่อง *การแสวงหาความเป็นสมัยใหม่ในนวนิยายชุดฮั่วซังสืบทัดคดีของเจิ้งเสี่ยวชิง* (程小青《霍桑探案》的现代性追求) ของเจียงหยิง (蒋杨) เจียงหยิงเสนอว่าตัวละครเอกนักสืบทำหน้าที่เป็นผู้เผยแพร่แนวคิดหลักนิติธรรมการปกครองโดยกฎหมาย ระบบกฎหมายแบบตะวันตก ความรู้ทางวิทยาศาสตร์แบบตะวันตกให้แก่ผู้อ่านชาวจีน ตัวละครเอกนักสืบฮั่วซัง (霍桑) นอกจากจะใช้ตรรกะและวิธีคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผลในการแก้ไขปริศนาแล้ว ยังมีความรู้ทางด้านเคมีและการแพทย์อย่างลึกซึ้ง รวมไปถึงเรียกร้องการปฏิรูปทาง

กฎหมายและการศึกษาในจีน เป็นตัวแทนของพลเมืองที่ให้อำนาจและกังวลต่อสถานการณ์ในบ้านเมือง ในนวนิยายเรื่อง *ไกว่ฝิงเค่อ* (怪房客) และนวนิยายเรื่อง *ซุ่ยมิ่งฝู่* (催命符) อ้าวซังได้ใช้ความช่างสังเกต ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ และการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลในการเปิดเผยความจริงของคดีที่เกี่ยวข้องกับ ผ้ายันต์ และหาตัวคนร้ายที่แท้จริงได้ในที่สุด ซึ่งเหตุการณ์ในนวนิยายทั้งสองเรื่องก็สะท้อนให้เห็นถึงการขาดความรู้ทางวิทยาศาสตร์ ความงมงายในไสยศาสตร์ และความหวาดกลัวต่อเรื่องเหนือธรรมชาติของปัญญาชนจีนที่ไม่ได้รับการศึกษาแบบสมัยใหม่ (蒋杨, 2016, p. 27)

ในส่วนต่อไปนี้จะนำเสนอพัฒนาการของการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลและองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ในจีนและไต้หวันเพื่อแสดงให้เห็นว่าแม้แนวคิดการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลและองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์จะเป็นสิ่งที่มีอยู่คู่อารยธรรมจีนมาตั้งแต่โบราณ แต่ก็ไม่ใช่แนวคิดหลักที่มีความสำคัญในการนำและขับเคลื่อนสังคมเฉกเช่นเดียวกันกับที่แนวคิดเหตุผลนิยมและองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์มีต่ออารยธรรมตะวันตกจนทำให้เกิดกระบวนการทำให้ทันสมัยและสังคมตะวันตกเข้าสู่ยุคสมัยใหม่ แนวคิดเหตุผลนิยมและวิทยาศาสตร์มีอิทธิพลต่อดินแดนที่เป็นประเทศจีนในปัจจุบันในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 และมีอิทธิพลเป็นอย่างมากในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 ในฐานะเครื่องมือสำคัญในการสร้างพลเมืองจีนสมัยใหม่ให้แก่รัฐประชาชาติจีนสมัยใหม่ ในขณะที่แนวคิดเหตุผลนิยมและวิทยาศาสตร์มีอิทธิพลเป็นอย่างมากยิ่งบนเกาะไต้หวันภายหลังจากการยึดครองเกาะไต้หวันของจักรวรรดิญี่ปุ่นในปี ค.ศ. 1895 ในฐานะเครื่องมือในการสร้างพลเมืองสมัยใหม่ให้แก่จักรวรรดิญี่ปุ่น แนวคิดเหตุผลนิยมและวิทยาศาสตร์ยังคงเป็นแนวคิดหลักในการสร้างพลเมืองสมัยใหม่ที่มีคุณภาพให้แก่รัฐภายหลังจากที่ไต้หวันตกไปอยู่ภายใต้การปกครองของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งจนถึงช่วงทศวรรษที่ 1960

4.1.1 แนวคิดเหตุผลนิยม (rationalism) และความรู้ทางวิทยาศาสตร์ในจีนและไต้หวัน

ก่อนการเข้ามาของแนวคิดเหตุผลนิยมที่ให้ความสำคัญกับการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลและความรู้ทางวิทยาศาสตร์รวมถึงการคิดอย่างเป็นวิทยาศาสตร์จากตะวันตก ในดินแดนที่ปัจจุบันเป็นประเทศจีนก็มีนักคิดนักปรัชญาจำนวนมากไม่น้อยที่ให้ความสำคัญกับการใช้เหตุผลและวิทยาศาสตร์ งานปรัชญาอันหนึ่งของนักคิดและนักปรัชญาชาวจีนโดยเฉพาะอย่างยิ่งงานของนักคิดนักปรัชญาสำนักนิติธรรมหรือฝ่าจยา (法家) และสำนักขงจื้อ (儒家) ก็ถูกเขียนขึ้นอย่างเป็นเหตุเป็นผล มีการยกตัวอย่าง

ประกอบที่น่าเชื่อถือและชัดเจน ในช่วงปลายยุคราชวงศ์หมิงและต้นราชวงศ์ชิงก็มีนักคิดนักปรัชญาสำนักขงจื๊อกลุ่มหนึ่งนำเสนอแนวทางใหม่ในการตีความคัมภีร์คลาสสิกของสำนักขงจื๊อที่เรียกว่าเช่าเจิ้งเสวีย (考证学) หรือเช่าจื๊วเสวีย (考据学) แนวทางตีความคัมภีร์สำนักขงจื๊อของนักคิดนักปรัชญากลุ่มนี้แตกต่างจากแนวทางการตีความคัมภีร์สำนักขงจื๊อของสำนักนวงขงจื๊อ (新儒学) หรือหลี่เสวีย (理学) ของจูซี (朱熹) ที่ถือกำเนิดในยุคราชวงศ์ซ่งและเป็นแนวคิดกระแสหลักในยุคราชวงศ์หมิงและราชวงศ์ชิง ในขณะที่นักคิดและนักปรัชญาของกลุ่มนวงขงจื๊อตีความคัมภีร์คลาสสิกใหม่เพื่อรับใช้แนวคิดหลี่เสวียของจูซีที่รับอิทธิพลแนวคิดอภิปรัชญาจากพุทธศาสนา กลุ่มเช่าเจิ้งเสวียกลับเน้นการศึกษาตัวบทด้วยวิธีการวิจัยเปรียบเทียบจากเอกสารโบราณในสมัยราชวงศ์อื่น โดยศึกษาทั้งด้านตัวอักษรและนิรุกติศาสตร์โดยเปรียบเทียบจากเอกสารและคัมภีร์โบราณหลายฉบับ ในช่วงกลางสมัยราชวงศ์ชิงแนวคิดของสำนักเช่าเจิ้งเสวียได้กลายมาเป็นแนวคิดหลักในการศึกษาคัมภีร์คลาสสิกของสำนักขงจื๊อ การเกิดขึ้นและอิทธิพลของสำนักเช่าเจิ้งเสวียแสดงให้เห็นว่าการศึกษาคัมภีร์ผ่านหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่มีการเปรียบเทียบ คติวิเคราะห์ และการสืบค้นแหล่งที่มาของข้อมูลอย่างละเอียดรอบคอบเช่นเดียวการวิเคราะห์ความเป็นไปได้และการเก็บพิสูจน์หลักฐานของนักสืบตะวันตกปรากฏในอารยธรรมจีนมาตั้งแต่ก่อนยุคสมัยใหม่ ในด้านวิทยาศาสตร์ชาวจีนยุคโบราณก็มีความสนใจในปรากฏการณ์ทางธรรมชาติและมีความพยายามในการสังเกตและอธิบายปรากฏการณ์ทางธรรมชาติจนเกิดเป็นองค์ความรู้และเทคโนโลยีหลายประการ อาทิ องค์ความรู้ด้านดาราศาสตร์ที่เป็นพื้นฐานสำคัญในการจัดทำปฏิทิน เทคโนโลยีการทำกระดาษ การพิมพ์ การทำดินปืนและเคมี

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าชาวจีนโบราณจะมีการศึกษาเปรียบเทียบ สืบค้น วิเคราะห์ข้อมูลซึ่งแสดงให้เห็นถึงการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผล และการสังเกตและการอธิบายปรากฏการณ์ธรรมชาติจนเกิดเป็นองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีบางอย่าง แต่สิ่งเหล่านี้ก็ไม่ใช่แนวคิดกระแสหลักที่เป็นแก่นกลางของอารยธรรมจีน⁴³ อีกทั้งกลุ่มคนที่สมานานแนวคิดดังกล่าวก็เป็นเพียงคนกลุ่มน้อยใน

⁴³ แนวคิดหลักที่เป็นแก่นกลางของอารยธรรมจีนอย่างแนวคิดขงจื๊อและลัทธิเต๋าให้ความสำคัญกับการอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ในสังคม ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ การเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติมากกว่าการค้นหาคำความจริงเพื่ออธิบายปรากฏการณ์ทางธรรมชาติอย่างวิทยาศาสตร์ในโลกตะวันตก ดังจะเห็นได้จากคัมภีร์อี้จิง (易经) ที่เป็นคัมภีร์สำคัญของลัทธิขงจื๊อและลัทธิเต๋าที่เชื่อมโยงและอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างธรรมชาติ มนุษย์ ไปจนถึงปรากฏการณ์ทางสังคมเข้าไว้ด้วยกันโดยใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ในการอธิบาย ซึ่งถูกมองว่าเป็นอีกหลักฐานหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงขีดจำกัดของวิทยาศาสตร์ในจีนยุคโบราณที่มุ่งเน้นการอธิบายความสัมพันธ์ของปรากฏการณ์มากกว่าการพิสูจน์ปรากฏการณ์ (อ่านเพิ่มเติมได้ใน Smith, Richard J. (2015). *The Qing Dynasty and traditional Chinese culture*. Maryland: Rowman & Littlefield.)

สังคมเท่านั้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่มีองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ที่เป็นเพียงปัญญาชนชายขอบ และความรู้ทางวิทยาศาสตร์ก็มีสถานะเป็นเพียงชุดความรู้อิสระที่แตกต่างจากองค์ความรู้ทางด้านมนุษยศาสตร์ของสำนักขงจื๊อที่รัฐสนับสนุนเท่านั้น ไม่ได้ถูกรับรู้ในฐานะวิถีทางใหม่ในการเข้าใจจักรวาลผ่านการค้นพบกฎของธรรมชาติแต่อย่างใด (Porter, 2016, p. 237) ยังไม่นับว่าองค์ความรู้วิทยาศาสตร์ของจีนยุคโบราณนั้นเป็นองค์ความรู้วิทยาศาสตร์ที่หยุดอยู่ที่กระบวนการสังเกตและจำแนกประเภทเท่านั้น ไม่สามารถก่อเกิดเป็นทฤษฎีได้ วิทยาศาสตร์ในจีนยุคโบราณจึงไม่สามารถกลายเป็นวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ได้ (Porter, 2016, p. 238) โจนาธาน พอร์เตอร์ (Jonathan Porter) เสนอว่าความรู้ทางวิทยาศาสตร์ในจีนยุคโบราณเป็นเพียงความรู้ของกลุ่มนักวิทยาศาสตร์สมัครเล่น การค้นพบความรู้เหล่านี้ไม่ได้มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงโลกทัศน์ของชนชั้นนำและปัญญาชนจีนเหมือนที่การปฏิวัติวิทยาศาสตร์ในช่วงศตวรรษที่ 17 เปลี่ยนโลกทัศน์ของชาวตะวันตก วิทยาศาสตร์ยุคโบราณของจีนจึงมีลักษณะเป็นเทคโนโลยีมากกว่าองค์ความรู้และวิธีคิดอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ (Porter, 2016, pp. 229-243)

การคิดอย่างเป็นวิทยาศาสตร์เริ่มเข้ามามีอิทธิพลต่อปัญญาชนจีนภายหลังการเข้ามาของวิทยาศาสตร์สมัยใหม่จากตะวันตกในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 จากการแปลหนังสือเพื่อนำเข้าองค์ความรู้สมัยใหม่จากตะวันตกและมีอิทธิพลในทางการเมืองและสังคมเป็นอย่างมากในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 ดังจะเห็นได้จากขบวนการเคลื่อนไหวทางการเมือง สังคม และวัฒนธรรมต่าง ๆ ที่หยิบยักวิทยาศาสตร์ให้เป็นหนึ่งในแนวคิดสำคัญที่เปลี่ยนแปลงให้จีนเข้มแข็งและเป็นรัฐประชาชาติสมัยใหม่ที่ทัดเทียมกับตะวันตก ในช่วงทศวรรษที่ 1910-1920 เกิดขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีชื่อว่าขบวนการสี่พฤษภาคม (五四运动) และขบวนการวัฒนธรรมใหม่ (新文化运动) หนึ่งในเป้าหมายสำคัญของขบวนการทางสังคมและวัฒนธรรมเหล่านี้คือการนำวิทยาศาสตร์และประชาธิปไตยมาสู่จีน ปัญญาชนในยุคนั้นต่างเชื่อว่าการใช้เหตุผลเชิงวิทยาศาสตร์และเชิงวิชาการจะเป็นหนทางในการกอบกู้ชาติได้ แนวคิดชาตินิยมในช่วงเวลานั้นจึงแอบอิงอยู่กับโลกทัศน์ความเป็นสมัยใหม่ที่รองรับฐานความคิดแบบวิทยาศาสตร์ บนฐานความคิดที่ตกทอดมาจากยุคภูมิธรรมในยุโรป ในช่วงศตวรรษที่ 17-18 ที่เชื่อว่า “ระบบเหตุผลสามารถเผยให้เห็นกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่อยู่เบื้องหลังความปั่นป่วนวุ่นวายของมนุษย์และโลกวัตถุ” (Norman Davies, 1996 อ้างถึงใน รานา มิตเตอร์, 2562, น. 196-197) วิทยาศาสตร์จึงเป็นเสมือนยาสารพัดนึก เป็นแสงประทีปแห่งปัญญา ที่ช่วยแก้ไข

ปัญหาเรื่องระบบระเบียบของสังคมได้ ดังจะเห็นจากปัญญาชนหลายต่อหลายคนในยุคนั้นที่เน้นย้ำความสำคัญของวิทยาศาสตร์และบทบาทของวิทยาศาสตร์ในการเปลี่ยนแปลงสังคมจีนให้ดีขึ้น อาทิ หู ซื่อ (胡适) ปัญญาชนชาวจีนที่จบการศึกษาทางด้านปรัชญาจากประเทศสหรัฐอเมริกา งานเขียนของหูเชื่อมักเน้นย้ำถึงความสำคัญของเหตุผลและวิทยาศาสตร์ จนได้ชื่อว่าเป็นอัครสาวกของลัทธิปฏิบัตินิยมและการใช้วิธีทางวิทยาศาสตร์ในฐานะที่มาของความรู้ (Rossabi, 2014, p. 342) และเฉินตูชิว (陈独秀) นักวิชาการผู้ได้ไปศึกษาที่ญี่ปุ่นและฝรั่งเศส และได้ออกวารสารหัวก้าวหน้าชื่อซินชิงเหนียน (新青年) หรือเยาวชนใหม่ซึ่งเป็นวารสารที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในหมู่ปัญญาชนจีน เฉินตูชิวเรียกร้องให้คนรุ่นใหม่ปฏิรูปความคิดและความประพฤติของตนใหม่ โดยเน้นว่า “วิทยาศาสตร์และประชาธิปไตยเป็นพื้นฐานของการสร้างชาติให้เข้มแข็ง เยาวชนยุคใหม่ต้องต่อสู้กับลัทธิขงจื้อ ต่อสู้กับประเพณีและพิธีการทั้งหมดในยุคเก่า ต่อสู้กับปรัชญารุ่นเก่าทั้งหมด และต้องสร้างสังคมใหม่ ๆ ซึ่งมีฐานยึดมั่นอยู่กับประชาธิปไตยและวิทยาศาสตร์” (Spence, J, D, 2013 และ Grey, J, 2002 อ้างถึงใน ศิริพร ดาบเพชร, 2013, น. 110)

ในช่วงทศวรรษที่ 1930 รัฐบาลสาธารณรัฐจีนภายใต้การนำของเจียงเจี๋ยสือหรือเจียงไคเช็ค (蒋介石) ก็ยังคงให้ความสำคัญกับการศึกษาวิทยาศาสตร์เพื่อผลิตพลเมืองที่มีคุณภาพให้กับรัฐ ประชาชาติสมัยใหม่ ดังจะเห็นได้จากขบวนการซินเซิงหัว (新生活运动) หรือขบวนการชีวิตใหม่ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างเอกภาพความเป็นชาติ สร้างพลเมืองสมัยใหม่ที่มีคุณธรรม มีความสามัคคี และมีสำนึกที่เป็นวิทยาศาสตร์ ผ่านการสร้างอุดมการณ์ใหม่ที่เกิดจากการหลอมรวมแนวคิดแบบตะวันตกอย่างแนวคิดสตบรูซของคริสเตียน รวมถึงความคิดและการปฏิบัติที่เป็นวิทยาศาสตร์แบบตะวันตกเข้ากับแนวคิดแบบตะวันออกอย่างแนวคิดของลัทธิขงจื้อ เจียงเจี๋ยสือคาดหวังว่าขบวนการซินเซิงหัวจะทำให้ชาวจีนดำเนินชีวิตอย่างมีเหตุมีผลและเป็นไปตามหลักวิทยาศาสตร์รวมถึงช่วยขจัดความเชื่อทางไสยศาสตร์และธรรมเนียมที่ล้าสมัยใหม่ในสังคมจีนที่พรรคก๊กมินตั๋งเห็นว่าเป็นอุปสรรคต่อการสร้างจีนใหม่ อย่างไรก็ตามความสำเร็จของขบวนการซินเซิงหัวในการสร้างพลเมืองสมัยใหม่เป็นที่ถกเถียงอยู่ ฝ่ายหนึ่งเห็นว่าขบวนการดังกล่าวประสบความสำเร็จในการสร้างพลเมืองสมัยใหม่และสังคมสมัยใหม่ ในขณะที่ฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยประเมินว่าขบวนการนี้ล้มเหลวอย่างสิ้นเชิงและเป็นเพียงโฆษณาชวนเชื่อของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งเท่านั้น (林博文, 2019, pp. 120-127)

บนเกาะไต้หวัน การปลูกฝังการคิดอย่างเป็นวิทยาศาสตร์และองค์ความรู้วิทยาศาสตร์ก็เกิดขึ้นตั้งแต่สมัยที่ไต้หวันอยู่ภายใต้การปกครองของจักรวรรดิญี่ปุ่น (ค.ศ. 1895-1945) เพื่อผลิตพลเมืองที่มีคุณภาพให้แก่จักรวรรดิ กล่าวคือในช่วงที่นายพลโคดามะ เก็นทาโร (Kodama Gentarou) ผู้ว่าการเกาะไต้หวันคนที่สี่อยู่ในตำแหน่ง โกโต ชิมเปย์ (Gotou Shimpei) หัวหน้าผู้ปกครองฝ่ายพลเรือนก็ได้ทำการปฏิรูปการศึกษาของประชาชนบนเกาะไต้หวัน โดยการจัดตั้งระบบโรงเรียนสามัญขั้นต้น (elementary common school) ที่ไม่เพียงให้การศึกษาด้านภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่นกับภาษาจีนโบราณและจริยธรรมแบบขงจื้อเท่านั้น แต่ยังสอนวิชาวิทยาศาสตร์ด้วย โกโตสนับสนุนการศึกษาขั้นพื้นฐานที่อบรมทั้งด้านจริยธรรมและวิทยาศาสตร์ให้แก่ชาวไต้หวัน เขาเชื่อว่าการศึกษาแบบตะวันตกนี้จะช่วยให้ไต้หวันเกิดผู้นำรุ่นใหม่ที่จะพร้อมรับผิดชอบในการปฏิรูปและทำให้ประเทศทันสมัย (Lamley, 2015, pp. 209-211) แม้ว่าในช่วงแรกของการปกครองโดยญี่ปุ่น การศึกษาแบบใหม่จะไม่ใช่ว่าสำหรับชาวไต้หวันทุกคน และมีชาวไต้หวันจำนวนไม่มากที่ได้เรียนต่อในระดับมัธยมศึกษา แต่ภายหลังจากที่รัฐบาลญี่ปุ่นตระหนักถึงความสำคัญในการกลืนกลายชาวไต้หวัน ให้มีสำนึกของการเป็นพลเมืองของจักรวรรดิญี่ปุ่นผ่านระบบการศึกษา ในปี ค.ศ. 1922 เดน เคนจิโร (Den Kenjiro) ผู้ปกครองไต้หวันก็ออกพระราชกำหนดให้ประชาชนทั้งที่เป็นชาวญี่ปุ่นและชาวไต้หวันสามารถเข้าถึงการศึกษาในสถาบันการศึกษาของรัฐบาลได้ จากที่ก่อนหน้านี้มีการแบ่งแยกระหว่างโรงเรียนของชาวญี่ปุ่นกับชาวไต้หวัน (Lamley, 2015, pp. 220-221) นอกจากการรับช่วงระบบการศึกษาแบบสมัยใหม่ที่เน้นการสร้างพลเมืองที่มีความรู้ทางวิทยาศาสตร์และมีความสามารถในการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลต่อจากจักรวรรดิญี่ปุ่นแล้ว ผู้วิจัยเห็นว่าขบวนการทางสังคมและวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นในจีนแผ่นดินใหญ่ในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 ก็มีอิทธิพลไม่มากนักต่อการให้ความสำคัญกับวิทยาศาสตร์และการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งในไต้หวันที่เป็นรัฐบาลพลัดถิ่นจากจีนแผ่นดินใหญ่⁴⁴

⁴⁴ อย่างไรก็ตาม มีนักวิชาการบางคนไม่เห็นด้วยว่าขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมและวัฒนธรรมในจีนแผ่นดินใหญ่จะมีผลต่อพัฒนาการทางการเมืองในไต้หวัน รานา มิตเตอร์ (Rana Mitter) เสนอว่าขบวนการประชาธิปไตยในไต้หวันไม่ได้เป็นผลผลิตของวาทกรรมเรื่อง “วิทยาศาสตร์กับประชาธิปไตย” ในยุคสี่พฤษภาคม โดยให้เหตุผลว่าในขณะนั้นชาวไต้หวันอยู่ภายใต้อาณานิคมของญี่ปุ่น ในขณะที่ขบวนการสี่พฤษภาคมเกิดขึ้นในจีนแผ่นดินใหญ่ (รานา มิตเตอร์, 2019, น. 459)

ต่อมาเมื่อรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งพ่ายแพ้สงครามการเมืองให้แก่พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงต้องทิ้งฐานที่ตั้งบนแผ่นดินใหญ่มายังเกาะไต้หวันพร้อมกับผู้อพยพชาวจีนแผ่นดินใหญ่อีกกว่าล้านคนที่ทยอยอพยพออกจากจีนแผ่นดินใหญ่ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1949 เป็นต้นมา โดยมีครอบครัวของกู่หลงเป็นหนึ่งในนั้น รัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งจึงต้องมาสานต่อการสร้างพลเมืองจีนสมัยใหม่ผ่านระบบการศึกษาภาคบังคับที่จักรวรรดิญี่ปุ่นได้วางรากฐานและพัฒนาไว้ก่อนหน้านี้โดยผสมผสานเข้ากับระบบการศึกษาของสาธารณรัฐจีนที่ใช้บนแผ่นดินใหญ่ โดยมีการเปลี่ยนแปลงเนื้อหาจากการสร้างพลเมืองไต้หวันที่เป็นส่วนหนึ่งของจักรวรรดิญี่ปุ่น กล่าวคือเป็นการสร้างพลเมืองของสาธารณรัฐจีนที่สมาทานความเป็นจีนและไม่มีความเชื่อมโยงกับจักรวรรดิญี่ปุ่น ตามนโยบายเสริมสร้างความเป็นจีน (sinonization) และลดความเป็นญี่ปุ่น (de-japanization) จากการควบคุมหลักสูตรและตำราแบบเรียนในระบบการศึกษาในทุกระดับชั้นให้มีมาตรฐานแบบเดียวกันทั่วประเทศภายใต้กฎอัยการศึก (ค.ศ. 1949-1987) และพัฒนาไปสู่การทำให้เป็นไต้หวัน (taiwanization)⁴⁵ โดยการศึกษาวิทยาศาสตร์เป็นสิ่งที่รัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งให้ความสำคัญมาโดยตลอดดังจะเห็นได้จากประกาศของรัฐบาลในเรื่องการศึกษาที่มักกล่าวถึงการศึกษาวิทยาศาสตร์ควบคู่ไปกับการสร้างพลเมืองและสำนึกเรื่องชนชาติอยู่เสมอ อาทิประกาศของอู๋หงจวิน (俞鸿钧) นายกรัฐมนตรี (行政院长) ในปี ค.ศ. 1954 ที่ว่านโยบายการศึกษาของประเทศ(สาธารณรัฐจีน) จะให้ความสำคัญกับการสร้างสำนึกของชนชาติ(จีน) และวิทยาศาสตร์ (台湾开发史, 2017, p. 244) การศึกษาวิทยาศาสตร์มีความสำคัญเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในนโยบายการศึกษาของรัฐ ในปี ค.ศ. 1956 การศึกษาวิทยาศาสตร์ได้กลายเป็นหนึ่งในนโยบายการศึกษาที่สำคัญของรัฐ และในปี ค.ศ. 1968 ประธานาธิบดีเจียงเจ็กฉี่ (蒋中正) หรือเจียงไคเช็คได้ประกาศสิ่งที่พึงให้ความสำคัญในการปฏิรูปการศึกษา (革新教育注意事项) ระบุว่าการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายให้เน้นการศึกษาวิทยาศาสตร์ งานบริการ และการจัดการเป็นสำคัญ ในขณะที่การศึกษาในระดับอุดมศึกษาให้ความสำคัญกับวิทยาศาสตร์เป็นอันดับแรก (台湾开发史, 2017, p. 245)

⁴⁵ ในงานวิจัยเรื่อง Money, Images, and the State: The Taiwanization of the Republic of China, 1945–2000 จากการศึกษาภาพและภาษาบนธนบัตรที่ใช้ในไต้หวัน หลินหม่านหง (林满红) พบว่ากระบวนการทำให้เป็นไต้หวันถูกปูทางมาตั้งแต่สมัยของเจียงเจ็กฉี่ (蒋介石) (ค.ศ. 1945-1978) แม้ว่าในช่วงเวลาที่เจียงเจ็กฉี่ปกครองไต้หวันจะถูกมองว่าเป็นช่วงเวลาของการเสริมสร้างและเผยแพร่ความเป็นจีนให้กับพลเมืองชาวไต้หวันก็ตาม

ในช่วงทศวรรษที่ 1960-1980 การเผยแพร่แนวคิดเหตุผลนิยมหรือการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผล (rationalism) ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ และวิธีวิทยาแบบวิทยาศาสตร์ก็เกิดขึ้นพร้อมกับกระบวนการทำให้ทันสมัย (modernization) โดยผ่านระบบการศึกษาภาคบังคับตามแบบตะวันตก รัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งเน้นความสำคัญของการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ที่มักจะมาพร้อมกับวิธีวิทยาทางวิทยาศาสตร์ที่เน้นการสังเกต การตั้งคำถาม การตั้งสมมุติฐาน และการพิสูจน์ค้นหาความจริงจากการทดลองและหลักฐานเชิงประจักษ์ ดังจะเห็นได้จากวัตถุประสงค์ของการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (国民中学教育目标) ในมาตรฐานหลักสูตรการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (国民中学课程标准) ที่เริ่มต้นบังคับใช้ในปี ค.ศ. 1968 ซึ่งมีการระบุถึงการบ่มเพาะจิตวิญญาณวิทยาศาสตร์ (培育科学精神) โดยวัตถุประสงค์ของการศึกษาในระดับมัศึกษานี้ก็เพื่อสร้างพลเมืองที่มีความสามารถรอบด้าน (健全国民) นอกจากนี้ยังมีการกำหนดวิชาวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ (自然科学) เข้าไปในมาตรฐานหลักสูตรการศึกษาระดับมัธยมต้น(ชั่วคราว) (国民中学暂行标准) ปี ค.ศ. 1968 อีกด้วย (吴清山, 2018, pp. 16, 18)

4.1.2 ตัวละครเอกจอมยุทธ์ในฐานะนักสืบผู้ยึดมั่นในแนวคิดการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลและหลักการทางวิทยาศาสตร์

จากการศึกษาตัวบทนวนิยายทั้งชุดฉู่หลิวเซียงและชุดลู่เสี่ยวเฟิง ผู้วิจัยพบว่าตัวละครฉู่หลิวเซียงและลู่เสี่ยวเฟิงมีคุณสมบัติเช่นเดียวกันกับตัวละครนักสืบในนวนิยายสืบสวนสอบสวนคือมีการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผล มีองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่และการคิดอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ ซึ่งแตกต่างอย่างชัดเจนกับตัวละครจอมยุทธ์ตัวอื่น นอกจากนี้ตัวละครทั้งสองยังทำหน้าที่เช่นเดียวกับตัวละครนักสืบในนวนิยายสืบสวนสอบสวนในดินแดนตะวันออกในการเผยแพร่แนวคิดการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผล องค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์และการคิดอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ โดยมีตัวละครจอมยุทธ์ตัวอื่นทำหน้าที่เป็นคู่เปรียบที่ด้อยกว่า กล่าวคือไม่มีองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ ขาดความช่างสังเกต เชื่อในสิ่งมกมายเหนือธรรมชาติ เพื่อทำให้คุณสมบัติของตัวละครเอกจอมยุทธ์เด่นชัดขึ้น

ในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนชุดฉู่หลิวเซียงและชุดลู่เสี่ยวเฟิงของกู่หลง ตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองตัวคือฉู่หลิวเซียงและลู่เสี่ยวเฟิงล้วนมีลักษณะของตัวละครนักสืบที่มีความรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้ทางวิทยาศาสตร์ มีความช่างสังเกต มีสติปัญญา มีการคิดแบบเป็นเหตุเป็น

ผล ใช้วิธีให้เหตุผลแบบจรรยา (abductive reasoning) และใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์ในการค้นหาความจริง รวมถึงอธิบายเหตุการณ์แปลกประหลาดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นรอบตัวอย่างเป็นเหตุเป็นผล ซึ่งเป็นลักษณะที่ตัวละครจอมยุทธ์ตัวอื่นไม่มี หรือหากมีก็ไม่อาจเทียบเท่าได้

ตัวละครฉู่หลิวเซียงเป็นตัวละครที่มีคุณสมบัติแบบตัวละครนักสืบอย่างครบถ้วน ไม่ว่าจะเป็นความรู้ที่กว้างขวางโดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้ทางวิทยาศาสตร์ และการเป็นผู้ช่างสังเกต และมีปฏิภาณไหวพริบดีกว่าจอมยุทธ์ทั่วไป ดังจะเห็นได้จากในนวนิยายเรื่อง *เปียนฝูฉวนฉี* (蝙蝠传奇) เมื่อเรื่องที่ฉู่หลิวเซียงและหูเถี่ยฮวา (胡铁花) โดยสารเกิดไฟไหม้ขึ้นกลางแม่น้ำจากน้ำมันที่ฝ่ายตรงกันข้ามปล่อยออกมา ฉู่หลิวเซียงผู้ซึ่งได้ยินหูเถี่ยฮวาพูดเรื่องกลืนแปลกๆ และเห็นน้ำมันที่กำลังกระจายตัวไปทั่วผิวน้ำได้ใช้ความรู้เรื่องน้ำมันเบากว่าน้ำและลอยอยู่บนผิวน้ำช่วยให้ตัวของเขาเองและหูเถี่ยฮวารอดตายด้วยการกระโดดลงไปในแม่น้ำแล้วหลบอยู่ใต้น้ำจนไฟบนผิวน้ำดับ ในขณะที่หูเถี่ยฮวาแม้จะได้กลืนแปลก ๆ แต่ก็ไม่รู้ว่สิ่งนั้นคืออะไรและอันตรายแค่ไหน จนเขาเปรียบเทียบตัวเองกับฉู่หลิวเซียงด้วยคำพูดที่ว่า “你是聪明人，我是呆子。(เจ้าเป็นคนฉลาด ข้ามันคนเซ่อ)” (古龙, 2012a, p. 10) จะเห็นได้ว่าคุณสมบัตินักสืบของตัวละครฉู่หลิวเซียงถูกเน้นขึ้นมากจากการเปรียบเทียบกับตัวละครจอมยุทธ์ตัวอื่นในฉบับนี้คือหูเถี่ยฮวา ซึ่งเป็นในลักษณะเดียวกันกับคุณสมบัติความเป็นนักสืบของเซอร์ลอร์ด โฮล์มส์ที่ถูกเน้นให้เหนือกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับวัตสัน

คุณสมบัติความเป็นนักสืบของฉู่หลิวเซียงยังแสดงออกผ่านการยึดมั่นในความรู้ทางวิทยาศาสตร์ การปฏิเสธเรื่องเหนือธรรมชาติ การตั้งคำถามต่อสิ่งที่ตนเองรับรู้ การเก็บข้อมูลเพื่อค้นหาความจริง และการอนุมานข้อเท็จจริงจากข้อมูลและหลักฐานต่าง ๆ ในนวนิยายเรื่อง *เจียซือหวนหุน* (借尸还魂) ตัวละครฉู่หลิวเซียงแม้ว่าจะเห็นกับตาตนเองว่าจ้าวหมิงจู (左明珠) ตายแล้วฟื้นกลับคืนชีพขึ้นมาใหม่โดยมีวิญญาณของซืออิน (施茵) ลูกสาวของอีกตระกูลหนึ่งซึ่งเป็นศัตรูกันมาอยู่ในร่างแทน เพราะจ้าวหมิงจูสามารถใช้วิชาเสี่ยวอิงจวาลี (小鹰爪力) ซึ่งเป็นวิชาตกทอดของตระกูลซือจินกง (施金弓) ได้ และหมอผู้มีชื่อเสียงอย่างจางเจี้ยนไจ (张简斋) ก็ยืนยันว่าการตายแล้วฟื้นคืนชีพของจ้าวหมิงจูคือการยืมร่างเพื่อคืนวิญญาณ (借尸还魂) ฉู่หลิวเซียงก็ไม่ปักใจเชื่อในสิ่งที่ตนเองเห็น เพราะเขาไม่สามารถเชื่อในปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติเช่นนี้ได้ ดังคำพูดของเขาที่ว่า “我听到过很多人谈起“鬼”，但真的见过鬼的人，却连一个也没有，我也听人说过“借尸还魂”…… (ข้าเคยได้ยินคนจำนวนมากพูดเรื่อง “ผี” แต่คนที่เคยเห็นผีจริง ๆ กลับไม่มีสักคน เขาได้ยินคนพูด

เรื่องการยืมร่างคืนวิญญาณ.....) ” (古龙, 2012b, p. 142) ฉู่หลิวเซียงจึงต้องไปสืบหาหลักฐานและพยานเพิ่มเติมเพื่อยืนยันว่าจ้าวหมิงจุคือวิญญาณของซืออินที่มายืมร่างจริง ๆ ภายหลังเมื่อฉู่หลิวเซียงได้ไปยังอาคารร้างของตระกูลเซวีย (薛) เขาก็สังเกตเห็นว่าที่นั่นมีโต๊ะเครื่องแป้งของสตรีและมีกล่องแป้งฝุ่นของศัตรูอยู่ แต่กลิ่นของแป้งฝุ่นกล่องนี้นักกลับต่างจากกลิ่นของแป้งฝุ่นบนตัวเซวียหงหง (薛红红) และและฮวาจินกง (花金弓) ที่มักใช้สถานที่แห่งนี้ในการลอบพบกับผู้ชาย แสดงว่าต้องมีคนอื่นที่ใช้สถานที่นี้ในการลอบพบกับคนรัก ฉู่หลิวเซียงจึงสันนิษฐานว่าคนผู้นั้นก็คือเซวียปิน (薛斌) น้องชายของเซวียหงหง เพราะตอนที่ฉู่หลิวเซียงมาถึงยังอาคารร้างนี้ก็ได้พบเซวียปังพลอดรักอยู่กับสตรีนางหนึ่ง ตอนแรกฉู่หลิวเซียงคิดว่าสตรีผู้เป็นเจ้าของแป้งหอมคือสือเฟิงอว้น (石凤云) ผู้ที่เซวียปังคอยดูแลเอาใจใส่ในช่วงที่ป่วยไข้และเซวียปังยังดูแลเอาของนางเป็นอย่างดีหลังจากที่สือเฟิงอว้นเสียชีวิต แต่เมื่อฉู่หลิวเซียงได้เห็นอี่เจี้ยน (倚剑) ลูกน้องของเซวียปัง และสังเกตเห็นอาการปฏิกิริยาของอี่เจี้ยนที่อาลัยต่อการตายของสือเฟิงอว้นและพบว่าในโลงศพของสือเฟิงอว้นในหลุมกลับไม่มีศพมีแต่ก้อนหิน ฉู่หลิวเซียงจึงสันนิษฐานว่าศพของสือเฟิงอว้นต้องถูกคนเอาไปใช้ประโยชน์ และคนผู้นั้นก็คือเซวียปังที่คอยใส่ใจถามอาการป่วยของสือเฟิงอว้นและดูแลเอาของนางอย่างดี ฉู่หลิวเซียงเชื่อมโยงข้อมูลที่ได้แล้วอนุมานว่าศพของสือเฟิงอว้นถูกเอาไปใช้ว่าเป็นศพของซืออินที่ใกล้ตาย เพื่อให้แผนยืมร่างคืนวิญญาณของจ้าวหมิงจุสำเร็จ เพราะหากแผนการนี้สำเร็จไม่เพียงจ้าวหมิงจุที่ทุกคนเชื่อว่าเป็นวิญญาณของซืออินจะสามารถหนีจากการถูกคลุมถุงชนกับลูกชายของตงอิ้ว (丁渝) ซึ่งตนไม่ได้รักใคร่ชอบพอ แต่ยังสามารถแต่งงานกับเซวียปังซึ่งถูกหมั้นหมายกับซืออินไว้ตั้งแต่ยังอายุน้อย และยังแก้ไขปัญหาความแค้นที่สะสมมาหลายสิบปีระหว่างตระกูลจ้าวและตระกูลเซวียได้อีกด้วย ในส่วนของซืออินที่ยินดีแก่ล้งตาย ฉู่หลิวเซียงก็สันนิษฐานว่าเป็นเพราะนางอาจมีคนรักอยู่แล้ว จึงได้ให้ขอทานเด็กซึ่งเป็นคนของพรรคกระยาจก ไปช่วยสืบหาข้อมูลเพิ่มเติม จนพบว่าคนรักของซืออินคือเย่เซ่งหลาน (叶盛兰) ที่มาจากปักกิ่ง

นอกจากไม่เชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติอย่างการตายแล้วฟื้นคืนชีพและการยืมร่างคืนวิญญาณแล้ว ฉู่หลิวเซียงยังไม่เชื่อเรื่องผีและวิญญาณ มิหนำซ้ำยังตั้งคำถามถึงแหล่งที่มาของความเชื่อนั้นอีกด้วย ในนวนิยายเรื่อง*เกาฮวาฉวนฉี* (桃花传奇) แม้ว่าจิ้งเจี๋ยเจี๋ย (张洁洁) จะพยายามทำให้ฉู่หลิวเซียงกลัวท่อนมือที่อยู่ในห้อง โดยอธิบายว่าท่อนมือนี้น่ากลัวเสียยิ่งกว่าผีเพราะเป็นมือปลิดวิญญาณ (勾魂手) ที่สามารถปลิดวิญญาณคนได้ ฉู่หลิวเซียงนอกจากไม่กลัวแล้ว ยังยิ้มตอบไปว่า “

我只想知道他是用什么法子将魂勾走，那种法子一定很有趣。(ข้าแค่อยากรู้ว่ามือนี่ปลิดวิญญาณด้วยวิธีใด วิธีนั้นทำจะน่าสนใจยิ่งนัก) ” (古龙, 2012c, p. 35) และฉู่หลิวเซียงยังถามจิงเจียเจียต่อไปด้วยว่าแล้วจิงเจียเจียรู้ได้อย่างไรว่านี่คือมือปลิดวิญญาณ จิงเจียเจียเคยเห็นมาก่อนหรือไม่ จิงเจียเจียได้แต่บอกว่าได้ยินจากสหาย และเมื่อฉู่หลิวเซียงถามว่าสหายผู้นั้นอยู่ที่ใด จิงเจียเจียก็เฉไฉไปเรื่องอื่น จะเห็นได้ว่าฉู่หลิวเซียงมีคุณสมบัติของนักสืบที่ไม่ปักใจเชื่อในสิ่งที่ตัวเองได้ยินหรือได้เห็นในทันที แต่ต้องผ่านการพิสูจน์จนเป็นที่ประจักษ์แจ้งแล้วเท่านั้น

ตัวละครลู่อี้เยวเฟิงก็มีคุณสมบัตินักสืบอย่างการมีความรู้กว้างขวาง การเป็นผู้ช่างสังเกต การคิดแบบเป็นเหตุเป็นผล เช่นเดียวกันกับฉู่หลิวเซียง ในนวนิยายเรื่อง *จินผิงหวังเฉา (金鹏王朝)* ลู่อี้เยวเฟิงตามหาตัวซ่งกวนเพยเยียน (上官飞燕) ที่หายตัวไปหลังจากซ่งกวนเสวียนเออร์ (上官雪儿) ผู้ซึ่งเป็นน้องสาวของตัวซ่งกวนเพยเยียนคิดว่าพี่สาวของตนเสียชีวิตไปแล้ว แม้ว่าฮวาม่านโหลว (花满楼) จะยืนยันว่าซ่งกวนเพยเยียน (上官飞燕) ยังมีชีวิตอยู่ เพราะเขาได้ยินเสียงนางร้องเพลง และพบเส้นผมของนาง ซึ่งเป็นอุปายที่ฝ่ายตรงข้ามใช้หลอกลวงฮวาม่านโหลวและลู่อี้เยวเฟิง ลู่อี้เยวเฟิงเริ่มสืบหาซ่งกวนเพยเยียนจากปากคำของซ่งกวนเสวียนเออร์ ลู่อี้เยวเฟิงพบว่าวันที่ซ่งกวนเพยเยียนหายตัวไปเป็นวันที่ซ่งกวนตันเฟิงไปเยี่ยมคารวะลู่อี้เยวเฟิงพอดี ซ่งกวนเพยเยียนและซ่งกวนตันเฟิงมีหน้าตาและเสียงพูดที่คล้ายคลึงกัน และความสัมพันธ์ระหว่างซ่งกวนเพยเยียนและซ่งกวนตันเฟิงไม่ค่อยดีนัก เมื่อลู่อี้เยวเฟิงนำข้อมูลเหล่านี้มาผนวกกับข้อสันนิษฐานของซ่งกวนเสวียนเออร์ที่ว่าซ่งกวนเพยเยียนอาจถูกวางยาพิษและศพของนางน่าจะถูกฝังอยู่ในสวนดอกไม้ของบ้านกษัตริย์จินผิง เนื่องจากดินในสวนนี้ไม่มีมดอยู่สักตัวจึงนำไปสู่การค้นพบศพของซ่งกวนตันเฟิงในสวนดอกไม้ในบ้านของกษัตริย์จินผิง และเมื่อลู่อี้เยวเฟิงได้เห็นลักษณะของศพและพื้นดินรอบศพก็สามารถคาดคะเนได้ว่าซ่งกวนตันเฟิงถูกยาพิษและเสียชีวิตมาเป็นระยะเวลาานกว่าสองเดือนแล้ว ซึ่งสุดท้ายนำไปสู่ข้อสันนิษฐานที่ได้จากการอนุมานของลู่อี้เยวเฟิงที่ว่าซ่งกวนเพยเยียนไม่ได้หายตัวไปไหน แต่เป็นผู้สังหารซ่งกวนตันเฟิง ก่อนที่จะปลอมตัวสวมรอยเป็นซ่งกวนตันเฟิงแล้วไปหาพลู่อี้เยวเฟิง จะเห็นได้ว่าลู่อี้เยวเฟิงไม่ได้เชื่อตามหลักฐานที่พบเพียงชิ้นเดียวเท่านั้น แต่พิจารณาจากปากคำของผู้เกี่ยวข้องและความเป็นไปได้ตามหลักเหตุผลด้วย เพราะหลักฐานบางชิ้นก็อาจถูกสร้างขึ้นมาเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ

ไม่เพียงหลักฐานเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นได้ สภาพแวดล้อมก็ถูกสร้างขึ้นได้เช่นกัน แต่ลู่อี้เยวเฟิงก็สามารถที่จะใช้ความช่างสังเกต ความรู้ที่กว้างขวาง และการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผล เพื่อไขปริศนา

สภาพแวดล้อมและกลวงที่ล่อให้เข้าใจผิดผ่านประสาทสัมผัส ในนวนิยายเรื่อง *อินโกวตุ่ฟ่ง (銀钩赌坊)* ลู่เสี่ยวเฟิงถูกเหลิงร่วซวง (冷若霜) หลอกว่าจะพานั่งรถม้าไปยังบ่อนจินโกวตุ่ฟ่ง (金钩赌坊) ที่เป็นสถานที่ลับ โดยให้ลู่เสี่ยวเฟิงผูกผ้าปิดตาไว้ตลอด ระหว่างทางลู่เสี่ยวเฟิงได้ยินทั้งเสียงของผู้คนในตลาดกลางคืน เสียงของน้ำไหล เสียงของจักจั่น จนทำให้ลู่เสี่ยวเฟิงคิดว่ารถม้าได้พาเขาผ่านตลาดกลางคืน ข้ามคลอง และมายังทุ่งโล่ง ต่อมาเขาก็ได้ยินเสียงของผู้คนตะโกนเอ็ดตะโร เสียงของอุปกรณ์การพนันและเสียงเงินที่กระทบกันและเสียงหัวเราะจากทั้งชายหญิงทำให้เขาคิดว่าตัวเองได้มาถึงจินโกวตุ่ฟ่งแล้ว หลังจากนั้นเหลิงร่วซวงก็พาลู่เสี่ยวเฟิงไปยังห้อง ๆ หนึ่ง ก่อนที่จะหายตัวไป ลู่เสี่ยวเฟิงกินอาหารและสุราที่ถูกจัดไว้ในห้องก่อนแล้วผล็อยหลับ เมื่อลู่เสี่ยวเฟิงตื่นมาอีกครั้งก็พบว่าตนเองอยู่กลางทุ่งโล่งในเช้าวันรุ่งขึ้นและพบว่าตนเองถูกกล่าวหาว่าเป็นคนร้ายที่ฆ่าคนตายและข่มขืนหญิงสาว เมื่อปราบพบหลักฐานมัดตัวลู่เสี่ยวเฟิงในห้องของเขาในโรงเตี๊ยม ลู่เสี่ยวเฟิงจึงต้องพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนเอง โดยเริ่มจากการค้นหาความจริงว่าเมื่อคืนเกิดอะไรขึ้นกับตัวเขาแน่ เขาเช่ารถม้าเพื่อกลับไปยังทุ่งโล่งที่เขาตื่นมาตอนเช้า รถม้าวิ่งผ่านตลาดและคลอง แต่ว่าที่ทุ่งโล่งที่เขาตื่นขึ้นมา นั้นกลับไม่มีบ่อนจินโกวตุ่ฟ่ง ซึ่งต่างจากเมื่อคืนที่เขาได้ยินเสียงผู้คนมากมาย ในระหว่างที่เขาลำดับความคิดอยู่นั้น เขาได้ยินเสียงนกร้อง ก่อนที่จะเปลี่ยนเป็นเสียงเห่าของสุนัข จากนั้นก็พบว่าเสียงเหล่านี้ล้วนมาจากเด็กชายคนหนึ่งที่เคยเลียนแบบเสียงสัตว์ได้ การค้นพบตัวเด็กชายผู้นี้ทำให้ลู่เสี่ยวเฟิงสามารถเชื่อมโยงเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อคืนก่อนได้ เขาไม่ได้ถูกเหลิงร่วซวงพาไปยังบ่อนจินโกวตุ่ฟ่ง แต่ถูกพากลับไปยังบ่อนอินโกวตุ่ฟ่ง เสียงผู้คนในตลาดกลางคืนและเสียงไหลของน้ำในคลองล้วนมาจากการเลียนแบบเสียงของเด็กชาย ส่วนเสียงโวยวายและเสียงหัวเราะของผู้คนไปจนถึงเสียงของโลหะที่กระทบกันคือเสียงในบ่อนอินโกวตุ่ฟ่ง และทั้งหมดคืออุบายของพวกหลานหูจื่อที่ใส่ความลู่เสี่ยวเฟิงเพื่อต้องการให้ลู่เสี่ยวเฟิงทำงานให้และสัญญาว่าจะล้างผิดให้เมื่องานสำเร็จ

นอกจากนี้การเดินทางของลู่เสี่ยวเฟิงยังพาผู้อ่านไปสัมผัสกับปรากฏการณ์ที่ดูเหลือเชื่อเหนือธรรมชาติ เกี่ยวข้องกับผีสาวและวิญญาณ ก่อนที่จะเฉลยและอธิบายเหตุการณ์เหล่านั้นด้วยหลักวิทยาศาสตร์ ในนวนิยายเรื่อง *โยวหลิงซานจวง (幽灵山庄)* ลู่เสี่ยวเฟิงได้พบเจอกับผู้ที่ประหลาดเหนือธรรมชาติมากมาย ไม่ว่าจะเป็นผู้ปลิดวิญญาณ (勾魂使者) ของหมู่บ้านหุบเขาวิญญาณ (幽灵山庄) ที่ยืนอยู่บนเมฆขาวที่ลอยอยู่บนท้องฟ้าและไร้ใบหน้า วิญญาณเร่ร่อน (游魂) ที่โผล่เข้ามาและกระตุกในบ้านของลู่เสี่ยวเฟิงในยามดึก และตัวประหลาดที่อาศัยอยู่ในบึง ที่มีรูปร่างเหมือนตุ๊กตาที่ถูก

บิตจนเสียรูปและตัวอ่อนเหมือนงู สำหรับผู้ปลื้ดวิญญาน ลู่เสียวเฟิงได้พบความจริงเมื่อเดินต่อไปยังด้านหลังของผู้ปลื้ดวิญญานว่าเขาไม่ได้ยืนอยู่บนเมฆ แต่ยืนอยู่บนเชือกสลิงที่ถูกยึดไว้ระหว่างสองด้านของหุบเขาและมีเมฆบังอยู่ โดยที่ผู้เขียนได้บรรยายไว้ว่า “没有人能凌空站在白云间，也没有人能真的御风而行。（ไม่มีผู้ใดสามารถยืนลอยอยู่บนเมฆได้ และไม่มีใครที่สามารถขี่เมฆไปมาได้）” (古龙, 2018b, p. 48) ในส่วนของวิญญานเร่ร่อนที่ชอบโผล่มาในบ้านของลู่เสียวเฟิง แม้ผู้เขียนจะใช้ชื่อเรียกคนผู้นี้ว่าเป็นวิญญานเร่ร่อน แต่ภายหลังก็เฉลยว่าเป็นคนที่มีวิทยายุทธ์สูงมาก โดยเฉพาะวิชาตัวอ่อนและวิชาตัวเบา จนสามารถเข้าออกหน้าต่างที่เล็กมากได้ เช่นเดียวกันกับตัวประหลาดริมบึงที่ในช่วงแรกผู้เขียนบรรยายถึงเงาของตัวประหลาดตัวนี้ว่าไม่น่าใช่เงาของมนุษย์ ภายหลังผู้เขียนก็ได้เฉลยผ่านบทสนทนาระหว่างตัวประหลาดกับลู่เสียวเฟิงว่าแท้จริงแล้วตัวประหลาดตัวนี้เป็นคนที่ถูกทำร้ายจนพลัดตกมาจากที่สูงจนกระดูกแตก แต่ไม่เสียชีวิต และได้แบกที่เรียที่อยู่บนบึงช่วยในการสมานแผลและทำให้เขายังมีชีวิตอยู่ได้

จากตัวบทข้างต้นจะเห็นได้ว่าลู่เสียวเฟิงมีคุณสมบัติของนักสืบอย่างการมีความรู้กว้างขวาง ช่างสังเกต มีไหวพริบปฏิภาณ มีการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผล และใช้วิธีแบบวิทยาศาสตร์ในการไขปริศนา นอกจากนี้เขายังไม่เชื่อในการดำรงอยู่ของผี วิญญาน และเรื่องเหนือธรรมชาติ และสามารถหาหลักฐานเพื่ออธิบายปรากฏการณ์เหล่านั้นอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ แม้ว่าในบางเหตุการณ์เขาจะถูกใช้กลลวงเรื่องการรับรู้ผ่านประสาทสัมผัสเพื่อให้เกิดการรับรู้และความเข้าใจที่ผิด ซึ่งเป็นลักษณะเดียวกันกับเหตุการณ์ในนวนิยายชุดฆูหลิวเซียง กลลวงทางประสาทสัมผัสเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าแม้ว่ากระบวนการในการค้นหาและเข้าถึงความจริงของตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองจะอยู่บนฐานของแนวคิดแบบประสบการณ์นิยม (Empiricism) ที่มนุษย์เข้าถึงความรู้ผ่านประสาทสัมผัส ดังจะเห็นได้จากการค้นหาหลักฐานที่เป็นวัตถุ และคำบอกเล่าของพยานในที่เกิดเหตุ แต่ก็นำเสนอว่าทั้งหลักฐานวัตถุและพยานบุคคลสามารถถูกสร้างขึ้นและเป็นเท็จได้ มนุษย์อาจถูกหลอกจากประสาทสัมผัสได้ ฉะนั้นสิ่งที่ต้องใช้ควบคู่กันคือการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลหรือแนวคิดแบบเหตุผลนิยม (rationalism) ซึ่งย้ำเน้นให้เห็นถึงความจำเป็นและความสำคัญของการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลที่ทำให้ตัวละครเอกจอมยุทธ์แตกต่างและเหนือกว่าตัวละครจอมยุทธ์ตัวอื่น และสะท้อนให้เห็นถึงความคาดหวังและคุณสมบัติใหม่ที่ผู้คนในได้หวินในช่วงปลายทศวรรษที่ 1960 ถึงต้นทศวรรษที่ 1980 มีต่อวีรบุรุษใน

อุดมคติหรือมนุษย์ในอุดมคตินั้นก็คือการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลและความเชื่อมั่นในวิทยาศาสตร์ที่มาพร้อมกับการทำลายความเชื่อมมาย

สิ่งที่ตัวละครลูเสียวเฟิงแตกต่างและไปไกลมากกว่าตัวละครฉูหลิวเซียงก็คือลูเสียวเฟิงไม่เพียงแต่จะเป็นผู้สืบสวน คลี่คลาย และเปิดโปงความมมายเท่านั้น แต่ยังเป็นผู้ใช้ความมมายให้เป็นประโยชน์ด้วย ดังจะเห็นได้จากตัวบทนวนิยายเรื่อง *โยวหลิงซานจวง (幽灵山庄)* ที่ลูเสียวเฟิงใช้ความมมายและความเชื่อเรื่องผี วิญญาณ และสิ่งลึกลับเพื่อหลอกหลัวซิงซิง ก่อนที่จะเฉลยในภายหลังว่ากลอุบายดังกล่าวถูกประกอบสร้างขึ้นและทำงานอย่างไร เหตุการณ์หลัวซิงซิงถูกผีหลอกถูกแสดงออกมาต่อสายตาผู้อ่านผ่านการรับรู้ของหลัวซิงซิง ก่อนที่จะถูกอธิบายโดยลูเสียวเฟิงว่าเขาใช้อุบายบ้านผีสิงเพื่อเล่นงานหลัวซิงซิงได้สำเร็จเพราะความกลัวผีและเรื่องมมายและเหนือธรรมชาติของหลัวซิงซิง เหตุการณ์นี้นอกจากจะสะท้อนให้เห็นถึงความสามารถของลูเสียวเฟิงในการใช้ความมมายเป็นเครื่องมือแล้วยังแสดงให้เห็นถึงการผูกโยงผู้หญิงเข้ากับความมมายและผู้ชายเข้ากับเหตุผล เนื่องจากผู้ชายทุกคนในที่นั้นไม่มีใครเห็นผี ยกเว้นหลัวซิงซิงที่เป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวที่เห็นเชือกตะขอเป็นมือผี ผู้ชายไม่เพียงแต่จะมีเหตุผลและไม่มมาย แต่ยังสามารถเข้าถึงความจริงและประกอบสร้างความเท็จเพื่อหลอกผู้ที่ด้อยกว่าซึ่งในที่นี้คือผู้หญิงได้อีกด้วย นอกจากนี้เหตุการณ์นี้ยังแสดงให้เห็นถึงบทบาทของลูเสียวเฟิงที่ใกล้เคียงกับพระเจ้าในฐานะที่เป็นผู้เข้าถึง เข้าใจ และเป็นผู้สร้างความจริงโดยพระเจ้าในที่นี้ก็คือความรู้และวิธีทางวิทยาศาสตร์ที่ลูเสียวเฟิงใช้ในการสร้างกลลวงทางประสาธสัมพันธ์และจิตวิทยานั้นเอง

อาจกล่าวได้ว่าหากฉูหลิวเซียงคือนักสืบผู้คลี่คลายและเปิดโปงปริศนา เป็นผู้เข้าถึงความจริงด้วยการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลและวิธีทางวิทยาศาสตร์ จนทำให้ความเชื่อเรื่องผี วิญญาณ และเรื่องเหนือธรรมชาติต้องล่มสลายลง ลูเสียวเฟิงก็คือนักสืบผู้ทำลายความเชื่อมมายด้วยการเป็นผู้สร้างความเชื่อมมายเรื่องผีวิญญาณและเรื่องเหนือธรรมชาตินั้นด้วยตนเองเพื่อแสดงให้เห็นว่าสุดท้ายแล้วเรื่องเหล่านี้ก็ล้วนแต่เกิดจากการประดิษฐ์ของมนุษย์ที่ใช้ความกลัวในสิ่งที่ไม่รู้เป็นพื้นฐาน แต่หากมนุษย์มีความรู้และความเข้าใจในวิทยาศาสตร์ก็จะเข้าใจว่าเรื่องมมายเป็นเพียงสิ่งประดิษฐ์และสามารถถูกอธิบายได้ด้วยวิทยาศาสตร์เสมอ ยิ่งไปกว่านั้นมนุษย์ก็จะกลายเป็นผู้ที่อยู่ในสถานะของผู้สร้างหรือพระเจ้าเสียเอง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงแนวคิดแบบมนุษยนิยมที่มนุษย์ได้กลายเป็นศูนย์กลาง

ของความจริงและความรู้แทนที่พระเจ้าและเป็นหนึ่งในแนวคิดสำคัญของการทำให้ทันสมัยและการสร้างรัฐประชาชาติสมัยใหม่ที่สำคัญกับทรัพยากรมนุษย์หรือการสร้างพลเมืองนั่นเอง

ผู้วิจัยเห็นว่าแนวคิดว่าด้วยการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลหรือเหตุผลนิยม (rationalism) การใช้วิธีทางวิทยาศาสตร์ (scientific method) ในการแก้ไขปัญหา ไปจนถึงความสำคัญของความรู้ทางวิทยาศาสตร์ (scientific knowledge) ที่ตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองมีและแสดงออกให้เห็นในตัวบทสะท้อนให้เห็นถึงกระแสการสร้างพลเมืองสมัยใหม่ของสาธารณรัฐจีนภายใต้การปกครองของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งที่ต้องการพลเมืองสมัยใหม่ที่ไม่เชื่อในสิ่งมงาย และรู้จักคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผล และมีความรู้ทางวิทยาศาสตร์ เพื่อเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศที่อยู่ในช่วงกำลังเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว และในขณะเดียวกันก็กำลังประสบกับวิกฤตการณ์ในเวทีการเมืองระหว่างประเทศ ตัวละครจอมยุทธ์ที่มักเป็นตัวแทนในอุดมคติของวีรบุรุษและมนุษย์ที่เพียบพร้อมทางจริยธรรมได้ถูกใช้ให้เป็นตัวแทนของพลเมืองในอุดมคติของรัฐประชาชาติสมัยใหม่เฉกเช่นเดียวกับตัวละครนักสืบในนวนิยายสืบสวนสอบสวน ตัวละครเอกจอมยุทธ์นักสืบทั้งสองจึงไม่ใช่แค่ตัวแทนของมาตรฐานทางจริยธรรมที่ยึดมั่นในสยาอี (俠義) หรือคุณธรรมของจอมยุทธ์เช่นเดียวกันกับตัวละครเอกจอมยุทธ์โดยทั่วไป แต่ยังเป็นตัวแทนของพลเมืองอันพึงประสงค์ของรัฐประชาชาติสมัยใหม่สาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวันอีกด้วย

4.2 แนวคิดเรื่องการปกครองโดยกฎหมายและการต่อต้านความรุนแรง

แนวคิดเรื่องการปกครองโดยกฎหมาย (rule of law) และแนวคิดการต่อต้านความรุนแรงเป็นแนวคิดที่เป็นพื้นฐานสำคัญของรัฐประชาชาติสมัยใหม่และพลเมืองสมัยใหม่ รัฐประชาชาติสมัยใหม่ตั้งอยู่บนฐานความคิดเรื่ององค์อธิปัตย์ที่ได้รับมอบอำนาจมาจากพลเมืองแต่ละคนภายในรัฐเพื่อคุ้มครองและปกครองสิทธิของพลเมืองและจัดการปกครองที่มีประสิทธิภาพและก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด ด้วยเหตุนี้รัฐประชาชาติสมัยใหม่ย่อมไม่สนับสนุนและต่อต้านการใช้ความรุนแรงแก้ไขปัญหาความขัดแย้งระหว่างพลเมืองด้วยกันเอง เพราะนั่นหมายถึงความวุ่นวายและไร้ระเบียบในสังคมที่อาจนำไปสู่การล่มสลายของชาติ ภายใต้รัฐธรรมนูญใหม่ภายใต้รัฐประชาชาติสมัยใหม่ผู้เดียวที่สามารถใช้ความรุนแรงได้คือองค์อธิปัตย์หรือตัวของรัฐเองที่มีอำนาจสูงสุด และการใช้ความรุนแรงของรัฐก็เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม ปกป้องสิทธิของพลเมืองทุกคน ในขณะที่

แนวคิดการปกครองโดยกฎหมายหรือแนวคิดหลักนิติรัฐนิติธรรมก็ถูกพัฒนาขึ้นเพื่อถ่วงดุลอำนาจระหว่างชนชั้นและเพื่อปกป้องสิทธิของพลเมืองในทุกชนชั้นซึ่งก็สัมพันธ์กับแนวคิดเสรีภาพ ความเสมอภาค และภราดรภาพของรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่และพลเมืองสมัยใหม่ ที่พลเมืองทุกคนภายในรัฐไม่ว่าจะอยู่ในชนชั้นทางสังคมและชนชั้นทางเศรษฐกิจแบบใดก็ตามพึงได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกันภายใต้กฎหมายของรัฐ รัฐผู้เป็นองค์อธิปัตย์จำเป็นต้องปกครองพลเมืองภายในรัฐด้วยกฎหมายที่ได้รับความยินยอมและเห็นชอบจากพลเมืองในรัฐเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคมและปกป้องสิทธิของพลเมืองภายในรัฐ

จากความสัมพันธ์ที่แนบแน่นระหว่างแนวคิดเรื่องการปกครองโดยกฎหมายและแนวคิดการต่อต้านความรุนแรงกับแนวคิดเรื่องพลเมืองและรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่ จึงเป็นที่น่าสนใจว่าตัวละครเอกจอมยุทธ์นักสืบทั้งสองตัวคือฉู่หลิวเซียงและหลู่เสี่ยวเฟิงที่ได้รับอิทธิพลจากตัวละครเอกนักสืบในนวนิยายและภาพยนตร์แนวสืบสวนสอบสวนตะวันตกและเป็นตัวละครที่โลดแล่นอยู่ในฉากท้องเรื่องที่มีการซ้อนทับของรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่กับรัฐก่อนสมัยใหม่จะนำเสนอแนวความคิดทั้งสองนี้อย่างไร และทั้งสองแนวคิดดังกล่าวมีการปะทะสังสรรค์กับแนวคิดดั้งเดิมของจีนอย่างไร

ในส่วนนี้ผู้วิจัยจะสำรวจความหมายและการพัฒนาการของแนวคิดการปกครองโดยกฎหมายกับแนวคิดต่อต้านความรุนแรงและความสัมพันธ์ของทั้งสองแนวคิดกับนวนิยายสืบสวนสอบสวนตะวันตก นวนิยายกำลังภายในและนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนชุดฉู่หลิวเซียงและชุดหลู่เสี่ยวเฟิงของกุ่หลง

4.2.1 แนวคิดการปกครองโดยกฎหมายในอารยธรรมตะวันตกและอารยธรรมจีน

แนวคิดการปกครองโดยกฎหมายหรือหลักนิติรัฐ (Rechtsstaat) และหลักนิติธรรม (the rule of law)⁴⁶ เป็นแนวคิดที่พัฒนาได้อย่างเต็มที่หลังกระบวนการทำให้ทันสมัยภายใต้รัฐประชาชาติ

⁴⁶ แม้ว่าทั้งหลักนิติรัฐและหลักนิติธรรมจะถูกพัฒนาขึ้นในโลกตะวันตกด้วยวัตถุประสงค์เพื่อให้กฎหมายเป็นผู้ปกครองมนุษย์ ไม่ใช่มนุษย์ปกครองมนุษย์ด้วยกันเอง แต่แนวคิดทั้งสองในด้านวิวัฒนาการทางประวัติศาสตร์กลับมีที่มาที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง หลักนิติรัฐหรือ Rechtsstaat เป็นแนวคิดที่เริ่มต้นขึ้นตั้งแต่ศตวรรษที่ 17 และถูกพัฒนาอย่างจริงจังในเยอรมันนีในช่วงครึ่งหลังของศตวรรษที่ 19 ก่อนที่จะแผ่ขยายอิทธิพลออกไปทั่วภาคพื้นทวีปยุโรป ในขณะที่หลักนิติธรรมหรือ The Rule of Law เป็นแนวคิดที่มีรากเหง้ามาจากประวัติศาสตร์การเมืองการปกครองและรัฐธรรมนูญของอังกฤษตั้งแต่สมัยที่ชาวนอร์แมนเข้ายึดเกาะอังกฤษ

สมัยใหม่และเป็นผลผลิตหนึ่งของกระบวนการทำให้ทันสมัยในสังคมตะวันตก แนวคิดเหล่านี้ได้แพร่กระจายไปทั่วโลกพร้อมกับการล่าอาณานิคมของประเทศตะวันตกในศตวรรษที่ 19 และศตวรรษที่ 20

แนวคิดนิติรัฐหมายถึงรัฐที่ปกครองโดยกฎหมาย ไม่ใช่มนุษย์ (government of law and not of man) แนวคิดดังกล่าวถือกำเนิดขึ้นมาในฐานะปฏิกิริยาตอบโต้ต่อการปกครองในระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์เพื่อปกป้องบุคคลจากการกระทำตามอำเภอใจของรัฐหรือผู้ปกครองในช่วงศตวรรษที่ 17 และได้พัฒนาต่อในช่วงปลายศตวรรษที่ 18 และต้นศตวรรษที่ 19 จากการผสมผสานระหว่างแนวคิดของสำนักกฎหมายธรรมชาติที่เชื่อว่ามนุษย์ทุกคนมีศักดิ์ศรีเหมือนกันเพราะต่างได้รับประกายแห่งเหตุผล (the natural light of reason) จากเหตุผลสากลกับแนวคิดเรื่องสิทธิตามธรรมชาติ อาทิ สิทธิในชีวิต สิทธิในร่างกาย ซึ่งเป็นสิทธิที่มีมาก่อนการเกิดขึ้นของรัฐ แนวคิดหลักนิติรัฐพัฒนาภายใต้เงื่อนไขทางเศรษฐกิจและสังคมของเยอรมันในช่วงเวลาดังกล่าวที่ราษฎรสามัญชนมีทรัพย์สินมากขึ้น มีอำนาจทางเศรษฐกิจมากขึ้น จึงเริ่มเรียกร้องการปกป้องคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินของตนเอง รวมไปถึงเสรีภาพในการแสวงหาทรัพย์สินของตนเอง แนวคิดนิติรัฐถูกพัฒนาอย่างจริงจังในเยอรมนีในช่วงครึ่งหลังของศตวรรษที่ 19 ก่อนที่จะแผ่ขยายอิทธิพลออกไปทั่วภาคพื้นทวีปยุโรป (วรเจตน์ ภาคีรัตน์, 2556, น. 161-163)

แนวคิดหลักนิติธรรมเป็นแนวคิดที่มีรากเหง้ามาจากประวัติศาสตร์การเมืองการปกครองและรัฐธรรมนูญของอังกฤษ แนวคิดดังกล่าวเกิดจากการต่อสู้ถ่วงดุลอำนาจกันระหว่างกษัตริย์กับเหล่าขุนนางที่ตอนหลังได้เปลี่ยนสภาพเป็นรัฐสภา เอกสารฉบับแรกที่เริ่มต้นกำเนิดของแนวคิดหลักนิติธรรมคือ Magna Carta (ค.ศ. 1215) พันธสัญญาที่พระเจ้าจอห์น (King John) (ค.ศ. 1166-1216) กษัตริย์อังกฤษให้ไว้แก่บรรดาขุนนางในการที่จะจำกัดอำนาจของตนเอง เพราะเอกสารฉบับนี้เป็นเอกสารทางกฎหมายฉบับแรกที่มีการบันทึกหลักการการปกครองโดยกฎหมายไว้เป็นลายลักษณ์อักษร และมีการประกันสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลอย่างชัดเจน อาทิ มาตราที่ 39 บันทึกไว้ว่า “No free man shall be arrested or imprisoned or disseized or outlawed or exiled or in any way victimized,

และมีอิทธิพลต่อโครงสร้างรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาและอีกหลายประเทศที่รับแนวคิดจากสถาบันการเมืองการปกครองของอังกฤษ (วรเจตน์ ภาคีรัตน์, 2013, น. 161, 192-193)

neither will we attack him or send anyone to attack him, except by the lawful judgement of his peers or by the law of the land.” (Turner, 2003, p. 231) ในยุคต่อมาก็ได้ปรากฏเอกสารทางกฎหมายที่คุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน และเอกสารที่ขยายอำนาจให้แก่รัฐสภา ไม่ว่าจะเป็น การตรา Petition of Rights ที่คุ้มครองกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินและเสรีภาพส่วนบุคคลและเพิ่มอำนาจให้แก่รัฐสภา การตรา Habeas Corpus Act (ค.ศ. 1679) ที่ประกันสิทธิของบุคคลในกระบวนการยุติธรรม และการตรา Bill of Rights ที่ทำให้รัฐสภาอังกฤษกลายเป็นรัฐอธิปไตยคู่กับกษัตริย์ จนมาถึงในช่วงศตวรรษที่ 19 ที่รัฐสภาเข้มแข็งมาก คณะรัฐมนตรีปฏิบัติหน้าที่โดยขึ้นตรงกับสภาผู้แทนราษฎร และพ้นจากอิทธิพลของกษัตริย์ (วรเจตน์ ภาคีรัตน์, 2556, น. 193-196)

จะเห็นได้ว่าแนวคิดเรื่องหลักนิติรัฐและหลักนิติธรรมเป็นแนวคิดที่พัฒนาขึ้นเพื่อตอบสนองต่อการขยายตัวของกลุ่มชนชั้นกลางที่มีอำนาจและอิทธิพลทางเศรษฐกิจมากขึ้น และต้องการการคุ้มครองสิทธิทั้งในชีวิตและทรัพย์สินของตนตามกฎหมาย แนวคิดทั้งสองแสดงให้เห็นถึงความพยายามในการถ่วงดุลอำนาจกษัตริย์ของเหล่าพระและขุนนาง ซึ่งต่อมาพัฒนาไปเป็นการถ่วงดุลระหว่างอำนาจกษัตริย์กับรัฐสภาอันประกอบด้วยเหล่าผู้แทนที่มาจากชนชั้นกลาง แนวคิดเรื่องหลักนิติรัฐและหลักนิติธรรมพัฒนาควบคู่ไปพร้อมกับการขยายตัวและบทบาทที่เพิ่มขึ้นของชนชั้นกลาง ตั้งแต่ศตวรรษที่ 11 ไปจนถึงศตวรรษที่ 19 ภายใต้การเปลี่ยนแปลงรูปแบบของรัฐในยุโรปตะวันตกที่พัฒนาจากรัฐศักดินา ไปสู่รัฐสมบูรณาญาสิทธิราชย์ และรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่ ซึ่งการเติบโตของชนชั้นพ่อค้ามีผลเป็นอย่างยิ่งต่อการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว⁴⁷

ในอารยธรรมจีนยุคก่อนสมัยใหม่ แนวคิดทางนิติปรัชญาที่ใกล้เคียงกับแนวคิดการปกครองโดยกฎหมายของตะวันตกมากที่สุดคือแนวคิดของสำนักนิติธรรมหรือฝ่าจยา (法家) แนวคิดของสำนักดังกล่าวให้ความสำคัญกับการบังคับใช้กฎหมายของผู้ปกครองที่จะต้องเข้มงวด ทั่วหน้า และไม่มีข้อยกเว้น อย่างไรก็ตามนักคิดและนักปรัชญาในสำนักนิติธรรมก็ยังมองกฎหมายและการปกครอง

⁴⁷ ศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมได้ในจากหนังสือวิวัฒนาการรัฐอังกฤษ ฝรั่งเศส ในกระแสเศรษฐกิจโลกจากระบบฟิวดัลถึงการปฏิวัติ ของ กุลลดา เกษบุญชู มีด

โดยกฎหมายในฐานะเครื่องมือหนึ่งของผู้ปกครองในการปกครองผู้อยู่ใต้ปกครองเท่านั้น⁴⁸ ซึ่งแตกต่างอย่างชัดเจนกับแนวทางการปกครองโดยกฎหมายของตะวันตกที่เกิดจากการต่อรองและการมีส่วนร่วมของผู้อยู่ใต้ปกครอง นอกจากนี้แนวทางการปกครองโดยกฎหมายของสำนักนิติธรรมก็ไม่ใช่แนวคิดหลักที่ใช้ในการปกครองตลอดหลายพันปีของอารยธรรมจีน

แนวคิดทางนิติปรัชญาจีนได้รับอิทธิพลอย่างมากจากแนวคิดทางปรัชญาของลัทธิขงจื๊อหรือลัทธิรุ (儒家)⁴⁹ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแนวคิดเรื่องเต๋อ (德) และหลี่ (礼)⁵⁰ (Li, 2013, p. 80) โดยตามแนวคิดของลัทธิขงจื๊อแล้ว การปกครองและศีลธรรมเป็นเรื่องเดียวกัน (Wu 1968 as cited in Li, 2013, p. 351) กฎหมายและศีลธรรมมีรากฐานเดียวกัน ด้วยเหตุนี้คนที่ละเมิดศีลธรรมจึงถูกลงโทษ และการกระทำที่ผิดต่อศีลธรรมถูกมองว่าเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายและเป็นอาชญากรรม (Wu 1968 as cited in Li, 2013, p. 80)

ในสังคมจีนโบราณ หลี่ (礼) คือหลักปฏิบัติทั้งในทางการเมืองและสังคมเพื่อการมีชีวิตปรองดองเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับผู้อื่น (Harmonious living) การปฏิบัติต่อกันในสังคมขงจื๊อต้องคำนึงถึงตำแหน่งแห่งที่และความสัมพันธ์ของแต่ละบุคคล มนุษย์แต่ละคนมีสถานะและหน้าที่ที่แตกต่างกัน สังคมขงจื๊อแบ่งชุดความสัมพันธ์ของคนในสังคมออกเป็นห้าชุดความสัมพันธ์หรืออู่หลุน (五伦) ประกอบด้วยจวินเจิน (君臣) (กษัตริย์ขุนนาง) ฟู่จื่อ (父子) (บิดาบุตร) ฟู่ฟู่ (夫妇) (สามีภรรยา) ชยงตี้ (兄弟) (พี่น้อง) และเฟิงโหย่ว (朋友) (มิตรสหาย) โดยแต่ละปัจเจกบุคคลมีหน้าที่ตามตำแหน่งแห่งที่ของตนในชุดความสัมพันธ์ และมีมาตรฐานทางศีลธรรมที่ต้องธำรงไว้ อาทิ ผู้เป็นกษัตริย์มีหน้าที่เป็นประมุขของรัฐ ปกครองบริหารบ้านเมือง เป็นผู้นำ เป็นแบบอย่างให้ขุนนางและประชาราษฎร์ และประพฤติดนอยู่ในศีลธรรมของผู้เป็นกษัตริย์ ผู้เป็นขุนนางหรือเป็นบ่าวก็มีหน้าที่ทำงานรับใช้กษัตริย์ จงรักภักดีต่อผู้ที่เป็นนาย และประพฤติดนอยู่ในศีลธรรมของผู้เป็นบ่าว แนวคิดของลัทธิขงจื๊อมองว่าการธำรงไว้ซึ่งตำแหน่งแห่งที่และชุดความสัมพันธ์ในอู่หลุนคือการรักษาระเบียบ

⁴⁸ หานเฟยจื่อ (韩非子) นักคิดนักปรัชญาคนสำคัญของสำนักนิติธรรมเสนอว่าสิ่งสำคัญในการปกครองคือกฎหมายหรือฟา (法) กุศโลบายในการใช้คนหรือ (术) และอำนาจหรือชือ (势)

⁴⁹ แนวคิดทางปรัชญาของลัทธิขงจื๊อหรือลัทธิรุ (儒家) พัฒนามาจากขนบธรรมเนียมและวิถีปฏิบัติของชาวจีนในสังคมเกษตรกรรมที่อยู่รวมกันเป็นวงศ์ตระกูล

⁵⁰ ในบทความหลี่ (Li) ให้คำจำกัดความของเต๋อ (德) เป็นภาษาอังกฤษว่าคุณธรรม (virtue) และอธิบายว่าหลี่ (礼) มีความหมายที่หลากหลาย อาทิ กฎของความประพฤติที่เหมาะสม (rules of proper conduct) ธรรมเนียมปฏิบัติ (rites) พิธีกรรม (ceremonies)

ของสังคม แนวคิดเรื่องเจิ้งหมิง (正名) หรือประพจน์ดำรงตนให้ตรงกับนาม⁵¹ จึงเป็นแนวคิดที่ถูกเน้นย้ำเป็นอย่างมากในแนวคิดปรัชญาลัทธิขงจื๊อ โดยเครื่องมือที่ช่วยให้ปัจเจกบุคคลสามารถประพจน์ตนได้สอดคล้องกับนามของตนนั่นก็คือหลี่ (礼) ด้วยเหตุนี้หลี่ (礼) จึงเป็นสิ่งที่สังคมขงจื๊อให้ความสำคัญมากในฐานะสิ่งที่ค้ำยันระเบียบของสังคม และสามารถทำให้สมาชิกในสังคมสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างกลมเกลียว

เดิร์ค โบทต์ (Derk Bodde) (1963) เสนอว่าตั้งแต่ยุคราชวงศ์ฮั่น (汉代)(202 ปีก่อนคริสตกาล – ค.ศ. 220) จนถึงราชวงศ์ชิง (清代) (ค.ศ. 1644-1912) กฎหมายของราชสำนักจีนได้ผ่านกระบวนการทำให้เป็นแบบสำนักขงจื๊อ (confucianization) กล่าวคือแนวคิดหลี่ (礼) ของสำนักขงจื๊อได้เข้าไปผสมผสานกับกฎหมายหรือฝ่า (法) อัตราโทษของความผิดทางกฎหมายในแต่ละกรณีจะขึ้นอยู่กับสถานะของผู้กระทำผิดและสถานะของเหยื่อ รวมไปถึงรูปแบบความสัมพันธ์ของทั้งสองฝ่าย ปัจเจกบุคคลสองคนแม้จะกระทำผิดแบบเดียวกันอาจไม่ได้รับโทษเท่ากัน หากผู้ที่มีสถานะสูงกว่าทำผิดต่อผู้ที่มีสถานะต่ำกว่า เช่น พ่อทำต่อลูก นายทำต่อบ่าว สามียทำต่อภรรยา จะได้รับโทษน้อยกว่าผู้ที่มีสถานะต่ำกว่ากระทำแบบเดียวกันต่อผู้ที่มีสถานะสูงกว่าหรืออาจไม่มีโทษเลยในบางกรณี ความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำกับผู้ถูกกระทำที่แตกต่างกันก็มีบทลงโทษที่แตกต่างกัน อาทิ การลักขโมย หากเป็นการลักขโมยภายในครอบครัวโทษจะเบาว่าการไปลักขโมยของคนนอกครอบครัว และเมื่อใดก็ตามที่เกิดความขัดแย้งกันระหว่างการรักษาลี้ (礼) กับการรักษาฝ่า (法) ตัวกฎหมายที่ผ่านกระบวนการทำให้เป็นแบบสำนักขงจื๊อก็จะเอื้อให้สมาชิกในสังคมรักษาลี้ (礼) ก่อนเสมอ เช่น หากผู้กระทำผิดที่ถูกตัดสินลงโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิตเป็นบุตรเพียงคนเดียวของบิดามารดาที่อายุมากหรือเจ็บป่วยก็จะมีการเปลี่ยนแปลงลงโทษด้วยวิธีการอื่นอย่างโบยตีหรือปรับเงินแทน ในสมัยราชวงศ์ฮั่นญาติสนิทสามารถช่วยปกปิดความผิดในการก่ออาชญากรรมของสมาชิกในครอบครัวได้โดยไม่มี ความผิดทางกฎหมาย และสามารถไม่เข้าเป็นพยานในศาลเพื่อให้การที่เป็นโทษต่อสมาชิกในครอบครัวได้ ยกเว้นในคดีที่เกี่ยวข้องกับการก่อกบฏทรยศต่อองค์จักรพรรดิ การที่ฝ่า (法)

⁵¹ แนวคิดเจิ้งหมิง (正名) คือแนวคิดที่ว่าด้วยการควบคุมตำแหน่งหน้าที่และชุดความสัมพันธ์ของบุคคลในสังคมให้ประพจน์ตนตามหน้าที่และมาตรฐานทางศีลธรรมของตนเอง หากทำไม่ได้ก็จะเกิดภาวะนามไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงหรือหมิงปู้ฟูสือ (名不符实) หรือหมิงปู้ฟูสือ (名不副实) และไม่ควรอยู่ในตำแหน่งแห่งที่นั้นอีก อาทิ ผู้เป็นกษัตริย์ หากไม่สามารถปกครองบริหารบ้านเมือง ไม่สามารถดูแลขุนนางและทวยราษฎร์ ไม่สามารถดำรงไว้ซึ่งศีลธรรมของผู้เป็นกษัตริย์ ก็ไม่ควรได้ชื่อว่าเป็นกษัตริย์ และไม่ควรอยู่ในตำแหน่งกษัตริย์

) ซึ่งเป็นการใช้อำนาจของรัฐหรือราชสำนักหลักทางให้หลี่ (礼) ซึ่งเป็นหลักปฏิบัติในครอบครัวและสังคม สอดคล้องไปกับแนวคิดของสำนักขงจื๊อที่ให้ความสำคัญกับครอบครัวและวงศ์ตระกูลมากกว่ารัฐ ดังจะเห็นได้จากคำสอนของสำนักขงจื๊อว่าหากเกิดความขัดแย้งระหว่างเซียว (孝) หรือความกตัญญูกับจง (忠) หรือความจงรักภักดีให้เลือกความกตัญญูก่อนเสมอ

จะเห็นได้ว่าในอารยธรรมจีนยุคก่อนสมัยใหม่ผู้คนยึดถือศีลธรรมและจารีตมากกว่ากฎหมาย แม้แต่ตัวกฎหมายเองก็ผสมผสานไปด้วยหลักคิดของศีลธรรมและจารีตแบบขงจื๊อที่ไม่ได้มองว่ามนุษย์ทุกคนมีสถานะที่เท่าเทียมกัน วัตถุประสงค์ของกฎหมายก็ไม่ใช่เพื่อปกป้องสิทธิของปัจเจกบุคคล แต่เพื่อรักษาความสงบสุขของสังคม หรืออีกนัยหนึ่งคือโครงสร้างทางสังคมที่ไม่เท่าเทียมกันเอาไว้ การปกครองโดยกฎหมายในอารยธรรมจีนยุคก่อนสมัยใหม่จึงเป็นการใช้กฎหมายเป็นเครื่องมือในการรักษาอำนาจของผู้ปกครองมากกว่าการปกป้องสิทธิของพลเมือง มโนทัศน์การปกครองโดยกฎหมายดังกล่าวเริ่มเปลี่ยนแปลงเมื่ออิทธิพลของตะวันตกเข้ามาในจีนในช่วงครึ่งหลังของศตวรรษที่ 19 ขนั้้นนำรวมไปถึงปัญญาชนจีนตระหนักถึงความจำเป็นที่จีนต้องเข้าสู่กระบวนการทำให้ทันสมัยเพื่อต่อสู้กับภัยคุกคามของชาติตะวันตก อย่างไรก็ตามกระบวนการปฏิรูปกฎหมายโดยมีกฎหมายของชาติตะวันตกเป็นต้นแบบกลับถูกขัดขวางจากฝ่ายอนุรักษนิยมในราชสำนักและประสบความล้มเหลว การแก้ไขกฎหมายในจีนตามแบบตะวันตกมีความคืบหน้าอย่างเห็นได้ชัดในช่วง 20 ปีหลังจากการสถาปนาสาธารณรัฐจีนในปี ค.ศ. 1912

หม่าฮั่นเป่า (马汉宝) เสนอว่าการแก้ไขกฎหมายของสาธารณรัฐจีนส่วนใหญ่อ้างอิงและปรับใช้จากกฎหมายของชาติตะวันตก⁵² ด้วยเหตุนี้แนวคิดเรื่องการกล่อมเกลากลุ่มพลเมืองด้วยลัทธิตามคติลัทธิหรือจึงถูกนำออกไป (马汉宝, 2012, p. 10) นอกจากนี้ยังมีการปรับปรุงเรื่องสิทธิของปัจเจกบุคคลมากขึ้นตามลำดับ โดยมีกฎหมายของชาติตะวันตกที่ให้ความสำคัญกับการปกป้องสิทธิของพลเมืองเป็นต้นแบบ ดังจะเห็นได้จากหลักกระบวนการอันควรแก่กฎหมาย (due process of law) ที่ปรากฏ

⁵² กฎหมายแพ่งของสาธารณรัฐจีนในปีที่ 18-19 ของสาธารณรัฐจีน (ค.ศ. 1929-1930) อ้างอิงและปรับมาจากกฎหมายแพ่งของเยอรมนีและสวิตเซอร์แลนด์ ในขณะที่กฎหมายอาญาที่ประกาศใช้ในปีที่ 24 (ค.ศ. 1935) ของสาธารณรัฐจีนนำมาจากกฎหมายอาญาของโปแลนด์ ญี่ปุ่น อิตาลี และเยอรมนี (马汉宝, 2012, p. 10)

ในมาตรา 8 กฎหมายรัฐธรรมนูญของสาธารณรัฐจีน⁵³ และการแบ่งแยกระหว่างกฎหมายอาญาและกฎหมายแพ่ง (马汉宝, 2012, p. 255) อย่างไรก็ตามในช่วงเวลาดังกล่าวประชาชนส่วนใหญ่ก็ยังคงยึดถือหลักเป็นหลักเกณฑ์ในการดำเนินชีวิตมากกว่ากฎหมาย ทั้งนี้เพราะในช่วงเวลาดังกล่าวสังคมส่วนใหญ่ในสาธารณรัฐจีนยังเป็นสังคมเกษตรกรรม การรักษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคมเกษตรกรรมที่มีความเป็นหมู่คณะสูงด้วยหลักจึงมีความสำคัญมากกว่าการเคารพกฎหมายที่เน้นเรื่องสิทธิของปัจเจกชนซึ่งเป็นผลผลิตของการทำให้เป็นอุตสาหกรรม (industrialization) และนคราภิวัฒน์ (urbanization) (马汉宝, 2012, pp. 255-257)

เมื่อรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งย้ายที่ทำการรัฐบาลสาธารณรัฐจีนมายังเกาะไต้หวันในปี ค.ศ. 1949 ก็เริ่มดำเนินการแก้ไขกฎหมายให้สอดคล้องกับหลักการของการคุ้มครองเสรีภาพของปัจเจกบุคคล อาทิ เรื่องความเท่าเทียมกันระหว่างชายหญิงในกฎหมายแพ่งและการปฏิรูปที่ดิน (土地改革) ในช่วงปี ค.ศ.1949-1963 ที่เป็นการใช้กฎหมายเพื่อสร้างความเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่ประสบความสำเร็จและเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนของการปกครองโดยกฎหมายเมื่อเกิดข้อพิพาทระหว่างเจ้าของที่ดินกับชาวนา ต่อมาในช่วงทศวรรษที่ 1960 การพัฒนาเศรษฐกิจที่ก้าวกระโดดของไต้หวันก็ได้ทำให้ไต้หวันกลายเป็นสังคมอุตสาหกรรมและเป็นสังคมเมือง การเป็นสังคมเมืองทำให้ลักษณะความสัมพันธ์ของคนในสังคมเปลี่ยนแปลงไปจากสังคมเกษตรกรรมที่มีลักษณะความสัมพันธ์แบบครอบครัวใหญ่ไปสู่ความสัมพันธ์ระหว่างปัจเจกบุคคล ในช่วงเวลานี้เองกฎหมายสมัยใหม่ก็มีโอกาสถูกนำไปใช้มากขึ้นและได้รับการยอมรับจากคนในสังคมมากขึ้น (马汉宝, 2012, pp. 258-259)

⁵³ มาตรา 8 กฎหมายรัฐธรรมนูญของสาธารณรัฐจีนกำหนดไว้ว่า “人民身体之自由应予保障。除现行犯之逮捕由法律另定外，非经司法或警察机关依法定程序，不得逮捕拘禁。非由法院依法定程序，不得审问处罚。非依法定程序之逮捕，拘禁，审问，处罚，得拒绝之。(เสรีภาพทางด้านร่างกายของพลเมืองควรได้รับการคุ้มครอง นอกเสียจากการจับกุมผู้กระทำความผิดตามที่กฎหมายกำหนดไว้ซึ่งหน้า ไม่สามารถจับกุมและควบคุมตัวผู้กระทำความผิดโดยไม่ผ่านขั้นตอนที่หน่วยงานยุติธรรมหรือหน่วยงานตำรวจตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ไม่สามารถสอบปากคำและลงโทษผู้กระทำความผิดโดยไม่ผ่านกระบวนการทางกฎหมายของศาลได้ พลเมืองสามารถปฏิเสธการจับกุม ฝากขัง สอบปากคำ และลงโทษที่ไม่เป็นไปตามขั้นตอนตามที่กฎหมายกำหนดได้)” (马汉宝, 2012, p. 69)

อย่างไรก็ตามแม้ว่ากฎหมายแบบสมัยใหม่จะได้รับการยอมรับมากขึ้นในไต้หวันจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เป็นสมัยใหม่มากขึ้นและความพยายามของรัฐบาลที่จะสร้างรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่ที่ปกครองด้วยกฎหมาย แต่ในขณะเดียวกันรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งเองก็มีบทบาทไม่น้อยในการรักษาแนวคิดการปกครองด้วยหลักหรือจารีตในการควบคุมศีลธรรมของพลเมือง โดยการนำมาตรฐานทางศีลธรรมบางประการมาเป็นกฎหมายและให้ผู้บังคับใช้กฎหมายอย่างตำรวจเป็นผู้รับผิดชอบควบคุมพลเมือง ดังจะเห็นได้จากการกำหนดภารกิจสำคัญของตำรวจในการปฏิรูปศีลธรรมของพลเมืองในปี ค.ศ. 1946 เพื่อให้ศีลธรรมของพลเมืองไต้หวันมีความขาวสะอาด กำจัดสิ่งสกปรกทางศีลธรรมที่เป็นผลผลิตของการยึดครองไต้หวันจากจักรวรรดิญี่ปุ่น (林弘勋, 1997 as cited in Huang, 2011, p. 87) ไปจนถึงการออกกฎหมายตำรวจเพื่อให้เจ้าหน้าที่ตำรวจมีหน้าที่ในการฟื้นฟูศีลธรรมอันดีของพลเมืองในปี ค.ศ. 1953 และการกำหนดแนวทางในการฟื้นฟูศีลธรรมอันดีให้กับพลเมืองไต้หวันสำหรับเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นในปี ค.ศ. 1955 (王烈民, 1969 as cited in Huang, 2011, p. 90)

ฮานส์ เทา หมิง หวง (Hans Tao-Ming Huang) หรือหวงเต้าหมิง (黄道明) (2011) เสนอว่ารัฐไต้หวันที่น่าโดยพรรคก๊กมินตั๋งได้สร้างรัฐจีนสมัยใหม่ผ่านการควบคุมศีลธรรมของพลเมืองให้พลเมืองมีศีลธรรมอันดีหรือชั้นเหลียงเฟิงสุ (善良风俗) ในช่วงทศวรรษที่ 1950 จนถึงทศวรรษที่ 1980 รัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งได้ใช้กฎหมายในการควบคุมและฟื้นฟูศีลธรรมของพลเมืองตามแนวคิดอริยราชาหรือเซิงหวัง (圣王) ตามความเชื่อในลัทธิขงจื๊อ หวงเสนอว่าการใช้คำสอนในลัทธิขงจื๊อในการควบคุมความประพฤติของพลเรือนเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายฟื้นฟูความเป็นจีนของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งที่ต้องการสร้างอัตลักษณ์ความเป็นจีนให้กับประชาชนบนเกาะไต้หวันที่ถูกปกครองโดยจักรวรรดิญี่ปุ่นถึงห้าสิบเอ็ดปี กฎหมายตำรวจในช่วงทศวรรษที่ 1950 ยังถูกใช้เพื่อควบคุมศีลธรรมพลเมืองในช่วงทศวรรษที่ 1960-1970 ที่ธุรกิจการมณียายตัวอย่างรวดเร็วจากการขยายตัวทางเศรษฐกิจแบบก้าวกระโดดที่มาจากการลงทุนของต่างชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งสหรัฐอเมริกา พร้อมกับการรณรงค์การเคลื่อนไหวฟื้นฟูวัฒนธรรมจีน (中华文化复兴运动) ที่เริ่มตั้งแต่ปีค.ศ. 1966 ที่มีจุดประสงค์เพื่อฟื้นฟูแนวคิดแบบขงจื๊อและมองว่าการเข้ามาของทุนนิยมและตะวันตกทำให้ศีลธรรมอันดีของชาวจีนบนเกาะไต้หวันแปดเปื้อนและไม่บริสุทธิ์เหมือนในอดีต การควบคุมศีลธรรมของพลเมืองผ่านกฎหมายตำรวจอยู่จนถึงช่วงปลายทศวรรษที่ 1970 นักวิชาการที่ได้รับอิทธิพลแนวคิดเรื่อง

สิทธิเสรีภาพมาจากขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมและวัฒนธรรมในสังคมตะวันตกในทศวรรษที่ 1970 ตระหนักถึงปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชน และเสรีภาพของประชาชนเริ่มออกมา วิพากษ์วิจารณ์แนวคิดและการกระทำของรัฐ แต่รัฐบาลพรรคก็กมิดั้งก็เเมนเฉยต่อเสียง วิพากษ์วิจารณ์ดังกล่าว กว่าที่การควบคุมศีลธรรมของพลเมืองโดยกฎหมายจะถูกยกเลิก หลัหรือ จารีตไม่เข้ามาข้องเกี่ยวกับกฎหมายก็ต้องรอถึงปีค.ศ. 1991 ที่กฎหมายตำรวจถูกยกเลิก

4.2.2 แนวคิดการปกครองโดยกฎหมายในนวนิยายสืบสวนสอบสวนตะวันตก

การเติบโตและขยายตัวของชนชั้นกลางในยุโรปไม่ได้มีผลต่อการพัฒนาการของแนวคิดการ ปกครองโดยกฎหมายเท่านั้น แต่ยังมีผลต่อการพัฒนาการของนวนิยายสืบสวนสอบสวนอีกด้วย ในหนังสือ เรื่อง *Investigating Turkey : Detective Fiction and Turkish Nationalism, 1928-1945* เดวิด เมสัน (David Mason) เสนอว่าการเติบโตและขยายตัวของชนชั้นกลาง (the growth of a middle class) เป็นหนึ่งในสองปัจจัยสำคัญในศตวรรษที่ 19 ที่มีบทบาทสำคัญทั้งในทางทฤษฎีและทางปฏิบัติ ของพัฒนาการของนวนิยายสืบสวนสอบสวน (Mason, 2017, p. 4)

สตีเฟน ไนท์ (Stephen Knight) (2004) และจอห์น สแกกส์ (John Scaggs) (2005) ต่าง อธิบายว่าพัฒนาการของนวนิยายสืบสวนสอบสวนเกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางความคิดและเทคโนโลยี ในสังคมตะวันตก เนื้อหาและองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมและการสืบสวนสอบสวนใน นิยายพัฒนาไปพร้อมกับบริบททางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมในแต่ละยุคสมัย ไนท์อธิบายว่าใน ยุคที่แนวคิดด้วยอำนาจขององค์อธิปัตย์ (Sovereign power) กำลังเป็นที่แพร่หลาย เรื่องราว อาชญากรรมที่ปรากฏใน *Newgate Calendar*⁵⁴ ก็จะปรากฏการลงโทษที่รุนแรงต่อผู้ที่ละเมิดอำนาจ ขององค์อธิปัตย์ อาทิ การทำชนบัตรปลอมเป็นโทษรุนแรงไม่ใช่เพราะเป็นอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ แต่เพราะเป็นการละเมิดกษัตริย์ที่อยู่บนชนบัตร ภรรยาที่ฆ่าสามีตนเองก็ถูกลงโทษโดยการตรึงเสาแล้ว เฆา ด้วยเหตุที่สามีเปรียบเสมือนกับกษัตริย์ของครอบครัว (Knight, 2004, pp. 13-15) ในขณะที่ สแกกส์ก็อธิบายว่าเรื่องราวอาชญากรรมจำนวนมากในหนังสือ *Newgate Calendar* สอดคล้องกับ

⁵⁴ Newgate Calendar เป็นหนังสือที่รวบรวมเรื่องราวน่าตื่นเต้นที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมในอังกฤษที่ปรากฏตั้งแต่ช่วงกลาง ศตวรรษที่ 18

การเพิ่มขึ้นของอัตราการก่ออาชญากรรมในอังกฤษซึ่งเป็นผลจากการขยายตัวของทุนนิยม การเคลื่อนย้ายประชากรเข้าสู่เขตเมืองที่ไม่ได้มีการจัดสรรและกระจายทรัพยากรที่ดี รวมทั้งอัตราการว่างงานจำนวนมาก ซึ่งทั้งหมดล้วนเป็นผลพวงมาจากการปฏิวัติอุตสาหกรรม การเพิ่มขึ้นของอาชญากรรมและอาชญากรมีอาชีพจากการปฏิวัติอุตสาหกรรมทำให้รัฐต้องหาทางรับมือโดยการออกกฎหมายและจัดตั้งหน่วยงานเพื่อรับผิดชอบ และนำไปสู่การจัดตั้งกองกำลังตำรวจในช่วงศตวรรษที่ 19 (Scaggs, 2005, pp. 17-18) โดยนวนิยายสืบสวนสอบสวนได้พัฒนาอย่างเต็มรูปแบบก็ภายหลังจากที่ประเทศในกลุ่มแองโกล-แซกซอน (Anglo-Saxon) มีการจัดตั้งองค์กรตำรวจที่มีประสิทธิภาพ (Sayers, 1995 as cited in Scaggs, 2005, p. 17) นอกจากนี้เมสัน (2017) ก็อธิบายว่าการปฏิรูปกฎหมายและแพร่ขยายของประมวลกฎหมายอาญาสมัยใหม่ (modern penal codes) ในประเทศตะวันตกหลายประเทศเป็นพื้นฐานให้การถือกำเนิดของนวนิยายสืบสวนสอบสวน (Murch, 1968 as cited in Mason, 2017, p. 4)

อาจกล่าวสรุปได้ว่าเมื่อแนวคิดว่าด้วยการปกครองโดยกฎหมายและองค์จริยธรรมที่เกี่ยวข้องถือกำเนิดและพัฒนาในโลกแห่งความจริง สิ่งเหล่านี้ก็ได้เป็นพื้นฐานทั้งทางความคิดและทั้งเชิงประจักษ์ให้กับนักเขียนในการสร้างสรรค์และพัฒนานวนิยายสืบสวนสอบสวน นวนิยายสืบสวนสอบสวนที่ถือกำเนิดจากการที่สังคมตะวันตกเข้าสู่การเป็นรัฐประชาชาติสมัยใหม่จึงแตกต่างจากนวนิยายโกธิค นวนิยายลึกลับและอาชญากรรมประเภทอื่น นวนิยายสืบสวนสอบสวนให้ความสำคัญกับกระบวนการสืบสวนสอบสวนที่ตั้งอยู่บนหลักวิทยาศาสตร์และการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลและการนำผู้กระทำผิดเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมเพื่อตัดสินและลงโทษตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ ผู้ที่มีหน้าที่สืบสวนสอบสวน ผู้ที่มีหน้าที่ในการจับกุมและควบคุมตัว ผู้ที่มีหน้าที่ตัดสินความผิด ไปจนถึงผู้ที่มีหน้าที่ลงโทษไม่ใช่บุคคลคนเดียว⁵⁵ สะท้อนให้เห็นการแบ่งงานและหน้าที่ และการทำงานตามกฎระเบียบที่ถูกเขียนไว้เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติ ซึ่งเป็นลักษณะการทำงานภายใต้ระบบองค์การธิปไตย (bureaucracy) ของรัฐประชาชาติสมัยใหม่

⁵⁵ แม้นวนิยายสืบสวนสอบสวนไม่ได้นำเสนอกระบวนการยุติธรรมทั้งหมด และเน้นให้รายละเอียดในกระบวนการสืบสวนสอบสวนเป็นสำคัญ ซึ่งตัวละครหลักที่ทำหน้าที่สืบสวนคือนักสืบและตำรวจ แต่ในตัวบทนวนิยายก็มักปรากฏการมีอยู่ของตัวละครและองค์กรในกระบวนการยุติธรรมอื่น ๆ อาทิ ตำรวจที่ทำหน้าที่ควบคุมตัว หนายความ ผู้พิพากษา เป็นต้น

ในขณะที่การเปลี่ยนแปลงทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมในประเทศตะวันตก ช่วงศตวรรษที่ 18-19 ส่งผลต่อกำเนิดและพัฒนาของนวนิยายสืบสวนสอบสวน นวนิยายสืบสวนสอบสวนก็แสดงให้เห็นถึงปัญหาอาชญากรรมที่เพิ่มสูงขึ้นในประเทศตะวันตก และสะท้อนไปจนถึงนำเสนอแนวคิด ค่านิยม ต่าง ๆ ในยุคนั้น เช่น แนวคิดเรื่องการปกครองภายใต้กฎหมายและการดำรงอยู่ของระบบยุติธรรมผ่านองค์กรยุติธรรมโดยเฉพาะองค์กรตำรวจ นวนิยายสืบสวนสอบสวนและตัวละครเอกนักสืบได้กลายมาเป็นสิ่งที่ได้รับความนิยมในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ต้นศตวรรษที่ 20 แทนที่เรื่องราวเกี่ยวกับอาชญากรรมและตัวละครที่ทำผิดกฎหมาย ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความพยายามและความสำเร็จของการสถาปนาแนวคิดการปกครองภายใต้กฎหมายในหมู่พลเมือง ตัวละครนักสืบอย่างดูแปง (Dupin) ในนวนิยายสืบสวนสอบสวนชุด *C. Auguste Dupin* ของ Edgar Allan Poe และตัวละครเชอร์ล็อก โฮลมส์ (Sherlock Holmes) ในนวนิยายชุด *Sherlock Holmes* ของ Arthur Conan Doyle นอกจากจะมีหน้าที่ค้นหาและเปิดโปงความจริงแล้ว ยังมีหน้าที่หาตัวคนร้ายเพื่อนำมาลงโทษตามกฎหมาย โดยส่งให้ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งแตกต่างอย่างชัดเจนกับตัวละครเอกในเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมในช่วงศตวรรษที่ 18 ที่ตัวละครเอกไม่ได้ให้ความสำคัญกับกฎหมายและเป็นผู้กระทำผิดกฎหมายเสียเอง แต่กลับเป็นตัวละครที่ได้รับความนิยมจากกลุ่มคนยากจนในช่วงเวลาดังกล่าว (Mason, 2017, p. 4)

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าตัวละครเอกนักสืบในนวนิยายสืบสวนสอบสวนตะวันตกช่วงปลายศตวรรษที่ 19 และต้นศตวรรษที่ 20 จะให้ความสำคัญกับการเคารพและปฏิบัติตามกฎหมายมากขึ้นเมื่อเทียบกับตัวละครเอกในอาชญากรรมในยุคก่อนหน้านี้ แต่หลายครั้งตัวละครเอกนักสืบเหล่านี้ก็มีการตัดสินใจและมีพฤติกรรมที่ขัดต่อหลักการการปกครองโดยกฎหมาย อาทิ ตัวละครเชอร์ล็อก โฮลมส์ เคยขโมยของและปล่อยตัวผู้ที่กระทำผิดไป หากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นชอบธรรม (Rollyson, 2008, p. 531) และตัวละครอาร์แซน ลูแปงที่ถูกสร้างให้เป็นจอมโจรนักโจรกรรม ผู้วิจัยเห็นว่าที่เป็นเช่นนี้เพราะบทบาทของนวนิยายสืบสวนสอบสวนในสังคมตะวันตกเป็นเพียงแค่นิยายอ่านเล่น (pulp fiction) ไม่ใช่งานวรรณกรรมบริสุทธิ์ที่เน้นประเด็นทางสังคมและการขับเคลื่อนสังคม ความบันเทิงที่ผู้อ่านคาดหวังจากนวนิยายสืบสวนสอบสวนคือความสำราญใจเมื่อปริศนาถูกคลี่คลาย ความจริงถูกเปิดเผย คนร้ายถูกลงโทษและสังคมกลับเข้าสู่ความเรียบร้อย แนวคิดการปกครองโดยกฎหมายและแนวคิดความยุติธรรมแบบสมัยใหม่ที่ปรากฏในนวนิยายจึงเป็นเพียงแค่รายละเอียดที่สะท้อนแนวคิด

ทางการเมืองการปกครองและระบบยุติธรรมของสังคมตะวันตกในยุคสมัยนั้นเท่านั้น และแม้ว่าตัวละครเอกนักสืบเหล่านี้จะมีการตัดสินใจและพฤติกรรมที่ขัดต่อหลักการการปกครองโดยกฎหมายในบางครั้ง แต่โดยส่วนใหญ่แล้วตัวละครเหล่านี้ก็ยังคงทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยเหลือผู้รักษากฎหมายอย่างตำรวจในการนำตัวคนร้ายมาลงโทษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวละครเชอร์ล็อก โฮล์มส์ที่แม้ว่าเขาจะไม่ได้ทำทุกอย่างตามตัวบทกฎหมาย แต่เขาก็ไม่เคยทำลายจิตวิญญาณของกฎหมาย (Rollyson, 2008, p. 531)

ในดินแดนนอกยุโรปตะวันตกและอเมริกาเหนือ นวนิยายสืบสวนสอบสวนก็ถูกใช้เป็นเครื่องมือในการเผยแพร่แนวคิดว่าการปกครองภายใต้กฎหมาย และตัวละครเอกนักสืบก็เป็นตัวแทนของพลเมืองสมัยใหม่ที่เชื่อมั่นในการปกครองภายใต้กฎหมาย และระบบและกระบวนการยุติธรรมแบบสมัยใหม่หรือแบบตะวันตก และเผยแพร่แนวคิดดังกล่าวสู่สังคม ดังจะเห็นได้จากการแปลนวนิยายสืบสวนสอบสวนตะวันตกของ Nasīb al-Mash'alānī ในนิตยสาร al- Dīyā' ที่นำเสนอแนวคิดเรื่องประชาสังคม (civil society) ความสัมพันธ์ระหว่างประชาชน องค์กรยุติธรรม และตำรวจ การแสวงหาความยุติธรรม และการจัดการกับอาชญากรรมตามแบบตะวันตก เข้าไปในประเทศอาหรับ ฟรุมา ซาคส์ (Fruma Zachs) และบาซิลิอุส บาวาร์ดี (Basilius Bawardi)(Zachs & Bawardi, 2020) พบว่างานแปลของ Nasīb al-Mash'alānī มีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อแสดงให้เห็นภาพว่าองค์กรตำรวจเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการผดุงความยุติธรรม และการแก้ไขปัญหาอาชญากรรมในสังคมเมืองที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาต้องการองค์กรตำรวจที่มีความเชี่ยวชาญในการใช้วิธีสืบสวนสอบสวนสมัยใหม่ ที่ตรงกันข้ามกับการล้างแค้น การฆ่าเพื่อรักษาเกียรติ (honor killing) และความเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติซึ่งเป็นวิธีแบบดั้งเดิมที่แพร่หลายในสังคมอาหรับในขณะนั้น งานแปลเหล่านี้โน้มน้าวให้ผู้อ่านเห็นว่าการบังคับใช้กฎหมายนำไปสู่สถานะที่มั่นคงของชาติและความเป็นอยู่ที่ดีของพลเมืองในชาติ ปัจเจกบุคคลและอัตลักษณ์ของชาติสามารถถูกปกป้องได้ด้วยการการใช้เหตุผลและการดำรงอยู่ของกฎหมาย การสืบสวนสอบสวนแบบสมัยใหม่สามารถเปิดเผยความเป็นจริงและระบบยุติธรรมที่มีประสิทธิภาพทำให้กายาของชาติ (national body) สามารถต้านทานต่อภัยพิบัติและความป่าเถื่อนได้

ในขณะที่ในนวนิยายสืบสวนสอบสวนจินตชุดฮั่วซังสืบคดี (霍桑探案) ของเฉิงเสี่ยวชิง (程小青) ตัวละครเอกนักสืบฮั่วซัง (霍桑) ก็ทำหน้าที่เป็นผู้จุดประกายแนวคิดในการปฏิรูประบบกฎหมาย

ทำให้ผู้อ่านชาวจีนยอมรับแนวคิดการปกครองโดยกฎหมาย เจียงหยิง (蒋杨, 2016) พบว่าตัวละครฮั่วซังและเปาหล่าง (包朗) ที่เป็นผู้ช่วยนักสืบต่างเผยแพร่ความรู้ทางกฎหมายและจิตวิญญาณของกฎหมายและปกป้องกฎหมายอย่างเต็มที่ อย่างไรก็ตามเจียงหยิงก็พบว่าเมื่อต้องพบเจอกับสถานการณ์ที่กฎหมายและคุณค่าทางศีลธรรมแบบจีนเกิดความขัดแย้งกัน ฮั่วซังจะเลือกคุณค่าทางศีลธรรมแบบจีนเสมอ เจียงหยิงวิเคราะห์ว่าการที่ตัวละครฮั่วซังไม่ละทิ้งระบบคุณค่าดั้งเดิมของจีนและยอมผ่อนปรนความยึดถือในกฎหมาย แสดงให้เห็นถึงช่วงเวลาแห่งการเปลี่ยนผ่านในสังคมจีนเวลานั้น การนำเสนอแนวคิดว่าการปกครองโดยกฎหมายโดยยังยึดถือระบบคุณค่าแบบเก่าไว้ก็เพื่อไม่ให้ผู้อ่านชาวจีนปฏิเสธแนวคิดเรื่องกฎหมายที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของแนวคิดและระบบคุณค่าที่แตกต่างจากแนวคิดและระบบคุณค่าดั้งเดิมของจีน

4.2.3 นวนิยายกำลังภายในกับแนวคิดการปกครองโดยกฎหมาย

คนทั่วไปมักมองว่านวนิยายกำลังภายในเป็นประเภทนวนิยายที่ไม่น่าจะข้องเกี่ยวหรือสนับสนุนแนวคิดการปกครองโดยกฎหมายมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากยุทธจักรหรือเจียงหู (江湖) หรืออู๋หลิน (武林) ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ตัวละครจอมยุทธ์โลดแล่น และเป็นฉากท้องเรื่องพื้นฐานของนวนิยายกำลังภายใน เป็นพื้นที่ที่ถูกสร้างขึ้นและแยกออกจากพื้นที่ที่อยู่ภายใต้อำนาจการปกครองของรัฐหรือเจียงซาน (江山) ในยุทธจักรหรือเจียงซาน เหล่าจอมยุทธ์ไม่ได้อยู่ภายใต้การปกครองหรือกฎหมายของอาณาจักร แต่มีกฎระเบียบของตนเอง และเมื่อมีผู้ใดทำผิดระเบียบก็จะถูกลงโทษ ซึ่งทั้งกฎระเบียบและการลงโทษที่ปรากฏในพื้นที่ยุทธจักรก็มักเป็นกฎเกณฑ์ทางศีลธรรมและจริยธรรม และวิธีการกล่าวหาผู้กระทำผิด และลงโทษผู้กระทำผิด ก็มีลักษณะของแรงกดดันทางสังคมแบบสังคมเกษตรกรรมมากกว่าที่จะเป็นกฎหมายแบบในสังคมอุตสาหกรรมหรือสังคมเมืองขนาดใหญ่ นอกจากนี้เนื่องจากในยุทธจักรไม่มีผู้ใดเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดแบบในรัฐประชาธิปไตยที่รัฐเป็นองค์อธิปัตย์ เมื่อเกิดความขัดแย้งระหว่างสำนักวิชาหรือสำนักคัมภีร์ สิ่งที่เกิดขึ้นคือการแก้ปัญหาโดยใช้ความรุนแรงประหัตประหารกัน โดยที่ตัวความรุนแรงไม่ว่าจะเป็นการต่อสู้โดยใช้กำลังภายใน หมัดมวย ศาตราวุธ ไปจนถึงยาพิษ ก็เป็นจุดเด่นและจุดดึงดูดสำคัญของนวนิยายกำลังภายใน ดังจะเห็นได้จากผู้อ่านนวนิยายกำลังภายในและผู้ชมละครและภาพยนตร์จีนกำลังภายในที่มักตื่นตาตื่นใจกับ

ฉากการต่อสู้ที่สำคัญของตัวละครจอมยุทธ์และพุดคุยและเปลี่ยนความคิดเห็นเปรียบเทียบวิชายุทธ์ของตัวละครจอมยุทธ์แต่ละตัวไปจนถึงวิชายุทธ์ของแต่ละสำนัก

อย่างไรก็ตาม ใช่ว่าจอมยุทธ์และยุทธจักรหรือเจียงหู่จะตัดขาดจากอาณาจักรหรือเจียงซานอย่างสิ้นเชิง ในหนังสือ *千古文人侠客梦* (2018) เฉินผิงหยวน (陈平原) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างจอมยุทธ์หรือสยา (侠) หรือไหยวสยา (游侠) และพื้นที่เจียงหนู่กับพื้นที่เจียงซานและราชสำนัก ผ่านทางบันทึกประวัติศาสตร์ บทร้อยกรอง นิยาย ไปจนถึงบทละคร พบว่าจอมยุทธ์ไม่ว่าจะเป็นจอมยุทธ์ในบันทึกประวัติศาสตร์หรือจอมยุทธ์ในนิยายล้วนเกี่ยวข้องกับราชสำนัก โดยความใกล้ชิดและเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันระหว่างจอมยุทธ์และยุทธจักรกับราชสำนักหรือราชอาณาจักรเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัยและรูปแบบของงานประพันธ์ ในปรัชญานิพนธ์และบันทึกประวัติศาสตร์ตั้งแต่ยุคจั้นกั๋วจนถึงสมัยราชวงศ์ฮั่น (汉代) (206 ปีก่อนคริสตกาล-ค.ศ. 220) จอมยุทธ์เป็นผู้อยู่นอกกฎหมายและทำทนายอำนาจของผู้ปกครอง (陈平原, 2018, p. 141) ในยุคราชวงศ์ซ่ง (宋代) (ค.ศ. 960-1279) และราชวงศ์หยวน (元代) (ค.ศ. 1206-1368) จอมยุทธ์มีภาพลักษณ์เกี่ยวพันกับกลุ่มอันธพาลและผู้นอกกฎหมาย เนื่องจากเจียงหนู่หรือยุทธจักรที่เป็นที่พื้นที่เคลื่อนไหวของจอมยุทธ์ถูกบรรยายให้เกี่ยวข้องกับการปล้นขโมย เสยฮว่า (黑话) ⁵⁶ ยาสลบ หมั่นโถวเนื้อคน (陈平原, 2018, p. 139) ในสมัยราชวงศ์ชิง (清代) (ค.ศ. 1616-1911) จอมยุทธ์ก็กลายเป็นผู้ช่วยขุนนางสุจริตในการต่อสู้กับขุนนางทุจริต เหมือนที่เฉินผิงหยวนสรุปไว้ว่า จอมยุทธ์ต่อต้านขุนนางทุจริต แต่ไม่ต่อต้านจักรพรรดิ จอมยุทธ์กำจัดโจรร้าย แต่ไม่ทำลายกฎหมาย (陈平原, 2018, p. 144) อย่างไรก็ตาม ผู้ปกครองไม่สามารถยอมรับได้ว่าจอมยุทธ์เป็นผู้ช่วยผดุงกฎหมายและช่วยเหลือประชาชน เพราะนั่นเท่ากับยอมรับว่าตนเองมีปัญหาไม่อยู่ในธรรม ประชาชนเดือดร้อนจึงต้องการความช่วยเหลือจากจอมยุทธ์ (陈平原, 2018, pp. 147-148) จากงานวิจัยของเฉินผิงหยวนจะเห็นได้ว่าจอมยุทธ์เป็นทั้งผู้ที่อยู่ตรงข้ามกับราชสำนัก และผู้ที่อยู่เคียงข้างกับราชสำนัก เป็นผู้ที่ทั้งอยู่ตรงข้ามกฎหมาย และอยู่ข้างเดียวกับกฎหมาย

ในช่วงต้นทศวรรษที่ 1920 ซึ่งเป็นยุคของนวนิยายกำลังภายในสมัยใหม่ ภาพลักษณ์ของจอมยุทธ์ก็เกิดการเปลี่ยนแปลงอีกครั้งหนึ่งจากการแยกพื้นที่ระหว่างอาณาจักรหรือเจียงซานกับยุทธจักรหรือเจียงหนู่ออกจากกันอย่างชัดเจนในนวนิยายเรื่อง *เจียงหูฉีเสยจ้าว* (江湖奇侠传) ของผิงเจียงปู้

⁵⁶ ศัพท์แสลงเฉพาะกลุ่มที่กลุ่มอันธพาลหรือโจรใช้สื่อสารกัน

เซียวเจิง (平江不肖生) ซึ่งเป็นต้นแบบของนวนิยายกำลังภายในสมัยใหม่หลายเรื่อง จอมยุทธ์ในนวนิยายกำลังภายในสมัยใหม่กลายเป็นกลุ่มคนพิเศษที่แตกต่างจากชาวบ้านสามัญ พวกเขาไม่ต้องทำงานหาเลี้ยงชีพ แต่กลับมีกินมีใช้ และมีเวลาไปต่อยตีกับผู้อื่น พวกเขาเป็นเหมือนอภิสัทธินที่มีความเป็นอิสระ ไม่ขึ้นต่ออำนาจของราชสำนัก ราชสำนักและอาณาจักรไม่สามารถใช้กฎหมายของจักรพรรดิหรือหวังฝ่า (王法) มาควบคุม ปกครอง และลงโทษจอมยุทธ์ได้ สิ่งที่ถูกใช้เป็นบรรทัดฐานในการควบคุมความสงบของยุทธจักรและแบ่งแยกจอมยุทธ์ฝ่ายธรรมะออกจากฝ่ายอธรรมจึงเป็นคุณธรรมของจอมยุทธ์หรือสยาอี้ (侠义) และหลักคุณธรรมและจริยธรรมแบบขงจื๊ออย่างเรื่องเหรินอี้หลี่จื้อซิน (仁义礼智信)⁵⁷

4.2.4 ตัวละครเอกจอมยุทธ์: ผู้นำเสนอแนวคิดการปกครองโดยกฎหมายที่กระทำผิดกฎหมายเสียเอง

ผู้วิจัยพบว่าฉู่หลิวเซียงและลู่เสี่ยวเฟิงไม่เพียงแต่เป็นจอมยุทธ์แต่ยังทำหน้าที่เป็นนักสืบผู้ยึดหลักการปกครองโดยกฎหมาย ตัวละครทั้งสองให้ความสำคัญกับการสืบสวนที่ต้องมีหลักฐานและประจักษ์พยานที่ชัดเจนและตรวจสอบได้ตามหลักวิทยาศาสตร์ ในขณะที่ฉู่หลิวเซียงเน้นย้ำเรื่องการส่งมอบตัวผู้กระทำผิดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อไปดำเนินการต่อตามกฎหมาย ไม่ใช่ตั้งศาลเตี้ยเป็นผู้พิพากษาและลงโทษผู้กระทำผิดด้วยตนเอง ซึ่งเป็นอิทธิพลของนวนิยายและภาพยนตร์แนวสืบสวนสอบสวนของตะวันตกและญี่ปุ่นที่มีต่อเกาหลี อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยก็พบว่าตัวละครฉู่หลิวเซียงมีความย้อนแย้งในตนเองสูง กล่าวคือในขณะที่ฉู่หลิวเซียงนำเสนอแนวคิดการปกครองโดยกฎหมายผ่านคำพูด แต่การกระทำหลายอย่างของเขากลับละเมิดกฎหมาย มิน่าซ้ำยังมีพฤติกรรมที่ตั้งตนเป็นกฎหมายเสียเอง ในขณะที่ตัวละครลู่เสี่ยวเฟิงให้ความสำคัญแค่กระบวนการสืบสวนที่ต้องมีหลักฐานและประจักษ์พยานเท่านั้น แต่ยังตั้งศาลเตี้ยพิพากษาโทษและเอาชีวิตผู้อื่นเฉกเช่นเดียวกับจอมยุทธ์ทั่วไปและมักละเมิดกฎหมายด้วยการใช้คุณธรรมของลัทธิขงจื๊อเป็นข้ออ้าง ลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงการปะทะสังสรรค์ระหว่างแนวคิดการปกครองโดยกฎหมายแบบตะวันตกกับแนวคิดการปกครองด้วยคุณธรรมและจารีตแบบดั้งเดิมของจีน

⁵⁷ คุณธรรมขั้นพื้นฐาน 5 ประการของมนุษย์ในแนวคิดสำนักหฺงหรือสำนักขงจื๊อประกอบด้วย เหริน (仁) หรือมนุษยธรรม อี้ (义) หรือความเที่ยงธรรม หลี่ (礼) หรือจารีตธรรม จื้อ (智) หรือปัญญา และซิน (信) หรือสัจจะ

4.2.4.1 การกล่าวหาโดยหลักฐานและพยาน

การกล่าวหาโดยหลักฐานและพยานเป็นหนึ่งในองค์ประกอบสำคัญของกระบวนการยุติธรรมสมัยใหม่ การกล่าวโทษผู้กระทำความผิดจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อนักสืบสอบสวนมีหลักฐานและพยานที่ชัดเจนและหนักแน่น ในนวนิยายสืบสวนสอบสวนตะวันตกตัวละครเอกนักสืบจะต้องแสดงให้เห็นด้วยในการระบุตัวคนร้ายด้วยพยานและหลักฐานตามหลักวิทยาศาสตร์โดยเชื่อมโยงด้วยตรรกะที่สมเหตุสมผล ในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนชุดอุหลิวเซียงและลู่อี้เสี่ยวเฟิงของกู่หลง ตัวละครเอกจอมยุทธ์ที่ทำหน้าที่เป็นนักสืบให้ความสำคัญกับพยาน หลักฐาน และวิธีการวิทยาศาสตร์ในการสืบสวนสอบสวน และตระหนักว่าพยานและหลักฐานมีผลทางกฎหมายอาทิ ในนวนิยายเรื่องอินโกวตุ่ฟ่ง (銀鈎賭坊) ลู่อี้เสี่ยวเฟิงถูกหลอกและถูกใส่ร้ายว่าเป็นคนร้ายที่ข่มขืนสตรี และเป็นโจรขโมยของโดยมีทั้งพยานและหลักฐานครบครันจนถูกมือปราบหย่ง (楊捕頭) นำคนมาล้อมจับ ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้วในช่วงที่เกิดเหตุขึ้นลู่อี้เสี่ยวเฟิงถูกวางยาและสลบไป ไม่เพียงเท่านั้นลู่อี้เสี่ยวเฟิงยังถูกใส่ร้ายว่าเป็นฆาตกรที่สังหารลูกชายของเจ้าลัทธิมารตะวันตกหรือซีฟิงหมั่วเจี้ยว (西方魔教) แม้ว่าลู่อี้เสี่ยวเฟิงจะรู้ว่าทั้งหมดเป็นฝีมือของหลานหู่จื่อ (藍胡子) และพวกที่ต้องการใส่ร้ายตัวเขาเพื่อให้เขาทำภารกิจตามหาป้ายรากลือหรือหลัวซ่าผาย (羅刹牌) ให้ แต่เพราะลู่อี้เสี่ยวเฟิงไม่สามารถหาพยานและหลักฐานมาพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนเองได้ ลู่อี้เสี่ยวเฟิงจึงยอมทำภารกิจดังกล่าวเพื่อแลกกับการที่หลานหู่จื่อจะล้างมลทินให้ตัวเขา แม้ว่าในดับบทลู่อี้เสี่ยวเฟิงจะกล่าวหาความรับผิดชอบในการตายของลูกชายของลัทธิมารตะวันตกมากกว่าลัวมือปราบหย่งจะจับกุมตนเองไปลงโทษ เพราะวิทยายุทธ์ของลู่อี้เสี่ยวเฟิงเหนือกว่ามือปราบหย่ง แต่การที่ลู่อี้เสี่ยวเฟิงยอมไปทำภารกิจให้กับหลานหู่จื่อแสดงให้เห็นว่าลู่อี้เสี่ยวเฟิงให้ความสำคัญกับพยานและหลักฐานในการกล่าวหาว่าใครเป็นผู้กระทำความผิดกฎหมายและเห็นว่าพยานและหลักฐานมีผลทางกฎหมายจึงทำตามที่หลานหู่จื่อสั่งเพื่อล้างมลทินให้กับตนเอง

ในบางครั้งตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองก็ไม่สามารถหาหลักฐานเชิงประจักษ์ที่มัดตัวผู้ต้องสงสัยได้ และจำเป็นต้องใช้การอนุมานซึ่งเป็นการคาดคะเนตามหลักเหตุผลจากหลักฐานและพยานที่มี พอมี สร้างแบบจำลองเหตุการณ์ขึ้น และใช้ข้อสรุปที่ได้ในการจัดการกับตัวละครผู้ต้องสงสัยผ่านการสร้างอุปมาอุปไมยเพื่อให้ผู้ต้องสงสัยยอมรับจากปากของตนเองว่าเป็นผู้ก่อคดี ทั้งนี้ก็เพื่อเพิ่มปริศนาและ

ความซับซ้อนให้กับเนื้อเรื่อง ในขณะเดียวกันก็เพื่อแสดงว่าตัวละครที่เป็นผู้กระทำผิดมีความสามารถสูงทั้งในด้านการวางแผนการที่แยบยลในการก่อคดีและการกลบเกลื่อนร่องรอยของตนเอง แต่ตัวละครเอกจอมยุทธ์ยังคงมีความสามารถที่เหนือกว่าด้วยการวางแผนซ้อนแผน อาทิ ในนวนิยายเรื่อง *ชี่วาต้าเต๋า* (绣花大盗) แม่ลู่เสี่ยวเฟิงจะส่งสี่ยจิ้นจิวหลิง (金九龄) มือปราบชื่อดังว่าเป็นจอมโจรปิดดอกไม้ แต่เขาก็ไม่สามารถหาหลักฐานที่ชี้ไปยังจิ้นจิวหลิงได้ จึงต้องร่วมมือกับกงซุนต้าเหิงยง (公孙大娘) สร้างให้กงซุนต้าเหิงยงตกอยู่ในมือของจิ้นจิวหลิง และให้กงซุนต้าเหิงยงพูดแบบจำลองสถานการณ์ที่ลู่เสี่ยวเฟิงสร้างขึ้นมาจากการอนุมานเพื่อให้จิ้นจิวหลิงยอมรับว่าตัวเองคือจอมโจรปิดดอกไม้และเป็นผู้อยู่เบื้องหลังการใส่ความกงซุนต้าเหิงยงและกลุ่มรองเท้าแดง (红鞋子) ว่าเป็นจอมโจรปิดดอกไม้

อย่างไรก็ตาม ด้วยลักษณะโดยทั่วไปของนวนิยายกำลังภายในที่ต้องเน้นเรื่องการรักษาคุณธรรมหรืออี (义) เป็นหลักสำคัญและลักษณะเฉพาะของนวนิยายกำลังภายในชุดฉู่หลิวเซียงและชุดลู่เสี่ยวเฟิงที่มีลักษณะผสมระหว่างนวนิยายกำลังภายในกับนวนิยายสืบสวนสอบสวนแบบตะวันตก นวนิยายผจญภัย นวนิยายสายลับ นวนิยายลึกลับ ไปจนถึงงานเขียนเชิงทดลอง⁵⁸ ประกอบกับความชำนาญในการใช้กลวิธีทางการประพันธ์นวนิยายสืบสวนสอบสวนที่แตกต่างกันระหว่างงานเขียนแต่ละช่วงของกุ่หลง⁵⁹ ทำให้การระบุตัวคนร้ายด้วยการใช้หลักฐานและพยานในแบบนวนิยายสืบสวน

⁵⁸ ในวิทยานิพนธ์เรื่อง *古龙武侠小说中的侦探手法研究* (กลวิธีการประพันธ์แบบนวนิยายสืบสวนสอบสวนในนวนิยายกำลังภายในของกุ่หลง) เย่เหว่ยเจิน (叶惟真) แสดงความเห็นเกี่ยวกับลักษณะของประเภทนวนิยายของนวนิยายชุดฉู่หลิวเซียงไว้ว่า นวนิยายเรื่อง *เสวียไห่เพียวเซียง* (血海飘香) *เจี้ยซือหวนทวน* (借尸还魂) และ *เปียนผู่ฉวนฉี* (蝙蝠传奇) มีการใช้กลวิธีในการประพันธ์ที่ใช้ในนวนิยายสืบสวนสอบสวนครบถ้วนสมบูรณ์มากที่สุดไปในนวนิยายชุดนี้ (叶惟真, 2015, p. 73) ในขณะที่นวนิยายเรื่องอื่นแม้มีส่วนผสมของการสืบสวนสอบสวนแต่ไม่ใช่จุดเด่นของเรื่อง ผู้วิจัยเห็นว่าในนวนิยายเรื่อง *ต้าซาหม้อ* (大沙漠) *ฮว่าเหมยเหนี่ยว* (画眉鸟) *เถาฮวาฉวนฉี* (桃花传奇) และ *ซินเยว่ฉวนฉี* (新月传奇) มีลักษณะส่วนผสมของนวนิยายแนวผจญภัยและแนวลึกลับที่ค่อนข้างเด่นชัด และเห็นด้วยกับเย่เหว่ยเจินที่เสนอว่านวนิยายเรื่อง *อู่เย่หลานฮวา* (午夜兰花) ที่แต่งขึ้นหลังสุดมีลักษณะเป็นงานทดลอง (叶惟真, 2015, p. 6) สำหรับนวนิยายชุดลู่เสี่ยวเฟิงนั้น เย่เหว่ยเจินเสนอว่านวนิยายเรื่อง *จินเฟิงหวงเฉา* (金鹏王朝) *ชี่วาต้าเต๋า* (绣花大盗) *เจวียจันเฉียนไฮ่* (决战前后) และ *อินโกวตุ่ฟิง* (银钩赌坊) มีคุณสมบัติที่นวนิยายสืบสวนสอบสวนพียงมี ในขณะที่นวนิยายเรื่อง *โยวหลิงซานจวง* (幽灵山庄) มีลักษณะของนวนิยายสายลับมากกว่า (叶惟真, 2015, p. 138)

⁵⁹ ในวิทยานิพนธ์เรื่อง *古龙武侠小说中的侦探手法研究* (กลวิธีการประพันธ์แบบนวนิยายสืบสวนสอบสวนในนวนิยายกำลังภายในของกุ่หลง) เย่เหว่ยเจิน (叶惟真) จัดให้นวนิยายชุดฉู่หลิวเซียงเป็นงานยุคกลางที่ใช้กลวิธีในการประพันธ์แบบนวนิยายสืบสวนสอบสวนซึ่งมีลักษณะของการผจญภัยผจญอันตรายเข้ามาผสมกว่าครึ่ง ในขณะที่จัดให้นวนิยายชุดลู่เสี่ยวเฟิงเป็นงาน

ตะวันตกและการยอมจำนนด้วยหลักฐานของตัวละครผู้ร้ายแตกต่างกันออกไปในนวนิยายแต่ละเรื่อง นอกจากนี้ในนวนิยายบางเรื่องการคลี่คลายปริศนาในบางเหตุการณ์ก็เกิดขึ้นจากคำให้การของตัวผู้กระทำผิดเองหรือเกิดจากความบังเอิญ การกล่าวหาและระบุตัวผู้ร้ายโดยหลักฐานและพยานไม่ใช่สิ่งที่ถูกเน้นย้ำในตัวบทมากนักหากเทียบกับนวนิยายสืบสวนสอบสวนตะวันตก

4.2.4.2 การลงโทษด้วยกฎหมายไม่ใช่กฎหมาย

ในนวนิยายชุดฉู่หลิวเซียง ตัวละครฉู่หลิวเซียงนำเสนอแนวคิดการปกครองโดยกฎหมายที่การตัดสินและการลงโทษผู้กระทำผิดต้องกระทำโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่โดยเฉพาะไม่ใช่ทำตามอำเภอใจหรือทำตามกฎหมายแบบที่เกิดขึ้นทั่วไปในยุคจักรที่จอมยุทธ์มักเน้นการแก้ปัญหาด้วยการใช้กำลังและความรุนแรงในนามของวิทยายุทธ์และค่านิยมยุติธรรมผ่านการตั้งศาลเตี้ยเพราะระบบยุติธรรมของรัฐไม่ทำงานหรือไม่มีประสิทธิภาพ ในนวนิยายเรื่องเสวียไห่เพียวเซียง (血海飘香) แนวคิดการปกครองโดยกฎหมายที่เป็นระบบมีอำนาจเหนือตัวบุคคลถูกแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนผ่านบทสนทนาระหว่างหลวงจินอู่ฮวา (无花) กับฉู่หลิวเซียงเมื่อฉู่หลิวเซียงเปิดโปงแผนการร้ายทั้งหมดของอู่ฮวาดังต่อไปนี้

无花道：“你现在想要我怎样？”

楚留香缓缓道：“我只能揭穿你的秘密并不能制裁你，因为我既不是法律，也不是神我并没有制裁你的权力。”

无花微笑道：“无论如何，你这种观念的确是令人佩服的。自古以来，江湖中只怕谁也没有这样想过。”

楚留香缓缓道：“等到许多年以后，这样想的人，自然会一天天多起来，以后人们自然会知道，武功并不能解决一切，世上没有一个人有权力夺去别人的生命”

(อู่ฮวาถามว่า: “ตอนนี้ท่านจะจัดการอย่างไรกับข้า”

ยุคปลายที่ใช้กลวิธีในการประพันธ์แบบนวนิยายสืบสวนสอบสวนและเป็นนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนที่ลูกอมสูงสุดของกุ่หลง (叶惟真, 2015, p. 138)

ฉู่หลิวเซียงตอบอย่างช้า ๆ ว่า: “ข้าทำได้เพียงเปิดโปงความลับของท่าน แต่ไม่สามารถลงโทษท่านได้ เพราะว่าตัวข้าไม่ใช่กฎหมาย และไม่ใช่เทพเจ้า ข้าไม่มีอำนาจที่จะลงโทษท่าน”

อู๋ฮวาก็ตอบว่า: “ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม แนวคิดของท่านช่างน่านับถือยิ่งนัก ตั้งแต่โบราณมา ในยุทธจักรไม่มีผู้ใดเคยคิดเยี่ยงนี้”

ฉู่หลิวเซียงตอบอย่างช้า ๆ ว่า: “หลายปีหลังจากนี้ คนที่คิดแบบนี้ ก็นับวันจะยิ่งมากขึ้นเรื่อย ๆ ในภายภาคหน้า ผู้คนต่างก็จะรู้ว่า วิทยายุทธ์ไม่สามารถแก้ไขปัญหาทุกอย่างได้ ไม่มีใครบนโลกใบนี้ที่มีอำนาจในการพรากชีวิตของผู้อื่น” (古龙, 2013a, pp. 274-275)

นอกจากนี้ ฉู่หลิวเซียงยังเน้นย้ำถึงอำนาจของกฎหมายที่อยู่สูงสุดและอำนาจของเจ้าหน้าที่รัฐในการลงโทษคนที่กระทำผิดในฐานะตัวแทนของกฎหมายหรือเป็นผู้ใช้กฎหมาย แม้ว่าเจ้าหน้าที่รัฐจะไม่ได้เป็นผู้ที่เก่งกาจสามารถเท่าจอมยุทธ์และดูไร้ค่าในสายตาของจอมยุทธ์ก็ตามดังบทสนทนาต่อไปนี้

楚留香道: “现在, 我要将你交给能制裁你的人手上。”

无花大喊道: “你要将我交给别人?”

楚留香道: “不错。”

无花狂笑道: “你既不能制裁我, 天下还有谁能制裁我?”

楚留香道: “他们这些人虽然未见如何高尚, 但他们所代表的法律和规矩却是无论

什麼人都须尊敬的。”

(ฉู่หลิวเซียงกล่าว: “บัดนี้ ข้าจะส่งตัวท่านให้กับผู้มีอำนาจลงโทษท่าน”

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

อู๋ฮวาทั่วเราะตอบว่า: “ท่านจะส่งมอบข้าให้ผู้อื่นหรือ”

ฉู่หลิวเซียงตอบว่า : “ถูกต้อง”

อู๋ฮวาทั่วเราะตอบว่า: “หากแม้แต่ท่านยังไม่สามารถลงโทษ ได้ฟ้านี้ผู้ใดจะลงโทษข้าได้”

ฉู่หลิวเซียงตอบว่า: “พวกเขาเหล่านั้น แม้ว่าไม่ได้เก่งกาจเท่าใดนัก แต่ก็เป็นตัวแทนของกฎหมายและกฎระเบียบ ซึ่งเป็นสิ่งที่ทุกคนต้องเคารพ”) (古龙, 2013a, p. 275)

แนวคิดการปกครองโดยกฎหมายที่ฉู่หลิวเซียงนำเสนอยังถูกอธิบายเพิ่มเติมว่าคนทุกคนอยู่ภายใต้กฎหมายอย่างเท่าเทียมกัน ดังคำพูดของฉู่หลิวเซียงที่พูดกับอู๋ฮวาทั่วว่า “王子犯法, 与庶民同

罪 (กษัตริย์ทำผิดก็ต้องรับโทษเช่นเดียวกับราษฎร)” (古龙, 2013a, pp. 275-276) นอกจากนี้ผู้หลิวเซียงยังอธิบายถึงอำนาจอันศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมายว่าแตกต่างจากอำนาจของกฎในยุทธจักรที่สถาปนาโดยคนส่วนน้อยที่ไม่น่าเคารพ ในขณะที่ศีลธรรมจริยธรรมและความถูกต้องยุติธรรม (道德和正义) คือสิ่งที่ทุกคนควรเคารพ ผู้วิจัยเห็นว่าคำอธิบายเรื่องที่มาของอำนาจและความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมายของผู้หลิวเซียงแสดงให้เห็นว่าผู้หลิวเซียงมองว่ากฎหมายและศีลธรรมและจริยธรรมเป็นสิ่งที่เดียวกันมีรากฐานร่วมกัน ซึ่งลักษณะดังกล่าวเป็นลักษณะเด่นของกฎหมายจีนในยุคก่อนสมัยใหม่ที่กฎหมายหรือฝ่า (法) ผสมผสานเข้ากับขนบธรรมเนียมประเพณีและวิถีปฏิบัติหรือหลี่ (礼) หรือที่เรียกว่ากระบวนการทำให้กฎหมายเป็นแบบลัทธิขงจื้อ (confucianization of law) การมองกฎหมายและศีลธรรมจริยธรรมว่าเป็นสิ่งที่สัมพันธ์กันยังคงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอยู่ในยุคของผู้หลิวเซียงจะเห็นได้จากการใช้กฎหมายในการควบคุมและฟื้นฟูศีลธรรมของพลเมืองใต้หวันของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งในช่วงทศวรรษที่ 1960-1980 ที่ผสมผสานเรื่องของกฎหมายเข้ากับศีลธรรม ใช้กฎหมายเป็นเครื่องมือในการควบคุมศีลธรรม กฎหมายดังกล่าวมีจุดประสงค์เพื่อสร้างพลเมืองที่ดีให้กับรัฐ กล่าวคือเป็นพลเมืองที่เคารพกฎหมายตามแบบพลเมืองในรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่ของตะวันตก แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องการให้พลเมืองยึดถือในศีลธรรมอันดี ไม่คบชู้สว่สว่ ไม่มีความเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน ไปจนถึงไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (Huang, 2011, pp. 83-84)

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าตัวละครผู้หลิวเซียงจะแสดงด้วยคำพูดว่ายึดถือหลักการการปกครองโดยกฎหมายดังจะเห็นได้จากตัวอย่างข้างต้นจากการที่เขาไม่ยอมตั้งศาลเตี้ยลงโทษอุชัวที่ทั้งฆ่าคนจำนวนมากและวางแผนยึดครองยุทธจักรและกล่าวว่ามันุขย์ทุกคนอยู่ใต้กฎหมาย แต่ในทางปฏิบัติหลายครั้งผู้หลิวเซียงก็กลับเป็นผู้ละเมิดกฎหมายเสียเอง ยิ่งไปกว่านั้นผู้หลิวเซียงยังใช้ความสัมพันธ์ส่วนตัวกับเจ้าหน้าที่รัฐและอิทธิพลส่วนตัวที่เกิดจากชื่อเสียงในยุทธจักรทำให้ตัวเขาและเพื่อนฝูงของเขาหลุดรอดจากเงื้อมมือของกฎหมาย ดังจะเห็นได้จากในนวนิยายเรื่อง *เลือดไหลนองฟ้า* (血海飘香) ในตอนต้นของเรื่องผู้หลิวเซียงขโมยกวนอิมหยกหรืออ้วกวนอิน (玉观音) จากจินปันฮวา (金伴花) ต่อหน้าต่อตาเหยี่ยวหัวล้านหรือทอชิง (秃鹰) หรือมือปราบอู๋ (吴捕头) มือปราบชื่อดังของเมืองหลวง ภายหลังเมื่อทอชิงได้พบกับผู้หลิวเซียงที่โรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งแล้วถูกผู้หลิวเซียงถามว่ามาตามหาคินกวนอิมหยกใช่หรือไม่ ทอชิงก็ได้แต่บอกว่า “老朽纵有天大的胆子，也是万万不敢在楚香帅手里讨东西。(ต่อให้ข้าใจกล้าเพียงใด ก็ไม่กล้าทวงของคืนจากมือท่านเป็นอันขาด)” (古龙, 2013a,

p. 250) จากนั้นทูลจึงบอกฉู่หลิวเซียะว่ามาตามหาตัวเฉียนหม่าจื่อ (钱麻子) ที่เกี่ยวข้องกับคดีเก่าที่ขอยเถี่ยซือจื่อ (铁狮子胡同) เมื่อเจ็ดปีก่อน แต่พอฉู่หลิวเซียะปกป้องเฉียนหม่าจื่อ โดยอธิบายว่าเฉียนหม่าจื่อเมื่อเจ็ดปีก่อนแม้จะทำไม่ถูก แต่เหมยฮวาเจี้ยน (梅花剑) และชวงจ้งฟั่นเทียน (双掌翻天) ที่เป็นคู่กรณีก็ใช้อำนาจข่มเหงคน ตอนนี้เฉียนหม่าจื่อกำลังมือจากยุทธจักรไปแล้ว เหตุใดทูลจึงยังต้องมาตามรังควาญเฉียนหม่าจื่ออีก ทูลก็รีบบอกว่า “老朽活了这大把年纪，又怎么还不知道眉眼高低，既已知楚香帅与此事有关，又怎会再来多事？（ตัวข้าเองมีชีวิตรมาจนอายุปุนนี้แล้ว กลับไม่รู้จักการประพุดิตน ในเมื่อรู้แล้วว่าท่านเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ตนเองจะไม่ขอยุ่งเกี่ยว)” (古龙, 2013a, p. 251) ต่อมาทูลจึงพูดว่ามาเพราะอีกเรื่องคือเรื่องการตายของหนานกงหลิง (南宫灵) หัวหน้าพรรคกระยาจกที่หลายคนในพรรคกระยาจกสงสัยว่าเป็นฝีมือของฉู่หลิวเซียะ แต่พอฉู่หลิวเซียะตอบกลับมารู้เรื่องนี้ดีและขอเวลานำตัวคนร้ายมามอบให้อีกสามวัน ทูลก็ยอมรับโดยดี mitha ยังบอกว่า “无论香帅你是否知道，只要香帅说一句，丐帮门下都绝无异语。（ไม่ว่าท่านจะรู้หรือไม่ ขอเพียงท่านพูดมาหนึ่งประโยค คนในพรรคกระยาจกไม่มีใครกล้าพูดเป็นอย่างอื่น)” (古龙, 2013a, p. 251) จะเห็นได้ว่าฉู่หลิวเซียะใช้กำลังฝีมือและชื่อเสียงที่เหนือกว่าข่มทูลที่เป็นเจ้าหน้าที่รัฐไม่ให้เอาผิดต่อตนเองและพวกพ้องอย่างไม่ลังเลว่าสิ่งที่ตนเองทำเป็นสิ่งที่ละเมิดกฎหมายไม่ว่าจะเป็นการขโมยทรัพย์สินของผู้อื่น การปกป้องช่วยเหลือผู้กระทำความผิด ไปจนถึงการไม่ให้ความร่วมมือกับเจ้าพนักงานของรัฐ แม้ว่าในตัวบทผู้เขียนจะสร้างเหตุผลที่เหมือนจะชอบธรรมให้การกระทำของฉู่หลิวเซียะ ไม่ว่าจะเป็นฉู่หลิวเซียะไม่ได้ขโมยเพื่อตนเองแต่เพื่อช่วยเหลือผู้อื่น เฉียนหม่าจื่อไม่ได้เป็นฝ่ายเริ่มลงมือก่อนในคดีขอยเถี่ยซือจื่อ (铁狮子巷) และผู้อ่านเองก็รู้ว่าฉู่หลิวเซียะไม่ใช่คนที่สังหารหนานกงหลิงแต่มีคนร้ายอีกคน แต่เหตุผลเหล่านั้นก็ยังไม่สามารถทำให้เราปฏิเสธความจริงที่ว่าฉู่หลิวเซียะไม่เคารพกฎหมายและกระทำผิดกฎหมาย การกระทำของฉู่หลิวเซียะคือการทำให้ตนเองอยู่เหนือกฎหมายหรือเป็นตัวกฎหมายเสียเองซึ่งเป็นสิ่งที่ย้อนแย้งกับสิ่งที่เขาได้พูดกับอู่ฮวาอย่างสิ้นเชิง

อาการทำตัวเหนือกฎหมายหรือเป็นกฎหมายของฉู่หลิวเซียะถูกแสดงออกรุนแรงมากขึ้นไปอีกในตอนท้ายของนวนิยายเมื่อฉู่หลิวเซียะปฏิเสธที่จะบอกว่าคนร้ายคือใครเพื่อรักษาชื่อเสียงของคนร้ายซึ่งเป็นมิตรสหายของเขาเอาไว้ ซึ่งทั้งหมดเป็นการตัดสินใจโดยใช้มาตรฐานทางศีลธรรมและความสัมพันธ์ส่วนตัวที่ฉู่หลิวเซียะมีต่อคนร้ายมากกว่าความถูกต้องตามหลักกฎหมายซึ่งสะท้อนให้เห็น

ถึงลำดับความสำคัญของหลี่ (礼) หรือขนบธรรมเนียมประเพณีตามแบบขงจื๊อที่มาก่อนกฎหมายหรือฝ่า (法) การรักษาชื่อเสียงของเพื่อนที่ตายไปแล้วย่อมสำคัญกว่าการเปิดเผยความจริงต่อสาธารณะ มิตรสหายที่เป็นผู้ใกล้ชิดของตนเองย่อมสำคัญมากกว่าเจ้าหน้าที่รัฐ แสดงให้เห็นการปะทะกันระหว่างแนวคิดจารีตแบบขงจื๊อที่เน้นเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ไม่เท่าเทียมกันแต่สำคัญมากน้อยขึ้นอยู่กับตำแหน่งแห่งที่ในความสัมพันธ์กับแนวความคิดของการปกครองโดยกฎหมายตามแบบตะวันตกที่มนุษย์ทุกคนเท่าเทียมกันหมดภายใต้กฎหมาย ในขณะที่เดียวกันก็แสดงให้เห็นถึงความย้อนแย้งในตัวเองของฉูหลิวเซียงเมื่อนำพฤติกรรมของเขามาพิจารณาควบคู่กับคำพูดของเขาที่ว่าทุกคนเท่าเทียมกันภายใต้กฎหมาย นอกจากนี้ฉูหลิวเซียงยังใช้ชุดคำศัพท์ในลัทธิขงจื๊อในการสร้างความชอบธรรมให้กับตนเองในการปฏิเสธไม่ทำตามคำขอของเจ้าหน้าที่รัฐ ด้วยการบอกว่าคนร้ายเป็นวิญญูชนหรือจวินจื่อ (君子) ซึ่งเป็นลักษณะของบุคคลที่ได้รับการยกย่องในแนวคิดลัทธิขงจื๊อเพื่อปฏิเสธการทำตามกฎหมายและเป็นข้ออ้างที่จะปฏิเสธในสิ่งที่ตนเองสัญญาไว้กับทูอิงและผู้อาวุโสในพรรคกระยาจก ดังจะเห็นได้จากคำพูดของฉูหลิวเซียงที่กล่าวต่อคนทั้งสองว่า “他虽然狠毒，但却并不卑鄙，他虽然是个凶手，但却扔不失为君子，现在，他既已死了，你们何苦在问他名姓，人一死，就没有名字了。(แม้เขาจะโหดร้าย แต่ก็ไม่ได้เลวทราม แม้เขาจะเป็นคนร้าย แต่ก็ยังเป็นวิญญูชน บัดนี้ ในเมื่อเขาก็ตายไปแล้ว พวกท่านจะถามไปเพื่ออะไร คนพอตายไปก็ไร้ชื่อแล้ว)” (古龙, 2013a, p. 277)

จะเห็นได้ว่าด้านหนึ่งตัวละครฉูหลิวเซียงนำเสนอแนวคิดการปกครองโดยกฎหมายแบบตะวันตกที่ทุกคนเท่าเทียมกันภายใต้กฎหมายและไม่มีใครมีอำนาจไปตัดสินความผิดใคร นอกจากเจ้าหน้าที่รัฐที่ได้รับมอบอำนาจมาจากกฎหมายที่ไม่ได้กำหนดโดยคนส่วนน้อยหรืออีกนัยหนึ่งก็คือรับมอบอำนาจมาจากรัฐที่มีอำนาจอธิปไตยจากการมอบอำนาจให้ของประชาชน นอกจากนี้ตัวละครฉูหลิวเซียงยังสืบคดีผ่านกระบวนการในการพิสูจน์ความผิดจากหลักฐานและพยานตามกระบวนการสืบสวนสอบสวนแบบตะวันตก ในส่วนนี้ตัวละครฉูหลิวเซียงจึงไม่ต่างอะไรกับตัวละครเอกนักสืบในนวนิยายสืบสวนสอบสวนที่นำเสนอแนวคิดการปกครองโดยกฎหมายและสะท้อนให้เห็นถึงกระบวนการยุติธรรมในรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่ที่ปกครองด้วยกฎหมาย แต่ในอีกด้านหนึ่งตัวละครฉูหลิวเซียงก็กลับเป็นผู้ละเมิดกฎหมายเสียเอง มีหน้าที่ยังปฏิเสธกฎหมายและผู้บังคับใช้กฎหมายโดยใช้ทั้งอิทธิพลและชื่อเสียงส่วนตัวของตนเองไปจนถึงเชื่อมโยงเหตุผลในการกระทำของตนเองกับแนวคิดและคุณธรรมแบบขงจื๊อและคุณธรรมของจอมยุทธ์ไม่ว่าจะเป็นการช่วยเหลือผู้ตกยาก การผดุงความ

ยุติธรรมและช่วยเหลือเพื่อนฝูง รวมถึงแนวคิดเรื่องวิญญูชนและการปกป้องเกียรติ เพื่อสร้างความชอบธรรมให้กับการขโมยของผู้อื่น การช่วยเหลือเพื่อนฝูงที่กระทำความผิดแต่สำนึกผิดหรือเสียชีวิตไปแล้ว ซึ่งล้วนเป็นสิ่งที่ขัดแย้งอย่างสิ้นเชิงกับแนวคิดการปกครองโดยกฎหมายแบบตะวันตก

หากเทียบกับฉู่หลิวเซียงแล้ว ลู่เสี่ยวเฟิงไม่ได้นำเสนอแนวคิดการปกครองโดยกฎหมายเด่นชัดเท่ากับฉู่หลิวเซียง มีแต่แสดงลักษณะของนักสืบในนวนิยายสืบสวนที่ให้ความสำคัญกับหลักฐานและพยานในการชี้ตัวผู้กระทำผิดเท่านั้น ดังจะเห็นตัวอย่างจากนวนิยายเรื่อง *ซิวฮวาต้าเต้า* (绣花大盗) และนวนิยายเรื่อง *อันโกวตุ่ฟิง* (银钩赌坊) ที่กล่าวไปแล้วก่อนหน้านี้ สำหรับแนวคิดการลงโทษผู้กระทำผิดตามกระบวนการทางกฎหมาย โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เป็นตัวแทนของกฎหมายนั้น ตัวละครลู่เสี่ยวเฟิงไม่ได้นำเสนอแนวคิดดังกล่าวแม้แต่บ่อย ลู่เสี่ยวเฟิงไม่เพียงไม่ให้ความสนใจกับการลงโทษผู้กระทำผิดผ่านกระบวนการตามกฎหมาย มิหนำซ้ำยังเลือกที่จะจัดการกับผู้กระทำผิดด้วยตนเอง อาทิ ในนวนิยายเรื่อง *ซิวฮวาต้าเต้า* (绣花大盗) แทนที่จะจับตัวจิ้นจิวหลิงส่งให้ทางการ ลู่เสี่ยวเฟิงกลับเลือกที่จะประลองกับจิ้นจิวหลิง โดยให้คำสัญญาว่าหากลู่เสี่ยวเฟิงแพ้จะยอมไม่เปิดเผยว่าจิ้นจิวหลิงแท้จริงคือจอมโจรปักดอกไม้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าลู่เสี่ยวเฟิงไม่คิดจะนำตัวจิ้นจิวหลิงเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมตามกฎหมาย นอกจากนี้ในระหว่างที่ลู่เสี่ยวเฟิงประลองกับจิ้นจิวหลิง จิ้นจิวหลิงได้ฉวยโอกาสหลบหนี ลู่เสี่ยวเฟิงก็ฉวยกระบี่จากมือนางชีชุดครามแล้วปาใส่จิ้นจิวหลิงจนเสียชีวิต แม้ว่าจะเป็นสถานการณ์ไม่ได้คาดฝันแต่จากการแสดงความแค้นที่ลู่เสี่ยวเฟิงมีต่อผู้ที่จับตัวเซวียปิงซึ่งก็คือจิ้นจิวหลิงก็อาจจะคาดเดาได้ว่าลู่เสี่ยวเฟิงไม่ได้ต้องการที่จะรักษาชีวิตของจิ้นจิวหลิงไว้เพื่อให้ไปรับโทษทางกฎหมายตั้งแต่แรก

ลู่เสี่ยวเฟิงไม่เพียงจัดการกับผู้กระทำผิดด้วยตนเองเท่านั้นแต่ยังละเมิดกฎหมายโดยแสดงให้เห็นว่ามีคุณค่าอย่างอื่นที่สำคัญกว่าการเคารพกฎหมาย อาทิ มิตรภาพ นอกจากนี้ยังไม่ปฏิเสธการใช้กฎหมายในการจัดการกับปัญหา อาทิ ในนวนิยายเรื่อง *เจวียจันเฉียนไฮ่ว* (决战前后) เมื่อซีเหมินซุยเสวี่ (西门吹雪) ต้องการนำศพของเย่กูเฉิง (叶孤城) ออกจากเขตพระราชฐานและถูกองครักษ์ของจักรพรรดิขัดขวางไว้ โดยอธิบายว่า “这人是朝廷的重犯，为他收尸的人，也有连坐之罪。” (คนผู้นี้ (เย่กูเฉิง) เป็นนักโทษร้ายแรงของราชสำนัก คนที่จัดการศพให้เขา จะถือว่าเป็นผู้กระทำผิดร่วมกันไปด้วย) ” (古龙, 2018f, p. 246) ลู่เสี่ยวเฟิงเลือกที่จะสนับสนุนให้ซีเหมินซุยเสวี่นำศพของเย่กูเฉิงออกจากเขตพระราชฐาน โดยให้เหตุผลว่าทั้งเย่กูเฉิงและซีเหมินซุยเสวี่ล้วนเป็นเพื่อนของ

เขาและยืนยันว่าเขาทำในสิ่งที่ตัวเองควรทำซึ่งทำให้จอมยุทธ์ทุกคนที่เป็นเพื่อนกับลู่เสี่ยวเฟิงที่อยู่ ณ ที่เกิดเหตุ พร้อมใจกันสนับสนุนซีเหมินชุยเสวี่ซึ่งเป็นการใช้กฎหมายมากดดันผู้ใช้กฎหมาย การให้ความสำคัญต่อมิตรภาพมากกว่ากฎหมายและมากกว่าสิ่งใดของลู่เสี่ยวเฟิงเห็นได้จากบทสนทนา ระหว่างตัวเขากับเว่ยจื่ออวี่น (魏子云) องครักษ์วังหลวง กล่าวคือเมื่อเว่ยจื่ออวี่นกล่าวว่าการขัดขวาง ไม่ให้นำศพของเย่กุเจิงออกจากเขตพระราชฐานเป็นหน้าที่ ลู่เสี่ยวเฟิงก็ขัดบทแล้วบอกว่าอยากให้ เว่ยจื่ออวี่นเข้าใจเช่นกันว่า “我们这些人，有的喜欢钱，有的喜欢女人，有的贪生，有的怕死，可是一到了节骨眼上，我们就会把朋友的交情，看得比什么都重。(พวกเราบางคน ชอบเงิน บางคนชอบผู้หญิง บางคนรักชีวิต บางคนกลัวตาย แต่เมื่อมาถึงเวลาหน้าสิ่วหน้าขวาน พวกเราก็จะให้ความสำคัญต่อมิตรภาพมากกว่าสิ่งอื่นใด)” (古龙, 2018f, p. 249)

จะเห็นได้ว่าตัวละครลู่เสี่ยวเฟิงไม่ให้ความสำคัญกับกฎหมายและพร้อมที่จะละเมิดกฎหมาย หากกฎหมายนั้นขัดแย้งกับหลักปฏิบัติและจริยธรรมของจอมยุทธ์ที่มีแนวความคิดขงจื้อเป็นรากฐาน สำหรับลู่เสี่ยวเฟิงแล้วการปกครองโดยกฎหมายที่ทุกคนเท่าเทียมกันภายใต้กฎหมายของรัฐเทียบไม่ได้ กับคุณค่าของมิตรภาพที่ทั้งอยู่บนแนวความคิดขงจื้อที่มนุษย์แต่ละคนไม่เท่าเทียมกัน สิทธิและหน้าที่ ของมนุษย์แต่ละคนจะขึ้นอยู่กับตำแหน่งแห่งที่ของตนในความสัมพันธ์ ตัวละครลู่เสี่ยวเฟิงแสดงให้เห็นว่าแนวความคิดการปกครองโดยกฎหมาย (rule of law) ซึ่งเป็นแนวคิดสมัยใหม่ที่มาพร้อมกับแนวคิด ว่าด้วยรัฐประชาชาติสมัยใหม่ยังไม่สามารถเข้ามาแทนที่แนวความคิดแบบจารีตขงจื้อ ตัวละครลู่เสี่ยวเฟิงยังคงมีความเป็นจอมยุทธ์แบบจีนมากกว่านักสืบแบบตะวันตก

อาจกล่าวได้ว่าตัวละครจอมยุทธ์นักสืบในนวนิยายกำลังภายในสืบสวนสอบสวนของกู่หลง แม้ว่าจะนำเสนอแนวความคิดการปกครองโดยกฎหมายที่การกล่าวหาผู้กระทำผิดต้องมีหลักฐานและพยาน และการลงโทษผู้กระทำผิดผ่านกระบวนการยุติธรรมโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เป็นตัวแทนของกฎหมาย แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของตัวละครนักสืบในนวนิยายสืบสวนสอบสวนที่มีต่อตัวละครจอมยุทธ์นักสืบ และความพยายามนำเสนอแนวคิดสมัยใหม่ตามแบบตะวันตกในฉากท้องเรื่องที่เป็นจีนในยุคก่อน สมัยใหม่ อย่างไรก็ตามตัวละครทั้งสองตัวก็ไม่ได้ยึดมั่นในแนวความคิดการปกครองโดยกฎหมายมาก เท่าไหร่สักและมักละเมิดกฎหมายอยู่เป็นประจำโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อต้องเลือกระหว่างกฎหมายกับ มิตรภาพ แสดงให้เห็นว่าแนวความคิดและระบบคุณค่าแบบขงจื้อยังคงเป็นแนวคิดและระบบคุณค่า หลักในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสืบสวนของกู่หลง

นอกจากการตัดสินใจและการกระทำของตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองจะแสดงให้เห็นว่าแนวคิดและระบบคุณค่าแบบขงจื๊อยังคงเป็นแนวคิดและระบบคุณค่าหลัก ในขณะที่แนวคิดการปกครองโดยกฎหมาย (rule of law) เป็นแนวคิดใหม่ที่แม้ถูกนำเสนอว่ามีความสำคัญแต่ก็ไม่ได้รับนำไปปฏิบัติจริง การคลี่คลายของเรื่องราวในนวนิยายทุกเรื่อง แม้ว่าตัวละครจอมยุทธ์นักสืบจะเป็นผู้สืบรู้ความจริงว่าใครที่เป็นผู้กระทำแต่ไม่มีเลยสักครั้งที่ผู้กระทำถูกลงโทษตามกฎหมายโดยเจ้าหน้าที่รัฐ ผู้ที่ลงโทษผู้กระทำผิดหากไม่ใช่ตัวละครเอกจอมยุทธ์ก็คือกฎแห่งกรรม ในขณะที่ผู้กระทำผิดบางคนก็เลือกที่จะจบชีวิตตนเองเพื่อหนีความผิดไปเสียก่อน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ ในนวนิยายเรื่อง *เสวียไท่เพียวเซียง (血海飄香)* อู่ฮวา (无花) ที่อยู่เบื้องหลังการขโมยเทียนอีเสินส่วย (天一神水) และฆาตกรรมจอมยุทธ์จำนวนมากกินยาพิษเพื่อฆ่าตัวตายหนีความผิด ก่อนที่จะปรากฏตัวอีกครั้งในนวนิยายเรื่อง *ต้าซามั่ว (大沙漠)* และถูกหลิวอู่เหมย (柳无眉) สังหาร ในนวนิยายเรื่อง *ฮว่าเหมยเหนี่ยว (画眉鸟)* หลิวอู่เหมยที่อยู่เบื้องหลังการลักพาตัวซูหรงหรง (苏蓉蓉) และพวก อีกทั้งวางแผนสังหารฉู่หลิวเซียงหลายครั้ง สุดท้ายก็เสียชีวิตโดยไม่ทราบสาเหตุว่าฆ่าตัวตายเองหรือว่าตายเพราะคิดว่าตัวเองถูกพิษร้ายแรง ส่วนสามีของนางหลิวอู่ฮาน (李玉函) ผู้สมรู้ร่วมคิดก็เสียชีวิตไม่สมประดี ในนวนิยายเรื่อง *เจี้ยซือหวนหวน (借尸还魂)* เซวียเซี่ยวเหริน (薛笑人) หัวหน้าขบวนการมือสังหารรับจ้างชุดดำที่รับจ้างฆ่าคนตามใบสั่งเมื่อถูกฉู่หลิวเซียงเปิดโปงได้ก็ฆ่าตัวตายหนีความผิด ในนวนิยายเรื่อง *เปียนผู่ฉวนฉี (蝙蝠传奇)* กูเหมยต้าซือ (枯梅大师) ที่ร่วมมือกับหยวนสยอวี่นผู้สร้างเกาะค้างคาวที่ค้าขายความลับของชาวยุทธ์และวิชายุทธ์ และสังหารผู้คนไปมากมาย เสียชีวิตโดยไม่รู้สาเหตุ ในขณะที่หยวนสยอวี่น (原随云) ผู้เป็นท่านขายค้ำคาวก็ตกจากหน้าผาสูงไปพร้อมกับจินหฺลิ่งจื่อ (金灵芝) โดยไม่รู้ชะตากรรมหลังจากนั้น ในนวนิยายเรื่อง *จินผิงหวังเฉา (金鹏王朝)* ช่งกวนตันเฟิง (上官丹凤) ที่สังหารช่งกวนเฟยเหียน (上官飞燕) ถูกฮั่วชิว (霍休) ฆ่าปิดปาก ในขณะที่ฮั่วชิวที่เป็นผู้สังหารช่งกวนตันเฟิงและฮั่วชิงเทียน (霍青天) และอยู่เบื้องหลังแผนการร้ายทั้งหมดถูกกักขังอยู่ในกรงเหล็กในชิงอีโหลว (青衣楼) เพราะเครื่องกลทำงานผิดพลาด ในนวนิยายเรื่อง *ชีฮว๋าต้าเต้า (绣花大盗)* จินจิวหลิง (金九龄) หรือจอมโจกปักดอกไม้ (绣花大盗) ตายจากการขว้างกระบี่ของกลุ่มเสี่ยวเฟิงในขณะที่พยายามหลบหนีในขณะประลองฝีมือ ในนวนิยายเรื่อง *เจวียจันเฉียนไฮ่ว (决战前后)* เย่กู่เฉิง (叶孤城) ที่ร่วมมือกับหวังอัน (王安) หัวหน้าชั้นที่ในวังหลวงและหนานหวัง (南王) วางแผนสลับตัวจักรพรรดิเพื่อแย่งชิงราชบัลลังก์ถูกซีเหมินซุ่ยเสวี่ (西门吹雪) สังหารขณะประลองฝีมือ ในนวนิยายเรื่อง *อินโกวตุ่ฟ่ง (银钩赌坊)* หลานหูจื่อ (蓝胡子) ผู้อยู่เบื้องหลังการสร้าง

หลักฐานและพยานเท็จเพื่อใส่ความลู่เสี่ยวเฟิงถูกฟังอ้าวเซียง (方玉香) วางยาพิษ ในขณะที่หลิวอ้าวเซียงก็ฆ่าตัวเองตายด้วยยาพิษที่ใช้สังหารหลานหู่จื่อ ส่วนฟิงอ้าวเฟย (方玉飞) หรือเพยเทียนอ้าวหู่ (飞天玉虎) ที่อยู่เบื้องหลังแผนการทั้งหมดถูกหนานเหมยแทงตาย ในขณะที่หนานเหมย (寒梅) ที่เป็นผู้สมรู้ร่วมคิดเองก็ฆ่าตัวตาย ในนวนิยายเรื่องโยวหลิงซานจวง (幽灵山庄) มู่เต้าเหริน (木道人) หรือเหล่าปาเตาจื่อ (老把刀子) ที่อยู่เบื้องหลังแผนการสังหารโหดจอมยุทธ์หลายคนในยุทธจักร แม้จะรอดจากข้อสงสัยและข้อกล่าวหาของลู่เสี่ยวเฟิง เพราะลู่เสี่ยวเฟิงไม่มีหลักฐานที่เพียงพอจะเอาผิด มีหน้าซ้ำเขายังกลายเป็นคนที่ช่วยชีวิตลู่เสี่ยวเฟิงจากแผนการที่เขาวางไว้ ก็ถูกเย่เสวี่ (叶雪) ลูกสาวแท้ ๆ ของตนเองฆ่าตายเพราะเข้าใจผิดคิดว่ามู่เต้าเหรินคือคนที่สังหารเหล่าปาเตาจื่อบิดาของตน ส่วนในนวนิยายเรื่องเจียนเลินอี่เซี่ยว (剑神一笑) คนในเมืองหวงสือ (黄石) ทั้งหมดที่สังหารหลิวเฉิงเฟิง (柳乘风) และกับร่วมมือกับจินผิง (金鹏) ที่ทรยศสำนักคุ้มภัยของตนเองวางแผนปล้นขโมยทองคำของราชสำนักก็ถูกลู่เสี่ยวเฟิงและพวกจัดการจนสิ้น โดยในฉบับที่ไม่ได้ให้รายละเอียดว่าถูกจับตายก็คนจับเป็นก็คน

จะเห็นได้ว่ามีเพียงตัวละครหวังอันและบุตรชายของหนานหวังหรือหนานหวังซือจื่อ (南王世子) เท่านั้นที่ชัดเจนว่าถูกจับกุมและลงโทษโดยราชสำนักในฐานะกบฏ ในขณะที่ตัวละครตัวอื่นที่ถูกฉู่หลิวเซียงและลู่เสี่ยวเฟิงเปิดโปงความผิดกลับไม่ได้ถูกลงโทษตามกฎหมายผ่านกระบวนการยุติธรรมของอาณาจักร แต่ถูกจัดการด้วยฝีมือของชาวยุทธ์กันเอง ไม่ว่าจะเป็นการฆ่าปิดปาก ถูกตัวละครเอกสังหารโดยไม่ตั้งใจเพราะจงใจหลบหนี ไปจนถึงถูกกฎหมายแห่งกรรมตามสนอง กฎแห่งกรรมยังคงเป็นแหล่งที่มาของความยุติธรรมและไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงหนีจากกฎหมายแห่งกรรมได้ เหมือนกับเสียงของผู้เล่าในนวนิยายเรื่องโยวหลิงซานจวง (幽灵山庄) ที่บรรยายถึงมู่เต้าเหริน (木道人) ผู้กำลังเผชิญหน้ากับเย่เสวี่ (叶雪) ลูกสาวแท้ ๆ ของมู่เต้าเหรินที่ต้องการเอาชีวิตของมู่เต้าเหรินเพราะคิดว่ามู่เต้าเหรินเป็นผู้สังหารเหล่าปาเตาจื่อ (老刀把子) บิดาของตน ทั้งที่มู่เต้าเหรินก็คือเหล่าปาเตาจื่อว่า “这结果是木道人自己造成的，现在他已自食恶果，他的计划虽周密，却想不到还有张更密的天网在等着他。(ผลลัพธ์นี้เกิดจากการกระทำของมู่เต้าเหรินเอง ตอนนี้เขาต้องเผชิญกับกรรมที่ตัวเองได้ก่อไว้ แม้ว่าแผนการของเขาจะละเอียดรอบคอบเพียงใด แต่เขากลับคิดไม่ถึงว่ามีตาข่ายของสวรรค์ที่ถี่ยับและละเอียดกว่ารอเขาอยู่)” (古龙, 2018b, p. 326)

อาจกล่าวได้ว่าแนวคิดการปกครองโดยกฎหมายแบบตะวันตกที่ตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองนำเสนอแม้จะเป็นสิ่งที่แปลกใหม่ ทันสมัย และก้าวหน้า แต่ก็ยังไม่ใช่แนวคิดและคุณค่าหลักของนวนิยายกำลังภายในทั้งสองชุด แนวคิดการปกครองโดยกฎหมายแบบสมัยใหม่เป็นเพียงแค่แนวคิดและคุณค่าแบบรองที่พยายามแทรกตัวและหาพื้นที่ของตนเองในนวนิยายกำลังภายใน และเมื่อไหร่ก็ตามที่แนวคิดและคุณค่าสมัยใหม่นี้ขัดแย้งกับแนวคิดและคุณค่าแบบขงจื๊อ ตัวละครเอกก็จะเลือกยึดถือแนวคิดและคุณค่าแบบขงจื๊อไว้ก่อนเสมอ ทั้งนี้เพราะแนวคิดและคุณค่าแบบขงจื๊อคือแกนหลักของนวนิยายกำลังภายใน สอดคล้องไปกับลักษณะของกฎหมายจีนในยุคก่อนสมัยใหม่ที่คดและจารีตแบบขงจื๊ออยู่เหนือกฎหมาย นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับบริบทในยุคของสาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวัน ในช่วงทศวรรษที่ 1950-1960 ที่ประชาชนส่วนใหญ่ยังอาศัยอยู่ในสังคมเกษตรกรรมที่ยึดถือและเชื่อมั่นในจารีตมากกว่ากฎหมาย ไปจนถึงช่วงทศวรรษที่ 1960-1980 ที่แม้ประชาชนส่วนใหญ่ของไต้หวันจะอาศัยอยู่ในสังคมเมืองแต่รัฐบาลก็ยังคงออกกฎหมายและจัดตั้งองค์กรที่ควบคุมความประพฤติพลเมืองให้อยู่ในศีลธรรม ลักษณะเช่นนี้สะท้อนให้เห็นว่าศีลธรรมและจารีตแบบขงจื๊อตั้งแต่หลายพันปีก่อนยังคงมีอิทธิพลเป็นอย่างยิ่งในสังคมไต้หวันแม้ว่าไต้หวันจะเริ่มเข้าสู่การทำให้ทันสมัยมาตั้งแต่เมื่อร้อยกว่าปีก่อน⁶⁰ ความยุติธรรมที่เกิดขึ้นในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนทั้งสองชุดจึงยังไม่ใช่การที่ผู้กระทำผิดถูกลงโทษตามกฎหมายโดยผ่านกระบวนการยุติธรรม แต่คือการที่ตัวละครเอกจอมยุทธ์นักสืบเปิดโปงความผิดและความชั่วร้ายของตัวละครฝ่ายอธรรม และตัวละครเหล่านี้ได้รับผลกระทบจากสิ่งที่ตนเองทำไว้โดยไม่ได้ผ่านกระบวนการยุติธรรมตามกฎหมาย กฎหมายไม่ใช่สิ่งที่ทำให้เกิดความยุติธรรม แต่ความยุติธรรมก็คือการที่คนชั่วที่ทำผิดศีลธรรมและจริยธรรมพ่ายแพ้ให้กับคนดีที่มีศีลธรรมและจริยธรรมและได้รับการลงโทษในที่สุด ดังคำกล่าวของผู้เล่าเรื่องในนวนิยายเรื่อง *เจียนเลินอี่เซี่ยว (剑神一笑)* ว่า “邪，终归是胜不了正的。(ธรรมสุดท้ายก็ไม่สามารถเอาชนะธรรมะได้)” (古龙, 2018d, p. 250)

4.2.5 ความรุนแรงในอารยธรรมตะวันตกและอารยธรรมจีน

⁶⁰ หากนับว่าการทำให้ทันสมัยในไต้หวันเริ่มต้นให้เห็นอย่างชัดเจนในบริเวณกว้างภายใต้การปกครองของจักรวรรดิญี่ปุ่นตั้งแต่ปี

ค.ศ. 1895-1945

การแก้ปัญหาด้วยความรุนแรงเป็นสิ่งที่อยู่ในสัญชาตญาณของมนุษย์มาตั้งแต่ยุคบรรพกาล การรบพุ่งระหว่างชนเผ่าและสงครามระหว่างรัฐแสดงให้เห็นถึงบทบาทสำคัญของความรุนแรงในการแก้ไขข้อพิพาทของมนุษย์ การประลองกำลังด้วยความรุนแรงเป็นสิ่งที่เรียบง่ายที่สุดในการแก้ไขข้อขัดแย้ง ผู้ที่มีผลกำลังมากกว่าย่อมเป็นผู้ชนะได้รับการยกย่องสรรเสริญ ผู้ที่อ่อนแอกว่าย่อมพ่ายแพ้และได้รับความอับอาย ในสังคมบรรพกาลผู้ที่มีผลกำลังและมีความสามารถในการใช้ความรุนแรงก็จะได้เป็นหัวหน้าเผ่า เป็นกษัตริย์ เป็นนักรบ ซึ่งเป็นชนชั้นที่ได้รับการยกย่องและมีเกียรติในเกือบทุกสังคมโบราณ ในยุโรปยุคกลางกษัตริย์และกลุ่มอัศวินได้รับการยกย่องในฐานะผู้กล้าและผู้ปกป้องประชาชน ในดินแดนจีนยุคโบราณแม้ทัพผู้กล้าหาญต่างได้รับการสรรเสริญจากผู้คนและเป็นที่จดจำของอนุชนรุ่นหลัง กฎหมายดาตอต่าพันต่อพันและความยุติธรรมแบบแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน (reciprocity)⁶¹ ในทุกอารยธรรมโบราณก็แสดงให้เห็นถึงความเป็นปกติของการใช้ความรุนแรง

อย่างไรก็ตาม ความรุนแรงก็ไม่ใช่วิธีทางเดียวในการแก้ปัญหา อีกทั้งการแก้ปัญหาด้วยความรุนแรงยังนำมาซึ่งความขัดแย้งและปัญหาใหม่ไม่จบไม่สิ้น เพราะไม่มีมนุษย์คนใดหรืออาณาจักรแห่งใดที่จะเข้มแข็งและเป็นผู้ชนะตลอดไป การแก้ปัญหาด้วยสติปัญญาจึงเป็นอีกทางเลือกหนึ่ง ในสังคมยุโรปยุคฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรม อิทธิพลของชนชั้นอัศวินเริ่มลดน้อยถอยลงเนื่องจากการขยายตัวของเมืองที่มีความปลอดภัยและการก้าวขึ้นมาอิทธิพลทางการเมืองและเศรษฐกิจของชนชั้นพ่อค้าที่มักหลีกเลี่ยงความรุนแรงเนื่องจากชนชั้นพ่อค้าไม่สามารถเอาชนะชนชั้นอภิสิทธิ์ชนและนักรบด้วยการประลองและการรบได้ และเมื่อยุโรปตะวันตกเข้าสู่ยุคภูมิธรรมที่นักคิดนักปรัชญาทั้งหลายต่างนำเสนอแนวคิดการปกครองด้วยองค์อธิปัตย์ภายใต้รัฐที่ทำให้ความรุนแรงเป็นสิ่งที่สงวนไว้ให้รัฐใช้ในการรักษาความสงบสุขและความเป็นระเบียบของสังคมเท่านั้น ก็ยิ่งทำให้การแก้ปัญหาด้วยความรุนแรงไม่ใช่สิ่งที่ทุกคนจะกระทำได้และเป็นวิธีการแก้ไขความขัดแย้งที่พึงหลีกเลี่ยง และเมื่อรัฐประชาชาติสมัยใหม่ได้ถือกำเนิดขึ้นมา การปกครองโดยกฎหมายเข้ามาแทนที่การปกครองด้วยบุคคล ความรุนแรงที่ปัจเจกบุคคลเป็นผู้กระทำจึงกลายเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย ความรุนแรงที่เหมือนจะถูกกฎหมายและชอบธรรมจึงถูกจำกัดอยู่ที่ความรุนแรงที่รัฐกระทำต่อประชาชนเพื่อรักษาความสงบ และรัฐกระทำต่อรัฐด้วยตนเองเพื่อรักษาความมั่นคงของรัฐเท่านั้น ความรุนแรงที่รัฐกระทำต่อประชาชนและ

⁶¹ หนึ่งในแนวคิดที่เป็นแก่นหลักของแนวคิดความยุติธรรมการในอารยธรรมโบราณ แนวคิดนี้เชื่อว่าผู้กระทำได้รับผลจากการกระทำของตนที่ไปกระทำต่อผู้อื่น หากกระทำความดีก็จะได้รับรางวัลจากผู้ที่ถูกกระทำ หากกระทำชั่วก็จะได้รับการลงโทษหรือการล้างแค้น โดยที่ความหนักเบาของรางวัลและโทษที่ได้รับจะสัมพันธ์กับระดับความรุนแรงของการกระทำ

รัฐกระทำต่อรัฐด้วยตัวเองเพ็งจะมาเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายและไม่ชอบธรรมหลังการสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่สอง และการจัดตั้งองค์กรระหว่างประเทศ อาทิ สหประชาชาติ

ในอารยธรรมจีน เนื่องจากอาณาจักรของชาวจีนอันส่วนใหญ่เป็นอาณาจักรที่มีแสนยานุภาพทางทหารสูง สงครามและความรุนแรงจึงมักเป็นทางออกหลักที่ใช้ในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งกับรัฐใกล้เคียง ยกเว้นเพียงในยุคสมัยราชวงศ์ชิงที่แสนยานุภาพทางทหารของอาณาจักรไม่สามารถเทียบเคียงกับอาณาจักรเพื่อนบ้านได้และชนชั้นนำและชนชั้นปัญญาชนส่วนใหญ่ต้องการหลีกเลี่ยงสงคราม การแก้ไขปัญหาข้อพิพาทกับอาณาจักรใกล้เคียงในยุคนี้จึงมักลงเอยด้วยการเจรจา สันติภาพและการแลกเปลี่ยนเงินทองสินค้ากับความสงบสุขของอาณาจักร ในด้านความรุนแรงระหว่างปัจเจกบุคคล ในพื้นที่ที่อำนาจรัฐไม่อาจเข้าถึงและความยุติธรรมยังไม่บังเกิด การใช้ความรุนแรงในการแก้ไขปัญหาเป็นสิ่งที่ปกติและเป็นที่ยอมรับ เรื่องแต่งที่มีตัวละครนักรบ จอมยุทธ์และนำเสนอความรุนแรง อย่าง นิยายเรื่องซันกั๋วเหยียนอี้หรือสามก๊ก (三国演义) นิยายเรื่องสุยหู่จ้วนหรือซ้องกั๋ง (水浒传) และนิยายสยาอี้ (侠义小说) ต่างได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในยุคราชวงศ์หมิงและราชวงศ์ชิง แม้ว่าจีนจะเข้าสู่ยุคสมัยใหม่และเกิดรัฐประชาชาติสมัยใหม่อย่างสาธารณรัฐจีนที่มีการร่างรัฐธรรมนูญและการใช้ระบบกฎหมายแบบตะวันตก แต่ประชาชนส่วนใหญ่ก็ยังคงเคยชินกับความยุติธรรมแบบตาต่อตาฟันต่อฟัน เพราะรัฐประชาชาติสมัยใหม่จีนที่เกิดขึ้นยังไม่สามารถคุ้มครองและให้ความยุติธรรมแก่ประชาชนได้อย่างเต็มที่จากภาวะสงคราม ผ่นวกกับความไม่ไว้วางใจในรัฐและองค์กรยุติธรรมของรัฐ นวนิยายกำลังภายในที่เน้นนำเสนอและขายความรุนแรงจึงเป็นที่นิยมและได้รับความนิยมต่อเนื่องจนมาถึงจุดสูงสุดในช่วงทศวรรษที่ 1960-1970 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่สาธารณรัฐจีนได้ย้ายที่ตั้งรัฐบาลมายังเกาะไต้หวัน

4.2.6 นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนกับความรุนแรง

ในฐานะที่เป็นประเภทย่อยของอาชญนิยาย (crime fiction) และพัฒนามาจากข่าวอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในสังคมยุโรปตะวันตกในช่วงศตวรรษที่ 19 นวนิยายสืบสวนสอบสวนเกี่ยวพันกับความรุนแรงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ นวนิยายสืบสวนสอบสวนนำเสนอภาพความรุนแรงทั้งที่เกิดขึ้นในครอบครัวไปจนถึงความรุนแรงในสถานที่สาธารณะ ตั้งแต่ความรุนแรงทางคำพูดไปจนถึงความรุนแรงทางร่างกาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรุนแรงทางร่างกายที่มักนำไปสู่การฆาตกรรมที่ตัวละครนักสืบ

ต้องเข้ามาข้องเกี่ยว ในกระบวนการสืบสวนสอบสวนที่ตัวละครนักสืบต้องสำรวจพื้นที่ โดยเฉพาะพื้นที่เมือง พื้นที่ชนบท และพื้นที่รอยต่อระหว่างชนบทกับเมือง ตัวละครนักสืบก็มักได้พบเห็นความรุนแรงไปจนถึงเผชิญหน้ากับความรุนแรงในสังคมด้วยตนเอง ในช่วงแรกตัวละครนักสืบส่วนใหญ่จึงต้องเป็นผู้ชายที่มีพลังกำลังเพียงพอที่จะเอาตัวรอดไปจนถึงตอบโต้กับความรุนแรงหลากหลายรูปแบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนที่เรื่องราวการสืบคดีเกิดขึ้นพร้อมกับหรือใกล้เคียงกับการก่อคดีของคณรายซึ่งมีการผสมผสานของนวนิยายผจญภัยดังจะเห็นได้จากนวนิยายสืบสวนสอบสวนชุดเชอร์ล็อก โฮล์มส์และนวนิยายสืบสวนสอบสวนชุดอาร์แซน ลูแปง

อย่างไรก็ตาม การรับมือกับความรุนแรงด้วยการใช้กำลังอาจไม่ใช่วิธีการเดียว สิ่งที่ทำให้ตัวละครนักสืบเหนือกว่าผู้ร้ายและสามารถเปิดโปงความจริง ไปจนถึงจับตัวผู้กระทำผิดได้ในที่สุดคือการใช้ปัญญา การใช้สติปัญญาหรือตรรกะเหตุผลในการแก้ไขปัญหาจึงเป็นแนวคิดที่นวนิยายสืบสวนสอบสวนนำเสนอมาโดยตลอดอาจจะโดยตั้งใจหรือไม่ก็ตามและเป็นแนวคิดที่พัฒนาควบคู่ไปกับการทำให้ทันสมัย (modernization) อีกทั้งยังเป็นหนึ่งในลักษณะสำคัญของความเป็นสมัยใหม่ (modernity) ที่เริ่มก่อตัวเป็นรูปร่างมาตั้งแต่สมัยฟื้นฟูศิลปวิทยาการ (the Renaissance) และมาพัฒนาอย่างเต็มที่ในยุคภูมิธรรม (the Enlightenment) ในช่วงศตวรรษที่ 16-17

แนวคิดการใช้สติปัญญาและเหตุผลในการแก้ไขปัญหาความรุนแรงยังเกี่ยวข้องกับกำเนิดของแนวคิดว่าด้วยรัฐและองค์อธิปัตย์ (the sovereign) กล่าวคือโทมัส ฮอบส์ (Thomas Hobbs) นำเสนอแนวคิดว่าด้วยอำนาจอธิปัตย์ว่าเกิดจากการที่ประชาชนในรัฐมอบอำนาจของตนให้กับใครคนหนึ่ง เพื่อให้ผู้นั้นรับผิดชอบดูแลความสงบเรียบร้อยของคนในรัฐ โดยยอมจำกัดสิทธิบางอย่างของตนเอง เพราะหากไม่ทำเช่นนี้และปัจเจกชนทุกคนใช้สิทธิของตนเองอย่างเสรีก็จะเกิดความวุ่นวายและความรุนแรง ด้วยเหตุนี้เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์ดังกล่าวจึงจำเป็นต้องมีองค์อธิปัตย์ ซึ่งสำหรับฮอบส์แล้วองค์อธิปัตย์ก็คือกษัตริย์นั่นเอง ดังจะเห็นจากแนวคิดว่าด้วยกษัตริย์ที่เป็นองค์อธิปัตย์ที่มีอำนาจสูงสุดในหนังสือเรื่อง *Leviathan* (ค.ศ.1651) แนวคิดดังกล่าวอธิบายว่าอำนาจไม่ได้อยู่ติดตัวกับตัวบุคคลแต่ละคน แต่เป็นอำนาจอธิปัตย์ที่แยกออกจากตัวบุคคลแต่สถิตอยู่กับกษัตริย์ แนวคิดดังกล่าวนี้แตกต่างจากแนวคิดว่าด้วยอำนาจของกษัตริย์ในช่วงยุคกลางที่อำนาจของกษัตริย์แต่ละพระองค์จะอยู่ที่ตัวบุคคลซึ่งทำให้เกิดระบบการปกครองที่มีการกระจายอำนาจ ในขณะที่แนวคิดอธิปัตย์ของฮอบส์ทำให้เกิดการรวมอำนาจมาที่ศูนย์กลางอีกครั้ง และต่อมาแนวความคิด

กษัตริย์องค์อียิปต์ก็พัฒนาต่อไปเป็นแนวคิดรัฐอธิปไตย (the sovereign state) ที่ไม่มีความเป็นบุคคล (Painter & Jeffrey, 2009, pp. 32-33) ซึ่งเป็นแนวคิดที่เป็นต้นกำเนิดของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ จะเห็นได้ว่าแนวคิดองค์อียิปต์ที่เกิดขึ้นในยุคภูมิธรรมและพัฒนาจนกลายเป็นแนวคิดหลักในการสร้างรัฐประชาชาติสมัยใหม่ก็เกิดจากความพยายามแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งและความรุนแรงในสังคมโดยใช้ปัญญาและตรรกะเหตุผล และแนวคิดดังกล่าวก็มาปรากฏร่องรอยให้เห็นในนวนิยายสืบสวนสอบสวนที่เป็นผลผลิตของการทำให้ทันสมัย นคราภิวัตน์ (urbanization) และรัฐประชาชาติสมัยใหม่

4.2.7 นวนิยายกำลังภายในกับความรุนแรง

ในขณะที่นวนิยายสืบสวนสอบสวนเป็นนวนิยายที่ตัวละครเอกใช้ตรรกะเหตุผลและสติปัญญาต่อสู้กับความรุนแรง นวนิยายกำลังภายในกลับเป็นนวนิยายที่เต็มไปด้วยความรุนแรงในทุกพื้นที่ ตั้งแต่ฉากต่อสู้ที่รุนแรงในนวนิยายกำลังภายในที่มักมีการบรรยายอย่างละเอียดและพิสดาร ตัวละครจอมยุทธ์ที่ใช้การประลองยุทธ์ซึ่งเป็นความรุนแรงประเภทหนึ่งในการแก้ไขปัญหามาว่าจะเป็น การตอบแทนบุญคุณ การล้างแค้น ไปจนถึงการแย่งชิงกันเป็นหนึ่งในยุทธจักร ศิลปะการต่อสู้ (martial arts) หรืออู่ซู่ (武术) ที่เป็นหนึ่งในแกนหลักของนวนิยายกำลังภายในเองก็เป็นความรุนแรงประเภทหนึ่งที่เกิดจากการฝึกฝนและเป็นความรุนแรงที่ทำให้เสียชีวิตได้ ในยามสงครามศิลปะการต่อสู้เป็นเครื่องมือที่ถูกใช้ในการทหาร ในยามสงบศิลปะการต่อสู้ก็ถูกใช้เพื่อปกป้องร่างกาย ทรัพย์สิน ไปจนถึงครอบครัวและชุมชน

แม้ว่านักเขียนนวนิยายกำลังภายในอย่างเหลียงอวิ๋เซ็ง (梁羽生) จะเสนอว่าในนวนิยายกำลังภายในหรืออู่ซยาเสี่ยวซ่าว (武侠小说) สยา (侠) หรือสยาอี (侠义) หรือคุณธรรมของจอมยุทธ์สำคัญมากกว่าอู่ (武) หรืออู่ลี (武力) หรือการใช้กำลัง แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าความรุนแรงเป็นหนึ่งในจุดเด่นที่สำคัญของนวนิยายกำลังภายในไปจนถึงภาพยนตร์กำลังภายใน ความรู้สึกถึงใจของผู้อ่านเมื่อได้อ่านการบรรยายกระบวนท่าวิทยายุทธ์อันพิสดารในฉากประลองยุทธ์ และความรู้สึกสะใจเมื่อตัวละครฝ่ายธรรมะที่ทำความชั่วมาสารพัดบาปเจ็บและเสียชีวิตด้วยฝีมือของตัวละครฝ่ายธรรมะที่เป็นส่วนหนึ่งของความยุติธรรมที่เกิดขึ้นจากความรุนแรง สะท้อนให้เห็นถึงการเสพความรุนแรงในฐานะสิ่งบันเทิง อาจกล่าวได้ว่านวนิยายกำลังภายในคือสื่อที่นำเสนอความรุนแรงในรูปแบบของสิ่งบันเทิง

ในขณะที่นวนิยายสืบสวนสอบสวนและตัวละครนักสืบนำเสนอแนวคิดการใช้สติปัญญาและตรรกะเหตุผลในการแก้ไขปัญหา เปิดโปงความจริง และเอาชนะคนร้ายที่ก่อคดี ไปจนถึงความยุติธรรมที่ได้จากกระบวนการยุติธรรมของรัฐที่แม้ว่าจะมีความรุนแรง แต่ก็มีความรุนแรงที่ถูกทำให้ถูกกฎหมาย (legitimized) ในฐานะเครื่องมือของรัฐในการสร้างความสงบสุขและระเบียบเรียบร้อยให้กับสังคม และเป็นความรุนแรงที่ใช้โดยองค์อธิปัตย์ที่ได้รับความยินยอมและเป็นตัวแทนของประชาชนทุกคนในรัฐ นวนิยายกำลังภายในกลับนำเสนอแนวคิดในการแก้ปัญหาผ่านการใช้กำลังและความรุนแรง เมื่อจอมยุทธ์สองคน สองฝ่าย ไปจนถึงสองสำนักขัดแย้งกัน ก็แก้ไขปัญหาด้วยการประลองยุทธ์ไปจนถึงรบราฆ่าฟันเพื่อให้เหลือผู้ชนะเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น และต้นเหตุที่นำไปสู่การประลองและการรบราฆ่าฟันก็มักเป็นเรื่องการแย่งชิงความเป็นหนึ่ง ความเป็นเจ้ายุทธจักร หรือไม่ก็เป็นเรื่องของบุญคุณความแค้นที่ต่างตอบแทนต่างล้างแค้นกันไปมาไม่รู้จักจบสิ้น นวนิยายกำลังภายในจึงเป็นการผลิตซ้ำและตอกย้ำแนวคิดการใช้กำลังและความรุนแรงในการแก้ไขปัญหา

นอกจากนี้ การใช้ความรุนแรงในการแก้ไขปัญหาที่ไม่มีวันจบสิ้น และความยุติธรรมที่ได้จากการตั้งศาลเตี้ยและความรุนแรง ก็ยังแสดงให้เห็นถึงภาวะไร้รัฐที่เกิดขึ้นภายในตัวบทนวนิยายกำลังภายใน พื้นที่ยุทธจักรหรือเจียงหู (江湖) ที่แยกออกมาจากพื้นที่ของรัฐหรืออาณาจักรหรือเจียงซาน (江山) ที่แม้ว่าอาจไม่ได้แยกออกจากกันอย่างเด็ดขาดเสมอไป แต่ก็แสดงให้เห็นถึงความห่างไกลของอำนาจราชสำนักหรืออำนาจจากรัฐที่มีต่อจอมยุทธ์ในยุทธจักร ยุทธจักรจึงเป็นพื้นที่ที่เต็มไปด้วยความรุนแรง เพราะไม่มีรัฐที่โดยปกติเป็นผู้ดูแลความสงบเรียบร้อยหรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งคือเป็นศูนย์กลางของการใช้ความรุนแรง ยิ่งยุทธจักรหรือเจียงหูมีขนาดใหญ่และมีความสำคัญมากขึ้นเท่าไร อาณาจักรหรือเจียงซานก็จะยิ่งมีขนาดที่เล็กลงและความสำคัญที่น้อยลงเท่านั้น นวนิยายกำลังภายในจึงเป็นการจินตนาการถึงภาวะที่บ้านเมืองไร้ชื่อที่รัฐไม่มีอำนาจหรือมีอำนาจน้อยมาก ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความอ่อนแอและไม่เอาไหนของรัฐ จนต้องมีจอมยุทธ์ที่เป็นตัวละครเอกมาเป็นวีรบุรุษผู้กอบกู้ความยุติธรรมและนำความสงบสุขมาให้แก่ยุทธจักรอีกครั้ง และในหลายครั้งตัวละครเอกจอมยุทธ์ก็ได้ไปข้องเกี่ยวกับวีรบุรุษที่กอบกู้บ้านเมืองในการต่อสู้กับการรุกรานของต่างชาติ ดังจะเห็นจะได้จากตัวละครก๊วงจิ้ง (郭靖) หย่งก๊ว (杨过) และจิ้งอู่จี้ (张无忌) ในนวนิยายกำลังภายในของจินยง (金庸)⁶²

⁶² ในนวนิยายกำลังภายในเรื่อง *เหลียวเตี๋ยอิงสงจ้วน* (射雕英雄传) ก๊วงจิ้งต่อสู้กับพวกมองโกลที่คิดรุกรานอาณาจักรช่งของชาวจีนฮั่น ในนวนิยายเรื่อง *เสินเตี๋ยสยาหลู่* (神雕侠侣) หย่งก๊วร่วมมือกับก๊วงจิ้งและพวกในการต่อสู้กับการรุกรานของพวกมองโกล

อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบกับนวนิยายกำลังภายในของนักเขียนในยุคสาธารณรัฐไต้หวัน นักเขียนในยุคเดียวกันอย่างจินยงและเหลียงอวิ๋งเซิงแล้ว นวนิยายกำลังภายในของกู่หลงกลับไม่ค่อยบรรยายฉากการประลองยุทธ์ที่พิสดาร ไม่ค่อยมีฉากการต่อสู้ที่รุนแรง (汤哲声, 2007, p. 191) (翁文信, 2018, p. 264) และตัวละครเอกจอมยุทธ์มักมีวิทยายุทธ์หรือกำลังด้อยกว่าคู่ต่อสู้ แต่สามารถเอาชนะคู่ต่อสู้ได้ด้วยสติปัญญา (翁文信, 2018, p. 264) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนชุดฉู่หลิวเซียงและลู่เสี่ยวเฟิงที่ไม่เพียงไม่มีการบรรยายกระบวนการทำการต่อสู้ที่พิสดารและรุนแรง แต่ตัวละครเอกทั้งสองตัวยังนำเสนอแนวคิดที่ต่อต้านการใช้ความรุนแรงตั้งแต่การแข่งขันประลองยุทธ์ การล้างแค้น ไปจนถึงการปลิดชีวิตทั้งชีวิตของตนเองและชีวิตผู้อื่น ทั้งฉู่หลิวเซียงและลู่เสี่ยวเฟิงล้วนใช้สติปัญญาในการแก้ไขปัญหาเอาชนะคู่ต่อสู้ที่มีวิทยายุทธ์และกำลังที่เหนือกว่า

4.2.8 ตัวละครเอกจอมยุทธ์ในฐานะผู้นำเสนอการต่อต้านความรุนแรงแต่กลับเป็นผู้ใช้ความรุนแรงเสียเอง

ทั้งฉู่หลิวเซียงและลู่เสี่ยวเฟิงต่างเป็นจอมยุทธ์ที่เกลียดชังการฆ่าฟันเอาชีวิตคนและต่อต้านความรุนแรง ตัวละครทั้งสองเชื่อว่าการเอาชนะคู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่งกว่าไม่จำเป็นต้องอาศัยพลังและความรุนแรงเพียงอย่างเดียว การใช้สติปัญญาก็เป็นอีกแนวทางหนึ่งในการแก้ไขปัญหาและข้อขัดแย้ง ตัวละครทั้งสองนำเสนอแนวคิดต่อต้านความรุนแรงผ่านคำพูด อาทิ การโน้มน้าวชักจูงให้จอมยุทธ์คนอื่นเลิกฆ่าคน การแสดงความเกลียดชังผู้ที่นิยมการเอาชีวิตผู้อื่น นอกจากนี้ในหลายสถานการณ์ตัวละครทั้งสองก็พยายามหลีกเลี่ยงการปะทะและใช้ความรุนแรง อย่างไรก็ตามตัวละครลู่เสี่ยวเฟิงในหลายครั้งก็พลั้งมือฆ่าคน ไม่สามารถทำตามคำพูดของตนเองได้ แต่ผู้เขียนก็มักหาข้ออ้างให้ลู่เสี่ยวเฟิงได้ นั่นก็คือตัวละครที่ลู่เสี่ยวเฟิงฆ่าล้วนสมควรตายทั้งสิ้น ความรุนแรงที่ลู่เสี่ยวเฟิงกระทำมักถูกทำให้เป็นความรุนแรงที่ชอบธรรมเหมือนกับความรุนแรงที่จอมยุทธ์ทั่วไปกระทำในนวนิยายกำลังภายใน กล่าวคือคนประพฤติชั่วย่อมได้รับผลชั่วตอบแทน ในขณะเดียวกันความรุนแรงที่ชอบธรรมดังกล่าวก็คล้ายคลึงกับความรุนแรงที่รัฐกระทำต่อปัจเจกชนที่ถูกตีตราว่าก่อความวุ่นวายและทำลายความเป็น

ในนวนิยายเรื่อง*อิเทียนกู่หลงจี* (倚天屠龙记) จั๋งอู๋จีต่อสู้กับคนของราชสำนักหยวน (元朝) ซึ่งเป็นราชวงศ์ของชาวมองโกลที่ปกครองชาวจีนฮั่น และยังเป็นเจ้าสำนักหมิงเจี้ยว (明教) ที่ต่อมาต่อต้านและขับไล่ชาวมองโกลออกจากแผ่นดินของชาวจีนฮั่น

ระเบียบเรียบร้อยของสังคม แสดงให้เห็นถึงการต่อรองและผสมผสานระหว่างแนวคิดต่อต้านความรุนแรงจากตะวันตกและแนวคิดความยุติธรรมต่างตอบแทนแบบดั้งเดิมของจีน

ในนวนิยายกำลังภายในชุดฉู่หลิวเซียง ฉู่หลิวเซียงเป็นตัวละครเอกจอมยุทธ์ที่แตกต่างจากตัวละครเอกจอมยุทธ์ในนวนิยายกำลังภายในในยุคก่อนหน้าไปจนถึงในยุคเดียวกันตรงที่ฉู่หลิวเซียงแสดงออกอย่างชัดเจนว่าไม่เห็นด้วยกับการฆ่าคนซึ่งเป็นความรุนแรงประเภทหนึ่ง ฉู่หลิวเซียงมองว่าการฆ่าคนคือการทำให้ผู้อื่นทุกข์ทรมาน เป็นเรื่องที่โง่เขลาไร้ประโยชน์และไม่มีใครมีสิทธิในการพรากชีวิตของผู้อื่น อาทิ ในนวนิยายเรื่อง*เสวียไห่เพียวเซียง (血海飘香)* อีเตียนหงที่เป็นนักฆ่ารับจ้างถามฉู่หลิวเซียงที่ปลอมตัวเป็นจิ้งเหวหลิน (张啸林) ว่า “你从未杀人，又怎知杀人的快乐。(ท่านไม่เคยฆ่าคน แล้วรู้ถึงความสุขจากการฆ่าคนได้อย่างไร)” (古龙, 2013a, p. 59) ฉู่หลิวเซียงได้ตอบกลับไปว่า “你从未被杀，想来也不会知道被杀的痛苦，一个人若只能将自己的快乐建立在别人的痛苦上，这种人未免太无用了。(ท่านไม่เคยถูกฆ่า คิดว่าน่าจะไม่มีรู้ถึงความสุขทรมานเมื่อถูกฆ่าเช่นกัน มนุษย์คนหนึ่งหากจะมีความสุขได้บนความทุกข์ของผู้อื่นแล้ว มนุษย์ประเภทนี้ก็ถือได้ว่าไร้ค่ายิ่ง)” (古龙, 2013a, p. 59) ฉู่หลิวเซียงอธิบายกับอีเตียนหง (一点红) ที่เป็นมือสังหารรับจ้างฟังว่า “我的确不喜欢武力，流血争杀，正是人类所能做出的笨事中最笨的种。(ข้าไม่ชอบการใช้กำลัง การฆ่าฟันที่เสียเลือดเนื้อคือสิ่งที่โง่เง่าที่สุดอย่างหนึ่งในบรรดาเรื่องโง่เขลาที่มนุษย์สามารถทำได้)” (古龙, 2013a, p. 59) และในนวนิยายเรื่องเดียวกันตอนที่อูฮวา (无花) ถามฉู่หลิวเซียงถึงว่าทำไมเขาเลือกที่จะส่งตัวเขาให้กับเจ้าหน้าที่บ้านเมืองแทนที่จะจัดการพิพากษาเขาด้วยตนเองเหมือนที่จอมยุทธ์ทั้งหลายในยุทธจักรนิยมทำกัน ฉู่หลิวเซียงก็ตอบว่าเพราะ “世上没有一个人有权力夺去别人的生命。(ไม่มีใครบนโลกใบนี้ที่มีอำนาจในการพรากชีวิตของผู้อื่น)” (古龙, 2013a, p. 275)

การปฏิเสธไม่ยอมฆ่าคนของฉู่หลิวเซียงไม่เพียงครอบคลุมการไม่ฆ่าคนที่ตนไม่รู้จักหรือไม่ฆ่าคนที่กระทำความผิดอย่างเป็นฆาตกรสังหารผู้อื่นเท่านั้น แม้แต่กับคนที่คิดจะเอาชีวิตเขา ฉู่หลิวเซียงก็ไม่ถือโทษและไม่คิดจะใช้ความรุนแรงตอบโต้กลับไป อาทิ ในนวนิยายเรื่อง*ซินเยว่ฉวนฉี (新月传奇)* ฉู่หลิวเซียงได้ช่วยชีวิตเซวียชวนซิน (薛穿心) ที่พยายามฆ่าตัวตายถึงสองครั้ง ทั้งที่ก่อนหน้านี้ไม่กันาที่เซวียชวนซินพยายามที่จะปลิดชีวิตฉู่หลิวเซียง และคนทั้งสองก็เพิ่งจะรู้จักกัน (古龙, 2012d, pp. 64-65) ในนวนิยายเรื่อง*ฮว่าเหมยเหนี่ยว (画眉鸟)* ในขณะที่ประลองกระบี่กับหลี่อู่วาน (李玉

函) และพวก ฉู่หลิวเซียงมีโอกาสซัดฝ่ามือไปยังจุดอันตรายของหลี่อ้วหนานแต่ฉู่หลิวเซียงก็ไม่ได้ใช้กำลังเต็มแรงเพราะไม่ได้ต้องการให้หลี่อ้วหนานเสียชีวิต แม้ว่าหลี่อ้วหนานและภรรยาจะคิดทำร้ายเอาชีวิตฉู่หลิวเซียงหลายครั้งแล้วก็ตาม เสียงของผู้เล่ากล่าวบรรยายถึงการยึดมั่นต่อหลักการไม่ใช้ความรุนแรงของฉู่หลิวเซียงไว้ว่า “在自己的性命已将不保的时候，他竟还是不肯伤别人的性命。(แม้ในยามที่แม้แต่ชีวิตตนเองก็แทบจะรักษาไว้ไม่ได้ เขา(ฉู่หลิวเซียง)ก็ไม่คิดจะทำร้ายชีวิตของผู้อื่น)” (古龙, 2013b, p. 796)

นอกจากนี้ หลักการไม่ฆ่าไม่รุนแรงของฉู่หลิวเซียงไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะมนุษย์เท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงสัตว์ด้วย อาทิ ในนวนิยายเรื่อง*ต้าซาหมั่ว* (大沙漠) เมื่อองค์หญิงผีผา (琵琶公主) เห็นเหยี่ยวถูกระเบี่แห่งจนตกลงมาจากท้องฟ้า ก็ถามหูเหลี่ยฮวา (胡铁花) ว่าใช้ฝีมือของฉู่หลิวเซียงหรือไม่ หูเหลี่ยฮวาตอบกลับไ้ว่า “绝不是，若是他出的手，这鹰绝对没法子还能飞这么远，何况，就算是只扁毛畜牲，他也舍不得杀死。(ไม่ใช่แน่นอน หากเป็นฝีมือของเขา(ฉู่หลิวเซียง) เหยี่ยวตัวนี้ไม่มีทางบินมาได้ไกลขนาดนี้ ไม่ต้องพูดถึงว่าเป็นเหยี่ยว แม้แต่เป็นเพียงนกตัวเล็ก ๆ ฉู่หลิวเซียงก็ตั้งใจจะไม่ลง)” (古龙, 2013c, p. 563) ในนวนิยายเรื่อง*เกาฮวาฉวนฉี* (桃花传奇) เมื่อฉู่หลิวเซียงซึ่งมาน้อยครั้งมากที่เขาจะใช้แสบเขี้ยวม้า เสียงของผู้เล่าบรรยายถึงการยึดมั่นในหลักการปฏิเสธความรุนแรงของฉู่หลิวเซียงไว้ว่า “对任何有生命的东西，他都不愿用暴力。没有人比他更痛恨暴力。(เขา(ฉู่หลิวเซียง)ไม่ยอมใช้ความรุนแรงต่อสิ่งใดก็ตามที่มีชีวิต ไม่มีใครที่จะเกลียดชังความรุนแรงมากกว่าเขาอีกแล้ว)” (古龙, 2012c, pp. 62-63)

อาจกล่าวได้ว่าตัวละครฉู่หลิวเซียงเป็นจอมยุทธ์สมัยใหม่ที่ปฏิเสธการฆ่าคนและความรุนแรง ซึ่งเป็นหนึ่งในส่วนประกอบสำคัญของนวนิยายกำลังภายในมาโดยตลอด ทั้งนี้เพราะฉู่หลิวเซียงไม่เชื่อว่าความรุนแรงจะสามารถแก้ปัญหาคาความวุ่นวายที่สังคมเผชิญอยู่ได้และยังจะทำให้ปัญหาทั้งหลายมีความซับซ้อนมากขึ้นจากการล้างแค้นไปมาไม่จบสิ้น วิทยายุทธ์หรืออู่ (武) ที่เป็นแกนหลักของนวนิยายกำลังภายในจึงไม่ใช่ยาแก้สารพัดโรคอีกต่อไป ดังคำพูดของเขาต่ออี้เตียนหงในนวนิยายเรื่อง*คือเสวียไห่เพียวเซียง* (血海飘香) ที่ว่า “武功并不能解决一切。(วิทยายุทธ์ไม่สามารถแก้ไขปัญหาทุกอย่างได้)” (古龙, 2013a, p. 275) และเมื่อปฏิเสธที่จะใช้ความรุนแรงในการแก้ไขปัญหาลแล้ว ฉู่หลิวเซียงจึงต้องนำเสนอวิธีการใหม่ในการแก้ไขปัญหานั้นก็คือสติปัญญา อาทิ ในนวนิยายเรื่อง*ต้าซาหมั่ว* (大沙漠) ฉู่หลิวเซียงสามารถเอาชนะสือกวนอิน (石观音) ที่เป็นคู่ต่อสู้ที่มีวิทยายุทธ์และกำลังที่

เหนือกว่าได้ด้วยการทำลายกระจกที่สื่อกวนอินชอบส่องมองตัวเอง ทำให้สื่อกวนอินที่เป็นคนที่หลงในรูปลักษณะของตนเองเกิดความไม่มั่นใจและพ่ายแพ้ไปในที่สุด ในนวนิยายเรื่อง *ฮว่าเหมยเหนี่ยว* (画眉鸟) ฉูหลิวเซียงผู้ใช้เรียวแรงไปเกือบหมดสิ้นในการต่อสู้กับสยหม่ออินจี (水母阴姬) และไม่มีเรียวแรงพอที่จะต่อกรกับชายชุดดำหัวหน้ามือสังหารได้ใช้วิธีหลอกชายชุดดำว่าซูหรงหรง (苏蓉蓉) ที่ยืนอยู่ข้างหลังชายชุดดำถือเป้าอีวหลิววาติง (暴雨梨花钉) ซึ่งเป็นอาวุธที่มีอำนาจทำลายรุนแรงจึงทำให้เขาสามารถรักษาชีวิตของตนเองและเพื่อนอีกหลายคนไว้ได้

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าในนวนิยายชุดฉูหลิวเซียง ตัวละครฉูหลิวเซียงจะปฏิบัติตนตามแนวคิดที่ตนเองยึดถือคือไม่ฆ่าคนและหลีกเลี่ยงความรุนแรง แต่ฉูหลิวเซียงก็เคยแสดงความเห็นด้วยต่อการปลิดชีวิตคนอยู่ครั้งหนึ่ง ในนวนิยายเรื่อง *ซินเยว่ฉวนฉี* (新月传奇) แม้ว่าจะเป็นคำพูดแบบที่เล่นทีจริงกับเพื่อนสนิทอย่างหูเถี่ยฮวา (胡铁花) ก็ตาม กล่าวคือเมื่อหูเถี่ยฮวาทถามฉูหลิวเซียงว่าเห็นด้วยกับงานแต่งงานระหว่างองค์หญิงของราชสำนักกับสื่อเทียนหวังโจรสลัดผู้มีอิทธิพลที่ราชสำนักไม่สามารถปราบได้หรือไม่ ฉูหลิวเซียงก็ตอบว่า “我只能告诉你，我一向都不赞成杀人的，可是这一次他们如果能杀了那个猩猩，我说不定真会去吻他们的脚。(ข้าบอกกับท่านได้แต่เพียงว่า แต่ไหนแต่ไรมาข้าไม่เคยสนับสนุนการฆ่าคน แต่ถ้าครั้งนี้พวกเขาสามารถฆ่าไอ้ลิงตัวนั้นได้ ไม่น่าว่าข้าอาจไปจูบเท้าของพวกเขา)” (古龙, 2012d, p. 29) แม้ว่าหูเถี่ยฮวาจะเป็นคนเริ่มการเปรียบเทียบสื่อเทียนหวังซึ่งมีความเป็นไปได้ว่าอาจจะเป็นโจรสลัดที่มีเชื้อสายญี่ปุ่นที่เป็นเชื้อสายต่างชาติดำเป็นลิง แต่ฉูหลิวเซียงก็รับเอาการเปรียบเทียบนั้นมาใช้ต่อ การทำให้คนกลายเป็นลิง อีกนัยหนึ่งเป็นการทำให้คนไม่ใช่คนเพื่อที่จะสามารถกระทำบางอย่างที่ไม่อาจทำต่อมนุษย์ได้ เช่น การฆ่าทิ้ง เพราะชีวิตลึงย่อมเทียบไม่ได้กับชีวิตมนุษย์ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงแนวคิดแบบมนุษยนิยมในช่วงกลางศตวรรษที่ 20 ที่ยังคงยึดมนุษย์เป็นศูนย์กลาง และมีสถานะที่เหนือกว่าและสูงส่งกว่าสัตว์ ในขณะที่เดียวกันการเปรียบเทียบให้สื่อเทียนหวังที่มีเชื้อสายญี่ปุ่นเป็นลิงซึ่งเป็นสัตว์ที่มีวิวัฒนาการต่ำกว่ามนุษย์ก็แสดงให้เห็นถึงอคติที่มีต่อชาวญี่ปุ่น

ในนวนิยายชุดลู่เสี่ยวเฟิงตัวละครลู่เสี่ยวเฟิงเองก็ถูกสร้างให้มีแนวคิดคล้ายคลึงกับฉูหลิวเซียง กล่าวคือลู่เสี่ยวเฟิงเกลียดชังการฆ่าคน เพราะการฆ่าฟันกันเองเป็นเรื่องไร้สาระ ดังจะเห็นได้จากตัวบทดังต่อไปนี้ ในนวนิยายเรื่อง *จินผิงหวังเฉา* (金鹏王朝) เมื่อลู่เสี่ยวเฟิงต้องการไปสอบปากคำกลุ่มคนที่พยายามเผาร้านอาหารเพื่อฆ่าลู่เสี่ยวเฟิง แล้วพบว่าพวกเขาล้วนถูกฆ่าปิดปากทั้งหมด ลู่เสี่ยวเฟิง

ก็มีสีหน้าเคร่งเครียด เพราะว่าการฆ่าคนคือสิ่งที่เขาเกลียดชังที่สุด (古龙, 2018c, p. 162) ในนวนิยายเรื่อง *อินโกวตุ่ฟ่ง (银钩赌坊)* หลังจากฮว่าอี้ว่คุน (华玉坤) ประลองกับลู่เสี่ยวเฟิงแล้วพ่ายแพ้ เขาถูกหูชิน (胡心) ชัดอาวุธลับใส่ ในขณะที่ฮว่าอี้ว่คุนเดินเข้าไปหาหูชิน เขาก็พบว่าหูชินถูกตู้ไป (杜白) แทะกระบี่ทะลุตัวเขาเพื่อสังหารทั้งหูชินและตัวเขาเอง เมื่อลู่เสี่ยวเฟิงได้เห็นคนที่เป่ร่นพวกเดียวกันและเป็นอดีตยอดฝีมือในสำนักวิชาที่มีชื่อเสียงฆ่าพันกันเองเพื่อผู้หญิงเพียงคนเดียว ก็รู้สึกไม่เข้าใจว่าการสังหารกันเองเหล่านี้ทั้งหมดทำเพื่ออะไร

ลู่เสี่ยวเฟิงขยายความหมายของการฆ่าไปถึงการฆ่าตัวตาย เพราะเขาคิดว่าการฆ่าตัวตายก็คือการปลิดชีวิตมนุษย์เช่นเดียวกันกับการฆ่าผู้อื่น ดังจะเห็นได้จากในนวนิยายเรื่อง *ชีวฮว่าด้าเต้า (绣花大盗)* ลู่เสี่ยวเฟิงขัดขวางไม่ยอมให้เอ๋อร์เหนียง (二娘) ฆ่าตัวตาย ตามที่กงซุนต้าเหนียง (公孙大娘) ต้องการ แม้ว่าเอ๋อร์เหนียงจะร่วมมือกับจินจิวหลิง (金九龄) ทำร้ายและฆ่าคนจำนวนมากอีกทั้งยังทรยศต่อกลุ่มรองเท้าแดง (红鞋子) โดยลู่เสี่ยวเฟิงถามเอ๋อร์เหนียงว่าเหตุใดจึงคิดฆ่าคนอื่นอีก เอ๋อร์เหนียงตอบไปว่านางไม่ได้ฆ่าคน ที่นางต้องฆ่าคือตัวนางเอง ลู่เสี่ยวเฟิงจึงถามกลับว่าแล้วตัวนางเองไม่ใช่คนหรือ บทสนทนาดังกล่าวยังสะท้อนให้เห็นถึงการมองชีวิตมนุษย์ว่าเป็นสิ่งที่มีคุณค่าและการมีชีวิตอยู่เป็นสิ่งที่สวยงามของลู่เสี่ยวเฟิง

นอกจากยึดถือคติไม่ฆ่าคนแล้ว ลู่เสี่ยวเฟิงยังพยายามเผยแพร่แนวคิดของตนเองแก่บุคคลรอบข้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อซีเหมินซูเสวี่ (西门吹雪) ผู้เป็นมือกระบี่อันดับหนึ่งที่ไร้อารมณ์ความรู้สึก ดังจะเห็นได้จากในนวนิยายเรื่อง *เจวี่จั้นเฉียนไฮ่ว (决战前后)* ลู่เสี่ยวเฟิงขอความช่วยเหลือจากซีเหมินซูเสวี่ให้ช่วยแก้พิษให้อู๋หยังฉิง (欧阳晴) และรู้สึกยินดีเมื่อได้เห็นซีเหมินซูเสวี่เรียนรู้ที่จะช่วยเหลือคนอื่นไม่ว่าจะเป็นการแก้พิษให้อู๋หยังฉิง หรือการช่วยชีวิตเหยียนเหรินอิง (严人英) ที่ทำให้ซีเหมินซูเสวี่เรียนรู้ว่าการช่วยคนนั้นดีกว่าการฆ่าคน

ในส่วนของการต่อต้านความรุนแรง ลู่เสี่ยวเฟิงก็ต่อต้านการใช้ความรุนแรงในการแก้ไขปัญหาเฉกเช่นเดียวกับอู่หลิวเซียง ลู่เสี่ยวเฟิงคิดว่าความรุนแรงเป็นเรื่องไร้สาระ ไม่คุ้มค่า ดังจะเห็นได้จากในนวนิยายเรื่อง *เจวี่จั้นเฉียนไฮ่ว (决战前后)* ลู่เสี่ยวเฟิงไม่เห็นด้วยกับการประลองกระบี่ระหว่างซีเหมินซูเสวี่ (西门吹雪) และเย่กุฉิง (叶孤城) เขาคิดว่าเป็นเรื่องที่ไม่คุ้มเลย ที่มนุษย์จะต้องเอาชีวิตของตนเองมาเสี่ยงกับการต้องการพิสูจน์ว่าตนเองเป็นที่หนึ่งจริงหรือไม่ ดังจะเห็นได้จากคำพูด

ของเขาต่อทุกคนในงานประลองที่ว่า “下次再有这种事，千万莫要找我，我的麻烦已够多了，已不想再管这种无聊的事。(ครึ่งหน้าหากมีเรื่องแบบนี้อีก อย่าได้มาหาข้า เรื่องยุ่งยากของข้าก็มีมากพอแล้ว ไม่อยากจะมายุ่งกับเรื่องไร้สาระแบบนี้อีก)” (古龙, 2018f, p. 212) แล้วอธิบายต่อว่า “两个人无冤无仇，却偏偏恨不得一剑刺穿对方的咽喉，这种事若不是无聊，还有什么事无聊?。(คนสองคนไม่ได้มีความแค้นต่อกัน แต่กลับอดรนทนไม่ไหวที่จะเอากระบี่เสียบทะลุคออีกฝ่าย เรื่องแบบนี้ถ้าไม่ใช่เรื่องไร้สาระ แล้วจะมีเรื่องใดที่ไร้สาระ)” (古龙, 2018f, p. 212)

นอกจากนี้ แม้ว่าลู่เสี่ยวเฟิงจะไม่เคยกล่าวว่าตนเองไม่เห็นด้วยกับการล้างแค้นซึ่งเป็นอีกส่วนประกอบหนึ่งที่สำคัญของนวนิยายกำลังภายในออกมาตรง ๆ เช่นเดียวกับฉู่หลิวเซียง แต่เสียงของผู้เล่าในนวนิยายก็ทำหน้าที่นี้แทน ในนวนิยายเรื่อง*โยวหลิงซานจวง* (幽灵山庄) หลังจากลู่เสี่ยวเฟิงนำเสนอข้อสันนิษฐานที่ว่าเหล่าเตาปาจื่อ (老刀把子) คือมู่เต้าเหริน (木道人) และอธิบายแรงจูงใจในการวางแผนร้ายของมู่เต้าเหรินว่ามาจากการล้างแค้นและความปรารถนาในอำนาจให้ซือคงโจชิง (司空摘星) ฮวาม่านโหลว (花满楼) เหลียนเจียน (铁肩) ปาซานเสี่ยวกู่ (巴山小顾) ฟิง เสียงของผู้เล่าก็ตำหนิความหวังในอำนาจและความต้องการล้างแค้นว่าเป็นสิ่งที่ทำให้คนยอมทำทุกสิ่งเพื่อให้ได้มา จนกระทั่งหลงเดินในทางผิด และเมื่อความรุนแรงไม่ใช่หนทางที่ถูกต้องในการแก้ไขปัญหา ตัวละครลู่เสี่ยวเฟิงก็นำเสนอแนวทางใหม่ในการแก้ไขปัญหาซึ่งนอกจากการใช้สติปัญญาแบบฉู่หลิวเซียงแล้ว ลู่เสี่ยวเฟิงยังนำเสนอการใช้ความรักและความอดทนอดกลั้นในการแก้ไขปัญหา ในนวนิยายเรื่อง*อินโกวตุ่ฟิง* (银钩赌坊) แม้จ้าวจวินอู่ (赵君武) จะทำร้ายร่างกายลู่เสี่ยวเฟิงตามคำสั่งของทานเหมย (寒梅) แต่ลู่เสี่ยวเฟิงกลับไม่คิดโกรธเคือง เพราะเข้าใจว่าจ้าวจวินอู่ไม่มีทางเลือก มิหนำซ้ำลู่เสี่ยวเฟิงยังนับจ้าวจวินอู่เป็นสหายอีก ความอดกลั้นและความใจกว้างของลู่เสี่ยวเฟิงทำให้จ้าวจวินมาช่วยเป็นพยานให้ เมื่อชาวบ้านคิดว่าลู่เสี่ยวเฟิงเป็นคนวางเพลิงเผาหมู่บ้าน และยังช่วยเหลือลู่เสี่ยวเฟิงในการสืบคดี ซึ่งเสียงของผู้เล่าได้กล่าวสรุปไว้ว่าที่ลู่เสี่ยวเฟิงได้รับการเคารพจากผู้อื่นเช่นนี้เพราะสิ่งที่ลู่เสี่ยวเฟิงใช้ไม่ใช่กำลังและความรุนแรง แต่เป็นความอดทนและความรักต่างหากที่ทำให้คนยอมสยบ

อย่างไรก็ตาม แม้ลู่เสี่ยวเฟิงจะยึดถือแนวคิดไม่ฆ่าคน และต่อต้านความรุนแรงเช่นเดียวกับฉู่หลิวเซียง แต่ในทางปฏิบัติลู่เสี่ยวเฟิงกลับไม่สามารถยึดถือแนวคิดเหล่านี้ได้เหมือนกับฉู่หลิวเซียง ในนวนิยายเรื่อง*ชี้วาต้าเต้า* (绣花大盗) ลู่เสี่ยวเฟิงปลิดชีวิตจินจิวหลิง (金九龄) ในขณะที่เขา

พยายามหลบหนี โดยไม่ได้รู้สึกเสียใจแต่อย่างใด ในนวนิยายเรื่องจินผิงหวังเฉา (金瓶王朝) ลู่เสี่ยวเฟิงนอนดูจอมยุทธ์ทั้งหลายใช้กำลังเข้าหาหั่นกันอย่างไร้ความรู้สึก และแม้จะมีคนตายไปคนหนึ่ง และบาดเจ็บอีกจำนวนหนึ่ง ลู่เสี่ยวเฟิงก็ทำเหมือนไม่ใช่เรื่องของตนเอง อาจกล่าวได้ว่าหากเทียบกับฉู่หลิวเซียงที่สามารถประพาดตามแนวคิดที่ตนเองนำเสนอไว้ และเป็นตัวละครที่มีความเป็นวีรบุรุษค่อนข้างสูง ลู่เสี่ยวเฟิงก็เป็นตัวละครที่มีความย้อนแย้งระหว่างคำพูดและการกระทำ และมีลักษณะของตัวละครแบบตัวละครเอกปฏิลักษณ์ (anti-hero) มากกว่าฉู่หลิวเซียง ซึ่งแสดงให้เห็นความเปลี่ยนแปลงของตัวละครเอกจอมยุทธ์ของกู่หลงจากตัวละครวีรบุรุษตามแบบฉบับไปสู่ตัวละครเอกวีรบุรุษที่มีลักษณะของตัวละครเอกปฏิลักษณ์ในผลงานช่วงหลังของกู่หลง

จากการศึกษาตัวบทข้างต้นจะเห็นว่าตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองคือฉู่หลิวเซียงและลู่เสี่ยวเฟิงต่างเป็นจอมยุทธ์ที่นำเสนอแนวคิดต่อต้านการใช้ความรุนแรงและการใช้กำลังในการแก้ไขปัญหา ซึ่งเป็นแนวคิดที่ขัดแย้งกับเนื้อหาของนวนิยายกำลังภายในที่มักมีการใช้กำลังในการแก้ไขปัญหาและมีความรุนแรงทางร่างกายเป็นหนึ่งในจุดขายสำคัญ แนวคิดการต่อต้านความรุนแรงและการนำเสนอแนวทางการใช้ปัญญาหรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งคือเหตุผลในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งของตัวละครจอมยุทธ์ทั้งสองสอดคล้องไปกับแนวคิดต่อต้านความรุนแรงและสนับสนุนการใช้เหตุผลที่ปรากฏในนวนิยายสืบสวนสอบสวนตะวันตก แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของนวนิยายสืบสวนสอบสวนตะวันตกที่มีต่อนวนิยายกำลังภายในทั้งสองชุด และแสดงให้เห็นอิทธิพลของแนวคิดและคุณค่าแบบสมัยใหม่ที่พยายามเข้ามาแทรกตัวในนวนิยายกำลังภายในซึ่งเป็นนวนิยายที่โหดเหี้ยมและคุณค่าแบบดั้งเดิมในขณะเดียวกันแนวคิดต่อต้านความรุนแรงและสนับสนุนการใช้เหตุผลในการแก้ไขปัญหาที่ตัวละครเอกจอมยุทธ์นำเสนอ ก็จำกัดอยู่แค่ความรุนแรงระหว่างปัจเจกบุคคลต่อปัจเจกบุคคลเท่านั้น ไม่รวมถึงความรุนแรงอันเกิดขึ้นจากการกระทำของรัฐ รัฐกลายเป็นผู้ที่ได้รับอนุญาตให้ใช้ความรุนแรงโดยไม่มีข้อพิพาทด้วยเหตุผลที่ว่าความรุนแรงของรัฐนั้นเกิดขึ้นเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม การกระทำความรุนแรงในนามของรัฐหรือเพื่อความสงบสุขของสังคมเป็นสิ่งที่สามารถทำได้โดยไม่ผิด ดังจะเห็นได้จากแผนสังหารสื่อเทียนหวังในนวนิยายเรื่องเยว่ฉวนฉี (新月传奇) การจับกุมและสังหารขบวนการปล้นทองของราชสำนักที่หวงสือ (黄石) ในนวนิยายเรื่องเจี้ยนเลินอี่เซี่ยว (剑神一笑) สิ่งเหล่านี้ยังสะท้อนให้เห็นถึงร่องรอยของแนวคิดองค์อธิปัตย์ผู้มีอำนาจในการใช้ความรุนแรงเพียงหนึ่งเดียวในรัฐซึ่งเป็นแนวคิดพื้นฐานของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ นอกจากนี้ความขัดแย้งและย้อนแย้งใน

ตัวเองของตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองต่อการใช้ความรุนแรงและการปลิดชีวิตมนุษย์ก็ยังคงแสดงให้เห็นถึงการปะทะและต่อรองระหว่างแนวคิดดั้งเดิมที่เป็นแก่นหลักของนวนิยายกำลังภายในกับแนวคิดสมัยใหม่ที่มาพร้อมกับความเป็นนักสืบที่รับอิทธิพลมาจากนวนิยายสืบสวนสอบสวนตะวันตก

สรุป

ตัวละครเอกจอมยุทธ์ในนวนิยายสืบสวนสอบสวนชุดฉู่หลิวเซียงและชุดลู่เสี่ยวเฟิงทำหน้าที่นำเสนอแนวคิดเหตุผลนิยม แนวคิดการใช้วิธีทางวิทยาศาสตร์ในการแก้ไขปัญหา แนวคิดการปกครองโดยกฎหมายและแนวคิดต่อต้านความรุนแรงซึ่งเป็นแนวคิดที่มีที่มาและตั้งอยู่บนคุณค่าแบบสมัยใหม่ แนวคิดเหล่านี้ล้วนปรากฏอยู่ในนวนิยายสืบสวนสอบสวนตะวันตกในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 จนถึงศตวรรษที่ 20 แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของนวนิยายสืบสวนสอบสวนตะวันตกที่มีต่อนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนของกู่หลง การนำเสนอแนวคิดเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงความพยายามของกู่หลงในการนำเสนอแนวคิดที่ก้าวหน้าและทันสมัยเข้าไปในนวนิยายกำลังภายในซึ่งเป็นนวนิยายที่มักเขียนถึงอดีตและนำเสนอคุณค่าแบบดั้งเดิม นอกจากนี้การนำเสนอแนวคิดเหล่านี้ยังสอดคล้องไปกับสภาพแวดล้อมทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของสาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวันหรือไท่หนานที่เปลี่ยนแปลงอย่างมากในช่วงปลายทศวรรษที่ 1960 ถึงต้นทศวรรษ 1980 ทั้งการเปลี่ยนแปลงลักษณะทางสังคมจากสังคมเกษตรกรรมสู่สังคมเมืองและกระบวนการสร้างพลเมืองของรัฐที่ต้องการพลเมืองสมัยใหม่ที่ยังคงอนุรักษ์คุณค่าแบบดั้งเดิมไว้ได้เพื่อสร้างความแตกต่างจากพลเมืองของสาธารณรัฐประชาชนจีนที่อยู่ในอีกฟากฝั่งของช่องแคบไต้หวัน ตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองตัวทำหน้าที่เป็นต้นแบบของพลเมืองสมัยอันพึงประสงค์กล่าวคือคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผล แก้ไขปัญหาด้วยปัญญาและวิทยาศาสตร์ ต่อต้านความรุนแรงและเคารพในกฎหมายของบ้านเมือง ในขณะเดียวกันก็เป็นชาวจีนฮั่นที่ยังสามารถรักษาคุณค่าและจริยธรรมแบบดั้งเดิมที่ของตนเองไว้ได้ อย่างไรก็ตาม ความพยายามสร้างพลเมืองสมัยใหม่ที่ผสมผสานระหว่างแนวคิดและคุณค่าสมัยใหม่กับแนวคิดและคุณค่าดั้งเดิมไม่ได้เกิดขึ้นอย่างราบเรียบไร้รอยต่อ ตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองยังคงมีความขัดแย้งในตนเองทางด้านความคิดและความย้อนแย้งระหว่างการกระทำกับคำพูดแสดงให้เห็นถึงการปะทะและความไม่ลงรอยระหว่างแนวคิดและคุณค่าสมัยใหม่กับแนวคิดและคุณค่าแบบดั้งเดิมซึ่งเป็นลักษณะของการเปลี่ยนผ่านที่เกิดขึ้นในกระบวนการทำให้ทันสมัย

บทที่ 5

แนวคิดปัจเจกนิยม เสรีภาพและความเป็นส่วนตัวในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวน สอบสวนของภูหลวง

นอกจากนำเสนอแนวคิดสมัยใหม่สำหรับพลเมืองในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในรัฐประชาชาติสมัยใหม่อย่างแนวคิดการปกครองโดยกฎหมาย แนวคิดการต่อต่อความรุนแรง ไปจนถึงแนวคิดสำหรับการแก้ไขปัญหาในชีวิตประจำวันอย่างการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลและการใช้วิทยาศาสตร์ในการแก้ไขปัญหาแล้ว ภูหลวงเชียงและภูเสียวเพ็งยังนำเสนอแนวคิดเรื่องพลเมืองสมัยใหม่ที่สะท้อนจิตวิญญาณของความเป็นสมัยใหม่และคุณค่าสมัยใหม่ที่มนุษย์เป็นปัจเจกบุคคลที่มีเจตจำนง สิทธิและเสรีภาพเป็นของตนเอง อาทิ แนวคิดปัจเจกนิยม แนวคิดเรื่องเสรีภาพและแนวคิดเรื่องความเป็นส่วนตัว โดยนำเสนอผ่านทั้งคำพูด การกระทำและพฤติกรรมของตัวละครเอกทั้งสองรวมไปถึงเสียงของผู้เล่าและการพูดถึงโดยตัวละครอื่น

แนวคิดเรื่องปัจเจกนิยม เสรีภาพและความเป็นส่วนตัว ล้วนเป็นผลลัพธ์ของกระบวนการทำให้ทันสมัยและแนวคิดสำคัญของสังคมตะวันตกในยุคสมัยใหม่ แนวคิดทั้งสามล้วนเกี่ยวข้องและสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน โดยทั้งสามแนวคิดต่างก็สัมพันธ์และเกี่ยวข้องกับตัวตนของมนุษย์ในฐานะผู้กระทำ (subject) ที่สามารถกำหนดชีวิตของตนเอง (autonomous) และมนุษย์ในฐานะของสมาชิกหนึ่งของสังคม แนวคิดเรื่องปัจเจกนิยม เสรีภาพ และความเป็นส่วนตัวจึงเป็นแนวคิดที่อธิบายตำแหน่งแห่งที่ของมนุษย์ในฐานะปัจเจกบุคคลที่อาศัยอยู่ในชุมชนและสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในฐานะของพลเมืองในชุมชนจินตกรรมอย่างรัฐประชาชาติสมัยใหม่ และจินตนาการถึงความสัมพันธ์ในอุดมคติระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ปัจเจกชนกับสังคม และพลเมืองกับรัฐ

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยพบว่าแม้ว่าวิถีชีวิตของภูหลวงเชียงและภูเสียวเพ็งจะแสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตของปัจเจกบุคคลในสังคมเมืองสมัยใหม่ซึ่งสอดคล้องไปกับสภาพสังคมของสาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวันในช่วงทศวรรษที่ 1960-1980 ที่อยู่ระหว่างการเปลี่ยนแปลงจากสังคมชนบทไปสู่สังคมเมือง แต่ในส่วนของแนวคิดเรื่องเสรีภาพและแนวคิดเรื่องความเป็นส่วนตัว การกระทำและพฤติกรรมของ

ตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองหลายครั้งกลับย้อนแย้งกับคำพูดและแนวคิดที่พวกเขาต้องการนำเสนอ เสรีภาพของพวกเขาเป็นเสรีภาพที่มีความมั่นคงของรัฐและความพอดีหรือจางยง (中庸)⁶³ ตามแนวคิดของขงจื้อเป็นข้อจำกัด ในขณะที่การเคารพความเป็นส่วนตัวของผู้อื่นก็มีข้อยกเว้นและความไม่เท่าเทียมกันแฝงอยู่ สะท้อนให้เห็นถึงแนวคิดเสรีภาพและแนวคิดความเป็นส่วนตัวแบบจีนที่เกิดจากการปะทะสังสรรค์และผสมผสานระหว่างแนวคิดสมัยใหม่จากตะวันตกและแนวคิดดั้งเดิมของจีนภายใต้การปกครองด้วยกฎอัยการศึกของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋ง

5.1 แนวคิดปัจเจกนิยม เสรีภาพและความเป็นส่วนตัวในอารยธรรมตะวันตกและอารยธรรมจีน

แนวคิดปัจเจกนิยมเป็นรากฐานของหลักการเสรีภาพ โดยที่หลักการทั้งสองได้ถูกพัฒนาโดยนักปรัชญาและนักคิดในอังกฤษ ฝรั่งเศส และเยอรมันในยุคภูมิธรรม (the Enlightenment) และได้ถูกยอมรับและใช้เป็นหลักการพื้นฐานในการคุ้มครองสิทธิของพลเมืองทั้งในการปฏิวัติอันรุ่งโรจน์ (the Glorious Revolution) (ค.ศ. 1688-1689) ในอังกฤษ ในรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา (ค.ศ. 1776) และในประกาศสิทธิมนุษยชนและสิทธิพลเมือง (Déclaration des droits de l'homme et du citoyen) (ค.ศ. 1789) ของฝรั่งเศส (Martinelli, 2005, p. 18) แนวคิดว่าด้วยเสรีภาพในเอกสารทางการเมืองเหล่านี้ล้วนรับรองสิทธิและเสรีภาพของปัจเจกชนในการดำรงชีวิตภายใต้การปกครองของรัฐบาลในรัฐประชาชาติสมัยใหม่ และเป็นแนวคิดที่ถูกปลูกฝังให้แก่พลเมืองผ่านระบบการศึกษาของประเทศ อีกทั้งยังเป็นแนวคิดที่เป็นพื้นฐานของแนวคิดเสรีนิยมทุกรูปแบบและทุกสำนัก (Freedman, 2015, p. 121)

เสรีภาพของพลเมืองเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ภายใต้การคุ้มครองของกฎหมายหรืออีกนัยหนึ่งคือเมื่อมีรัฐนั่นเอง ในสถานะที่ไร้รัฐและกฎหมาย ปัจเจกบุคคลหาได้มีเสรีภาพที่แท้จริงเพราะเมื่อไรกฎหมายและรัฐที่คอยคุ้มครองควบคุมดูแล การกระทำตามความปรารถนาของแต่ละปัจเจกบุคคลก็อาจไปละเมิดสิทธิเสรีภาพของอีกปัจเจกบุคคลได้ ในสถานะเช่นนี้จึงไม่อาจกล่าวได้ว่ามีเสรีภาพ เสรีภาพจะเกิดขึ้นได้ภายใต้กฎและกติกาที่มีรัฐเป็นผู้กำกับ โดยรัฐเป็นผู้ได้รับอำนาจจากพลเมืองในรัฐ และเป็นอิสระจากการครอบงำจากอำนาจภายนอก

⁶³ หนึ่งในแนวคิดที่สำคัญของปรัชญาสำนักขงจื้อ หมายถึงการดำเนินชีวิตที่เหมาะสม ไม่สุดโต่ง ซึ่งสัมพันธ์กับการรู้จักควบคุมตนเองหรือเค่อจี้ (克己) ของผู้เป็นวิญญูชน (君子) หรือมนุษย์ผู้ประเสริฐตามแนวคิดของสำนักขงจื้อ

เสรีภาพจึงเป็นสิ่งที่สัมพันธ์กับอำนาจของรัฐ ยิ่งอำนาจของรัฐแผ่ขยายไปได้มากเท่าไรขอบเขตของเสรีภาพก็จะยิ่งขยายกว้างใหญ่ไปได้มากเท่านั้น โดยเฉพาะในรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่ที่อำนาจของรัฐแผ่ขยายไปในเกือบทุกปริมณฑลของชีวิตมนุษย์ ปริมณฑลของเสรีภาพก็ไม่ได้ถูกจำกัดอยู่เฉพาะเรื่องการเมืองเท่านั้น แต่ขยายครอบคลุมทั้งเรื่องเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมด้วย ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างที่เบนจามิน คอนสแตนท์ (Benjamin Constant) ยกขึ้นมาอธิบายว่าพลเมืองของอังกฤษ ฝรั่งเศส และสหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นพลเมืองของรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่รับรู้ความหมายของเสรีภาพว่าหมายถึง

“สิทธิที่จะอยู่ภายใต้กฎหมายเท่านั้น และสิทธิที่จะไม่ถูกจับกุม ควบคุมตัว ประหารชีวิต หรือถูกปฏิบัติโดยมิชอบตามอำเภอใจของปัจเจกบุคคลผู้ใดผู้หนึ่งหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง มันเป็นสิทธิของทุกคนที่จะแสดงความคิดเห็นของตนเอง เลือกและประกอบอาชีพ ขายทรัพย์สิน หรือแม้แต่ใช้มันในทางที่ไม่ถูกต้อง สิทธิที่จะเดินทางโดยไม่ต้องขออนุญาตและไม่ต้องชี้แจงถึงแรงจูงใจและจุดประสงค์ มันเป็นสิทธิของทุกคนที่จะติดต่อสัมพันธ์กับปัจเจกบุคคลอื่น ไม่ว่าจะเพื่อถกเถียงเรื่องผลประโยชน์ หรือเพื่อประกาศศาสนาที่พวกเขาและคนที่พวกเขาเกี่ยวข้องด้วยนิยมชมชอบ หรือแม้แต่ใช้เวลาหลายวันหลายชั่วโมงไปกับสิ่งที่ตนเองปรารถนาอย่างไร้เหตุผล” (right to be subjected only to the laws, and to be neither arrested, detained, put to death or maltreated in any way by the arbitrary will of one or more individuals. It is the right of everyone to express their opinion, choose a profession and practice it, to dispose of property, and even to abuse it; to come and go without permission, and without having to account for their motives or undertakings, It is everyone's right to associate with other individuals, either to discuss their interests, or to profess the religion which they and their associates prefer, or even simply to occupy their days or hours in a way which is most compatible with their inclinations or whims.)” (Constant, 1988 as cited in Schmidt & Brennan, 2010, p. 4)

จะเห็นได้ว่าเสรีภาพของพลเมืองในรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่มีขอบเขตที่กว้างขวางเกี่ยวพันทั้งเรื่องการเมือง เศรษฐกิจ สังคม ไปจนถึงวัฒนธรรม ปริมณฑลของเสรีภาพที่กว้างใหญ่เช่นนี้ ในทางหนึ่งแสดงให้เห็นถึงการขยายขอบเขตของเสรีภาพจากสิทธิในการลงคะแนนเสียงเลือกผู้บริหารและกำหนดนโยบายรัฐที่เป็นเรื่องของชุมชนในพื้นที่สาธารณะ สู่อำนาจของปัจเจกชนในการกระทำ

หรือไม่กระทำการต่าง ๆ แต่ในอีกทางหนึ่งการดำรงอยู่ของเสรีภาพของปัจเจกบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องส่วนตัว ก็แสดงให้เห็นถึงอำนาจของรัฐประชาธิปไตยใหม่ที่แผ่ขยายเข้ามาในพื้นที่ส่วนตัวของมนุษย์เพื่อรับรองสิทธิและเสรีภาพต่าง ๆ ของปัจเจกบุคคลตามกฎหมาย เสรีภาพของพลเมืองในรัฐประชาธิปไตยใหม่จึงไม่ใช่แค่การปลดปล่อยมนุษย์จากพันธนาการอย่างพระเจ้า ศาสนา หรือแม้แต่กษัตริย์และระบบศักดินา แต่คือการยินยอมโดยที่อาจรู้ตัวหรือไม่รู้ตัว เต็มใจหรือไม่เต็มใจ ให้รัฐเข้ามาคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของตนเอง โดยมีกฎหมายเป็นเครื่องมือ เสรีภาพของพลเมืองสมัยใหม่จึงเป็นเสรีภาพที่เกิดขึ้นได้เพราะมีรัฐประชาธิปไตยใหม่ และเป็นเสรีภาพที่อยู่ภายใต้ข้อตกลงบางอย่างของพลเมืองภายในรัฐหรือที่เรียกกันว่ากฎหมาย หากใช้ความมีอิสระเสรีจากบ่วงพันธนาการทั้งปวงแบบอิสระภาพทางศาสนาหรือเสรีภาพที่ไม่มีขอบเขตของพวกอนาธิปไตย (Anarchist)

เสรีภาพพลเมือง (civil liberty) ในรัฐประชาธิปไตยใหม่จึงเป็นแนวคิดที่มีขอบเขตกว้างขวางครอบคลุมทั้งเรื่องของสิทธิส่วนบุคคล เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น สิทธิทางการเมืองและทางกฎหมาย เสรีภาพในการชุมนุม เสรีภาพในการเดินทางเคลื่อนย้าย เสรีภาพในการครอบครองทรัพย์สินทั้งที่จับต้องได้และจับต้องไม่ได้ เสรีภาพในการนับถือศาสนา เสรีภาพในการเลือกเพศสภาพและการใช้ชีวิตทางกามารมณ์ โดยที่เสรีภาพพลเมืองนี้ได้เพราะรัฐมีการปกครองโดยกฎหมายหรือหลักนิติธรรมที่รับรองและคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน

แนวคิดความเป็นส่วนตัวเป็นแนวคิดที่สัมพันธ์กับแนวคิดปัจเจกนิยม แนวคิดเสรีนิยม และรัฐประชาธิปไตยใหม่ เมื่อสังคมยุโรปตะวันตกก้าวเข้าสู่สมัยใหม่ผ่านการปฏิวัติอุตสาหกรรมที่เปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของผู้คนจากสังคมเกษตรกรรมสู่สังคมอุตสาหกรรมที่ผู้คนมีความเป็นปัจเจกบุคคลสูง ติดต่อกันบนพื้นฐานของผลประโยชน์ส่วนตัวตามกลไกของตลาดเสรีและปกครองภายใต้กฎหมาย ในสังคมแบบนี้มีการแบ่งแยกระหว่างพื้นที่สาธารณะกับพื้นที่ส่วนตัวอย่างชัดเจน และพื้นที่สาธารณะก็เป็นพื้นที่ที่ถูกกฎหมายเข้ามาควบคุมอย่างชัดเจนเป็นพื้นที่แรก นอกจากการปฏิวัติอุตสาหกรรม การขยายตัวของเมือง และการเคลื่อนย้ายประชากรจากพื้นที่ชนบทสู่พื้นที่เมืองแล้ว การเกิดขึ้นของรัฐประชาธิปไตยใหม่และทฤษฎีองค์อุปถัมภ์ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 16-17 ก็ช่วยให้เกิดแนวคิดเรื่องการแบ่งแยกระหว่างพื้นที่สาธารณะที่เป็นพื้นที่ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับอำนาจรัฐกับพื้นที่ส่วนตัวที่กลายเป็นพื้นที่ส่วนบุคคลที่อำนาจรัฐไม่สามารถเข้ามายุ่งย้อมได้ ดังจะเห็นได้จากแนวคิดเรื่องความเป็นส่วนตัวของ เรย์มอนด์ เวคส์ (Raymond Wacks) ที่สรุปว่า แนวคิดเรื่องความ

เป็นส่วนตัวเกี่ยวข้องกับความปรารถนาที่ต้องการอยู่คนเดียว เป็นอิสระที่ได้เป็นตัวเอง ในความหมาย ขยายว่าเป็นอิสระและไม่ถูกควบคุมจากการความสอดรู้สอดเห็นของผู้อื่น ความเป็นส่วนตัวจึง เกี่ยวข้องกับพื้นที่ที่ปัจเจกบุคคลสามารถกระทำเรื่องส่วนตัว และตัดสินใจเรื่องส่วนตัว โดยไม่ถูก แทรกแซงโดยรัฐ ความเป็นส่วนตัวมักถูกใช้อธิบายพื้นที่ที่กำหนดว่าเป็นพื้นที่ส่วนบุคคล (Wacks, 2010, p. 30)

ในด้านความหมายและคำจำกัดความ อัลัน เวสทิน (Alan Westin) อธิบายความหมายของ ความเป็นส่วนตัวว่าหมายถึงสิทธิของปัจเจกบุคคล กลุ่มคนหรือสถาบันในการตัดสินใจว่าข้อมูล เกี่ยวกับพวกเขาจะถูกส่งต่อให้บุคคลอื่นเมื่อไหร่ อย่างไร และแค่นั้น (Westin, 2018, p. 32) อย่างไรก็ตามคำจำกัดความของความเป็นส่วนตัวและขอบเขตของพื้นที่ส่วนบุคคลยังคงเป็นที่ถกเถียง อยู่จนถึงปัจจุบัน คำจำกัดความและขอบเขตของความเป็นส่วนตัวมิได้หลากหลายขึ้นอยู่กับมุมมองว่า มองจากศาสตร์ใด แต่โดยพื้นฐานแล้วแนวคิดความเป็นส่วนตัวจะประกอบด้วยส่วนประกอบที่ เกี่ยวข้องกับชีวิตส่วนตัว

แนวคิดเรื่องปัจเจกนิยม เสรีภาพและความเป็นส่วนตัวเป็นแนวคิดที่มีต้นกำเนิดและ พัฒนาขึ้นในสังคมตะวันตกก่อนที่จะแพร่ขยายเข้าไปยังดินแดนอื่นพร้อมกับการทำให้ทันสมัย ใน อารยธรรมจีนโบราณมีแนวคิดที่คล้ายกับแนวคิดเสรีภาพคือแนวคิดเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ กับธรรมชาติของนักปรัชญาสำนักเต๋าอย่างจวงจื่อ (庄子)⁶⁴ จวงจื่อเสนอว่ามนุษย์เป็นเพียงเศษเสี้ยว หนึ่งของธรรมชาติอันยิ่งใหญ่ และความทุกข์ของมนุษย์เกิดจากการถูกกักขังอยู่ในสังคม การรวมเป็น หนึ่งเดียวกับธรรมชาติจะทำให้มนุษย์เป็นอิสระจากสังคม ใช้ชีวิตได้อย่างเสรี ซึ่งแนวคิดดังกล่าวต่อมา ได้พัฒนาเป็นแนวคิดปลิกิเวทหลักหนีจากทางโลกของพวกนักคิดนักปรัชญาเต๋ายุคหลัง เสรีภาพใน อารยธรรมจีนยุคโบราณจึงไม่ใช่เสรีภาพสมัยใหม่ตามแบบตะวันตกที่ปัจเจกบุคคลสามารถกระทำ หรือไม่กระทำสิ่งใดภายใต้การคุ้มครองตามกฎหมายของรัฐประชาชาติ แต่คือภาวะการเป็นอิสระจาก สังคมและข้อจำกัดทางสังคมทั้งปวง ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับภาวะอนาธิปไตย (anarchy) มากกว่า แนวคิดการเป็นอิสระโดยการหนีจากสังคมนี้นักคิดนักปรัชญาเต๋ายุคหลัง ได้พัฒนาไปเป็นการหนีจากการ

⁶⁴ หนึ่งในนักปรัชญาคนสำคัญของปรัชญาเต๋า มีชีวิตอยู่ในยุครณรัฐหรือยุคนั้นกั๋ว (战国时期) (403-221 ปีก่อนคริสตกาล) นำเสนอแนวคิดเรื่องเต๋าที่เป็นต้นกำเนิดของสรรพสิ่ง จวงจื่อให้ความสำคัญกับความยิ่งใหญ่ของธรรมชาติ และเสนอให้มนุษย์ทำ ความเข้าใจและรวมเป็นหนึ่งเดียวกับธรรมชาติ

ปกครองที่กดขี่ของรัฐจนเกิดเป็นวรรณกรรมที่นำเสนอเรื่องราวของกลุ่มคนที่ต่อต้านรัฐอย่างนิยายเรื่อง *สุยหู่จ้วน* (水浒传) และพัฒนาต่อไปเป็นนวนิยายกำลังภายในที่มีเจียงหู (江湖) หรือยุทธจักรที่เป็นอิสระจากเจียงซาน (江山) หรือรัฐและสังคม ในด้านแนวคิดปัจเจกบุคคลและความเป็นส่วนตัว เนื่องจากแนวคิดของสำนักขงจื้อซึ่งเป็นแนวคิดหลักที่มีอิทธิพลในการขับเคลื่อนสังคมจีนยุคก่อนสมัยใหม่ไม่ได้มองมนุษย์ในฐานะปัจเจกบุคคล แต่มองมนุษย์ในฐานะส่วนหนึ่งของสังคมที่สัมพันธ์กับบุคคลรอบตัวตั้งแต่ในระดับครอบครัว วงศ์ตระกูล ชุมชน ไปจนถึงรัฐ มนุษย์จึงสัมพันธ์กับตำแหน่งแห่งที่ของตนเองในความสัมพันธ์กับสังคมเสมอ ความเป็นปัจเจกบุคคลจึงไม่ได้ถูกให้ความสำคัญและเน้นย้ำในสังคมจีนเท่ากับการประพฤติให้ถูกต้องตามสถานะและหน้าที่ของตนเองในสังคม และเมื่อผนวกกับความหนาแน่นของจำนวนประชากรในพื้นที่ที่อยู่อาศัยและทำมาหากินที่จำกัด ความเป็นส่วนตัวจึงเป็นสิ่งที่แทบไม่สำคัญในสังคมจีน ดังจะเห็นได้จากการตัดสินใจในชีวิตหลายเรื่อง อาทิ การเลือกคู่ครอง การแต่งงาน ที่ไม่ใช่เรื่องที่ปัจเจกบุคคลสองคนจะทำหน้าที่ตัดสินใจ แต่เป็นเรื่องที่ครอบครัวไปจนถึงวงศ์ตระกูลเป็นผู้กำหนด

เมื่อจีนเข้าสู่ยุคสมัยใหม่แนวความคิดเรื่องปัจเจกนิยมและเสรีภาพจากตะวันตกก็เผยแพร่เข้ามาในแผ่นดินจีนและกลายเป็นแนวคิดสำคัญในช่วงการเคลื่อนไหววัฒนธรรมใหม่ (新文化运动) (ค.ศ. 1915-1919) จนนำไปสู่การเรียกร้องสิทธิเสรีภาพในการเลือกคู่ครองของหนุ่มสาวและสิทธิเสรีภาพในด้านการศึกษา การทำงาน การถือครองทรัพย์สินของสตรี แนวคิดปัจเจกนิยมและเสรีภาพกลายเป็นสาระสำคัญของวรรณกรรมจีนสมัยใหม่ เรื่องสั้น นวนิยายและบทละครของนักเขียนคนสำคัญ อาทิ หลู่ซวี่น (鲁迅) เหลาเส่อ (老舍)⁶⁵ ปาจิน (巴金)⁶⁶ ต่างนำเสนอแนวคิดดังกล่าว ในขณะที่บนเกาะไต้หวันแม้จะอยู่ภายใต้การปกครองของจักรวรรดิญี่ปุ่น ปัญญาชนไต้หวันก็ได้รับอิทธิพลจากการเคลื่อนไหววัฒนธรรมใหม่ (新文化运动) จากในประเทศจีนไม่น้อย ผลงานของนักเขียนวรรณกรรมจีนสมัยใหม่หลายเรื่องถูกตีพิมพ์ในนิตยสารไต้หวันและได้กลายเป็นวรรณกรรมต้นแบบให้นักเขียนชาวไต้หวัน (Chang, 2015b, pp. 265-266) แนวคิดเรื่องปัจเจกนิยมและเสรีภาพจึง

⁶⁵ เหลาเส่อ (老舍) (ค.ศ. 1899-1966) คือนามปากกาของชูชิงซุน (舒庆春) นักเขียนเรื่องสั้น นวนิยายและบทละครชาวจีนเชื้อสายแมนจู ผลงานของเหลาเส่อส่วนใหญ่เป็นแนวสังคมนิยมที่แทรกอารมณ์ขัน ผลงานที่สำคัญได้แก่ นวนิยายเรื่อง *ล้อเกวียนสี่ล้อ* (骆驼祥子) นวนิยายเรื่อง *สี่ชั่วอายุคน* (四世同堂) และบทละครเรื่อง *ชาวกวน* (茶馆)

⁶⁶ ปาจิน (巴金) (ค.ศ. 1904-2005) คือนามปากกาของหลี่เหยาถิง (李尧棠) นักเขียนเรื่องสั้นและนวนิยายชาวจีนฮั่น ผลงานส่วนใหญ่ของปาจินเสียดสีวัฒนธรรมโบราณของจีนอย่างแนบเนียนเป็นใหญ่ แนวคิดคลุมถุงชนและนำเสนอแนวคิดใหม่จากตะวันตก ผลงานที่มีชื่อเสียงได้แก่นวนิยายเรื่อง *เจา* (家) และนวนิยายเรื่อง *หวนเย่* (寒夜)

นำถูกเผยแพร่ไปยังปัญญาชนชาวไต้หวันในช่วงเวลาดังกล่าวควบคู่ไปกับการปลูกฝังแนวคิดเรื่องพลเมืองสมัยใหม่ในระบบการศึกษาภาคบังคับที่ขยายตัวอย่างต่อเนื่องภายใต้การปกครองของจักรวรรดิญี่ปุ่น และเมื่อไต้หวันตกไปอยู่ภายใต้การปกครองของสาธารณรัฐจีนในปีค.ศ. 1945 กระบวนการสร้างพลเมืองจีนสมัยใหม่ให้แก่รัฐประชาชาติจีนก็ได้เริ่มต้นขึ้น แนวคิดเรื่องประชาธิปไตยและเสรีภาพก็เป็นอีกหนึ่งแนวคิดที่รัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งให้ความสำคัญและปลูกฝังให้แก่พลเมืองเพื่อสร้างอัตลักษณ์ของสาธารณรัฐจีนให้เป็นประเทศประชาธิปไตยที่แตกต่างสาธารณรัฐประชาชนจีนที่เป็นคอมมิวนิสต์ และเพื่อให้ได้รับการสนับสนุนทางเศรษฐกิจและการทหารจากสหรัฐอเมริกา (林果显, 2001, pp. 123-124) แม้ว่าจะอยู่ภายใต้การปกครองด้วยกฎอัยการศึกก็ตาม

5.2 นวนิยายสืบสวนสอบสวนกับแนวคิดเรื่องปัจเจกนิยม เสรีภาพและความเป็นส่วนตัว

ในฐานะที่นวนิยายสืบสวนสอบสวนตะวันตกและแนวคิดเรื่องปัจเจกนิยม เสรีภาพ และความเป็นส่วนตัวต่างก็เป็นผลลัพธ์ของการทำให้ทันสมัยและการกำเนิดของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ ความสัมพันธ์ระหว่างนวนิยายประเภทนี้กับแนวคิดต่าง ๆ เหล่านี้จึงแนบแน่นอย่างยากที่จะแยกออกจากกันได้ นวนิยายสืบสวนสอบสวนตะวันตกนำเสนอแนวคิดเรื่องปัจเจกนิยม เสรีภาพ และความเป็นส่วนตัวซึ่งเป็นคุณค่าพื้นฐานของสังคมสมัยใหม่ทั้งอย่างจริงจังและไม่ได้จริงจัง ดังจะเห็นได้จากการที่ตัวละครเอกนักสืบในนวนิยายสืบสวนสอบสวนตะวันตกส่วนใหญ่มักเป็นตัวละครที่มีความเป็นปัจเจกบุคคลสูง (individualist) กล่าวคือตัวละครเหล่านี้มักอาศัยอยู่โดยลำพังมากกว่าที่จะอาศัยอยู่ร่วมกับครอบครัว อาทิ ตัวละครเชอร์ล็อก โฮล์มส์ที่อาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ 221 บี (B) ถนนเบเกอร์ (Baker street) ตัวละครอาร์แซน ลูแปงที่ไม่มีที่อยู่อาศัยเป็นหลักแหล่ง นอกจากนี้ตัวละครเอกนักสืบยังมักกระทำการสืบสวนสอบสวนเพียงลำพังและเป็นผู้เดียวที่สามารถแก้ไขปริศนาทั้งปวง หากมีตัวละครผู้ช่วยตัวละครผู้ช่วยนั้นก็มักมีความสามารถที่ด้อยกว่าเพื่อแสดงและเน้นย้ำความสามารถที่เหนือกว่ามนุษย์ทั่วไปและความเป็นหนึ่งที่ไม่มีการเทียบได้ของตัวละครเอกนักสืบหรือไม่ก็รับหน้าที่ผู้เล่าเรื่องเท่านั้น ดังจะเห็นได้ชัดจากบทบาทของตัวละครวัตสันในวรรณกรรมสืบสวนสอบสวนชุดเชอร์ล็อก โฮล์มส์ ฟาบรีซ ทอคโค (Fabrizio Tocco) (2019) อธิบายว่าตัวละครเอกนักสืบในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของกลุ่มประเทศแองโกลแซกซอน (Anglo-Saxon) ตั้งแต่ตัวละครนักสืบยุคคลาสสิกไปจนถึงตัวละครนักสืบนวนิยายฮาร์ด บอยล์ด์ (hard-boiled) ล้วนเป็นตัวแทนของปัจเจกบุคคล

(individual) ที่เป็นครุตรงข้ามและแข่งขันกับรัฐ (state) ที่มีตัวละครตำรวจเป็นตัวแทน ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการเกิดขึ้นและก้าวขึ้นมาบีบคั้นของชนชั้นใหม่ในสังคมที่ระเบียบแบบเก่ากำลังเสื่อมถอยลง กล่าวคือตัวละครเอกนักสืบเป็นตัวแทนของกลุ่มชนชั้นกลาง (bourgeois) ที่สมาทานแนวคิดปัจเจกนิยมและไม่ต้องการให้รัฐเข้มแข็งหรือมีอำนาจมากเกินไป ในขณะที่ตัวละครตำรวจเป็นตัวแทนของรัฐที่พยายามลิดรอนสิทธิและเสรีภาพของปัจเจกบุคคล (Tocco, 2019, pp. 11,16)

ในด้านเสรีภาพตัวละครเอกนักสืบที่มีแนวคิดปัจเจกนิยมมักให้ความสำคัญกับเสรีภาพและอิสรภาพของปัจเจกบุคคลดังจะเห็นได้จากข้อสรุปของทอคโคที่เสนอว่าอิสรภาพส่วนบุคคล (individual freedom) คือหนึ่งในแรงขับเคลื่อนสำคัญในการทำงานของตัวละครเอกนักสืบ การตัดขาดจากครอบครัว ชุมชน และเป็นอิสระจากระบบองค์กรของรัฐทำให้ตัวละครเอกนักสืบที่เป็นนักสืบเอกชนทำงานได้มีประสิทธิภาพมากกว่าตำรวจที่เป็นคนของรัฐ (Tocco, 2019, p. 28) นอกจากนี้ ในนวนิยายแนวสายลับตะวันตกที่พัฒนามาจากนวนิยายสืบสวนสอบสวนคลาสสิกในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองและต่อเนื่องไปจนถึงยุคสงครามเย็นก็ยึดถือและสมาทานแนวคิดเสรีภาพและประชาธิปไตย ดังจะเห็นได้จากนวนิยายสายลับของเฮเลน แม็คอินเนส (Helen MacInnes) ผู้ชื่นชมแนวคิดเรื่องปัจเจกนิยมและเสรีภาพและต่อต้านเผด็จการไม่ว่าจะเป็นเผด็จการขาวจัดหรือซ้ายจัด (Kelleghan, 2001, pp. 455-456) และนวนิยายสายลับของวิลเลียม เอฟ บัคลีย์ จูเนียร์ (William F. Buckley, JR) ผู้ปกป้องอุดมคติเสรีภาพแบบชาวอเมริกัน ดังจะเห็นได้จากตัวละครเอกสายลับแบลคฟอร์ด โอ๊คส์ (Blackford Oakes) ในนวนิยายชุดแบลคฟอร์ด โอ๊คส์ที่ทำทุกวิถีทางเพื่อปกป้องเสรีภาพจากการคุกคามของโซเวียต (Rollyson, 2008, pp. 207, 209)

ในด้านความเป็นส่วนตัว ความเป็นส่วนตัวของปัจเจกบุคคลเป็นคุณค่าหลักที่สำคัญอย่างหนึ่งของนวนิยายสืบสวนสอบสวน อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในนวนิยายไม่ว่าจะเป็นการโจรกรรมหรือการฆาตกรรมล้วนเป็นการละเมิดความเป็นส่วนตัว กล่าวคือเป็นเหตุการณ์ที่มีบุคคลอื่นเข้ามาในพื้นที่ส่วนตัวและกระทำการให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินหรือชีวิตของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ตัวละครเอกนักสืบผู้เป็นผู้พิทักษ์คุณค่าปัจเจกนิยมของชนชั้นกระฎุมพีซึ่งเป็นชนชั้นที่พัฒนามาจากพวกพ่อค้าและให้ความสำคัญกับชีวิตและทรัพย์สินส่วนตัวจึงมักเป็นผู้พิทักษ์ความเป็นส่วนตัวด้วยการหาตัวผู้ละเมิดความเป็นส่วนตัวของผู้อื่นมาลงโทษตามกฎหมาย ในขณะที่ขบวนการสืบสวนสอบสวนของตัวละครเอกนักสืบเพื่อค้นหาผู้กระทำผิดก็เป็นกระบวนการที่หลีกเลี่ยงการละเมิดความเป็นส่วนตัวได้ยาก

อย่างไรก็ตามการละเมิดความเป็นส่วนตัวของผู้ต้องสงสัยของตัวละครนักสืบไม่ว่าจะเป็นการแอบอ่านจดหมาย การเข้าไปค้นหาสิ่งของในห้องส่วนตัวมักถูกกลบเกลื่อนด้วยความชอบธรรมที่ว่าเป็นการทำเพื่อค้นหาความจริง เปิดโปงคนกระทำผิด อันจะนำไปสู่การนำคนผิดมาลงโทษทำให้ความวุ่นวายที่เกิดขึ้นกลับมาสงบลงอีกครั้ง โดยผู้อ่านอาจไม่ได้หยุดคิดด้วยซ้ำว่าตัวละครเอกนักสืบเหล่านั้นไม่ใช่เจ้าหน้าที่รัฐและไม่มีอำนาจทางกฎหมายในการละเมิดความเป็นส่วนตัวของผู้ต้องสงสัย การละเมิดความเป็นส่วนตัวและพื้นที่ส่วนตัวของตัวละครนักสืบผู้ไม่ใช่รัฐด้วยเหตุผลที่ว่าเพื่อให้สังคมกลับมาอยู่ในระเบียบอีกครั้งจึงชวนให้ตั้งถามถึงบทบาทของตัวละครเอกนักสืบที่กระทำตัวประหนึ่งเป็นรัฐแต่ก็ไม่ใช่รัฐและพาให้เปรียบเทียบตัวละครเอกนักสืบกับพระเจ้า เพียงแต่ตัวละครเอกนักสืบเป็นพระเจ้าสมัยใหม่ที่คิดอย่างเป็นเหตุเป็นผลและใช้วิธีทางวิทยาศาสตร์ในการเข้าถึงความจริง

5.3 นวนิยายกำลังภายในกับแนวคิดเรื่องปัจเจกนิยม เสรีภาพและความเป็นส่วนตัว

ในฐานะที่เป็นนวนิยายที่เกิดจากการผสมผสานระหว่างนิยายกำลังภายในโบราณกับนวนิยายสมัยใหม่ นวนิยายกำลังภายในจึงนำเสนอแนวคิดสมัยใหม่อย่างแนวคิดปัจเจกนิยมและแนวคิดเรื่องเสรีภาพภายใต้ฉากท้องเรื่องในยุคก่อนสมัยใหม่ ฉากท้องเรื่องยุคก่อนสมัยใหม่นี้เองที่มักชวนให้ผู้อ่านหลงคิดว่านวนิยายกำลังภายในเป็นเรื่องราวของอดีตที่ผ่านไปนานแล้วและเต็มไปด้วยแนวคิดและคุณค่าแบบก่อนสมัยใหม่อย่างแนวคิดขงจื้อและคุณธรรมของจอมยุทธ์ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้วนวนิยายกำลังภายในเต็มไปด้วยแนวคิดและคุณค่าแบบสมัยใหม่และหลังสมัยใหม่อันเป็นผลผลิตของบริบททางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมในศตวรรษที่ 20

หากพิจารณาจากพัฒนาการของปรัชญาและความคิดจีนแล้ว แนวคิดปัจเจกนิยมไม่ใช่แนวคิดกระแสหลักที่มีอิทธิพลในสังคมจีนจนกระทั่งศตวรรษที่ 20 ที่ปัญญาชนชาวจีนรับเอาแนวคิดสมัยใหม่จากตะวันตกเข้ามา นิยายกำลังภายในยุคก่อนสมัยใหม่อย่างนิยายกงอัน (公案小说) และนิยายสยาอี (侠义小说) ต่างให้ความสำคัญกับความสงบสุขของสังคมหรือคนหมู่มากมากกว่าเรื่องของปัจเจกบุคคล ตัวละครเอกจอมยุทธ์ในนวนิยายทั้งสองประเภทหากไม่เป็นจอมยุทธ์ผู้เป็นผู้ช่วยเจ้าหน้าที่รัฐ ก็จะเป็นจอมยุทธ์ผู้ช่วยเหลือประชาชนผู้ตกทุกข์ได้ยาก เมื่อนวนิยายกำลังภายในถือกำเนิดขึ้นในศตวรรษที่ 20 ความสงบสุขของส่วนรวมและความสงบของชุมชนก็ยังคงเป็นประเด็นหลักที่นวนิยายกำลังภายในให้ความสำคัญเพียงแต่ยกระดับจากชุมชนและสังคมขึ้นมาเป็นชาติในนวนิยาย

กำลังภายในที่มีฉากท้องเรื่องอิงประวัติศาสตร์สอดคล้องไปกับการสร้างสำนักความเป็นและรัฐประชาชาติสมัยใหม่ในช่วงเวลาดังกล่าว ตัวละครเอกจอมยุทธ์กลายเป็นวีรบุรุษผู้รักและผดุงรักษาปกป้องชาติ จนมาถึงช่วงทศวรรษที่ 1930 หลังจากแนวคิดเรื่องปัจเจกนิยมและเสรีภาพได้ถูกเผยแพร่เป็นวงกว้างจากทั้งขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมอย่างขบวนการเคลื่อนไหวทางวัฒนธรรมใหม่ (新文化运动) ในช่วงทศวรรษที่ 1910-1920 และจากงานวรรณกรรมจากตะวันตกและวรรณกรรมกระแสหลักของปัญญาชน (主流文学) ผนวกกับการเปลี่ยนแปลงสภาพทางสังคมในประเทศจีนที่มีความเป็นสังคมเมืองมากขึ้น จึงเริ่มปรากฏประเด็นการปะทะระหว่างปัจเจกกับสังคมและระหว่างจารีตกับเสรีภาพในนวนิยายกำลังภายใน อาทิ ในนวนิยายกำลังภายในของหวังตู้หลู (王度庐) ที่นำเสนอความขัดแย้งในตัวเองของตัวละครที่ต้องเลือกระหว่างความถูกต้องตามจารีตและความรัก ความปรารถนาของตนเอง และความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคมจารีต อย่างไรก็ตามในนวนิยายกำลังภายในยุคนั้นจารีตและสังคมย่อมเป็นผู้ชนะเสมอ จนมาถึงยุคนวนิยายกำลังภายในสมัยใหม่ที่เกิดขึ้นนอกจีนแผ่นดินใหญ่ แนวคิดปัจเจกนิยมและเสรีภาพถึงได้ถูกนำเสนอมากขึ้นและตัวละครเอกจอมยุทธ์ก็เริ่มตัดสินใจเลือกเสรีภาพมากกว่าจารีต อาทิ ตัวละครหย่งกั๋ว (杨过) ในนวนิยายเรื่อง *เส้นเดี่ยวสยาลู่วู่* (神雕侠侣) ของจินยงที่เลือกความรักมากกว่าความถูกต้องทางจารีตโดยการมีความรักและแต่งงานกับเสี่ยวหลงหนี่ว (小龙女) อาจารย์ของตนเอง ตัวละครเอกในนวนิยายกำลังภายในจินยงบางตัวถึงขั้นเลือกประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าประโยชน์ของส่วนรวม อาทิ ตัวละครเหวยเสี่ยวเป่า (韦小宝) ในนวนิยายเรื่อง *ลู่ดิงจี้* (鹿鼎记) ซึ่งแสดงให้เห็นถึงลักษณะของตัวละครเอกแบบปฏิลักษณ์ซึ่งเริ่มปรากฏมากขึ้นในนวนิยายยุคหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 และเมื่อมาถึงนวนิยายกำลังภายในของกู่หลง แนวคิดปัจเจกนิยมและเสรีภาพก็ถูกนำเสนออย่างเด่นชัดดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของเฉินจงเหลียง (陈中亮) (2012) และเวิงเหวินซิน (翁文信) (2018) ที่วิเคราะห์ว่าตัวละครเอกจอมยุทธ์ในนวนิยายของกู่หลงปลดปล่อยตนเองออกจากจารีตทางสังคมและกระทำตามความปรารถนาของตนเอง ซึ่งเป็นลักษณะของมนุษย์สมัยใหม่ที่ให้ความสำคัญกับความเป็นปัจเจกชนและเสรีภาพ

5.4 ตัวละครเอกจอมยุทธ์ในฐานะจอมยุทธ์เร่ร่อนพเนจรผู้นำเสนอแนวคิดปัจเจกนิยมในสังคมสมัยใหม่

ตัวละครคู่อริเชิงและคู่เสี่ยวเฟิงนำเสนอแนวคิดปัจเจกนิยมผ่านการใช้ชีวิตเป็นจอมยุทธ์ พเนจรที่ตัดขาดตนเองจากครอบครัวและสำนักวิชา พวกเขาทั้งสองมักใช้ชีวิตอยู่เพียงลำพังหรือไม่ก็อยู่กับคนสนิทที่ไม่ได้มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดเพียงไม่กี่คน วิถีชีวิตของพวกเขาแสดงให้เห็นวิถีชีวิตของมนุษย์ในสังคมสมัยใหม่ที่สร้างสัมพันธ์กับผู้คนในสังคมผ่านการทำงานและภารกิจมากกว่าความใกล้ชิดทางพื้นที่ ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่มักเป็นความสัมพันธ์ระยะสั้นที่เกิดขึ้นและจบลงอย่างรวดเร็ว โดยความสัมพันธ์ที่ตัวละครเอกจอมยุทธ์ให้ความสำคัญมากที่สุดคือความสัมพันธ์ระหว่างมิตรสหายเพศชายที่คล้ายกับความเป็นพี่น้องที่เท่าเทียมกันหรือการดรภาพ (fraternity) ของพลเมืองในรัฐประชาชาติสมัยใหม่

จอมยุทธ์พเนจรเป็นลักษณะเฉพาะที่โดดเด่นและเป็นที่รู้จักของตัวละครจอมยุทธ์ในนวนิยายกำลังภายในของกู่หลง นักวิชาการหลายคน (Liu, Petrus, 2011, 徐厚猛, 2016, 景少峰, 2016) เสนอว่านวนิยายกำลังภายในของกู่หลงมักไม่ให้ความสำคัญกับภูมิหลังของตัวละครเอกจอมยุทธ์ไม่ว่าจะเป็นภูมิหลังทางครอบครัวหรือสำนักวิชา ไปจนถึงว่าตัวละครเอกจอมยุทธ์บางตัวมีลักษณะของคนอย่างสวีโหว่เหมิง (徐厚猛, 2016) ก็เสนอว่าลักษณะดังกล่าวมาจากประสบการณ์ส่วนตัวของผู้เขียนคือกู่หลงที่มีปัญหาครอบครัวและแยกตัวออกมาอาศัยอยู่เพียงลำพังตั้งแต่อายุยังน้อย อย่างไรก็ตามผู้วิจัยเห็นว่าลักษณะคนเร่ร่อนที่ปรากฏในตัวละครเอกจอมยุทธ์ของกู่หลงไม่เพียงแต่สัมพันธ์กับประสบการณ์ส่วนตัวของกู่หลงเท่านั้น แต่ยังสัมพันธ์กับแนวคิดสมัยใหม่อย่างแนวคิดปัจเจกนิยมและเสรีภาพที่อยู่ในกระแสวรรณกรรมจีนมาตั้งแต่ช่วงต้นศตวรรษที่ 20 และอยู่ในวรรณกรรมสืบสวนสอบสวนตะวันตกอย่างนวนิยายชุดอาร์แซน ลูแปง (Arsène Lupin) และภาพยนตร์สายลับตะวันตกอย่างภาพยนตร์ชุดเจมส์ บอนด์ (James Bond) รวมทั้งยังสัมพันธ์กับบริบทแวดล้อมในช่วงทศวรรษที่ 60-80 ที่เศรษฐกิจสาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวันเจริญเติบโตอย่างก้าวกระโดด บทบาทของอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นอย่างมหาศาลและเข้ามาแทนที่เกษตรกรรม พื้นที่และสังคมเมืองขยายตัวอย่างรวดเร็วแบบไม่เคยมีมาก่อน จนสภาพของสังคมไต้หวันเปลี่ยนสภาพจากสังคมเกษตรกรรมมาเป็นสังคมอุตสาหกรรม จากสังคมชนบทมาเป็นสังคมเมือง ผู้วิจัยมองว่าลักษณะแบบคนพเนจรที่ปรากฏในตัวละครเอกจอมยุทธ์ของกู่หลงแสดงให้เห็นร่องรอยของแนวคิดสมัยใหม่อย่างแนวคิดเรื่องปัจเจกนิยมและเสรีภาพที่รับอิทธิพลมาจากวรรณกรรมจีนสมัยใหม่ในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 และวรรณกรรม

ต่างชาติในช่วงเวลาเดียวกัน และในขณะเดียวกันตัวละครเอกจอมยุทธ์ที่มีลักษณะแบบคนพเนจรของ กุ่หลงก็สะท้อนการเปลี่ยนผ่านของรูปแบบทางสังคมจากสังคมแบบ Gemeinschaft⁶⁷ สู่สังคมแบบ Gesellschaft⁶⁸ ซึ่งเป็นผลพวงของการทำให้ทันสมัยและนคราภิวัตน์ที่เกิดขึ้นภายใต้รัฐประชาชาติสมัยใหม่

ในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนชุดฉู่หลิวเซียง ตัวละครฉู่หลิวเซียงแม้ไม่ได้เป็นตัวละครจอมยุทธ์คนพเนจร⁶⁹ แต่ก็ยังเป็นจอมยุทธ์ตามแบบฉบับของตัวละครเอกจอมยุทธ์ของกุ่หลงที่ในตัวเองไม่มีการกล่าวถึงพ่อแม่พี่น้องและศิษย์ร่วมสำนัก ฉู่หลิวเซียงมีลักษณะของปัจเจกชนในสังคมสมัยใหม่หรือสังคมแบบ Gesellschaft ที่ความสัมพันธ์ระหว่างปัจเจกบุคคลก่อร่างสร้างขึ้นบนหน้าที่การงานและตำแหน่งแห่งที่ในองค์กรมากกว่าครอบครัวแบบดั้งเดิมหรือครอบครัวในสังคม Gemeinschaft ที่ความสัมพันธ์ระหว่างปัจเจกบุคคลสร้างขึ้นบนฐานของความผูกพันทางสายเลือดและพื้นที่ รูปแบบความสัมพันธ์ที่มีลักษณะคล้ายครอบครัวที่ปรากฏในตัวบทมีลักษณะแบบครอบครัวเดี่ยวมากกว่าครอบครัวขยาย ดังจะเห็นได้จากชุดความสัมพันธ์ 3 ชุดของฉู่หลิวเซียง คือความสัมพันธ์ระหว่างฉู่หลิวเซียงกับซูหรงหรง (苏蓉蓉) หลี่หงชิว (李红袖) และซ่งเถียนเออร์ (宋甜儿) ความสัมพันธ์ระหว่างฉู่หลิวเซียงกับจางเจี๋ยเจี๋ย (张洁洁) และความสัมพันธ์ระหว่างฉู่หลิวเซียงกับสหายสนทอย่างหูเหลี่ยฮวา (胡铁花)

⁶⁷ สังคมดั้งเดิมยุคก่อนสมัยใหม่หรือสังคมชนบท มีรากฐานจากวิถีชีวิตของผู้คนในสังคมเกษตรกรรม ผู้คนในชุมชนและสังคมมีความใกล้ชิดเกื้อกูลกัน เป็นสังคมที่ปกครองโดยค่านิยมและขนบธรรมเนียมประเพณี

⁶⁸ สังคมสมัยใหม่หรือสังคมเมือง มีรากฐานจากวิถีชีวิตของผู้คนในสังคมอุตสาหกรรม ผู้คนในสังคมมีความเป็นปัจเจกบุคคลสูงและติดต่อสัมพันธ์กันบนพื้นฐานของผลประโยชน์ส่วนตัวตามกลไกของตลาดเสรี เป็นสังคมที่ปกครองโดยกฎหมาย

⁶⁹ ในบทความเรื่องฉู่หลิวเซียงและสหายของเขา (楚留香和他的朋友们) กุ่หลงอธิบายว่าฉู่หลิวเซียงไม่ใช่คนเร่ร่อนพเนจร (浪子) แต่เป็นจอมยุทธ์นักเดินทาง (游侠) กุ่หลงอธิบายความแตกต่างระหว่างจอมยุทธ์นักเดินทางกับคนเร่ร่อนพเนจรไว้ว่า “游侠没有浪子的寂寞，没有浪子的颓丧，也没有浪子那种‘没有根’的失落感，也没有浪子那份莫名其妙的无可奈何的愁怀。(จอมยุทธ์นักเดินทางไม่รู้สึกเหงาเหมือนคนพเนจร ไม่รู้สึกหมดอาลัยตายอยากเหมือนคนพเนจร ไม่รู้มีความรู้สึกว่างเปล่าแบบไร้รากเหมือนคนพเนจร ไม่มีความรู้สึกคับข้องใจที่อธิบายไม่ได้แก้ไขไม่ได้แบบคนพเนจร)” ผู้วิจัยแปลเป็นภาษาไทยจาก (古龙, (2018). 古龙散文全集 葫芦与剑人在江湖(陈舜仪, Ed.). 风云时代. p. 326) ซึ่งผู้วิจัยเห็นด้วยกับกุ่หลงเพราะในตัวบทแม้จะไม่มีการเอ่ยถึงประวัติความเป็นมาทางครอบครัวและประสบการณ์การฝึกฝนวิชาของฉู่หลิวเซียง และฉู่หลิวเซียงก็ชอบอาศัยอยู่ห่างไกลจากผู้คนและความวุ่นวาย แต่ฉู่หลิวเซียงยังรู้สึกว่าตนเองมีครอบครัวคือสตรีทั้งสามคนบนเรือกลางทะเลที่อาศัยอยู่ร่วมกันกับเขา และเขาไม่เคยรู้สึกว่าตนเองเป็นคนไร้บ้านและไร้ราก ดังจะเห็นได้จากในนวนิยายเรื่อง *เกาฮวาฉวนฉี* (桃花传奇) ในขณะที่ฉู่หลิวเซียงสะกดยตามล่อที่เขาคาดว่าเป็นของคนที่คิดสังหารเขา เขาก็คิดขึ้นมาได้ว่า แม้แต่ตัวล่อสุดท้ายแล้วยังหาทางกลับบ้านของตนเอง ตัวเขาเองที่ออกจากบ้านมานานก็ควรต้องกลับบ้านเช่นกัน ในตัวบทบรรยายว่าที่บ้านมีสุราสเลิศ และผู้คนที่น่ารักอ่อนโยนรอเขาอยู่ (古龙, 2012b, pp. 55-56) ผู้คนที่น่ารักอ่อนโยนนั่นก็คือสตรีทั้งสามนั่นเอง

ความสัมพันธ์ระหว่างฉู่หลิวเซียงกับสตรีทั้งสาม ในนวนิยายเรื่อง *เลวี่ไห่เฟี้ยวเซียง (血海飘香)* ซึ่งเป็นนวนิยายเรื่องแรกของชุดฉู่หลิวเซียง ฉู่หลิวเซียงอาศัยอยู่ร่วมกันกับกับชูหรงหรง หลี่หิงชิว และช่งเถียนเออร์ ในเรือกลางทะเล แม้ว่าฉู่หลิวเซียงจะอธิบายว่าความสัมพันธ์ของเขากับสตรีอีกสามคนไม่ใช่ความสัมพันธ์แบบหนุ่มสาวที่มีเรื่องทางเพศมาเกี่ยวข้อง⁷⁰ แต่ในตัวของความสัมพันธ์ของฉู่หลิวเซียงกับสตรีทั้งสามก็มีความคล้ายคลึงกับความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยา สตรีทั้งสามทำหน้าที่ของภรรยาตามขนบของสังคม เช่น ช่งเถียนเออร์รับผิดชอบทำอาหาร หลี่หิงชิวรับหน้าที่ทำบัญชี ในขณะที่ชูหรงหรงดูแลเรื่องการแปลงโฉมของฉู่หลิวเซียง มีหน้าฉากฉู่หลิวเซียงยังเรียกเรือกลางทะเลลำนี้ว่าเป็นบ้าน และสตรีทั้งสามคือคนในครอบครัวที่รอเขาอยู่ที่บ้าน รูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างฉู่หลิวเซียงกับสตรีทั้งสามเป็นความสัมพันธ์แบบครอบครัวที่มีส่วนผสมของครอบครัวสมัยใหม่และครอบครัวแบบจีนโบราณ กล่าวคือครอบครัวนี้เป็นครอบครัวเดียวมีเพียงสามีและภรรยา โดยไม่มีพ่อแม่พี่น้องหรือเครือญาติคนอื่น ๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นครอบครัวตามขนบของจีนโบราณที่ภรรยาไม่ได้มีแค่คนเดียว แต่มีได้หลายคนและมีตำแหน่งหน้าที่และสถานะที่แตกต่างกันออกไป⁷¹

ส่วนในนวนิยายเรื่อง *เกาฮวาฉวนฉี (桃花传奇)* ฉู่หลิวเซียงได้แต่งงานอยู่กับและมียศกับจางเจี๋ยเจี๋ย (张洁洁) เขาอาศัยอยู่กับจางเจี๋ยเจี๋ยและคนในเผ่าของจางเจี๋ยเจี๋ยบนภูเขาที่ห่างไกลจากวัฒนธรรมของชาวจีนฮั่น เผ่าของจางเจี๋ยเจี๋ยเป็นชนเผ่าโบราณที่มีขนบธรรมเนียมและความเชื่อที่แตกต่างไปจากชาวจีนฮั่น พวกเขาเป็นผู้หญิงเป็นผู้นำและสืบทอดตำแหน่งหัวหน้าเผ่าที่มีสถานะสูงส่งดุจเทพเจ้าผ่านลูกสาว กฎของชนเผ่านี้คือผู้ที่เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของชนเผ่าแล้วไม่สามารถกลับออกไปใช้ชีวิตภายนอกได้อีก แม้ว่าฉู่หลิวเซียงจะรักจางเจี๋ยเจี๋ยมากเพียงใด แต่เขาก็ไม่สามารถใช้ชีวิตอยู่ในสภาพแวดล้อมแบบนี้ได้ สภาวะไร้อิสรภาพทำให้ฉู่หลิวเซียงฝ่ำผอมและไม่มีความสุข จนสุดท้ายแม้แต่จางเจี๋ยเจี๋ยก็สนับสนุนให้ฉู่หลิวเซียงออกไปจากเขา โดยที่ความสัมพันธ์ของทั้งสองได้จบลงเมื่อฉู่หลิวเซียงตัดสินใจเลือกและเปิดประตูหนึ่งในสองบานที่จะพาตัวเขาไปสู่อิสรภาพภายนอกหรือไม่ก็

⁷⁰ อย่างไรก็ตามในนวนิยายเรื่อง *เย่หลานฮวา (午夜兰花)* ความสัมพันธ์ของฉู่หลิวเซียงกับชูหรงหรงถูกวาดภาพให้เหมือนเป็นความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง โดยชูหรงหรงเป็นหญิงคนรักที่ทิ้งหวนฉู่หลิวเซียง

⁷¹ ในครอบครัวจีนโบราณตามขนบจะแบ่งตำแหน่งของภรรยาแบบหย่าได้สองตำแหน่งคือ ซี (妻) และเจี๋ย (妾) โดยซี (妻) หมายถึงภรรยาเอกที่มีการแต่งงานเข้ามาตามธรรมเนียมและประเพณี มักเป็นหญิงที่มีชาติตระกูล และสถานะที่เหมาะสมกับฝ่ายชาย ในขณะที่เจี๋ย (妾) หมายถึงหญิงที่ไม่ได้เป็นภรรยาเอก อาจไม่ได้มีชาติตระกูลหรือสถานะที่ดีนัก ทั้งนี้ก็เป็นซี (妻) หรือเจี๋ย (妾) ไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าใครแต่งงานมาก่อนหลัง แต่ขึ้นอยู่กับการยอมรับของผู้ใหญ่ในตระกูลและการยกย่องจากคนในตระกูล

ความตาย ความสัมพันธ์แบบครอบครัวครั้งนี้ของฉู่หลิวเซียงแสดงให้เห็นถึงการปะทะกันระหว่างแนวคิดของครอบครัวตามชนบทหรือครอบครัวในสังคม Gemeinschaft ที่มีลักษณะของครอบครัวขยายผูกพันกับวงศ์ตระกูล เผ่าพันธุ์ และพื้นที่กับแนวคิดของครอบครัวสมัยใหม่หรือครอบครัวในสังคม Gesellschaft ที่เป็นครอบครัวเดี่ยวและตั้งอยู่บนฐานของความรักความเข้าใจของปัจเจกบุคคลเพียงสองคนเท่านั้น ที่สุดท้ายฉู่หลิวเซียงผู้ยึดถือในความสัมพันธ์ครอบครัวแบบสมัยใหม่ไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมได้จนต้องหาทางออกจากความสัมพันธ์ดังกล่าว สิ่งที่น่าสนใจคือภาพของรูปแบบครอบครัวตามชนบทที่ถูกนำเสนอในลักษณะของความมั่งคั่ง ลำพอง ไม่ยึดหยุ่น ไม่มีเสรีภาพ และถูกปกครองโดยผู้หญิงซึ่งเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิงกับลักษณะนิสัยและแนวคิดที่ฉู่หลิวเซียงยึดถือ นอกจากนี้ความรักระหว่างฉู่หลิวเซียงและจิ้งเจียเจียในความสัมพันธ์ชุดนี้ยังแสดงให้เห็นถึงร่องรอยของแนวคิดปัจเจกนิยมที่เชื่อว่ามนุษย์แต่ละคนมีเจตจำนงและอิสรภาพเป็นของตนเอง ไม่มีใครเป็นเจ้าของใคร ความรักเป็นเรื่องของการปล่อยให้อีกฝ่ายได้เป็นตัวของตัวเอง มีอิสรภาพในการเลือกใช้ชีวิต ไม่ใช่การผูกมัดและครอบครอง ดังจะเห็นได้จากคำพูดของจิ้งเจียเจียที่กล่าวกับฉู่หลิวเซียงว่า “你本就不属于任何一个人的，本就没有人能独占你。(เดิมทีท่านก็ไม่ได้เป็นของผู้ใด ไม่มีผู้ใดสามารถครอบครองท่านได้)” (古龙, 2012c, p. 216) และจากการที่จิ้งเจียเจียสนับสนุนให้ฉู่หลิวเซียงได้กลับไปใช้ชีวิตที่มีอิสระเสรีในโลกภายนอกแม้ว่าจะจะเป็นสิ่งที่ขัดแย้งต่อกฎของเผ่าของตนเองก็ตาม

ในขณะที่ความสัมพันธ์สองชุดแรกเป็นความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงและมีพื้นที่ในตัวบทค่อนข้างน้อย⁷² ความสัมพันธ์ระหว่างฉู่หลิวเซียงกับสหายสนิทที่เป็นผู้ชายกลับมีพื้นที่ในตัวบทมากกว่า ไม่เพียงแต่มากกว่าความสัมพันธ์ที่มีลักษณะคล้ายครอบครัวระหว่างฉู่หลิวเซียงกับตัวละครผู้หญิง แต่มากกว่าความสัมพันธ์ชั่วข้ามคืนระหว่างฉู่หลิวเซียงกับตัวละครผู้หญิงด้วย⁷³ ในนวนิยายชุดฉู่หลิวเซียงแม้ว่าจะมีตัวละครชายที่ฉู่หลิวเซียงนับถือเป็นสหายอยู่จำนวนหนึ่งไม่ว่าจะเป็นอี้เตียนหง (

⁷² ความสัมพันธ์ชุดที่หนึ่งปรากฏในนวนิยายเรื่อง *เลือดทะเล飘香* (血海飘香) และ *ฮว่าเหมยเหินเยว* (画眉鸟) เป็นหลักเท่านั้น ในขณะที่ความสัมพันธ์ชุดที่สองปรากฏในนวนิยายเรื่อง *เกาฮวาฉวนฉี* (桃花传奇) เพียงเรื่องเดียว

⁷³ กูหลงเคยอธิบายเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างฉู่หลิวเซียงกับตัวละครหญิงในบทความเรื่องฉู่หลิวเซียงและสหายของเขา (楚留香和他的朋友们) ว่าเขาคิดว่าเหล่าตัวละครหญิงที่มีความสัมพันธ์กับฉู่หลิวเซียงไม่สามารถนับได้ว่าเป็นสหายของฉู่หลิวเซียง เพราะโดยส่วนตัวแล้วตัวเขาไม่เชื่อว่าผู้หญิงและผู้ชายจะสามารถสร้างมิตรภาพระหว่างกันขึ้นมาได้ ความเป็นไปได้ที่มิตรธรรมระหว่างมิตรสหายจะเกิดขึ้นและดำรงอยู่ในความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงและผู้ชายมีอยู่น้อยมากหรือแทบไม่มีเลย (古龙. (2018). *古龙散文全集* 芦苇与剑人在江湖(陈舜仪, Ed.). 风云时代. p. 330)

一点红) จีปิงเยียน (姬冰雁) จังซาน (张三) แต่ก็ไม่มีตัวละครตัวไหนที่จะใกล้ชิดฉู่หลิวเซียงเท่ากับ หูเถี่ยวฮวา (胡铁花) และไม่มีตัวละครตัวไหนมีพื้นที่ในตัวบทและใช้เวลาอยู่กับฉู่หลิวเซียงได้มากเท่ากับหูเถี่ยวฮวา⁷⁴ หูเถี่ยวฮวาผู้รู้จักและเติบโตมาพร้อมกับฉู่หลิวเซียงตั้งแต่วัยเด็กจึงทำหน้าที่เป็นเหมือนพี่น้องของฉู่หลิวเซียง โดยที่ความสัมพันธ์เหมือนพี่น้องของตัวละครทั้งสองไม่ได้เป็นความสัมพันธ์แบบพี่น้อง (兄弟) ที่ไม่เท่าเทียมกันตามแบบความสัมพันธ์ทั้งห้าของลัทธิขงจื๊อที่มีสถานะที่สูงกว่าน้อง แต่เป็นความสัมพันธ์แบบมิตรสหาย (朋友) ที่ทั้งสองฝ่ายอยู่ในสถานะที่เท่าเทียมกัน ดังจะเห็นได้จากการที่หูเถี่ยวฮวามักเรียกฉู่หลิวเซียงอย่างไม่เคารพว่าเหล่าโช้วฉง (老臭虫) หรือตัวเรือดเผ่า นอกจากนี้หูเถี่ยวฮวายังรับหน้าที่เป็นผู้ช่วยนักสืบ มีหน้าที่ช่วยเหลือฉู่หลิวเซียงและในขณะเดียวกันก็เป็นผู้สร้างโอกาสให้ฉู่หลิวเซียงได้แสดงความเหนือกว่าทางปัญญาและความสามารถในการแก้ปริศนาแบบเดียวกับตัวละครวัตสัน (Watson) ในนวนิยายชุดเชอร์ล็อก โฮล์มส์

ความน่าสนใจอีกประการหนึ่งของความสัมพันธ์ระหว่างฉู่หลิวเซียงกับหูเถี่ยวฮวาและรวมไปถึงความสัมพันธ์ระหว่างฉู่หลิวเซียงกับสหายเพศชายทั้งหมดคือความสัมพันธ์ในรูปแบบที่สมาชิกทุกคนในความสัมพันธ์มีสถานะเท่าเทียมกัน เป็นลักษณะของความเป็นพี่น้อง (brotherhood, fraternity) ตามแบบความเป็นพลเมืองในรัฐประชาชาติสมัยใหม่ ที่ความเป็นปัจเจกบุคคลไม่ใช่เพียงการแบ่งแยกตัวตนของตนเองออกจากสังคม แต่หมายถึงการเคารพในความเป็นปัจเจกบุคคลของผู้อื่นที่อยู่ร่วมกันในสังคม และมีความรักใคร่ปรองดองเป็นหนึ่งเดียวกันในฐานะสมาชิกของสังคมและพลเมืองของรัฐ เมื่อฉู่หลิวเซียงนับถือใครเป็นมิตรสหายแล้ว เขาก็จะเคารพและให้เกียรติบุคคลผู้นั้น และพร้อมสนับสนุนช่วยเหลืออย่างเต็มความสามารถ โดยไม่ตัดสินการเลือกทางเดินชีวิตของมิตรสหายของตน ดังจะเห็นได้จากความสัมพันธ์ระหว่างฉู่หลิวเซียงและอี้เตียนหง (一点红) ในนวนิยายเรื่อง *เลวร้ายให้เพียงวเซียง* (血海飘香) *ต้าซามัว* (大沙漠) และ *ฮว่าเหมยเหนี่ยว* (画眉鸟) อี้เตียนหงเดิมเป็นนักฆ่ารับจ้างที่สังหารผู้คนได้อย่างเลือดเย็น และเป็นบุคคลที่ชอบปลุกวิวาทไม่สูงส่งกับผู้คน ฉู่หลิวเซียงได้พบและปะมือกับอี้เตียนหงในขณะที่ฉู่หลิวเซียงกำลังตามสืบปริศนาการเสียชีวิตของบุคคลสำคัญหลายคนในยุทธจักร เมื่ออี้เตียนหงได้มารู้จักกับฉู่หลิวเซียง ฉู่หลิวเซียงผู้ซึ่งเคารพและให้เกียรติผู้อื่นและต่อต้านการพรากชีวิตของผู้อื่นก็ทำให้ความเลือดเย็นและการแยกตัวออกจากผู้คนของอี้เตียนหงลดลงและมีความเป็นมนุษย์มากขึ้น ฉู่หลิวเซียงแม้ว่าจะมีฝีมือที่เหนือกว่าอี้เตียนหงเคย

⁷⁴ หูเถี่ยวฮวาปรากฏตัวในนวนิยายถึง 6 เรื่องจาก 8 เรื่องในชุดฉู่หลิวเซียง

เอาชนะอีเตียนหง ซ้ายยังมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักมากกว่าอีเตียนหง แต่เมื่อทั้งสองคบหาเป็นมิตรสหายกัน ฉู่หลิวเซียงก็ไม่เคยยกตนว่าเหนือกว่าอีเตียนหงหรือเป็นพี่ใหญ่ของอีเตียนหง แต่กลับปฏิบัติต่ออีเตียนหงเฉกเช่นเดียวกันกับมิตรสหายคนอื่นของเขา นอกจากนี้ฉู่หลิวเซียงยังเคารพการตัดสินใจและการเลือกเส้นทางชีวิตของอีเตียนหงโดยไม่ได้เข้าไปตัดสินคุณค่า พร้อมทั้งยังสนับสนุนอีเตียนหงในเส้นทางชีวิตที่เขาเลือก ดังจะเห็นได้จากเมื่ออีเตียนหงตกหลุมรักชีว์อู่หรง (曲无容) ศิษย์ในสำนักของสือกวนอิน (石观音) ผู้สร้างความวุ่นวายให้แก่ยุทธจักร ฉู่หลิวเซียงก็ไม่ได้ตัดสินหรือห้ามปรามอีเตียนหง มีหน้าที่ช่วยเหลือและสนับสนุนบุคคลทั้งสอง นอกจากนี้เมื่ออีเตียนหงประสบภัยจากการตามล่าขององค์กรนักฆ่าที่เขาสังกัดอยู่ ฉู่หลิวเซียงก็พร้อมเข้าไปช่วยเหลืออย่างไม่ลังเล

จะเห็นได้ว่าชุดความสัมพันธ์ทั้งสามชุดในนวนิยายชุดฉู่หลิวเซียงแสดงให้เห็นร่องรอยการเปลี่ยนแปลงทางสังคมจากสังคมแบบ Gemeinschaft สู่อสังคมนิยมแบบ Gesellschaft รูปแบบความสัมพันธ์ภายในครอบครัวและภายในสำนักวิชาหัดเล็กและเหลื่อมสมาชิกเพียงไม่กี่คน ความสัมพันธ์ระหว่างปัจเจกบุคคลเกิดจากเจตจำนงของผู้ที่จะอยู่ในความสัมพันธ์ร่วมกันมากกว่าเกิดจากความเกี่ยวพันทางสายเลือดหรือความใกล้ชิดทางพื้นที่ นอกจากนี้รูปแบบความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นมักเป็นรูปแบบความสัมพันธ์ที่สมาชิกในชุดความสัมพันธ์มีสถานะที่ใกล้เคียงกัน ไม่มีใครที่มีอำนาจสูงกว่าหรือต่ำกว่าผู้ใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในความสัมพันธ์ระหว่างฉู่หลิวเซียงและมิตรสหายเพศชาย ความสัมพันธ์ในรูปแบบดังกล่าวเป็นความสัมพันธ์เพียงหนึ่งเดียวในความสัมพันธ์ห้าชุดของลัทธิขงจื้อที่ปัจเจกบุคคลในความสัมพันธ์มีสถานะที่เท่าเทียมกัน และปฏิบัติต่อกันบนฐานของอี (义) หรือคุณธรรม ที่เป็นแนวคิดว่าด้วยการปฏิบัติตนต่อเพื่อนมนุษย์ในสังคมและเป็นคุณธรรมสำคัญของจอมยุทธ์ในนวนิยายกำลังภายใน ในขณะที่รูปแบบความสัมพันธ์ที่เท่าเทียมกันของฉู่หลิวเซียงและมิตรสหายก็สอดคล้องไปกับแนวคิดเรื่องปัจเจกบุคคล (individualism) ที่แต่ละบุคคลมีความเป็นมนุษย์ที่เท่าเทียมกันและศักดิ์ศรีที่เท่าเทียมกัน รวมไปถึงแนวคิดความเป็นพี่เป็นน้อง (brotherhood, fraternity) ที่เป็นหนึ่งในแนวคิดสำคัญในการสร้างพลเมืองในรัฐประชาชาติสมัยใหม่

ในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนชุดลู่เสี่ยวเฟิง ตัวละครลู่เสี่ยวเฟิงเป็นตัวละครคนเร่ร่อนพเนจรที่ใช้ชีวิตโดดเดี่ยวและมีปมในเรื่องครอบครัว ในนวนิยายเรื่องโยวหลิงซานจวง (幽靈山庄) เมื่อลู่เสี่ยวเฟิงได้เห็นการพบกันอีกครั้งของเย่เสวี่ (叶雪) กับเงาในบึงที่อ้างว่าเป็นพ่อของเย่เสวี่ ก็ทำให้ลู่เสี่ยวเฟิงนึกถึงพ่อแม่ของตนเอง และความโดดเดี่ยวของตนเอง ลู่เสี่ยวเฟิงโหยหาการมี

ครอบครัวและปรารถนาที่จะมีบ้านเป็นของตนเอง ดังจะเห็นได้จากคำพูดของเขาในนวนิยายเรื่อง *โยวหลังซานจวง (幽灵山庄)* เมื่อมีบ้านเป็นของตนเองเป็นครั้งแรกว่า “我活了三十年，这还是第一次有个自己的家，自己的房子。(ข้ามีชีวิตมาสามสิบปี นี่เป็นครั้งแรกที่ข้ามีบ้านเป็นของตัวเอง บ้านของข้าเอง)” (古龙, 2018b, p. 59) ลู่เสี่ยวเฟิงคิดถึงการมีบ้านและครอบครัว ในนวนิยายเรื่อง *อินโกวตุ่ฟิง (银钩赌坊)* ในตอนที่เขากลับไปหาติงซิงอี (丁香姨) เขาก็หวังว่านางยังรอเขาอยู่ การมีคนรอตนเองอยู่ให้ความรู้สึกเหมือนมีบ้านให้กลับไปเป็นความรู้สึกอบอุ่นใจ ดังจะเห็นได้จากเสียงของผู้เล่าที่เปรียบเปรยว่า “这种感觉好像一个孤独的猎人，在寒冷的冬天回去时，发现家里已有人为他升起了火，他已不再寒冷和寂寞。(ความรู้สึกแบบนี้ก็เหมือนกับการที่คนล่าสัตว์ผู้โดดเดี่ยวที่กลับไปยังบ้านตนเองในฤดูหนาวอันหนาวเหน็บแล้วพบว่าที่บ้านยังมีคนจุดไฟรอเขาอยู่ เขาไม่ต้องรู้สึกเหน็บหนาวและเดียวดายอีกต่อไป)” (古龙, 2018e, p. 64) ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัวและพื้นเพของลู่เสี่ยวเฟิง แม้แต่ซีเหมินซูเสวียที่เป็นหนึ่งในสหายสนิทของเขาก็ไม่รู้แม้แต่บ่อย ดังจะเห็นได้จากในนวนิยายเรื่อง *เจียนเลินอีเซี่ยว (剑神一笑)* เสียงผู้บรรยายบอกว่าซีเหมินซูเสวียรู้จักลู่เสี่ยวเฟิงมาเกือบยี่สิบปีแล้ว แต่เขาเข้าใจลู่เสี่ยวเฟิงน้อยมาก เขาไม่รู้ว่าลู่เสี่ยวเฟิงเติบโตขึ้นมาในครอบครัวแบบไหน ไม่รู้ว่าเขาเติบโตมาในสภาพแวดล้อมแบบใด การเป็นคนพเนจรและความโดดเดี่ยวของลู่เสี่ยวเฟิงแสดงให้เห็นถึงลักษณะของมนุษย์ในสังคมเมืองและสมัยใหม่ที่มีอัตราการเคลื่อนย้ายสูงและไม่ได้ยึดติดอยู่กับชุมชน

ลู่เสี่ยวเฟิงไม่แต่งงาน ไม่มีลูก ไม่มีความสัมพันธ์กับสตรีคนใดที่ใกล้เคียงกับการมีครอบครัว ความสัมพันธ์ที่ใกล้เคียงกับคนในครอบครัวมากที่สุดของลู่เสี่ยวเฟิงคือความสัมพันธ์กับมิตรสหาย ลู่เสี่ยวเฟิงให้ความสำคัญต่อมิตรสหายมากกว่าสิ่งใด ดังจะเห็นได้จากการที่เขาขัดพระราชโองการของจักรพรรดิในนวนิยายเรื่อง *เจวียจันเจียนไฮ่ว (决战前后)* เพื่อช่วยให้ซีเหมินซูเสวียสามารถนำร่างของเย่กุฉิง (叶孤城) ออกจากเขตพระราชฐาน ในนวนิยายเรื่อง *เจียนเลินอีเซี่ยว (剑神一笑)* ลู่เสี่ยวเฟิงก็เดินทางไปยังเมืองหวงสือ (黄石) ที่อยู่ไกลแสนไกลเพื่อสืบหาเบาะแสของหลิวเฉิงเฟิง (柳乘风) สหายที่หายสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอย สำหรับลู่เสี่ยวเฟิงแล้วมิตรสหายเป็นเสมือนสมาชิกในครอบครัว ด้วยเหตุนี้เมื่อลู่เสี่ยวเฟิงมีบ้านครั้งแรกในชีวิต บ้านของเขาจึงกลายเป็นสถานที่สำหรับต้อนรับมิตรสหาย ดังจะเห็นได้ในนวนิยายเรื่อง *โยวหลังซานจวง (幽灵山庄)* ที่ลู่เสี่ยวเฟิงบอกกับโหยวหุน (游魂) หรือวิญญาณเร่ร่อนว่าบ้านของเขายินดีต้อนรับโหยวหุนเสมอ “因为我这是第一次

有家，因为你是我的第一个客人，因为我喜欢朋友。(เพราะว่านี่เป็นครั้งแรกที่ข้ามีบ้านเป็นของตัวเอง เพราะว่าท่านเป็นแขกคนแรกของข้า เพราะว่าข้าชอบมิตรสหาย) ” (古龙, 2018b, p. 61) นอกจากนี้ลู่เสี่ยวเฟิงก็คล้ายกับฉู่หลิวเซียงที่พร้อมรู้จักและคบหามิตรสหายใหม่ตลอดการเดินทาง และปฏิบัติต่อมิตรเหล่านั้นบนพื้นฐานของการเคารพและให้เกียรติซึ่งกันและกัน อาทิ ในนวนิยายเรื่อง *โยวหลิงซานจวง* (幽灵山庄) ลู่เสี่ยวเฟิงก็ยินดีต้อนรับโหยวหุนที่เข้ามาในบ้านของเขาโดยไม่แจ้ง และยังนับโหยวหุนเป็นมิตรสหาย ลู่เสี่ยวเฟิงแม้ว่าจะรู้ว่าความเป็นมาของโหยวหุนไม่ธรรมดาและมีความลับซ่อนไว้ แต่เขาก็ไม่เคยปริปากไถ่ถามเรื่องดังกล่าว เพราะเคารพในความเป็นส่วนตัวของมิตรสหาย

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าลู่เสี่ยวเฟิงจะมีมิตรสหายที่พร้อมยอมตายแทนกันได้ แต่ใช้ว่าลู่เสี่ยวเฟิงจะมองว่าความสัมพันธ์ดังกล่าวเป็นความสัมพันธ์ที่มั่นคงหรือยืนยาว มิตรสหายก็ยังไม่ใช่ว่าจะปลอดภัยของลู่เสี่ยวเฟิง ดังจะเห็นได้หลายครั้งที่เขาพบว่ามิตรสหายของเขากลับเป็นคนร้ายที่ทำร้ายเขาไม่ว่าจะโดยจงใจหรือเพราะเสียไม่ได้ก็ตาม ดังจะเห็นได้จากความสัมพันธ์ของเขากับฮั่วชิว (霍休) ในนวนิยายเรื่อง *จินเฟิงหวังเฉา* (金鹏王朝) และความสัมพันธ์กับมู่เต้าเหริน (木道人) ในนวนิยายเรื่อง *โยวหลิงซานจวง* (幽灵山庄) ที่ลู่เสี่ยวเฟิงถูกเพื่อนหลอกหักหลัง และคิดเอาชีวิต ลู่เสี่ยวเฟิงเปรียบเทียบการคบเพื่อนกับบ้านไว้อย่างน่าสนใจในนวนิยายเรื่อง *โยวหลิงซานจวง* (幽灵山庄) ที่บ้านหลังแรกและหลังเดียวของเขาต้องพังทลายลงเพราะว่าหลงกลพวกไห่ฉีคั่ว (海奇阔) ที่สร้างทำมาเป็นเพื่อนว่า “原来这世上不但有倒霉的人，也有倒霉的屋子。屋子倒霉，是因为选错了主人，人倒霉事因为交错了朋友。(ในโลกใบนี้ไม่ใช่มีเพียงคนดวงชวย แต่มีบ้านที่ดวงชวยด้วย บ้านที่ดวงชวยก็เพราะว่าเลือกเจ้าของผิด คนที่ดวงชวยก็เพราะว่าเลือกคบเพื่อนผิด)” (古龙, 2018b, p. 101) จะเห็นได้ว่าบ้านที่ลู่เสี่ยวเฟิงใช้เป็นสถานที่ในการต้อนรับขับสู้มิตรสหาย เป็นสถานที่ใช้ในการสร้างความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นกับปัจเจกบุคคลอื่น กลับพังทลายลงได้เพราะความไว้วางใจของลู่เสี่ยวเฟิงเอง เหมือนกับความสัมพันธ์ของลู่เสี่ยวเฟิงกับคนในครอบครัวที่พังทลายลงและสร้างบาดแผลทางจิตใจให้กับลู่เสี่ยวเฟิง แม้กระนั้นใช้ว่าลู่เสี่ยวเฟิงจะไม่สามารถพัฒนาความสัมพันธ์แบบมิตรสหายที่ยั่งยืนกับตัวละครตัวอื่นได้ ในตัวบทนวนิยายทั้งหกเล่มลู่เสี่ยวเฟิงมีความสัมพันธ์ที่ยืนยาวกับตัวละครหลายตัวไม่ว่าจะเป็นฮวามันโหลว (花满楼) ซีเหมินชุยเสวี่ (西门吹雪) ซื่อคงใจชิง (司空摘星) และเหล่าซือเหอซัง (老实和尚) เพียงแต่ความสัมพันธ์ระหว่างลู่

เสียวเฟิงกับมิตรสหายจะต้องถูกพิสูจน์ความจริงใจจากเหตุการณ์มากมาย เหตุการณ์เหล่านั้นทำให้ลู่อุเสียวเฟิงเรียนรู้ว่าผู้ใดคือมิตรแท้ ผู้ใดคือมิตรเทียม อีกสิ่งหนึ่งที่น่าสนใจคือผู้ที่ลู่อุเสียวเฟิงนับเป็นมิตรสหายนั้นกลับมีแต่ผู้ชาย ตัวละครหญิงที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับลู่อุเสียวเฟิงหากไม่มาในรูปแบบของศัตรู ก็จะมาในรูปแบบของความสัมพันธ์ทางเพศชั่วข้ามคืน

จากการวิเคราะห์ตัวบทข้างต้นจะเห็นได้ว่าตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองมีลักษณะการใช้ชีวิตแบบปัจเจกบุคคลในสังคมสมัยใหม่ ไม่มีความสัมพันธ์แบบครอบครัวขยายที่เชื่อมโยงกันทางสายเลือดและพื้นที่ ตัวละครผู้หญิงประสบความล้มเหลวในการสร้างความสัมพันธ์แบบครอบครัวตามขนบที่อยู่กันเป็นครอบครัวขยายในชุมชน แต่กลับมีความสุขในการใช้ชีวิตกับสตรีอีกสามคนโดยไม่ผ่านพิธีแต่งงาน ผู้หญิงรักที่จะใช้ชีวิตอย่างอิสระไม่มีข้อผูกมัดและมีความสัมพันธ์แบบชั่วคราวกับผู้หญิงหลายคน ในขณะที่ตัวละครลู่อุเสียวเฟิงเป็นคนพเนจรที่มีปมด้านครอบครัว ใช้ชีวิตโดดเดี่ยว และมีความสัมพันธ์แบบชั่วคราวกับผู้หญิงหลายคน ความสัมพันธ์ที่ยั่งยืนที่สุดของตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองคือความสัมพันธ์กับมิตรสหายเพศชายซึ่งมีลักษณะที่คล้ายคลึงกับความสัมพันธ์แบบพี่น้องร่วมชาติในรัฐประชาชาติสมัยใหม่ที่ทุกคนเท่าเทียม ลักษณะความสัมพันธ์ของตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองกับตัวละครอื่นแสดงให้เห็นความเป็นปัจเจกบุคคลในชุดความสัมพันธ์ที่ใกล้เคียงกับความสัมพันธ์ระหว่างปัจเจกบุคคลในสังคมสมัยใหม่ ซึ่งลักษณะดังกล่าวก็สอดคล้องไปกับการเป็นผู้เร่ร่อนของตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองที่ไม่ได้มีที่พำนักถาวรเป็นประจำอยู่ในที่ใดที่หนึ่งเป็นระยะเวลานาน แต่เคลื่อนย้ายไปยังพื้นที่ต่าง ๆ ตลอดเวลา

CHULALONGKORN UNIVERSITY

5.5 ตัวละครเอกจอมยุทธ์ในฐานะผู้นำเสนอแนวคิดเสรีภาพที่มีขอบเขตและข้อจำกัด

แนวคิดเสรีภาพในนวนิยายกำลังภายในของกู่หลงถูกศึกษาในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของความเป็นสมัยใหม่มาโดยตลอด และมักจะถูกอธิบายร่วมกับแนวคิดสมัยใหม่อื่น ๆ ที่ปรากฏในตัวละครจอมยุทธ์ของกู่หลง อาทิ แนวคิดเรื่องปัจเจกนิยม แนวคิดเรื่องสุขนิยม โดยข้อสรุปจากการศึกษาส่วนใหญ่คือแนวคิดสมัยใหม่ที่มีแนวคิดเสรีภาพแทรกอยู่ด้วยนั้นเป็นอิทธิพลของแนวคิดและนวนิยายตะวันตก ดังจะเห็นได้จากวิทยานิพนธ์เรื่อง *现代性视野下的 20 世纪武侠小说-以梁羽生、金庸、古龙为中心* ของเฉินจงเหลียง (陈中亮, 2012) ผู้เขียนนำเสนอแนวคิดเสรีภาพในฐานะส่วนหนึ่งของแนวคิดสุขนิยมและปัจเจกนิยม ที่ตัวละครเอกจอมยุทธ์ของกู่หลงมักให้ความสำคัญกับปัจจุบันขณะ การ

มีชีวิตอยู่ และการสนองความปรารถนาของตนเองผ่านผัสสะทั้งหลาย กล่าวอีกนัยหนึ่งคือการได้ใช้เจตจำนงของตนเองอย่างเสรี โดยที่แนวความคิดเรื่องเสรีภาพซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแนวคิดสมัยใหม่เป็นมรดกตกทอดของการผสมผสานกันระหว่างนวนิยายกำลังภายในกับแนวคิดสมัยใหม่ ซึ่งแนวคิดสมัยใหม่เหล่านี้มักปรากฏในนวนิยายตะวันตกและนวนิยายจีนกระแสหลักของกลุ่มผู้อ่านปัญญาชนเวียงเหวินซิน (翁文信, 2018) เสนอว่าแนวคิดเสรีภาพเป็นส่วนหนึ่งของแนวคิดสุขนิยมที่เป็นผลของการปลดปล่อยตนเองของตัวละครเอกจอมยุทธ์ออกจากกรอบทางศีลธรรมและชนบ ซึ่งเป็นข้อแตกต่างสำคัญระหว่างตัวละครเอกจอมยุทธ์ของกู่หลงกับตัวละครเอกจอมยุทธ์ในนวนิยายกำลังภายในของนักเขียนยุคก่อนหน้า โดยเวียงเหวินซินเสนอว่าแนวคิดดังกล่าวเป็นอิทธิพลของนวนิยายสืบสวนสอบสวนและภาพยนตร์สายลับตะวันตก

ผู้วิจัยพบว่าแนวคิดเสรีภาพที่ปรากฏในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนทั้งสองชุดของกู่หลงถูกผูกโยงไว้กับความปรารถนา ทั้งความปรารถนาทางกามารมณ์ ความปรารถนาในทรัพย์สินเงินทอง ความปรารถนาในชื่อเสียงเกียรติยศและอำนาจ รวมไปถึงความปรารถนาในการเป็นอิสระชนและเสรีชน ในตัวบทความปรารถนาถูกวาดภาพให้เป็นธรรมชาติส่วนหนึ่งของมนุษย์ เป็นสิ่งที่ไม่ได้ดีหรือชั่วในตัวมันเอง ความปรารถนาจะนำมาซึ่งสิ่งไม่ดีหรือภัยอันตรายเมื่อปัจเจกบุคคลไม่สามารถควบคุมความปรารถนาของตนเองไว้ได้ เฉกเช่นเดียวกันกับเสรีภาพที่อาจนำความวุ่นวายมาสู่สังคมหากไม่มีกฎหรือระเบียบมาควบคุม เสรีภาพที่ปรากฏในตัวบทจึงไม่ใช่เสรีภาพที่ไร้ขอบเขตไร้พรมแดน แต่เป็นเสรีภาพที่อยู่ภายใต้การตกลงของผู้คนในสังคม เป็นเสรีภาพแบบเดียวกันกับเสรีภาพของพลเมืองในรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่ โดยเครื่องมือที่ถูกใช้ในการกำกับขอบเขตของเสรีภาพนอกจากกฎและระเบียบของสังคมแล้ว ยังมีแนวคิดเรื่องการควบคุมตนเองหรือเค่อจี (克己) ซึ่งเป็นหลักในการประพฤติตนหรือหลักคุณธรรมตามแบบชนบขงจื้อที่สำคัญที่ใช้ในการควบคุมความปรารถนาของตนเอง และการควบคุมตนเองนี้เป็นสิ่งที่มีพลังยิ่งกว่ากฎและระเบียบทางสังคม เพราะเป็นการควบคุมที่เกิดจากตัวปัจเจกบุคคลโดยสมัครใจเอง ด้วยเหตุนี้ในหลายครั้งจึงมีเหตุการณ์ที่ตัวละครเอกจอมยุทธ์ละเมิดกฎระเบียบทางสังคมและกฎหมาย แต่กลับไม่ถูกลงโทษ ในขณะที่ผลพวงของการไม่รู้จักรับควบคุมความปรารถนาของตนเองของตัวละครตัวอื่นกลับเลวร้ายยิ่งกว่า

ในตัวบทนวนิยายทั้งสองชุด ตัวละครเอกจอมยุทธ์ให้ความสำคัญกับเสรีภาพของปัจเจกบุคคลในการดำรงชีวิต อาทิ การมีความสัมพันธ์เชิงชู้สาว การเลือกคู่ครอง ซึ่งเป็นเรื่องที่อยู่ใน

ปริมาณผลงานบุคคลมากกว่าปริมาณผลงานสาธารณะ และไม่เกี่ยวข้องกับรัฐ ตัวละครเอกจอมยุทธ์สนับสนุนให้ปัจเจกบุคคลเลือกกระทำหรือไม่กระทำสิ่งต่าง ๆ ตามความปรารถนาและความต้องการของตนเอง โดยไม่ต้องคำนึงขนบธรรมเนียมบางอย่างของสังคมจารีต และเคารพในการเลือกของแต่ละปัจเจกบุคคล ดังจะเห็นได้จากเสรีภาพในการเลือกคู่ครองในนวนิยายชุดฉู่หลิวเซียงและเสรีภาพในการใช้ชีวิตทางกามารมณ์ในนวนิยายชุดฉู่หลิวเซียงและชุดฉู่เสี่ยวเฟิง

5.5.1 เสรีภาพในการเลือกคู่

เสรีภาพในการมีความรักและการเลือกคู่เป็นหัวข้อที่ปรากฏมาตลอดในวรรณกรรมจีนมาตั้งแต่ก่อนยุคสมัยใหม่ งานวรรณกรรมพื้นบ้านอย่างเรื่องหนุ่มเลี้ยงวัวกับสาวทอผ้า (牛郎织女) เหลียงซานปัวและจู้อินไถ (梁山伯与祝英台)⁷⁵ นางพญางูขาว (白蛇传) และเหลียวจี้จี้อี้ (聊斋志异) ล้วนมีเนื้อหาที่นำเสนอเรื่องความผิดหวังในความรักและความล้มเหลวในชีวิตคู่ของคู่รักชายหญิง เพราะความแตกต่างในด้านต่าง ๆ ทั้งชนชั้นทางสังคมและความเป็นมนุษย์และอมมนุษย์⁷⁶ ความรักที่ไม่สมหวังในตัวบทวรรณกรรมแสดงให้เห็นถึงข้อห้ามและกฎระเบียบทางสังคมในสังคมจีนยุคก่อนสมัยใหม่ที่มีต่อความรักและการเลือกคู่ครอง การเลือกคู่ครองและการแต่งงานไม่ใช่เรื่องของปัจเจกบุคคลแต่เป็นเรื่องของวงศ์ตระกูล ความเหมาะสมทางชาติตระกูลและชนชั้นทางสังคมและเศรษฐกิจเป็นปัจจัยสำคัญ ความรักเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอและไม่มีพลังมากพอที่จะทำให้เกิดการแต่งงานและชีวิตคู่ดำเนินไปได้อย่างราบรื่น

เมื่อมาถึงยุคสมัยใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งยุคหลังขบวนการเคลื่อนไหวทางวัฒนธรรมใหม่ (新文化运动) แนวคิดเสรีภาพในการมีความรักและการเลือกคู่หรือจื่อโฮยวเลี่ยนอาย (自由恋爱) ก็กลายเป็นอีกหนึ่งประเด็นสำคัญในวรรณกรรมสมัยใหม่ทั้งวรรณกรรมกระแสหลักของปัญญาชน (主流文学) และวรรณกรรมตลาดของมวลชน (通俗文学) ตัวบทวรรณกรรมในยุคนั้นมีทั้งนำเสนอโศกนาฏกรรมความรักและความโหดร้ายของการคลุมถุงชน และเรื่องราวความรักของคู่รักผู้ที่ต้องเผชิญกับอุปสรรคจากครอบครัวและสังคม เสรีภาพหรืออิสรภาพทางด้านความรักในงานวรรณกรรม

⁷⁵ ผู้อ่านชาวไทยรู้จักในอีกชื่อหนึ่งว่า “ม่านประเพณี”

⁷⁶ หนุ่มเลี้ยงวัวกับสาวทอผ้านำเสนอเรื่องราวความรักที่เป็นไปไม่ได้ของมนุษย์เพศชายกับนางฟ้า นางพญางูขาวนำเสนอเรื่องราวความรักและชีวิตคู่ที่เป็นไปไม่ได้ของมนุษย์เพศชายและปิศาจ นิยายชุดเหลียวจี้จี้อี้นำเสนอเรื่องราวความรักระหว่างมนุษย์กับเทพ ปิศาจ และผีที่มีทั้งสมหวังและผิดหวัง

ถูกนำเสนอพร้อมไปกับการรณรงค์เรื่องสิทธิและเสรีภาพในการเลือกคู่ครองของกลุ่มคนหนุ่มสาว และการรณรงค์และเรียกร้องให้ยกเลิกประเพณีการคลุมถุงชนในสังคม

การเปลี่ยนแปลงของแนวคิดเรื่องเสรีภาพในความรักและการเลือกคู่ครองในยุคสมัยใหม่ก็ปรากฏในนวนิยายกำลังภายในด้วยเช่นกัน ในนวนิยายกำลังภายในยุคสาธารณรัฐ ความรักและการเลือกคู่ครองของจอมยุทธ์ชายหญิงยังคงถูกกำหนดโดยพ่อแม่และวงศ์ตระกูลตามแบบจารีตโบราณ ความรักที่เกิดขึ้นเองระหว่างชายหญิงมักไม่สมหวัง เพราะตัวละครจอมยุทธ์ซึ่งเป็นผู้ที่มีคุณธรรมไม่สามารถทำสิ่งที่ผิดต่อจารีตประเพณีได้ ดังจะเห็นได้จากนวนิยายเรื่อง *เป่าเจี้ยนจินไซ (宝剑金钗)* ของหวังตู้หลู (王度庐) ความรักระหว่างล่าหลิ่วไป (李慕白) กับอีวี่ซิวเหลียน (俞秀莲) ที่ไม่อาจสมหวัง เพราะพ่อแม่ของอีวี่ซิวเหลียนได้หมั้นหมายนางไว้กับเมิ่งซือเจา (孟思昭) แล้ว แม้ว่าภายหลังเมิ่งซือเจาได้เสียชีวิตไป แต่ทั้งสองก็ไม่สามารถสมหวังในรักได้ หลิ่วไปรู้สึกว่เมิ่งซือเจาต้องตายเพื่อช่วยเหลือตนเองจึงไม่สามารถแต่งงานกับคู่หมั้นหมายของสหายตนเองได้ ในขณะที่ อีวี่ซิวเหลียนก็ไม่สามารถทำผิดประเพณีไปแต่งงานกับหลิ่วไปได้ เพราะถือว่าตนเองครึ่งหนึ่งได้กลายเป็นคนของตระกูลเมิ่งแล้ว แม้ว่าคนในตระกูลเมิ่งจะปฏิบัติต่อตนเองไม่ดีมากเพียงใด ในขณะที่ตัวละครจอมยุทธ์ที่ยอมปล่อยใจทำตามความปรารถนาของตน สุดท้ายก็มักจะพบกับจุดจบที่ไม่ดีนัก ดังจะเห็นได้จากนวนิยายเรื่อง *อ้าวหู่ฉ่งหลง (卧虎藏龙)* ซึ่งเป็นนวนิยายอีกหนึ่งเรื่องของหวังตู้หลูที่เป็นภาคต่อของเรื่อง *เป่าเจี้ยนจินไซ* หวังเจียวหลง (玉娇龙) ซึ่งเป็นหญิงที่มาจากตระกูลขุนนางแล้วไปตกหลุมรักกับหลัวเสี่ยวหู่ (罗小虎) ซึ่งเป็นมหาโจรในทะเลทราย แม้ว่าหวังเจียวหลงจะหนีตามไปอยู่กับหลัวเสี่ยวหู่ แต่สุดท้ายแล้วทั้งคู่ก็ไม่ได้ครองรักกันและมีความตายเป็นจุดจบ ซึ่งเมื่อนำเสรีภาพในความรักและการเลือกคู่ครองในนวนิยายของหวังตู้หลูมาเปรียบเทียบกับนวนิยายเรื่อง *เสี่ยวเตี๋ยอวิงฮยง (射雕英雄传)* และเรื่อง *เสี่ยวเตี๋ยสยาหลู่ (神雕侠侣)* ของจินยงซึ่งเป็นนักเขียนนวนิยายกำลังภายในในยุคต่อมาก็จะพบว่าความรักเสรีของตัวละครชายหญิงในนวนิยายกำลังภายในยุคหลังสาธารณรัฐมีแนวโน้มที่จะสมหวังในความรักมากขึ้น และเป็นความรักที่ได้รับการยอมรับมากขึ้น แม้จะต้องเผชิญต่ออุปสรรคมากมายก็ตาม ดังจะเห็นได้จากความรักที่สมหวังระหว่างศิษย์ชายและอาจารย์หญิง อย่างคู่ของก๊วงจิ้ง (郭靖) และหวงหรง (黄蓉) และคู่ของหยกั้ว (杨过) และเสี่ยวหลงหนี่ว (小龙女) ซึ่งความสัมพันธ์ในรูปแบบหญิงมีอายุที่มากกว่าและคุณวุฒิที่มากกว่าผู้ชายเป็นสิ่งที่ไม่พบเห็นบ่อยนักในชนบแบบขงจื้อเพราะขัดต่อธรรมเนียมที่ให้ความสำคัญกับลำดับชั้นของความสัมพันธ์ของมนุษย์ ผู้มี

ศักดิ์เป็นอาจารย์ไม่ควรมีความสัมพันธ์กับลูกศิษย์ของตนเอง ยิ่งเป็นความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่เป็นผู้หญิงกับลูกศิษย์ที่เป็นผู้ชายยิ่งเป็นสิ่งที่อยู่นอกเหนือจินตนาการของสังคมขงจื๊อที่ถือว่าผู้ชายเป็นผู้ที่มีศักดิ์สูงกว่า จะเห็นได้ว่าตัวบทนวนิยายกำลังภายในมีแนวโน้มเปิดกว้างและยอมรับแนวคิดเรื่องความรักเสรี (自由恋爱) มากขึ้นตามลำดับ

ในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนชุดฉู่หลิวเซียงและลู่เสี่ยวเฟิงของกู่หลง ตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองเป็นผู้สมิทานและสนับสนุนแนวคิดความรักเสรี ทั้งฉู่หลิวเซียงและลู่เสี่ยวเฟิงต่างเชื่อว่าปัจเจกบุคคลแต่ละคนมีสิทธิและเสรีภาพที่จะเลือกคนรักและคู่ครองของตนเอง การตัดสินใจที่จะอยู่ในความสัมพันธ์หรือออกจากความสัมพันธ์หญิงชายเป็นเรื่องของแต่ละปัจเจกบุคคลไม่มีใครสามารถบังคับจิตใจใครได้ แม้ว่ารูปแบบความสัมพันธ์ที่แต่ละปัจเจกบุคคลเลือกจะไม่ใช้รูปแบบความสัมพันธ์กระแสหลักที่สังคมยอมรับก็ตาม

ในนวนิยายชุดฉู่หลิวเซียง ฉู่หลิวเซียงมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงหลากหลายรูปแบบ ทั้งความสัมพันธ์ที่เหมือนกับครอบครัวกับสตรีทั้งสามนางคือซูหรงหรง (苏蓉蓉) หลี่หงชิว (李红袖) และซ่งเถียนเออร์ (宋甜儿) ความสัมพันธ์แบบสามภรรยาที่สุดท้ายไม่ประสบความสำเร็จกับจางเจี๋ยเจี๋ย (张洁洁) ความสัมพันธ์ชั่วข้ามคืนและความสัมพันธ์ชั่วคราวกับสตรีอีกนับไม่ถ้วน ในทุกความสัมพันธ์ของฉู่หลิวเซียง ฉู่หลิวเซียงไม่เคยบังคับหรือฝืนใจให้ใครอยู่ในความสัมพันธ์หรือออกไปจากความสัมพันธ์ ไม่เคยกำหนดว่าความสัมพันธ์จะต้องอยู่ในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งเท่านั้น ไม่เพียงแต่ฉู่หลิวเซียงจะเคารพสิทธิและเสรีภาพของปัจเจกบุคคลในการอยู่หรือไม่อยู่ในความสัมพันธ์เท่านั้น ตัวละครหญิงที่มีสัมพันธ์กับฉู่หลิวเซียงหลายคนก็สมิทานแนวคิดดังกล่าวด้วยเช่นกัน ในนวนิยายเรื่อง*ต้าซาหมั่ว* (大沙漠) ทั้งองค์หญิงผีฟ้า (琵琶公主) และฉู่หลิวเซียงเข้าใจและยอมรับว่าทั้งสองไม่สามารถใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันได้ ดังจะเห็นจากคำพูดขององค์หญิงผีฟ้าต่อฉู่หลิวเซียงและพวกที่ว่า “我并不怪你们，只因我也不会跟你们走的，我们本来就是两个世界的人，能够偶然相聚，我.....我已经十分高兴。(ข้าไม่อาจตำหนิพวกท่าน เพราะว่าข้าก็ไม่อาจไปกับพวกท่านเช่นกัน พวกเราเดิมทีก็เป็นคนที่มาจากคนละโลก การได้มาพบกันโดยบังเอิญ ข้าก็ยินดีมากแล้ว)” (古龙, 2013c, p. 647) และคำพูดของฉู่หลิวเซียงต่อหูเถี่ยวฮวาและจีปิงเยี่ยนที่ว่า “她说的话不错，我和她的确是两个世界的人，纵然勉强在一起，也不过徒增彼此的痛苦而已，倒不如这样分手，还可留个甜蜜的回忆。(คำพูดของนางไม่ผิดเลย ข้ากับนางเป็นคนทีมาจากคนละโลกจริง

ๆ ต่อให้ฝืนทนอยู่ด้วยกัน ก็รังแต่จะเพิ่มความทุกข์ทรมานให้กันและกันเท่านั้น มิสู้แยกทางกันอย่างนี้ ยังสามารถเก็บความทรงจำอันแสนหวานขึ้นเอาไว้ได้” (古龙, 2013c, p. 648) ทั้งฉู่หลิวเซียงและองค์หญิงผีผาต่างก็ตระหนักถึงความแตกต่างของตนเองและอีกฝ่ายหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นความแตกต่างทางด้านชาติพันธุ์และวัฒนธรรมที่องค์หญิงผีผาเป็นชาวกุยจื้อที่มีขนบธรรมเนียมประเพณีที่แตกต่างจากชาวจีนฮั่น และถูกมองว่าเป็นชาติพันธุ์ที่มีความป่าเถื่อนและมีวัฒนธรรมที่ด้อยกว่าชาวจีนฮั่น หรือความแตกต่างทางชนชั้นที่องค์หญิงผีผาเป็นลูกสาวของกษัตริย์ย่อมไม่สามารถสละยศถาบรรดาศักดิ์และหน้าที่ของตนเองเพื่อเดินทางไปใช้ชีวิตอยู่กับฉู่หลิวเซียงได้ ในขณะที่ฉู่หลิวเซียงเองก็มีการกิจที่ต้องกระทำเช่นกัน นั่นคือตามหาซูหรงหรง (苏蓉蓉) หลีหิงชีว (李红袖) และซ่งเถียนเออร์ (宋甜儿) ที่หายตัวไปพร้อมกับเฮยเจินจู (黑珍珠) ฉู่หลิวเซียงก็ไม่อาจละทิ้งหน้าที่ของตนในฐานะหัวหน้าครอบครัวของสตรีทั้งสามเพื่อลงหลักปักฐานที่แคว้นกุยจื้อได้เช่นกัน ซึ่งลักษณะดังกล่าวก็ปรากฏในความสัมพันธ์ระหว่างฉู่หลิวเซียงกับสื่อซิววิน (石绣云) ในนวนิยายเรื่อง *เจียซือหวนทุน* (借尸还魂) และความสัมพันธ์ระหว่างฉู่หลิวเซียงกับองค์หญิงซินเยว่ (新月公主) ในนวนิยายเรื่อง *ซินเยว่ฉวนฉี* (新月传奇) ที่ความแตกต่างทางชาติพันธุ์ ชนชั้น และหน้าที่ถูกใช้เป็นเหตุผลที่ทำให้ฉู่หลิวเซียงไม่สามารถมีความสัมพันธ์ที่ยืนยาวกับสตรีคนใดได้ อย่างไรก็ตามผู้วิจัยเห็นว่าเรื่องความแตกต่างทางชาติพันธุ์ วัฒนธรรม และชนชั้นเป็นเพียงข้ออ้างในการรักษาสถานะความเป็นจอมยุทธ์ พเนจรและอิสรภาพของปัจเจกบุคคลที่ถูกทำให้เป็นสิ่งที่สำคัญและมีค่าที่สุดในตัวบทเท่านั้น

ในนวนิยายเรื่อง *เกาฮวาฉวนฉี* (桃花传奇) จังเจี๋ยเจียอยู่กินฉันสามีภรรยากับฉู่หลิวเซียงจนตั้งท้อง แต่เพราะการใช้ชีวิตอยู่ในหุบเขาร่วมกับคนในเผ่าของจังเจี๋ยเจียทำให้ฉู่หลิวเซียงรู้สึกว่ามันเองถูกตัดขาดจากโลกภายนอก ไร้ซึ่งอิสระเสรี จนเกิดอาการซึมเศร้า ไร้ชีวิตชีวา จังเจี๋ยเจียก็เข้าใจถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ยินดีจบความสัมพันธ์ของตนเองกับฉู่หลิวเซียง และช่วยหาวิธีให้ฉู่หลิวเซียงออกไปจากหุบเขา เพราะจังเจี๋ยเจียตระหนักดีว่าสำหรับฉู่หลิวเซียงแล้วอิสรภาพคือสิ่งที่สำคัญที่สุด ไม่มีผู้ใดสามารถครอบครองฉู่หลิวเซียงไว้เพียงผู้เดียวได้ ดังคำพูดของจังเจี๋ยเจียที่ว่า “因为你.....你本就不属于任何一个人的，本就没有人能独占你。(เพราะว่าแต่ไหนแต่ไรมาท่านก็ไม่ได้เป็นของผู้ใดผู้หนึ่ง ไม่มีผู้ใดสามารถครอบครองท่านเพียงผู้เดียวได้)” (古龙, 2012c, p. 215) จังเจี๋ยเจียรู้ว่าการเหนี่ยวรั้งฉู่หลิวเซียงไว้ในหุบเขากับตนเองมีแต่จะทำให้ฉู่หลิวเซียงไม่มีความสุขและสูญเสียตัวตนของตนเองไป ดังคำพูดของจังเจี๋ยเจียที่ว่า “女人都是自私的，我本来也希望能够完全独占

你，可是，你这样下去，渐渐就会变成另外一个人的.....变成不再是楚留香，到了那时，说不定我也不再喜欢你。(ผู้หญิงล้วนเห็นแก่ตัว เดิมทีข้าก็หวังว่าจะสามารถครอบครองท่านไว้เพียงผู้เดียว แต่ว่า หากเป็นเช่นนี้ต่อไป ท่านก็จะค่อย ๆ กลายเป็นคนอื่นอีกคน กลายเป็นคนที่ไม่ใช่ผู้หญิงเสีย เมื่อถึงเวลานั้น ข้าก็อาจจะไม่ชอบท่านอีกต่อไป)” (古龙, 2012c, p. 216) จะเห็นได้ว่าตัวบทนอกจากจะให้ความสำคัญกับอิสรภาพในการใช้ชีวิตของปัจเจกบุคคลแล้ว ยังสร้างข้ออ้างให้การเลือกใช้ชีวิตแบบเป็นอิสระ ไร้พันธะ ไม่ลงหลักปักฐานของจอมยุทธ์เพนจอร์อย่างผู้หญิงลิวเซียงว่าเป็นสิทธิพื้นฐานของมนุษย์ ดังจะเห็นจากคำพูดของจิ้งเจี๋ยเจี๋ยที่ว่า “无论活在这世界上，都应该活得有乐趣，有意义，是不是？（ไม่ว่าผู้ใดที่มีชีวิตบนโลกก็ควรจะใช้ชีวิตอย่างมีความสุข มีความหมาย ไม่ใช่หรือ）” (古龙, 2012c, p. 216) นอกจากนี้ตัวบทยังกันทำผู้ที่มีความเห็นแย้งกับความคิดดังกล่าวว่าเหมือนกับผู้หญิงที่เห็นแก่ตัว หรือไม่ก็ผู้หญิงที่ยังไม่โตเป็นผู้ใหญ่ ไม่เข้าใจความรักที่แท้จริง พร้อมทั้งยกย่องผู้หญิงตามชนบทแบบจีนที่ยอมเสียสละตนเองใช้ชีวิตในบ้านลำพังและปล่อยให้สามีใช้ชีวิตอิสระเสรีเพื่อสร้างประโยชน์ให้กับผู้อื่นและสังคม ดังคำพูดของจิ้งเจี๋ยเจี๋ยที่ว่า “也许这只是不过因为我现在已长大了，已懂得真正的爱，是绝不能太自私。（บางทีอาจเป็นเพราะข้าเติบโตเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น เข้าใจแล้วว่าความรักที่แท้จริงไม่สามารถเป็นความรักที่เห็นแก่ตัวได้）” (古龙, 2012c, p. 216) และ“ 有很多女人岂非都是一个人留在家里的？她们若跟我一样自私，这世上又怎么会有那么多名将和英雄。（มีผู้หญิงตั้งมากมายที่ต้องอยู่ที่บ้านเพียงลำพังไม่ใช่หรือ หากพวกนางเห็นแก่ตัวเหมือนกับข้า โลกใบนี้จะเกิดนักรบเลื่องชื่อและวีรบุรุษมากมายขนาดนี้ได้อย่างไร）” (古龙, 2012c, p. 217) จะเห็นได้ว่าผู้เขียนใช้คำพูดจากปากของตัวละครหญิงในการสร้างเหตุผลและความชอบธรรมให้การใช้ชีวิตอย่างอิสระเสรีของตัวละครเอกจอมยุทธ์ โดยหลีกเลี่ยงไม่พูดถึงความรับผิดชอบที่ปัจเจกบุคคลเพศชายควรมีต่อคู่ชีวิตและครอบครัว มิหนำซ้ำยังผลิตซ้ำวาทกรรมให้ผู้หญิงที่ขัดขวางเสรีภาพของผู้ชายกลายเป็นคนที่มีจิตใจคับแคบและเป็นผู้ใหญ่ไม่พอ

ในส่วนของการเลือกคู่ครองเพื่อแต่งงาน ผู้หญิงลิวเซียงไม่เห็นด้วยกับการคลุมถุงชน เขาสนับสนุนให้ชายหญิงสามารถเลือกคู่ครองตามที่ตนเองปรารถนา ดังจะเห็นได้ในนวนิยายเรื่อง *เจียชีฮวนหุน* (借尸还魂) แม้ว่าผู้หญิงลิวเซียงจะสืบหาตัวซืออิง (施茵) จนพบ และพบว่านางไม่ได้เสียชีวิตแต่เป็นแผนการเพื่อหนีจากการคลุมถุงชนที่พ่อแม่ได้กำหนดไว้ ผู้หญิงลิวเซียงก็ช่วยพวกซืออิงปิดบังความจริงเพื่อให้แผนการยืมร่างสลับัญญัติดำเนินต่อไป คำพูดของของผู้หญิงลิวเซียงที่แสดงให้เห็นถึงการ

เคารพในความรักเสรีของปัจเจกบุคคลคือ “一个人若是情有独钟，的确谁也不能干涉。(คนผู้หนึ่งถ้าได้ลงปักใจรักใคร่ใคร่ไปแล้ว ผู้ใดก็ไม่อาจไปแทรกแซงได้)” (古龙, 2012b, p. 106) และ “一个人的感情也不能勉强 (ความรู้สึกของมนุษย์ไม่สามารถฝืนได้)” (古龙, 2012b, p. 107)

ในตัวยานนิยายชุดลู่เสี่ยวเฟิง ลู่เสี่ยวเฟิงก็มีความสัมพันธ์กับผู้หญิงหลากหลายคนในหลากหลายรูปแบบเช่นเดียวกันกับฉู่หลิวเซียง ลู่เสี่ยวเฟิงและสตรีที่มีความสัมพันธ์กับเขาล้วนเป็นผู้เลือกรูปแบบความสัมพันธ์และเลือกที่จะเข้าไปหรือออกจากความสัมพันธ์ด้วยตนเอง แม้ว่าความสัมพันธ์บางความสัมพันธ์จะผิดศีลธรรมก็ตาม ลู่เสี่ยวเฟิงไม่เพียงแต่จะสมารถเสรีภาพในการเลือกคู่รักไปจนถึงคู่นอน แต่ยังเข้าอกเข้าใจและสนับสนุนเสรีภาพในการอยู่หรือออกจากความสัมพันธ์ของผู้อื่น ในนวนิยายเรื่อง *ซิวฮวาต้าเต้า (绣花大盗)* ลู่เสี่ยวเฟิงเห็นอกเห็นใจเจียงชิงสยา (江轻霞) ที่เลือกบวชชีและละทิ้งการแต่งงานกับเจียงจิงเว (江重威) เมื่อเจียงชิงสยาพบว่าเจียงจิงเวเป็นผู้เสื่อมสมรรถภาพทางเพศ ไม่เพียงเท่านั้นลู่เสี่ยวเฟิงยังเคารพเสรีภาพของเจียงชิงสยา ที่ยังมีความปรารถนาทางเพศและต้องการออกไปเผชิญโลกแม้จะอยู่ในสมณะเพศ ดังจะเห็นได้จากความคิดของลู่เสี่ยวเฟิงที่ว่า “一个人出家，并非就是说她已经等于死了，她本来就还有权过她自己的生活，她本来就有权活下去。(ผู้ที่ออกบวช ใช่ว่ากับว่านางได้ตายไปแล้ว นางมีสิทธิใช้ชีวิตของตัวเอง นางมีสิทธิที่จะใช้ชีวิตต่อไปตั้งแต่แรก)” (古龙, 2018a, p. 71)

ไม่เพียงลู่เสี่ยวเฟิงจะเป็นผู้สมารถแนวคิดเสรีภาพในการเลือกคู่และรูปแบบความสัมพันธ์ ผู้หญิงที่มีความสัมพันธ์กับลู่เสี่ยวเฟิงส่วนใหญ่ก็สมารถกับแนวคิดนี้ด้วยเช่นกัน พวกเขาชอบรับรูปแบบความสัมพันธ์ที่ขัดต่อจารีตและไม่ได้รับการเชิดชูจากสังคม และหลายครั้งก็ยอมเลือกความสัมพันธ์ที่ผิดต่อขนบธรรมเนียมและศีลธรรมอันดีงาม ดังจะเห็นได้จากเจียงชิงสยาในนวนิยายเรื่อง *ซิวฮวาต้าเต้า (绣花大盗)* ที่แม้จะเป็นผู้ออกบวช แต่ก็ยังเปิดกว้างในเรื่องความสัมพันธ์กับผู้ชาย ดังคำพูดของนางต่อลู่เสี่ยวเฟิงที่ว่า “我虽然出了家，可是我还年轻，我受不了这种寂寞，所以我还想到这世界上去闯一闯，所以我认得了很多男人，也认得了你！(แม้ว่าข้าจะออกบวชแล้ว แต่ข้าก็ยังเยาว์วัย ข้าไม่อาจทนต่อความเดียวดายเช่นนี้ได้ ด้วยเหตุนี้ข้าจึงยังอยากออกไปเผชิญโลก ข้าได้รู้จักผู้ชายมากมาย รวมถึงท่านด้วย)” (古龙, 2018a, p. 70)

女人在男人身上造成的变化，往往就像是奇迹。(เรื่องที่ไม่ถูกต้องทั้งหลายก็สลายหายไปราวกับก้อนหิมะที่โดยแสงตะวัน เขา(ลู่อี๋เยวเฟิง)รู้สึกกลับมามีเรี่ยวแรงอีกครั้ง ความเปลี่ยนแปลงที่ผู้หญิงกระทำต่อร่างกายของผู้ชายมักจะเป็นเหมือนปาฏิหาริย์เสมอ)” (古龙, 2018e, p. 158)

ความสัมพันธ์ทางเพศในตวับทไม่เพียงจะถูกบรรยายว่าเป็นเรื่องปกติ เรื่องธรรมดา และสิ่งที่ช่วยปลอบประโลมจิตใจของมนุษย์เท่านั้น การปลดปล่อยความปรารถนาที่เกิดขึ้นในความสัมพันธ์ทางกามารมณ์ระหว่างตัวละครเอกจอมยุทธ์และสตรีที่แสดงผ่านการบรรยายรูปร่างหน้าตา ทรวดทรง องเอว ไปจนถึงอากัปกิริยาของตัวละครโดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวละครหญิงก็ทำหน้าที่เสมือนกับเป็นวัตถุกระตุ้นกามารมณ์ของตัวละครชายและผู้อ่านเพศชายที่เป็นกลุ่มเป้าหมายหลักของผู้อ่านนวนิยายกำลังภายในช่วงเวลานั้น อาทิ ในนวนิยายเรื่อง*ต้าซ้ามั่ว* (大沙漠) ตวับทบรรยายผ้าห่มที่องค์หญิงผีผาใช้คลุมร่างกายอันเปลือยเปล่าที่ค่อย ๆ เลื่อนหลุดลงมาด้านล่างเมื่อฉู่หลิวเซียงเข้ามาใกล้ตัวนาง

“她像是要往后退，又没有退，忽然‘嚶’一声，手已被楚留香抓住，身子也扑入楚留香怀里。

鲜红色的鹅毛被，像是要往下滑，滑下了她肩头，露出了她光滑的，像缎子般的皮肤。

被又往下滑，又露出了她鲜嫩的，柔软的胸膛。

她身子竟是赤裸的。

被，还是往下滑

.....

她双手分开，张开了棉被。

楚留香只瞧见一个完美的胴体，完美的胸膛，完美的腰肢，完美的腿，然后就什么也瞧不见了。

(นาง(องค์หญิงผีผา)เหมือนกับจะถอยไปด้านหลัง แต่ก็ไม่ได้ถอย ทันใดนั้นก็ร้องครางออกมา มือของนางถูกฉู่หลิวเซียงจับไว้ ร่างของนางก็ไผ่เข้าสู่อ้อมกอดของฉู่หลิวเซียง ผ้าห่มขนห่านสีแดงสดเหมือนกับจะค่อย ๆ เลื่อนหลุดลงมา เลื่อนผ่านหัวไหล่ของนาง เผยให้เห็นผิวมันเงาราวกับผ้าซาติน

ผ้าห่มก็ไหลเลื่อนลงมามาก เผยให้เห็นหน้าอกที่นุ่มนวล อ่อนละมุนของนาง

ร่างของนางเปลือยเปล่า

ผ้าห่มก็ไหลลงอีก

.....

นางปล่อยมือทั้งสองข้างออกจากกัน เปิดผ้าห่มที่คลุมตัวออก

ฉู่หลิวเซียงเห็นแต่เพียงเรือนร่างที่สมบูรณ์แบบ ทรวงอกที่สมบูรณ์แบบ เอวที่สมบูรณ์แบบ ขาที่สมบูรณ์แบบ หลังจากนั้นก็ไม่เห็นอะไรอีก” (古龙, 2013c, p. 428)

ในนวนิยายเรื่องอินโกวตุ่ฟ่ง (银钩赌坊) ดิงเซียงอี่ที่มาเสนอตัวให้กับลู่เสี่ยวเฟิงถึงบนห้องก็ แต่งตัวโดยสวมชุดไว้เพียงชั้นเดียว และมีผ้าคาดรัดไว้เพียงจุดเดียวเท่านั้น

“灯光朦胧，美人在灯下。

她没有开口，但陆小凤忽然用两根手指轻轻一拉她的衣带。

衣带松开了，衣襟也松开了，那玉雪般的胸膛和嫣红的两点，就忽然出现在陆小凤面前。

陆小凤是男人。他忽然发觉自己心跳已加快，呼吸急促，连嘴里都在发干。

丁香姨显然已看出他身上这些变化，和另外一些更要命的变化。

(ได้แสงไฟสลัว หญิงงามอยู่ใต้แสงไฟ

นางไม่เปิดปาก แต่จู่ ๆ ลู่เสี่ยวเฟิงก็ใช้นิ้วสองนิ้วค่อย ๆ ดึงผ้าคาดออก

ผ้าคาดขยายออก เสื้อที่ทับกันตรงหน้าอกก็คลายออก หน้าอกที่ขาวราวกับหิมะและจุดสองจุดที่แดงราวกับ ดอกไม้ก็ปรากฏต่อหน้าลู่เสี่ยวเฟิงในทันใด

.....

ลู่เสี่ยวเฟิงเป็นผู้ชาย เขารู้สึกว่าหัวใจของตนเองเต้นเร็วขึ้น หายใจเร็ว และปากแห้ง

ดิงเซียงอี่สังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นร่างกายของเขาวางเห็นได้ชัด และยังสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงบางอย่างที่รุนแรงมากกว่าอีกด้วย)” (古龙, 2018e, pp. 44-45)

จะเห็นได้ว่าตัวบททั้งสองเน้นบรรยายรูปร่างและการแต่งกายของตัวละครหญิงที่กระตุ้น ความปรารถนาทางเพศของตัวละครเอกจอมยุทธ์ โดยเน้นรายละเอียดบนตัวละครหญิงมากกว่าตัว ละครชาย ซึ่งบทบรรยายในลักษณะดังกล่าวพบได้ในนวนิยายทุกเรื่องในนวนิยายทั้งสองชุด โดยมีทั้ง ฉากที่เกิดความสัมพันธ์ทางเพศขึ้นจริงและฉากที่มีเพียงการยั่วยวนทางเพศระหว่างตัวละครหญิงกับ ตัวละครชาย

ในนวนิยายชุดฉู่หลิวเซียง ฉู่หลิวเซียงมีความสัมพันธ์หลากหลายรูปแบบกับสตรีหลายคน ความสัมพันธ์ส่วนใหญ่มักอยู่ในระดับของความใกล้ชิดเสน่หา ในตัวบทนอกจากจิ้งเจี๋ยเจี๋ย (张洁洁)

ที่อยู่กันฉันสามีภรรยากับฉู่หลิวเซียงจนตั้งครรรค์แล้ว⁷⁷ มีตัวละครหญิงเพียงสามตัวเท่านั้นที่มีความสัมพันธ์ทางเพศกับฉู่หลิวเซียงคือองค์หญิงผีผา (琵琶公主) ในนวนิยายเรื่อง*ต้าซาหมั่ว* (大沙漠) สือชีวหยุน (石绣云) ในนวนิยายเรื่อง*เจียซือหวนหุน* (借尸还魂) และองค์หญิงซินเยว่ (新月公主) ในนวนิยายเรื่อง*ซินเยว่ฉวนฉี* (新月传奇) โดยที่ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างฉู่หลิวเซียงและหญิงทั้งสามมีลักษณะที่เหมือนกันคือตัวละครหญิงทั้งสามล้วนปรารถนาในตัวของฉู่หลิวเซียงและเป็นฝ่ายยั่ววนรุกร้าฉู่หลิวเซียงก่อน ดังจะเห็นได้จากในนวนิยายเรื่อง*ต้าซาหมั่ว* (大沙漠) องค์หญิงผีผาออกมาพบฉู่หลิวเซียงในยามวิกาลโดยที่ร่างกายของนางมีเพียงแค่ผ้าห่มขนห่านอยู่ ก่อนที่นางจะปลดผ้าห่มที่ห่อร่างตนเองออก และเปิดเปลือยเรือนร่างให้ฉู่หลิวเซียงชื่นชม และเรียกให้ฉู่หลิวเซียงเข้ามาอยู่ในผ้าห่มร่วมกันกับนาง ในขณะที่นวนิยายเรื่อง*เจียซือหวนหุน* (借尸还魂) สือชีวหยุนได้ใช้ข้ออ้างของการดื่มเหล้าจนเมามาย ไม่สามารถกลับบ้านของตนเองได้ เพื่ออยู่ค้างคืนกับฉู่หลิวเซียง นางเริ่มยั่ววนฉู่หลิวเซียงด้วยการถอดรองเท้า โชว์เท้าที่เปลือยเปล่าให้ฉู่หลิวเซียงชม ก่อนที่จะใช้ให้ฉู่หลิวเซียงใส่รองเท้าให้นาง ต่อมาก็กระโจนเข้าสู่อ้อมกอดของฉู่หลิวเซียง จับมือของฉู่หลิวเซียงมาสัมผัสร่างกายของนางที่ร้อนผ่าวได้เสื้อผ้า แม้ว่าฉู่หลิวเซียงพยายามจะชักมือออก แต่ก็ถูกสือชีวหยุนจับมือไปกัด และห้ามไม่ให้ฉู่หลิวเซียงหนีไปไหน ในนวนิยายเรื่อง*ซินเยว่ฉวนฉี* (新月传奇) องค์หญิงซินเยว่ก็ให้คนไปพาฉู่หลิวเซียงมาพบ ก่อนที่จะเปลื้องผ้าโชว์เรือนร่างของตนเองต่อหน้าฉู่หลิวเซียง จะเห็นได้ว่าการปลดปล่อยความปรารถนาของตัวละครหญิงทั้งสามไม่แตกต่างจากตัวละครหญิงนางร้าย (femme fatale) ที่เป็นฝ่ายเริ่มต้นใช้ความปรารถนาเป็นเครื่องมือยั่ววนฉู่หลิวเซียง โดยที่วัตถุประสงค์ข้อหนึ่งที่เหมือนกันของตัวละครทั้งสามและตัวละครนางร้ายก็คือการปลดปล่อยความปรารถนาทางกามารมณ์ของตนเอง⁷⁸ การปลดปล่อยความปรารถนาทางเพศของผู้หญิงจึงเป็นสิ่งที่ปกติและเป็นธรรมชาติไม่ต่างจากผู้ชาย

ในนวนิยายชุด*ลู่เสี่ยวเฟิง* ลู่เสี่ยวเฟิงก็มีความสัมพันธ์แบบเสน่ห์หาคับผู้หญิงหลากหลายคน ทั้งผู้หญิงที่มีความเสน่ห์หาในตัวเขาอย่างแท้จริง อาทิ เซวียปิง (薛冰) ในนวนิยายเรื่อง*ซัวฮวด้าเต้า* (绣花大盗) โอวหยังฉิง (欧阳晴) ในนวนิยายเรื่อง*เจวียจันเจียนไฮ่ว* (决战前后) เย่เสวี่ (叶雪)

⁷⁷ แม้ฉู่หลิวเซียงและจิงเจียเจียจะมีความสัมพันธ์เป็นสามีภรรยากันตามธรรมเนียมของชนเผ่าของจิงเจียเจียและมีบุตรด้วยกัน แต่ในตัวบทไม่มีการบรรยายฉากความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างตัวละครทั้งสอง

⁷⁸ วัตถุประสงค์ที่ต่างกันระหว่างตัวละครหญิงทั้งสามและตัวละครนางร้ายคือตัวละครนางร้ายต้องการใช้ความปรารถนาในการปราบหรือทำลายฉู่หลิวเซียง ในขณะที่ตัวละครหญิงทั้งสามทำเพราะความรัก

ในนวนิยายเรื่อง *โยวหลิงซานจวง* (幽灵山庄) และผู้หญิงที่ใช้ความเสน่ห์หาเพื่อหาผลประโยชน์จาก ลู่เสี่ยวเฟิง อาทิ ดิงเซียงอี (丁香姨) และเฉินจิ้งจิ่ง (陈静静) ในนวนิยายเรื่อง *อินโกวตุ่ฟง* (银钩赌坊) ภรรยาเจ้าของร้านหรือเหล่าปิ่นเหนียง (老板娘) ในนวนิยายเรื่อง *เจี้ยนเสินอี่เซี่ยว* (剑神一笑) โดยมีทั้งที่เกิดความสัมพันธ์ทางเพศและไม่เกิดความสัมพันธ์ทางเพศ ลู่เสี่ยวเฟิงเปิดกว้างต่อความสัมพันธ์ทางกามารมณ์มากกว่าฉู่หลิวเซียง และมีพฤติกรรมที่สุ่มเสี่ยงต่อการข้ามเส้นแบ่งทางจริยธรรม ดังจะเห็นได้จาก ความสัมพันธ์ของลู่เสี่ยวเฟิงกับภรรยาของจูถิง (朱停) ในนวนิยายเรื่อง *จินผิงหวังเฉา* (金鹏王朝) ที่ภรรยาของจูถิงมาเกาะเกาะลู่เสี่ยวเฟิง แม้ลู่เสี่ยวเฟิงไม่ได้ตอบรับ แต่ก็ไม่ได้มีท่าทีปฏิเสธอย่างชัดเจน และอีกความสัมพันธ์หนึ่งคือความสัมพันธ์ระหว่างลู่เสี่ยวเฟิงกับภรรยาของเจ้าของร้านขายของเบ็ดเตล็ดอาจมีความสัมพันธ์ทางเพศกับนาง⁷⁹ นอกจากนี้ในนวนิยายเรื่อง *อินโกวตุ่ฟง* (银钩赌坊) ลู่เสี่ยวเฟิงยังมีความสัมพันธ์ทางเพศกับดิงเซียงอี (丁香姨) ภรรยาของของหลานหูจื่อ (蓝胡子) หรือเฟยเทียนอู้หู่ (飞天玉虎) โดยตัวบทบรรยายก็ถูกเขียนอย่างคลุมเครือด้วยเช่นกัน⁸⁰ จะเห็นได้ว่าตัวละครลู่เสี่ยวเฟิงขยายขอบเขตของการใช้เสรีภาพบนร่างกายของตนเพื่อตอบสนองความต้องการทางกามารมณ์ไปได้ไกลมากกว่าฉู่หลิวเซียง และขอบเขตของเสรีภาพดังกล่าวก็เริ่มไปซ้อนทับหรือก้าวข้ามเส้นเขตแดนของความถูกต้องทางศีลธรรมและกฎหมาย ซึ่งการเขียนตัวละครเอกจอมยุทธ์ในลักษณะเช่นนี้ผิดแปลกไปจากตัวละครเอกจอมยุทธ์ในนวนิยายกำลังภายในทั้งในยุคก่อน

⁷⁹ ในตัวบทลู่เสี่ยวเฟิงต้องการสืบหาเบาะแสการตายของหลิวเฉิงเฟิง (柳乘风) สหายของเขา และภรรยาของเจ้าของร้านบอกเขาว่านางเป็นคนเดียวที่รู้ว่าหลิวเฉิงเฟิงตายได้อย่างไร ขอเพียงลู่เสี่ยวเฟิงทำตามที่นางสั่ง นางจะบอกความจริงแก่เขา สิ่งทีนางต้องการให้ลู่เสี่ยวเฟิงทำคือถอดกางเกงลง ซึ่งลู่เสี่ยวเฟิงก็ทำตาม จากนั้นนางจึงสั่งให้ลู่เสี่ยวเฟิงเอากางเกงออก เดินไปดับไฟบนโต๊ะและสวมกอดนาง บทบรรยายว่าไฟดับลง และตัดฉากไปอธิบายว่า

“一男一女，一间小屋，一张床。灯灭了之后是可以做出很多事来的。一男一女，一间小屋，一张床。灯灭了之后也可能什么事都没有做。实在的情况如何？究竟有没有什么事发生过，除了他们两个人自己之外，有谁知道？(ชายหนึ่งหญิงหนึ่ง ในห้องห้องหนึ่ง บนเตียงเตียงหนึ่ง หลังจากไฟดับลงแล้วสามารถทำสิ่งต่าง ๆ ได้มากมาย ชายหนึ่งหญิงหนึ่ง ในห้องห้องหนึ่ง บนเตียงเตียงหนึ่ง หลังจากไฟดับลงแล้วอาจไม่ได้ทำอะไรเลยก็ได้ สถานการณ์ที่แท้จริงเป็นเช่นไร สุดท้ายแล้วเกิดเหตุอะไรขึ้นหรือไม่ นอกจากพวกเขาทั้งสองคนแล้ว มีผู้ใดจะรู้ได้เล่า) (古龙, 2018e, p. 39)”

⁸⁰ “就在这时，灯忽然灭了，屋子里一片黑暗。在这么黑暗的屋子里，无论什么事都会发生的。谁知道这屋子里将要发生什么事？(ในเวลานั้น โคมไฟก็ดับลง ห้องเหลือแต่เพียงความมืด ในห้องมืดอะไรจะเกิดขึ้นก็ได้ทั้งนั้น ใครจะรู้ได้ว่าในห้องนั้นจะเกิดอะไรขึ้น) (古龙, 2018a, p. 47) ก่อนที่จะตัดมโนฉากตอนเข้าว่า “陆小凤睡得很甜，他已很久没有睡得这么甜了。他不是圣人。她更不是。等到他醒来时，枕上还留着余香，她的人却已不见了。(ลู่เสี่ยวเฟิงหลับสนิท เขาไม่ได้หลับสนิทแบบนี้มานานแล้ว เขาไม่ใช่คนที่สูงส่ง ดิงเซียงอีก็ไม่ใช่เช่นกัน เมื่อเขาตื่นขึ้นมาก็พบว่า บนหมอนมีกลิ่นหอมติดอยู่ แต่ดิงเซียงอีกลับไม่อยู่เสียแล้ว)” (古龙, 2018a, p. 47)

หน้าและร่วมสมัย สะท้อนให้เห็นลักษณะตัวละครเอกจอมยุทธ์ของกู่หลงในยุคหลังที่มีความเป็นตัวเอกปฏิลักษณ์ (anti-hero) มากขึ้น

อย่างไรก็ตาม ด้วยข้อจำกัดของยุคสมัยที่ในช่วงเวลาดังกล่าวได้วันยังอยู่ภายใต้กฎอัยการศึกและการควบคุมจริยธรรมผ่านกฎหมายอย่างเข้มงวดของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋ง กู่หลงจึงไม่สามารถเขียนบรรยายความสัมพันธ์ทางเพศได้อย่างชัดเจน เพราะไม่ว่าจะเป็นความสัมพันธ์ทางเพศกับสตรีที่มีสามีแล้วหรือกับผู้หญิงโสดก็เป็นสิ่งที่ผิดต่อศีลธรรมอันดีในยุคนั้น ผู้เขียนจึงหลีกเลี่ยงการบรรยายฉากการมีเพศสัมพันธ์อย่างตรงไปตรงมาและใช้วิธีบรรยายเรื่อร่าง อากัปกริยาของตัวละครหญิง บทสนทนายั่วเย้าระหว่างตัวละครหญิงและตัวละครชาย และอากัปกริยาตอบสนองของตัวละครชาย เพื่อแสดงให้เห็นถึงความปรารถนาอันร้อนรนของตัวละครชายหญิง ก่อนที่จะเปลี่ยนมาบรรยายอย่างคลุมเครือถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามมา โดยที่หลายครั้งใช้วิธีบรรยายความเคลื่อนไหวของสิ่งที่แวดล้อมเพื่อเป็นสัญลักษณ์แทนฉากที่ตัวละครมีเพศสัมพันธ์กัน อาทิ ในนวนิยายเรื่อง *ต้าซามัว* (大沙漠) เมื่อฉู่หลิวเซียงเข้าไปอยู่ในผ้าห่มขององค์หญิงผีฟ้าแล้ว ผู้เขียนก็บรรยายว่าเสียงขององค์หญิงผีฟ้าก็เบาลงจนเงียบไป หลังจากผ่านไปสักพัก เหล้าเป่าหนึ่งไหก็ถูกเขยื้อนออกมา ตามด้วยเหล้าอีกหนึ่งไหที่ยังมีเหล้าภายในครึ่งหนึ่ง ก่อนที่อีกพักหนึ่งจะมีเท้าขาวเนียนคู่หนึ่งโผล่ออกมาจากผ้าห่ม เท้าทั้งสองข้างนั้นลั่นสั่นไหว ก่อนที่จะหดกลับเข้าไปในผ้าห่มอีก จากนั้นผู้เขียนก็ปิดฉากดังกล่าวด้วยประโยคที่ว่า “他们是不是很冷，怎么在发抖？（พวกเขาไม่ได้หนาว แต่เหตุใดเล่าจึงได้สั่นไหว）” (古龙, 2013c, p. 429) ในนวนิยายเรื่อง *อินโกวตุ่ฟ่ง* (银钩赌坊) หลังจากที่มีการยั่ววนระหว่างลู่เสี้ยวเฟิงและติงเซียงอี้ถูกขัดจังหวะจากการโจมตี เมื่อสถานการณ์สงบลง ติงเซียงอี้ก็ยื่นมือออกมาจากผ้าห่มสัมผัสลู่เสี้ยวเฟิง ลู่เสี้ยวเฟิงรู้สึกกรากับถูกไฟฟ้าช็อต ก่อนที่จะถามติงเซียงอี้ว่า หลังจากเหตุการณ์เมื่อครู่แล้วยังต้องการทำอะไรอีกหรือ ติงเซียงอี้ยิ้มตอบ จากนั้นผู้เขียนก็เขียนบรรยายสภาพแวดล้อมภายในห้องของลู่เสี้ยวเฟิงว่า “就在这时，灯忽然灭了，屋子里一片黑暗。在这么黑暗的屋子里，无论什么事都会发生的。谁知道这屋子里将要发生什么事？（在那个时候，灯灭了，屋子里一片黑暗。在这么黑暗的屋子里，无论什么事都会发生的。谁知道这屋子里将要发生什么事？）” (古龙, 2018e, p. 47)

จะเห็นได้ว่าทั้งฉู่หลิวเซียงและลู่เสี้ยวเฟิงต่างเป็นตัวละครที่เชื่อมั่นในเสรีภาพทางกามารมณ์ของมนุษย์ที่มีขอบเขตอันกว้างขวางเลยพ้นไปจากข้อจำกัดทางขนบธรรมเนียมประเพณีแบบจีนตาม

ชนบที่ความสัมพันธ์ทางเพศที่ได้รับการยอมรับเกิดขึ้นได้ระหว่างชายหญิงที่เป็นสามีภรรยาหรือผู้ชายที่ไปเที่ยวชองโสเภณีเท่านั้น ความสัมพันธ์ทางกามารมณ์ของตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองกับเหล่าตัวละครหญิงถูกเขียนออกมาเป็นเรื่องธรรมชาติ เป็นเรื่องปกติ ความปรารถนาทางกามารมณ์ไม่ได้แตกต่างจากความหิวกระหายน้ำและอาหารซึ่งเป็นปกติของธรรมชาติมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นเพศชายหรือเพศหญิง ในตัวบทนวนิยายทั้งสองชุดเพศสัมพันธ์ไม่ใช่เรื่องสกปรก น่ารังเกียจ หรือเป็นเรื่องที่พูดถึงไม่ได้ แต่เป็นเรื่องปกติธรรมดา เป็นกิจวัตรประจำวันของมนุษย์

นอกจากนี้ ตัวละครคู่เสี่ยวเฟิงยังผลักดันขอบเขตของเสรีภาพทางกามารมณ์ให้ไกลขึ้นไปอีกด้วยการมีความสัมพันธ์ที่คลุมเครือกับสตรีที่มีสามีแล้ว ซึ่งเป็นเรื่องที่ผิดศีลธรรมและกฎหมาย ทั้งศีลธรรมและกฎหมายตามขนบขงจื้อและกฎหมายสมัยใหม่ แต่ด้วยข้อจำกัดของบริบททางการเมืองและสังคมได้หันที่อยู่ภายใต้กฎอัยการศึก ทำให้ความสัมพันธ์ในลักษณะดังกล่าวถูกบรรยายอย่างคลุมเครือ เหนือชั้นเดียวกับฉากเพศสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงในตัวบทที่ไม่ถูกเขียนบรรยายอย่างตรงไปตรงมา แต่มีการใช้สัญลักษณ์แทน

5.5.3 เสรีภาพที่มีข้อจำกัด

แม้ว่าตัวละครฉูหลิวเซียงและคู่เสี่ยวเฟิงจะสมทบแนวคิดเสรีภาพและมีการตัดสินใจตลอดจนการกระทำหลายอย่างที่ไม่น่าสนใจต่อขนบธรรมเนียมประเพณี ตลอดจนมีพฤติกรรมที่สุ่มเสี่ยงต่อการละเมิดข้อกำหนดทางศีลธรรมและกฎหมายอยู่หลายครั้ง แต่เชื่อว่าพวกเขาจะเป็นผู้สนับสนุนแนวคิดอนาธิปไตย (anarchist) อย่างตัวละครอาร์แซน ลูแปง (Arsène Lupin) ในนวนิยายชุดอาร์แซน ลูแปง ของโมริซ เลอบล็อง (Maurice LeBlanc) ซึ่งนักวิชาการบางคน (叶洪生、林保淳, 2005) ตั้งข้อสังเกตว่าเป็นหนึ่งในตัวละครต้นแบบของฉูหลิวเซียงและคู่เสี่ยวเฟิง ในตัวบทนวนิยายทั้งสองชุดทั้งฉูหลิวเซียงและคู่เสี่ยวเฟิงยังคงตระหนักถึงข้อจำกัดของเสรีภาพของมนุษย์ โดยที่ข้อจำกัดนั้นถูกอธิบายและผูกโยงเข้ากับความสุขของสังคม กล่าวคือเสรีภาพของมนุษย์ถูกจำกัดด้วยความสุขของสังคม มนุษย์ไม่สามารถทำตามความปรารถนาทั้งหมดของตนเองได้ มิเช่นนั้นแล้วจะทำให้สังคมเกิดความวุ่นวาย ในนวนิยายเรื่องอินโกวตุ่ฟง (银钩赌坊) บทบรรยายที่คั่นระหว่างบทสนทนาของกุซง (孤松) และคู่เสี่ยวเฟิงเรื่องการเลือกทำตามความปรารถนาของตนเอง กล่าวว่าสุดท้ายแล้วมนุษย์ทุกคนล้วนมีข้อจำกัด ไม่มีผู้ใดสามารถทำตามความปรารถนาของตนเองได้ทั้งหมด “一个人只

要活在世界上，就一定要受到某种约束，假如每个人都把自己想做的事做了出来，这世界还成什么样子？(มนุษย์คนหนึ่งเมื่ออาศัยอยู่บนโลกใบนี้ก็ต้องเผชิญกับข้อจำกัดต่าง ๆ หากมนุษย์ทุกคนทำทุกสิ่งตามใจปรารถนา โลกใบนี้จะเป็นอย่างไร)” (古龙, 2018e, p. 200)

นอกจากนี้ ในตัวบทดังกล่าวลู่เสี่ยวเฟิงยังแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเสรีภาพและผลที่ตามมาจากการใช้เสรีภาพว่าเป็นสิ่งที่ผู้เลือกใช้เสรีภาพต้องทนรับ ลู่เสี่ยวเฟิงกล่าวกับกุซงว่ามนุษย์มีความปรารถนาที่ไม่มีที่สิ้นสุด แต่สุดท้ายแล้วมนุษย์ก็ต้องรู้จักควบคุมความต้องการของตนเอง เพราะทุกเสรีภาพล้วนมาพร้อมกับราคาที่ต้องจ่าย ดังคำพูดของลู่เสี่ยวเฟิงต่อกุซงที่ว่า “我想的事很多，有时我想做皇帝，又怕寂寞，有时我想当宰相，又怕事多，有时我想发财，又怕人偷，有时我想娶老婆，又怕罗嗦，有时我想烧肉吃，又怕洗锅，有时我甚至还想打你一巴掌，又怕惹祸！（เรื่องที่ข้าอยากได้มีมากมาย บางครั้งอยากเป็นพระจักรพรรดิ แต่ก็กลัวจะเหงา บางครั้งข้าอยากเป็นไฉ่เซียง (宰相) แต่ก็กลัวว่าเรื่องจะเยอะ บางเวลาอยากร่ำรวย แต่ก็กลัวจะถูกคนขโมยทรัพย์ บางครั้งข้าอยากมีเมีย แต่ก็กลัวว่าเรื่องจะเยอะ)” (古龙, 2018e, p. 199) จากคำพูดของลู่เสี่ยวเฟิงข้างต้นจะเห็นได้ว่าเสรีภาพไม่ใช่เรื่องของการกระทำตามความปรารถนาอย่างไร้ขอบเขต ทุกการกระทำของมนุษย์ล้วนมีผลที่ตามมาด้วยกันทั้งสิ้น เสรีภาพจึงเป็นสิ่งที่มาพร้อมกับความรับผิดชอบ ผู้ใช้เสรีภาพจึงพึงใคร่ครวญอย่างถี่ถ้วน

ความสัมพันธ์ระหว่างเสรีภาพของปัจเจกบุคคลกับสังคมยังถูกอธิบายเพิ่มเติมด้วยกรณีการประลองกระบี่ระหว่างซีเหมินซูยเสวี่ (西门吹雪) กับเย่กุเฉิง (叶孤城) ในนวนิยายเรื่องเจวี่จันเจียนไฮ่ว (决战前后) ตัวบทสร้างสถานการณ์ให้ตัวละครลู่เสี่ยวเฟิงตระหนักว่า แม้มนุษย์จะมีเจตจำนงเสรี แต่ในหลายครั้งมนุษย์ก็ไม่อาจกระทำตามเจตจำนงเสรีของตนเองได้ หากเจตจำนงนั้นไม่เป็นไปในทิศทางเดียวกับความต้องการของสังคม บทสนทนาระหว่างลู่เสี่ยวเฟิงผู้ไม่เห็นด้วยกับการประลองเพราะเป็นการลดทอนคุณค่าของความเป็นมนุษย์กับหลี่เยียนเป่ย์ (李燕北) ผู้คิดว่าชีวิตมนุษย์เลือกไม่ได้และบางครั้งมนุษย์ก็ต้องทำในสิ่งที่ตนเองไม่ยอมทำตามตั้งคำถามต่อขอบเขตของเสรีภาพในการเลือกทำหรือไม่ทำบางสิ่งบางอย่างของมนุษย์และความสัมพันธ์ระหว่างปัจเจกบุคคลและสังคม โดยคำตอบที่ตัวบทนำเสนอผ่านบทสนทนาของตัวละครทั้งสองและเสียงของผู้เล่าคือหลายครั้งที่ปัจเจกบุคคลไม่สามารถกระทำตามเจตจำนงเสรีของตนเองได้ เพราะปัจเจกบุคคลอาศัยอยู่และเป็นสมาชิกหนึ่งของสังคม ต่อให้ซีเหมินซูยเสวี่และเย่กุเฉิงเปลี่ยนใจต้องการยกเลิกการประลองก็ทำไม่ได้ เพราะการประลองในตอนนั้นไม่ใช่เรื่องของพวกเขาสองคน แต่มีผู้คนที่มาเกี่ยวข้องด้วย

มากมายทั้งคนที่มารอชม คนที่มาพนันขันต่อ มีผู้ที่ได้ผลประโยชน์ และเสียผลประโยชน์ สุดท้ายเมื่อมนุษย์อยู่ในสังคม เจตจำนงเสรีก็เป็นไปได้ในหลายครั้ง ดังบทบรรยายในตัวบทที่ว่า “一个人只要活在世界上，就有很多事是他非做不可的，无论他是不是真的愿意去做都一样。(มนุษย์คนหนึ่งเมื่ออาศัยอยู่บนโลกใบนี้ก็มีหลายเรื่องที่เขาจำเป็นต้องทำ ไม่ว่าเขาจะเต็มใจทำจริง ๆ หรือไม่ก็ตาม)” (古龙, 2018f, p. 10) ซึ่งแสดงให้เห็นถึงข้อจำกัดของเสรีภาพของปัจเจกบุคคลภายในสังคม

ข้อจำกัดของเสรีภาพของปัจเจกบุคคลภายใต้สังคมนอกจากจะแสดงให้เห็นว่ามนุษย์เป็นส่วนหนึ่งของสังคม สังคมมีอิทธิพลต่อมนุษย์ และมนุษย์ไม่อาจหลีกเลี่ยงการถูกควบคุมหรือจำกัดสิทธิและเสรีภาพบางประการได้แล้ว ยังแสดงให้เห็นถึงการให้ความสำคัญแก่สังคมมาเป็นอันดับหนึ่งของตัวบท สังคมสำคัญกว่าปัจเจก ความสงบเรียบร้อยเป็นระเบียบของสังคมสำคัญมากกว่าเสรีภาพและเจตจำนงเสรีของปัจเจกชน ความคิดเช่นนี้สอดคล้องกับแนวคิดเรื่องเสรีภาพของพลเมืองในรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่ กล่าวคือเสรีภาพของพลเมืองดำรงอยู่ได้ภายใต้การมีอยู่ของรัฐ รัฐเป็นผู้รักษาความสงบและเรียบร้อยของสังคม รับประกันสิทธิและเสรีภาพของพลเมือง พลเมืองมีความปลอดภัยทั้งในด้านชีวิตและทรัพย์สินภายใต้การดูแลของรัฐ และสามารถใช้สิทธิและเสรีภาพของตนเองได้อย่างเต็มที่โดยไม่เบียดเบียนผู้อื่น และไม่กระทบต่อความสงบเรียบร้อยของสังคมและการดำรงอยู่ของรัฐ ด้วยเหตุนี้อาจกล่าวได้ว่าแนวคิดเสรีภาพที่ปรากฏในตัวบทนวนิยายทั้งสองชุดเป็นแนวคิดเสรีภาพที่คล้ายคลึงกับแนวคิดเสรีภาพของพลเมืองในรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

5.5.4 เสรีภาพและการควบคุมความปรารถนา

นอกเหนือจากความสงบเรียบร้อยของสังคมแล้ว อีกหนึ่งเหตุผลที่ถูกใช้เพื่อจำกัดขอบเขตของเสรีภาพของปัจเจกบุคคลในตัวบทนวนิยายทั้งสองชุดคือความสามารถในการควบคุมความปรารถนาของตนเอง ซึ่งเป็นหนึ่งในคุณสมบัติสำคัญของจอมยุทธ์ที่ดี

ในอารยธรรมตะวันตกแนวคิดเรื่องการควบคุมความปรารถนาของตนเองนอกจากจะพบในศาสนาอย่างคริสต์ศาสนาที่มองว่าความปรารถนาเป็นบาป เป็นสิ่งชั่วร้ายที่ซาตานส่งมาเพื่อทำให้มนุษย์มัวหมองแล้ว ความปรารถนาที่ถูกจัดว่าเป็นส่วนหนึ่งของอารมณ์ยังเป็นด้านตรงข้ามกับตรรกะและเหตุผล ด้วยเหตุนี้การควบคุมความปรารถนาจึงหมายถึงการใช้เหตุผลเพื่อควบคุมอารมณ์ซึ่งเป็น

แนวคิดที่มีอิทธิพลเป็นอย่างมากในสังคมตะวันตกมาตั้งแต่สมัยกรีกโบราณมาจนถึงยุคสมัยใหม่ ดังจะเห็นได้จากงานเขียนทางปรัชญาของเพลโต รูปแกะสลักเรือนร่างของมนุษย์ในยุคฟื้นฟูศิลปวิทยา ไปจนถึงการศึกษาสมัยใหม่ที่สำคัญกับการใช้ตรรกะเหตุผลและวิธีทางวิทยาศาสตร์ ในขณะที่ความปรารถนาและอารมณ์ที่ถูกสร้างให้เป็นข้อตรงข้ามก็ถูกให้ความหมายว่าเป็นสิ่งที่ด้อยกว่า เลวกว่า และเป็นอันตรายต่อมนุษย์

ในอารยธรรมจีนแนวคิดเรื่องการควบคุมความปรารถนาเป็นสิ่งที่ดำรงอยู่ในระบบความคิดแบบขงจื๊อมาตั้งแต่สมัยก่อนสมัยใหม่ คำว่าเค่อจี้ (克己) หรือการควบคุมความปรารถนาของตนเอง (克制自己的私欲) ปรากฏครั้งแรกในคัมภีร์หลุนอวี่ (论语) ซึ่งเป็นหนึ่งในคัมภีร์พื้นฐานเล่มสำคัญของสำนักคิดขงจื๊อที่เขียนขึ้นตั้งแต่ช่วงยุคคลื่นชิว มีเนื้อหาดังนี้

“ 颜渊问仁。子曰：“克己复礼为仁。一日克己复礼，天下归仁焉。为仁由己，而由人乎哉？”颜渊曰：“请问其目。”子曰：“非礼勿视，非礼勿听，非礼勿言，非礼勿动。”颜渊曰：“回虽不敏，请事斯语矣。”

(เหียนยวนถามขงจื๊อเรื่องมนุษยธรรม ขงจื๊อกล่าวตอบว่า “การควบคุมความปรารถนาของตนเองและประพฤติตนตามจารีตธรรม ”) ”

จะเห็นได้ว่าแนวคิดการควบคุมความปรารถนาของตนเองถูกอธิบายควบคู่ไปกับแนวคิดเรื่องหลี่ (礼) หรือจารีตธรรมว่าเป็นหลักการพื้นฐานที่นำไปสู่เหริน (仁) หรือมนุษยธรรมซึ่งเป็นหลักคุณธรรมพื้นฐานในการใช้ชีวิตของปัจเจกชนในสังคมของแนวคิดขงจื๊อ ปกรณ ติมปณฺสรณ์อธิบายว่าการควบคุมความปรารถนาของตนเอง⁸¹ เป็นจุดมุ่งหมายเบื้องต้นที่ปัจเจกบุคคลต้องบรรลุให้ได้ก่อนไปสัมพันธ์กับคนอื่น และการควบคุมความปรารถนาดังกล่าวหมายถึงการควบคุมให้อยู่ภายใต้กรอบข้อบังคับทางศีลธรรมที่กำหนดไว้ในจารีต และจารีตธรรมก็เป็นเครื่องมือสำคัญของผู้ปกครองในการกำหนดให้ปัจเจกบุคคลแต่ละคนประพฤติตนให้เหมาะสมกับสถานะตามชนชั้นทางสังคมของตน (ปกรณ ติมปณฺสรณ์, 2552, pp. 74-75) ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวได้ว่าการควบคุมความปรารถนาของตนเองในอีกทางหนึ่งก็มีจุดมุ่งหมายเพื่อความสงบเรียบร้อยของสังคม

⁸¹ ปกรณแปล 克己 ว่า “การเอาชนะตนเอง” ซึ่งเป็นการตีความตามคัมภีร์อรรถาธิบายหลุนอวี่ของจูซี (朱熹) นักปรัชญาสำนักขงจื๊อในสมัยราชวงศ์ซ่งที่อธิบายคำว่า 克 ว่าหมายถึง 胜 (เอาชนะ) ผู้ที่มีมนุษยธรรมคือ “ผู้ที่สามารถเอาชนะความปรารถนาของตนเองและประพฤติตนตามจารีตธรรม (故为仁者必有以胜私欲而复于礼)”

ในนวนิยายกำลังภายใน แม้ว่ายุทธจักรหรือเจียงหู (江湖) ที่เป็นพื้นที่ที่อยู่นอกเขตอำนาจการปกครองและกฎหมายของรัฐ แต่ก็มีการระเบียบของตนเองไม่แตกต่างจากกฎหมายของรัฐ เพียงแต่กฎระเบียบภายในยุทธจักรเป็นกฎหมายที่ถูกทำให้กลายเป็นศีลธรรม (道德化的法律) (陈平原, 2018, p. 155) ตัวละครเอกจอมยุทธ์ซึ่งมีหน้าที่กอบกู้ยุทธจักร แก้ไขความวุ่นวายที่เกิดจากการละเมิดกฎและระเบียบของยุทธจักร จนนำความสงบเรียบร้อยกลับคืนมาอีกครั้งจึงเป็นประหนึ่งวีรบุรุษทางศีลธรรม เป็นต้นแบบทางศีลธรรม ตัวละครเอกจอมยุทธ์ต้องเป็นผู้มีคุณธรรม เพราะมีแต่ผู้ที่มีคุณธรรมเท่านั้นที่มีความสามารถในการตัดสินใจทางศีลธรรม⁸² และนำความสงบสุขภายใต้กฎระเบียบทางศีลธรรมกลับคืนมาสู่ยุทธจักร การเป็นผู้มีความสามารถในการควบคุมความปรารถนาของตนเองซึ่งจะทำให้จิตใจผ่องใส แน่วแน่ ไม่ถูกรบกวนด้วยกิเลส จึงเป็นคุณสมบัติที่สำคัญของตัวละครเอกจอมยุทธ์

การควบคุมความปรารถนาเป็นคุณสมบัติที่สำคัญยิ่งของตัวละครจอมยุทธ์ในนวนิยายกำลังภายในศตวรรษที่ 20 ไม่ว่าจะเป็นจอมยุทธ์ในนวนิยายกำลังภายในของหวังตู้หลู่ (王度庐) ซึ่งเป็นนักเขียนนวนิยายกำลังภายในยุคสาธารณรัฐก่อนยุคของกู่หลงหรืองานของจินยง (金庸) ที่เป็นนักเขียนนวนิยายกำลังภายในสมัยใหม่ร่วมยุคกับกู่หลง เฉินผิงหยวน (陈平原) วิเคราะห์นวนิยายกำลังภายในศตวรรษที่ 20 ที่มีฉิง (情) หรือความรักเป็นหนึ่งในส่วนประกอบหลัก⁸³ ว่าความรักและความใคร่เป็นสิ่งที่นักเขียนนวนิยายกำลังภายในมองว่าเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการฝึกฝนตนเองของจอมยุทธ์ ในนวนิยายกำลังภายในส่วนใหญ่การงดกิจกรรมทางเพศจึงเป็นคุณสมบัติสำคัญประการหนึ่งของคุณธรรมของจอมยุทธ์ สำหรับผู้ที่ฝึกวิชายุทธ์แล้วยิ่งห่างไกลจากกามารมณ์มากเท่าใดก็ยิ่งดี จอมยุทธ์จึงมักไม่ยอมปลดปล่อยความปรารถนาของตนเอง และเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้พวกเขารังเกียจผู้ที่ไม่สามารถควบคุมความปรารถนาของตนเองได้อย่างพวกหลวงจีนลามกหรือโจรปล้นกาม เพราะความอิจฉาที่อยู่ในจิตใจได้สำนึก (陈平原, 2018, p. 82) ในขณะที่เฉินจงเหลียง (陈中亮) ที่

⁸² วัฒนธรรมจีนเป็นวัฒนธรรมที่ให้ความสำคัญกับศีลธรรมและการตัดสินใจทางศีลธรรมมากกว่าปัญญาและการตัดสินใจทางวิทยาศาสตร์แบบวัฒนธรรมตะวันตก การตัดสินใจทางศีลธรรมเป็นการตัดสินใจที่มาจากภายใน ด้วยเหตุนี้ผู้ที่จะสามารถตัดสินใจทางศีลธรรมได้โดยไม่ผิดพลาดจึงจำเป็นต้องมีจิตใจที่ใสสะอาด ไม่ถูกครอบงำด้วยกิเลสและความปรารถนา เมื่อมีจิตใจใสสะอาดไม่ถูกรบกวนจากกิเลสก็จะแน่วแน่ และเมื่อจิตที่แน่วแน่ก็จะตัดสินใจทางศีลธรรมไม่ผิดพลาด (韦政通, 2017, pp. 65,67)

⁸³ เหลียงอู๋เซิง (梁羽生) เสนอว่าอู่ (武) หรือการต่อสู้ สยา (侠) หรือความเป็นจอมยุทธ์ และฉิง (情) หรือความรักคือส่วนประกอบหลักของนวนิยายกำลังภายในศตวรรษที่ 20 (陈平原, 2018, p. 81)

วิเคราะห์นวนิยายชุดเหยี่ยวเหล็ก (鹤—铁系列)⁸⁴ของหวังตู้หลู่ก็เสนอว่าการควบคุมตนเอง (自我克制) เป็นสิ่งเดียวที่ทำให้ตัวละครจอมยุทธ์ชายหญิงสามารถเข้าถึงความสมดุลภายในจิตใจได้ หลังจากที่พวกเขาต้องทุกข์ทรมานจากความขัดแย้งภายในตนเองที่เกิดจากความปรารถนาในเสรีภาพทางความรักกับกฎศีลธรรมและจารีตภายในจิตใจ (陈中亮, 2012, p. 111) นอกจากนี้เฉินจงเหลียง (陈中亮) ยังวิเคราะห์นวนิยายของจินยงและเสนว่านวนิยายกำลังภายในของจินยงมักแสดงให้เห็นถึงการใช้เหตุผลในการควบคุมอารมณ์ นำพาตัวละครไปในทิศทางที่ถูกต้อง ในขณะที่ตัวละครที่ตกเป็นทาสของอารมณ์ก็จะได้รับผลที่ไม่ดี จอมยุทธ์ของจินยงมีทั้งดีชั่วปะปนกันไป ไม่มีใครดีทั้งหมดหรือชั่วทั้งหมด คนดีอาจกลายเป็นคนชั่ว คนชั่วอาจกลายเป็นคนดี จอมยุทธ์เหล่านี้ล้วนมีข้อบกพร่อง มีความปรารถนา และโลภ โกรธ หลง ไม่แตกต่างจากมนุษย์ปุถุชน แต่สิ่งที่ทำให้จอมยุทธ์เหล่านี้พิเศษกว่าคนทั่วไปคือพวกเขาสามารถเอาชนะข้อด้อยของตนเอง สามารถควบคุมตนเองได้ จอมยุทธ์ที่สามารถรักษาสมดุลระหว่างอารมณ์และเหตุผลก็จะเป็นจอมยุทธ์ผู้ยิ่งใหญ่ ในขณะที่จอมยุทธ์ที่ล้มเหลวในการรักษาสมดุลดังกล่าวก็จะกลายเป็นพญามาร (陈中亮, 2012, pp. 113, 119-120)

ในนวนิยายชุดฉู่หลิวเซียง ฉู่หลิวเซียงเป็นจอมยุทธ์ผู้มีความสามารถในการควบคุมความปรารถนาของตนเองได้เป็นอย่างดีโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อต้องเผชิญกับการยั่วยวนของสตรีเพศ ความสามารถดังกล่าวทำให้ฉู่หลิวเซียงสามารถรอดพ้นจากภัยอันตรายจากเหล่าตัวละครหญิงร้าย (femme fatale) และสามารถเอาชนะพวกเธอได้ด้วยการใช้สติปัญญาและเหตุผล ตัวบทนวนิยายใช้โครงสร้างแบบเดียวกันในการเล่าเหตุการณ์การต่อสู้กับการยั่วยวนของสตรีเพศและการควบคุมความปรารถนาของตนเองของฉู่หลิวเซียง โดยมีองค์ประกอบคือ หนึ่ง การบรรยายเรือนร่างของผู้หญิงที่เปี่ยมด้วยแรงปรารถนาทางเพศ สอง การบรรยายความปรารถนาทางเพศของตัวละครเอกจอมยุทธ์ที่ถูกกระตุ้นและปลุกเร้าขึ้นมา สาม ความต้องการทางเพศที่มีมากเกินไปจนแทบจะอดกลั้นไว้ไม่ได้ สี่ การควบคุมความปรารถนาสำเร็จและสามารถรอดพ้นจากภัยที่ตัวละครหญิงร้ายนำมาให้ได้ โดยอาจมีการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความสามารถของตัวละครเอกจอมยุทธ์กับตัวละครจอมยุทธ์คนอื่นที่ไม่สามารถควบคุมความปรารถนาของตนเองได้จนตกเป็นทาสของตัวละครหญิงร้ายหรือมีชะตา

⁸⁴ หมายถึงนวนิยายจำนวนห้าเรื่องของหวังตู้หลู่ที่ตัวละครในแต่ละเรื่องมีความสัมพันธ์กันประกอบด้วยนวนิยายเรื่องเหยี่ยวจับคนหลุน (鹤惊昆仑) เป่าเจี้ยนจินโซ (宝剑金钗) เจี้ยนจี้จูกว (剑气珠光) อ้วหู่ลิ่งหลง (卧虎藏龙) และเหยี่ยวจี้ฉินผิง (铁骑银瓶)

กรรมที่ไม่ดีเท่าไรนัก ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างจากนวนิยายเรื่อง *ซินเยว่ฉวนฉี (新月传奇)* และ *เรื่องต้าซามัว (大沙漠)* ดังนี้

ในนวนิยายเรื่อง *ซินเยว่ฉวนฉี (新月传奇)* ฉู่หลิวเซียงต้องเผชิญกับการยั่วยวนจากเป่าจี (豹姬) สตรีผู้ไม่เคยถูกผู้ชายคนใดปฏิเสธมาก่อน ตัวบทบรรยายร่างกายของเป่าจีว่าเป็นร่างกายที่เต็มไปด้วยแรงปรารถนา “在她那虽然高大但曲线却极柔美的古铜色胴体中，每一个地方都仿佛蕴藏着无穷无尽的情欲，随时都可能爆发出来，将人毁灭。(บนร่างน้ำตาลทองที่อ่อนนุ่มโค้งงอ และสูงใหญ่ของนาง ทุกจุดบนร่างนั้นซ่อนเร้นไว้ซึ่งความปรารถนาที่ไม่มีความหมดสิ้น เป็นความปรารถนาที่สามารถระเบิดออกมาได้ตลอดเวลา เผาผลาญทุกคนจนวอดวาย)” (古龙, 2012d, p. 138) และบรรยายความปรารถนาของฉู่หลิวเซียงที่ถูกปลุกขึ้นโดยเรือนร่างของเป่าจี “他从未见过这样的女人，也从未见过这样的胴体。他这一生中，从来也没有任何一个女人能在如此短暂的一瞬间挑起他的情欲。(เขาไม่เคยเห็นสตรีเฉกเช่นนี้มาก่อน และไม่เคยเห็นเรือนร่างเช่นนี้ ในชีวิตของเขา ไม่มีสตรีคนใดเคยทำให้เขาเกิดความปรารถนาทางเพศได้ในระยะเวลาอันสั้นเช่นนี้)” (古龙, 2012d, p. 138) ความปรารถนาที่เกิดขึ้นมายากที่จะควบคุม “如果我年轻十年，我早就像只饿狼般扑过去，而且会告诉你，我一定会替你做那件事。(หากข้าอายุน้อยกว่านี้สิบปี ข้าคงกระโจนใส่เจ้าราวกับหมาป่าผู้หิวโหย และคงจะบอกเจ้าว่า เขาจะไปทำเรื่องนั้นแทนเจ้า)” (古龙, 2012d, p. 138) แต่สุดท้ายฉู่หลิวเซียงก็ควบคุมความปรารถนาของตนเองได้ “所以现在只有请你为我做一件事。(ดังนั้นตอนนี้ข้าทำได้เพียงขอให้ท่านทำสิ่งหนึ่งให้ข้า)” (古龙, 2012d, p. 138) “先穿起你的衣服来，再叫你脚下的那头豹子把我咬死。(ใส่เสื้อผ้าของท่าน แล้วเรียกให้เสือดาวที่หมอบอยู่ที่ปลายเท้าท่านตัวนั้นกัดข้าให้ตาย)” (古龙, 2012d, p. 139)

ในนวนิยายเรื่อง *ต้าซามัว (大沙漠)* สือกวนอิน (石观音) ใช้ร่างกายที่เปลือยเปล่าของตนยั่วยวนฉู่หลิวเซียงเพื่อให้เขายอมสยบและร่วมแผนการยึดครองอาณาจักรกุยจื่อ (龟兹) ก่อนหน้าที่ฉู่หลิวเซียงและสือกวนอินจะเผชิญหน้ากัน ฉู่หลิวเซียงซ่อนตัวอยู่ในห้องของสือกวนอินและได้เห็นการเปลือยกายช่วยตัวเองของสือกวนอิน ตัวบทบรรยายเรือนร่างของสือกวนอินว่า “灯光温柔地泻在她身上，她的肌肤像缎子般发着光，那白玉般的胸膛，骄傲地挺立在沙漠上温暖而干燥的空气中，那两条浑圆而修长的腿，线条是那么柔和，柔和得却像是江南的春风。(แสงไฟสาดบนร่างของนางอย่างอ่อนโยน ผิวของนางเป็นประกายราวกับกับผ้าซาติน หน้าอกที่ขาวราวกับหยกนั้นตั้งอยู่อย่างทะนงท่ามกลางอากาศอบอุ่นแห่งของทะเลทราย แต่สายเส้นของท่านขาเรียว

ยวาทที่กลมได้รูปทั้งสองข้างกลับคู่อ่อนโยนประหนึ่งลมวสันตฤดูในแถบเจียงหนาน)”(古龙, 2013c, p. 628) ก่อนที่จะบรรยายความปรารถนาทางเพศอันร้อนรนของสื่อกวนอินในขณะช่วยตัวเองหน้ากระจกว่า “她的目光已如火焰般燃烧起来，喉咙里发出了一连串断断续续的呻吟，美丽的胴体也开始痉挛、蜷曲。(สายตาของนางราวกับลูกไฟที่ลุกโชน มีเสียงครางออกมาเป็นระยะจากในคอ ร่างอันงดงามก็เริ่มบีบเกร็งและโค้งงอ)”(古龙, 2013c, p. 632) และเมื่อสื่อกวนอินเผชิญหน้ากับฉู่หลิวเซียง นางก็เลือกใช้เรือนร่างยั่ววนเขา “她赤裸裸的将胴体展露在楚留香眼前，还怕他错过了一些不该错过的地方，是以不时改变一下姿势。(ร่างอันเปลือยเปล่าของนางปรากฏอยู่ต่อหน้าฉู่หลิวเซียง และด้วยความที่กลัวว่าเขา (ฉู่หลิวเซียง) จะพลาดจุดที่ไม่ควรพลาดบางจุดไป นางจึงเปลี่ยนท่วงท่าอยู่เป็นระยะ)”(古龙, 2013c, p. 637) ฉู่หลิวเซียงที่รู้ว่าการก้าวก้าวของตนเองไม่อาจต่อกรและเอาชนะสื่อกวนอินได้จึงเลือกใช้ปัญญาในการต่อสู้กับการยั่ววนของสื่อกวนอิน เรือนร่างและท่วงท่าอันยั่ววนของสื่อกวนอินไม่สามารถทำให้ฉู่หลิวเซียงที่ปฏิเสธการรับรู้ภาพที่อยู่เบื้องหน้าเกิดความกำหนัดได้⁸⁵ จากนั้นฉู่หลิวเซียงก็ใช้คำพูดรุนแรงที่ทำร้ายความรู้สึกและความมั่นใจในตัวเองมายั่วให้สื่อกวนอินโกรธและพลาดพลั้ง ก่อนที่จะเอาชนะนางได้ในที่สุด การใช้สติปัญญาและเหตุผลเหนืออารมณ์และความปรารถนาของฉู่หลิวเซียงทำให้ชะตากรรมของเขาแตกต่างจากจอมยุทธ์ในยุทธจักรก่อนหน้านี้ที่พ่ายแพ้ให้กับการยั่ววนของสื่อกวนอินและกลายเป็นข้าทาสของนาง

ในนวนิยายชุดลู่เสี่ยวเฟิง ตัวละครลู่เสี่ยวเฟิงก็ต้องเผชิญกับการยั่ววนจากตัวละครหญิงไม่แตกต่างจากฉู่หลิวเซียงและต้องต่อสู้กับความปรารถนาทางเพศที่รุนแรงของตนเองไม่แตกต่างกัน โดยส่วนใหญ่ลู่เสี่ยวเฟิงก็สามารถอดทนอดกลั้นต่อการยั่ววนได้ และมักรู้ทันจุดประสงค์ร้ายของตัวละครหญิงร้าย อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบกับฉู่หลิวเซียง ลู่เสี่ยวเฟิงเป็นตัวละครเอกจอมยุทธ์ที่มีความสามารถในการควบคุมปรารถนาทางเพศน้อยกว่า เพราะในขณะที่ฉู่หลิวเซียงสามารถหลีกเลี่ยงความสัมพันธ์ที่สุ่มเสี่ยงต่อการผิดศีลธรรม อย่างความสัมพันธ์กับสตรีที่มีสามีแล้วและความสัมพันธ์กับ

⁸⁵ ตัวบทบรรยายว่า “但楚留香的眼睛发直，竟似什么也没有瞧见。(แต่สายตาของฉู่หลิวเซียงกลับนิ่งเฉย ราวกับว่าไม่เห็นสิ่งใดเลย)”(古龙, 2013b, p. 637)

สตรีสองคนที่เป็นญาติกัน⁸⁶ ลู่เสี่ยวเฟิงกลับมีความสัมพันธ์ที่สุมเสี่ยงข้ามเส้นของศีลธรรมมากกว่า ไม่ว่าจะเป็นความสัมพันธ์ของเขากับภรรยาของจูถิง (朱停) ในนวนิยายเรื่องจินผิงหวังเฉา (金瓶王朝) ความสัมพันธ์กับดิงเซียงอี (丁香姨) ซึ่งเป็นภรรยาของเพยเทียนอู่หู่ (飞天玉虎) ในนวนิยายเรื่องอินโกวตุ่ฟง (银钩赌坊) และความสัมพันธ์กับภรรยาของเจ้าของร้านขายของชำในนวนิยายเรื่องเจี้ยนเสินอีเซี่ยว (剑神一笑) และแม้ความสัมพันธ์เหล่านี้จะไม่ได้ทำให้ลู่เสี่ยวเฟิงพลาดท่าเสียทีหรือมีภัยถึงแก่ชีวิต เพราะสุดท้ายแล้วลู่เสี่ยวเฟิงก็เป็นผู้ที่มีสติปัญญาเหนือกว่า แต่ก็ทำให้เห็นว่าลู่เสี่ยวเฟิงมีความยับยั้งชั่งใจที่ต่ำกว่าฉูหลิวเซียงหรือมองจากอีกมุมหนึ่งคือลู่เสี่ยวเฟิงมีอิสระทางกามารมณ์มากกว่าฉูหลิวเซียง ซึ่งก็สอดคล้องลักษณะความสัมพันธ์ที่แตกต่างระหว่างตัวละครทั้งสองที่ฉูหลิวเซียงมีความสัมพันธ์ที่มีลักษณะคล้ายครอบครัวกับผู้หญิงสามคนและเคยผ่านการมีครอบครัวและมีลูก ในขณะที่ลู่เสี่ยวเฟิงเป็นชายโสดที่มีลักษณะของจอมยุทธ์พเนจรที่เป็นอิสระมาโดยตลอด

จากการวิเคราะห์ที่ตัวบทข้างต้นจะเห็นได้ว่าตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองสมาทานแนวคิดเสรีภาพที่ปัจเจกบุคคลเป็นผู้เลือกรูปแบบการใช้ชีวิตของตนเองโดยเฉพาะอย่างยิ่งเสรีภาพในการเลือกคู่และความสัมพันธ์ทางกามารมณ์ ทั้งฉูหลิวเซียงและลู่เสี่ยวเฟิงที่ใช้ชีวิตโดยตัดขาดจากครอบครัวและตระกูลของตนล้วนเป็นอิสระจากประเพณีคลุมถุงชนที่ต้องเลือกคู่ตามที่พ่อแม่และวงศ์ตระกูลจัดเตรียมไว้ให้ และสามารถเลือกรูปแบบความสัมพันธ์ทั้งทางจิตใจ ทางอารมณ์ และทางร่างกายได้ด้วยตนเอง โดยไม่สนใจข้อจำกัดทางขนบธรรมเนียมประเพณีมากเท่าใดนัก ความสัมพันธ์ทางกามารมณ์แบบชั่วคราวและชั่วข้ามคืนถูกทำให้กลายเป็นเรื่องปกติสามัญ เป็นเสมือนกับกิจกรรมทั่วไปในชีวิตประจำวัน ความปรารถนาทางเพศไม่จะเป็นของผู้ชายหรือผู้หญิงล้วนเป็นเรื่องธรรมดา ไม่ใช่เรื่องน่าอับอาย ไม่ต่างอะไรกับความกระหายหรือความหิวที่มนุษย์ทุกคนมี ความปรารถนาและความต้องการที่จะสนองความปรารถนาเป็นธรรมชาติของมนุษย์ และปัจเจกชนก็มีสิทธิและเสรีภาพที่จะมีความปรารถนาและตอบสนองความปรารถนาของตนเอง

อย่างไรก็ตาม ใช่ว่าตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองจะสนับสนุนการทำตามอำเภอใจจนละเมิดบุคคลอื่นและสังคม ตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองแสดงให้เห็นว่าสุดท้ายแล้วเสรีภาพก็มีขีดจำกัดและมี

⁸⁶ ในนวนิยายเรื่องจินเยว่ฉวนฉี (新月传奇) ฉูหลิวเซียงมีความสัมพันธ์ทางเพศกับองค์หญิงซินเยว่ (新月公主) และเกือบมีความสัมพันธ์ทางเพศกับดู่เซียนเจิง (杜先生) ผู้เป็นแม่แท้ ๆ ขององค์หญิงซินเยว่ แต่ท้ายที่สุดแล้วฉูหลิวเซียงจะมีความปรารถนาเป็นอย่างมาก แต่ก็สามารถหักห้ามใจได้จากเสียงฉันท้องหญิงซินเยว่เป็นผู้บรเลง

ราคาที่ต้องจ่าย โดยขีดจำกัดพื้นที่ของเสรีภาพของปัจเจกชนก็คือความสงบเรียบร้อยของสังคมซึ่งแนวความคิดดังกล่าวมีลักษณะที่ใกล้เคียงกับแนวคิดเรื่องเสรีภาพในรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่ที่แม้ว่าพลเมืองของรัฐจะมีเสรีภาพในฐานะปัจเจกบุคคลแต่เสรีภาพดังกล่าวก็ต้องไม่ทำให้สังคมวุ่นวายหรือเป็นภัยต่อความมั่นคงของรัฐ แนวคิดดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของรัฐในฐานะผู้ดูแลและปกป้องสิทธิและเสรีภาพของพลเมือง พลเมืองสามารถมีสิทธิและเสรีภาพได้เพราะมีรัฐและสังคมมีสงบสุขมีระเบียบ หากไม่มีรัฐหรือสังคมมีแต่ความวุ่นวาย ทุกคนทำตามอำเภอใจ เช่นนั้นแล้วก็จะไม่มีพลเมืองก็อาจไม่มีสิทธิและเสรีภาพเพราะไม่มีใครรับประกันและคุ้มครองการใช้สิทธิและเสรีภาพดังกล่าว

นอกจากความสงบสุขเรียบร้อยของสังคมแล้ว อีกสิ่งหนึ่งที่คอยจำกัดขอบเขตของเสรีภาพของปัจเจกชนที่ตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองนำเสนอคือจารีตธรรม จารีตธรรมหรือหลี่ (礼) มีทั้งส่วนที่เกี่ยวข้องกับสังคมคือศีลธรรมจรรยาขนบธรรมเนียมประเพณีวิถีปฏิบัติและส่วนที่จำเพาะของปัจเจกชนคือการฝึกและควบคุมตนเองเพื่อพัฒนาตนเองให้กลายเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ โดยส่วนที่ตัวบทเน้นและนำเสนอผ่านการประพาดตัวของตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองคือส่วนที่จำเพาะของปัจเจกชน ทั้งฉู่หลิวเซียงและลู่เสี่ยวเฟิงต่างเป็นมนุษย์ผู้ตระหนักถึงความสำคัญของการควบคุมความปรารถนาของตนเองหรือเค่อจี (克己) และมีความสามารถดังกล่าวในระดับที่แตกต่างกันออกไป การควบคุมความปรารถนาของตนเองเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองสามารถอดพ้นจากภัยอันตรายทั้งหลายได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งภัยจากสตรีเพศและสามารถพลิกกลับมาเอาชนะสตรีที่มีพลังกำลังและความสามารถมากกว่าตนเองได้ ในขณะที่ตัวละครที่ไม่สามารถควบคุมความปรารถนาของตนเองได้ไม่ว่าจะเป็นตัวละครชายหรือตัวละครหญิงก็จะพบกับความพ่ายแพ้และภัยอันตราย ตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองจึงเป็นทั้งแบบอย่างของมนุษย์ที่ดีตามแนวคิดแบบขงจื้อที่สามารถควบคุมปรารถนาของตนเองได้และในขณะเดียวกันก็มีลักษณะของตัวละครนักสืบในนวนิยายสืบสวนสอบสวนที่มีความเป็นต้นแบบของพลเมืองสมัยใหม่ที่ใช้ตรรกะ เหตุผล และวิทยาศาสตร์ในการเอาควบคุมและเอาชนะอารมณ์และความปรารถนา

5.6 ตัวละครเอกจอมยุทธ์ในฐานะผู้นำเสนอแนวคิดความเป็นส่วนตัวที่มีช้อยกเว้น

แนวคิดความเป็นส่วนตัวสัมพันธ์อย่างยิ่งกับแนวคิดปัจเจกบุคคลและแนวคิดการแบ่งแยก
ระหว่างพื้นที่สาธารณะกับพื้นที่ส่วนตัว ในนวนิยายกำลังภายในของนักเขียนยุคก่อนและร่วมสมัยกับกู่
หลง ความเป็นส่วนตัวของตัวละครจอมยุทธ์จะเกิดขึ้นได้ในลักษณะเดียวคือการตัดขาดและแยกไป
จากสังคมอย่างการปลีกวิเวกไปอาศัยอยู่ในป่าหรือความโดดเดี่ยว ตัวละครฉู่หลิวเซียงและลู่เสี่ยวเฟิง
ในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนของกู่หลงแม้ว่าจะเป็นจอมยุทธ์เพเนจรและจอมยุทธ์
เร่ร่อนที่อาศัยอยู่ห่างไกลจากชุมชนและตัวเมือง แต่จอมยุทธ์ทั้งสองก็มีการกิจที่ต้องติดต่อสัมพันธ์กับ
ผู้คนจำนวนมากในพื้นที่เมือง ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นอยู่ในรูปแบบของความสัมพันธ์ระหว่างปัจเจก
บุคคลในสังคม Gesellschaft ซึ่งเป็นลักษณะของความสัมพันธ์ระหว่างปัจเจกบุคคลในสังคมเมือง
สมัยใหม่ที่มีการแบ่งแยกระหว่างพื้นที่ส่วนตัวกับพื้นที่สาธารณะ ด้วยเหตุนี้ตัวละครทั้งสองจึงมีมโน
ทัศน์ในการแบ่งแยกพื้นที่ส่วนตัวออกจากพื้นที่สาธารณะและเคารพในความเป็นส่วนตัวของผู้อื่น
อย่างไรก็ตาม ด้วยเหตุที่ตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองทำหน้าที่เป็นนักสืบที่ต้องสืบสวนเสาะหา
หลักฐาน ทำให้ในหลายครั้งตัวละครทั้งสองมีข้ออ้างที่ดูเหมือนจะชอบธรรมในการละเมิดความเป็น
ส่วนตัวและพื้นที่ส่วนตัวของผู้อื่น ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้วการละเมิดนั้นอาจไม่ได้เกี่ยวข้องสัมพันธ์
กับการสืบสวนสอบสวนแม้แต่น้อย ความลักลั่นย้อนแย้งของคำพูดและพฤติกรรมของฉู่หลิวเซียงและ
ลู่เสี่ยวเฟิงแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนผ่านแนวคิดของผู้คนในสังคมจากสังคม Gemeinschaft ที่เส้น
แบ่งระหว่างพื้นที่ส่วนตัวและพื้นที่สาธารณะยังไม่ชัดเจนและผู้คนในสังคมยังไม่ให้ความสำคัญกับ
ความเป็นส่วนตัวสู่สังคม Gesellschaft ที่มีการแบ่งแยกระหว่างสองพื้นที่อย่างชัดเจนและผู้คนใน
สังคมเคารพความเป็นส่วนตัวของผู้อื่น ในขณะเดียวกันข้ออ้างในการละเมิดความเป็นส่วนตัวของตัว
ละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองก็แสดงให้เห็นถึงร่องรอยของแนวคิดองค์อธิปัตย์ของรัฐที่ความมั่นคงของรัฐ
และความเป็นระเบียบของสังคมเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด

ฉู่หลิวเซียงเป็นจอมยุทธ์เพเนจรที่มีพื้นที่ส่วนตัวเป็นเรือสำราญกลางทะเลที่ตัวเขาอาศัยอยู่
ร่วมกับสตรีสามนางที่ไม่ได้มีความสัมพันธ์ทั้งทางสายเลือดและการแต่งงาน เรือสำราญกลางทะเลอัน
กว้างใหญ่ที่ตัดขาดจากโลกภายนอกแสดงให้เห็นพื้นที่ของความเป็นส่วนตัวขนาดใหญ่ที่ห่างไกลจาก
ผู้คนและข้อกำหนดทางสังคมและวัฒนธรรม นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นถึงความเป็นอิสระเสรีของการ
เคลื่อนที่ที่ไร้เขตแดนเหมือนกับตัวฉู่หลิวเซียงที่เป็นจอมยุทธ์เพเนจร ความสัมพันธ์ของฉู่หลิวเซียงกับ
บุคคลอื่นส่วนใหญ่ล้วนตั้งอยู่บนพื้นฐานของการแก้ไขปริศนา สืบหาหลักฐาน หาตัวคนร้ายซึ่งเป็น

ภารกิจที่มีลักษณะคล้ายงานทั้งสิ้น แม้แต่การปรากฏตัวของเพื่อนสนิทตั้งแต่วัยเด็กอย่างหูเถี่ยฮวา (胡铁花) และจีปิงเยียน (姬冰雁) ก็เพื่อเป็นผู้ช่วยฉู่หลิวเซียงในการทำงาน สหายที่ฉู่หลิวเซียงรู้จักใหม่รวมไปถึงสตรีที่ฉู่หลิวเซียงไปมีความสัมพันธ์ด้วยต่างก็เกิดและพัฒนาขึ้นระหว่างการทำงานและการเดินทางของฉู่หลิวเซียง อย่างไรก็ตาม ก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างฉู่หลิวเซียงกับสหายคนสนิทอย่างหูเถี่ยฮวา (胡铁花) จีปิงเยียน (姬冰雁) ไปจนถึงจางซาน (张三) ก็ไม่ได้ตั้งอยู่บนหน้าที่ในการงานเพียงอย่างเดียว แต่ตั้งอยู่บนความไว้วางใจระหว่างกันที่เกิดจากการใช้เวลาอยู่ร่วมกันในวัยเด็กหรือไปมาหาสู่กันเป็นระยะเวลานาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวละครหูเถี่ยฮวาที่มีลักษณะเหมือนเป็นพี่น้องของฉู่หลิวเซียงเป็นความสัมพันธ์ในลักษณะของคนในครอบครัวไม่ต่างอะไรกับความสัมพันธระหว่างฉู่หลิวเซียงกับสตรีทั้งสามนาง และยังเป็นตัวละครที่ปรากฏตัวและมีปฏิสัมพันธ์กับฉู่หลิวเซียงยาวนานที่สุดในชุดนวนิยาย

หากเปรียบเทียบกับฉู่หลิวเซียงแล้ว ลู่เสี่ยวเฟิงแม้จะมีตัวละครที่เป็นเพื่อนอยู่รวมกลุ่มเดียวกันมากกว่าฉู่หลิวเซียง กลับไม่ใช่เพื่อนที่สนิทกันมาตั้งแต่ในวัยเด็ก แต่เป็นสหายที่รู้จักนับถือกันในยุทธจักร แม้สหายเหล่านี้ต่างก็ยินดีสละชีวิตของตนเพื่อช่วยเหลือพวกพ้อง แต่ความสัมพันธ์ระหว่างลู่เสี่ยวเฟิงกับพวกเขากลับมีระยะห่างมากกว่าความสัมพันธ์ระหว่างฉู่หลิวเซียงกับสหายสนิท ดังจะเห็นได้จากความสัมพันธ์ระหว่างลู่เสี่ยวเฟิงกับซีเหมินซูยเสวียที่ทั้งสองแทบไม่รู้จักความเป็นมาเป็นไปของอีกฝ่าย ยังไม่นับความไม่ไว้วางใจ⁸⁷ และการทรยศหักหลังกันภายในกลุ่ม⁸⁸ ความสัมพันธ์กับผู้หญิงของลู่เสี่ยวเฟิงก็มีแต่ความสัมพันธ์แบบชั่วคราวและชั่วข้ามคืน ไม่มีผู้หญิงที่ลู่เสี่ยวเฟิงนับเป็นคนในครอบครัว ด้วยเหตุนี้พื้นที่ความเป็นส่วนตัวของลู่เสี่ยวเฟิงจึงมีแต่ตัวของเขาเอง และไม่ได้มีพื้นที่หรืออาณาบริเวณที่จับต้องได้ชัดเจนเพราะลู่เสี่ยวเฟิงเป็นจอมยุทธ์เร่ร่อนที่ไร้บ้าน ความสัมพันธ์ระหว่างลู่เสี่ยวเฟิงกับตัวละครส่วนใหญ่ก็ตั้งอยู่บนพื้นฐานของกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการสืบสวนสอบสวน โดยมีลักษณะของการทำภารกิจที่ชัดเจนมากกว่าฉู่หลิวเซียง เพราะลู่เสี่ยวเฟิงมักได้รับการไหว้วาน ไปจนถึงบีบบังคับให้ทำมากกว่าทำเพราะความสนใจหรืออยากรู้อยากเห็นของตนเอง ในขณะที่ฉู่หลิวเซียงทำการแก้ไขปริศนา สืบหาความจริงเพื่อตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นของตนเองและเพื่อช่วยเหลือคนสนิทมากกว่า อย่างไรก็ตามสิ่งที่เหมือนกันระหว่างฉู่หลิวเซียงและลู่

⁸⁷ ลู่เสี่ยวเฟิงเคยคิดว่าเหล่าสี่เหอซัง (老实和尚) เป็นฆาตรกรในนวนิยายเรื่องจันเฉียนไฮ่ว (决战前后)

⁸⁸ ลู่เสี่ยวเฟิงและพวกร่วมมือกันเปิดโปงแผนการร้ายของมู่เต้าเหริน (木道人) ในนวนิยายเรื่องโยวหลิงซานจวง (幽灵山庄)

เสียวเฟิงคือความสัมพันธ์ของพวกเขากับผู้อื่นส่วนใหญ่เกิดขึ้นระหว่างการเดินทางโดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่เมือง และส่วนใหญ่เป็นความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจากการสืบสวนสอบสวนมากกว่าความสัมพันธ์ทางสายเลือดหรือความสัมพันธ์ภายในชุมชน

ฉูหลิวเซียงถูกสร้างให้เป็นผู้เคารพความเป็นส่วนตัวของผู้อื่นจากเสียงของผู้เล่า คำบอกเล่าของตัวละครตัวอื่น และบทสนทนาระหว่างฉูหลิวเซียงกับจอมยุทธ์คนอื่น ในนวนิยายเรื่อง*อยู่เย็นหาสนฮวา* (午夜兰花) เสียงของผู้เล่าบรรยายไว้ว่า “任何人都知道，楚留香是一个最尊重别人隐私的人。(ทุกคนต่างรู้ว่า ฉูหลิวเซียงเป็นผู้ที่เคารพความเป็นส่วนตัวของผู้อื่นเป็นที่สุด)” (古龙, 2012d, p. 304) ในนวนิยายเรื่อง*เปียนผู่ฉวนฉี* (蝙蝠传奇) บทสนทนาระหว่างฉูหลิวเซียงกับโกวโจ๊ฉั่ง (勾子长) ก็แสดงให้เห็นว่าฉูหลิวเซียงมักไม่ถามคำถามเรื่องส่วนตัวของผู้อื่นหรือเรื่องที่ผู้อื่นไม่อยากจะพูดถึง แม้ว่าเรื่องดังกล่าวจะไม่น่าเชื่อถือหรือมีพิรุณมากก็ตาม ดังจะเห็นได้จากเสียงของผู้เล่าที่ว่า “别人不愿说的事，他就绝不多问。(เรื่องที่ผู้อื่นไม่ยินดีเล่า เขา(ฉูหลิวเซียง)จะไม่ซักไซ้เป็นอันขาด)” (古龙, 2012a, p. 42) ในนวนิยายเรื่อง*อยู่เย็นหาสนฮวา* (午夜兰花) คำพูดของหลังเก้อซือ (郎格丝) พูดถึงฉูหลิวเซียงว่าคนทั้งโลกต่างรู้ว่าฉูหลิวเซียงไม่เคยขโมยความลับภายในใจของผู้อื่น “天下人都知道，香帅从不偷⁸⁹任何人心里的秘密。” (古龙, 2012d, p. 304)

ฉูหลิวเซียงอธิบายการปกป้องความเป็นส่วนตัวแต่ละปัจเจกบุคคลนั้นว่าเป็นสิทธิส่วนตัวของแต่ละบุคคลที่ผู้อื่นไม่สามารถละเมิดได้ ดังจะเห็นได้จากนวนิยายเรื่อง*ฮว่าเหมยเหนี่ยว* (画眉鸟) แม่ชีชุดเขียวขอร้องฉูหลิวเซียงไม่ให้ใครมาเปิดผ้าคลุมศพของคนที่เสียชีวิตจากการต่อสู้ ฉูหลิวเซียงรับปากนางโดยบอกว่า “每个人都有自己的秘密，谁也无权干扰。(ทุกคนต่างก็มีความลับของตนเอง ไม่มีผู้ใดมีสิทธิไปยุ่งย่ามกับความลับของคนอื่น)” (古龙, 2013b, p. 1022) นอกจากนี้ฉูหลิวเซียงยังมองว่าการละเมิดความลับที่เป็นส่วนตัวของผู้อื่นเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องตามหลักการ ดังจะเห็นได้จากตอนที่ฉูหลิวเซียงรับประกันกับแม่ชีชุดเขียวว่าสหายของเขาไม่มีผู้ใดที่ซอบไปยุ่งกับเรื่องส่วนตัวของผู้อื่น “在下可以保证，我的朋友中绝对没有一个是喜欢窃人隐私的人。(ข้ากล้ารับประกันว่า สหายของข้าไม่มีผู้ใดที่นิยมขโมยความลับส่วนตัวของผู้อื่นเป็นแน่)” (古龙, 2013b, p.

⁸⁹ การใช้คำว่า “偷” ที่หมายความว่า “ขโมย” ในทางหนึ่งเพื่อล้อกับสถานะของฉูหลิวเซียงที่เป็นจอมโจรแล้ว อีกทางหนึ่งก็แสดงให้เห็นว่าหลังเก้อซือเห็นว่าการละเมิดความเป็นส่วนตัวเป็นพฤติกรรมแบบเดียวกับการขโมยเป็นพฤติกรรมของโจร

1022) การใช้คำว่า “ฉู้” ซึ่งนอกจากจะมีนัยยะถึงการแอบ ลักลอบ หรือขโมยทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้ว ยังมีนัยยะของการได้มาโดยวิธีการที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายและไม่ยุติธรรม แสดงให้เห็นว่าฉู่หลิวเซียงมองว่าการละเมิดความเป็นส่วนตัวของบุคคลอื่นเป็นพฤติกรรมของขโมยและเป็นพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องทั้งตามกฎหมายและหลักความยุติธรรม

อย่างไรก็ตาม ใช่ว่าฉู่หลิวเซียงจะเป็นผู้เคารพความเป็นส่วนตัวของผู้อื่นในทุกกรณี บางครั้งพฤติกรรมของฉู่หลิวเซียงก็เหมือนจะอยู่คาบเส้นการละเมิดความเป็นส่วนตัวของผู้อื่น โดยตัวบทมักหาข้ออ้างให้การละเมิดนั้น ไม่ว่าจะเป็นเพื่อการสืบสวนสอบสวน กระทำโดยไม่ได้ตั้งใจหรือเจตนา ไปจนถึงเป็นธรรมชาติของมนุษย์ โดยข้ออ้างสุดท้ายมักใช้กับการละเมิดความเป็นส่วนตัวของผู้หญิง อาทิ ในนวนิยายเรื่อง *ต้าซามั่ว* (大沙漠) ในขณะที่กำลังหลงทางอยู่ในโอเอซิสกลางทะเลทราย ฉู่หลิวเซียงกระโดดขึ้นต้นไม้สูงเพื่อจะมองทางได้ไกลขึ้น เขาพบว่าผู้หญิงสาวกำลังอาบน้ำในสระ หญิงสาวหลบเห็นฉู่หลิวเซียง แต่ก็ยังคงอาบต่อ ต่อมาหญิงสาวถึงร้องถามฉู่หลิวเซียงว่ายังมองไม่พออีกหรือ ฉู่หลิวเซียงถึงได้ลงจากต้นไม้และเดินไปหากุ่มหญิงสาว ก่อนจะมีการโต้เถียงว่าฉู่หลิวเซียงแอบมองผู้หญิงอาบน้ำหรือไม่ โดยฉู่หลิวเซียงกล่าวว่าตนเองไม่ได้ตั้งใจและเสียใจ “在下虽然非有意，已觉甚是惭愧，若要逃走，岂非更丢人了？（ข้าน้อยแม้ว่าจะไม่ได้ตั้งใจ ก็รู้สึกละอายใจยิ่ง แต่หากจะหนีไปเฉย ๆ มิยิ่งน่าอับอายหรือ)” (古龙, 2013c, p. 367) แต่นั่นเป็นเพราะเขาไม่รู้มาก่อนว่ามีสตรีกำลังอาบน้ำอยู่กลางแจ้ง อีกทั้งยังไม่มีที่กั้นบังใด ๆ ฝ่ายสตรีที่ถูกแอบมองจึงถามฉู่หลิวเซียงว่าหากเขารู้ก่อนหน้าจะไม่ขึ้นบนต้นไม้เพื่อดูใช่ไหม ฉู่หลิวเซียงตอบว่า “在下纵然双腿俱断，说不定爬也要爬来。（ต่อให้ข้าน้อยขาหักทั้งสองข้าง ไม่น่ว่าอาจจะปีนขึ้นไปมอง）” (古龙, 2013c, p. 367) ก่อนที่เสียงของผู้เล่าจะอธิบายว่าที่ฉู่หลิวเซียงกล่าวเช่นนั้นเพราะเขาเป็นคนตรงไปตรงมา พูดความจริง ไม่ใช่ปัญญาชนจอมปลอม และที่สำคัญคือเป็นผู้ชาย

ในส่วนของกลุ่มเสี่ยวเฟิง กลุ่มเสี่ยวเฟิงก็เป็นบุคคลที่เคารพในความเป็นส่วนตัวของผู้อื่นเป็นอย่างยิ่ง เรื่องใดที่เป็นความลับส่วนตัวของบุคคลอื่นที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องราวที่เขา กำลังสืบสวนและปริศนาที่เขา กำลังแก้ เขาจะไม่แพร่พรายให้บุคคลที่สามล่วงรู้เป็นอันขาด ในนวนิยายเรื่อง *เจียนเลินอีเซี่ยว* (剑神一笑) ตอนที่ลู่เสี่ยวเฟิงจะบุกเข้าไปพบกับซาต้าเหลาป่าน (沙大老板) เพื่อสอบถามเรื่องหยกของหลิวเฉิงเฟิง (柳乘风) ก่อนที่เขาจะเข้าไปยังห้องนอนของซาต้าเหลาป่าน ลู่เสี่ยวเฟิงก็รอให้เสียงร่วมเพศภายในห้องเงียบลงก่อน แล้วจึงเคาะประตู แม้ว่าซาต้าเหลาป่านที่อยู่ภายในห้องจะ

พนาคำพรสาพาออกมาให้เขาไล่หัวไป ลู่เสี่ยวเฟิงก็ไม่ได้ไป แต่ก็ไม่ได้บุกเข้าไปในห้องนอน ลู่เสี่ยวเฟิง รอนชาต้าเหลาป่านเป็นฝ่ายเปิดประตูออกมาเอง นอกจากนี้ลู่เสี่ยวเฟิงก็ไม่ได้จ้องมองคนที่อยู่ในห้อง และยังกล่าวขอโทษต่อชาต้าเหลาป่านที่รบกวนในยามวิกาล ก่อนที่จะสอบถามเรื่องราวที่เขาต้องการ มิน่าซ้ำเมื่อลู่เสี่ยวเฟิงพบว่าสตรีที่อยู่ภายในห้องกับชาต้าเหลาป่านคือภรรยาของเจ้าแสร้งขายของ เบ็ดเตล็ด เขาก็ไม่ได้นำเรื่องดังกล่าวไปบอกแก่เจ้าแสร้งขายแต่อย่างใด

นอกจากนี้ลู่เสี่ยวเฟิงยังรังเกียจพวกที่ละเมิดความเป็นส่วนตัวของผู้อื่นอย่างถึงที่สุดด้วย ในนวนิยายเรื่อง *เจียนเสินอีเซียว (剑神一笑)* ในขณะที่ลู่เสี่ยวเฟิงสืบหาความจริงเกี่ยวกับการฆาตกรรมหลิวเฉิงเฟิง (柳乘风) สหายของเขาในเมืองหวงสือ (黄石) ลู่เสี่ยวเฟิงก็สืบสาวข้อมูลไปจนถึงกงซู่ซู่ (宫素素) ผู้เป็นอดีตหวังเพย (王妃)⁹⁰ ที่ถูกเนรเทศ ลู่เสี่ยวเฟิงพยายามสอบถามความเป็นมาของหยกที่กงผิง (宫萍) คนรับใช้คนสนิทของกงซู่ซู่พกติดตัว เพราะลู่เสี่ยวเฟิงจำได้ว่าเป็นหยกของหลิวเฉิงเฟิง ตอนแรกกงผิงไม่ยอมบอกจนลู่เสี่ยวเฟิงเกือบลงมือถอดกางเกงนางออก แต่กงซู่ซู่ก็ได้ปรากฏตัวแล้วยอมรับว่าหยกชิ้นนี้นางเป็นผู้มอบให้กงผิง โดยที่หลิวเฉิงเฟิงมอบให้นางเป็นของขวัญวันเกิด แม้ว่าลู่เสี่ยวเฟิงคิดว่าความสัมพันธ์ระหว่างกงซู่ซู่และกงผิงออกจะผิดแปลกกว่าความสัมพันธ์นายบ่าวปกติ แต่ลู่เสี่ยวเฟิงก็ไม่คิดก้าวล่วงเรื่องส่วนตัวของคนอื่น เขาสนใจแต่การสืบหาความจริง เรื่องการตายของหลิวเฉิงเฟิงต่อ ตัวบทบรรยายว่าลู่เสี่ยวเฟิงรังเกียจคนที่เปิดโปงเรื่องส่วนตัวของคนอื่นเป็นที่สุดโดยเปรียบว่าเป็นเหมือนกับสุนัข

“总是喜欢去揭发别人隐私的人，就好像一条总是喜欢吃大便的狗一样，谁也不知道这些人为什么总是喜欢去探听人家的隐私，也正如谁都不知道为什么狗总是要吃大便。(คนที่ชอบเปิดโปงความลับส่วนตัวของผู้อื่นอยู่เสมอก็เหมือนกับสุนัขที่ชอบกินอุจจาระ ไม่มีผู้ใดสามารถล่วงรู้ได้ว่าเหตุใดคนพวกนี้ถึงชอบสืบสาวความลับส่วนตัวของผู้อื่น เหมือนกับที่ไม่มีใครรู้ว่าเหตุใดสุนัขถึงชอบกินอุจจาระ)” (古龙, 2018d, p. 104)

จะเห็นได้ว่าทั้งคู่อหิวเซียงและลู่เสี่ยวเฟิงต่างนำเสนอแนวคิดเรื่องความเป็นส่วนตัวบนพื้นฐานของแนวคิดแบบปัจเจกนิยมที่มองว่าปัจเจกบุคคลคนล้วนมีเกียรติและศักดิ์ศรีในฐานะมนุษย์เท่าเทียมกัน มนุษย์จึงพึงเคารพพื้นที่ส่วนตัวและความเป็นส่วนตัวของผู้อื่น ซึ่งหากพิจารณาตัวบทนวนิยายทั้งสองชุดกับบริบททางการเมืองและสังคมในไต้หวันช่วงทศวรรษที่ 60-80 ที่รัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋ง

⁹⁰ ตำแหน่งภรรยาเอกของผู้ดำรงตำแหน่งวังหรืออ๋อง (王)

ควบคุมการแสดงออกทางความคิดของพลเมืองอย่างเข้มงวด มีการออกกฎหมายเพื่อคุมความประพฤติทางเพศของพลเมืองให้อยู่ในรูปแบบผัวเดียวเมียเดียวเท่านั้น รวมไปถึงการสอดแนมชีวิตส่วนตัวเพื่อจับกุมผู้เห็นต่างทางการเมืองจำนวนมากในฐานะปฏิปักษ์ต่อรัฐ หรือที่เรียกว่าช่วงเวลาแห่งความน่าสะพรึงกลัวสีขาว (白色恐怖时期) ก็จะพบว่าคำพูดแสดงอาการการรังเกียจเหยียดหยามผู้ที่ละเมิดความเป็นส่วนตัวของผู้อื่นของตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองเป็นการตอบโต้การสอดแนมและควบคุมของรัฐในยุคสมัยนั้นที่รุกร้าเข้ามาในพื้นที่ส่วนตัวของพลเมือง

อย่างไรก็ตาม ในอีกด้านหนึ่งการละเมิดความลับและความเป็นส่วนตัวเพื่อสืบสวนหาข้อเท็จจริงและแก้ไขปรีศนาของตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองที่ถูกทำให้กลายเป็นสิ่งที่สมควรและเหมาะสม เพราะเป็นการกระทำเพื่อผลประโยชน์ของส่วนรวม และเพราะตัวละครทั้งสองเป็นคนมีคุณธรรม ก็ไม่ต่างอะไรกับการกระทำของรัฐที่ใช้เหตุผลเรื่องความสงบสุขและเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคมในการละเมิดความเป็นส่วนตัวของผู้อื่น ในตัวบทนวนิยายทั้งสองชุด ฉู่หลิวเซียงและลู่เสี่ยวเฟิงต่างก็ละเมิดความเป็นส่วนตัวของผู้อื่นอยู่หลายครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวละครหญิงที่มักถูกฉู่หลิวเซียงและลู่เสี่ยวเฟิงมองเห็นเรือนร่างที่เปลือยเปล่า จนไปถึงได้รับรู้ความลับและรสนิยมทางเพศส่วนตัว อาทิ ในนวนิยายเรื่อง *ต้าซามั่ว* (大沙漠) ที่ฉู่หลิวเซียงแอบเห็นสื่อกวนอินช่วยตัวเองหน้ากระຈก ในนวนิยายเรื่อง *ฮว่าเหมยเหนี่ยว* (画眉鸟) ที่ฉู่หลิวเซียงได้ล่วงรู้รสนิยมทางเพศของสุษหมู่อินจิน (水母阴姬) และกงหนานเยียน (宫南燕) จากการแอบซ่อนในตู้เสื้อผ้า แนวคิดเรื่องความเป็นส่วนตัวที่ตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองนำเสนอจึงอาจไม่ใช่การเคารพความเป็นส่วนตัวของมนุษย์อย่างเท่าเทียมกัน แต่มีการแบ่งลำดับชั้นและความแตกต่างระหว่างหญิงชาย ระหว่างฝ่ายธรรมะและฝ่ายอธรรม

จากการวิเคราะห์ตัวบทในข้างต้นจะเห็นว่าตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองสมาทานแนวคิดเรื่องการเคารพความเป็นส่วนตัวซึ่งมีลักษณะที่คล้ายคลึงกับแนวคิดพื้นฐานของพลเมืองในรัฐประชาชาติสมัยใหม่ที่ให้ความสำคัญกับการเคารพสิทธิของผู้อื่น อันรวมไปถึงสิทธิในพื้นที่ส่วนบุคคลและความเป็นส่วนตัว ในขณะที่ความรังเกียจที่ตัวละครฉู่หลิวเซียงและลู่เสี่ยวเฟิงมีต่อผู้ที่ชอบละเมิดความเป็นส่วนตัวของผู้อื่น ทั้งการเปรียบเทียบพฤติกรรมละเมิดความเป็นส่วนตัวของผู้อื่นว่าเป็นพฤติกรรมของโจรและการเปรียบเทียบผู้ที่ชอบละเมิดความเป็นส่วนตัวของผู้อื่นว่าเหมือนกับสุนัขที่ชอบกินอุจจาระแสดงให้เห็นถึงการตอบโต้ต่อการควบคุมของรัฐที่ละเมิดความเป็นส่วนตัวโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่อง

รสนิยมทางเพศในได้หวั่นภายใต้การปกครองอย่างเบ็ดเสร็จใต้กฎอัยการศึกของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋ง อย่างไรก็ตาม ตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองก็ไม่ได้เคารพความเป็นส่วนตัวของปัจเจกบุคคลอย่างเท่าเทียมกัน ตัวละครหญิงมักถูกตัวละครเอกจอมยุทธ์ละเมิดความเป็นส่วนตัวทางด้านร่างกายด้วยข้ออ้างเพื่อการสืบสวนสอบสวน แก้ปมปริศนา หรือแม้กระทั่งเป็นไปเองตามธรรมชาติของมนุษย์เพศชายโดยไม่ได้ตั้งใจอยู่เสมอ แสดงให้เห็นถึงความลึกลับและการแบ่งลำดับชั้นของความเป็นมนุษย์ภายในตัวบท

สรุป

ตัวละครฉู่หลิวเซียงและลู่อี้ยวเฟิงนำเสนอแนวคิดปัจเจกนิยม เสรีภาพและความเป็นส่วนตัว ซึ่งเป็นแนวคิดพื้นฐานของพลเมืองสมัยใหม่ในรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่ผ่านคำพูดและการปฏิบัติตน การปรากฏของแนวคิดเหล่านี้แสดงให้เห็นร่องรอยของรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่ในตัวบทนวนิยายทั้งสองชุด อย่างไรก็ตาม แนวคิดเหล่านี้บางส่วนก็ได้ถูกผสมผสานให้เข้ากับแนวคิดขงจื้อซึ่งเป็นแนวคิดดั้งเดิมที่เป็นแกนหลักของนวนิยายกำลังภายใน ในขณะที่บางส่วนก็เกิดการปะทะกับคุณค่าและแนวคิดแบบดั้งเดิมและถูกแสดงออกมาผ่านความลึกลับของตัวละคร

ในด้านแนวคิดปัจเจกนิยม ตัวละครจอมยุทธ์ทั้งสองนำเสนอแนวคิดปัจเจกนิยมผ่านการใช้ชีวิตของตนเองตั้งแต่การใช้ชีวิตอยู่เพียงลำพังในกรณีของลู่อี้ยวเฟิงและการใช้ชีวิตสันโดษห่างไกลจากผู้คนและชุมชนในกรณีของฉู่หลิวเซียง วิถีชีวิตของตัวละครจอมยุทธ์ทั้งสองที่ต้องเดินทางตลอดเวลาเพื่อทำการแก้ไขปริศนาและสืบสวนสอบสวนเหตุอาชญากรรมทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองกับตัวละครอื่น ๆ มักเป็นความสัมพันธ์ที่เกิดจากการทำงานและมีลักษณะที่คล้ายคลึงกับความสัมพันธ์ระหว่างปัจเจกบุคคลในสังคมสมัยใหม่ ในตัวบทไม่ปรากฏความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครเอกจอมยุทธ์กับสมาชิกภายในครอบครัวที่ผูกพันทางสายเลือด ในขณะที่ความสัมพันธ์ผ่านการแต่งงานมีแค่ครั้งเดียวคือการแต่งงานระหว่างฉู่หลิวเซียงกับจิ้งเจี๋ยเจี๋ย ซึ่งสุดท้ายแล้วก็ล้มเหลว ความสัมพันธ์ส่วนตัวยังระหว่างตัวละครเอกจอมยุทธ์และตัวละครอื่นปรากฏเพียงสองลักษณะคือความสัมพันธ์กับมิตรสหายเพศชายซึ่งเป็นความสัมพันธ์แบบนับพี่น้องที่ทุกคนเท่าเทียมกันคล้ายคลึงกับความสัมพันธ์แบบพี่น้องร่วมชาติในรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่ ความสัมพันธ์ในรูปแบบนี้มักยืนยาว ในขณะที่ความสัมพันธ์ส่วนตัวยังระหว่างตัวละครเอกจอมยุทธ์กับตัวละครหญิงส่วน

ใหญ่มากเป็นความสัมพันธ์เชิงคู่ที่ขาดไม่ได้ซึ่งกันและกันและมีระยะเวลาไม่นาน ยกเว้นความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงเลี้ยงชีพกับสตรีทั้งสามบนเรือกลางทะเลที่คล้ายกับความสัมพันธ์แบบสามีภรรยาที่ไม่มีความปรารถนาทางเพศเข้ามาเกี่ยวข้อง

ในด้านแนวคิดเสรีภาพ ทั้งผู้หญิงเลี้ยงชีพและลูกเรือต่างสนับสนุนเสรีภาพในการเลือกคู่และเสรีภาพในการมีความสัมพันธ์ทางกามารมณ์ ปัจเจกบุคคลไม่ว่าจะเป็นเพศหญิงหรือเพศชายย่อมมีเสรีภาพในการตอบสนองความต้องการและปรารถนาของตนเอง แต่ในขณะเดียวกันปัจเจกบุคคลก็ต้องยอมรับผลที่ตามมาจากการเลือกของตนเองด้วย ทั้งนี้เพราะเสรีภาพมีขีดจำกัดกล่าวคือเสรีภาพของปัจเจกบุคคลต้องไม่ไปรบกวนหรือทำลายความสงบสุขของสังคม ซึ่งแนวความคิดดังกล่าวมีลักษณะที่ใกล้เคียงกับแนวคิดเรื่องเสรีภาพในรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่ที่แม้ว่าพลเมืองของรัฐจะมีเสรีภาพในฐานะปัจเจกบุคคลแต่เสรีภาพดังกล่าวก็ต้องไม่ทำให้สังคมวุ่นวายหรือเป็นภัยต่อความมั่นคงของรัฐ นอกจากการจำกัดขอบเขตเสรีภาพของปัจเจกบุคคลด้วยเงื่อนไขของความสงบสุขของสังคมแล้ว ตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองยังแสดงให้เห็นถึงอันตรายของเสรีภาพทางกามารมณ์ ที่หากไม่รู้จักควบคุมให้อยู่ในระดับที่พอดีก็จะเป็นอันตรายต่อชีวิตของปัจเจกบุคคลได้ โดยสิ่งที่ตัวละครทั้งสองเสนอเพื่อใช้ในการควบคุมความปรารถนาดังกล่าวก็คือสติปัญญา ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการหลอมรวมระหว่างแนวคิดการควบคุมความปรารถนาของตนเองตามแนวคิดของสำนักขงจื้อกับ แนวคิดเรื่องพลเมืองสมัยใหม่ที่ที่ใช้ตรรกะ เหตุผล และวิทยาศาสตร์ในการเอาควบคุมและเอาชนะอารมณ์และความปรารถนา

ในด้านความเป็นส่วนตัว ตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองต่างเคารพความเป็นส่วนตัวของผู้อื่น และรังเกียจผู้ที่ละเมิดความเป็นส่วนตัวและเปิดเผยความลับของผู้อื่น ซึ่งสอดคล้องไปกับแนวคิดพื้นฐานของพลเมืองในรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่ที่ให้ความสำคัญกับการเคารพสิทธิของผู้อื่น และในขณะเดียวกันก็แสดงให้เห็นถึงการตอบโต้ต่อการควบคุมของรัฐสาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวันที่ละเมิดความเป็นส่วนตัวของพลเมืองในช่วงประกาศกฎอัยการศึกที่ยาวนานหลายสิบปี อย่างไรก็ตาม ตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองก็ไม่ได้ปกป้องความเป็นส่วนตัวของตัวละครทุกตัวอย่างเสมอภาคกัน ตัวละครหญิงมักถูกตัวละครเอกจอมยุทธ์ซึ่งเป็นผู้ชายละเมิดความเป็นส่วนตัว แสดงให้เห็นถึงความถ้อยทีถ้อยอาศัยที่ตัวละครเอกพยายามนำเสนอและการแบ่งลำดับชั้นของความเป็นมนุษย์ภายในตัวบท

บทที่ 6

ผู้หญิงและผู้มีความหลากหลายทางเพศ คู่เปรียบต่างและความวิตกกังวลต่อการ สูญเสียความเป็นชาย

ในกระบวนการสร้างและให้ความหมายต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งย่อมมีการสร้างและให้ความหมายของ
สิ่งที่มีใช้สิ่งนั้นอยู่เสมอ การสร้างและให้ความหมายกับกลุ่มคนที่ไม่ใช่พลเมืองสมัยใหม่ในรัฐ
ประชาชาติสมัยใหม่จึงเกิดขึ้นควบคู่ไปกับการสร้างและให้ความหมายพลเมืองในรัฐประชาชาติ
สมัยใหม่ ในบทที่ 3 ตัวละครที่ไม่ใช่ชาวจีนอันถูกสร้างและให้ความหมายผ่านการชาติพันธุ์ ภาษา
วัฒนธรรมที่แตกต่าง โดยตัวละครเหล่านี้ส่วนหนึ่งถูกสร้างให้มีคุณสมบัติที่ด้อยกว่าและ
ล้าหลังกว่าผู้หญิงและผู้ชายที่เป็นตัวแทนของพลเมืองสมัยใหม่ของสาธารณรัฐจีน ในขณะที่
ตัวละครบางตัวก็ถูกสร้างให้มีความสามารถและคุณสมบัติบางอย่างที่เหนือกว่าตัวละครเอกจอมยุทธ์
จนกลายเป็นภัยคุกคามที่น่าสะพรึงกลัว แต่ถึงอย่างไรก็ตามสุดท้ายแล้วตัวละครเหล่านี้ก็ต้องพ่าย
แพ้ให้แก่ตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองอยู่ดี โดยที่ข้อแตกต่างของคุณสมบัติระหว่างตัวละครเอกจอม
ยุทธ์ทั้งสองกับตัวละครต่างด้าวเหล่านี้ทำให้ภาพความเป็นพลเมืองสมัยใหม่ของสาธารณรัฐจีนที่
แตกต่างเด่นชัดยิ่งขึ้นและในขณะเดียวกันก็สร้างความเป็นอื่นที่แตกต่างออกไปขึ้นในเวลาเดียวกัน ใน
บทที่ 4 และบทที่ 5 แนวคิดเรื่องการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลและเป็นวิทยาศาสตร์ การให้ความสำคัญ
กับสิทธิเสรีภาพ ความเป็นส่วนตัว และการยึดมั่นในการปกครองโดยกฎหมายและการต่อต้านความ
รุนแรงที่ผู้หญิงและผู้ชายสมานและนำเสนอที่ถูกนำเสนอไปพร้อมกันกับการเชื่อในเรื่อง
เหนือธรรมชาติ การใช้ความรุนแรงในการแก้ไขปัญหา การตั้งศาลเตี้ยตัดสินความผิดของผู้อื่นของตัว
ละครจอมยุทธ์ตัวอื่น สิ่งที่ไม่ใช่พลเมืองสมัยใหม่ถูกสร้างและให้ความหมายไปในเวลาเดียวกันกับการ
สร้างพลเมืองสมัยใหม่

ในบทนี้ผู้วิจัยวิเคราะห์ตัวละครหญิงและตัวละครผู้มีความหลากหลายทางเพศในนวนิยาย
กำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนชุดผู้หญิงและชุดผู้ชายพร้อมกับศึกษาเปรียบเทียบกับ
กระแสความเปลี่ยนแปลงเรื่องเพศ เพศสภาพ และรสนิยมทางเพศในสาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวัน

ในช่วงปลายทศวรรษที่ 1960 ถึงต้นทศวรรษที่ 1980 พบว่าตัวละครผู้หญิงและตัวละครผู้มีความหลากหลายทางเพศเป็นตัวละครผู้มีความเป็นอื่น ตัวละครเหล่านี้เป็นผลผลิตของการสร้างตัวละครเอกจอมยุทธ์ซึ่งเป็นตัวแทนของพลเมืองสมัยใหม่อันพึงประสงค์ การปรากฏขึ้นและดำรงอยู่ของตัวละครเหล่านี้มีขึ้นเพื่อขับเน้นคุณสมบัติของตัวละครเอกจอมยุทธ์ที่ยึดถือและสมาทานแนวคิดเรื่องพลเมืองสมัยใหม่ ในขณะเดียวกันการเขียนให้ตัวละครผู้หญิงและตัวละครผู้มีความหลากหลายทางเพศเป็นตัวละครที่ไม่สมบูรณ์ ด้อยกว่า และส่วนใหญ่มีคุณสมบัติที่เป็นด้านตรงข้ามกับตัวละครเอกจอมยุทธ์ที่เป็นตัวแทนของพลเมืองสมัยใหม่ ก็สะท้อนให้เห็นกระบวนการสร้างพลเมืองสมัยใหม่และความเป็นพลเมืองสมัยใหม่ที่ถูกจำกัดและเชื่อมโยงอยู่กับเพศชายและความเป็นชายเท่านั้น

6.1 การทำให้ทันสมัยและรัฐประชาชาติสมัยใหม่กับแนวคิดเรื่องเพศและการประกอบสร้างอัตลักษณ์ทางเพศ

ในยุคก่อนสมัยใหม่และก่อนรัฐประชาชาติสมัยใหม่อัตลักษณ์ทางเพศไม่ได้ถูกโยงกับเพศทางชีววิทยา ความเป็นหญิงและความเป็นชายก็ไม่ใช่เพียงเรื่องเพศและพฤติกรรมการแสดงออกของมนุษย์เท่านั้น อัตลักษณ์ทางเพศและความเป็นหญิงความเป็นชายเพิ่งจะสถาปนาความสัมพันธ์อันแนบแน่นกับร่างกายมนุษย์ภายหลังจากที่สังคมยุโรปตะวันตกเข้าสู่กระบวนการทำให้ทันสมัยและเกิดรัฐประชาชาติสมัยใหม่ ความรู้ทางด้านการแพทย์สมัยใหม่จำแนกเพศของมนุษย์ออกเป็นหญิงชายตามอวัยวะเพศ ในขณะที่วาทกรรมที่เกิดจากการผสมผสานระหว่างองค์ความรู้ก่อนสมัยใหม่และองค์ความรู้สมัยใหม่ทางด้านการแพทย์ จิตวิทยา สังคมวิทยา และมานุษยวิทยาก็มีส่วนเป็นอย่างมากในการประกอบสร้างอัตลักษณ์ทางเพศที่สัมพันธ์กับความเป็นหญิงและความเป็นชายให้เป็นไปตามความต้องการของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ โดยที่มีระบบการศึกษา ระบบสาธารณสุข และสื่อสิ่งพิมพ์เป็นเครื่องมือ

การเชื่อมโยงความเป็นชายและความเป็นหญิงกับเพศทางชีววิทยา อัตลักษณ์ทางเพศของแต่ละปัจเจกบุคคล และแนวคิดเรื่องเพศ (sexology) เริ่มเกิดขึ้นเมื่อสังคมยุโรปตะวันตกและอเมริกาเหนือเข้าสู่กระบวนการทำให้ทันสมัยและเกิดรัฐประชาชาติสมัยใหม่ ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และการแพทย์รวมถึงการเกิดขึ้นของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ที่เข้าไปควบคุมและบังคับร่างกายของพลเมืองผ่านสถาบันและองค์กรของรัฐที่มีโครงสร้างองค์กราธิปไตย (bureaucratic structure) อันมี

ประสิทธิภาพทำให้เพศสภาพ (gender) ถูกเชื่อมโยงเข้ากับเพศทางชีววิทยา ผู้ที่มีทั้งอวัยวะเพศหญิงและอวัยวะชายถูกอธิบายว่าเป็นผู้มีความผิดปกติทางเพศ เพศถูกทำให้เหลือเพียงสองเพศคือหญิงและชายตามเพศทางชีววิทยาเท่านั้น สิ่งที่ผิดแปลกออกไปนี้ถูกทำให้กลายเป็นความเบี่ยงเบนและความผิดปกติ และเป็นสิ่งที่รัฐต้องเข้ามาจัดการควบคุมป้องกัน เพื่อไม่ให้กระทบต่อความมั่นคงของรัฐ ประชาชาติที่จำเป็นต้องมีประชากรที่มาจาก การสืบพันธุ์ของพลเมืองในรัฐ

นอกจากความก้าวหน้าทางองค์ความรู้สมัยใหม่แล้ว การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมในสังคมก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดความเข้าใจเรื่องเพศที่แตกต่างออกจากยุคก่อนสมัยใหม่ ภายหลังจากการเสื่อมอำนาจของศาสนจักรและการเติบโตของแนวคิดโปรเตสแตนต์ ความสัมพันธ์ทางเพศของภรรยาและสามีภายในครอบครัวได้กลายมาเป็นรูปแบบของความสัมพันธ์ทางเพศที่นายกองแทนที่การปฏิเสธเพศสัมพันธ์ของศาสนจักร (Connell, 2005, p. 186) ในขณะเดียวกันแนวคิดเรื่องปัจเจกนิยมที่เน้นความสัมพันธ์โดยตรงระหว่างปัจเจกบุคคลกับพระเจ้าเป็นเจ้าก็ทำให้ตัวตนของมนุษย์มีมากกว่าแค่ตำแหน่งแห่งที่และบทบาทในสังคม

รัฐประชาชาติสมัยใหม่ไม่เพียงแต่จะเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างอัตลักษณ์ทางเพศที่เชื่อมโยงกับเพศทางชีววิทยา แต่ยังเป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการประดิษฐ์ความเป็นชายแบบสมัยใหม่ด้วย ในอารยธรรมตะวันตกผู้ชายและความเป็นชายถูกเชื่อมโยงกับการใช้เหตุผลมาตั้งแต่สมัยกรีกโบราณและต่อมาถึงเชื่อมโยงกับความเป็นเหตุเป็นผลและวิทยาศาสตร์ของโลกสมัยใหม่ซึ่งตรงข้ามกับธรรมชาติที่เต็มไปด้วยอารมณ์ เมื่อเข้าสู่ยุคอาณานิคมความเป็นจักรวรรดิของชาติในยุโรปก็ถูกผูกโยงอยู่กับผู้ชายและความเป็นชาย ดังจะเห็นได้จากการที่ผู้ชายเป็นผู้ใช้กำลังและเป็นแนวหน้าของการขยายตัวของจักรวรรดิไม่ว่าจะในด้านการค้าหรือการทหาร ในขณะที่ผู้หญิงมีบทบาทเป็นเพียงภรรยาและสาวใช้ที่ดูแลกิจการภายในบ้านเท่านั้น จักรวรรดิขับเคลื่อนและดำเนินอยู่ได้ด้วยแรงและร่างกายของผู้ชาย จักรวรรดิจึงมีภาพของความเป็นชายในขณะที่ยุคอาณานิคมที่ถูกกรุกรานและมีความสมบูรณ์ทางธรรมชาติมีภาพของความเป็นหญิง เมื่ออารยธรรมตะวันตกเข้าสู่การปฏิวัติอุตสาหกรรม การแบ่งงานกันทำและกระบวนการนคราภิวัตน์อันเป็นผลพวงของการปฏิวัติอุตสาหกรรมซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการทำให้ทันสมัยก็ทำให้เกิดการแบ่งหน้าที่ระหว่างหญิงชายที่เชื่อมโยงกับพื้นที่ ผู้ชายเป็นผู้ออกไปทำงานนอกบ้านที่เกิดขึ้นบนพื้นฐานของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสมัยใหม่และก่อให้เกิดการผลิตตามแนวคิดเรื่องทุนในพื้นที่เมืองและพื้นที่สาธารณะ ในขณะที่ผู้หญิงทำงานบ้านซึ่งถูกมอง

ว่าไม่เกิดผลผลิตอยู่ในบ้านซึ่งเป็นพื้นที่ส่วนตัว ความเป็นหญิงจึงถูกผูกโยงกับพื้นที่ภายในบ้าน ความเป็นส่วนตัว ไปจนถึงภาวะก่อนสมัยใหม่ ในขณะที่ความเป็นชายถูกโยงกับพื้นที่เมือง พื้นที่สาธารณะ และความเป็นสมัยใหม่ ในช่วงเวลาที่ไล่เลี่ยกันเมื่อเกิดรัฐประชาชาติสมัยใหม่ขึ้นในช่วงศตวรรษที่ 19 ความเป็นชายก็ถูกนำมาผูกโยงกับความเป็นชาติ ชาติมีดินแดนซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องรักษาไว้ด้วยกำลังทหาร และกองทัพซึ่งเต็มไปด้วยผู้ชาย มีพลเมืองที่ต้องมีการศึกษาและประกอบสัมมาชีพซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นผู้ชาย มีรัฐบาลหรือผู้นำที่จะนำพาชาติไปสู่อนาคตที่รุ่งเรืองและมั่นคงซึ่งก็เป็นหน้าที่ของผู้ชาย บทบาทและหน้าที่ของผู้หญิงภายในชาติคือการเป็นภรรยาเป็นผู้สนับสนุนที่คอยดูแลกิจการภายในพื้นที่บ้าน และเป็นแม่ผู้ซึ่งให้กำเนิดและสร้างพลเมือง ความเป็นหญิงในรัฐประชาชาติสมัยใหม่จึงถูกผูกโยงอยู่กับความเป็นเมีย ความเป็นแม่ และพื้นที่ภายในบ้าน ในขณะที่ความเป็นชายคือความเป็นชาติและความเข้มแข็งของชาติ ภาพความเป็นหญิงและความเป็นชายที่เปลี่ยนแปลงเหล่านี้ล้วนถูกแสดงออกมาผ่านตัวบททั้งที่เป็นหนังสือพิมพ์ สารคดี หนังสือวิชาการไปจนถึงงานบันเทิงคดีอย่างนวนิยายโดยเฉพาะอย่างยิ่งในนวนิยายโรมานซ์ นวนิยายผจญภัย และนวนิยายสืบสวนสอบสวนตั้งแต่ช่วงศตวรรษที่ 18 เป็นต้นมา

อย่างไรก็ตามการแบ่งและจับคู่ระหว่างความเป็นส่วนตัวกับความเป็นสาธารณะ ความเป็นหญิงและความเป็นชาย ไปจนถึงภาวะก่อนสมัยใหม่กับความเป็นสมัยใหม่ก็ไม่ได้มีอยู่เพียงรูปแบบเดียวและอาจเปลี่ยนแปลงได้ การเข้าไปทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมที่เป็นการผลิตขนาดใหญ่ของผู้หญิงชนชั้นแรงงาน การขยายตัวของการบริโภคในครึ่งหลังศตวรรษที่ 19 ที่ผู้หญิงชนชั้นกลางเข้าไปในพื้นที่สาธารณะอย่างห้างสรรพสินค้ามากขึ้น และการเรียกร้องสิทธิทางการเมืองและความเท่าเทียมทางกฎหมายของสตรีในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ทำให้ผู้หญิงและความเป็นหญิงปรากฏในพื้นที่สาธารณะมากขึ้น ความเป็นหญิงถูกเชื่อมโยงกับความเป็นสมัยใหม่เช่นเดียวกับความเป็นชาย และมีบทบาทสำคัญที่แสดงให้เห็นถึงความกระวนกระวาย ความกลัว และภาพฝันของยุคสมัยใหม่ (Felski, 1995, p. 19) ดังจะเห็นได้จากตัวละครหญิงอย่างมาดามโบวารี (Madame Bovary) ในนวนิยายเรื่อง *มาดามโบวารี* (Madame Bovary) ของกุสตาฟ โฟลแบร์ต (Gustave Flaubert) และตัวละครนาเนา (Nana) ในนวนิยายเรื่อง *โอบงเออร์ เดส์ ดามส์* (Au Bonheur des Dames) ของเอมิล โซลา (Émile Zola) ที่แสดงออกถึงความกระวนกระวาย ความกลัว และภาพฝันที่ผู้หญิงต้องเผชิญในยุคสมัยใหม่

และความสัมพันธ์ระหว่างความเป็นหญิง ความเป็นชายกับความเป็นสมัยใหม่ ความเป็นหญิงและความเป็นชายจึงเป็นเหมือนกับเพศสภาพที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

6.1.1 ผู้หญิงในรัฐประชาชาติสมัยใหม่

แม้ว่าในช่วงศตวรรษที่ 19 รัฐประชาชาติสมัยใหม่และความเป็นสมัยใหม่จะถูกผูกโยงเข้ากับความเป็นชายในวรรณกรรมหลายประเภท แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าไม่มีพื้นที่สำหรับผู้หญิงและความเป็นหญิงในรัฐประชาชาติสมัยใหม่ แนวคิดรัฐประชาชาติสมัยใหม่เกิดขึ้นและพัฒนามาบนพื้นฐานของแนวคิดเรื่ององค์อธิปัตย์และอำนาจอธิปไตยที่มาจากปัจเจกบุคคลในสังคมเปิดพื้นที่ให้กับการพัฒนาแนวคิดเรื่องสิทธิของปัจเจกบุคคล ซึ่งต่อมานำไปสู่การเรียกร้องสิทธิทางการเมืองและสังคมของผู้หญิง แนวคิดเรื่องรัฐประชาชาติสมัยใหม่ที่ให้ความสำคัญกับปัจเจกบุคคลในฐานะพลเมืองทำให้รัฐประชาชาติสมัยใหม่ต้องเร่งพัฒนาพลเมืองคุณภาพผ่านระบบการศึกษาซึ่งต่อมานำไปสู่การเปิดโอกาสทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมให้กับผู้หญิงที่ในสังคมยุคก่อนสมัยใหม่มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่จะได้รับโอกาสดังกล่าว โอกาสทางการศึกษาในระบบการศึกษาขั้นพื้นฐานของรัฐเพื่อสร้างพลเมืองที่เข้มแข็งได้ช่วยให้ผู้หญิงปลดปล่อยตัวเองออกจากพันธนาการของอำนาจปิตาธิปไตยทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การสร้างพลเมืองในรัฐประชาชาติสมัยใหม่จึงเกิดขึ้นไปพร้อมกับการปลดปล่อยผู้หญิงออกจากข้อจำกัดทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมในอารยธรรมยุคก่อนสมัยใหม่ ดังข้อเสนอของ อาร์แบร์โต มาร์ตินेलลี (Alberto Martinelli) ที่ว่ากระบวนการทำให้ทันสมัยปลดปล่อยผู้หญิงออกจากอำนาจปิตาธิปไตย (Martinelli, 2005, p. 11)

ในอารยธรรมตะวันตกยุคก่อนการฟื้นฟูศิลปวิทยาการ (the Renaissance) สถานะของผู้หญิงต่ำต้อยกว่าผู้ชายมาโดยตลอด สถานะและภาพลักษณ์ของผู้หญิงในอารยธรรมตะวันตกเริ่มถูกตั้งคำถามและเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมากจากการกลับมาของแนวคิดมนุษยนิยมในช่วงยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการในช่วงปลายศตวรรษที่ 14 ถึงศตวรรษที่ 16 การปฏิรูปศาสนาในช่วงศตวรรษที่ 16 และ 17 และการปฏิวัติวิทยาศาสตร์ในช่วงกลางศตวรรษที่ 16 ถึงศตวรรษที่ 18 ซึ่งเป็นช่วงเวลาของการก่อเกิดกระบวนการทำให้ทันสมัยและความเป็นสมัยใหม่ การสำรวจและถกเถียงเกี่ยวกับธรรมชาติของผู้หญิงทั้งในทางศาสนา ปรัชญา วรรณกรรม การเมือง และวิทยาศาสตร์ทำให้ภาพลักษณ์ของผู้หญิงมีความหลากหลายมากขึ้น เสียงที่แตกต่างได้รับการได้ยินมากขึ้น จนนำไปสู่

การเปลี่ยนแปลงสถานะของผู้หญิงในด้านสังคมและวัฒนธรรม โดยการเปลี่ยนแปลงที่เห็นได้ชัดเจนที่สุดก็คือบทบาทความสำคัญของผู้หญิงในสถาบันครอบครัวที่ถูกยกสูงขึ้นมา ก่อนการปฏิรูปศาสนา ภายใต้อิทธิพลของศาสนจักรผู้หญิงถูกมองว่าเป็นสิ่งชั่วร้ายและบาปกำเนิดและมักถูกกีดกันไม่ให้เกี่ยวข้องกับศาสนาเพราะจะทำให้ศาสนาเกิดความเสื่อมเสีย แต่เมื่อนิกายโปรเตสแตนต์ที่ให้ความสำคัญกับการแต่งงานและสถาบันครอบครัวได้ถือกำเนิดขึ้นมาและได้รับความนิยมในวงกว้าง ก็เริ่มปรากฏภาพลักษณ์ของผู้หญิงในด้านบวกมากขึ้น ผู้หญิงกลายเป็นหนึ่งในองค์ประกอบสำคัญของการแต่งงานและสถาบันครอบครัว นักคิดและบาทหลวงในนิกายโปรเตสแตนต์ต่างสร้างสรรค์และเผยแพร่ภาพลักษณ์ของผู้หญิงที่ดี อย่างไรก็ตามสถานะของผู้หญิงในครอบครัวก็ยังคงด้อยกว่าผู้ชาย ผู้หญิงเป็นได้เพียงผู้ตามที่เชื่อฟัง ในขณะที่ผู้ชายเป็นผู้นำ (Wiesner-Hanks, 2000, p. 27) ภาพลักษณ์ของผู้หญิงที่เป็นภรรยาที่ดี เชื่อฟังสามี ให้กำเนิดบุตร และดูแลครอบครัวแบบโปรเตสแตนต์นี้ถูกผลิตซ้ำและกลายเป็นแบบแผนของผู้หญิงภายใต้รัฐประชาชาติสมัยใหม่

ภายหลังการถือกำเนิดของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ตั้งแต่ช่วงศตวรรษที่ 19 การขยายตัวของการศึกษาภาคบังคับเพื่อสร้างพลเมืองสมัยใหม่ทำให้ผู้หญิงมีโอกาสทางการศึกษามากขึ้นและเข้าสู่พื้นที่และมีบทบาทในพื้นที่สาธารณะมากขึ้น แต่ถึงกระนั้นสิทธิและสถานะของผู้หญิงในสังคมตะวันตกก็ยังไม่เท่ากับผู้ชายตั้งแต่สิทธิในการเลือกตั้ง ค่าแรงและค่าจ้าง ไปจนถึงสถานะทางสังคม ด้วยเหตุนี้การเรียกร้องความเท่าเทียมกันระหว่างผู้หญิงและผู้ชายในทางการเมือง การทำงาน การศึกษา ไปจนถึงการปฏิบัติจากสังคมก็จึงเกิดขึ้นตลอดศตวรรษที่ 19 และยังดำเนินต่อมาจนถึงปัจจุบัน

สถานะของผู้หญิงในอารยธรรมจีนยุคก่อนสมัยใหม่ก็ด้อยกว่าผู้ชายมาโดยตลอด สถานะของผู้หญิงในอารยธรรมจีนเริ่มเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัดภายหลังจากการเข้ามาของวัฒนธรรมตะวันตกจากการเผยแผ่ศาสนาของครูสอนศาสนาและการทำสงครามกับชาติตะวันตกในช่วงครึ่งหลังของศตวรรษที่ 19 ครูสอนศาสนาชาวตะวันตกที่เข้ามาเผยแผ่คริสต์ศาสนาในประเทศจีนได้ตั้งโรงเรียนสตรีหลายแห่งเปิดโอกาสทางการศึกษาให้กับผู้หญิงจีน นอกจากนี้พวกเขายังต่อต้านประเพณีรัดเท้า มีการก่อตั้งสมาคมต่าง ๆ ในหลายพื้นที่เพื่อเผยแพร่แนวความคิดดังกล่าว ในขณะที่การรุกรานของจักรวรรดินิยมตะวันตกก็ทำให้ชนชั้นนำและปัญญาชนในอาณาจักรชิงตระหนักถึงความจำเป็นของการเรียนรู้จากตะวันตกที่มีความก้าวหน้ามากกว่า จนทำให้เกิดการจัดตั้งโรงเรียนตามแบบ

สมัยใหม่ที่ผู้หญิงสามารถเข้าไปเรียนได้ รวมไปถึงการออกกฎหมายเอาผิดกับพ่อแม่ที่รัดตัวลูก ภายหลังจากการปฏิรูปฮู่ (戊戌变法) (ค.ศ. 1898) ก็เกิดการแพร่หลายของนิตยสารที่มีเนื้อหาสนับสนุนสิทธิสตรีจำนวนมาก นิตยสารเหล่านี้มีเนื้อหาเรียกร้องสิทธิของสตรีไม่ว่าจะเป็นสิทธิในการเลือกคู่ครองด้วยตนเอง สิทธิในการได้รับการศึกษา ไปจนถึงความเท่าเทียมทางเพศทั้งในครอบครัว และในสังคม และเมื่อราชวงศ์ชิงล่มสลายเกิดการสถาปนาสาธารณรัฐจีน สตรีจีนก็ได้รับการศึกษาเพิ่มมากขึ้นเป็นอย่างมาก จำนวนนักเรียนนักศึกษาในสถาบันการศึกษาในปีที่ 4 ของสาธารณรัฐจีน (民國四年) (ค.ศ. 1915) สูงขึ้นจากราชวงศ์ชิง (光緒二十六年) ที่ 26 (ค.ศ. 1900) กว่าสี่สิบเท่า ในช่วงการเคลื่อนไหววัฒนธรรมใหม่ (新文化运动) (ค.ศ. 1915-1919) ที่แนวคิดปัจเจกนิยมของตะวันตกเข้ามาแพร่หลายในประเทศจีนและเกิดการวิพากษ์วิจารณ์วัฒนธรรมประเพณีโบราณและช่วงการเคลื่อนไหวสี่พฤษภาคม (五四运动) (ค.ศ. 1919) การเรียกร้องการปลดแอกสตรีก็กระจายไปทั่วประเทศจากทั้งการสนับสนุนจากวารสารสมัยใหม่และการเคลื่อนไหวของขบวนการสตรีนิยมที่เรียกร้องความเท่าเทียมระหว่างบุรุษกับสตรีทั้งในด้านการศึกษา การทำงาน การมีส่วนร่วมทางการเมือง การถือครองทรัพย์สิน เสรีภาพในการเลือกคู่ครอง การมีผัวเดียวเมียเดียว ครอบครัวเดี่ยว และการคุมกำเนิด (梁庚尧, 2014, pp. 463-465) ในช่วงทศวรรษที่ 1930 ภายใต้อิทธิพลของการเคลื่อนไหวเพื่อชีวิตใหม่หรือซินเซิงหัววันต้ง (新生活运动)⁹¹ ของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋ง จำนวนผู้หญิงที่ได้รับการศึกษาและทำงานก็เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจากแนวคิดที่ต้องการให้ผู้หญิงมีส่วนในการสร้างชาติผ่านการทำงานนอกบ้าน ผู้หญิงไม่ถูกจำกัดอยู่แต่ในบ้านอีกต่อไป แต่สามารถออกมาทำงานนอกบ้านเพื่อขับเคลื่อนเศรษฐกิจของรัฐประชาชาติ อย่างไรก็ตาม แม้จะมีการรณรงค์ให้ผู้หญิงออกมาทำงานนอกบ้าน แต่งานที่ผู้หญิงควรทำและสามารถทำได้ก็มีความแตกต่างจากงานที่ผู้ชายทำ ในขณะเดียวกันการจัดการศึกษาสำหรับผู้หญิงและผู้ชายในสถานศึกษาก็แตกต่างกัน ในปี ค.ศ. 1928 รัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งเสนอให้ยกเลิกการเรียนร่วมกันระหว่างเด็กผู้หญิงกับเด็กผู้ชาย ช่งเหมยหลิง (宋美龄) ภรรยาของเจียงเจี๋ยสือ (蒋介石) ผู้นำของพรรคก๊กมินตั๋งก็มีแนวคิดที่เด็กผู้หญิงควรเรียนในโรงเรียนหญิงล้วนที่สอนงานฝีมือ ในขณะที่เด็กผู้ชายควรเข้าเรียนในโรงเรียนชายล้วนที่สอนเพาะปลูกและเกษตรกรรม นอกจากนี้พรรคก๊กมินตั๋งยังจัดลำดับความสำคัญของหน้าที่ของผู้หญิงว่าหน้าที่ในบ้าน

⁹¹ การเคลื่อนไหวเพื่อชีวิตมีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งและความร่ำรวยให้กับรัฐในการต่อสู้กับกลุ่มคอมมิวนิสต์จีน การเคลื่อนไหวดังกล่าวมีส่วนผสมของแนวคิดฟาสซิสต์แบบยุโรป (European fascism) แนวคิดเสรีนิยมแบบตะวันตก (Western liberalism) และแนวคิดขงจื้อ (Confucianism) (Chang, 2009, p. 54)

สำคัญมากกว่าการงานภายนอกบ้าน การเป็นภรรยาที่ดีและมารดาที่ประเสริฐ (贤妻良母) คือหน้าที่หลักของผู้หญิง (Chang, 2009, pp. 54-56)

การเปลี่ยนสถานะของผู้หญิงบนเกาะไต้หวันก็คล้ายคลึงกับบนแผ่นดินใหญ่นั้นคือเกิดขึ้นในช่วงปลายสมัยราชวงศ์ชิงจากการเข้ามาของศาสนาที่เข้ามาสร้างโรงเรียนสำหรับผู้หญิง ทำให้ผู้หญิงได้รับการศึกษาเพิ่มมากขึ้น และอิทธิพลของแนวคิดสมัยใหม่จากตะวันตกที่ทำให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์การจำกัดสิทธิและสถานะของผู้หญิงภายใต้แนวคิดขงจื้อ สิ่งที่แตกต่างกันออกไปคือกระบวนการทำให้ทันสมัยที่เกิดจากผู้ปกครองใหม่คือจักรวรรดิญี่ปุ่นในปี ค.ศ. 1895 หลังจากพระราชกฤษฎีกาฝ่ายแพ่งสงครามจีนญี่ปุ่นครั้งที่ 1 (ค.ศ. 1894-1895) และตกลงยกเกาะไต้หวันให้อยู่ภายใต้การปกครองของญี่ปุ่น การเข้ามาของญี่ปุ่นที่เป็นชาติแรกในตะวันออกที่ผ่านกระบวนการทำให้ทันสมัยและเป็นรัฐประชาชาติสมัยใหม่ทำให้กฎหมายสมัยใหม่มีผลอย่างมากในการเปลี่ยนแปลงสิทธิและสถานะของผู้หญิงบนเกาะไต้หวัน อาทิ กฎหมายห้ามซื้อขายมนุษย์ในปี ค.ศ. 1918 คำสั่งห้ามรัดเท้าในปี ค.ศ. 1914 กฎหมายที่ให้สิทธิการหย่าและแต่งงานใหม่แก่ผู้หญิงไต้หวัน (Chang, 2009, p. 25) เมื่อรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งฝ่ายแพ่งสงครามกลางเมืองบนแผ่นดินใหญ่และถอยร่นมาตั้งรัฐบาลสาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวัน สถานะของผู้หญิงในไต้หวันก็ได้กลายเป็นผู้ช่วยของรัฐในการสร้างชาติทั้งในระดับภายในและภายนอกบ้าน ภายในบ้านผู้หญิงถูกวางบทบาทให้เป็นผู้ดูแลผู้สูงอายุและเด็กช่วยรัฐในการประหยัสดงบประมาณ ตามนโยบายให้ครอบครัวเป็นศูนย์กลางของรัฐบาลก๊กมินตั๋งภายนอกบ้านผู้หญิงเข้าสู่ตลาดแรงงานเพิ่มมากขึ้นจากการขยายตัวอย่างรวดเร็วของเศรษฐกิจไต้หวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเศรษฐกิจอุตสาหกรรมในช่วงกลางทศวรรษที่ 1970 นอกจากนี้ผู้หญิงยังถูกสร้างภาพให้เป็นภรรยาที่ดีและมารดาที่ประเสริฐทั้งในหลักสูตรการศึกษาและในสื่อซึ่งเป็นสิ่งที่รัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งรณรงค์มาตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ 1930 บนแผ่นดินใหญ่ ในหลักสูตรการศึกษาภาคบังคับสาธารณรัฐจีนถูกวาดภาพให้เป็นเสมือนกับครอบครัวที่มีเจียงจยาสู่อเป็นพ่อผู้เป็นหัวหน้าครอบครัวและมีขงเหมยหลิงเป็นภรรยาที่ดีผู้คอยช่วยเหลือสามี และเป็นมารดาผู้ประเสริฐของชาวจีนบนเกาะไต้หวัน ในช่วงทศวรรษที่ 1970 แม้ว่าจะมีการเคลื่อนไหวของกลุ่มนักศึกษาสตรีนิยมผู้ได้รับแนวคิดสตรีนิยมจากตะวันตกที่วิพากษ์แนวคิดของลัทธิขงจื้อที่มีความเป็นปิตาธิปไตยสูงและมีการรณรงค์เรียกร้องความเท่าเทียมทางเพศทั้งภายในบ้านและที่ทำงาน แต่ก็เป็นการวิพากษ์วิจารณ์ที่ประนีประนอม มีความพยายามหาจุดสมดุลระหว่างแนวคิดแบบตะวันตกกับแนวคิดขงจื้อ เพื่อรักษาครอบครัวในอุดม

คติที่ผู้หญิงทำหน้าที่เป็นแม่และเมียที่ดีตามนโยบายของพรรคก๊กมินตั๋งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในช่วงเวลาดังกล่าวได้หวั่นยังอยู่ในกฎอัยการศึก

6.1.2 ผู้มีความหลากหลายทางเพศในรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่

แม้อัตลักษณ์ของผู้มีความหลากหลายทางเพศเป็นสิ่งที่ประกอบสร้างที่เพิ่งเกิดขึ้นในช่วงศตวรรษที่ 19-20 แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าก่อนศตวรรษที่ 19 ไม่มีมนุษย์ที่มีการแสดงออกทางเพศที่แตกต่างไปจากเพศทางชีววิทยาของตนเองและมนุษย์ที่มีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกันอยู่บนโลก ความรักความเสน่หา ความปรารถนา และความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างมนุษย์เพศเดียวกันมีอยู่ในทุกวัฒนธรรม ตั้งแต่มนุษย์มีการบันทึกประวัติศาสตร์เป็นต้นมา สถานภาพของผู้มีพฤติกรรมทางเพศที่หลากหลายและมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกันเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัยในบางยุคก็ถูกยกย่อง ในบางยุคก็ถูกประณามห้ามเหยียด ไปจนถึงเป็นความผิดรุนแรงทางศีลธรรมและทางกฎหมาย

ความเข้าใจต่อผู้มีความหลากหลายทางเพศในฐานะที่เป็นอัตลักษณ์เกิดขึ้นจากการกำเนิดขึ้นของศาสตร์สมัยใหม่อย่างจิตวิทยา จิตเวชศาสตร์ สังคมวิทยา และเพศวิทยา นักเพศวิทยาแต่ละคนต่างมีการอธิบายพฤติกรรมและภาวะการรักเพศเดียวกันที่แตกต่างกันออกไป ทั้งเป็นสิ่งที่วิปริตและเป็นอาการป่วยทางจิต⁹² เป็นสภาวะปกติและเกิดในเฉพาะสัตว์ชั้นสูงอย่างมนุษย์เท่านั้น⁹³ แนวคิดที่ว่า การรักเพศเดียวกันเป็นอาการทางจิตเป็นที่แพร่หลายอย่างมากทั้งในสหรัฐอเมริกาและทั่วโลกในช่วงต้นและกลางของศตวรรษที่ 20 มีความพยายามเป็นอย่างยิ่งในวงการแพทย์และจิตเวชศาสตร์ที่จะรักษาผู้ที่รักและชื่นชอบเพศเดียวกัน และเชื่อว่าพฤติกรรมรักเพศเดียวกันสามารถรักษาให้หายได้ สมาคมจิตวิทยาแห่งสหรัฐอเมริกา (American Psychological Association) เพิ่งถอนอาการรักร่วมเพศออกจากโรคทางจิตเวชในปี ค.ศ. 1973 ในสหรัฐอเมริกาแม้ว่าความพยายามนำเสนอภาพลักษณ์

⁹² คาร์ล เวสต์ฟา (Karl Westphal) (1833-1890) แพทย์ชาวเยอรมันอธิบายผู้ชายที่มีอารมณ์ทางเพศต่อผู้ชายว่าเป็นความผิดปกติและความสับสนทางจิต ริชาร์ด ฟอน ครัฟท์ เอบิง (Richard von Krafft-Ebing) (1840-1902) อธิบายว่าการรักเพศเดียวกันเป็นการป่วยไข้ทางจิต

⁹³ ฮาฟล็อก เอลิส (Havelock Ellis) (1859-1939) อธิบายว่าการรักเพศเดียวกันเป็นสภาวะผกผันที่เกิดขึ้นได้ในมนุษย์ โดยอาจมีสาเหตุจากการขาดเพศตรงข้ามในกลุ่ม ความผิดหวังในความรักจากเพศตรงข้าม และถูกดึงดูดจากคนเพศเดียวกันในกลุ่ม ซึ่งเป็นภาวะที่เกิดขึ้นมาตั้งแต่อดีตของมนุษย์

ของกลุ่มคนรักเพศเดียวกันว่าเป็นมนุษย์ปกติมาตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ 1930 และมีขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อสนับสนุนผู้รักเพศเดียวกันในช่วงทศวรรษที่ 1950 ภาพลักษณ์ของกลุ่มคนรักเพศเดียวกันมักถูกนำเสนอจากสื่อกระแสหลักว่าโสมม ต่ำต้อย และอันตราย จนมาถึงช่วงทศวรรษที่ 1960-1970 หลังเหตุการณ์จลาจลที่สโตนวอลล์ (the Stonewall riot) ในปี ค.ศ. 1969 ความเข้าใจต่อความหลากหลายทางเพศของสังคมอเมริกันจึงได้เริ่มเปลี่ยนแปลงไป และนำไปสู่การเปิดรับผู้มีความหลากหลายทางเพศมากขึ้นในสังคม (Meem et al., 2010, pp. 46-76)

ในส่วนของการยอมรับจีน ความสัมพันธ์อีโรติกระหว่างชายกับชายได้ถูกจัดประเภทว่าเป็นความสัมพันธ์ที่พิเศษออกไปจากปกติเมื่อเพศวิทยา (sexology) ของตะวันตกเข้ามาในจีน ในขณะเดียวกันความสัมพันธ์อีโรติกระหว่างหญิงกับหญิงก็ถูกจัดรวมกับความสัมพันธ์อีโรติกระหว่างชายกับชายภายใต้กรอบใหม่ที่เรียกว่ารักร่วมเพศ (homosexuality) เพศวิทยา (sexology) ทำให้พฤติกรรมร่วมเพศกับเพศเดียวกันกลายเป็นสิ่งที่เปี่ยมเบน น่ารังเกียจ และประหลาด (Vitiello, 2014, p. 136)

คังเหวินชิง (Kang Wenqing) (Kang, 2009) เสนอว่าก่อนแนวคิดเพศวิทยา (sexology) และแนวคิดเรื่องรักร่วมเพศ (homosexuality) จากตะวันตกจะเข้ามาในสังคมจีนในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 และต้นศตวรรษที่ 20 สังคมจีนก็มีคำที่จำแนกกลุ่มคนที่มีรสนิยมทางเพศและพฤติกรรมทางเพศที่แตกต่างออกอยู่แล้วคือ ฟี่ (癘) และ เหรินเยา (人妖) คังเหวินชิงเชื่อว่าแนวคิดเรื่องफी (癘) และ เหรินเยา (人妖) ได้เป็นฐานทางความคิดให้กับแนวคิดเรื่องรักร่วมเพศของตะวันตกในอารยธรรมจีน

คำว่า ฟี่ (癘) เดิมที่มีความหมายถึงโรคที่เกิดจากความผิดปกติในการย่อยอาหาร ก่อนที่ความหมายจะเปลี่ยนแปลงไปหมายถึงความหมกมุ่นและความเคียดชัง การหมกมุ่นในความสัมพันธ์แบบอีโรติกระหว่างผู้ชายด้วยกันหรือตัวฉิวจื่อफी (断袖之癖) จึงมีความหมายโดยนัยว่าเป็นสิ่งที่สามารถเกิดขึ้นได้กับทุกคน ในขณะเดียวกันก็เป็นสิ่งที่มีความเฉพาะเจาะจง และมีนัยยะของความ เป็นโรคซึ่งเป็นภาวะที่ไม่ปกติรวมอยู่ด้วย

คำว่าเหรินเยา (人妖) ใช้อธิบายผู้ชายที่สูญเสียความเป็นชาย ความเป็นหญิงในตัวสูง ไม่สามารถจัดประเภทได้ว่าเป็นหญิงหรือเป็นชาย รวมไปถึงผู้ชายและผู้หญิงที่มีพฤติกรรมแสดงออก

ที่ผิดไปจากเพศทางชีววิทยาของตนเอง คำว่าเหรินเยาเกิดจากการผสมของตัวอักษรสองตัวคือเหริน (人) ที่หมายถึงมนุษย์ และเยา (妖) ที่หมายถึงปีศาจ ตัวประหลาด เหรินเยาจึงแสดงถึงภาวะที่ผิดปกติอย่างการที่ชายกลายเป็นหญิงและหญิงกลายเป็นชาย ในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 เหรินเยาถูกนำไปใช้เรียกผู้คนที่แต่งกายและมีการแสดงออกที่ผิดออกไปจากเพศทางชีววิทยาของตนเอง อาทิ ผู้ชายที่แสดงอุปการจิ้นเป็นผู้หญิงหรือตั้น (旦) ไปจนถึงโสเภณีชาย นอกจากนี้การเป็นเหรินเยาของผู้ชายยังถูกผูกโยงกับความถดถอยและเสื่อมสลายของประเทศชาติ

เมื่อแนวคิดเพศวิทยา (sexology) และแนวคิดเรื่องรักร่วมเพศ (homosexuality) จากตะวันตกเข้ามาในสังคมจีนในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 ความรู้ทางการแพทย์และสื่อสิ่งพิมพ์อย่างนิตยสารและหนังสือพิมพ์ก็มีบทบาทอย่างมากในการสถาปนาแนวคิดดังกล่าว จนเมื่อรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งฝ่ายแพ่งสงครามกลางเมืองถอยร่นไปตั้งรัฐบาลบนเกาะไต้หวันในปี ค.ศ. 1949 ความรู้ทางการแพทย์โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้ทางจิตวิทยาและสื่อสิ่งพิมพ์ก็ยังคงมีอิทธิพลอย่างมากในการก่อร่างสร้างภาพและตัวตนของผู้มีความหลากหลายทางเพศในสาธารณรัฐจีน ในช่วงทศวรรษที่ 1950 – 1960 ความรู้ทางการแพทย์สมัยใหม่ในไต้หวันอธิบายผู้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศว่าเป็นโรค และอธิบายพฤติกรรมทางเพศที่ผิดแปลกไปจากพฤติกรรมทางเพศของรักต่างเพศว่าเป็น “ฟี่ (癡)” ซึ่งเป็นอาการป่วยทางจิตและมีป้อเกิดจากการเลี้ยงดูในวัยเด็ก (Huang, 2011, pp. 37-44) ในขณะที่คำที่ใช้เรียกชายที่มีความเป็นหญิงสูงอย่างเหรินเยา (人妖) ก็ถูกนำไปเรียกกลุ่มโสเภณีชายในไต้หวันในช่วงต้นทศวรรษที่ 1960 (Huang, 2011, p. 55) นอกจากนี้ในช่วงทศวรรษที่ 1970 ความสัมพันธ์ของกลุ่มคนรักร่วมเพศยังถูกนำเสนอโดยสื่อมวลชนว่าเป็นความสัมพันธ์ที่อันตรายและเกี่ยวข้องกับอาชญากรรม (Huang, 2011, pp. 63-64) พฤติกรรมรักร่วมเพศกลายเป็นกระแสที่กำลังขยายตัวและต้องการการควบคุมและป้องปรามจากรัฐ กลุ่มคนรักร่วมเพศถูกบรรยายว่าเป็นบุคคลอันตรายที่คอยล่าเหยื่อที่เป็นเด็กชาย และถูกผูกโยงกับธุรกิจการมรณ์ (Huang, 2011, p. 66) ในปี ค.ศ. 1968 ในการประชุมความมั่นคงแห่งชาติประจำปีครั้งที่ 6 มีการวางแผนทางการปฏิรูปสังคมเพื่อสร้างพลเมืองที่ดี โดยที่การควบคุมความประพฤติทางเพศของพลเมืองเป็นหนึ่งในหัวข้อที่อยู่ในแนวทางดังกล่าว แนวทางเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของขบวนการเคลื่อนไหวฟื้นฟูวัฒนธรรมจีน (中华文化复兴运动) ของรัฐบาลสาธารณรัฐจีนที่เริ่มขึ้นตั้งแต่ปี ค.ศ. 1966 เพื่อตอบโต้กับขบวนการปฏิวัติวัฒนธรรม (文化大革命) ในจีนแผ่นดินใหญ่ที่นำโดยเหมาเจ๋อตง (毛泽东) (Huang, 2011, p. 96)

พฤติกรรมทางเพศที่ผิดจากขนบของแนวคิดขงจื้อและแนวคิดแบบโปรเตสแตนต์ อาทิ การมีสัมพันธ์ทางเพศโดยมิได้สมรส พฤติกรรมรักร่วมเพศ การขายบริการทางเพศ กลายเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายและมีบทลงโทษ พฤติกรรมรักร่วมเพศถูกผูกโยงเข้ากับความเสี่ยงทางศีลธรรมอันเป็นผลจากความเจริญทางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมในกระบวนการทำให้ทันสมัย หรือกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งคือ พฤติกรรมรักร่วมเพศถูกนำไปผูกโยงกับการเข้ามาของแนวคิดแบบตะวันตก

ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มคนรักเพศเดียวกันถูกนำเสนอโดยสื่อหนังสือพิมพ์ในไต้หวันมาตั้งแต่ไต้หวันยังอยู่ภายใต้การปกครองของญี่ปุ่น แต่มีจำนวนไม่มากนัก โดยมีทั้งข้อมูลของกลุ่มชายรักชายและหญิงรักหญิง พื้นที่ข่าวในสื่อหนังสือพิมพ์ของกลุ่มคนรักเพศเดียวกันเพิ่มขึ้นอย่างมากในช่วงทศวรรษที่ 1950 โดยเกือบทั้งหมดเป็นข่าวของกลุ่มคนรักร่วมเพศชาย หนังสือพิมพ์เหลียนเหอเป้า (联合报) ซึ่งเป็นสำนักข่าวหนังสือพิมพ์ที่ใหญ่ที่สุดในไต้หวันและมีความสัมพันธ์กับสำนักข่าวตะวันตกนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มคนรักเพศเดียวกันในคอลัมน์สี่ประเภทคือ หนึ่ง ข่าวจากตะวันตก โดยแปลข่าวจากภาษาต่างประเทศ สอง ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับคนรักเพศเดียวกันโดยแปลจากภาษาต่างประเทศ สาม วรรณกรรมต่างประเทศส่วนใหญ่เป็นวรรณกรรมจากฝรั่งเศสและสหรัฐอเมริกาและสี่ ข่าวท้องถิ่นภายในประเทศ (纪大伟, 2017, p. 118) โดยข่าวที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มคนรักเพศเดียวกันส่วนใหญ่มักเป็นข่าวอาชญากรรมโดยเฉพาะอย่างยิ่งข่าวฆาตกรรม หรือไม่ก็ข่าวการขายบริการทางเพศ ด้วยเหตุนี้ภาพลักษณ์ของกลุ่มคนรักเพศเดียวกันจึงถูกแสดงออกมาในลักษณะของกลุ่มคนที่ผิดปกติ เบี่ยงเบน มีอารมณ์ร้อน และมีนิสัยใจคอที่โหดร้าย หรือไม่ก็เป็นโสเภณีชายที่ทำผิดศีลธรรม เป็นกลุ่มคนที่รัฐควรเข้ามาควบคุมดูแลและขัดเกลา

ในด้านวรรณกรรม ตัวละครชายรักชายเริ่มปรากฏในตัวบทวรรณกรรมในไต้หวันตั้งแต่ต้นทศวรรษที่ 1960 ในขณะที่ตัวละครหญิงรักหญิงปรากฏช้ากว่าเป็นสิบปีคือในช่วงปลายทศวรรษที่ 1960 ต้นทศวรรษที่ 1970 (纪大伟, 2017, p. 168) จี้ต้าเหว่ย (纪大伟, 2017) เสนอว่าเรื่องราวของตัวละครชายรักชายในวรรณกรรมไต้หวันยุคทศวรรษที่ 1960 มักเป็นเรื่องราวของความปรารถนาและการปลดปล่อยความปรารถนาที่ถูกกดทับโดยสังคม โดยไม่ได้คำนึงถึงบริบททางเศรษฐกิจ ซึ่งแตกต่างจากเรื่องราวของตัวละครหญิงรักหญิงในวรรณกรรมที่มักมีปัจจัยทางเศรษฐกิจเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ปัจจัยทางเศรษฐกิจมีผลเป็นอย่างยิ่งต่อการอยู่ด้วยกันหรือลาจากกันของตัวละครหญิงรักหญิง ซึ่งสอดคล้องไปกับบริบททางเศรษฐกิจและสังคมในไต้หวันในช่วงทศวรรษที่ 1960-1970 ที่

ผู้หญิงมีบทบาทในการทำงานมากขึ้น จากการขยายตัวทางเศรษฐกิจจากเงินลงทุนของต่างชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากการลงทุนของสหรัฐอเมริกาในช่วงสงครามเย็น และสะท้อนให้เห็นถึงอิสระทางการเงินของผู้ชายได้หวั่นที่มีมากกว่าผู้หญิงในช่วงเวลาดังกล่าว

6.2 ผู้หญิงและผู้มีความหลากหลายทางเพศในนวนิยายสืบสวนสอบสวน

ในนวนิยายสืบสวนสอบสวนตะวันตกยุคแรกเริ่ม ทั้งผู้เขียนและผู้่านนวนิยายส่วนใหญ่ล้วนเป็นผู้ชาย โครงเรื่องการแก้ปริศนาความลึกลับด้วยตรรกะเหตุผลและวิธีการทางวิทยาศาสตร์ในนวนิยายสืบสวนสอบสวนโดยนักสืบชายก็เป็นสิ่งที่ถูกให้ความหมายว่าสัมพันธ์กับความเป็นชายมากกว่าความเป็นหญิง ตัวละครหญิงในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของเอ็ดการ์ อัลลัน โป (Edgar Allan Poe) และนวนิยายสืบสวนสอบสวนชุดเชอร์ล็อก โฮล์มส์ (Sherlock Holmes) ของอาร์เธอร์ โคนัน ดอยล์ (Arthur Conan Doyle) ส่วนใหญ่มักรับบทเป็นเหยื่อของความรุนแรงที่ไม่มีความรู้และไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ โดยมีนักสืบชายเป็นอัศวินขี่ม้าขาวทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยเหลือ การดำรงอยู่ของตัวละครหญิงในตัวบทจึงมีวัตถุประสงค์เพื่อขับเน้นความรู้ความสามารถและความเก่งกาจของตัวละครเอกนักสืบชาย ในด้านของฉากท้องเรื่องที่ใหญ่มักเป็นพื้นที่เมืองและพื้นที่สาธารณะก็เป็นพื้นที่สำหรับผู้ชาย เป็นพื้นที่ที่ตัวละครชายสามารถเดินทางไปได้ทุกจุด ในขณะที่ตัวละครหญิงส่วนใหญ่ถูกจำกัดอยู่ในพื้นที่ส่วนตัวอย่างพื้นที่ภายในบ้าน ผู้หญิงที่ดีไม่สามารถเข้าไปในบางพื้นที่ของเมืองอย่างห้องโสเภณีได้ มิเช่นนั้นจะถูกมองว่าเป็นผู้หญิงไม่ดี แมรี แอเวนส์ (Mary Evans) เสนอว่าข้อจำกัดในการเข้าถึงพื้นที่เมืองของตัวละครหญิง ทำให้ตัวละครชายต้องรับบทนักสืบทำหน้าที่สำรวจและสืบสวนเมือง ทำให้เมืองในจินตนาการของผู้อ่านเป็นพื้นที่ของผู้ชาย และหลายครั้งผู้หญิงก็กลายเป็นเพียงพื้นที่ที่ถูกสำรวจโดยผู้ชายไม่ต่างจากพื้นที่เมือง (Evans, 2009, p. 40)

แม้ว่าในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 และต้นศตวรรษที่ 20 จะปรากฏนวนิยายสืบสวนสอบสวนที่ผู้หญิงเป็นนักสืบ อาทิ เลิฟเดีย บรู๊ค (Loveday Brooke) ในนวนิยายเรื่อง *The Experiences of Loveday Brooke* (ค.ศ. 1894) ของคัทธลิน ลูอิสซา เพียร์คิส (Catharine Louisa Pirkis) ดอร์คัส ดีน (Dorcas Dene) ในนวนิยายเรื่อง *Dorcas Dene, Detective: Her Adventures* (ค.ศ. 1897) ของจอร์จ ซิม (George Sim) ดอรา เมิร์ล (Dora Myrl) ในนวนิยายเรื่อง *Dora Myrl, The Lady Detective* (ค.ศ. 1900) ของเอ็ม แมคคอนแนล บอดคิน (M. McDonnell Bodkin) และเลดี้ มอลลี่

(Lady Molly) ในนวนิยายเรื่อง *Lady Molly of Scotland Yard* (ค.ศ. 1910) ของบาร์อนเนส ออร์คซี (Baroness Orczy) แต่ตัวละครนักสืบหญิงเหล่านี้ก็ไม่ได้รับการยอมรับจากนักวิจารณ์ และถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าลอกเลียนบทบาทของนักสืบชายหรือไม่ก็ไม่มีสมจริง (Knight, 2004, pp. 77-79)

จนกระทั่งนวนิยายสืบสวนสอบสวนเข้าสู่ยุคทอง (The Golden Age) ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่อยู่ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 1 และสงครามโลกครั้งที่ 2 ตัวละครนักสืบหญิงในนวนิยายสืบสวนสอบสวนถึงเริ่มมีบทบาทที่สมจริง น่าจดจำ โดยไม่ได้เลียนแบบวิธีการสร้างตัวละครนักสืบชาย ดังจะเห็นได้จากตัวละครเจน มาร์เปิล (Jane Marple) ของอากาธา คริสตี (Agatha Christie) ที่รูปลักษณ์ภายนอกเป็นหญิงชราที่เหมือนจะไร้ความสามารถ แตกต่างจากตัวละครนักสืบหญิงของนักเขียนชายที่มักจะถูกขับเคลื่อนรูปลักษณ์ที่สวยงาม แต่มาร์เปิลก็สามารถใช้ทักษะในการพูดคุย นินทาและสังเกตเพื่อนบ้านและเพื่อน ซึ่งเป็นทักษะที่ถูกมองว่ามีความเป็นหญิงสูงในการแก้ไขปริศนา การวิเคราะห์อาชญากรรมโดยหลักทางจิตวิทยาซึ่งเป็นข้อเด่นของตัวละครนักสืบของคริสตีไม่ว่าจะเป็นตัวละครนักสืบหญิงอย่างมาร์เปิล หรือนักสืบชายอย่างแอร์กูล ปัวโรต์ (Hercule Poirot) แสดงถึงความเป็นหญิงที่มักละเอียดอ่อนและไวต่อการจับอารมณ์และความรู้สึก แตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลมีตรรกะและการพิสูจน์พยานหลักทางตามวิธีทางวิทยาศาสตร์ซึ่งถูกผูกโยงกับความเป็นชาย นอกจากนี้ตัวละครหญิงในนวนิยายสืบสวนของคริสตียังมีบทบาทในพื้นที่สาธารณะมากกว่าตัวละครหญิงในนวนิยายสืบสวนสอบสวนยุคก่อน พวกเธอไม่ได้เป็นเพียงเหยื่อที่ไม่มีความรู้และไร้ความสามารถ แต่เป็นผู้หญิงที่มีงานทำ สามารถเลี้ยงชีพของตนเองได้ ซึ่งแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับตัวละครหญิงในศตวรรษที่ 19 ที่งานของพวกเธอมักเกี่ยวข้องกับบ้านและชีวิตแต่งงานเท่านั้น ความสุขของชีวิตคู่ในนวนิยายของคริสตีไม่จำเป็นต้องผูกโยงกับความสามารถของผู้หญิงในการทำครัวและงานบ้านเท่านั้น ในส่วนของฉากท้องเรื่อง อาชญากรรมในนวนิยายสืบสวนสอบสวนศตวรรษที่ 20 ก็มักเกิดภายในพื้นที่บ้านมากกว่าพื้นที่เมืองซึ่งเป็นพื้นที่สาธารณะอย่างในศตวรรษที่ 19 สะท้อนให้เห็นปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นในครอบครัวและสิทธิของผู้หญิงในการเรียกร้องความเป็นธรรมให้กับตัวเองที่เพิ่มมากขึ้น (Evans, 2009, pp. 59-60, 67) แอเวนส์ (Evans, 2009) เสนอว่าการท้าทายความเป็นชายของตัวละครนักสืบของคริสตีและการเปลี่ยนแปลงของบทบาทและพื้นที่ของตัวละครหญิงในนวนิยายของคริสตีและนักเขียนในยุคเดียวกันเป็นผลพวงของสภาพการเมืองและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 ทั้งการเรียกร้องสิทธิทางการเมืองและกฎหมายของผู้หญิงใน

อังกฤษ และการปะทุขึ้นของสงครามโลกครั้งที่ 1 ที่ผู้ชายจำนวนมากเสียชีวิตในสงครามจนทำให้ผู้หญิงมีโอกาสมากขึ้นในการออกมาทำงานนอกบ้านและหาเลี้ยงชีพตนเอง ตัวละครหญิงในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของคริสตีละโมบโลมากไม่แตกต่างจากตัวละครผู้ชาย ผู้หญิงสามารถทำทั้งสิ่งที่ดีและสิ่งที่ชั่วร้ายได้ไม่แตกต่างจากผู้ชาย และตัวละครนักสืบหญิงอย่างมาร์เบลก็ทำให้เห็นว่าผู้หญิงฉลาด กล้าหาญ มีคุณธรรมได้ไม่แตกต่างจากผู้ชาย

ในอีกฝั่งหนึ่งของมหาสมุทรแอตแลนติกในช่วงทศวรรษที่ 1930 นวนิยายสืบสวนสอบสวนประเภทฮาร์ดบอยล์ด (hard-boiled) ซึ่งเน้นการนำเสนอปัญหาสังคมในสหรัฐอเมริกา โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาทุจริตคอร์รัปชันเริ่มได้รับความนิยมจากผู้อ่าน ผู้หญิงในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของแดชีลล์ แฮมเมทท์ (Dashiell Hammett) และเรย์มอนด์ แชนด์เลอร์ (Raymond Chandler) สองนักเขียนนวนิยายนวนิยายสืบสวนสอบสวนประเภทฮาร์ดบอยล์ดผู้มีชื่อเสียงก็มีลักษณะไม่แตกต่างจากผู้ชาย ผู้หญิงละโมบต่อเงินตราและทรัพย์สิน รวมถึงมีศีลธรรมที่ตกต่ำ โหดร้ายต่อเพื่อนมนุษย์ไม่แตกต่างจากผู้ชาย (Evans, 2009, p. 87)

ต่อมาในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สองนวนิยายสืบสวนสอบสวนประเภทฮาร์ดบอยล์ด (hard-boiled) ถูกนำไปดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ประเภทฟิล์มนัวร์ (film noir) ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ถูกมองว่ามีความเป็นชายสูง (Blaser & Blaser, 2008) จึงได้เกิดประเภทตัวละครหญิงที่เป็นที่รู้จักและมีอิทธิพลเป็นอย่างมากต่อนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนของกู่หลงคือตัวละครหญิงร้ายหรือ femme fatale ตัวละครหญิงร้ายมักถูกสร้างให้เป็นผู้หญิงที่มีความต้องการและความปรารถนาสูงทั้งความต้องการทางเพศและความปรารถนาในทรัพย์สินเงินทอง ตัวละครหญิงร้ายมักจะใช้เสน่ห์ยั่วยวนตัวละครเพศชายเพื่อให้ตนเองบรรลุความต้องการทั้งหลาย อย่างไรก็ตามในตอนจบตัวละครหญิงร้ายก็จะถูกกำจัดออกไปหรือไม่ก็ถูกเปลี่ยนให้เป็นผู้หญิงดี (good woman) หรือผู้หญิงตามขนบซึ่งเป็นตัวละครอีกประเภทหนึ่งที่มีความสำคัญในภาพยนตร์ประเภทฟิล์มนัวร์ ตัวละครผู้หญิงดีหรือผู้หญิงตามขนบคือตัวละครผู้หญิงที่อยู่ในพื้นที่บ้านและทำหน้าที่ของเมียและแม่ตามที่สังคมกำหนดไว้เป็นตัวละครที่น่าเบื่อและไม่มีเสน่ห์เมื่อเปรียบเทียบกับตัวละครหญิงร้าย นอกจากตัวละครหญิงร้ายและตัวละครหญิงดีแล้ว จอห์น เจ. เบลเซอร์ และสเตฟานนี แอล เอ็ม เบลเซอร์ (John J. & Stephanie L. M. Blaser) ยังได้เสนอตัวละครแม่ศรีเรือน (marrying woman) ซึ่งเป็นตัวละครที่อยู่ในบทบาทของเมียและแม่ที่ดี แต่ในขณะเดียวกันก็เรียกร้องให้ผู้ชายทำหน้าที่สามีที่ดีด้วยเช่นกัน

จะเห็นได้ว่าตัวละครหญิงในนวนิยายสืบสวนสอบสวนนอกจากจะเป็นภาพสะท้อนสถานะทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของผู้หญิงในแต่ละช่วงเวลาแล้ว ยังแสดงให้เห็นถึงความปรารถนาของผู้เขียนที่มีต่อผู้หญิงและความเป็นหญิง นักเขียนชายมักให้ความสำคัญกับรูปร่างหน้าตาของตัวละครหญิง ในขณะที่ภาพยนตร์ประเภทฟิล์ม noir ที่เป็นพื้นที่ของผู้ชายก็สร้างตัวละครหญิงเพียงเพื่อตอบสนองความต้องการในด้านต่าง ๆ ของผู้ชาย ตัวละครหญิงร้ายตอบสนองความต้องการและความปรารถนาทางเพศ ในขณะที่ตัวละครหญิงดีและแม่ศรีเรือนตอบสนองความต้องการทางสังคม

ในส่วนของผู้ละครผู้มีความหลากหลายทางเพศ แม้ว่าจะมีการตีความความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครนักสืบอย่างโหล่มสกับผู้ช่วยนักสืบอย่างวัตสันว่าเป็นความสัมพันธ์ของสังคมผู้ชาย (homosocial) หรือความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครหญิงสองตัวคือมาตามเลสปันเนอี (Madame L'Espanaye) และลูกสาวที่ถูกฆาตกรรมในนวนิยายเรื่อง "The Murders in the Rue Morgue" ของเอ็ดการ์ อลัน โป ว่าคล้ายกับความสัมพันธ์ของกลุ่มคนรักร่วมเพศ (Lemay, 1982) แต่นวนิยายสืบสวนสอบสวนที่นำเสนออัตลักษณ์ของชาวรักร่วมเพศโดยตรงปรากฏขึ้นในช่วงทศวรรษที่ 1960 ในปี ค.ศ. 1966 จอร์จ บากส์ต (George Baxt) ได้เขียนนวนิยายเรื่อง A Queer Kind of Death ที่มีตัวละครเอกคือเลิฟ (Love) ซึ่งเป็นตำรวจสอบสวนผิวสีและเป็นเกย์ อย่างไรก็ตามตัวบทก็ไม่ได้เน้นเรื่องอัตลักษณ์ความเป็นรักร่วมเพศของตัวละครเอกเท่าที่ควร มาจนถึงช่วงทศวรรษที่ 1970 ที่เพศสภาพของตัวละครนักสืบเกย์ได้รับการเน้นย้ำมากขึ้นจนกลายเป็นเรื่องปกติ ดังจะเห็นได้จากตัวละครเดฟ เบรนด์สเตเทอร์ (Dave Brandstetter) ในนวนิยายของโจเซฟ ฮันเซน (Joseph Hansen) ที่ เป็นนักสืบเกย์ที่มีคูรักร่วมเพศและเคยมีคูชีวิตรักร่วมเพศ นวนิยายสืบสวนสอบสวนเกย์แม้ว่าจะมีตัวละครเอกเป็นเกย์และนำเสนออัตลักษณ์ความเป็นเกย์ แต่โลกภายในตัวบทก็ยังคงเป็นโลกของความ เป็นชาย นักสืบเกย์จึงสามารถดำเนินตามแนวทางของนักสืบชายตามขนบได้โดยไม่ค่อยตระหนักรู้ถึงอัตลักษณ์ของตนมากนักหากเทียบกับนักสืบเลสเบียนที่ต้องเผชิญหน้ากับอำนาจปิตาธิปไตยอยู่ตลอดเวลา (Knight, 2004, pp. 178-179)

ด้วยอิทธิพลของกระแสแนวคิดสตรีนิยมในช่วงทศวรรษที่ 1970 นวนิยายสืบสวนสอบสวนเลสเบียนจึงให้ความสำคัญกับอัตลักษณ์และเพศสภาพ รวมไปถึงการต่อสู้ของผู้หญิงในสังคมปิตาธิปไตย ดังจะเห็นได้จากตัวละครแพม นิลเซน (Pam Nilson) ในนวนิยายของบาร์บารา วิลสัน (Barbara

Wilson) ตัวละครเคท เดลาฟิลด์ (Kate Delafield) ในนวนิยายของแคทเธอรีน วี พอร์เรสต์ (Katherine V. Forrest) (สุกัตตา พาหุมนโต, 2560, น. 7)

6.3 ผู้หญิงและผู้มีความหลากหลายทางเพศในนิยายกำลังภายใน

หลินเปาฉวน (林保淳) และหลัวอิง (罗莹) ต่างเห็นว่าตัวละครจอมยุทธ์หญิงน่าจะปรากฏขึ้นครั้งแรกในถังฉวนฉี (唐传奇) ซึ่งเป็นนิยายกำลังภายในยุคแรกของจีน ตัวละครจอมยุทธ์หญิงในถังฉวนฉีแม้มีจำนวนไม่มาก แต่ล้วนมีบทบาทที่โดดเด่นเป็นต้นแบบให้กับตัวละครจอมยุทธ์หญิงในยุคหลัง โดยสาเหตุที่ทำให้ตัวละครจอมยุทธ์หญิงในถังฉวนฉีมีบทบาทที่เด่นชัดเพราะยุคราชวงศ์ถังเป็นยุคสมัยที่ผู้หญิงมีสิทธิทางสังคมและการเมืองที่ใกล้เคียงกับผู้ชาย (詹洁茹, 2016, p. 2) อย่างไรก็ตาม หลังจากช่วงปลายราชวงศ์ที่แนวคิดของกลุ่มนวงจื๊อ (Neo-Confucianism) ได้รับความนิยมและกลายเป็นแนวคิดกระแสหลักของสังคม ผู้หญิงก็ถูกควบคุมทางสังคมอย่างหนัก ตั้งแต่การรัดเท้า ไปจนถึงการรักษาพรหมจรรย์ ส่งผลไปถึงบทบาทของตัวละครหญิงในนิยายกำลังภายใน ที่ไม่ปรากฏตัวละครจอมยุทธ์หญิงที่มีบทบาทที่โดดเด่นเท่าไรนัก ในสมัยราชวงศ์ชิงแม้ว่าจะปรากฏนิยายกำลังภายในที่มีจอมยุทธ์หญิงเป็นตัวละครหลักอย่างเรื่องเอ๋อร์หนี่วี่งฮยงจ้วน (儿女英雄传) แต่ก็ยังเป็นผลงานประพันธ์ของนักเขียนชาวแมนจูที่มีธรรมเนียมหญิงชายต่างจากนักเขียนชาวจีนอื่น

การเปลี่ยนแปลงของตัวละครจอมยุทธ์หญิงเกิดขึ้นอย่างชัดเจนในช่วงระยะเวลาสามสิบกว่าปี ในยุคสาธารณรัฐ (ค.ศ. 1912-1949) การเคลื่อนไหวทางการเมืองและสังคมที่เรียกร้องความเท่าเทียมกันทางเพศและการปฏิรูปวรรณกรรมอันเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการทำให้ทันสมัยทำให้ตัวละครจอมยุทธ์หญิงที่ส่วนใหญ่ค่อนข้างแบนราบ ไม่ค่อยมีอารมณ์ความรู้สึกในยุคต้นเป็นตัวละครที่มีความเป็นมนุษย์มากขึ้นในทศวรรษที่ 1930 ฉือร่วเฟย (池若飞, 2022) แบ่งยุคของตัวละครหญิงจอมยุทธ์ในนวนิยายกำลังภายในยุคสาธารณรัฐเป็นสี่ช่วงคือช่วงที่หนึ่งเป็นช่วงที่ตัวละครจอมยุทธ์หญิงไม่ค่อยมีอารมณ์ความรู้สึก ตัวละครหญิงมีแค่สองหน้าที่คือหนึ่งเป็นแม่พระ กล่าวคือเป็นแบบอย่างทางศีลธรรมของผู้หญิงที่ดีตามคติแบบขงจื๊อและสองคือเป็นมารร้ายคือเป็นตัวยั่ววนให้ตัวละครชายเกิดความปรารถนาจนไม่สามารถควบคุมตนเองได้ ซึ่งเป็นอุปสรรคที่สำคัญต่อการเป็นจอมยุทธ์ที่ดี ช่วงที่สองเป็นช่วงที่ตัวละครหญิงเริ่มมีบทบาททางสังคมมากขึ้น มีการบรรยายอารมณ์ความรู้สึกความอ่อนไหวเปราะบางของตัวละครหญิงมากขึ้น และปรากฏความสัมพันธ์ในรูปแบบหญิงแกร่งชาย

อ่อนแอ (女强男弱) ในช่วงที่สามตัวละครหญิงตระหนักถึงความต้องการของตนเองมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเสรีภาพในความรักและการเลือกคู่ครอง ตัวละครหญิงไขว่คว้าทำตามความปรารถนาของตนเอง ชัดขึ้นและต่อสู้กับจารีตในสังคมปิตาธิปไตย แต่สุดท้ายก็พ่ายแพ้ยอมโอนอ่อนผ่อนตามจารีตหรือไม่ก็ต้องถูกกำจัดออกไป แสดงให้เห็นถึงโคกนาฏกรรมของผู้หญิงสมัยใหม่ที่ต้องต่อสู้กับจารีตประเพณี ช่วงที่สี่คือช่วงที่ตัวละครจอมยุทธ์หญิงกลายเป็นฝ่ายกระทำ ไม่ตกเป็นฝ่ายถูกกระทำอีกต่อไป ตัวละครหญิงตระหนักรู้ถึงความเป็นหญิงแต่ก็ไม่ถูกผูกมัดด้วยความเป็นหญิง สามารถทำตามใจปรารถนาของตนเอง และเอาชนะผู้ชายได้ ซึ่งลักษณะดังกล่าวใกล้เคียงกับตัวละครจอมยุทธ์หญิงในนวนิยายกำลังภายในใหม่ (新派武侠小说) ในฮ่องกงและไต้หวันในยุคต่อมา

ตัวละครจอมยุทธ์หญิงในนวนิยายกำลังภายในของนักเขียนนวนิยายกำลังภายในใหม่ในฮ่องกงและไต้หวันก็มีพัฒนาที่ต่อเนื่องมาจากตัวละครจอมยุทธ์หญิงในนวนิยายกำลังภายในยุคสาธารณรัฐ เฉินซี (陈曦, 2010) ศึกษาภาพลักษณ์ตัวละครหญิงในนวนิยายกำลังภายในของจินยง (金庸) พบว่าตัวละครจอมยุทธ์หญิงของจินยงแม้ว่าจะมีความคิดที่ก้าวหน้าหลายประการ อาทิ เสรีภาพในความรักและความเท่าเทียมกันระหว่างหญิงชายในเรื่องของความรัก แต่อีกด้านหนึ่งจินยงก็ให้คุณค่ากับผู้หญิงที่ปฏิบัติตามขนบจารีตแบบขงจื้อ นั่นก็คือผู้หญิงต้องรักษาพรหมจรรย์ และยอมโอนอ่อนผ่อนตามบิดาและสามีของตน ตัวละครจอมยุทธ์หญิงที่มีความเป็นตัวของตัวเองและมีอิสระสูงในตอนสุดท้ายหากไม่กลายเป็นหญิงที่มีสามีและยอมโอนอ่อนผ่อนตามสามีก็จะถูกลงโทษอย่างแสนสาหัส ตัวละครหญิงที่เป็นขบถต่อขนบและจารีตแบบขงจื้อส่วนใหญ่จะถูกวาดภาพให้เป็นนางมารร้าย และสุดท้ายจะต้องพ่ายแพ้ศิโรราบต่อระเบียบของสังคมปิตาธิปไตย นอกจากนี้มักปรากฏความสัมพันธ์แบบหนึ่งชายหลายหญิงในนวนิยายของจินยง แสดงให้เห็นถึงการสืบทอดแนวคิดปิตาธิปไตยในนวนิยายของจินยง เฉินซีสรุปว่านวนิยายกำลังภายในของจินยงเป็นนวนิยายที่ว่าด้วยการเติบโตเป็นผู้ใหญ่ของผู้ชายหรือเป็น Bildungsroman ของเด็กผู้ชายในโลกที่ใช้ภาษาจีน การดำรงอยู่ของตัวละครหญิงในนวนิยายของจินยงมีเพื่อช่วยขับเคลื่อนตัวละครชายและตอบสนองความปรารถนาของผู้่านที่ส่วนใหญ่เป็นเพศชายเท่านั้น

สำหรับตัวละครหญิงในนวนิยายของกู่หลง ความคิดเห็นของนักวิชาการในภาพรวมค่อนข้างมีข้อถกเถียงอยู่พอสมควร ทั้งเจ้อเซิง (汤哲声) เสนอว่าตัวละครหญิงในนวนิยายของกู่หลง มีขึ้นเพื่อขับให้มิตรภาพระหว่างตัวละครชายชัดเจนขึ้น และมีตัวละครหญิงหลายตัวที่ปรากฏในลักษณะของ

วัตถุทางเพศที่มีหน้าที่ยั่ววนผู้ชายและเป็นที่ระบายความต้องการทางเพศของผู้ชาย ทั้งเจ๋อเจิ้งถึงขั้นเสนอต่อไปว่าผู้หญิงในนวนิยายของกู่หลงเป็นแค่สัญลักษณ์ทางเพศเท่านั้น (汤哲声, 2007, p. 194) ในขณะที่เฉินลี่จวิน (陈力君) กลับเห็นแย้งกับทั้งเจ๋อเจิ้งโดยเสนอว่าตัวละครหญิงของกู่หลง แตกต่างจากตัวละครหญิงของนักเขียนนวนิยายกำลังภายในยุคก่อนหน้าและยุคเดียวกันตรงที่ตัวละครหญิงของกู่หลงจะมีความเป็นอิสระและตระหนักรู้ในตัวเองมากกว่า และมีลักษณะขบถ ตัวละครหญิงของกู่หลงไม่ต้องพึ่งพาตัวละครชายมากเท่ากับตัวละครหญิงในนวนิยายกำลังภายในยุคก่อนหน้า แต่ถึงอย่างไรในตอนท้ายตัวละครหญิงเหล่านี้ก็ต้องกลับไปหาอ้อมกอดอันอบอุ่นของตัวละครชายอยู่ดี เพราะสถานะอันสูงส่งที่พวกเธอได้รับในยุทธจักรไม่พอที่จะทำให้พวกเธอเกิดความรู้สึกปลอดภัยหรือรู้สึกว่าตนเองประสบความสำเร็จ ยิ่งไปกว่านั้นสถานะเหล่านี้กลับยิ่งทำให้พวกเธอถลำลึกลงไปในกระทำที่ผิดต่อหลักคุณธรรมในยุทธจักร และต้องพบกับจุดจบที่น่าอนาถในที่สุด นอกจากนี้แม้ว่าตัวละครหญิงเหล่านั้นจะมีความสามารถเก่งกาจขนาดไหน แต่สุดท้ายก็ต้องพ่ายแพ้ให้แก่ตัวละครชายในตอนจบอยู่ทุกครั้งไป (陈力君, 2011, p. 180) ความเห็นดังกล่าวตรงกับความเห็นของจางเจี๋ยรุ (詹洁茹) ที่ว่าตัวละครหญิงของกู่หลงมีทั้งตัวละครหญิงตามขนบที่โอברับแนวคิดสังคมชายเป็นใหญ่ และตัวละครหญิงขบถที่ทำลายสังคมชายเป็นใหญ่ ซึ่งสะท้อนท่าทีของผู้เขียนที่มีต่อผู้หญิงที่ลี้เหลอยู่ระหว่างผู้หญิงตามจารีตแบบจีนโบราณกับผู้หญิงสมัยใหม่แบบตะวันตก (詹洁茹, 2016, pp. 132-133) จะเห็นได้ว่าแม้ว่าความเห็นของทั้งสองฝ่ายจะแตกต่างกันแต่ข้อสรุปอย่างหนึ่งที่เหมือนกันคือตัวละครหญิงของกู่หลงไม่สามารถพ้นออกไปจากกรอบของปิตาธิปไตยได้ และการปรากฏของตัวละครหญิงของกู่หลงสัมพันธ์กับตัวละครเอกชายเสมอ

ในส่วน of ตัวละครที่มีความหลากหลายทางเพศ แทบไม่ปรากฏงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวละครที่มีความหลากหลายทางเพศในนิยายกำลังภายในยุคก่อนสมัยใหม่และนวนิยายกำลังภายในทั้งในยุคสาธารณรัฐและนวนิยายกำลังภายในใหม่ ในนิยายยุคก่อนสมัยใหม่ปรากฏตัวละครหญิงที่แต่งกายเป็นชายอยู่บ้าง แต่ก็เป็นการแต่งกายเพื่อวัตถุประสงค์บางประการ ไม่ใช่เพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง อาทิ ตัวละครปาเจี๋ย (八姐) หรือพี่สาวคนที่แปดในนิยายขุนศึกตระกูลหยาง (杨家将) ที่แต่งกายเป็นชายเข้าไปในโยวโจว (幽州) เพื่อช่วยเหลือน้องชายตนเองที่ตกอยู่ในกำมือของกองทัพแคว้นเหลียว (辽国) ผู้เป็นศัตรู ในนวนิยายกำลังภายในของจินยงก็ปรากฏตัวละครจอมยุทธ์

หญิงที่แต่งกายเป็นชายเพื่อความสะดวกในการเดินทางในยุทธจักร อาทิ ตัวละครเวินชิงชิง (温青青) ในนวนิยายเรื่อง *ปี่เซวี่เจี้ยน* (碧血剑)

ตัวละครจอมยุทธ์ที่แสดงออกถึงอัตลักษณ์และพฤติกรรมของผู้มีความหลากหลายทางเพศที่ชัดเจนและเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางคือตัวละครตงฟางปู้ปาย (东方不败) ในนวนิยายเรื่อง *เซียวเอ๋อเจียงหู* (笑傲江湖) ของจินยง ตงฟางปู้ปายเดิมที่เป็นจอมยุทธ์ชาย แต่ภายหลังจากฝึกวิชาในคัมภีร์ทานตะวันหรือชุยฮวาเปาเตียน (葵花宝典) ที่จำเป็นต้องตัดอวัยวะเพศของตัวเอง ตงฟางปู้ปายก็เริ่มมีอากัปกริยาและแต่งตัวเหมือนผู้หญิง รวมไปถึงมีสัมพันธ์รักกับหยิงเหลียนอิง (杨莲亭) จอมยุทธ์ชายในพรรคมะวันจันทร์ (日月神教) ความเป็นหญิงที่ตงฟางปู้ปายแสดงออกและความรักที่เขามีต่อหยิงเหลียนอิงถูกมองโดยตัวละครอื่นว่าเป็นความผิดปกติและเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ ตัวละครอีกสองตัวคือเยว่ปู้ฉวิน (岳不群) และหลินผิงจื่อ (林平之) ที่ยอมสูญเสียความเป็นชายและครอบครัวแตกแยกเพื่อฝึกวิชาในคัมภีร์ทานตะวันก็ถูกทำให้กลายเป็นการกระทำที่ไร้ศีลธรรม เป็นตัวละครฝ่ายอธรรม การสูญเสียความเป็นชายและกลายเป็นหญิงที่ทำให้ครอบครัวไม่สามารถดำรงอยู่ต่อไปได้ ทำให้การผลิตผลเมืองของรัฐต้องหยุดชะงักลงจึงถูกหยุดยั้งในที่สุด ตัวละครที่สูญเสียความเป็นชายทั้งหมดซึ่งถูกตีตราว่าเป็นพวกผิดปกติ อนามัยและเสื่อมทรมทางศีลธรรมสุดท้ายก็ถูกกำจัดจนสิ้น

นอกจากตัวละครจอมยุทธ์ที่สูญเสียความเป็นชายแล้ว ในนวนิยายเรื่อง *เซียวเอ๋อเจียงหู* ยังปรากฏความสัมพันธ์ทางสังคมของผู้ชาย (homosocial) ระหว่างตัวละครจอมยุทธ์ชายสองตัวคือหลิวเจิ้งเฟิง (刘正风) และชีวหยิง (曲洋) แม้ว่าความสัมพันธ์ของทั้งสองจะถูกผู้แต่งบรรยายว่าเป็นความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนแท้ผู้รู้ใจทางดนตรีที่ความแตกต่างทางอุดมการณ์⁹⁴ ไม่สามารถทำลายได้ แต่ความเสียสละที่หลิวเจิ้งเฟิงมีให้ชีวหยิงถึงขั้นที่ยอมทนเห็นสมาชิกในครอบครัวและคนในสำนักของตนเองถูกฆ่าทีละคนโดยไม่สะทกสะท้านก็ชวนให้อดสงสัยไม่ได้ว่าความสัมพันธ์ของตัวละครจอมยุทธ์ชายทั้งสองตัวอาจลึกซึ้งมากกว่าแค่ผู้รู้ใจทางดนตรีเท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการยอมตายพร้อมกันดีกว่าต้องทำร้ายอีกฝ่ายของทั้งคู่

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่าเริ่มมีตัวละครที่มีความหลากหลายทางเพศและความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครเพศเดียวกันที่มีความลึกซึ้งปรากฏในนวนิยายกำลังภายในช่วงปลายทศวรรษที่

⁹⁴ หลิวเจิ้งเฟิงเป็นหัวหน้าสำนักที่อยู่ฝ่ายธรรมะในขณะที่ชีวหยิงสังกัดพรรคมะวันจันทร์ซึ่งเป็นฝ่ายอธรรม

1960⁹⁵ ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เกิดขบวนการเคลื่อนไหวทางการเมือง สังคมและวัฒนธรรมมากมายในโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเมืองเรื่องอัตลักษณ์ที่ประเด็นเรื่องความหลากหลายไม่ว่าจะเป็นความหลากหลายทางชาติพันธุ์ เชื้อชาติ ศาสนา และเพศสภาพกำลังถูกพูดถึงและเป็นที่สนใจ ตัวละครที่มีความหลากหลายทางเพศได้ปรากฏตัวมากขึ้นในนวนิยายกำลังภายในของกู่หลงในช่วงทศวรรษที่ 1970 โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตัวแทนนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนชุดฉู่หลิวเซียงและชุดลู่เสี่ยวเฟิงซึ่งจะกล่าวถึงในช่วงหลังต่อไป

6.4 ผู้หญิงในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนของกู่หลงในฐานะคู่ตรงข้ามของพลเมืองผู้พึงประสงค์

ในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนชุดฉู่หลิวเซียงและชุดลู่เสี่ยวเฟิงของกู่หลงซึ่งเป็นนวนิยายที่เกิดจากการผสมผสานของนวนิยายกำลังภายในกับนวนิยายสืบสวนสอบสวนแบบตะวันตกและมีการปะทะสังสรรค์ผสมผสานระหว่างแนวคิดตามขนบแบบจีนและแนวคิดสมัยใหม่ตามแบบตะวันตก ตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองตัวต่างก็เป็นตัวแทนของมนุษย์ผู้มีคุณธรรมที่สะท้อนลักษณะของพลเมืองผู้พึงประสงค์ในรัฐประชาชาติสมัยใหม่ คุณสมบัติอันพึงประสงค์ของตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองไม่ว่าจะเป็นการสมทานในการใช้เหตุผลและวิธีทางวิทยาศาสตร์ การต่อต้านความรุนแรงและการฆ่าคนที่ตั้งอยู่บนฐานแนวคิดสมัยใหม่ ไปจนถึงการเป็นผู้มีความสามารถในการควบคุมตนเองที่ตั้งอยู่บนฐานแนวคิดตามขนบแบบขงจื้อล้วนแต่ถูกแสดงออกมาโดยมีตัวละครตัวอื่นเป็นคู่เปรียบเทียบ นอกจากตัวละครฝ่ายอธรรมและตัวละครต่างชาติที่มักเป็นคู่เปรียบที่ด้อยกว่าในทางใดทางหนึ่งแล้ว ตัวละครหญิงก็เป็นคู่เปรียบที่สำคัญที่ปรากฏอยู่เป็นระยะตลอดตัวแทนนวนิยายทั้งสองชุด ตัวละครหญิงในตัวแทนไม่ว่าจะเป็นตัวละครฝ่ายไหน ประเภทใด ล้วนถูกทำให้ด้อยกว่าตัวละครเอกจอมยุทธ์ในทางใดทางหนึ่งเพื่อขับความโดดเด่นและเหนือกว่าของตัวละครเอกจอมยุทธ์ชายที่เป็นมนุษย์ผู้มีคุณธรรมและพลเมืองอันพึงประสงค์ ตัวละครหญิงถูกทำให้เป็นขั้วตรงข้ามของตัวละครเอกจอมยุทธ์ชายผ่านกลวิธีต่าง ๆ ทั้งเสียงของผู้บรรยาย การด้อยค่าความเป็นหญิงทั้งโดยตนเอง โดยตัวละครหญิงตัวอื่น และโดยตัวละครชาย ภาพลักษณ์ของตัวละครหญิงส่วนใหญ่ที่ถูกสร้างขึ้นใน

⁹⁵ นวนิยายเรื่อง *เซียวเอ๋อเจียงหู* (笑傲江湖) เริ่มตีพิมพ์ครั้งแรกในหนังสือพิมพ์ซินหมิงรื่อเป้า (新明日报) ในสิงคโปร์ ก่อนที่จะลงในหนังสือพิมพ์หมิงเป้า (明报) ในฮ่องกงระหว่างค.ศ. 1967-1969

นิยายทั้งสองชุดของกู่หลงคือผู้หญิงไร้เหตุผล เจ้าอารมณ์ เต็มไปด้วยความปรารถนาและไม่สามารถควบคุมความปรารถนาของตนเองได้

6.4.1 ผู้หญิงใช้อารมณ์และไร้เหตุผล

ในขณะที่ผู้หญิงเฉียวและลู่เสี่ยวเฟิงถูกสร้างให้เป็นผู้ที่สมารถและปฏิบัติตนในแนวคิดเหตุผลนิยมและเข้าถึงความจริงด้วยวิธีทางวิทยาศาสตร์และต่อต้านเรื่องภูตผีหรือเรื่องลึกลับเหนือธรรมชาติดังที่ได้แสดงให้เห็นในบทที่ 4 ตัวละครหญิงในนวนิยายทั้งสองชุดกลับถูกสร้างให้เป็นผู้ที่ใช้อารมณ์ ไร้เหตุผลจนผู้ชายไม่สามารถสื่อสารด้วยได้ โดยการสร้างภาพตัวละครผู้หญิงว่าเป็นผู้ใช้อารมณ์ไร้เหตุผลนี้มีทั้งที่ผ่านความคิดและคำพูดของตัวละครชาย ความคิดและคำพูดของตัวละครหญิง สถานการณ์ในตัวบท และเสียงของผู้เล่า ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *เลือดให้เพียวเฉียว (血海飘香)* ชายหนุ่มชุดดำที่เป็นเฮยเจินจู (黑珍珠) จอมยุทธ์หญิงปลอมตัวมาคิดว่าหนานกงหลิง (南宫灵) ต้องการจะเอาชีวิตของตน โดยเหตุผลที่เธอให้ต่อผู้หญิงเฉียวคือเพราะเธอแค้นรู้สึกมาตลอดว่าหนานกงหลิงเป็นคนไม่ดี แม้ว่าผู้หญิงเฉียวจะแย้งว่าไม่ใช่เหตุผลที่ดีพอ แต่เฮยเจินจูก็ยืนยันว่าสำหรับตนเองนี่เป็นเหตุผลที่ดีเพียงพอแล้ว (古龙, 2013a, p. 154)

ในนวนิยายเรื่อง *ซิวฮวาต้าเต้า (绣花大盗)* ลู่เสี่ยวเฟิงที่รู้สึกว่าเขาขี้ขลาด (薛冰) เล่าเรื่องความลับของขบวนการรองเท้าแดง (红鞋子) ให้เขาฟังไม่หมดก็ถอนหายใจว่า “女人果然比男人厉害，女人会赖皮！” (ผู้หญิงร้ายกาจกว่าผู้ชายมากนัก ผู้หญิงตอแหลเก่ง)” (古龙, 2018a, p. 46) และเมื่อเขยิบขี้พยายามแก้ตัวว่าได้บอกความลับของขบวนการรองเท้าแดงต่อลู่เสี่ยวเฟิงแล้ว แต่เรื่องที่เธอมีเพียงเท่านี้ และไม่ได้มีข้อมูลใหม่ที่น่าสนใจ ลู่เสี่ยวเฟิงที่รู้สึกว่าเขาถูกหลอกก็กล่าวว่า “原来不但会赖皮，还会讲歪理。(ไม่เพียงแต่จะตอแหลเก่ง ยังไม่มีเหตุผลอีกด้วย)” (古龙, 2018a, p. 47) ไม่เพียงเท่านี้ ภายหลังเมื่อลู่เสี่ยวเฟิงพบว่าเขยิบขี้ทรยศเขาด้วยการขโมยไหมแดงที่เป็นหลักฐานชิ้นสำคัญไปส่งต่อให้ซือคงโจชิง (司空摘星) ผู้เขียนก็บรรยายสภาพของเขยิบขี้ที่พยายามแก้ตัวด้วยเหตุผลนานัปการด้วยเสียงอันดังเหมือนเพื่อกลบบกลื่อนความผิดของตนเอง ก่อนที่บรรยายสภาพของลู่เสี่ยวเฟิงที่หงายกับความไร้เหตุผลของเขยิบขี้ว่า

“陆小凤说不出话来了，他忽然发现男人遇着女人，就好像秀才遇见兵一样，根本就没什么道理好讲。女人的心理，好像根本就没有‘是非’两个字，无论做什么事，只看她高兴不高兴，你若要跟她讲道理，她的理由永远比你充足十倍。”

(ลูเสี่ยวเฟิงถึงกับพูดไม่ออก วินาทีนั้นเขาค้นพบว่าผู้ชายต่อกรกับผู้หญิงก็เหมือนกับชิวไช่ต่อกรกับทหาร ไม่สามารถคุยกันได้ด้วยเหตุผล ในใจของผู้หญิงเหมือนกับจะไม่มีคำว่า “ผิดชอบชั่วดี” อยู่ ไม่ว่าจะทำอะไรอะไรก็ตาม ดูแค่เพียงว่าเธอพอใจหรือไม่เท่านั้น ถ้าคุณจะพูดกับเธอด้วยเหตุผล เหตุผลของเธอก็จะสมเหตุสมผลมากกว่าเหตุผลของคุณเสมอ)” (古龙, 2018a, p. 67)

ในนวนิยายเรื่อง*เกาฮวาฉวนฉี (桃花传奇)* ฉู่หลิวเซียงถามจิ้งเจียเจีย (张洁洁) ว่าไปซ่อนในถ้ำภูเขาปลอมทำไมแล้วจิ้งเจียเจียตอบว่าเพราะเธอพอใจที่จะทำอย่างนั้น ผู้เล่าเรื่องก็บรรยายความคิดของฉู่หลิวเซียงว่า “他常常提醒自己，绝不要去惹任何一个女人，更不要跟女人争辩。(เขามักจะเตือนตนเองอยู่เสมอว่าอย่าไปทำให้ผู้หญิงไม่พอใจ ยิ่งไปกว่านั้นอย่าไปต่อล้อต่อเถียงกับผู้หญิง)” (古龙, 2012c, p. 8) ก่อนที่จะบอกผู้อ่านว่า “你甚至可以打她，但绝不要跟她争辩。(ท่านสามารถต่อผู้หญิงได้ แต่อย่าไปต่อล้อต่อเถียงกับผู้หญิงเป็นอันขาด)” (古龙, 2012c, p. 9)

ในนวนิยายเรื่อง*อินโกวตุ่ฟ่ง (银钩赌坊)* ลูเสี่ยวเฟิงถามหาเหตุผลจากติงเซียงอีที่ให้เขาไปติดต่อกับศัตรูของตัวเองโดยติงเซียงอีบอกลูเสี่ยวเฟิงว่าเป็นสหายแต่้วยเยาว์ ติงเซียงอีตอบว่าเพราะตัวเธอเป็นผู้หญิงจึงมักใช้ให้ผู้ชายไปทำสิ่งที่ตนเองไม่ยอมทำ ลูเสี่ยวเฟิงรู้สึกว่าการที่ติงเซียงอีไม่ใช่เหตุผลที่ดีพอแต่สามารถเข้าใจได้ เสียงผู้เล่าบรรยายว่า “因为她是个女人，你若要女人讲理，简直就好像要骆驼穿过针眼一样困难。(เพราะเธอ(ติงเซียงอี)เป็นผู้หญิง ถ้าคุณอยากพูดจาด้วยเหตุผลกับผู้หญิงมันเป็นเรื่องที่ยากลำบากกว่าเรื่องใดในโลกนี้)” (古龙, 2018e, p. 212)

ในนวนิยายเรื่อง*เจียนเสินอีเซี่ยว (剑神一笑)* กงผิง (宫萍) บอกลูเสี่ยวเฟิงว่าเธอเข้าใจเหตุผลของลูเสี่ยวเฟิงที่ต้องการถอดกางเกงของเธอเพื่อหาหลักฐานบางอย่างเกี่ยวกับการตายของหลิวเฉิงเฟิง (柳乘风) สหายของเขา และกล่าวว่าไม่ใช่ผู้หญิงทั้งหมดที่ไร้เหตุผล และลูเสี่ยวเฟิงก็รู้สึกว่ามันเองโชคที่กงผิงเป็นผู้หญิงที่มีเหตุผล (古龙, 2018d, pp. 99-100) ซึ่งเป็นการบอกเป็นนัยว่าผู้หญิงส่วนใหญ่ไม่มีเหตุผล

จะเห็นได้ว่าผู้หญิงถูกสร้างภาพให้เป็นผู้ที่ไร้เหตุผล เอาแต่ใจตนเอง และใช้อารมณ์เป็นที่ตั้ง มีผู้หญิงเพียงจำนวนน้อยเท่านั้นที่มีเหตุผล จากทั้งคำพูดของตัวละครเอกจอมยุทธ์ชาย คำพูดของตัวละครหญิงเอง และเสียงของผู้เล่าที่หลายครั้งใช้กลวิธีการบรรยายแบบพูดคุ้ย ถามหาการสนับสนุน จากผู้อ่านที่ส่วนใหญ่คือผู้ชายโดยการใช้คำว่า “你(คุณ)” ในขณะที่คำพูดและการกระทำของตัวละครเอกจอมยุทธ์ที่ทำหน้าที่เป็นนักสืบกลับเป็นสิ่งที่มีความเหตุผลและสมเหตุสมผลเสมอ อย่างไรก็ตาม ใช่ว่าตัวละครหญิงจะเป็นผู้เอาแต่ใจตนเอง ใช้อารมณ์เป็นที่ตั้ง และไร้เหตุผลไปเสียหมด ตัวละครหญิงบางตัวก็มีการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลจนเกิดเป็นปริศนาที่ดูเป็นเรื่องเหนือธรรมชาติให้ตัวละครเอกจอมยุทธ์ตามแก้ อาทิ ในนวนิยายเรื่อง *เจียซือหวนหุน (借尸还魂)* จั๋วหมิงจู (左明珠) และ ซืออิน (施茵) สตรีในตระกูลสำนักคุ้มภัยสองสำนักที่เป็นอริต่อกันร่วมมือกันคิดแผนยืมร่างเพื่อคืนวิญญาณ (借尸还魂) หลอกทุกคนเพื่อหลีกเลี่ยงการคลุมถุงชนและได้ใช้ชีวิตคู่กับชายที่ตนเองรัก ซึ่งเคยกล่าวถึงไว้บางส่วนในส่วนของความคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลและเป็นวิทยาศาสตร์ในบทที่ 4 แผนการของสตรีทั้งสองนางทั้งแนบเนียนและซับซ้อน ไม่มีผู้ใดรู้สึกสงสัยแม้แต่น้อย และคงจะประสบความสำเร็จหากฉู่หลิวเซียงไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ด้วย ผู้ที่คิดวางแผนและทำให้แผนการทั้งหมดเกิดขึ้นจึงไม่น่าใช่ผู้ที่เอาแต่ใจตนเอง ใช้อารมณ์ ไร้เหตุผล แต่เป็นผู้ที่มีการคิดคำนวณที่รอบคอบเป็นขั้นเป็นตอน แม้แต่เหตุที่มาของแผนการอันเกิดจากความต้องการเสรีภาพในการเลือกคู่ครองก็เป็นสิ่งที่สมเหตุสมผลในตัวบทดังจะเห็นได้จากการฉู่หลิวเซียงที่แม้ว่าจะสามารถไขปริศนาและแผนการทั้งหมดแต่ก็ไม่ได้ทำลายแผนการดังกล่าว มิหนำซ้ำยังช่วยให้จั๋วหมิงจูและซืออินได้สมหวังกับความรักที่ตนเองเลือก อย่างไรก็ตาม ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าแม้จั๋วหมิงจูและซืออินจะคิดวางแผนที่รัดกุมและสมเหตุสมผลเพียงใดสุดท้ายก็ถูกฉู่หลิวเซียงที่เป็นตัวละครเอกจอมยุทธ์นักสืบแก้ไขได้อยู่ดี ตัวละครหญิงที่รู้จักใช้เหตุผลสุดท้ายก็ไม่สามารถเหนือไปกว่าตัวละครเอกจอมยุทธ์ที่เป็นผู้ชายได้ เพียงแต่เพราะเหตุผลของตัวละครหญิงทั้งสองเป็นสิ่งที่ตัวละครจอมยุทธ์ชายสมารถคือเสรีภาพในความรัก ตัวละครหญิงทั้งสองจึงเป็นตัวละครหญิงไม่กี่ตัวในนวนิยายทั้งสองชุดที่ได้สมหวังในความรักและความปรารถนา

นอกจากความไร้เหตุผลเอาแต่อารมณ์แล้ว ตัวละครหญิงในตัวบทยังถูกวาดภาพให้เป็นตัวละครที่เต็มไปด้วยความมกมายที่เชื่อในเรื่องเหนือธรรมชาติเพื่อขบขันการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลเป็นวิทยาศาสตร์ และต่อต้านเรื่องมกมายของตัวละครเอกจอมยุทธ์ชาย ตัวละครเอกจอมยุทธ์ชายเป็น

ผู้เปิดโปงและเฉลยสิ่งที่ดูเหลือเชื่อว่ามันจริงแล้วสามารถอธิบายได้ด้วยวิทยาศาสตร์ ดังจะเห็นได้จากตัวละครลูกศิษย์หญิงในวังน้ำทิพย์หรือเส้นส่วยกง (神水宮) ในนวนิยายเรื่องฮว่าเหมยเหนี่ยว (画眉鸟) และตัวละครหลิวชิงชิง (柳青青) ในนวนิยายเรื่องโยวหลิงซานจวง (幽灵山庄)

ในนวนิยายเรื่องฮว่าเหมยเหนี่ยว (画眉鸟) สุษุ่มอินจี (水母阴姬) สามารถปีนอยู่บนสายน้ำบนทะเลสาบในเส้นส่วยกง (神水宮) ได้ และสามารถบังคับสายน้ำเป็นอาวุธได้ ลูกศิษย์ในสำนักต่างคิดว่าสุษุ่มอินจีเป็นผู้วิเศษมีอำนาจควบคุมธรรมชาติได้ จนฉู่หลิวเซียงพบว่าแท้จริงแล้วในทะเลสาบมีประตูบังคับน้ำอยู่และแรงดันของน้ำที่ดันแท่นหินใต้ทะเลสาบขึ้นมาเหนือผิวน้ำทำให้สุษุ่มอินจีสามารถเดินอยู่บนน้ำได้ราวกับผู้วิเศษ สถานะความวิเศษคู่พระโพธิสัตว์ของสุษุ่มอินจีถูกทำลายลงต่อหน้าลูกศิษย์เมื่อฉู่หลิวเซียงและสุษุ่มอินจีที่กำลังต่อสู้กันอยู่ในทะเลสาบถูกกระแสน้ำดันขึ้นไปเหนือผิวน้ำจากการที่กงหนานเยียน (宫南燕) ลูกศิษย์คนสนิทของสุษุ่มอินจีเปิดประตูน้ำ ในตอนนั้นฉู่หลิวเซียงกำลังถอดรัดฟัดเหวี่ยงกับสุษุ่มอินจีอยู่เหนือแท่นหินใต้น้ำพอดี และเมื่อแรงดันน้ำดันหลิวเซียงและสุษุ่มอินจีขึ้นเหนือผิวน้ำต่อหน้าเหล่าลูกศิษย์ที่ชุมนุมอยู่ริมทะเลสาบก็เป็นจังหวะที่หลิวเซียงจูบปากและบิบบจุมสุษุ่มอินจีเพื่อไม่ให้นางหายใจออกพอดี ภาพความบริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์ของสุษุ่มอินจีที่พยายามสร้างมาอย่างยาวนานถูกทำลายลงในทันทีด้วยฝีมือของฉู่หลิวเซียง

ในนวนิยายเรื่องโยวหลิงซานจวง (幽灵山庄) ตัวละครฝ่ายอธรรมถูกลู่เสี่ยวเฟิงและพวกหลอกให้หลงเชื่อเรื่องบ้านผีสิง โดยผู้เขียนเลือกเล่าเรื่องผ่านสายตาตัวละครหญิงร้ายหลิวชิงชิง (柳青青) เริ่มต้นจากการบรรยายสวนของบ้านผีสิงว่าเป็นสวนที่มีบรรยากาศอึมครึมและถูกทิ้งร้างไร้ผู้คน “(荒凉阴森的庭院)” ก่อนที่จะให้หลิวชิงชิงไปเห็นลูกตาของมนุษย์ที่คนที่เฝ้าบ้านอธิบายว่าเป็นลูกตาของเส้นซานเหนียง (沈三娘) คนเฝ้าบ้านอธิบายให้หลิวชิงชิงฟังว่าอวัยวะแต่ละส่วนของเส้นซานเหนียงถูกแบ่งเก็บไว้ในห้องแต่ละห้องในบ้านหลังนี้หลังจากที่นางเสียชีวิต เพราะสามีของนางต้องการจะเห็นนางในทุกห้องในบ้านหลังนี้ ก่อนที่จะเล่าเรื่องเย่หลิงเฟิง (叶凌风) สามีของเส้นซานเหนียงเป็นบ้าและฆ่าตัวตายโดยการเอาหัวโหม่งใส่ภูเขาจำลองในสวนจนเสียชีวิต ไปจนถึงเรื่องที่คนที่พยายามย้ายกล่องที่เก็บอวัยวะของเส้นซานเหนียงทุกคนต้องพบกับความเป็นไป หลังจากเล่าเรื่องนี้เสร็จคนเฝ้าบ้านก็แลบลิ้นที่มีสีแดงดุจเลือดออกมา และลิ้นนั้นก็ยาวขึ้นเรื่อย ๆ จากนั้นคนเฝ้าบ้านก็ปาไส้เดือนจำนวนมากใส่หลิวชิงชิงแล้วหายตัวไป ไฟทุกห้องในบ้านดับลง คนที่เดินทางมากับหลิวชิงชิงก็หายตัวไปหมด หลิวชิงชิงพยายามจะหนีออกจากบ้านผีสิงนี้ นางวิ่งชนกำแพงจนล้มลง ก่อนที่จะมีมือที่เย็น

เฉียบที่มีเลี้ยวกว่าหนึ่งนิ้วมาจับตัวนางไว้พร้อมกับเสียงหัวเราะ เมื่อนั้นบิ๊บคอกของหลิวซิงซิงจนนางสลบไป เมื่อหลิวซิงซิงฟื้นขึ้นมาเจอกับลู่เสี่ยวเฟิงและคนอื่น ๆ หลิวซิงซิงกลับถูกบอกว่าเป็นไฟในบ้านดับลงเพราะน้ำมันหมด และคนอื่นก็ไม่ได้หายไปไหนแต่อยู่ด้านหลังของหลิวซิงซิง ส่วนมือที่บิ๊บคอกหลิวซิงซิงนั้นคือเชือกที่มีตะขอเกี่ยวเท่านั้นเอง เหตุการณ์ที่หลิวซิงซิงถูกผีหลอกนี้จึงได้ถูกเฉลยในภายหลังว่าเป็นแผนการของลู่เสี่ยวเฟิงที่ต้องการจัดการสับเปลี่ยนลูกน้องของเหล่าเตาปาจื่อ (老刀把子) กับคนของตัวเอง โดยไม่ให้หลิวซิงซิงรู้ตัว การเลือกบรรยายเรื่องผีผ่านสายตาของหลิวซิงซิงและเฉลยภายหลังว่าทั้งหมดเป็นแผนการของลู่เสี่ยวเฟิงทำให้ภาพลักษณ์การเป็นผู้คิดอย่างมีเหตุผล รู้จักวางแผนอย่างแยบยลโดยใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์และจิตวิทยาของตัวละครเอกจอมยุทธ์เด่นชัดขึ้นมา ในขณะเดียวกันก็ทำให้ผู้หึงมีภาพว่าเป็นผู้ที่เชื่อคนง่าย ถูกหลอกได้ง่าย และเชื่อในภูติผีสิ่งลึกลับเหนือธรรมชาติซึ่งภายหลังถูกพิสูจน์และอธิบายโดยตัวละครเอกจอมยุทธ์ว่าไม่มีอยู่จริง ผู้หึงถูกวาดภาพเป็นผู้มั่งงายในขณะที่ผู้ชายเป็นผู้รู้แจ้งที่สามารถเข้าถึงความจริงได้

6.4.2 ผู้หึงผู้มากด้วยแรงปรารถนาและขาดความสามารถในการควบคุมตนเอง

ในขณะที่นวนิยายกำลังภายในยุคก่อนหน้าและยุคเดียวกันนำเสนอความปรารถนาในรูปแบบของสิ่งที่ชั่วร้าย เป็นสิ่งที่มักติดตัวกับตัวละครฝ่ายอธรรม นวนิยายกำลังภายในของกู่หลงนำเสนอความปรารถนาของมนุษย์ในรูปแบบของสิ่งที่ป็นธรรมชาติ มีในมนุษย์ทุกคน มนุษย์ที่มีความปรารถนาไม่ใช่มนุษย์ที่ชั่วร้าย ความปรารถนาไม่ใช่สิ่งที่ตัวละครฝ่ายอธรรมมีเท่านั้น ตัวละครฝ่ายธรรมะก็มีความปรารถนา เพียงแต่ตัวละครฝ่ายธรรมะคือผู้รู้จักควบคุมความปรารถนาของตนเอง โดยการควบคุมความปรารถนาของตัวละครเอกจอมยุทธ์ในนวนิยายของกู่หลงก็ไม่ใช่การกดทับความปรารถนา แต่คือการปลดปล่อยความปรารถนาอย่างรู้ตัวและมีสติ

ตัวละครหญิงไม่ว่าจะเป็นตัวละครฝ่ายธรรมะหรือฝ่ายอธรรมในนวนิยายของกู่หลงส่วนใหญ่เป็นตัวละครที่เต็มไปด้วยความปรารถนาและไม่เหนียมอายที่จะปลดปล่อยความปรารถนาของตนเอง ลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของตัวละครหญิงร้าย (femme fatale) ในภาพยนตร์ฟิล์ม นัวร์ (film noir) ที่มีอิทธิพลต่อนวนิยายของกู่หลงรวมไปถึงความเปลี่ยนแปลงของยุคสมัยที่ผู้หึงมีสิทธิทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมมากขึ้นหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 และขบวนการเคลื่อนไหวสิทธิสตรีในช่วงทศวรรษที่ 1970

ในตัวแทนนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนชุดฉู่หลิวเซียงและชุดลู่เสี่ยวเฟิง ตัวละครหญิงส่วนใหญ่มีภาพลักษณ์ของผู้ที่เต็มเปี่ยมไปด้วยแรงปรารถนาทั้งความปรารถนาทางเพศและความปรารถนาในอำนาจและทรัพย์สินเงินทอง โดยไม่มีอายุและสถานะทางสังคมมาเป็นข้อจำกัด ผู้หญิงทุกคนสามารถมีความปรารถนาได้ อาทิ ในนวนิยายเรื่อง *ชีฮวาต้าเต้า* (绣花大盗) ตัวละครเซียวเล่าไท่ (薛老太太) ผู้มีอายุถึงเจ็ดสิบเจ็ดแล้วแต่ก็ยังมีความงามแบบดรุณีเมื่อได้พบลู่เสี่ยวเฟิงซึ่งเป็นชายหนุ่มแบบที่ตนเองชอบ ตัวละครเจียงชิงสยา (江轻霞) นักพรตหญิงผู้เต็มเปี่ยมไปด้วยแรงปรารถนาทางเพศต่อผู้ชายและไม่หยุดที่จะทำความรู้จักผู้ชายใหม่ ๆ แม้ว่าตนเองจะออกบวชแล้ว ตัวละครเซียวปิง (薛冰) ผู้ปรารถนาในตัวลู่เสี่ยวเฟิง หลอกหลวงลู่เสี่ยวเฟิงเพื่อจะได้ติดตามเขาไปเมืองหลวง และพยายามยั่วยวนลู่เสี่ยวเฟิงตลอดเวลาที่มีโอกาส ความปรารถนาที่ตัวละครหญิงแสดงออกมาถูกเขียนให้เป็นเรื่องธรรมชาติและเป็นสิทธิที่ผู้หญิงจะมีได้ ดังจะเห็นได้จากความคิดของลู่เสี่ยวเฟิงต่อเจียงชิงสยาผู้ที่บวชเป็นนักพรตเพราะไม่สามารถอยู่กินกับคู่หมั้นแต่้วยเด็กได้แต่ก็ยังมีความปรารถนาทางเพศต่อผู้ชายอยู่ที่ว่า “一个出家人，并非就是说她已等于死了，她本来就还有权过自己的生活，她本来就有权活下去。(คนที่ออกบวชใช้ว่าเป็นคนตาย เดิมทีเขาก็มีสิทธิที่จะใช้ชีวิตของตนเอง มีสิทธิที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป)” (古龙, 2018a, p. 71) อย่างไรก็ตาม แม้ว่าความปรารถนาของผู้หญิงจะถูกบรรยายว่าเป็นเรื่องธรรมชาติ แต่ตัวละครเอกจอมยุทธ์ก็มักทำให้ตัวละครหญิงมีภาพของผู้ที่ไม่รู้จักควบคุมความปรารถนาทางเพศของตนเอง ดังจะเห็นได้จากในนวนิยายเรื่องเดียวกันนี้ที่ลู่เสี่ยวเฟิงมักหาโอกาสหลีกหนีเซียวปิงเมื่อเซียวปิงยั่วยวนเขาถึงขั้นยอมหนีไปนอนบนหลังคาโรงเตี๊ยมดีกว่าอยู่ในห้องเดียวกับเซียวปิง นอกจากนี้ตัวละครเอกจอมยุทธ์ก็มักจะเรียกตัวละครหญิงที่เต็มเปี่ยมด้วยความปรารถนาเหล่านี้ด้วยคำที่ใช้เรียกสัตว์ที่มีภาพดุร้ายและเจ้าเล่ห์ อาทิ ลู่เสี่ยวเฟิงกล่าวถึงเซียวปิงว่าเป็นแม่เสือหรือหมู่เหล่าหู่ (母老虎) และเรียกเจียงชิงสยาต่อหน้าว่าเป็นแม่เสือโดยเชื่อมโยงกับพฤติกรรมการกัดหูลู่เสี่ยวเฟิงของสตรีทั้งสองนาง แม้ว่าคำว่าแม่เสือจะใช้เรียกผู้หญิงที่ดุและร้ายเหมือนกับเสือ แต่ในบริบทที่ลู่เสี่ยวเฟิงใช้เรียกสตรีทั้งสองที่กัดหูเขาก็แสดงให้เห็นถึงการมองพฤติกรรมการกัดหูซึ่งเป็นการแสดงออกถึงความปรารถนาทางเพศของสตรีทั้งสองว่าเป็นพฤติกรรมของสัตว์ป่าที่ไม่สามารถควบคุมได้

ผู้หญิงนอกจากจะถูกวาดภาพว่ามีความปรารถนามากล้นราวกับความปรารถนาของสัตว์ป่าแล้วความปรารถนาของผู้หญิงยังถูกผูกโยงไว้กับผู้ชาย ผู้ชายนอกจากจะเป็นตัวกระตุ้นความปรารถนา

แล้วยังเป็นผู้ที่เติมเต็มความปรารถนาของผู้หญิงด้วย ตัวละครหญิงจะรู้สึกประสบความสำเร็จเมื่อได้ผู้ชายมาไว้ในครอบครอง ผู้ชายถูกทำให้กลายเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้สำหรับผู้หญิง ดังจะเห็นได้อย่างชัดเจนในนวนิยายเรื่อง*เกาฮวาฉวนฉี (桃花传奇)*

ในนวนิยายเรื่อง*เกาฮวาฉวนฉี (桃花传奇)* ฉูหลิวเซียงต้องเผชิญกับโชคชะตาในเรื่องของผู้หญิงเหมือนชื่อตอนของนวนิยายที่มาจากคำว่าเกาฮวาอิน (桃花运) ที่แปลตามคำว่าดวงลูกท้อหรือดวงด้านความรัก ในนวนิยายเรื่องนี้ ฉูหลิวเซียงต้องพบเจอกับผู้หญิงจำนวนมากมาย โดยที่ผู้หญิงเหล่านี้ต่างเต็มไปด้วยแรงปรารถนาและนำเรื่องเดือดร้อนมาให้เขา หญิงชราชุดดำ (黑衣老妪) ต้องการให้จิ้งเจี๋ยเจี๋ย (张洁洁) บุตรสาวของตนได้ฉูหลิวเซียงเป็นสามีเพื่อที่จิ้งเจี๋ยเจี๋ยจะได้หลุดพ้นจากการเป็นเซ่งหนี่ว (圣女) ซึ่งเป็นตำแหน่งหัวหน้าเผ่าที่มีสถานะกึ่งเทพและต้องรักษาพรหมจรรย์ หญิงชราชุดดำไม่ยอมให้ลูกสาวของตนต้องทนทรมานและเสียชีวิตในวันที่มีความปรารถนาทางเพศ แต่ไม่มีผู้ชายให้ร่วมเพศด้วยจนต้องเอาเข็มมาทิ่มแทงตัวเองเหมือนกับเซ่งหนี่วคนก่อนหน้า จึงคิดออกอุบายให้จิ้งเจี๋ยเจี๋ยไปสังหารฉูหลิวเซียง เพื่อให้คนทั้งสองได้เกิดความสัมพันธ์กัน โดยมีหญิงสาวในเผ่าอีกสองคนไปเป็นผู้ช่วยคืออ้ายชิง (艾青) และอ้ายหง (艾虹) โดยที่ผู้หญิงทั้งสามต่างก็มีความปรารถนาต่อฉูหลิวเซียงและต้องการมีความสัมพันธ์กับเขา โดยที่อ้ายชิง (艾青) ได้มีความสัมพันธ์ชั่วข้ามคืนกับฉูหลิวเซียง ในขณะที่จิ้งเจี๋ยเจี๋ยก็ได้ฉูหลิวเซียงเป็นสามีจนตั้งท้อง นอกจากตอบสนองความปรารถนาของสตรีในข้างต้นแล้ว ฉูหลิวเซียงยังเป็นที่ต้องการของลูกสาวของจินสี่เหย (金四爷) หรือคุณชายสี่แห่งตระกูลจิน เนื่องจากลูกสาวของจินสี่เหยป่วยเป็นโรคประหลาดที่รักษาได้ด้วยการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย และฉูหลิวเซียงเป็นผู้ชายเพียงคนเดียวที่เธอไม่รู้สึกรังเกียจที่จะมีความสัมพันธ์ด้วย จากตัวบทจะเห็นได้ว่าตัวละครเอกจอมยุทธ์ซึ่งเป็นผู้ชายได้กลายเป็นสิ่งที่เติมเต็มความต้องการของตัวละครหญิง ความปรารถนาของผู้หญิงจะถูกเติมเต็มได้ด้วยการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย การมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ชายรักษาได้แม้กระทั่งโรคประหลาดของผู้หญิง ผู้ชายถูกเขียนให้เป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้สำหรับผู้หญิง

นอกจากตัวละครหญิงโดยทั่วไปที่มักเต็มไปด้วยแรงปรารถนาแล้ว ในตัวบทนวนิยายทั้งสองชุดยังปรากฏตัวละครหญิงร้าย (femme fatale) อยู่ในนวนิยายทุกเรื่อง ตัวละครหญิงร้ายในนวนิยายทั้งสองชุดของกู่หลงเป็นตัวละครฝ่ายอธรรมที่โดดเด่นไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าตัวละครอธรรมฝ่ายชาย ตัวละครหญิงร้ายแสดงความปรารถนาในแต่ละด้านออกมาอย่างเต็มที่และใช้ความปรารถนาเป็น

เครื่องมือในการจัดการและทำให้ตัวละครชายสยบยอมตั้งแต่การยั่วยวนตัวละครเอกจอมยุทธ์ด้วยเรือนร่าง ตัวละครหญิงร้ายเกือบทุกตัวมักเปลื้องผ้าเปลือยกายต่อหน้าตัวละครชาย โดยหวังใช้เรือนร่างของตนในการดึงดูด ยั่วยวน และทำให้ตัวละครชายสยบยอม ดังจะเห็นได้จากฉากการปรากฏตัวของเสี่ยวซู (小苏) ในนวนิยายเรื่อง *อุ้ยหลานฮวา (午夜兰花)* และนักฆ่าหญิงในนวนิยายเรื่อง *เสวียไต้เพียวเซียง (血海飘香)*

ในนวนิยายเรื่อง *อุ้ยหลานฮวา (午夜兰花)* ภายหลังจากแนะนำตัวต่อหลิวหมิงชิว (柳明秋) แล้วหลิวหมิงชิวต้องการให้เธอเอาผ้าที่ปิดหน้าออก เสี่ยวซูกลับเลือกที่จะเปลื้องผ้าเปลือยกายแทน

“她没有除下她的面罩，却解开了她的衣襟，就像是诚心信奉某种神秘宗教的虔诚信女一样，她宁可让别人看到她赤裸的胴体，也不能让人看到她的脸。因为她躯体是纯洁完美无瑕的。她的确是。她的颈和肩线条柔美，她的胸饱满结实，她的腰肢细而软，她的腿浑圆修长而充满弹性，她的足与踝却又如脆弱柔美。她的皮肤在月下闪闪发光。她赤裸裸的站在这个陌生的盲者前，一点也没有羞涩之意。

(เธอไม่ได้ถอดหน้ากากของเธอออก แต่กลับเปลื้องเสื้อออก รวากับสาวกผู้เปี่ยมไปด้วยศรัทธาต่อศาสนาสิกข์ เธอยินดีที่จะให้ผู้อื่นเห็นร่างเปลือยของเธอมากกว่าให้พวกเขาเห็นใบหน้าของเธอเพราะว่าร่างกายของเธอบริสุทธิ์ผุดผ่องสมบูรณ์แบบไร้ตำหนิ เป็นเช่นนั้นจริง ๆ เส้นคอและไหล่ของเธอสวยละมุน เนินอกของเธอวบแน่น เอวของเธออบบางและพลิ้วไหว ขาของเธอแน่นกลมและเรียวยาวมีความยืดหยุ่น เท้าและข้อเท้าของเธอทั้งขอบบางและงดงาม ผิวของเธอเปล่งประกายได้แสงจันทร์รา เธอเปลือยกายต่อหน้าชายตาบอดแปลกหน้า แต่กลับไม่รู้สึกละอายแม้แต่น้อย)” (古龙, 2012d, p. 202)

ในนวนิยายเรื่อง *เสวียไต้เพียวเซียง (血海飘香)* นักฆ่าหญิงที่ลอบเข้าห้องฉู่หลิวเซียงผู้ปลอมตัวเป็นจิ้งเขยพลินในยามวิกาลเมื่อถูกฉู่หลิวเซียงจับได้ก็เปลื้องผ้าต่อหน้าฉู่หลิวเซียงในทันที

“这女刺客甜甜地笑着，甜甜地瞧着他，一只纤纤玉手，竟已开始去解前胸那长长一排扣子。张啸林道“你.....你这是.....”

这女刺客摆了摆手，叫他莫要说话，腰鼓轻轻一扭，那黑色的紧身衣就像蛇皮似的脱了下来。

她紧身衣下，竟是空的，什么都没有穿。

月光，立刻洒遍了她象牙般的、赤裸的胴体。

(นักฆ่าหญิงยิ้มหวานและมองเขาด้วยสายตาหยาดเอี่ยม มือขาวเรียวได้เริ่มปลดกระดุมที่เรียงเป็นแถวยาวบนหน้าอก

จิ้งเขยพลินร้อง เจ้า..... เจ้าจะทำ.....

นักฆ่าหญิงโบกมือให้เขาย่าพูด ขยับเอวเบา ๆ ชุดแนบเนื้อสีดำก็หลุดออกมาราวกับหนังงู

ได้ชุดแนบเนื้อของเธอไม่มีอารมณ์ขึ้นอื่น

แสงจันทร์สาดส่องไปยังร่างกายที่เปลือยเปล่าและขาเนียนดั่งงาช้างของเธอในทันที” (古龙, 2013a, p. 53)

การเปลือยกายของตัวละครหญิงร้ายในตัวบทมักถูกอธิบายว่าเป็นอาวุธที่ดีที่สุดของผู้หญิงที่ใช้จัดการกับผู้ชายถึงขั้นที่ว่าผู้หญิงที่ไม่รู้จักใช้เรือนร่างของตนเองให้เป็นประโยชน์ถ้าไม่โง่ก็ต้องอัปลักษณ์ “一个女人如果要用刀剑来对付男人，这个女人非但一定丑得要命，而且一定蠢得要命。(ผู้หญิงหากใช้ดาบและกระบี่รับมือผู้ชาย ผู้หญิงคนนั้นไม่เพียงจะต้องอัปลักษณ์มาก แต่ยังต้องโง่เขลามากอีกด้วย)” (古龙, 2012d, p. 203) การอธิบายร่างกายของผู้หญิงในฐานะอาวุธในการทำร้ายชายยิ่งตอกย้ำภาพเหมารวมที่ว่าผู้หญิงไม่สามารถเอาชนะผู้ชายด้วยสติปัญญาหรือความสามารถได้ จึงจำเป็นต้องใช้ร่างกายของตนเองในการต่อสู้ และเป็นการต่อสู้ที่ไม่ต้องใช้ความสามารถทางวิชายุทธ์ที่ต้องฝึกฝน เพราะร่างกายเป็นสิ่งที่ถูกฟ้าประทานมาให้ตั้งแต่กำเนิด สิ่งที่คุณผู้หญิงจำเป็นต้องมีคือเรือนร่างที่ยั่วยวนผู้ชายและความปรารถนาอันเร่าร้อน ผู้หญิงกลายเป็นสิ่งมีชีวิตที่เต็มไปด้วยแรงปรารถนาผู้ใช้อำนาจของตนเองกระตุ้นความปรารถนาของผู้ชายเพื่อควบคุมผู้ชาย ผู้หญิงจึงเป็นเสมือนกับแรงปรารถนาที่พร้อมจะเขมือบกินกินผู้ชาย และมีแต่ตัวละครเอกจอมยุทธ์ที่สามารถควบคุมความปรารถนาของตนเองจากการปลูกเร้าโดยผู้หญิงได้เท่านั้นที่จะรอดพ้นจากภัยจากอิสตรีเหล่านี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แม้ว่าตัวละครหญิงและตัวละครหญิงร้ายมักใช้ความปรารถนาเป็นอาวุธในการควบคุมและทำให้ตัวละครชายสยบยอม แต่ในขณะเดียวกันตัวละครหญิงเหล่านี้ก็ตกเป็นทาสของแรงปรารถนาด้วยเช่นกัน ตัวละครหญิงที่ไม่สามารถควบคุมความปรารถนาจึงตกเป็นเหยื่อของตัวละครชาย ทำทุกสิ่งที่คุณผู้ชายต้องการ แม้จะเป็นสิ่งที่ผิดศีลธรรมและคุณธรรม ดังจะเห็นได้จากตัวละครหญิงและตัวละครหญิงร้ายหลายตัว อาทิ ตัวละครคูเหมยต้าซือ (枯梅大师) ในนวนิยายเรื่อง *เปียนฝูฉวนฉี* (蝙蝠传奇) คูเหมยต้าซือเป็นถึงเจ้าสำนักฮว่าซาน (华山派) ซึ่งเป็นสำนักใหญ่ฝ่ายธรรมะ แต่เธอก็ยอมทำทุกสิ่งเพื่อหยวนสยอวิน (原随云) จอมยุทธ์ชายอายุน้อยที่ตนเองรัก แม้ว่าจะเป็นสิ่งที่ผิดศีลธรรมและไร้คุณธรรมอย่างการขโมยเคล็ดวิชาและคัมภีร์ของสำนักอื่นมาขายและการฆ่าคน ตัวละครเอ๋อร์เหนียง (二娘) ในนวนิยายเรื่อง *ชีฮวาต้าเต้า* (绣花大盗) เป็นหนึ่งในสมาชิกกลุ่มรองเท้าแดง (红鞋

子) แต่กลับทรยศพี่น้องในกลุ่ม ทั้งเอาเงินของกลุ่มไปให้จิ้นจิวหลิง (金九齡) ชายที่ตนเองรักใช้ ทั้งให้ข้อมูลของกลุ่มแก่จิ้นจิวเหลียงเพื่อให้จิ้นจิวเหลียงใส่ความกลุ่มว่าเกี่ยวข้องกับจอมโจรปักดอกไม้ และไม่ลังเลที่จะลงมือฆ่าซานเหนียง (三娘) พี่น้องในกลุ่มของตนเองเพื่อใส่ความว่าซานเหนียงคือผู้รักของจิ้นจิวเหลียงผู้ทรยศพี่น้อง

จากตัวบทจะเห็นได้ว่าความปรารถนาแม้จะเป็นเรื่องธรรมชาติและเกิดจากสัญชาตญาณดิบของมนุษย์ แต่การปลดปล่อยและล่องลอยไปตามแรงปรารถนาโดยไม่รู้จักควบคุมจะนำภัยมาแก่ตัวเองในที่สุด มนุษย์ที่สมบูรณ์จึงเป็นมนุษย์ที่รู้จักควบคุมความปรารถนาของตนเอง รู้ว่าเวลาใดควรปลดปล่อย รู้ว่าเวลาใดควรควบคุม นั่นก็คือตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองตัว ในขณะที่ตัวละครหญิงมักเป็นตัวละครที่มีความปรารถนาและใช้ความปรารถนาเป็นอาวุธในการทำร้ายและควบคุมผู้ชาย แต่สุดท้ายตนเองก็กลับตกเป็นเหยื่อของความปรารถนานั้น และพ่ายแพ้ต่อตัวละครเอกจอมยุทธ์ที่รู้จักควบคุมความปรารถนาของตนเอง โดยตัวอย่างที่ชัดเจนที่สุดคือตัวละครสือกวนอิน (石观音) ในนวนิยายเรื่อง*ต้าซามัว* (大沙漠)

อันที่จริงตัวละครสือกวนอินถูกกล่าวถึงตั้งแต่นวนิยายเรื่อง*เสวียไห่เฟี้ยวเซียง* (血海飘香) ซึ่งเป็นภาคก่อนของ*ต้าซามัว* (大沙漠) สือกวนอิน (石观音) หรือชื่อเดิมคือหลี่ฉี (李琦) เป็นศิษย์ของสำนักหวงซาน (黄山世家) หลี่ฉีหนีไปยังอาณาจักรตงอิง (东瀛) หรือญี่ปุ่นในปัจจุบันภายหลังจากที่คนของสำนักหวงซานถูกคนของสำนักฮว่าซาน (华山) ที่เป็นศัตรูคู่แค้นมากกว่ายี่สิบปีฆ่าล้างสำนัก หลี่ฉีแต่งงานกับก๊อบเฟิงสือชื่อหลี่ (枫十四郎) จอมยุทธ์ตงอิงและมีบุตรด้วยกันสองคนคืออู่ฮวา (无花) และหนานกงหลิง (南宫灵) ภายหลังกอฮวาและหนานกงหลิงที่เมื่อเติบโตใหญ่ได้กลายเป็นคนของสำนักเส้าหลินและพรรคกระยาจกตามลำดับได้วางแผนยึดพรรคกระยาจกและสร้างความแตกแยกในยุทธจักรเพื่อครองความเป็นหนึ่งในยุทธจักรพร้อมกับล้างแค้นให้กับบิดาของตนเอง ก่อนที่ภายหลังเรื่องราวทั้งหมดจะถูกเปิดเผยว่าเป็นแผนการของสือกวนอินแม่ของทั้งสองคนที่อยู่เบื้องหลัง สือกวนอินยังอยู่เบื้องหลังการก่อกบฏแย่งชิงราชบัลลังก์ในอาณาจักรกุยจื่อ (龟兹) การสังหารพระธิดาและพระสนมของกษัตริย์กุยจื่อ

สือกวนอินเป็นตัวละครที่เป็นตัวแทนของตัวละครประเภทหญิงร้ายได้อย่างสมบูรณ์ นอกจากความกระหายในอำนาจ ชื่อเสียงและเงินทองแล้ว สือกวนอินเต็มไปด้วยความปรารถนาทางเพศและ

หมกมุ่นอยู่กับความงามของตนเอง สือกวนอินใช้เรือนร่างของตนเองในการยั่วยวนผู้ชายทำให้ผู้ชายยอมสยบอยู่แทบเท้า ในหุบเขาที่สือกวนอินและศิษย์ร่วมสำนักมีจอมยุทธ์ชายที่ตกเป็นทาสความปรารถนาจนสูญเสียจิตวิญญาณและทำงานใช้แรงงานจำนวนมากมาย สือกวนอินทำให้สตรีทุกคนที่เยาว์วัยกว่าและสวยงามกว่าตนเองเสียโฉม การเป็นที่หนึ่งในยุทธจักรทั้งด้านความงามและอำนาจคือความปรารถนาสูงสุดของสือกวนอิน ความน่ากลัวของความปรารถนาของสือกวนอินคือเป็นความปรารถนาที่ปราศจากผู้ชาย แม้ว่าสือกวนอินจะใช้เรือนร่างในการยั่วยวนและทำให้ผู้ชายสยบยอมตกเป็นทาส สือกวนอินกลับไม่ตกเป็นของทาสของความปรารถนาในตัวผู้ชาย หากแต่ตกเป็นทาสความปรารถนาในตัวเอง หลงใหลในความงามและความสมบูรณ์แบบของตนเอง ดังจะเห็นได้จากการจ้องมองเรือนร่างของตัวเองหน้ากระจกของสือกวนอินในนวนิยายเรื่อง*ต้าซามัว (大沙漠)*

“石观音站在这面镜子前，也不知站了多久，她痴痴地瞧着镜子里的自己，苍白的脸上，渐渐泛起了可爱的红晕。

然後，她忽然将身上每一件衣衫，都脱了下来，於是她那完美得几乎全无瑕疵的躯体，也就出现在镜子里。

灯光温柔地泻在她身上，她的肌肤像缎子般发着光，那白玉般的胸膛，骄傲地挺立在沙漠上温暖而干燥的空气中，那两条浑圆而修长的腿，线条是那么柔和，柔和得却像是江南的春风。

石观音笔直的站看，痴痴地瞧着自己，她的目光甚至比一个好色的男人还贪婪，连最隐秘的地方都不肯放过。

(สือกวนอินยืนอยู่หน้ากระจก ไม่รู้ว่านานเท่าใด นางมองดูตัวเองในกระจกอย่างหลงใหล ใบหน้าที่ซีดขาวเริ่มปรากฏสีแดงระเรื่อหน้าเอ็นดู

ต่อมานางก็ถอดอาภรณ์ทุกชิ้นบนร่างออกในทันใด จากนั้นเรือนร่างที่สมบูรณ์แบบเกือบจะไร้ที่ติก็ปรากฏอยู่ในกระจก

แสงไฟสาดบนร่างของนางอย่างอ่อนโยน ผิวของนางเป็นประกายราวกับกับผ้าซาติน หน้าอกที่ขาวราวกับหยกนั้นตั้งชูอย่างทะนงท่ามกลางอากาศอบอุ่นแห่งของทะเลทราย แต่สายเส้นของท่อนขาเรียวยาวที่กลมได้รูปทั้งสองข้างกลับดูอ่อนโยนประหนึ่งลมวสันตฤดูในแถบเจียงหนาน

สือกวนอินยืนตรงมองตัวเองอย่างไหลหลง สายตาของนางดูเห็นกระหายมากกว่าชายที่นิกาม แม้แต่จุดที่ซ่อนเร้นที่สุดก็ไม่ยอมละสายตา)” (古龙, 2013c, p. 628)

จะเห็นว่าในตัวของเรื่อร่างของสื่อกวนอินไม่ได้ถูกมองด้วยตัวละครเอกจอมยุทธ์ที่เป็นผู้ชายอีกแต่กลับถูกมองด้วยสายตาของตัวเอง ผู้ชายถูกลดความสำคัญลงในตัวบทเหลือเป็นแค่ตัวอ้างอิงถึงระดับความหื่นกระหายของสายตา และที่น่าวิตกมากไปกว่าเดิมคือสื่อกวนอินสามารถบรรลุความปรารถนาได้ด้วยตนเองโดยไม่ต้องพึ่งพาความช่วยเหลือจากผู้ชายดังจะเห็นได้จากฉากที่สื่อกวนอินสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองหน้ากระจก

“她梦呓般低语道：“世上也只有你能令我愉快，那些男人.....所有的男人都叫我恶心。”

镜子里的人也在温柔地抚摸自己。

石观音瞧着“她”的手在胸膛上、腿上.....轻轻揉动着，瞧着“她”的手越动越急，越动越快。

她目光已如火焰般燃烧起来，喉咙里发出了一连串断断续续的呻吟，美丽的胴体也开始痉挛、蜷曲。

她呻吟着道：“你真好，真好.....世上所有的男人都比不上你，永远也没有人能比得上你.....”

นาง(สื่อกวนอิน)ครางเบา ๆ รวากับละเมอว่า “บนโลกนี้มีแต่เจ้าเท่านั้นที่ทำให้ข้ามีความสุขได้ ผู้ชายพวกนั้นล้วนทำให้ข้ารู้สึกขยะแขยง”

คนในกระจกก็ค่อย ๆ ลูบไล้ตัวเอง

สื่อกวนอินมองมือของ “นาง” ที่กำลังเคลื่อนจากหน้าอกไปยังท่อนขาอย่างอ่อนโยน เห็นมือของ “นาง” ขยับเร็วขึ้นเรื่อย ๆ

สายตาของนางรวกกับลูกไฟที่ลุกโชน มีเสียงครางออกมาเป็นระยะจากในคอ ร่างอันงดงามก็เริ่มบิบเกร็งและโค้งงอ

นางร้องครางว่า “เจ้าช่างดีเหลือเกิน ดีเหลือเกิน ผู้ชายบนโลกนี้ไม่มีสักคนจะเทียบเจ้าได้ ไม่มีวันที่จะมีใครเทียบกับเจ้าได้”)” (古龙, 2013c, p. 632)

การบรรลุสุดยอดด้วยตนเองโดยไม่ต้องพึ่งพาผู้ชายของสื่อกวนอินเป็นเสมือนการประกาศสงครามของเหล่านักสตรีนิยมต่อผู้ชาย ผู้หญิงสามารถมีความปรารถนากับเรื่อร่างของตนเองและบรรลุความปรารถนานั้นได้ด้วยตนเอง ในขณะที่ผู้ชายเหมือนถูกทำให้หายไปจากสมการของความปรารถนา อย่างไรก็ตาม จะเห็นว่าผู้ชายไม่ได้หายไปจากบทบรรยายแม้แต่น้อย ผู้ชายยังคงถูกใช้เป็นตัวอ้างอิงและเปรียบเทียบอยู่เสมอ สะท้อนให้เห็นถึงมโนทัศน์ของกู่หลงที่มองว่าผู้ชายเป็นสิ่งที่คู่กับผู้หญิง นอกจากนี้การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองหน้ากระจกโดยมีภาพสะท้อนของตัวเองเป็นวัตถุแห่งความปรารถนายังแสดงให้เห็นถึงการลุ่มหลงในภาพสะท้อนซึ่งเป็นภาพลวงไม่ใช่ความจริง การบรรลุ

ความปรารถนาบนเรือนร่างที่สะท้อนผ่านกระจกของสื่อมวลชนจึงเหมือนเป็นการล้อเลียนแนวคิดของ นักสตรีนิยมที่พยายามตอบโต้และหักเหหนีจากผู้ชายด้วยการเป็นเลสเบี้ยนมากกว่า ยิ่งในฉากต่อมาที่ บรรยายว่าสื่อมวลชนได้ยินเสียงถอนหายใจของฉู๋หลิวเซียงที่เหมือนกับแส้ที่หวดใส่ร่างเปลือยของเธอ อย่างแรงจนใบหน้าเธอซีดเผือดร่างกายของเธอหยุดแข็งเกร็งก็ยิ่งแสดงให้เห็นถึงการปลุกนักสตรีนิยม เหล่านั้นให้ตื่นจากความฝันโดยผู้ชายและมาเผชิญโลกแห่งความจริงที่ผู้หญิงไม่สามารถเอาชนะผู้ชาย ได้เพราะผู้หญิงยังมัวแต่หลงใหลอยู่ในความปรารถนาในขณะที่ผู้ชายสามารถควบคุมความปรารถนา ของตนเองได้ดีกว่า ดังจะเห็นได้จากการที่ตัวละครจอมยุทธ์คือฉู๋หลิวเซียงไม่ตกเป็นเหยื่อการยั่วยวน ของสื่อมวลชนและสามารถใช้สติปัญญาในการเอาชนะสื่อมวลชนโดยการทำลายกระจกที่เป็นจุดรวม ความปรารถนาของสื่อมวลชน การฆ่าตัวตายของสื่อมวลชนหลังจากที่กระจกแห่งความปรารถนาถูก ทำลายและร่างกายของเธอกลายเป็นร่างกายของหญิงชราอันไม่พึงปรารถนาก็ยิ่งตอกย้ำภาพ ของตัวละครหญิงร้ายที่มีชีวิตอยู่ได้ด้วยแรงปรารถนาและความเชื่อมโยงระหว่างผู้หญิงกับความ ปรารถนาที่ตัวผู้หญิงเองไม่มีความสามารถในการควบคุม

จากการวิเคราะห์ตัวบทข้างต้น จะเห็นได้ว่าตัวละครหญิงส่วนใหญ่ในนวนิยายกำลังภายใน แนวสืบสวนสอบสวนของกู่หลงทั้งสองชุดถูกสร้างมาให้เป็นคู่ตรงข้ามของตัวละครเอกจอมยุทธ์เพื่อขับ เน้นความสามารถและคุณสมบัติของตัวละครเอกจอมยุทธ์ ตัวละครหญิงและความเป็นหญิงถูกผูกโยง กับคุณสมบัติที่ถูกให้ค่าว่าด้อยกว่าอย่างอารมณ์และความมั่งงาย ในขณะที่ตัวละครเอกจอมยุทธ์เป็นผู้ มีเหตุผลและวิธีคิดที่เป็นวิทยาศาสตร์ ในส่วนของความปรารถนา แม้ว่าทั้งตัวละครหญิงและตัวละคร ชายจะถูกวาดภาพให้เป็นผู้เต็มไปด้วยความปรารถนาอันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ แต่ตัวละครหญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวละครหญิงร้ายมักเป็นผู้ไม่สามารถควบคุมความปรารถนาของตนเองได้ทั้งที่ ตนเองก็มักใช้ความปรารถนาเป็นเครื่องมือในการหลอกใช้และทำให้ผู้ชายสยบยอม ในขณะที่ตัวละคร เอกจอมยุทธ์แม้ว่าจะมีความปรารถนาแต่ก็รู้จักควบคุมความปรารถนาของตนเอง และใช้เหตุผลนำ อารมณ์ ใช้สติปัญญาเอาชนะความปรารถนาอันเป็นสัญชาตญาณดิบแบบสัตว์ป่าได้ในที่สุด กล่าวสรุปได้ ว่าในขณะที่ตัวละครเอกจอมยุทธ์ชายเป็นตัวแทนพลเมืองและมนุษย์อันพึงประสงค์ในรัฐประชาชาติ สมัยใหม่ ตัวละครหญิงโดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวละครหญิงร้ายก็กลายเป็นตัวแทนลักษณะของพลเมือง และมนุษย์อันไม่พึงประสงค์ที่ต่ำต้อยกว่าตัวละครเอกจอมยุทธ์ชายเพื่อให้คุณสมบัติของตัวละครเอก

จอมยุทธ์ชายถูกขับเน้นขึ้นมาจากตัวเปรียบเทียบ การเป็นพลเมืองสมัยใหม่และแนวคิดสมัยใหม่ยังคงถูกโยงไว้กับผู้ชายและความเป็นชายและเป็นที่อยู่คนละขั้วกับผู้หญิงและความเป็นหญิง

6.5 ผู้มีความหลากหลายทางเพศในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนของกู่หลงในฐานะพลเมืองผู้เปี่ยมเบนและไม่สมบูรณ์

ตัวละครผู้มีความหลากหลายทางเพศเป็นตัวละครอีกประเภทหนึ่งที่โดดเด่นและมีบทบาทไม่น้อยในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนทั้งสองชุดของกู่หลงซึ่งมีตัวละครประเภทนี้จำนวนมากในนวนิยายกำลังภายในยุคก่อนหน้าหรือยุคเดียวกันอย่างเห็นได้ชัด การปรากฏตัวของตัวละครผู้มีความหลากหลายทางเพศอาจสะท้อนให้เห็นถึงความหลากหลายของอัตลักษณ์ทางเพศของผู้คนในสังคมโลกและสังคมไต้หวันในช่วงทศวรรษที่ 1960-1980 และการก่อตัวของอัตลักษณ์ของคนรักเพศเดียวกันที่เริ่มต้นมาตั้งแต่ช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ต้นศตวรรษที่ 20 ที่เข้ามาพร้อมกับความรู้ทางการแพทย์และเพศวิทยา (sexology) จากตะวันตก และเด่นชัดมากขึ้นเมื่อเกิดรัฐประชาชาติสมัยใหม่บนแผ่นดินจีนที่ให้ความสำคัญกับการจัดการและควบคุมพลเมืองที่ดำเนินต่อมาจนถึงยุคสมัยสาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวันที่กู่หลงใช้ชีวิตอยู่ นอกจากนี้การปรากฏตัวของตัวละครผู้มีความหลากหลายทางเพศในนวนิยายของกู่หลงอาจเกิดจากความต้องการเพิ่มตัวละครที่แปลกใหม่ให้กับนวนิยายกำลังภายใน เพราะกู่หลงเป็นนักเขียนที่นิยมชมชอบความแปลกใหม่และพยายามสร้างสรรค์สิ่งใหม่ในงานเขียนอยู่เสมอ

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าในนวนิยายทั้งสองชุดของกู่หลงจะปรากฏตัวละครที่มีความหลากหลายทางเพศและตัวละครเหล่านี้จำนวนหนึ่งมีบทบาทที่เด่นชัด แต่ตัวละครเหล่านี้ก็ยังคงเขียนให้เป็นตัวประหลาดที่มีความวิปริตผิดมนุษย์และส่วนใหญ่จะถูกกำจัดทิ้งโดยตัวละครเอกจอมยุทธ์ที่เป็นตัวแทนของความเป็นชาย สะท้อนให้เห็นถึงการด้อยค่าและการไม่ยอมรับผู้มีความหลากหลายทางเพศของผู้เขียนและสังคมไต้หวันในยุคสมัยนั้น นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นถึงความวิตกกังวลต่อความเป็นชายของรัฐที่อ่อนแอลงอันเกิดมาจากการที่สาธารณรัฐจีนสูญเสียที่นั่งในสหประชาชาติให้แก่สาธารณรัฐประชาชนจีนและการไม่ได้รับการยอมรับในฐานะรัฐจากประเทศส่วนใหญ่ในประชาคมโลกอีกต่อไป

6.5.1 ชายรักชายผู้สูญเสียความเป็นชาย

ตัวละครชายผู้มีความหลากหลายทางเพศที่ปรากฏในนวนิยายทั้งสองชุดของกู่หลงไม่ได้เป็นตัวละครที่รับรู้ถึงอัตลักษณ์ทางเพศของตนเองแบบตัวละครชายรักชายในนวนิยายเกย์ ตัวละครเหล่านี้ไม่ได้เกิดวิกฤตทางอัตลักษณ์ทั้งต่อตัวเองและต่อสังคม ตัวละครชายผู้มีความหลากหลายทางเพศในดวบทสามารถจำแนกได้เป็นสองประเภทใหญ่คือตัวละครชายที่ชื่นชอบผู้ชายด้วยกันซึ่งเป็นรสนิยมทางเพศ (sexual orientation) กับตัวละครชายผู้สูญเสียความเป็นชายและมีความเป็นหญิงมากกว่าปกติซึ่งเป็นเพศสภาพ (gender) โดยภาวะการสูญเสียความเป็นชายกลายเป็นหญิงของตัวละครประเภทนี้ถูกแสดงออกผ่านพฤติกรรมและการแต่งกายไปจนถึงการสูญเสียความสามารถในการสืบพันธุ์

ในนวนิยายชุดลู่เสี่ยวเฟิงปรากฏตัวละครชายที่ชอบเพศเดียวกันและตัวละครชายที่สูญเสียความเป็นชายในนวนิยายสองเรื่องคือเรื่องเจวียจั้นเจียนโฮ่ว (决战前后) และเรื่องโยวหลิงซานจวง (幽灵山庄) ในนวนิยายเรื่องเจวียจั้นเจียนโฮ่ว (决战前后) ปรากฏตัวละครชายที่มีความหลากหลายทางเพศอยู่สองประเภทคือตัวละครชายที่มีความเป็นชายแต่ชอบเพศเดียวกันกับตัวละครชั้นที่สูญเสียความเป็นชาย ตัวละครหมาลิวเกอ (麻六哥) เป็นตัวละครชายที่มีความเป็นชายสูง เขามีรูปร่างสูงใหญ่ เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ และหน้าอกเต็มไปด้วยขน แต่กลับนิยมชมชอบชายหนุ่มกำยำ ส่วนตัวละครชั้นที่ส่วนใหญ่มักถูกบรรยายให้มีกริยาคล้ายสตรีและมีท่าทางบางอย่างที่แตกต่างไปจากคนปกติ ดังจะเห็นได้จากเสียงของผู้เล่าที่กล่าวถึงท่าทางการเดินของชั้นที่ว่า “太监走起路来，总有点怪模怪样，两条腿总是分得开开。” (ชั้นที่เวลาเดินมักมีท่าประหลาด ขาสองข้างมักถ่างออกจากกัน)” (古龙, 2018f, p. 89) เสียงของผู้เล่าบรรยายว่าชั้นที่เป็นบุคคลที่น่าสงสารแต่ในขณะเดียวกันก็มองว่าคนพวกนี้ผิดปกติเป็นผู้ชายแค่ครึ่งตัวแล้วก็ไม่ใช่มังกร (这些半男不女的可怜虫) (古龙, 2018f, p. 94) ลู่เสี่ยวเฟิงก็มองคนพวกนี้ว่าน่าสงสารแต่ในขณะเดียวกันก็น่ารังเกียจ “陆小凤却只觉得他们又可笑、又可怜、有可恶。(ลู่เสี่ยวเฟิงกลับรู้สึกแต่เพียงว่าพวกเขา(ชั้นที่)ทั้งน่าขัน น่าสงสาร และน่ารังเกียจ)” (古龙, 2018f, p. 92) หลายครั้งลู่เสี่ยวเฟิงเป็นหน้าหนัเมื่อชั้นที่เหล่านี้แสดงกริยาท่าทางที่เหมือนกับผู้หญิง จะเห็นได้ว่าเสียงของผู้เล่าวาดภาพของตัวละครหมาลิวเกอกับตัวละครชั้นที่ด้วยน้ำเสียงที่แตกต่างกันและปฏิกิริยาตอบสนองที่ลู่เสี่ยวเฟิงมีต่อตัวละครสองกลุ่มก็แตกต่างกัน หมาลิวเกอที่มีรสนิยมทางเพศชอบเพศเดียวกันแต่สามารถรักษาสัญลักษณ์บางอย่างของความเป็นชายเอาไว้ได้ อาทิ ร่างกายที่บึกบึนกำยำ ขนหน้าอกที่ดกดำ ถูกลมองด้วย

สายตาที่ปกติโดยแฝงน้ำเสียงประหลาดใจต่อรสนิยมทางเพศที่แตกต่างออกไป ในขณะที่ตัวละครชั้นที่สูญเสียความเป็นชายจากการแสดงออกที่เหมือนกับผู้หญิงและผิดแปลกออกไปจากผู้ชายปกติ และการสูญเสียความสามารถในการสืบพันธุ์ซึ่งหากมองด้วยศีลธรรมตามคติขงจื้อแล้วถือว่าเป็นลูกอกตัญญูเพราะไม่สามารถมีลูกหลานสืบต่อวงศ์ตระกูลได้ ถูกมองด้วยสายตาที่ทั้งสงสารและรังเกียจไปพร้อมกัน ทั้งนี้เพราะความเป็นหญิงเป็นสิ่งที่ด้อยค่ากว่าความเป็นชายและการสูญเสียความเป็นชายกลายเป็นหญิงคือการสูญเสียความสมบูรณ์ ปฏิกริยาตอบสนองต่อตัวละครสองกลุ่มที่ต่างกันแสดงให้เห็นว่าสิ่งที่ทำให้ผู้เขียนรวมไปถึงสังคมได้หวั่นในขณะนั้นวิตกกังวลไม่ใช่รสนิยมทางเพศที่เบี่ยงเบนออกไป แต่คือเพศสภาพที่ไม่ใช่ชายและไม่ใช่นางที่แสดงออกผ่านภาวะการสูญเสียความเป็นชายและกลายเป็นหญิงซึ่งหมายถึงการอ่อนแอของความเป็นชาย

ในนวนิยายเรื่องโยวหลิงซานจวง (幽灵山庄) ปราบกฏตัวละครผู้มีความหลากหลายทางเพศสามตัวคือเฟิ่นเยียนจื่อ (粉燕子) ก่วนจยาฝัว (管家婆) และเปียวเกอ (表哥) เฟิ่นเยียนจื่อหรือนางแอ่นสีชมพู (粉红的燕子) เป็นตัวละครที่มีรสนิยมทางเพศชอบทั้งผู้หญิงและผู้ชาย มีหน้าตาทำทางแบบผู้หญิง เฟิ่นเยียนจื่อคลั่งไคล้สีชมพูเพราะในฉากปรากฏตัว เขาสวมชุดสีชมพูพอดีตัวที่มีสายคาดเอวสีชมพู สะพายถุงหนังสีชมพู แม้แต่แวตตาของเขาก็แสดงอารมณ์แบบสีชมพู⁹⁶ เฟิ่นเยียนจื่อชอบใช้สายตาและคำพูดคุกคามตัวละครจอมยุทธ์ชาย ซึ่งลู่เสี่ยวเฟิงรู้สึกสะอิดสะเอียนกับคำพูดและพฤติกรรมของเฟิ่นเยียนจื่อจนอยากจะอาเจียน ทั้งที่สายตาและคำพูดในลักษณะดังกล่าว⁹⁷ หากออกมาจากปากของตัวละครหญิงกลับกลายเป็นคำพูดที่ยั่ววนชวนเสนาหา ก่วนจยาฝัว⁹⁸ เป็นตัวละครที่ทำหน้าที่ดูแลเรื่องเบ็ดเตล็ดต่าง ๆ ให้กับเหล่าเตาปาจื่อ (老刀把子) ตัวบทบรรยายถึงลักษณะของเขาไว้แค่ว่าชอบทำหน้าอึมทู่ (愁眉苦脸) เหมือนกับพ่อบ้านแม่บ้าน รสนิยมทางเพศของเขาถูกพูดถึงโดยเย่หลิง (叶灵) ว่าเขาเป็นหนึ่งในคนที่อยากจะถอดกางเกงลู่เสี่ยวเฟิง เปียวเกอ (表哥) เป็นลูกน้องของเหล่าเตาปาจื่อ (老刀把子) รูปลักษณ์ภายนอกของเขาไม่มีอะไรพิเศษหรือแตกต่างไปจากจอมยุทธ์ชายปกติ รสนิยมทางเพศของเขาถูกพูดถึงโดยเย่หลิง (叶灵) และหญิงหม้ายแซ่หรือฮวากว่า

⁹⁶ ในตัวบทอธิบายต่อว่าเป็นอารมณ์ความรู้สึกแบบเดียวกับเวลาที่ผู้ชายส่วนใหญ่เห็นต้นขาเปลือยเปล่าของหญิงสาว

⁹⁷ เสียงผู้เล่าเรื่องบรรยายว่าเฟิ่นเยียนจื่อมองลู่เสี่ยวเฟิงด้วยสายตาแบบเดียวกันกับที่ผู้ชายโดยมากมองต้นขาที่เปลือยเปล่าของผู้หญิง ส่วนคำพูดที่เฟิ่นเยียนจื่อพูดกับลู่เสี่ยวเฟิงคือ “你现在的样子看来虽然不太好，可是只要给你一盆热水，一块香胰子，让你好好地洗个澡，你就一定是个很好的男人了。(สภาพท่านตอนนี้แม้จะดูไม่ได้ แต่ถ้าได้น้ำร้อนสักถัง สบู่สักก้อน ให้ท่านได้ค่อย ๆ ขำระล้างร่างกาย ท่านก็จะกลายเป็นบุรุษผู้งดงามเป็นแน่)” (古龙, 2018b, p. 24)

⁹⁸ ก่วนจยาฝัว (管家婆) มีความหมายว่า แม่บ้าน ผู้หญิงผู้ดูแลบ้าน

ฟู (花寡妇) เย่หลิง (叶灵) บอกคู่เสี่ยวเฟิงว่าเปี้ยวเกอเป็นผู้ชายอีกคนหนึ่งที่ยากจะถอดกางเกงคู่เสี่ยวเฟิง ส่วนฮวากว่าฟูก็พูดกับเปี้ยวเกอว่าเปี้ยวเกอเกลียดตัวเธอเพราะเปี้ยวเกอชอบผู้ชาย แต่ผู้ชายมักจะชอบเธอ จะเห็นว่าในตัวละครกวนจยาฝัวและเปี้ยวเกอซึ่งชอบผู้ชายแต่ไม่ได้แสดงพฤติกรรมแบบผู้หญิงหรืออีกนัยหนึ่งคือไม่ได้สูญเสียความเป็นชายไม่ได้ถูกบรรยายหรือถูกมองด้วยสายตาที่รังเกียจมากเท่ากับตัวละครเฟิ่นเยียนจื่อ (粉燕子) ที่แม้จะเป็นคนรักสองเพศชอบทั้งผู้หญิงและผู้ชาย แต่สูญเสียลักษณะของความเป็นชายและมีสายตาและการใช้คำพูดที่เหมือนกับผู้หญิงแสดงให้เห็นว่ารสนิยมชอบเพศเดียวกันเป็นสิ่งที่ผู้เขียนและสังคมรู้สึกว่าจะแตกต่างแต่ไม่น่าวิตกกังวลสิ่งที่น่าวิตกกังวลคือการสูญเสียความเป็นชายและกลายเป็นหญิงซึ่งสอดคล้องไปกับพัฒนาการของรักร่วมเพศในสังคมจีนที่ความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างเพศเดียวกันเป็นสิ่งที่ปรากฏมาตั้งแต่ยุคก่อนสมัยใหม่และไม่ได้ถูกมองว่าเป็นสิ่งที่ผิดปกติหรือเป็นอัตลักษณ์ของกลุ่มคนที่แปลกแตกต่าง เป็นแค่รสนิยมทางเพศเท่านั้น ในขณะที่ผู้ชายที่แต่งกายเป็นผู้หญิงหรือมีพฤติกรรมแบบผู้หญิงกลับเป็นกลุ่มคนที่ถูกจัดประเภทว่ามีพฤติกรรมที่เปี้ยวเบนและมีอัตลักษณ์ที่ชัดเจนกว่า และยังเป็นอัตลักษณ์ที่ก่อให้เกิดความกังวลเป็นอย่างมากในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่จีนถูกรุกรานอย่างหนักจากจักรวรรดินิยมตะวันตกและญี่ปุ่นและถูกฉายภาพว่าเป็นคนป่วยหรือคนอ่อนแอแห่งเอเชีย พฤติกรรมที่แสดงถึงการสูญเสียความเป็นชายและกลายเป็นหญิงซึ่งถูกผูกโยงไว้กับความอ่อนแอจึงเป็นสิ่งที่สร้างความวิตกกังวลได้มากกว่า

ความกังวลที่แสดงออกในรูปแบบของการรังเกียจ เขี่ยดหยาม ไปจนถึงการด้อยค่าผู้ชายที่สูญเสียความเป็นชายยังปรากฏให้เห็นในตัวละครสงเหินยงจื่อ (熊娘子) ในนวนิยายเรื่อง *ฮว่าเหมยเหนี่ยว* (画眉鸟) ในชุดฉู่หลิวเซียง สงเหินยงจื่อเป็นชายงามที่มีอาภักภริยาล้ายผู้หญิง (娘娘腔) จอมยุทธ์ท้าวยุทธจักรไม่ว่าจะเป็นฝ่ายธรรมะหรือฝ่ายอธรรมล้วนแต่รังเกียจเขา เพราะในอดีตเขาใช้ความงามของตนเองเพื่อหลอกล่อผู้หญิงจำนวนมาก หลิวอู่เหมยพูดถึงเขาว่าเป็น “不男不女的人妖 (กระเทยที่ไม่ใช่ทั้งชายและหญิง)” (古龙, 2013b, p. 865) สงเหินยงจื่อเป็นชายที่มีใบหน้าอ่อนหวานราวกับสตรีหน้าตาของเขาละม้ายคล้ายกับกวงหนันเยียน (宫南燕) ซึ่งเป็นสตรีรูปงาม สงเหินยงจื่อใช้ความสามารถในการแปลงโฉมทำหน้ากาหน้ามนุษย์ชายงามเพื่อลวงล่อหญิงสาวทั้งหลาย ความงามของสงเหินยงจื่อนอกจากจะเป็นที่ตบตาต้องใจของผู้หญิงทั่วไปแล้ว ยังเป็นที่ถูกใจของสุมู่อินจี (水母阴姬) เจ้าสำนักวังน้ำทิพย์ (神水宫) ที่เป็นผู้หญิงที่ชอบผู้หญิงและมีความ

เป็นชายสูงจนทั้งสองเกิดความสัมพันธ์กันจนมีบุตรด้วยกันหนึ่งคน ภายหลังจากที่ทั้งสองได้เลิกรากัน สุธมฺมือนิจก็มีความสัมพันธ์ที่แนบแน่นกับลูกศิษย์คนหนึ่งของตนเองคือกन्हันเยียนที่หน้าตาละม้ายคล้ายกับสงเหียงจื่อ สงเหียงจื่อแม้จะไปหลอกหลวงลูกสาวและภรรยาของชาวยุทธ์จำนวนมาก แต่ก็ไม่ปรากฏว่าเขามีความสัมพันธ์หรือมีรสนิยมทางเพศต่อเพศเดียวกัน จะเห็นได้ว่าสิ่งที่เสียงของผู้เล่าและตัวละครในตวับทให้ความสำคัญในตัวของสงเหียงจื่อไม่ใช่รสนิยมทางเพศของเขา แต่เป็นความเป็นหญิงของเขา แม้ว่าสงเหียงจื่อจะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิงและมีลูกได้เนกเช่นเดียวกับผู้ชายทั่วไป แต่สงเหียงจื่อก็ยังคงเป็นกระเทยที่ไม่เป็นทั้งหญิงและชาย และเป็นที่รังเกียจของชาวยุทธ์เพราะภาวะสูญเสียความเป็นชายและกลายเป็นหญิงในตัวเขา ทั้งนี้การที่ผู้ชายสูญเสียความเป็นชายจนคล้ายผู้หญิงเป็นสิ่งที่ทั้งผู้เขียนและสังคมในขณะนั้นวิตกกังวล ยิ่งไปกว่านั้น พฤติการณ์การหลอกหลวงสตรีด้วยหน้ากาขายงามก็สร้างความประหวั่นพรั่นพรึงให้กับสังคมไม่น้อย เพราะการที่สงเหียงจื่อสามารถเปลี่ยนแปลงหน้าตาตนเองจากหญิงเป็นชาย จากชายเป็นหญิงได้ตลอดเวลาแสดงให้เห็นถึงความไม่คงที่ของความเป็นชายและความเป็นหญิงที่สิ้นไหลไปมา ตัวละครสงเหียงจื่อแสดงให้เห็นว่ามนุษย์เพศชายที่รักและชอบผู้หญิงอาจมีรูปลักษณ์และกริยาแบบผู้หญิงได้ รสนิยมทางเพศกับความเป็นหญิงความเป็นชายไม่ได้สัมพันธ์กันในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งเสมอไป ซึ่งเป็นการสั่นคลอนความเชื่อที่ว่าความเป็นชายและความเป็นหญิงเป็นข้อตรงข้ามและผูกโยงกับคุณสมบัติบางอย่าง

จากการวิเคราะห์ตวับทข้างต้นจะเห็นว่าทั้งตัวละครชายที่มีรสนิยมทางเพศแบบรักเพศเดียวกันและตัวละครชายที่สูญเสียความเป็นชายและมีความเป็นหญิงสูงต่างถูกเขียนให้เป็นสิ่งที่แตกต่างและแปลกไปจากปกติผ่านสายตาของตัวละครเอกจอมยุทธ์ ตัวละครที่เป็นชายจริงหญิงแท้และเสียงของผู้เล่าเรื่อง โดยที่ตัวละครที่มีรสนิยมทางเพศแบบรักเพศเดียวกันได้รับการรังเกียจเหยียดหยามและต่อต้านน้อยกว่าตัวละครที่รูปร่างหน้าตา อากัปกิริยา พฤติกรรมไปจนถึงการแต่งกายละม้ายคล้ายผู้หญิง สะท้อนให้เห็นแบบจิ้นตามคติของสำนักขงจื่อที่มองว่าความเป็นหญิงคือสิ่งที่ต่ำต้อยด้อยค่ากว่าความเป็นชาย มนุษย์ที่สูญเสียความเป็นชายกลายเป็นหญิงเป็นสิ่งที่มิชีวิตที่ควรถูกดูถูกเหยียดหยามเพราะกลายสภาพจากสิ่งที่เหนือกว่าและสมบูรณ์กว่าอย่างเพศชายและความเป็นชายสู่สิ่งที่ด้อยกว่าและไม่สมบูรณ์อย่างเพศหญิงและความเป็นหญิง การด้อยค่าตัวละครที่สูญเสียความเป็นชายกลายเป็นหญิงยังสะท้อนให้เห็นว่าสิ่งที่สร้างความวิตกกังวลและคุกคามความมั่นคง

ทางอัตลักษณ์ความเป็นชายของกู่หลงและผู้คนในสังคมยุคนั้นคือการถดถอยของความเป็นชายและการเพิ่มพูนของความเป็นหญิงซึ่งเกิดขึ้นพร้อมไปกับการสูญเสียสถานะความเป็นรัฐประชาชาติในประชาคมโลกของสาธารณรัฐจีนที่เกิดขึ้นตั้งแต่ปลายทศวรรษที่ 1960 และตลอดทศวรรษที่ 1970 ตัวละครชายที่สูญเสียความเป็นชายและกลายเป็นหญิงจึงเป็นไม่ใช่เพียงการตอกย้ำถึงความไม่มั่นคงของอัตลักษณ์ความเป็นชายของมนุษย์เท่านั้น แต่ยังหมายถึงความอ่อนแอ ไร้อำนาจของผู้นำสาธารณรัฐจีนที่ถูกสร้างให้เป็นบิดาของชาติและสถานะที่ไม่มั่นคงของรัฐประชาชาติสาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวันในช่วงเวลานั้นด้วย และด้วยเหตุนี้การประณามหยามเหยียดตัวละครชายผู้สูญเสียอัตลักษณ์ความเป็นชายจึงเป็นสิ่งที่ต้องเกิดขึ้นเพื่อรักษาความปกติของอัตลักษณ์ความเป็นชายเอาไว้ การบรรยายตัวละครชายรักชายในฐานะของสิ่งที่เปี่ยมเบน ผิดปกติ นำรังเกียจยังสอดคล้องไปกับการสร้างภาพลักษณ์ของชายรักชายในไต้หวันในช่วงปีค.ศ. 1950-1980 ในสื่อหนังสือพิมพ์ในฐานะสิ่งมีชีวิตที่เปี่ยมเบนอันเกิดมาจากปัญหาทางจิตวิทยาซึ่งเป็นการอธิบายที่รับมาจากตะวันตก ในขณะที่เดียวกันชายรักชายก็ถูกจัดประเภทจากรัฐว่าเป็นโสเภณีซึ่งเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายและจำเป็นต้องถูกควบคุมโดยมีการออกกฎหมายตำรวจ (the Police Law) และมอบหมายให้ตำรวจทำหน้าที่ฟื้นฟูศีลธรรมอันดีงาม ตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ 1950-1980 เพื่ออนุรักษ์ปกป้องความเป็นจีนแบบดั้งเดิมเอาไว้ให้พ้นจากความเสื่อมสลายทางศีลธรรมจากทุนนิยมของตะวันตก (Huang, 2011) นอกจากนี้การปรากฏตัวของตัวละครชายที่ขอบเพศเดียวกันและตัวละครชายที่สูญเสียความเป็นชายยังช่วยเน้นย้ำถึงความเป็นชายที่เป็นสิ่งที่ปกติและเหนือกว่าของตัวละครเอกจอมยุทธ์ ดังจะเห็นได้จากการที่ตัวละครเอกจอมยุทธ์ที่เป็นชายแท้มีความสามารถที่เหนือกว่าและสามารถเอาชนะตัวละครที่สูญเสียความเป็นชายและมีความเป็นหญิงสูงได้ทุกครั้ง ในขณะที่ตัวละครเหล่านี้นอกจากจะพ่ายแพ้ให้แก่ตัวละครจอมยุทธ์แล้ว ยังมีจุดจบที่ไม่ดีอีกด้วย

6.5.2 หญิงรักหญิงผู้คุกคามความเป็นชาย

ในโลกทัศน์แบบจีนตามคติของสำนักขงจื้อ ความเป็นหญิงต่ำต้อยกว่าความเป็นชาย ผู้หญิงด้อยค่ากว่าผู้ชาย ผู้หญิงเป็นเพศที่ทั้งโง่เขลาและอ่อนแอและไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้ด้วยตนเอง ไม่สามารถอยู่โดยปราศจากผู้ชายได้ ผู้หญิงมีที่ทางของตนเองคือพื้นที่ภายในบ้าน ทำหน้าที่เป็นแม่บ้าน ผู้ดูแลบ้าน เป็นภรรยาผู้ปรนนิบัติและเชื่อฟังสามี เป็นแม่พันธุ์ผู้ให้กำเนิดลูกหลานสืบวงศ์ตระกูลและ

เผ่าพันธุ์ ผู้หญิงที่ปรารถนาจะออกมาทำงานนอกบ้าน ทำงานแบบเดียวกับที่ผู้ชายทำ อยากเป็นแบบที่ผู้ชายเป็นจึงเป็นผู้หญิงที่โง่เขลา เป็นผู้หญิงขบถ เป็นผู้หญิงที่ไม่ดี โลกทัศน์ที่กดทับผู้หญิงและด้อยค่าความเป็นหญิงข้างต้นพบได้ทั่วไปในนวนิยายกำลังภายในรวมไปถึงนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนทั้งสองชุดของกู่หลง

ตัวละครหญิงรักหญิงที่เปิดช่องทางของความเป็นไปได้ที่ผู้หญิงจะหนีออกจากอำนาจของผู้ชายและอยู่เหนือกว่าผู้ชายจึงเป็นตัวละครที่สร้างความสั่นสะเทือนให้กับระเบียบทางสังคมของสังคมจีนตามขนบแบบขงจื้อ ตัวละครประเภทนี้มักถูกเขียนให้เป็นปีศาจร้ายผู้ทะเยอทะยานและเต็มไปด้วยความปรารถนา ดังจะเห็นได้จากถึงเซ่อชิง (唐可卿) กับหลี่สยา (李霞) ในนวนิยายเรื่อง *อินโกวตุ่ฟ่ง (銀钩赌坊)* และกงหนานเยียน (宫南燕) กับสุยหม่ออินจี (水母阴姬) ในนวนิยายเรื่อง *ฮว่าเหมยเหนี่ยว (画眉鸟)*

ในนวนิยายเรื่อง *อินโกวตุ่ฟ่ง (銀钩赌坊)* หลี่สยาเป็นภรรยาเอกของหลานหูจื่อ (蓝胡子) หลี่สยาเป็นผู้หญิงที่มากด้วยความปรารถนาทั้งความปรารถนาทางเพศและความปรารถนาในทรัพย์สินเงินทอง หลี่สยาขโมยหัวข่าผาย (罗刹牌) ป้ายสัญลักษณ์ของเจ้าสำนักลัทธิหัวข่าจากสามิตนเองก่อนจะหนีไปกบดานที่บ้านเกิดของตัวเองกับถึงเซ่อชิงเมียอีกคนของหลานหูจื่อ หลี่স্যามีความปรารถนาต่อทั้งผู้หญิงและผู้ชาย เมื่อความปรารถนาทางเพศของเธอมีนามากจะแสดงออกมาเป็นอาการต่าง ๆ ตั้งแต่เหงื่อออกบนใบหน้า ปีกจมูกขยายกว้าง หอบ ม่านตาขยายกว้าง ความปรารถนาทางเพศของเธอมีนามากถึงขั้นที่เธอกล่าวต่อคู่เสี่ยวเฟิงโดยไม่อ้อมค้อมว่าเธอมีความปรารถนา เธอต้องการผู้ชายมาปลดเปลื้องความปรารถนา และเธอไม่มีผู้ชายมาหลายเดือนแล้ว แม้แต่ตอนที่เธอถูกฆ่าก็เป็นในขณะที่เธอกำลังมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย ภาพลักษณ์ผู้หญิงที่เปี่ยมล้นด้วยความปรารถนาทางเพศของหลี่স্যายังถูกแสดงแบบเหมารวม (stereotype) ผ่านรูปร่างหน้าตา ดังคำบรรยายที่ว่า “她长得虽不美，可是这种女人却通常都有种奇异而邪恶的吸引力，尤其是那厚而多肉的嘴唇，总能让男人联想起某种原始的罪恶。(แม้ว่าเธอ(หลี่สยา)จะไม่สวย แต่ผู้หญิงประเภทนี้มักมีแรงดึงดูดที่แปลกประหลาดและชั่วร้าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งริมฝีปากที่หนาและแน่นมักจะทำให้ผู้ชายนึกถึงบาปกำเนิดบางประเภท)” (古龙, 2018e, p. 153)

ส่วนถึงเซ่อชิงก็ถูกเขียนให้เป็นคนโรคจิตที่ชอบทรมานมนุษย์ เมื่อหนีจากหลานหูจื่อมาพร้อมกับหลี่สยา ถึงเซ่อชิงก็เปิดร้านเหล้าชื่อ “ไม่เมาไม่ได้กลับ (不醉无归小酒家)” โดยมีวัตถุประสงค์

เพื่อล่อลวงผู้ชายเข้าไปทรมาน ลู่เสี่ยวเฟิงก็พลาดพลั้งเข้าไปดื่มในร้านนี้ ถึงเธอชิงพูดจาเอาใจลู่เสี่ยวเฟิง กินเหล้ากับลู่เสี่ยวเฟิงจนกรึ่ม เมื่อลู่เสี่ยวเฟิงเริ่มคิดจะใช้เสน่ห์ของตนเองเพื่อสืบถามข้อมูลจากถึงเธอชิง ถึงเธอชิงจู้ ๆ ก็ตบป้องหูเขาอย่างเต็มแรง พร้อมกับบริภาษลู่เสี่ยวเฟิงอย่างรุนแรง ที่เป็นเช่นนี้เพราะถึงเธอชิงมีนิสัยประหลาด ชอบทรมานผู้ชาย ยิ่งเห็นผู้ชายทรมาน เธอก็ยิ่งมีความสุข จะเห็นได้ว่าทั้งหลี่เสยาและถึงเธอชิงที่เป็นตัวละครที่เป็นคนรักสองเพศ (bisexual) มีความสัมพันธ์กับทั้งผู้หญิงและผู้ชายถูกสร้างให้มีลักษณะที่แปลกประหลาดผิดปกติทั้งทางร่างกาย จิตใจ และการแสดงออก และเป็นตัวละครประเภทหญิงร้ายที่เต็มไปด้วยความปรารถนาและใช้ร่างกายในการยั่วยวนผู้ชายเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์บางอย่าง หลี่เสยาใช้ร่างกายยั่วยวนผู้ชายเพื่อปลดปล่อยความปรารถนา ในขณะที่ถึงเธอชิงยั่วยวนผู้ชายเพื่อปลดปล่อยความเกลียดชัง อาจมองได้ว่าตัวละครทั้งสองตัวคือตัวแทนของผู้หญิงที่ขัดต่อชนบแบบขงจื้อ พวกเขาตอบโต้สังคมปิตาธิปไตยที่ผู้หญิงมีสามีได้คนเดียวในขณะที่ผู้ชายมีภรรยาได้หลายคน ด้วยการไม่เชื่อสัตย์ต่อสามี ลักลอบได้เสียกันเอง ไปจนถึงหนีออกจากบ้านมาพร้อมกับทรัพย์สินของสามีสะท้อนให้เห็นแนวคิดสตรีนิยมสุดโต่ง⁹⁹ที่ต้องการขจัดผู้ชายออกจากสมการความสัมพันธ์เพื่อปลดปล่อยผู้หญิงออกจากกระบอบปิตาธิปไตย อย่างไรก็ตาม ตัวบทก็สะท้อนความเชื่อของผู้เขียนและรวมไปถึงของคนในสังคมได้หัวนในขณะนั้นที่ว่าผู้หญิงไม่สามารถหนีไปจากสังคมปิตาธิปไตยและขจัดผู้ชายออกไปได้ หลี่เสยาแม้ว่าจะมีความสัมพันธ์กับถึงเธอชิง แต่ก็ยังคงโหยหาความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ชาย ซึ่งหมายความว่าความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างผู้หญิงด้วยกันเองไม่สามารถแทนที่ความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างผู้หญิงกับผู้ชายได้ ในขณะที่ถึงเธอชิงแม้จะได้หลอกล่อและทรมานผู้ชายเพื่อปลดปล่อยความเคียดแค้น แต่ชีวิตของเธอก็ไม่อาจหลุดหนีไปจากผู้ชายได้ ผู้ชายยังคงเป็นส่วนสำคัญที่ขาดไม่ได้ในการปลดปล่อยความเคียดแค้นของเธอและทำให้เธอมีความสุข ผู้หญิงอย่างไรเสียก็ไม่มีทางมีชีวิตอยู่โดยปราศจากผู้ชายได้

ในนวนิยายเรื่อง*ฮว่าเหมยเหนี่ยว (画眉鸟)* กงหนานเยียนเป็นผู้หญิงที่มีความเป็นหญิงเหมือนกับผู้หญิงทั่วไป แต่ตกหลุมรักสุหม่อจินอาจารย์ของตนเองที่เป็นผู้หญิงที่มีความเป็นชายสูง

⁹⁹ เป็นแนวคิดสตรีนิยมที่ต้องการขจัดความเหนือกว่าของผู้ชาย (male supremacy) ออกไปและจัดระเบียบทางสังคมใหม่ทั้งหมด อาทิ แนวคิดของแอนเดรียน ริช (Adrienne Rich) ที่เสนอให้ผู้หญิงนิยามตนเองกับผู้หญิง (woman-identified-woman) และสร้างความต่อเนื่องของเลสเบียน (lesbian continuum) เพื่อให้ผู้หญิงหลุดจากการถูกยึดไว้กับผู้ชายภายใต้แนวคิดแบบความรักทางเพศที่เป็นจารีต (compulsory heterosexuality) แนวคิดสุดโต่งเช่นนี้เป็นที่แพร่หลายในขบวนการสตรีนิยมสุดโต่งในช่วงปลายทศวรรษที่ 1960 ถึงทศวรรษที่ 1980

กงหนานเยียนได้รับความรักจากสุษหม่ออินจีเพราะเธอหน้าตาเหมือนกับสงเหิงจื่ออดีตคนรักของเธอที่เป็นชายงามที่หน้าตาสวยหวานราวกับผู้หญิง กงหนานเยียนแม้จะเป็นลูกศิษย์หญิงคนสนิทของสุษหม่ออินจี แต่เธอก็ยังรู้สึกวุ่นวายใจของสุษหม่ออินจีไม่อาจลืมสงเหิงจื่อได้ ด้วยเหตุนี้เมื่อสบโอกาสเธอวางแผนอ้างเรื่องลูกสาวของสงเหิงจื่อกับสุษหม่ออินจีลวงสงเหิงจื่อให้ไปพบ ทั้งสองมีเพศสัมพันธ์กันอย่างเร่าร้อน และเมื่อเสร็จกิจกงหนานเยียนก็เอาเม็ดสงเหิงจื่อก่อนที่จะควักหัวใจของเธอออกมา ในฉากดังกล่าวบทสนทนาระหว่างสงเหิงจื่อกับกงหนานเยียนเปิดเผยให้ผู้อ่านรู้ว่ากงหนานเยียนมีเพศสัมพันธ์กับสงเหิงจื่อเพราะอยากรู้ว่าสงเหิงจื่อเก่งในเรื่องนี้มากแค่ไหน เหตุใดผู้หญิงทุกคนที่เคยมีความสัมพันธ์กับสงเหิงจื่อถึงลืมไม่ได้รวมไปถึงสุษหม่ออินจีที่กงหนานเยียนรักจนหมดหัวใจ

สุษหม่ออินจีเป็นผู้หญิงที่มีความเป็นชายสูง เธอตัวสูง คิ้วดกดำ ผู้เล่าบรรยายว่าใบหน้าของสุษหม่ออินจีไม่เหมือนใบหน้าของผู้หญิง ถ้าไม่ได้เห็นรูปร่างของเธอ ฉู่หลิวเซียงคงคิดว่าเธอเป็นผู้ชาย แม้ว่าสุษหม่ออินจีจะดูหวานชื่นกับกงหนานเยียน แต่เธอก็ไม่ได้มีความสัมพันธ์กับผู้หญิงเพียงคนเดียว วังน้ำทิพย์มีทางเดินลับใต้ดินที่เชื่อมที่อยู่ของสุษหม่ออินจีเข้ากับห้องพักของลูกศิษย์สตรีทั้งหลาย สุษหม่ออินจีจึงเป็นผู้หญิงผู้มารักและความปรารถนาผู้แสดงออกต่อสาธารณชนว่าตนเองสันโดษและเคร่งครัดในศาสนา ดังจะเห็นได้จากการที่วังน้ำทิพย์เชิญหลวงจีนอุฮวามาเทศน์เป็นประจำและพิธีกรรมต่าง ๆ ที่ทำให้สุษหม่ออินจีเสมือนเป็นผู้วิเศษมีอิทธิฤทธิ์ สุษหม่ออินจียามที่อยู่ในพื้นที่ส่วนตัวน่าจะแต่งตัวแบบผู้ชายเพราะฉู่หลิวเซียงพบกางเกงผู้ชายแบบเดียวกับที่เขาสวมใส่ในตู้เสื้อผ้าของสุษหม่ออินจี ผู้เล่าบรรยายสุษหม่ออินจีผ่านสายตาของฉู่หลิวเซียงว่า “阴姬本来就是個不正常的女人，她的情欲是畸形的，她讨厌男人，却将情欲在女人身上发泄。(สุษหม่ออินจีแต่ไหนแต่ไรมาก็เป็นผู้หญิงที่ไม่ปกติ ความปรารถนาของนาง พิกลพิการ นางรังเกียจผู้ชาย แต่กลับปลดปล่อยความปรารถนาบนร่างของผู้หญิง)” (古龙, 2013b, p. 950) ความรักที่สุษหม่ออินจีมีต่อผู้หญิงด้วยกันถูกอธิบายโดยลูกศิษย์คนหนึ่งของนางว่าเป็น “可怕灾祸(ภัยที่น่ากลัว)” (古龙, 2013b, p. 950) ในขณะที่ความรักระหว่างสุษหม่ออินจีกับสงเหิงจื่อก็ถูกอธิบายว่าเป็นความรักที่ไม่ปกติ (不正常的情感) (古龙, 2013b, p. 951)

จะเห็นได้ว่าทั้งกงหนานเยียนและสุษหม่ออินจีต่างถูกสร้างให้เป็นผู้ที่ไม่ปกติ กงหนานเยียนเพียงเพราะความหึงหวงและอิจฉาที่สุษหม่ออินจีลืมสงเหิงจื่อไม่ได้ ถึงกับฆ่าสงเหิงจื่อแล้ว

ควักหัวใจออกมา ในขณะที่สุษมูอินจีก็เป็นผู้หญิงที่เต็มไปด้วยความปรารถนา แต่เป็นความปรารถนาที่พิกลพิการ ยังพัฒนาได้ไม่เต็มที่¹⁰⁰ ความปรารถนาที่มีต่อเพศเดียวกันถูกทำให้เป็นสิ่งที่ยังพัฒนาไม่สมบูรณ์เหมือนกับภาพลักษณ์ของผู้หญิงที่มักถูกเปรียบเทียบกับเด็กคือเป็นมนุษย์ที่ยังไม่สมบูรณ์ นอกจากนี้ความรักระหว่างผู้หญิงด้วยกันยังเต็มไปด้วยความหึงหวง ความอิจฉาริษยา เพราะผู้หญิงเป็นเพศที่ขบถครอบครองเป็นเจ้าของแต่ผู้เดียว ความสัมพันธ์ระหว่างสองหญิงจึงกับสุษมูอินจีและภรรยาเยียนยิ่งตอกย้ำว่าไม่ว่าผู้หญิงจะรังเกียจหรือหลีกเลี่ยงจากผู้ชายมากเพียงใด สุดท้ายแล้วในสัญชาตญาณส่วนลึกของผู้หญิงก็ยังคงต้องการผู้ชายและหน้าที่การสืบเผ่าพันธุ์มนุษย์ด้วยการเป็นแม่ก็เป็นสิ่งที่ผู้หญิงไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้

จากการวิเคราะห์ตัวบทข้างต้น จะเห็นได้ว่ามีเพียงตัวละครสุษมูอินจีเท่านั้นที่เป็นตัวละครที่ความเป็นหญิงลดลงจนกลายเป็นชาย สภาวะดังกล่าวถูกอธิบายว่าเป็นความผิดปกติ แต่ก็ไม่ใช่ความผิดปกติที่รุนแรงจนน่าวิตกกังวลจนถูกประณาม เพราะความเป็นชายอย่างไรเสียก็เป็นสิ่งที่สูงส่งกว่าและสมบูรณ์กว่าความเป็นหญิง ในขณะที่รสนิยมทางเพศแบบหญิงรักหญิงต่างหากที่เป็นสิ่งที่มีความผิดปกติที่รุนแรงจนเกิดเสียงประณามอย่างต่อเนื่องในตัวบท อาจกล่าวได้ว่าสภาวะความเป็นหญิงลดลงจนกลายเป็นชายไม่ได้เป็นสิ่งที่น่ากังวลสำหรับสังคมได้หวนในยุคสมัยนั้นซึ่งเป็นสังคมปิตาธิปไตยที่เชิดชูความเป็นชายเท่ากับพฤติกรรมทางเพศระหว่างผู้หญิงที่ตัดผู้ชายออกจากสมการที่นอกจากจะเป็นการหยามเกียรติความเป็นชายแล้วยังเป็นพฤติกรรมที่ทำให้รัฐประชาชาติอ่อนแอลงไปกว่าเดิมเพราะความสัมพันธ์ในรูปแบบดังกล่าวไม่ก่อให้เกิดการเพิ่มขึ้นของจำนวนพลเมือง การกำหนดให้ตัวละครหญิงเหล่านี้บางตัวสุดท้ายต้องกลับไปมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ชายก่อนตาย ในขณะที่บางตัวพาแพ้วแก่ผู้ชายก็ยังสะท้อนให้เห็นถึงการตอกย้ำว่าผู้หญิงไม่มีทางอยู่รอดได้โดยปราศจากผู้ชาย และไม่มีวันเอาชนะผู้ชาย

กล่าวโดยสรุปตัวละครผู้มีความหลากหลายทางเพศทั้งผู้ที่มีรสนิยมทางเพศที่แตกต่างและผู้ที่มีการทำทาง พฤติกรรม การแต่งกายที่แตกต่างไปจากเพศทางชีววิทยาของตนเองต่างถูกมองว่าเป็นสิ่งที่ไม่ปกติ เพียงแต่ระดับความรุนแรงของความผิดปกติจะแตกต่างไปตามเพศทางชีววิทยาแต่ดั้งเดิมกับรสนิยมทางเพศและ/หรือการแสดงออกทางเพศ (gender performance) สำหรับตัวละครที่มีเพศ

¹⁰⁰ ตัวบทบรรยายความปรารถนาของสุษมูอินจีว่าเป็น 畸形的情欲 畸形的爱欲 คำว่า 畸形 หมายถึงสิ่งที่ยังพัฒนาได้ไม่เต็มที่ ไม่สมบูรณ์ มักใช้ในการบรรยายอวัยวะที่ผิดปกติ ไม่สมบูรณ์

ทางชีววิทยาเป็นผู้ขายการรักชอบหลงใหลเพศเดียวกันเป็นความผิดปกติที่ไม่รุนแรงและไม่ได้สร้างความวิตกกังวลเท่ากับการแสดงออกทางเพศแบบผู้หญิงอันหมายถึงการเสื่อมถอยของความเป็นชาย และกลายเป็นหญิงซึ่งเป็นภาวะที่ต่ำต้อยกว่า ในขณะที่ตัวละครที่มีเพศทางชีววิทยาเป็นผู้หญิงแสดงออกทางเพศว่าเป็นชายไม่ใช่สิ่งที่น่ากังวลและถูกประณามเท่ากับบรรณนิยามทางเพศแบบหญิงรักหญิง การนำเสนอเช่นนี้แสดงให้เห็นว่าในความคิดของกู่หลงและสังคมไต้หวันในตอนนั้นความเป็นหญิงคือสิ่งที่ต่ำต้อยต่ำกว่าความเป็นชาย การเสื่อมถอยของความเป็นชายกลายเป็นหญิงคือการเปลี่ยนสภาพจากสมบูรณ์ไปเป็นไม่สมบูรณ์ สะท้อนโลกทัศน์แบบจีนตามคติของสำนักขงจื๊อที่ยังมีอิทธิพลเป็นอย่างยิ่งในสังคมไต้หวัน สิ่งเหล่านี้ยังแสดงให้เห็นว่าสิ่งที่สร้างความกังวลให้กับสังคมไต้หวันในปลายทศวรรษที่ 1960 ถึงต้นทศวรรษที่ 1980 คือความเป็นชายที่ลดน้อยถอยลงและกระแสแนวคิดสตรีนิยมสายที่ปฏิเสธผู้ชาย ภายใต้บริบททางการเมืองและสังคมของสาธารณรัฐจีนในช่วงทศวรรษที่ 1970 ที่ต้องเผชิญกับการถูกแทนที่ในสหประชาชาติโดยรัฐบาลจีนคอมมิวนิสต์ บทบาทและอิทธิพลในเวทีโลก ไปจนถึงการค่อย ๆ กลายเป็นดินแดนที่ประเทศส่วนใหญ่บนโลกไม่ยอมรับว่าเป็นรัฐ สาธารณรัฐจีนหรือไต้หวันได้กลายสภาพเป็นรัฐประชาชาติที่อ่อนแอ ด้วยเหตุนี้แม้ว่ากระแสแนวคิดสตรีนิยมและความหลากหลายทางเพศจากโลกตะวันตกได้เข้ามาในสาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวัน แต่สังคมไต้หวันโดยเฉพาะอย่างยิ่งชนชั้นนำทางการเมืองและทางวัฒนธรรมก็ยังไม่สามารถยอมรับแนวคิดเหล่านี้ได้และมองว่าแนวคิดเหล่านี้รวมถึงปรากฏการณ์การเรียกร้องสิทธิสตรีและผู้มีความหลากหลายทางเพศเป็นยาพิษของวัฒนธรรมตะวันตก เห็นได้จากการรณรงค์การฟื้นฟูศีลธรรมตามแบบลัทธิขงจื๊อที่ใช้ทั้งกฎหมายและเจ้าหน้าที่รัฐเป็นเครื่องมือในการควบคุมความประพฤติของพลเมือง รวมถึงความคาดหวังและความปรารถนาให้พลเมืองสาธารณรัฐจีนผสมผสานแนวคิดสมัยใหม่แบบตะวันตกกับแนวคิดดั้งเดิมของขงจื๊อที่ถูกสะท้อนออกมาในนวนิยายกำลังภายในทั้งสองชุดของกู่หลงซึ่งเป็นนวนิยายที่ได้รับความนิยมจากผู้อ่านเป็นอย่างมากในช่วงเวลานั้น

สรุป

ในกระบวนการสร้างตัวละครเอกจอมยุทธ์นักสืบในนวนิยายแนวกำลังภายในแนวสืบสวน สอบสวนของกู่หลงให้เป็นตัวแทนของพลเมืองสมัยใหม่ที่มีทัศนคติของมนุษย์สมัยใหม่อย่างการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผล มีความรู้และวิธีการเข้าถึงความจริงอย่างเป็นวิทยาศาสตร์แบบตัวละครเอก

นักสืบในนวนิยายสืบสวนสอบสวนตะวันตก และมีคุณสมบัติของจอมยุทธ์ผู้ทรงคุณธรรมตามแบบนวนิยายกำลังภายในและมีความสามารถในการควบคุมความปรารถนาของตนเองแบบมนุษย์ผู้ประเสริฐตามแนวคิดแบบขงจื้อก็มีการสร้างตัวละครที่มีคุณลักษณะที่แตกต่างให้เป็นคู่เปรียบเทียบกับที่ด้อยกว่าเพื่อขบขันคุณสมบัติของตัวละครเอกจอมยุทธ์ให้โดดเด่นมากยิ่งขึ้น ตัวละครที่ถูกสร้างเพื่อให้เป็นคู่เปรียบของตัวละครเอกจอมยุทธ์นักสืบ นอกจากตัวละครฝ่ายอธรรมอันได้แก่ผู้กระทำความผิดอันได้แก่อาชญากรและฆาตกรที่ถูกเปิดโปงโดยตัวละครเอกจอมยุทธ์ ยังมีตัวละครอีกสองประเภทที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อเป็นคู่เปรียบที่ด้อยกว่าตัวละครเอกจอมยุทธ์เสมอคือตัวละครผู้หญิงและตัวละครผู้มีความหลากหลายทางเพศโดยที่ตัวละครเหล่านี้อาจไม่ใช่ตัวละครฝ่ายอธรรม

ตัวละครหญิงในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนทั้งสองชุดของกู่หลงถูกสร้างขึ้นมาให้เป็นคู่เปรียบเทียบกับที่ด้อยกว่าของตัวละครเอกจอมยุทธ์ที่เป็นผู้ชาย ตัวละครหญิงและความเป็นหญิงถูกผูกโยงกับคุณสมบัติที่ถูกให้คำจำกัดความอย่างการใช้อารมณ์และความมกมาย ในขณะที่ตัวละครเอกจอมยุทธ์ซึ่งเป็นตัวแทนของความเป็นชายอันพึงประสงค์เป็นผู้มีเหตุผลและวิธีคิดที่เป็นวิทยาศาสตร์ นอกจากนี้ตัวละครหญิงโดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวละครหญิงที่ขบถต่อขนบมักแสดงความปรารถนาของตนเองออกมาโดยไม่ปิดบังโดยเฉพาะอย่างยิ่งความปรารถนาทางเพศที่มีต่อตัวละครเอกจอมยุทธ์ ตัวละครประเภทนี้หากเป็นตัวละครฝ่ายธรรมะส่วนใหญ่จะมีความสัมพันธ์แบบชั่วข้ามคืนหรือชั่วคราวกับตัวละครเอกจอมยุทธ์แต่สุดท้ายก็จะไม่สมหวังเพราะตระหนักได้ด้วยตนเองว่าไม่คู่ควรกับตัวละครเอกจอมยุทธ์ หากเป็นตัวละครฝ่ายอธรรมหรือตัวละครหญิงร้ายก็จะถูกวาดภาพให้เป็นผู้หญิงที่เต็มไปด้วยอารมณ์และความปรารถนา ตัวละครหญิงร้ายมักใช้ความปรารถนาเป็นหนึ่งในเครื่องมือที่จะเอาชนะตัวละครเอกจอมยุทธ์ แต่สุดท้ายก็จะต้องพ่ายแพ้ต่อตัวละครเอกจอมยุทธ์และถูกกำจัดไปในที่สุดเพราะตัวละครหญิงร้ายไม่สามารถควบคุมความปรารถนาทางเพศของตนเองได้ซึ่งยังขบขันความสามารถในการควบคุมอารมณ์ ควบคุมความปรารถนา และใช้เหตุผลและสติปัญญาของตัวละครเอกจอมยุทธ์

นอกเหนือไปจากตัวละครหญิงแล้ว ตัวละครผู้มีความหลากหลายทางเพศก็เป็นตัวละครอีกประเภทหนึ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาให้เป็นคู่เปรียบเทียบกับที่ด้อยกว่าของตัวละครเอกจอมยุทธ์ที่เป็นผู้ชาย ตัวละครผู้มีความหลากหลายทางเพศถูกวาดภาพให้เป็นสิ่งที่ผิดปกติ เบี่ยงเบนและเป็นอื่น ซึ่งในตอนท้ายสุดจะต้องถูกกำจัดออกไป โดยที่สิ่งที่สร้างความวิตกกังวลมากที่สุดคือความสัมพันธ์ทางเพศ

ระหว่างผู้หญิงกับผู้หญิง และภาวะสูญเสียความเป็นชายจนกลายเป็นหญิงในตัวละครที่มีเพศทางชีววิทยาเป็นชาย ในขณะที่รสนิยมทางเพศแบบชายรักชายและตัวละครหญิงที่มีความเป็นชายสูงไม่ใช่สิ่งที่คุกคามและสร้างความวิตกกังวลเท่ากับสองกรณีแรก ทั้งนี้เป็นเพราะความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างผู้หญิงกับผู้หญิงคือการตัดผู้ชายออกจากสมการของความปรารถนาซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่อาจยินยอมให้เกิดขึ้นได้ในนวนิยายกำลังภายในที่ผู้อ่านส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย สุดท้ายตัวละครหญิงที่มีความสัมพันธ์กับตัวละครหญิงด้วยกันเองจึงยังคงต้องการผู้ชายมากกว่า ในขณะที่ผู้ชายที่มีรูปร่างหน้าตา ท่วงท่า การแต่งกาย และพฤติกรรมแบบผู้หญิงแสดงให้เห็นถึงความเสื่อมถอยของความเป็นชาย การกลายเป็นหญิงซึ่งเป็นภาวะที่ถูกให้ค่าว่าด้อยกว่า ซึ่งเป็นสิ่งที่ถูกนำเสนอในต้วบหน้าว่าไม่อาจยอมรับได้

บทที่ 7

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

7.1 บทสรุป

จากการศึกษาแนวคิดเรื่องพลเมืองและรัฐประชาชาติสมัยใหม่ในนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนชุดฉู่หลิวเซียงและชุดลู่เสี่ยวเฟิงของกู่หลงซึ่งเขียนขึ้นระหว่างปลายทศวรรษที่ 1960 ถึงต้นทศวรรษที่ 1980 ได้ผลสรุปว่าแนวคิดที่สำคัญในการบ่มเพาะพลเมืองสมัยใหม่อาทิ การใช้วิทยาศาสตร์เป็นเครื่องมือในการแก้ไขปัญหา การปกครองโดยกฎหมาย การต่อต้านความรุนแรง ความเป็นปัจเจกบุคคล เสรีภาพและความเป็นส่วนตัวถูกนำเสนอผ่านการปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองคือฉู่หลิวเซียงและลู่เสี่ยวเฟิงกับตัวละครจอมยุทธ์อื่น ๆ ที่ยังยึดถือแนวคิดแบบดั้งเดิมของจีน การนำเสนอแนวคิดข้างต้นของตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองหลายครั้งมีความลึกซึ้งย้อนแย้งอันเป็นผลจากการปะทะสังสรรค์ของแนวคิดสมัยใหม่ที่มาจากตะวันตกกับแนวคิดดั้งเดิมของจีน เมื่อแนวคิดเรื่องพลเมืองสมัยใหม่ขัดแย้งกับค่านิยมหลักดั้งเดิมของจอมยุทธ์ ตัวละครเอกจอมยุทธ์มักเลือกรักษาคุณค่าเดิมไว้ก่อนเสมอ แสดงให้เห็นถึงกระบวนการผสมผสานระหว่างนวนิยายกำลังภายในกับนวนิยายสืบสวนสอบสวนที่ค่านิยมหลักของนวนิยายกำลังภายในยังคงเป็นแกนหลักสำคัญ และการทำให้ทันสมัยและความเป็นสมัยใหม่ที่แตกต่างกันในแต่ละภูมิภาคยุโรปตะวันตก ผู้วิจัยยังพบว่าร่องรอยของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ของสาธารณรัฐจีนก็ถูกนำเสนอซ้อนทับกับฉากท้องเรื่องที่ถูกกำหนดให้เกิดในยุคก่อนสมัยใหม่ผ่านการเดินทางไปยังดินแดนต่าง ๆ และการทำกิจกรรมและมีปฏิสัมพันธ์กับผู้คนที่หลากหลายของฉู่หลิวเซียงและลู่เสี่ยวเฟิง ร่องรอยดังกล่าวไม่เพียงให้เห็นถึงอิทธิพลของรัฐประชาชาติสมัยใหม่และวิถีชีวิตสมัยใหม่ที่มีต่อตัวกู่หลง แต่ยังสะท้อนให้เห็นถึงแนวคิดชาตินิยมของสาธารณรัฐจีนที่สมาทานแนวคิดจีนเดียวที่เป็นจักรวรรดิใหญ่มีหลากหลายชนชาติอยู่รวมกันโดยมีชาวจีนฮั่นเป็นหลัก ซึ่งเป็นอุดมการณ์ที่รัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งพยายามเผยแพร่และบ่มเพาะให้แก่พลเมืองสาธารณรัฐประชาชาติจีนบนเกาะไต้หวันเรื่อยมาผ่านระบบการศึกษาและสื่อสารมวลชน นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบอีกว่าในกระบวนการการนำเสนอแนวคิดเรื่องพลเมืองสมัยใหม่

ข้างต้น ตัวละครที่ถูกสร้างเพื่อเป็นคู่เปรียบต่างที่มีคุณสมบัติตรงกันข้ามกับตัวละครเอกจอมยุทธ์คือ ตัวละครผู้หญิง การดำรงอยู่ของตัวละครผู้หญิงนอกจากเพื่อสนองความต้องการของกู่หลงและผู้อ่าน แล้วมีจุดมุ่งหมายเพื่อขับเน้นแนวคิดเรื่องพลเมืองสมัยใหม่และคุณสมบัติพลเมืองสมัยใหม่ของตัวละครเอกจอมยุทธ์ ในขณะที่ตัวละครผู้มีความหลากหลายทางเพศถูกสร้างขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นถึงความเป็นชายที่เป็นมาตรฐานของตัวละครเอกจอมยุทธ์ แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ที่เข้ามากำกับมาตรฐานทางเพศของพลเมือง อีกทั้งยังสะท้อนให้เห็นถึงความวิตกกังวลที่กู่หลงและสังคมไต้หวันมีต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ การศึกษาวิจัยนี้แบ่งเป็น 3 หัวข้อหลักคือ ร่องรอยรัฐประชาชาติสมัยใหม่และเมืองสมัยใหม่ แนวคิดเรื่องพลเมืองสมัยใหม่ และคู่เปรียบต่างของพลเมืองสมัยใหม่

ในส่วนของร่องรอยของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ จากการศึกษาพบว่านวนิยายทั้งสองชุดของกู่หลงสร้างเขตแดนที่เป็นของจีนผ่านการเดินทางเพื่อคลี่คลายปริศนาและสืบสวนเหตุอาชญากรรมของตัวละครเอกจอมยุทธ์ยังสถานที่ต่าง ๆ โดยเขตแดนจีนที่ถูกเขียนขึ้นแตกต่างไปจากอาณาเขตของอาณาจักรหมิงในยุคโบราณที่ถูกกำหนดใช้เป็นฉากท้องเรื่องแต่กลับมีลักษณะที่ใกล้เคียงกับอาณาเขตของสาธารณรัฐจีนในยุคสมัยใหม่ พื้นที่ตั้งแต่จีนเจียงทางตะวันตกเฉียงเหนือไปจนถึงแม่น้ำซางฮวาในฮาร์บินซึ่งอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือถูกเขียนให้เต็มไปด้วยชาวจีนฮั่นและอิทธิพลของชาวจีนฮั่น ในขณะที่เกาะต่าง ๆ ในชายฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ซึ่งอาจรวมถึงเกาะไต้หวันก็ถูกเขียนให้เป็นพื้นที่ว่างเปล่าที่ชาวจีนฮั่นจากแผ่นดินใหญ่เป็นผู้เข้าไปบุกเบิก ยึดครอง และใช้ประโยชน์ การเขียนและให้ความหมายต่อดินแดนเหล่านี้ในลักษณะดังกล่าวผลิตซ้ำแนวคิดต้าจางกั๋ว (大中国) ที่รัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งผู้ปกครองสาธารณรัฐจีนในช่วงปลายทศวรรษที่ 1960 ถึงต้นทศวรรษที่ 1980 ยึดถือ มินหาซ้ำ การเขียนและให้ความหมายดังกล่าวซึ่งเป็นการเขียนเพื่อสร้างสำนึกและการรับรู้ทางประวัติศาสตร์ยังสร้างความชอบธรรมให้กับรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งในการปกครองเกาะไต้หวันและหมู่เกาะโดยรอบ

การเดินทางไปยังดินแดนต่าง ๆ ของตัวละครเอกจอมยุทธ์ยังสร้างภาพลักษณ์ความเป็นจีนที่แตกต่างและเหนือกว่าชนชาติอื่น ชนชาติจีนถูกเขียนให้เป็นชนชาติที่เป็นต้นกำเนิดและศูนย์กลางอารยธรรมของภูมิภาค ชาวจีนฮั่นมีวัฒนธรรมและความสามารถที่เหนือกว่าชนชาติในดินแดนจีนเจียงอย่างชาวซิวฉือ อารยธรรมจีนเป็นต้นแบบทางวัฒนธรรมของพวกเขาตองอิ่งหรือชาวญี่ปุ่น ภาพลักษณ์ดังกล่าวสอดคล้องกับภาพลักษณ์ของชาวจีนในเอกสารทางประวัติศาสตร์ของชาวจีนที่มักมองตนเอง

ว่าเป็นผู้เหนือกว่าทางอารยธรรมและเป็นศูนย์กลางของอารยธรรมที่ถูกล้อมรอบโดยชนชาติอื่นที่เป็นอนารยชน นอกจากนี้ในตัวของเขียนให้ชาวจีนอันมีลักษณะที่กำลังพอดีเป็นมาตรฐานโดยสร้างภาพให้ชนชาติอื่นมีลักษณะที่ขาดหรือเกินพอดีซึ่งคล้ายคลึงกับการสร้างภาพลักษณ์และตัวตนของเจ้าอาณานิคมตะวันตกผ่านการเปรียบเทียบกับชาติพันธุ์อื่น ๆ อาทิ การเขียนให้ชนชาติตองอูหรือญี่ปุ่นแม้มีความสามารถสูงแต่ก็มีจิตใจที่โหดเหี้ยม ไร้ศีลธรรม แตกต่างจากจอมยุทธ์ชาวจีนที่แม้อาจมีความสามารถที่ด้อยกว่า แต่ก็มีปัญญาและมีจิตใจที่ดีกว่า ยิ่งไปกว่านั้นยังมีการเขียนให้จอมยุทธ์ชาวดองอูหรือญี่ปุ่นเป็นภัยคุกคามที่แม้ว่าจะเก่งกาจเพียงใดแต่สุดท้ายก็ต้องพ่ายแพ้ให้แก่จอมยุทธ์ชาวจีน อันภาพลักษณ์ของชาวดองอูที่ถูกสร้างขึ้นสะท้อนให้เห็นถึงการผลิตซ้ำประวัติศาสตร์ชาตินิยมที่ว่าญี่ปุ่นเป็นศัตรูและภัยคุกคามซึ่งสอดคล้องไปกับนโยบายทางการศึกษาและวัฒนธรรมของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งในช่วงทศวรรษที่ 1950-1980 ที่ต้องการบ่มเพาะและสร้างพลเมืองชาวจีนบนเกาะไต้หวันให้กลับมาภูมิใจและสมานพันกับความเป็นจีนพร้อมกับลดทอนและกำจัดอัตลักษณ์ที่เชื่อมโยงกับความเป็นญี่ปุ่นออกไป อันเป็นกระบวนการหนึ่งของการสร้างพลเมืองในรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่

การสร้างความเป็นอื่นจากการเดินทางของตัวละครจอมยุทธ์ไม่ได้แต่จำกัดอยู่แค่ชาวจีนอันกับไม่ใช่ชาวจีนอันเท่านั้น แต่ยังมีการสร้างความเป็นจีนที่เป็นมาตรฐานและความเป็นจีนที่เป็นท้องถิ่นไม่มาตรฐานอีกด้วย อาทิ ชาวกวางตุ้งหรือกวางตุ้ง ภาษาและวัฒนธรรมท้องถิ่นของชาวกวางตุ้งถูกเขียนให้เป็นสิ่งที่ตลก ล้าหลัง และป่าเถื่อน สะท้อนให้เห็นถึงความพยายามในการสร้างรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่ที่แม้ว่าภายในรัฐจะมีพื้นที่ให้กับความหลากหลาย แต่ก็มีสร้างและสถาปนาสิ่งที่เป็มาตรฐานที่เป็นอัตลักษณ์ของชาติที่สอดคล้องกับค่านิยมสากล ลักษณะดังกล่าวสอดคล้องไปกับสภาพทางการเมืองและสังคมของไต้หวันในช่วงทศวรรษที่ 1950-1980 ที่รัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งพยายามสร้างอัตลักษณ์ให้กับพลเมืองของตนบนเกาะไต้หวัน โดยสถาปนาความเป็นจีนที่เป็นมาตรฐานผ่านระบบการศึกษาและสื่อสารมวลชน ความเป็นจีนท้องถิ่นในรูปแบบอื่นไม่ว่าจะเป็นด้านภาษาหรือวัฒนธรรมถูกทำให้เป็นสิ่งที่ด้อยค่า เบี่ยงเบน และไม่เป็นมาตรฐาน

ในส่วนของร่องรอยของเมืองสมัยใหม่ ผู้วิจัยพบว่าภาพลักษณ์ของเมืองที่ปรากฏในตัวบทมีลักษณะของเมืองสมัยใหม่ ภาพของเมืองที่เป็นพื้นที่ของอาชญากรรมและความรุนแรง เป็นพื้นที่ที่โดดเดี่ยว แปรกแยกและทำให้เกิดความเจ็บป่วยทางจิตใจ แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นพื้นที่แห่งอิสรภาพ การบริโภค และการแสวงหาความสุข มีลักษณะที่คล้ายคลึงกับภาพของเมืองในนวนิยายตะวันตก

ในช่วงศตวรรษที่ 19-20 ในขณะเดียวกันก็สอดคล้องไปกับบริบททางเศรษฐกิจและสังคมของ สาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวันในช่วงทศวรรษที่ 1960-1980 ที่เศรษฐกิจขยายตัวอย่างรวดเร็ว ไต้หวัน กลายเป็นประเทศอุตสาหกรรม มีการอพยพของประชากรจากเขตชนบทเข้ามาในเขตเมือง เกิดเมือง ใหม่จำนวนมากในขณะที่เมืองที่มีอยู่เดิมก็ขยายตัว สังคมไต้หวันเปลี่ยนผ่านจากสังคมชนบทเข้าสู่ สังคมเมืองสมัยใหม่

แนวคิดที่จำเป็นสำหรับพลเมืองสมัยใหม่อย่างการคิดอย่างเป็นเหตุและเป็นวิทยาศาสตร์ การ ปกครองโดยกฎหมาย การต่อต้านความรุนแรง ความเป็นปัจเจกบุคคล เสรีภาพและความเป็นส่วนตัว ถูกนำเสนอผ่านคำพูดและการกระทำของตัวละครเอกจอมยุทธ์ แนวคิดสมัยใหม่เหล่านี้ที่ตัวละครเอก จอมยุทธ์สมิทานและถือปฏิบัติถูกทำให้โดดเด่นผ่านการเปรียบเทียบกับแนวคิดของจอมยุทธ์คนอื่นใน ยุทธจักรและถูกนำเสนอในฐานะแนวคิดที่ก้าวหน้า ล้ำสมัย การนำเสนอแนวคิดเหล่านี้ผ่านตัวละคร เอกจอมยุทธ์ซึ่งโดยธรรมเนียมมักถูกใช้เป็นต้นแบบมาตรฐานทางศีลธรรมไปจนถึงศีลธรรมในอุดมคติ แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการของการสถาปนาแนวคิดสมัยใหม่ที่เป็นสะท้อนคุณค่าและค่านิยมของสังคม ตะวันตกในสังคมจีนที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างพลเมืองสมัยใหม่ในสาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวัน ใน ขณะเดียวกันความลักลั่นย้อนแย้งระหว่างคำพูดกับการกระทำของตัวละครเอกจอมยุทธ์ในการ นำเสนอแนวคิดสมัยใหม่เหล่านี้ก็แสดงให้เห็นถึงการปะทะสังสรรค์ระหว่างแนวคิดและคุณค่าแบบ ดั้งเดิมของจีนกับแนวคิดและคุณค่าสมัยใหม่ที่มาจากตะวันตก

แนวคิดเหตุผลนิยม การใช้วิทยาศาสตร์ในการแก้ไขปัญหา และการมีความรู้ทางวิทยาศาสตร์ เป็นคุณสมบัติสำคัญลำดับต้น ๆ ของพลเมืองที่สาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวันต้องการ ดังจะเห็นได้ จากนโยบายของรัฐที่มีต่อการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์และสถานะของการเรียนการสอน วิทยาศาสตร์ในระบบการศึกษา ตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองที่ทำหน้าที่เป็นนักสืบเป็นตัวแทนของ พลเมืองสมัยใหม่ผู้ไม่เชื่อในสิ่งมกมาย รู้จักคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผล มีความรู้ทางวิทยาศาสตร์และแก้ไข ปัญหาโดยใช้วิทยาศาสตร์ แตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับตัวละครจอมยุทธ์ตัวอื่นที่มักมกมายเชื่อในสิ่งเหนือ ธรรมชาติและใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล

แนวคิดการปกครองโดยกฎหมายหรือแนวคิดหลักนิติรัฐนิติธรรมเป็นหนึ่งในแนวคิดที่เป็น แกนหลักของรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่ที่รัฐเป็นองค์อธิปัตย์มีอำนาจคุ้มครองและให้ความเป็นธรรมแก่

พลเมือง ตัวละครฉิวเฉียดที่นำเสนอแนวคิดการปกครองโดยกฎหมายและเชื่อว่ามีเพียงรัฐและเจ้าหน้าที่รัฐเท่านั้นที่มีสิทธิพิพากษาลงโทษผู้กระทำความผิดแตกต่างอย่างชัดเจนกับตัวละครจอมยุทธ์ตัวอื่นที่เชื่อในการล้างแค้นและการตั้งศาลเตี้ย อย่างไรก็ตามเมื่อใดที่การกระทำตามกฎหมายขัดแย้งกับสยาอ์ (俠義) หรือคุณธรรมของจอมยุทธ์ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของระบบคุณค่าและคุณธรรมแบบขงจื้อ ฉิวเฉียดก็จะเลือกยึดถือสยาอ์ไว้ก่อนเสมอ แสดงให้เห็นถึงว่าระบบคุณค่าที่ถูกละทิ้งและอาจรวมไปถึงคนส่วนใหญ่ในสังคมได้หวนในยุคนั้นยึดถือเป็นหลักคือการให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ระหว่างปัจเจกบุคคลในสังคมที่ไม่เท่าเทียมกันและการปกป้องคุ้มครองมิตรสหายตามแนวคิดขงจื้อ นอกจากนี้การที่ความยุติธรรมที่เกิดขึ้นในนวนิยายทั้งสองชุดไม่ได้มาจากการที่ผู้กระทำความผิดถูกลงโทษตามกฎหมายผ่านกระบวนการยุติธรรม แต่มาจากการที่ตัวละครเอกจอมยุทธ์เปิดโปงความผิดและความชั่วร้ายของผู้กระทำความผิด แสดงให้เห็นว่ากฎหมายไม่ใช่สิ่งที่ทำให้เกิดความยุติธรรม แต่ความยุติธรรมก็คือการที่คนชั่วที่ทำผิดศีลธรรมและจริยธรรมพ่ายแพ้ให้กับคนดีที่มีศีลธรรมและจริยธรรมและได้รับการลงโทษในที่สุด ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าแนวคิดเรื่องธรรมะย่อมชนะอธรรมและกฎแห่งกรรมยังคงเป็นแนวคิดหลักที่ถูกละทิ้งและคนในสังคมในยุคสมัยนั้นสมานทานหรือเฝ้าฝ่าฝืน และแสดงให้เห็นว่าแม้จะมีการผสมผสานองค์ประกอบและแนวคิดหลักของนวนิยายสืบสวนสอบสวนเข้าไปในนวนิยายกำลังภายใน แต่สุดท้ายแล้วนวนิยายกำลังภายในก็ยังรักษารักษาแนวคิดและคุณค่าแบบดั้งเดิมบางอย่างเอาไว้ เพราะแนวคิดและคุณค่าเหล่านี้คือสาระสำคัญที่ทำให้นวนิยายกำลังภายในยังคงเป็นนวนิยายกำลังภายใน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แนวคิดต่อต้านความรุนแรงเป็นแนวคิดสำคัญของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ที่ไม่ต้องการให้พลเมืองภายในรัฐแก้ไขปัญหาความขัดแย้งระหว่างกันด้วยความรุนแรง เพราะผู้เดียวที่มีอำนาจในการใช้ความรุนแรงคือรัฐ โดยรัฐสามารถใช้ความรุนแรงได้ในทุกรูปแบบเพื่อรักษาความสงบสุขของสังคมและความมั่นคงของรัฐ ตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองนำเสนอแนวคิดต่อต้านการใช้ความรุนแรงและการใช้กำลังในการแก้ไขปัญหา และสนับสนุนให้ใช้สติปัญญาและเหตุผลในการแก้ไขปัญหา ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่แตกต่างจากตัวละครจอมยุทธ์ตัวอื่นอย่างสิ้นเชิงและขัดต่อธรรมเนียมของนวนิยายกำลังภายในที่ความรุนแรงเป็นพื้นฐานและเป็นจุดขาย แสดงให้เห็นถึงกระแสแนวคิดต่อต้านความรุนแรงที่เป็นหนึ่งในแนวคิดกระแสหลักในช่วงสงครามเย็นที่ถูกละทิ้งมาเสนอเพื่อสร้างความแปลกใหม่ให้กับนวนิยายกำลังภายใน นอกจากนี้ ความลึกลับย้อนแย้งในตัวเองของตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสอง

ต่อการใช้ความรุนแรงและการปลิดชีวิตมนุษย์ในต้วบทก็ยังคงแสดงให้เห็นถึงการปะทะและต่อรอง
ระหว่างแนวคิดดั้งเดิมที่เป็นแก่นหลักของนวนิยายกำลังภายในอย่างการล้างแค้นแบบตาต่อตาฟันต่อ
ฟันกับแนวคิดสมัยใหม่อย่างการแก้ไขปัญหาด้วยสติปัญญาและเหตุผลที่มาพร้อมกับความเป็นนักสืบที่
รับอิทธิพลมาจากนวนิยายสืบสวนสอบสวนตะวันตก

แนวคิดความเป็นปัจเจกบุคคลเป็นอีกหนึ่งแนวคิดสำคัญที่พัฒนาขึ้นพร้อมกับรัฐประชาชาติ
สมัยใหม่และสังคมเมืองสมัยใหม่ ความเชื่อที่ว่ามนุษย์แต่ละคนเป็นปัจเจกบุคคลได้ดึงมนุษย์ออกจาก
วงความสัมพันธ์ของมนุษย์กับครอบครัว วงศ์ตระกูล ไปจนถึงชุมชนซึ่งเป็นรูปแบบของสังคม
เกษตรกรรมแล้วจัดวางมนุษย์ในหน่วยที่ใหญ่กว่าคือรัฐประชาชาติ โดยมนุษย์แต่ละคนมีศักดิ์ศรีความ
เป็นมนุษย์ที่เท่าเทียมกันในฐานะพลเมืองของรัฐและพี่น้องร่วมชาติเดียวกัน ตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้ง
สองตัวมีลักษณะเป็นผู้ที่แยกตัวออกจากหน่วยทางสังคมแบบโบราณคือครอบครัว วงศ์ตระกูล และ
ชุมชน โดยฉูเหลียวเซียงอาศัยบนเรือกลางทะเลกับสตรีคนสนิทอีกสามคน แต่ก็มีเหตุให้ต้องเคลื่อนย้าย
อยู่ตลอดเวลา ในขณะที่ลู่อี้เสี่ยวเฟิงเป็นคนเร่ร่อนไม่มีบ้านเป็นของตนเอง ความสัมพันธ์ที่ตัวละครเอก
จอมยุทธ์ทั้งสองมีต่อตัวละครอื่น ๆ เป็นความสัมพันธ์ของปัจเจกบุคคลในสังคมเมืองสมัยใหม่ที่
เชื่อมโยงกันผ่านการทำงานมากกว่าความใกล้ชิดทางสายเลือดและพื้นที่ เป็นความสัมพันธ์แบบ
ชั่วคราวมากกว่าความสัมพันธ์แบบถาวร ลักษณะดังกล่าวเกิดจากแนวความคิดเรื่องความเป็นปัจเจก
บุคคลในวรรณกรรมตะวันตกที่มีอิทธิพลต่อกุหลอง และความต้องการของกุหลองที่จะสร้างสรรค์สิ่งใหม่
ให้แก่นวนิยายกำลังภายในด้วยการนำแนวคิดสมัยใหม่ของวรรณกรรมตะวันตกเข้ามาผสมผสาน ใน
ขณะเดียวกันลักษณะดังกล่าวก็สอดคล้องไปกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมสาธารณรัฐจีนบนเกาะ
ไต้หวันในช่วงทศวรรษที่ 1960-1980 ที่มีความเป็นสังคมเมืองเพิ่มมากขึ้น

แนวคิดเรื่องเสรีภาพเป็นอีกหนึ่งแนวคิดที่พัฒนามาพร้อมกับรัฐประชาชาติสมัยใหม่ เสรีภาพ
ของพลเมืองสามารถดำรงอยู่ได้เพราะการมีอยู่ของรัฐที่เป็นผู้รักษาความสงบเรียบร้อยของสังคมและ
รับประกันสิทธิเสรีภาพของพลเมือง ตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองสมათานและสนับสนุนเสรีภาพของ
ปัจเจกบุคคล ไม่ว่าจะเป็นเสรีภาพในการเลือกคู่ครองหรือเสรีภาพในการมีความสัมพันธ์ทาง
กามารมณ์ อย่างไรก็ตามตัวละครเอกจอมยุทธ์ทั้งสองก็แสดงให้เห็นถึงขอบเขตของเสรีภาพของปัจเจก
บุคคลว่าจะต้องไม่ก่อให้เกิดความวุ่นวายในสังคมและแสดงให้เห็นถึงอันตรายของการใช้เสรีภาพทำ
ตามความปรารถนาของตนเองโดยไม่รู้จักควบคุม โดยสิ่งที่ตัวละครทั้งสองเสนอเพื่อใช้ในการควบคุม

ความปรารถนาก็คือสติปัญญา แสดงให้เห็นถึงการหลอมรวมระหว่างแนวคิดการควบคุมความปรารถนาของตนเองตามแนวคิดของสำนักขงจื๊อกับแนวคิดเรื่องพลเมืองสมัยใหม่ที่ใช้ตรรกะ เหตุผล และวิทยาศาสตร์ในการเอาควบคุมและเอาชนะอารมณ์และความปรารถนา ในขณะเดียวกันแนวคิดดังกล่าวก็สอดคล้องไปกับนโยบายของรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งในช่วงเวลานั้นที่ต้องการควบคุมความประพฤติและจริยธรรมทางเพศของพลเมือง ที่มีทั้งขบวนการฟื้นฟูคุณธรรมแบบขงจื๊อ การออกกฎหมายและจัดตั้งองค์กรมาควบคุมความประพฤติทางเพศของพลเมือง

แนวคิดเรื่องความเป็นส่วนตัวพัฒนามาจากการเคารพในปัจเจกบุคคลและเป็นแนวคิดพื้นฐานของพลเมืองในรัฐประชาธิปไตยสมัยใหม่ที่สำคัญกับการเคารพสิทธิของผู้อื่น ตัวละครจอมยุทธ์ทั้งสองเคารพความเป็นส่วนตัวของผู้อื่นและรังเกียจผู้ที่ละเมิดความเป็นส่วนตัวและเปิดเผยความลับของผู้อื่น แสดงให้เห็นถึงการตอบโต้ต่อการควบคุมของรัฐสาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวันที่ละเมิดความเป็นส่วนตัวของพลเมืองในช่วงประกาศกฎอัยการศึกที่ยาวนานหลายสิบปี อย่างไรก็ตาม ตัวละครเอกจอมยุทธ์นักสืบทั้งสองไม่ได้ปกป้องความเป็นส่วนตัวของตัวละครทุกตัวอย่างเสมอภาคกัน ตัวละครหญิงมักถูกตัวละครเอกจอมยุทธ์นักสืบซึ่งเป็นผู้ชายละเมิดความเป็นส่วนตัว ลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความลักลั่นย้อนแย้งของตัวละครที่เกิดจากการปะทะกันของแนวคิดเรื่องความเป็นส่วนตัวซึ่งเป็นแนวคิดสมัยใหม่กับการแบ่งลำดับชั้นของความเป็นมนุษย์ที่ไม่เท่าเทียมกันระหว่างผู้หญิงและผู้ชายซึ่งยังคงดำรงอยู่ในสังคมและถูกสะท้อนผ่านตัวบท

ในกระบวนการสร้างตัวละครเอกจอมยุทธ์ในนวนิยายทั้งสองชุดของกู่หลงให้เป็นตัวแทนของพลเมืองสมัยใหม่ที่มีคุณสมบัติของมนุษย์สมัยใหม่ อาทิ การคิดแบบเป็นเหตุเป็นผล เคารพในการปกครองโดยกฎหมาย ต่อต้านความรุนแรง เคารพสิทธิ เสรีภาพ และความเป็นส่วนตัวของผู้อื่น และมีคุณสมบัติของจอมยุทธ์ผู้ทรงคุณธรรมตามแบบนวนิยายกำลังภายในที่ยึดมั่นในสยาสื่อและมีความสามารถในการควบคุมความปรารถนาของตนเองแบบมนุษย์ผู้ประเสริฐตามแนวคิดแบบขงจื๊อ ก็มีการสร้างตัวละครกลุ่มหนึ่งเป็นคู่เปรียบต่างเพื่อขบเน้นคุณสมบัติของตัวละครเอกจอมยุทธ์ให้โดดเด่นมากยิ่งขึ้น ตัวละครที่ถูกสร้างเพื่อให้เป็นคู่เปรียบของตัวละครเอกจอมยุทธ์นักสืบ นอกจากตัวละครฝ่ายอธรรมอันได้แก่ผู้กระทำความผิดอันได้แก่อาชญากรและฆาตกรที่ถูกเปิดโปงโดยตัวละครเอกจอมยุทธ์ ยังมีตัวละครอีกสองประเภทที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อเป็นคู่เปรียบต่างของตัวละครเอกจอมยุทธ์คือตัวละครผู้หญิง

และตัวละครผู้มีความหลากหลายทางเพศ โดยละครผู้หญิงถูกสร้างให้เป็นคู่เปรียบต่างที่ด้อยกว่าตัวละครเอกจอมยุทธ์ ในขณะที่ตัวละครผู้มีความหลากหลายทางเพศคือความเป็นอื่น

ตัวละครหญิงและความเป็นหญิงในตัวบทถูกผูกโยงกับคุณสมบัติที่ถูกให้ค่าว่าด้อยกว่าอย่างการใช้อารมณ์และความมกมาย ในขณะที่ตัวละครเอกจอมยุทธ์ที่เป็นผู้ชายเป็นผู้มีเหตุผลและวิธีคิดที่เป็นวิทยาศาสตร์ แม้ว่าตัวละครเอกจอมยุทธ์และตัวละครหญิงจะถูกเขียนให้เป็นผู้มีความปรารถนาทางเพศและแสดงออกถึงความปรารถนาเหล่านั้นอย่างชัดเจน แต่ตัวละครเอกจอมยุทธ์จะเป็นผู้ที่ควบคุมความปรารถนาของตนเองได้เสมอ ในขณะที่ตัวละครหญิงมักไม่สามารถควบคุมความปรารถนาทางเพศของตนเองได้ จนสุดท้ายนำไปสู่ความโชคร้าย ความพ่ายแพ้ ไปจนถึงภัยอันตรายต่อชีวิต

ตัวละครผู้มีความหลากหลายทางเพศคือความเป็นอื่นที่เป็นสิ่งที่ผิดปกติ เบี่ยงเบนออกไปจากมาตรฐาน และเป็นภัยคุกคามต่อสังคม ตัวละครเหล่านี้ทั้งหมดเป็นตัวละครฝ่ายอธรรมที่น่ารังเกียจและสร้างความอึดอัด และส่วนใหญ่ไม่สามารถควบคุมความปรารถนาทางเพศของตนเองได้ ในขณะที่ตัวละครเอกจอมยุทธ์ถูกสร้างให้เป็นต้นแบบของพลเมืองซึ่งเป็นมาตรฐานและเป็นผู้นำความสงบกลับคืนมาสู่สังคม ตัวละครเอกจอมยุทธ์และเสียงของผู้เล่ามักมีความหวาดกลัวต่อตัวละครผู้มีความหลากหลายทางเพศ แสดงให้เห็นถึงความวิตกกังวลของสังคมได้ห้วนในยุคนั้นที่มีต่อความเลื้อนไหลของเพศสภาพ รสนิยมทางเพศ และความไม่แน่นอนของความเป็นหญิงและความเป็นชาย อันเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงของสังคมและการดำรงอยู่ของผู้มีความหลากหลายทางเพศที่ปรากฏให้สังคมเห็นมากขึ้น นอกจากนี้ความวิตกกังวลต่อภาวะการสูญเสียความเป็นชายและกลายเป็นหญิงก็สะท้อนให้เห็นถึงความหวาดกลัวที่เกิดจากการสูญเสียสถานะความเป็นรัฐในเวทีโลกของสาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวันในช่วงทศวรรษที่ 1970 จากการเสียที่นั่งในสมาชิกถาวรของคณะมนตรีความมั่นคงให้แก่สาธารณรัฐประชาชนจีน การออกจากสหประชาชาติ และการถูกตัดสัมพันธ์ทางการทูตจากประเทศน้อยใหญ่ทั่วโลก

7.2 ข้อเสนอแนะ

เนื่องจากขอบเขตการศึกษาจำกัดอยู่ที่นวนิยายกำลังภายในแนวลึบสวนสอบสวนจำนวนสองชุดของกู่หลงซึ่งถูกเขียนและเผยแพร่ในช่วงปลายทศวรรษที่ 1960 ถึงต้นทศวรรษที่ 1980 เท่านั้น ไม่ได้ศึกษานวนิยายกำลังภายในประเภทอื่นของกู่หลงที่ตัวละครเอกเป็นตัวละครเอกปฏิลักษณ์ทำให้เห็นการนำเสนอแนวคิดเรื่องพลเมืองสมัยใหม่ที่จำกัด นอกจากนี้การไม่ได้ขยายขอบเขตการศึกษาไปยังนวนิยายกำลังภายในของนักเขียนคนอื่นยุคหลังกู่หลงโดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวบทในยุคหลังปี ค.ศ. 1987 ที่มีการยกเลิกกฎอัยการศึกและสาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวันเข้าเริ่มสู่กระบวนการทำให้เป็นประชาธิปไตย ทำให้ไม่เห็นการเปลี่ยนแปลงของแนวคิดเรื่องพลเมืองสมัยใหม่และรัฐประชาชาติสมัยใหม่ในระยะยาว ดังนั้น หากมีการศึกษานวนิยายประเภทอื่นของกู่หลงโดยเฉพาะอย่างยิ่งในนวนิยายชุดที่ตัวละครเอกเป็นตัวละครเอกปฏิลักษณ์อาจทำให้เห็นแนวคิดเรื่องพลเมืองสมัยใหม่ที่มีความหลากหลายและซับซ้อนมากขึ้น ในขณะที่การศึกษานวนิยายกำลังภายในยุคหลัง ปี ค.ศ. 1987 ก็อาจทำให้พบร่องรอยของรัฐประชาชาติสมัยใหม่ที่แตกต่างออกไป นอกจากนี้การศึกษานวนิยายกำลังภายในที่เขียนโดยนักเขียนจีนโพ้นทะเลก็อาจทำให้ได้เห็นร่องรอยของรัฐประชาชาติและมุมมองต่อรัฐประชาชาติที่แตกต่างกันออกไป

บรรณานุกรม

- Alsford, N. J. P. (2018). *Transitions to Modernity in Taiwan : The Spirit of 1895 and the Cession of Formosa to Japan*. Routledge.
- Alter, R. (2005). *Imagined Cities : Urban Experience and the Language of the Novel*. Yale University Press
- Anderson, B. R. O. G. (2016). *Imagined communities : reflections on the origin and spread of nationalism*(Rev. ed ed.). Verso.
- Armstrong, T. (2005). *Modernist : a cultural history*. Polity.
- Berlant, L. (2007). Citizenship. In B. Burgett & G. Hendler (Eds.), *Keywords for American Cultural Studies* (pp. 37-42). NYU Press.
- Blaser, J. J., & Blaser, S. L. M. (2008). *No Place for a Woman: The Family in Film Noir*. http://www.filmnoirstudies.com/essays/no_place2.asp
- Breuilly, J. (2005). Dating the nation: How old is an old nation? . In A. Ichijo & G. Uzelac (Eds.), *When is the nation?: Towards an understanding of theories of nationalism*. (pp. 40-46). Routledge.
- Brown, M. J. (2004). *Is Taiwan Chinese? : The Impact of Culture, Power, and Migration on Changing Identities*. University of California Press.
- Chan, H.-L. (1978). The Chien-en, Yung-lo, Hung-hsi, and Hsüan-te reigns, 1399-1435. In D. Twitchett & J. K. Fairbank (Eds.), *The Cambridge history of China* (Vol. 7, pp. 182-304). Cambridge University Press.
- Chang, D. (2009). *Women's Movements in Twentieth-Century Taiwan*. University of Illinois Press.
- Chang, S.-s. Y. (2015a). Literature in Post-1949 Taiwan, 1950 to 1980s. In M. A. Rubinstein (Ed.), *Taiwan: A new history* (pp. 403-418). Routledge.
- Chang, S.-s. Y. (2015b). Taiwanese New Literature and the Colonial Context. In M. A. Rubinstein (Ed.), *Taiwan: A new history* (pp. 261-274). Routledge.
- Chu, Y.-h., & Lin, J.-w. (2001). Political development in twentieth-century Taiwan: state-building, regime transformation and the construction of national identity. In R. L. Edmonds & S. M. Goldstein (Eds.), *Taiwan in the twentieth century : a*

- retrospective view* (pp. 102-129). Cambridge University Press.
- Chun, A. (1994). From Nationalism to Nationalizing: Cultural Imagination and State Formation in Postwar Taiwan *The Australian Journal of Chinese Affairs*, 31, 49-69
- Clark, G., & Moonen, T. (2017). *World cities and nation states*. John Wiley & Sons.
- Connell, R. W. (2005). *Masculinities* (2nd ed.). Polity Press.
- Connor, W. (2005). The dawning of nations. In A. Ichijo & G. Uzelac (Eds.), *When is the nation?: Towards an understanding of theories of nationalism*. Routledge.
- Evans, M. (2009). *The Imagination of Evil : Detective Fiction and the Modern World*. Continuum.
- Felski, R. (1995). *The Gender of Modernity*. Harvard University Press.
- Freedden, M. (2015). *Liberalism : a very short introduction* (First edition ed.). Oxford University Press.
- Geiss, J. (1978). The Chia-ching reign, 1522-1566. In D. Twitchett & J. K. Fairbank (Eds.), *The Cambridge history of China* (Vol. 7, pp. 440-510). Cambridge University Press.
- Hamm, C. (2005). *Paper Swordsmen: Jin Yong And the Modern Chinese Martial Arts Novel* Honolulu.
- Hao, Y.-P. i., & Wang, E.-m. (1978). Changing Chinese views of Western relations, 1840-95. In D. Twitchett & J. K. Fairbank (Eds.), *The Cambridge history of China* (Vol. 11, pp. 142-201). Cambridge University Press. (Reprinted from 2016)
- Hao, Z. (2010). *Whither Taiwan and Mainland China National Identity, the State, and Intellectuals* Hong Kong University Press.
- Hobsbawm, E. J. (2012). *Nations and Nationalism Since 1780 : Programme, Myth, Reality*. Cambridge University Press.
- Huang, H.-Y., & Chen, H.-L. (2019). Constructing collective memory for (de)colonisation: Taiwanese images in history textbooks, 1950-1987. *Paedagogica Historica*, 55(1), 101-120. <https://doi-org.ezproxy.car.chula.ac.th/10.1080/00309230.2018.1546328>
- Huang, H. T.-M. (2011). *Queer Politics and Sexual Modernity in Taiwan*. Hong Kong University Press

- Hubbard, P. (2006). *City*. Routledge.
- Jacobs, J. B. (2013). Whither Taiwanization? The Colonization, Democratization and Taiwanization of Taiwan. *Japanese Journal of Political Science*, 14(4), 567-586.
- Jennings, M. W. (2006). *Walter Benjamin: The Writer of Modern Life, Essays on Charles Baudelaire*. Harvard University Press.
- Kang, W. (2009). *Obsession : male same-sex relations in China, 1900-1950*. Hong Kong University Press.
- Kawana, S. (2003). *Undercover agents of modernity: Sleuthing city, colony, and body in Japanese detective fiction*. [Doctoral dissertation]. University of Pennsylvania.
- Kelleghan, F. (2001). *100 Masters of Mystery and Detective Fiction*. Salem Press.
- Knight, S. T. (2004). *Crime fiction, 1800-2000 : detection, death, diversity*. Palgrave Macmillan.
- Lamley, H. J. (2015). Taiwan Under Japanese Rule, 1895-1945: The Vicissitudes of Colonialism. In M. A. Rubinstein (Ed.), *Taiwan: A new history* (pp. 201-260).
- Lemay, J. A. L. (1982). The Psychology of "The Murders in the Rue Morgue". *American Literature*, 54(2), 165-188.
- Li, F. (2013). Confucianism: Ethics and Law. In A. S. Cua. (Ed.), *Encyclopedia of Chinese Philosophy* (pp. 80-81). Routledge.
- Lin, M.-h. (2010). Taiwan, Hong Kong, and the Pacific, 1895–1945. *Modern Asian Studies*, 44, 1053 - 1080.
- Lin, M.-h. (2011). Taiwan, Manchukuo, and the Sino-Japanese War. *Asian Social Science* 7(6).
- Lin, M.-h. (2017). Money, Images, and the State: The Taiwanization of the Republic of China, 1945–2000. *Twentieth-Century China*, 42(3), 274–296.
- Lin, M.-h. (2018). Culture, Market, and State Power: Taiwanese Investment in Southeast Asia, 1895-1945. In T. Shiroyama (Ed.), *Chinese and Indian Merchants in Modern Asia Networking Businesses and Formation of Regional Economy*. Brill.
- Liu, P. (2011). *Stateless subjects : Chinese martial arts literature and postcolonial history*. East Asia Program, Cornell University.
- Loewe, M. (1978). The former Han dynasty. In D. Twitchett & J. K. Fairbank (Eds.), *The Cambridge history of China* (Vol. 1, pp. 103-222). Cambridge University Press.

(Reprinted from 2016)

- Ma, I. (2019). The making of Taiwanese martial arts fiction The case of Gu Long. In B.-y. Chang & P.-i. Lin (Eds.), *Position Taiwan in a Global Context Being and Becoming* (pp. 61-76). Routledge.
- Manthorpe, J. (2009). *Forbidden nation : a history of Taiwan*. Palgrave Macmillan.
- Martinelli, A. (2005). *Global modernization : Rethinking the project of modernity*. SAGE.
- Mason, D. (2017). *Investigating Turkey : Detective Fiction and Turkish Nationalism, 1928-1945*. Academic Studies Press.
- Meem, D. T., Gibson, M. A., & Alexander, J. F. (2010). *Finding out : an introduction to LGBT studies*. Sage.
- Moretti, F. (2016). *Atlas of the European novel, 1800-1900*. Verso.
- O'Byrne, A. (2014). The spectator and the rise of the modern metropole In K. R. McNamara (Ed.), *The Cambridge companion to the city in literature*. (pp. p. 57-68). Cambridge University Press.
- Painter, J., & Jeffrey, A. (2009). *Political geography : An introduction to space and power* (1 ed.). Sage.
- Porter, J. (2016). *Imperial China 1350-1900*. Rowman & Littlefield.
- Renan, E. (1990). What is a nation. In H. K. Bhabha (Ed.), *Nation and narration*. Routledge.
- Rollyson, C. E. (2008). *Critical Survey of Mystery and Detective Fiction* (Revised Edition ed.). Salem Press.
- Rossabi, M. (1978). In *The Cambridge history of China* (Vol. 8, pp. 221-271). Cambridge University Press.
- Rossabi, M. (2014). *A history of China*. Wiley Blackwell.
- Rubinstein, M. A. (2015). Taiwan's Socioeconomic Modernization, 1971-1996. In M. A. Rubinstein (Ed.), *Taiwan: A new history* (pp. 366-402). Routledge.
- Said, E. (2003). *Orientalism* (25th anniversary ed.). Penguin Books.
- Saito, S. (2007). *CULTURE AND AUTHENTICITY: THE DISCURSIVE SPACE OF JAPANESE DETECTIVE FICTION AND THE FORMATION OF THE NATIONAL IMAGINARY*. [Doctoral dissertation]. University of Iowa

- Sarup, M. (1993). *An introductory guide to post-structuralism and postmodernism*. Harvester Wheatsheaf.
- Scaggs, J. (2005). *Crime fiction*. Routledge.
- Schmidt, D., & Brennan, J. (2010). *A brief history of liberty* Wiley-Blackwell
- Sit, V. F. S. (2010). *Chinese City And Urbanism: Evolution And Development*. World Scientific.
- Smith, A. D. (2010). *Nationalism: Theory, ideology, history* Polity Press.
- Stainton, M. (2015). The Politics of Taiwan Aboriginal Origins. In M. A. Rubinstein (Ed.), *Taiwan: A new history* (pp. 27-44). Routledge.
- Tocco, F. (2019). *A poetics of failure : individualism and the state in post-dictatorial Southern Cone detective fiction*. [Doctoral dissertation]. University of British Columbia. <http://hdl.handle.net/2429/71896>
- Turner, R. (2003). *Magna Carta*. Routledge
- Twitchett, D. (1978). Introduction. In D. Twitchett & J. K. Fairbank (Eds.), *The Cambridge history of China* (Vol. 3 Part 1, pp. 1-47). Cambridge University Press.
- Vitiello, G. (2014). China: ancient to modern In E. L. McCallum & M. Tuhkanen (Eds.), *The Cambridge history of gay and lesbian literature* (pp. 125-142). Cambridge University Press.
- Wacks, R. (2010). *Privacy: A Very Short Introduction*. Oxford University Press.
- Wagner, P. (2012). *Modernity: Understanding the Present*. Polity Press.
- Wang, G. T. (2006). *China and the Taiwan issue : impending war at Taiwan strait*. University Press of America.
- Wang, P. C.-m. (2015). A Bastion Created, A Regime Reformed, An Economy Reengineered, 1949-1970. In M. A. Rubinstein (Ed.), *Taiwan: A new history* (pp. 320-338). Routledge.
- Wei, Y. (2017). Sherlock Holmes came to China: detective fiction, cultural meditations, and Chinese modernity. In L. Nilsson, D. Damrosch, & T. D'haen (Eds.), *Crime fiction as world literature* (pp. 245-255). Bloomsbury.
- Westin, A. (2018). *Privacy and Freedom*. Ig Publishing.
- Wiesner-Hanks, M. E. (2000). *Women and gender in early modern Europe* (2nd ed.).

Cambridge University Press.

Williams, J. F. (1998). Taiwan's urban system in transition. In H. C. Dandekar (Ed.), *City Space + Globalization: An International Perspective*. (pp. 319-327).

Zachs, F., & Bawardi, B. (2020). Arab Nation-building through Detective Stories in al-Diyā': The Cultural Translations of Nasīb al-Mash'alānī. *Die Welt des Islams* 60(1), 79-101.

กุลลดา เกษบุญชู มีด. (2552). วิวัฒนาการรัฐอังกฤษ ฝรั่งเศส ในกระแสเศรษฐกิจโลกจากระบบฟิวต์ลถึงการปฏิวัติ. (พิมพ์ครั้งที่ 2 แก้ไขปรับปรุง ed.). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธงชัย วินิจจะกุล. (2556). *Siam mapped : a history of the geo-body of a nation* [กำเนิดสยามจากแผนที่ : ประวัติศาสตร์ภูมิกายของชาติ]. (พงษ์เลิศ พงษ์วนานต์, ไอดา อรุณวงศ์, & พวงทอง ภาวครพันธุ์, Trans.; พิมพ์ครั้งที่ 1 ed.). คบไฟ.

ปกรณ ลิมปนูสรณ์. (2552). วิวาทะทางปัญญาและกลวิธีทางวรรณศิลป์ในปรัชญานิพนธ์เม้งจื่อ. [วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รานา มิตเตอร์. (2562). *A bitter revolution: China's struggle with the modern world* [ประวัติศาสตร์จีนสมัยใหม่] (สุทธิมาน ลิมปนูสรณ์, Trans.; พิมพ์ครั้งแรก ed.). บুদ্ধเศป.

วรเจตน์ ภาคีรัตน์. (2556). คำสอนว่าด้วยรัฐและหลักกฎหมายมหาชน (พิมพ์ครั้งที่ 2 แก้ไขเพิ่มเติม ed.). โครงการตำราและเอกสารประกอบการสอน คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ศิริพร ดาบเพชร. (2013). ประวัติศาสตร์จีนสมัยใหม่จากคริสต์ศตวรรษที่ 19 ถึงปัจจุบัน. ภาควิชาประวัติศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สมเกียรติ วันทะนะ. (2551). กำเนิดรัฐสมัยใหม่. วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ 34(1), หน้า 161-174

สิทธิพล เครือรัฐติกาล. (2546). จีนในโลกสมัยใหม่ (ค.ศ. 1644-ค.ศ. 1949) (พิมพ์ครั้งที่ 1 ed.). มหาวิทยาลัยรังสิต

สุทัตตา พามุมนันโต. (2560). ตัวละครหญิงกับปิตาธิปไตยในนวนิยายสืบสวนสอบสวนร่วมสมัยของอเมริกา. [วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

上田信. (2017). *海与帝国: 明清时代* (叶韦利, Trans.). 台湾商务.

中国当代通俗小说史论. (2007). (汤哲声, Ed.). 北京大学出版社.

刘祥安. (2003). 有礼有力的武侠小说. In 范柏群 & 孔庆东 (Eds.), *通俗文学十五讲*. 北京大学出版社.

古龙. (2012a). *楚留香新传* (Vol. 2 蝙蝠传奇). 河南文艺出版社.

- 古龙. (2012b). *楚留香新传* (Vol. 1 借尸还魂). 河南文艺出版社.
- 古龙. (2012c). *楚留香新传* (Vol. 3 桃花传奇). 河南文艺出版社.
- 古龙. (2012d). *楚留香新传* (Vol. 4 新月传奇, 午夜兰花). 河南文艺出版社.
- 古龙. (2013a). *楚留香传奇* (Vol. 1 血海飘香). 中山大学出版社.
- 古龙. (2013b). *楚留香传奇* (Vol. 3 画眉鸟). 中山大学出版社.
- 古龙. (2013c). *楚留香传奇* (Vol. 2 大沙漠). 中山大学出版社.
- 古龙. (2018a). *陆小凤传奇* (Vol. 2 绣花大盗). 文汇出版社.
- 古龙. (2018b). *陆小凤传奇* (Vol. 5 幽灵山庄). 文汇出版社.
- 古龙. (2018c). *陆小凤传奇* (Vol. 1 金鹏王朝). 文汇出版社.
- 古龙. (2018d). *陆小凤传奇* (Vol. 7 剑神一笑). 文汇出版社.
- 古龙. (2018e). *陆小凤传奇* (Vol. 4 银钩赌坊). 文汇出版社.
- 古龙. (2018f). *陆小凤传奇* (Vol. 3 决战前后). 文汇出版社.
- 台湾开发史. (2017). (薛化元, Ed. 增订六版 ed.). 三民.
- 叶洪生, & 林保淳. (2005). *台湾武侠小说发展史*. 远流.
- 吴清山. (2018). 近 50 年来国民教育发展之探究: 九年国民教育与十二年国民基本教育政策之分析 Basic Education Development in the Past 50 Years: An Analysis of the 9-year Compulsory Education and the 12-year Basic Education Policy Implementation in Taiwan. *Bulletin of Educational Research*, 64(4), 1-36.
<https://doi.org/10.3966/102887082018126404001>
- 孔庆东. (2003). 武侠小说的革命巨人金庸. In 范柏群 & 孔庆东 (Eds.), *通俗文学十五讲*. 北京大学出版社.
- 宋祖建. (2009). 古龙作品中的人性论. *名作欣赏*, 8, 38-41.
- 徐厚猛. (2016). *论古龙小说中独特的江湖世界*. [硕士学位论文]. 山东师范大学.
- 施正锋. (2019). 独立建国与外交承认. In 施正锋 (Ed.), *台湾的外交环境* (pp. 137-181). 台湾国际研究学会.
- 景少峰. (2016). *论古龙小说侠精神的现代转化*. [硕士学位论文]. 扬州大学.
- 杜有, & 孙春日. (2019). 论近代东北地区汉族移民来源及其贡献. *云南民族大学学报*, 36(5).
- 林以衡. (2009). *日治时期台湾汉文侠叙事的阶段性发展及其文化意涵：以报刊作品为考察对象*. 国立编译馆.
- 林博文. (2019). *跨世界第一夫人宋美龄* (第二版 ed.). 时报出版.

- 林果显. (2001). *中华文化复兴运动推行委员会之研究(1966-1975)*. [硕士学位论文]. 国立政治大学.
- 林满红. (1997). *茶、糖樟脑业与台湾知之社会经济变迁, 1860-1895*. 联经出版公司.
- 梁庚尧. (2014). *中国社会史* (初版 ed.). 台湾大学出版中心.
- 池若飞. (2022). 民国武侠小说的女侠身份建构. *浙江学刊*(1), 143-148.
- 汤哲声. (2007). *中国当代通俗小说史论*. 北京大学出版社.
- 纪大伟. (2017). *同志文学史：台湾的发明* (初版 ed.). 联经.
- 翁文信. (2018). *古龙一出谁与争锋*. 风云时代.
- 若林正文. (2016). *战后台湾政治史：中华民国台湾化的历程* (洪郁如, Trans.; 第二版 ed.). 台大出版中心.
- 范柏群. (2007). *中国现代通俗文学史*. 北京大学出版社.
- 蒋杨. (2016). 程小青《霍桑探索》的现代性追求. [硕士学位论文]. 山东大学.
- 覃贤茂. (2018). *评传古龙：这么精彩的一个人*. 风云时代.
- 詹洁茹. (2016). *古龙武侠小说中的女性研究*. [硕士学位论文]. 国立台湾师范大学.
- 邓津华. (2018). *台湾的想像地理：中国殖民旅游书写与图像* (杨雅婷, Trans.). 台湾大学出版中心.
- 陈中亮. (2012). *现代性视野下的20世纪武侠小说——以梁羽生、金庸、古龙为中心*. [博士学位论文]. 浙江大学.
- 陈力君. (2011). 古龙的武侠小说. In 吴秀明 & 陈力君 (Eds.), *大众文学与武侠小说* (pp. 171-185). 北京大学出版社.
- 陈平原. (2018). *千古文人侠客梦* (修订本 ed.). 北京大学出版社.
- 陈曦. (2010). *论金庸小说的女性形象*. [硕士学位论文]. 西南大学.
- 马汉宝. (2012). *法律与中国社会之变迁* (初版 ed.). Airiti Press.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	จิรายุทธ์ ھرรชาพันธุ์
วัน เดือน ปี เกิด	30 ธันวาคม 2527
สถานที่เกิด	จันทบุรี
วุฒิการศึกษา	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท Master of Teaching Chinese to Speakers of Other Languages Nanjing University, People Republic of China, 2012
ที่อยู่ปัจจุบัน	9/10 ศุภาลัยพาร์ควิลล์ ซอยรามอินทรา 5 แยก 25 ถนนรามอินทรา แขวง อนุสาวรีย์ เขตบางเขน กทม.

